UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00297183 6

PATROLOGIA ORIENTALIS

TOMUS SEXTUS

S. A. R. le prince MAX de SAXE

R. GRAFFIN — F. NAU

PATROLOGIA ORIENTALIS

TOMUS SEXTUS

I. — E. W. BROOKS.
The hymns of Severus and others in the syriac version of Paul of Edessa as revised by James of Edessa, fasc. I.

II. — G. BAYAN.
Le Synaxaire arménien de Ter Israël (II. *Mois de Hori*).

III. — S. GRÉBAUT.
Les trois derniers traités du Livre des mystères du ciel et de la terre.

IV. — L. LEROY et S. GRÉBAUT.
L'Histoire des conciles de Sévère ibn al Moqaffa'.

V. — E. DE STOOP.
Vie d'Alexandre l'Acémète.

160355
31 3.21

PARIS
FIRMIN-DIDOT ET Cie, IMPRIMEURS-ÉDITEURS
LIBRAIRIE DE PARIS, 56, RUE JACOB

ALLEMAGNE ET AUTRICHE-HONGRIE
B. HERDER, A FRIBOURG-EN-BRISGAU

1911

BR
60
P35
t.6

JAMES OF EDESSA

PERMIS D'IMPRIMER

Paris, le 24 décembre 1909.

P. FAGES, v. g.

Tous droits réservés.

JAMES OF EDESSA

THE HYMNS OF SEVERUS OF ANTIOCH AND OTHERS

SYRIAC VERSION EDITED AND TRANSLATED

BY

E. W. BROOKS

PREFACE

The following text is taken from two Brit. Mus. MSS., Add. 17,134 (A) and 18,816 (B), which contain James of Edessa's revision of the Syriac version of a collection of Greek hymns, most of which are ascribed to Severus of Antioch. This version was according to James[1] made by Paul bishop of Edessa, while living in Cyprus to which he had fled before the Persian invasion. As the only well-known bishop Paul of Edessa died in 526, it has been supposed that there is some confusion with the archimandrite Paul, the translator of Gregory, who was in Cyprus in 624[2]; but it is incredible that James should have made such a mistake, and, as in his chronicle he mentions a Paul bishop of Edessa contemporary with the Persian invasion and states that many eastern bishops fled to Egypt before the Persians[3], and as we know that on the conquest of Egypt many of its inhabitants took refuge in Cyprus, it is obvious to identify this Paul with our translator, and the date of the version many therefore be fixed at 619-629. It was not a literal rendering, but contained alterations and interpolations made for rhythmical purposes; and therefore in 675[1] James of Edessa made a revision of it, in which literal translations were inserted above the line and interpolations were distinguished by red paint. Of the pre-Jacobean text no MSS. seem to survive, and the actual recension of James exists in the two above-mentioned MSS. only, though collections based upon it are found in a large number of Brit. Mus. MSS. described in Wright, p. 340-358, in Vat. Syr. 94, Paris Syr. 337, Oxford Syr. 351, Cambridge Add. 1993, and others. In all of these the hymns are in different order (no two, as far

1. A f. 75 r.
2. Wright, Cat. Brit. Mus., p. 336, n. 1.
3. *Chronica Minora* (Corp. Script. Chr. Orient.), p. 324.

as I am aware, agree), and many others are added; and they are no doubt recensions made for liturgical purposes, which also appears from the fact that the hymns are arranged according to the 8 tones to which they were set : whence the collection is often known as the Octoechus, though in the two chief MSS. the tones are not mentioned except in a few places, where they seem to be later additions[1]. None of these later recensions contains the prosphoric hymns[2]. The corrections and painted letters are not found in B, except in part of hymns 131 and 132; but, as B often gives a better text than A, Wright's conclusion that A is an autograph of James cannot be accepted, though from the handwriting it cannot be much later, while B is of the 9th cent.

The chief value of the work of James however lies in the fact that he gives the scriptural references in full in the margin, thus supplying a new source for the criticism of the sacred text. In the NT. the citations are all from the Peshito except in some passages from the Acts, where another text seems to have been used, while in the OT. they are sometimes from the Peshito, sometimes from the LXX, sometimes from neither, and I cannot trace any principle except that in Genesis they are from P, in the rest of the law from LXX, in Job and in the books not contained in the Hebrew from LXX, in Daniel from Theodotion, and in Isaiah in the earlier hymns generally from P, in the later generally from LXX[3]. In the Syriac text I have given all citations in full; but in the translation, where they come from P, I have given only the variations from Lee's text, except in the Psalms, where I have used that of Barnes, and the Gospels, where I have used that of Gwilliam as the standard. The citations are always from P except where the contrary is stated : in such cases they are translated in full. In B, except in hymns 131, 132, only references, not citations, are given. This is sometimes done by A also, and in these cases I add the words 'not quoted'.

Of the liturgical MSS. I have used Brit. Mus. Add. 14,514, 17,136, 18,819, 17,140, 14,713, 17,273, and the Cambridge, Paris, and Vatican MSS., for photographs of the last two of which I am indebted to the kindness of Mgr Graffin, but I have not except in a few places given their variants. The variants of A I have given throughout, but, to save space, I have not gene-

1. For the sake of comparison with other recensions I have given the tone (third of the numbers preceding the text), wherever I could learn it from other MSS.

2. A few are in Brit. Mus. Add. 18,819, but in another version.

3. As James' own recension was made later, we cannot expect any connexion with it, nor, as far as I have been to compare it, have I found any. In very few cases there is some resemblance to the Syriac Hexaplar.

rally given those of B except where supported by some other MS. The painted words and letters are represented in the text by estrangelo type and in the translation by italics, and the corrections of James are placed in the notes, the beginning of the passages to which they refer being indicated in the Syriac by ⌝ and in the English by ⌜; but in the latter case the printers have in some places substituted [, which elsewhere denotes missing or illegible words supplied by conjecture.

E. W. Brooks.

ERRATA

P. 18 l. 15. For ܐܘܝܗܝ read ܐܘܝ stet ܐܘܝܗܝ.
ld. note 22. Read ' B ܗܘܘܗ '.
ld. vers. l. 8. For ' who suffered ' read ' by suffering '.
P. 22 vers. l. 7. For ' illustrious ' read ' brave '.
P. 24 vers. l. 4. After ' praise ' ins. ' thee'.
P. 24 vers. l. 7. For ' 3 ' read ' 1 '.
P. 26 note 5. Read ' A ܐܘܘܗܘܗ B pl. '.
P. 42 vers. l. 16. After *of the* ins. *hymns of the*.
P. 45 note 1. For ܐܘܝ ܒ read ܐܘܝ ⌜ ⌝. In the notes substitute [ ] for ⌞ ⌟ and ⌜ ⌝ throughout.
P. 53 note 1. For ܗܘܗܘ read ܗܘܗ.
P. 55 note c l. 1. For ܐ read ܐ.
P. 61 vers. note 5. For κινδύνους read κινδυνεύουσι.
P. 62 note 1. For κινδυνους read κινδυνε[υ]ουσι.
P. 63 note f l. 2. For ܐ read ܐ.
P. 66 vers. l. 13. For *atls* read *also*.
P. 68 note b. The parenthesis should follow ܐ.
P. 77 note g. For ܐ read ܐ.
P. 81 vers. l. 5. Om. ⌝.
P. 88 note e. For ܐ read ܐ.
ld. note g. For ܐ read ܐ.
P. 96 vers. l. 13. For ' beaven ' read ' heaven '.
P. 103 vers. note 6 l. 2. Omit comma at end.
P. 104 note e. For ܐ read ܐ.
P. 106 l. 13. For ܐ read ܐ.
P. 109 note 1. Read ' A ܐ '.
P. 122 vers. l. 6. After ' things ' ins. ref. to note ' 4a. Ps. civ, 24 (not quoted); also ref. to xlii '.
P. 127 note 1. For ܐ read ܐ.
P. 130 note d. For ܐ read ܐ.
ld. vers. note 3. Om. ' who '.
P. 132 note b l. 3. 4. For ' (sic) ' read ' (sic) '.
P. 134 l. 10. After ' ins. ref. ' g '.
P. 138 vers. note 6 l. 2. For ' guite ' read quite '.
P. 139 vers. l. 2. For ' you all ' read ' all of you '.
P. 140 note 1. For ܐ read ܐ.
P. 157 note d. For ܐ read ܐ.
P. 164 note h l. 2. For ܐ read ܐ.
P. 167 l. 4. For ܐ read ܐ.
P. 170 l. 4. For ܐ read ܐ.
P. 173 l. 7. For ܐ read ܐ.
P. 174 l. 2. For ܐ read ܐ.
P. 177 l. 1 of notes. For ܐ read ܐ.
P. 178 l. 3. For ܐ read ܐ.

A = Brit. Mus. Ms. Add. 17,134.

B = Brit. Mus. Ms. Add. 18,816.

ܟܬܒܐ ܩܕܡܝܐ ܕܡܫܒܚܬܐ ܕܩܕܝܫ ܣܝܪܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܟ[1]

ܐܝܬ ܫܘܪܝ ܕܩܕܡ ܝܠܕܐ ܕܡܪܢ ܦܘܪܩܢ ܥܠ ܟܠ ܒܪ ܢܫܐ.

١	ܐ	ܟܕ ܐܬܚܕܬ ܩܝܡܐ ܚܕܬܐ[3] ܘܥܬܝܕ[4].
٢	ܒ	ܡܢ ܝܕܥ ܐܘ ܡܫܡܥ ܐܘ ܡܠܐ.
٣	ܓ	ܐܘ ܚܝܠ ܕܫܒܚܐ ܘܕܚܠܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܢܬܒܗ[3].
٤	ܕ	ܗܘ ܒܪܐ ܘܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܠܐ ܟܠ[3].
٥	ܗ	ܪܥܝܐ ܕܣܦܪ ܩܕܡ ܠܗ ܒܪܙܐ[3].
٦	ܘ	ܒܬܘܠܬܐ ܕܐܬܚܙܝ ܒܒܣܪ ܐܢܫ[3].
٧	ܙ	ܐܫܥܝܐ ܕܝܕܥ ܩܕܡ ܠܗ ܪܙܐ.
٨	ܚ	ܒܝܠܕ ܥܡܡܢ ܒܒܣܪ ܐܢܫ.
٩	ܛ	ܒܨܒܝܢ ܕܥܝܢ ܡܕܥܝ ܐܬܚܙܝ.
١٠	ܝ	ܕܐܠܗܐ ܡܠܬܐ ܒܐܘܪܚ ܠܐ ܡܬܝܕܥ.

1. At head of page in B Σευηρος πατριαρχη (sic) ’Αντιω[χιας]. — 2. A sing. — 3. A om. — 4. B om.

THE FIRST LINES AND NUMERAL SIGNS OF THE HYMNS OF THE HOLY SEVERUS, PATRIARCH OF ANTIOCH.

The first section, on the Nativity of Christ our Saviour.

1	1	When the new covenant was about to begin.
2	2	What mind or speech or hearing.
3	3	O! the wonderful and divine pangs.
4	4	The Son and Word of God, who filleth all things.
5	5	The Shepherd of the heavenly spiritual hosts.
6	6	No couch of intercourse with a man.
7	7	Isaiah, when he learned beforehand the mystery.
8	8	The birth of Emmanuel in the flesh.
9	9	In the wish to see with the eyes of my mind.
10	10	That God the Word in a manner inexpressible.

ܡ ܡ ܒܗ ܡܢ ܪܒܐ ܒܗ ܐܠܗܐ.

ܢ ܢ ܕܐ ܗܘ ܕܐܬܝ ܡ[5]ܢ ܒܬܘܠܬܐ ܕܡܪܝܡ[3].

ܣ ܣ ܡܢ ܗܘ ܕܒܬܘܠܬܘܬܗ ܐܝܟ ܫܬܐ ܕܒܪ[3].

ܥ ܥ ܐܝܟ ܕܐ ܫܪܝ ܗܘ ܕܒܪ ܒܬܘܠܬܘܬܗ[3].

ܦ ܦ ܐܦ ܠܐ ܡܢ ܗܘ ܕܐܬܝ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܕܡܪܝܡ[3].

ܨ ܨ ܕܐ ܗܘ ܕܐܬܝ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܕܡܪܝܡ ܠܐ[3].

ܩ ܩ ܕܐ ܗܘ ܕܐܬܝ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܕܡܪܝܡ ܒܠܚܘܕ[3].

ܪ ܪ ܒܗ ܒܪ ܐܠܗܐ ܒܫܪ ܐܬܝ ܠܥܠܡ: ܐܦ ܐܢ[3]

ܫ ܫ ܒܗ ܒܪ ܐܠܗܐ ܒܫܪ ܐܬܝ ܠܥܠܡ ܠܐ[3].

ܬ ܬ ܒܗ ܒܪ ܐܠܗܐ ܒܫܪ ܐܬܝ ܠܥܠܡ ܐܠܐ[3].

ܐ ܐ ܒ ܒܝܘܡ ܕܐܬܝܠܕ ܡܫܝܚܐ ܡܢ ܡܪܝܡ[3].

ܒ ܒ ܓܒܪ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܝܘܡ ܕܐܬܝܠܕ ܡܢ ܩܕܡ[3].

ܓ ܓ ܓܠܝ ܐܦ ܠܐ ܐܢ ܐܢ ܐܬ ܠܐ ܐܠܐ ܒܡܫܟܚܐ[3].

ܕ ܕ ܓܠܝ ܐܦ ܠܐ ܐܢ ܐܢ ܐܬ ܠܐ ܐܠܐ ܒܡܫܟܚܐ[3].

ܗ ܗ ܗܢ ܡܫܝܚܐ[6] ܐܠܗܐ ܒ ܐܡܪ[3].

5. A prefix ̣ — 6. A ligature.

11 11 That the conception in the womb of Mary the Virgin.
12 12 A great wonder! he who is the Maker.
13 13 After the expulsion from the blessed life.
14 14 Let those who are intoxicated with the dreamlike.

On the holy day of the Manifestation of our Lord in the flesh.

15 1 Lo! again a festival, again another example.
16 2 A great wonder! he who by his inexplicable birth.
17 3 Very great is the richness of the kindness of God.
18 4 In proof that it is for our cleansing only.
19 5 Who would not wonder at the boundless sea.
20 6 Wonder not if you see Christ.
21 7 When the only Word was born in flesh.
22 8 Divine in truth is.
23 9 Christ, even God, who by means of the water.
24 10 With the hidden eyes of the mind I seem.
25 11 The Son and the Word of God, after he had.

ܐ ܐ ܐ

ܟ	ܟ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܫ	ܐ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܟ	ܒ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܡ	ܓ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܐ	ܕ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܐ	ܗ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܐ	ܘ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
ܐ	ܙ	ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.
		ܠܡ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܡܫܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܐܢܫ.

8. Ms. ܘ.

On the stricken woman.

37 3 The stricken woman thought in faith.

On the paralytic.

38 4 He that had been paralyzed in his limbs.

On the centurion.

39 5 He that fashioned our hearts alone.

On Simon Peter's mother-in-law.

40 6 Even in things that were performed.

On the miracle in the ship.

41 7 Though thy God-befitting miracles.

On the harlot.

42 8 The evil and abominable love which.

On Jairus' daughter.

43 9 Even to Jairus the head and ruler.

On the two blind men.

44 10 When Christ was passing by a certain place.

On the man whose hand was withered.

45 11 The people of the Jews that is fond of.

ܡܐ	ܢ	ܐܝܟ ܗܘ ܕܡܫܬܘܕܥ ܒܟܢܥܢܝܬܐ ܕܫܡܗ ܟܢܥܢܝܬܐ[9].
ܡܒ	ܟ	ܠܡܐ ܒܝܡ ܐܠܗܐ ܐܢܬ ܘܝܕܥܬ ܟܠ.
ܡܓ	ܟܐ	ܟܕ ܐܬܐ ܒܥܠܡܐ ܐܝܟ ܓܒܪܐ ܘܐܬ ܠܗ ܠܓܝܘܢ.
ܡܕ	ܟܒ	ܟܕ ܐܬܐ ܒܥܠܡܐ ܐܝܟ ܓܒܪܐ ܘܐܬ ܠܗ ܠܓܝܘܢ.
ܡܗ	ܟܓ	ܒ ܐܝܟ ܓܒܪܐ ܐܙܠ ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ.

9. Ms. (from lack of space) ܟܢܥ with mark of abbreviation. — 10. Ms. (from lack of space) ܐܢ with mark of abbr. — 11. Ms. ܡܫܝܚܐ.

On the Canaanite woman.

46 12 Very great is the faith of the Canaanite.

On the widow's son.

47 13 Inasmuch as thou art God and knowest.

On the man who had a legion in him.

48 14 Once, when thou camest as man into.

On Lazarus.

49 15 When thou wast about, Christ, God.

On the man who was going down from Jerusalem to Jericho.

50 16 A man, having left Jerusalem.

Again hymns on the holy feast of Hosannas.

51 1 Come ye now, children of disobedience.

52 2 What shall we admire of the things that.

53 3 Very great is the depth of the holy.

54 4 The God of the prophets, of whom David sang.

55 5 Ye that are desirous of spiritually meeting.

ه ه ܗ ܐ ܗ ܐ ܗ ܐ

ܗ ܗ ܐ ܡ ܐ ܕ ܐ ܡ ܐ ܕ ܐ ܡ ܐ ܕ

ح	٣	حكمة الحق بالحق تشرق فجراً.
ه	٥	هذا هو يوم الحياة الذي.
ا	١	اعطشت نفسنا هو مثل الأيل[1].
ح	٣	حكمة الحق بالحق تشرق فجراً.
ك	٦	كم كثيرة هي أتعاب الذين[4].
م	٤	من أجل الاهتمام بالحق أعطشت[4].
ه	٥	هذا هو يوم الحياة الذي.

[13]حكمة الحق بالحق تشرق فجراً: هذه ليست في النسخة الثانية.

ه	٥	الحق بالحق أعطشت نفسنا[4].
ر	٢	حكمة[15] الحق تشرق فجراً.

[16]حكمة الحق بالحق تشرق فجراً: هذه ليست في النسخة الثانية.

س	٦	القيامة التي بالحق.
ف	٨	آه الذين يطلبون آه.

[17]هذه ليست في النسخة الثانية.

ز	٧	الحق الذي بالحق أشرق بالحق[17].

14. A ٥٣٠ with mark of abbr. B adds ٥٣٠. — 15. ١ ٥٥٥. — 16. A om. B adds ٥٣٠.

79	5	The gladness of the Holy Sunday enlightens.
80	6	In like manner as the hart from thirst longeth.
81	7	Christ, even God, the Sun of righteousness.
82	8	All ye that desire to attain.
83	9	In the night our spirit eagerly arises early.
84	10	He that releaseth them that are bound and.
85	11	Behold! therefore what is good or what is.

Again hymns before the reading of the gospel on the night preceding Sunday.

86	1	Ye that have honoured the resplendent and.
87	2	In the light-clad and life-giving night.

Again hymns after the reading of the gospel on the night preceding Sunday.

88	1	Our ears have been filled with joy.
89	2	O the riches of the words! O.

Again hymns on the entry into the baptistery.

90	1	All ye who have been enlightened.

ڈ ڈ ڈ[17].

ح ح ح[18] ڈ ڈ ڈ[4].
ط ط ط ڈ ڈ ڈ.
ي ي ي ڈ ڈ ڈ[4].
ك ك ك ڈ ڈ ڈ.
ل ل ل ڈ ڈ ڈ.
م م م ڈ ڈ ڈ.
ن ن ن ڈ ڈ ڈ[19].
س س س ڈ ڈ ڈ[4].
ع ع ع ڈ ڈ ڈ.
ف ف ف ڈ ڈ ڈ.
ص ص ص ڈ ڈ ڈ[4].

ق ق ق ڈ ڈ ڈ[20].
ر ر ر ڈ ڈ ڈ[4].

17. Transposed in A. — 18. A إصبر. — 19. A مختارك. — 20. A مريم with mark of abbr.

91 2 Come speedily, ye peoples, let us go.

Again hymns on persons baptized.

92 1 Ye that by enlightening baptism have been.
93 2 Ye that have been admitted to holy baptism.
94 3 When I look at the children of the laver.
95 4 A great wonder! they who once.
96 5 Ye that have been clad in the garment of.
97 6 Christ who dwelleth and walketh in them.
98 7 The holy church, having understood and seen.
99 8 If there is joy in heaven even for one sinner.
100 9 Ye who through the laver of repentance appear.
101 10 Though you are stripping off the raiment that is.

Again on the Holy mid-Pentecost.

102 1 When the festival was at its midst.

ܒ ܐ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ

ܒ ܐ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ

ܒ ܐ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ

ܒ ܐ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ

Again on the Holy Ascension of our Lord.

103	1	Thou, God, who bowedst the heavens and.
104	2	The Word who is before the ages.
105	3	The Word of God, who shone on us.
106	4	Though the only Son of God, the Word.
107	5	The hosts of heaven shook with amazement.

Again a hymn on the genuflexion of Pentecost.

108	1	Christ, even God, who suffered a voluntary.

Again hymns on the Holy Pentecost.

109	1	Thou wast made known aforetime through.
110	2	Moses in one place signifying though in mysterious.
111	3	Who will not say that the depth of theology.
112	4	After the Ascension of the great God and Saviour.
113	5	He who once spake through the holy prophets.
114	6	When the divine apostles were carrying.

ܥܠ ܩܛܠܐ ܕܗܪܘܕܝܣ ܒܒܝܬ ܠܚܡ ܕܐܬܪ ܝܗܘܕܐ ܒ[3] ܕ[27] ܐܬܝܠܕ ܐܝܬ ܒ[26] ܘ ܒ[21] ܚ.

ܥܐ	ܟ	ܕܠܐ ܥܠ ܩܛܠܐ ܕܗܪܘܕܝܣ ܕܥܒܕ ܒܥܘܠܐ.
ܥܒ	ܒ	ܡܫܝܚܐ ܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ ܕܒܗ ܘܒܝܬ.

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܝܘܚܢܢ ܡܥܡܕܢܐ ܕ[28]ܡܫܝܚܐ.

ܥܟ	ܟ	ܟܠ ܕܒܥܐ ܠܡܫܒܚ ܢܫܬܒܚ ܒܕܟܪܢܗ ܕܩܝܡܬܐ[4].
ܥܡ	ܒ	ܬܡܗ ܪܒܐ ܕ[5]ܐܬܬ ܕܢܣܒ ܠܗ ܥܠ ܓܢܒܗ[4].
ܥܚ	ܓ	ܐܦ ܐܢܬ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܒܬܘܠܬܐ ܚܕ ܡܢ ܢܚܙܘܟ[4].
ܥܛ	ܕ	ܟܕ ܡܬܒܥ ܐܢܫ ܠܘܬ ܐܢܬ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܢܚܙ ܠܗ[4].
ܥܝ	ܗ	ܟܠ ܙܒܢ ܕܢܫܪܪ ܐܢܫ ܠܘܬ ܐܢܬ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܡܫܒܚ ܠܗ[4].
ܦܐ	ܘ	ܟܕ ܡܢ ܩܕܡ ܐܠܗܐ ܥܒܕ ܐܕܡ ܡܢ ܥܦܪܐ ܕܐܪܥܐ[4].

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܝܘܚܢܢ ܡܥܡܕܢܐ ܕ ܒ.

ܦܒ	ܟ	ܟܠ ܕܨܒܝܢ ܠܡܫܒܚ ܐܬܘ ܟܠܗܘܢ.
ܦܓ	ܒ	ܒܙܒܢ ܕܥܠܡܐ ܐܬܬ ܒܫܓܝܐ ܙܒܢܝܢ.
ܦܕ	ܓ	ܗܫܐ ܐܦ ܗܫܐ ܩܠ ܡܒܫܪܢܐ[4].
ܦܗ	ܕ	ܐܝܠܢܐ ܕܢܦܫܝ ܕܝܒܫ ܐܝܟ ܕܠܝܬ ܒܗ ܡܕܡ[4].

26. B om. ܕ. — 27. A ܕܗܪܘܕ, B ܕܗܪܘܕܝܣ ܒܥܘ. — 28. B ܕܡ.

Again on the babes who were slain by Herod at Bethlehem.

115 1 Over the slaughter by Herod that was unjustly.
116 2 Christ, the Word of God, through whom.

Hymns on the holy God-bearer.

117 1 While celebrating the memory of the Resurrection.
118 2 A great wonder! she who borrowed the rib.
119 3 Thee, God-bearer and Virgin, one might very.
120 4 When a man looks toward thee, God-bearer.
121 5 Whenever we lift up the thoughts of our mind.
122 6 Aforetime God by moulding dust from the earth.

Again on the holy John the Baptist.

123 1 All ye who wish to honour.
124 2 When the world was in many ways.
125 3 Now again also the voice of the Forerunner.
126 4 The tree of my soul that is devoid.

ܥܠ ܗܘ ܩܕܝܫܐ ܐܣܛܦܢܘܣ ܣܗܕܐ ܘܪܫ ܫܘܠܡܗ.

ܩܕ ܐ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝ ܣܛܦܢܘܣ ܩܕܡ ܟܠ ܫܘܠܡ ܚܝܠܐ.

ܩܟ ܒ ܫܪܝܪ ܒܪ ܫܪܝܪ ܣܗܕܐ ܣܛܦܢܘܣ ܐܦ ܗܘ.

ܥܠ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܘܐܦ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܙܒܕܝ[1].

ܩܟ ܓ ܫܠܝܚܐ ܘܟܪܙܐ ܗܘ ܝܘܚܢܢ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ.

ܥܠ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܘܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܡܪܩܘܣ ܫܠܝܚܐ ܐܡܝܢܐ.

ܩܟ ܕ ܡܪܩܘܣ ܐܡܝܢܐ ܫܠܝܚ ܐܠܗܝ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܐܡܝܢ.

ܥܠ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܘܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܬܐܘܕܘܣ ܫܠܝܚܐ[2].

ܩܟ ܗ ܬܐܘܕܘܣ ܫܠܝܚ ܐܡܝܢ ܐܠܗܝ ܐܘܢܓܠܝܣܛ[2].

ܥܠ ܗܘ ܫܠܝܚܐ ܘܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܬܐܘܕܘܣ ܫܠܝܚܐ ܐܡܝܢܐ.

ܩܟ ܘ ܐܦ ܒܫܠܝܚ ܐܠܗܝ ܬܐܘܕܘܣ ܐܡܝܢ ܐܬܝܬ ܠܢ ܫܠܡ.

29. B ܟܘ.

Again on the holy Stephen the martyr.

127 1 With the first combatant and leader.
128 2 Stephen, the beginning of martyrs, even.

Again on the holy and divine apostles.

129 1 Apostles of the truth and preachers and teachers.

Again on the holy Paul the Apostle.

130 1 Paul the great among apostles more than all.

On the holy John the Evangelist.

131 1 The preacher and apostle, John the Evangelist.

On the holy Mark the Evangelist.

132 1 The divine Mark, the true disciple.

On the holy John the Evangelist and on Thomas the Apostle.

133 1 John the Theologian by resting.

On the holy Thomas the Apostle alone.

134 1 When we celebrate thy commemoration, apostle.

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܣܒܐ ܕܡܠܐ.[29]

ܡܐ ܒ ܟܪ ܥܠ ܕܠܐ ܙܪܥ ܒܠ ܐܦ ܕܝܢ ܕܐ[4].

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܙܟܪܝܐ ܢܒܝܐ.[29]

ܡܐ ܒ ܙܟܪܝܐ[3] ܢܒܝܐ ܕ ܩܕܡ ܚܙܐ ܗܘ ܘ[30].

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܐܝܘܒ ܙܕܝܩܐ [ܓܒܪܐ ܕܣܓܝ ܢܨܚ][3].

ܡܟ ܒ ܡܕ ܐܝܟ ܕܝܢ ܐܠ ܒ ܩܕܝܫܝܗ ܐܠܗܐ ܕܝܢ ܗܘ.

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܐܠܦܝܕܘܣ ܐܦܣܩܦܐ.

ܡܟ ܓ ܐ ܕ ܠܐ ܢܬܕܡܪ ܒ ܕ ܚܙܐ ܠ ܓܒܪ[4].

ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܒܪܝܕܘܣ ܫܡܫܐ.

ܡܟ ܕ ܐ ܕ ܐ ܒ ܕ ܐ ܕ ܐ ܕ ܐ

ܠܥܠ ܡܪܝ ܣܪܓܝ ܘܒܚܘܣ.

ܡܐ ܐ ܣܪܓܝ ܘܒܚܘܣ ܟܕ ܒܬܪ ܚܕ ܒܬ ܚܪܒ ܫܒܝ[4].

ܡܒ ܒ ܐܢ ܕܚܫ ܒܢܦܫܗ ܡܢ ܕܒܪܝܬ ܡܢ ܕܢܦܫ[4].

ܠܥܠ ܡܪܝ ܣܪܓܝ ܒܠܚܘ.

ܡܗ ܐ ܒ ܫܡܥ ܣܪܓܝ ܗܠ ܬܫܒܚܬܐ.

ܠܥܠ ܡܪܝ ܡܪ ܐܒܐ ܣܒܐ ܕܡܢܙܚܐ.

ܡܘ ܐ ܗܘ ܣܒܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܝܚܐ.

ܠܥܠ ܡܪܝ ܡܪ ܐܒܐ ܕܥܡܘܕܐ ܕܥܡܘܕܐ.

ܡܪ ܐ ܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܟ ܕܡܫܝܚܐ[4].

ܠܥܠ ܡܪܝ ܡܪ ܐܒܐ ܕܒܝܬ ܫܒܝ.

ܡܫ ܐ ܫܦܝܪ[34] ܘܪܒ ܘܪܒ ܘܠܐ ܫܦܝܪ ܘܠܐ ܪܒ[4].

ܠܥܠ ܡܪܝ ܡܪ ܐܒܐ ܕܒܝܬ ܡܕܪܫܐ.

ܡܟ ܐ ܐ ܕ ܐ ܐ ܠܐ ܐ ܘܡܒ ܐ ܠܐ ܐ ܘܡܒ[4].

ܡ ܒ ܒ ܐ ܐ ܐ ܕ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[4].

32. A ܒܠܐ. — 33. A ܡܕܪܫܐ. — 34. A ܫܦܝ B ܫܦܝ.

On the holy Sergius and Bacchus.

143 1 Sergius and Bacchus the soldiers, when they together.
144 2 He who is pricked in his soul by the sting.

On the holy Sergius alone.

145 1 While the illustrious Sergius was readily.

On the holy Menas the martyr.

146 1 The illustrious and mighty martyr of Christ.

On the holy Simeon of the pillar.

147 1 The sublime and great height of the life.

On the holy father Antony the monk.

148 1 Of the bloodless and fleshless combat and of.

On the holy Maccabee martyrs.

149 1 Very great is the unerring hope of the resurrection.
150 2 When I turn my suprasensual eye round about.

ܐ ܠ ܐ ܗ ܕ ܐ ܕ ܐ ܕ ܐ

ܥܠ ܡܪܬܐ ܬܩܠܐ ܕ ܐܡܪ[40].

ܐ ܟ ܡܫܝܚܐ ܕܒܦܘܠܘܣ ܡܡܠܠ.

ܥܠ ܡܪܬܐ ܕܪܘܣܝ[39] ܕ ܢܝܣܝܢ.

ܒ ܟ ܠܐ ܫܦܝܪ ܠܢ ܕܠܐ ܢܫܒܚ ܠܡܫܝܚܐ[41].

ܓ ܕ ܫܘܝܘܬܐ ܕܝܩܪܐ ܕܒܩܪܝܐ ܕܡܫܝܚܐ.

ܥܠ ܡܪܬܐ ܕܐܘܦܝܡܝܐ.

ܕ ܟ ܐܘܦܝܡܝܐ ܙܟܝܐ ܕܡܪܬܐ ܕܡܫܝܚܐ[3].

ܥܠ ܡܪܬܐ ܕܦܠܓܝܐ.

ܗ ܟ ܐܘܦܝܡܝܐ ܡܪܬܐ ܕܦܠܓܝܐ[42] ܚܝܠܐ.

ܥܠ ܓܒܪ̈ܐ ܕܫܗܝ̈ܕܐ ܒܟܠܗܘ[28] ܥܡܡܐ.

ܘ ܟ ܫܘܒܚܐ ܕܙܟܝ̈ܐ ܕܐܬܝ̈ܗܒ ܒܟ ܐܠܗܐ[44].

ܙ ܕ ܒ ܐܢ ܠܐ ܢܫܒܚ ܠܟ ܐܠܗܐ.

ܚ ܟ ܐܬܝ̈ܗܒ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟ.

ܛ ܐ ܫܒܚ ܠܟ ܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟ ܟܠ ܕܪ̈ܗ̈ܡ.

ܝ ܟ ܟܠ ܕܡܬ̈ܢ ܕܡܬ̈ܢ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟ.

39. B om. ٥. — 40. A ܐܡܪ. — 41. A ܡܫܝܚܐ B om. — 42. A ܡܪܬܐ. — 43. A ܡܪܬܐ. — 44. A ܐܬܝ̈ܗܒ.

On the saint and martyr Thecla.

160 1 Christ, who speaks in Paul.

On the saint and martyr Drosis.

161 1 It is not right for us not to praise Christ.

162 2 The equality of honour in the divine calling.

On the holy martyr Euphemia.

163 3 The triumphant martyr Euphemia.

On the saint and martyr Pelagia.

164 1 The valiant martyr Pelagia.

Hymns on the holy martyrs in general.

165 1 The blessed memory of the martyrs.

166 2 When thou, God, the heavenly Word.

167 3 The valiant martyrs and soldiers of Christ.

168 4 The grievous tyrants brought and led down.

169 5 All ye who are inclined and disposed.

ܡܕ ٥ ܐܢܬ ܡܪܝ ܡܢ ܚܒ ܐܝܠܝܢ ܠܡܠ.

ܡܐ ١ ܕܐܡ[45] ܕܘܝܕ ܢܒܝܐ ܘܡܠܟܐ ܒ ܚܕ ܒ[4].

ܡܒ ٣ ܐܢܬ ܡܪܝ ܚܒ ܐܝܠܝܢ ܕܐܢ ܠܢ[4].

ܡܓ ٤ ܬܠܡܝܕ ܩܕܝܫ ܐܢܬ ܠܬ ܢܡ ܒ ܐܢ[4].

ܡܕ ٥ ܗܘ ܡܬܝ ܕܡ ܠܩܕܝܫ ܠ.

ܡܗ ٦ ܡܢ ܐܢ ܐܢ ܢ ܐܢ ܬܟܠ.

ܡܘ ٧ ܐ ܗܘ ܡܬܝ ܕܘ ܒܝ[46].

ܡܙ ٨ ܡܪܝ ܒܪ ܐܢ ܐ ܗܘ ܡܬܝ: ܐܡ

ܡܚ ٩ ܗ ܡܪ ܐ ܗ ܡ ܐ ܗ ܡ ܐ ܗ ܡ

ܥܠ ܡܪܝ ܓܪܓܘܪܝ ܦܠܐ ܕܚܝܠ.

ܥܡܕ ܟ ܒ ܟܣܐ ܡܪܝ ܚܡܐ ܙܒܢ ܒܫܡܝܐ.

ܥܡܗ ܟ ܚܙ ܒܟܘܐ ܡܠܟܐ ܒܐܝܢ ܡܫܬܡܫ[4].

ܥܠ ܡܪܝ ܕܫܡܫ ܡܪܓܢܝܣ ܕܐܢܛܝܟ.

ܥܡܒ ܟ ܗܕ ܒܟܪܣܛܘܢ[50] ܒܐܡܘܪ ܒܬܘ.

ܥܠ ܡܪܝ ܐܬܐ ܕܡܪ ܐܒ ܕܐܠ ܒܫܡܝܐ.

ܥܡܐ ܟ ܐܡܪ ܒܐܝܢ ܡܠܦܢ ܒܫܡܝܐ.

ܥܠ ܡܪܝ ܐܦ.

ܥܡܗ ܟ ܟܘܢ ܒܐܠܗܐ ܡܠܦ[4] ܐ ܐܐܐ ܡܢ ܟܠ ܡ.

ܥܠ ܡܪܝ ܓܪܓܘܪܝ ܐܦ ܐܬܐ ܕܐܠ ܒܫܡܝܐ.

ܥܡܙ ܟ ܘܩܛܠ ܡܡܬܐ ܒܡܘܬܗ ܐܠܗܐ.

ܥܠ ܡܪܝ ܐܬܐ ܕܐܠ ܒܫܡܝܐ.

ܥܢ[29] ܡܪܝ ܫܡ ܕܗܘ ܕܐܠ.

ܥܡܚ ܟ ܡܠܦܢܗ ܫܡܥܘܢ[51] ܒܩܛܠ ܟܐܦܐ.[52]

49. A ܡܪܝ ܐܠ. — 50. A ܒܐܡܘܪ ܒܬܘ B pl. — 51. A ܫܡܥ. — 52. B adds ܡܢ ܟܠ ܡ ܕܐ.

On the holy Gregory the Wonder-worker.

182 1 When the holy apostle was reckoning.

On the holy Athanasius the great of Alexandria.

183 1 The Son of God and the Word who became.

On the holy Basil and Gregory.

184 1 He who has heard the theological teaching.

On the same and on Ignatius the God-clad.

185 1 Ye that yearn to be inheritors of the kingdom.

On the same.

186 1 Those who penetrated and reached also.

On the holy Porphyry, bishop of Antioch.

187 1 It is the work of teachers and dispensers.

On the holy John Chrysostom.

188 1 Joannes, the wise in divine doctrines.

ܥܠ ܕ ܥܠ ܡܪܝ ܩܘܪܝܠܘܣ ܐܦܣܩܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܥܠ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܡܠܟܐ.

ܡ ܗܘ ܩܪܢܐ ܕܫܘܚܐ ܕܡܫܝܚܘܬܐ ܕܫܪܝܪܐ[3] ܕܒܗ ܐܬܡܫܚ ܟܗܢܐ ܪܒܐ ܘܡܠܟܐ[53] ܘܢܒܝܐ[3].

ܡܐ ܗܘ ܡܐ ܕܐܬܝܬ ܠܡܫܚ ܥܠ ܡܪܝ ܣܘܪܝܣ ܚܟܝܡܐ ܘܪܒܐ[4].

ܡܒ ܬܘܕܝ ܠܟ ܡܪܝ ܣܘܪܝܣ ܩܕܝܫܐ ܕܫܪܝܪܐ.

ܡܓ ܟܕ ܢܥܒܕ ܗܘ ܕܟܪܢܐ ܕܚܟܝܡܐ.

ܡܕ ܐܣܛܘܢܐ ܕܥܡܘܕܐ ܕܫܪܝܪܐ ܘܩܫܝܛܐ.

ܡܗ ܥܠ ܡܪܝ ܦܛܪܘܣ ܪܫܝܐ ܕܫܡܫܐ ܘܐܦܣܩܦܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ.

ܡܘ ܥܠ ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܘܣ ܐܦܣܩܦܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ.

ܡܙ ܝܘܠܝܢܘܣ ܕܡܠܝ ܗܘܐ ܒܥܘܬܪ ܕ

ܡܚ ܥܠ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܪܝܫ ܡܢܪܐ ܘܡܕܒܪܢܐ ܕܐܦܬܘܢܝܐ[4].

53. A ܗܪܩܠܐ. — 54. A ܕܡܫܚ ܒܗ.

189 2 When I consider what.

On the holy Cyril, bishop of Alexandria, and Theodosius the king.

190 1 The prophetic horn of oil of anointing.

On the holy Severus, patriarch of Antioch.

191 1 The doctrines of Severus, the wise and great.
192 2 The virtues and glories of the saintly Severus.
193 3 When we celebrate the memory of the wise.
194 4 The great column of the church and true.

On the holy Peter, patriarch of Antioch.

195 1 The servant of God and great high-priest.

On the holy Julian, patriarch of Antioch.

196 1 Julian, having been filled with wealth of.

On John the archimandrite, son of Aphthonia.

197 1 The great head and chosen governor of.

ܠܥܕܬ ܩܕܝܫܬ ܫܠܝܚܝܬ[55].

ܣܝ ܟ ܟܢܘܪ ܗܘ ܕܚܝܠܐ ܕܡܠܟܐ ܡܫܝܚܐ[56] ܕܢܛܪ.

ܟܠ ܛ ܟܢܫܬܟ ܒܫܠܡ ܐܝܬ ܒܗ.

ܠܩܢܣܛܢܛܝܢ ܡܠܟܐ ܪܒܐ ܕܐܬܪ ܩܘܫܛܢܛܝܢ ܐܬܪ.

ܐ ܟ ܟܕ ܡܢ ܚܫܒܢ ܐܠܐ ܥܡ ܚܢܢ.

ܠܗܘܢܘܪܝܘܣ ܡܠܟܐ[57] ܕܢܛܪ.

ܒ ܟ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܒܝܐ ܡܠܟܐ ܩܕܝܫܐ.

ܠܓܪܛܝܢ ܡܠܟܐ[58] ܕܢܛܪ.

ܓ ܟ ܕܘܝܕ ܢܒܝܐ ܡܠܟܐ ܩܕܝܫܐ.

ܠܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܡܠܟܐ ܩܫܝܫܐ ܘܠܡܐܐ ܚܡܫܝܐ[59] ܕܢܛܪ.

ܕ ܟ ܟܕ ܐܬܝ ܟܒܪ ܐܝܟ ܕܐܬܝ ܒܫܪ ܘܕܡ.

ܠܐܪܥܬ ܓܪܝܒ ܐܢܫ ܕܢܛܪ.

ܗ ܟ ܟܕ ܢܪܝܡ ܥܝܢ ܠܟܣܝܐ ܕܢܛܪ.

ܠܬܫܒܚܬܐ ܕܩܕܫ ܕܢܛܪ.

ܘ ܟ ܐ ܕܒܪܫܘܡ ܕܪܫܝܢ ܕܚܝ ܘܕ.

55. A ܫܠܝܚܝܬ. — 56. A ܡܫܝܚܐ B ܡܠܟܐ. — 57. A ܗܘܢܘܪܝܘ. — 58. A ܓܪܛܝܢ B ܓܪܓܝ. — 59. B ܬܐܘܕܘܣܝܘ ܬܐܘܕ ܐܚ.

On the holy apostolic church.

198 1 Bless and keep the Catholic church, O! Lord.

199 2 Thy church, O! Christ, is a haven of peace.

On king Constantine the great.

200 1 Not of men nor through man.

On Honorius the king.

201 1 With David the divine king.

On Gratian the king.

202 1 David the divine prophet and king.

On Theodosius the king, the elder, and on the holy hundred and fifty.

203 1 As after the God-loving illustrious.

On the graves of strangers.

204 1 When we lift up the hidden eyes.

Hymns after the reading of the gospel before the oblation.

205 1 Thou who by the sprinkling of thy living and.

ه ت اهسما حتبحمر معمسا الكهل[60].
ز ح حم حمجبا معلما زاربا اجهمي.
س ٦ ستما هيتما حتبا محتمع مدم.
ط ط عنا ورم حمزا بعنحب مجنم.
ى ى مح محلحصما مللحما معلما.

ك[63] ٦ معجبا لحلا حمعجبا حارا امنيا نمسا[4].

ل ٦ ممر[64] لحه مذ مح محزا معمسا مذما[65].
م ح ن ذه بحمزا فحلحا زا بحمهم حنكمدا[4].
ن ح لا محجلا بهه محما[3] رحملر. لا محجلا[4].

س ٦ اهنلحك محلحا حنهمدا. مبسا نمسا[4].

60. A الكهل B om. — 61. B ى. — 62. A امجبا. — 63. A ك. — 63a B ins. الشا. — 64. A ممر. — 65. B om.; ins. الشا وبلا مجبحا before each of the next two numbers. — 66. A ٦بلا. — 67. B adds امجبا.

206 2 Thou hast bathed us in thy mercy, Christ, God.
207 3 Restraining the turmoil of our soul by mysterious.
208 4 The many-eyed beasts hide their faces from thee.
209 5 It is in truth meet and right that we should bless.
210 6 Thou hast filled thy holy church, O! God, with.

Again prosphoric hymns before reception when the holy mysteries are performed.

The first on the Nativity or Epiphany.

211 1 To-day above in heaven the companies of the angels.

Again on the Resurrection.

212 1 Christ our Lord hath risen from the grave.
213 2 A great mystery! the great King of all the ages.
214 3 No longer now appears thy victory, death.

Another on the Ascension and on Pentecost.

215 1 The Word was lifted up on high and.

ܒܠܐ ܗܘܬ ܡܬܒܥܐ.

ܗ ܟ ܚܒܪܘܗ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܡܬܒܥܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ[4].

ܒܠܐ ܫܡܝܗ ܕܐܠܗܐ.

ܙ ܟ ܒܡܐܡܪ ܫܡܝܗ ܕܐܠܗܐ ܚܒܪܘܗ.[68]

ܒܠܐ ܐܚܪܢܐ ܡܬܒܥܐ.

ܣ ܟ ܒܡܢ ܡܬܥܒ ܟܡ ܩܕܫܝܗ ܒܩܕܫܐ.

ܥ ܕ ܢܫܒܚ ܡܢܐ ܠܐܠܗܐ ܒܫܦܐ ܒܟܗ.

ܦ ܠ ܟܕ ܐܬܝܗܒ ܠܢ ܒܟܪܟ ܠܐ ܪܒܐ[4].

ܒܠܐ ܫܡ ܐܬܪܐ[69] ܕܡܪܝܡ.

ܩ ܟ ܕܒ ܢܬܩܕܫ ܒܗ ܫܡ ܐܝܡܐ ܡܒܪܟ.

ܪ ܕ ܒܗ ܐܬܪܐ ܫܡ ܐܝܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܠܗܐ[4].

ܫ ܠ ܒܗ ܡܒܪܟ ܐܝܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܠܗܐ.

ܬ ܐ ܙܐܪܐ ܠܐ ܒܚܕܕܟ[70] ܫܡ ܐܠܗܐ.

ܐ ܒ ܠܡܢ ܕܐܝܬ ܠܟ ܚܝܠ ܠܡܣܒ ܠܡܚܒܗ[3].

68. B om. From this point the numbers in B are one short. — 69. A ܒܬ. — 70. A ܒܚܕܟ.

On the holy martyrs.

216 1 The festival of the holy martyrs is the joy.

On the God-bearer.

217 1 The festival of Mary the God-bearer[1].

On the holy fathers.

218 1 The commemoration of saints is accompanied by.
219 2 The Lord preserveth the souls of his holy ones.
220 3 May the righteous be for a blessed remembrance.

Again others for every day.

221 1 When we receive the living body and.
222 2 The Lord's body and the all-holy blood.
223 3 The revered body is placed before us and.
224 4 The ineffable mystery of God is set ready.
225 5 Hasten we, believers, to partake of and to receive.

1. This heading is omitted in B, and the hymn is not given in either MS. From this point the numeration in the text of the hymns is one short of that in the index.

ܐܚ ٥ ܗܘ ܙܕܝ ܒܫܪ ܡܫܬܘܦܐ ܕܡܫܝܚܐ.

ܐܛ ١ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܕܒ ܚܛܝܒܘܬܗ.

ܗܘ ܕܫܪ ܒܫܪ ܡܫܬܘܦܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܫܪ[71] ܐܠ ܒܡܫܝܚܐ ܙܕܝ ܡܫܪ.
ܡܫܝܚ[72] ܒܠ[26] ܐܚ ܐܠ.

ܐܣ ٢ ܐܡܝܢ ܒܐܒܝ ܐܠܗ ܕܡܫܝܚܐ ܗܢ[4].

ܒܠ ܡܩܡ.

ܐܦ ٢ ܗܘ ܒܡܘܗ ܡܫܪ ܒܫܡܫܐ[73] ܩܝܡ[4].

ܒܠ ܫܡܫ ܡܫܪ[74].

ܐ ٢ ܐܡܝܢ ܒܫܦܝܪ ܒܡܢ ܫܪ ܐܠܗ[4].

ܒܫ ܒܡܢ ܒܢܝ ܐܕ ܐܚܪ.

ܐ ٢ ܠ ܒ ܡ ܫܡ ܒܡܢ ܐ[4].

ܒܫ ܒܡܢ.

ܐܟ ٢ ܒܡܢ ܒܐܬܪ ܒܫ ܐܠ.

ܒܫ ܒܡܢ.

ܐܠ ٢ ܒ ܒܡܢ ܡܫܪ ܒܩܕܫ ܡܫܟܢ[4].

71. B ܐܬܐ. — 72. B ܡܫܝܚ. — 73. A ܫܡܫ. — 74. B adds ܒܫ.

226	6	This holy mystery is true food.
227	7	Christ, even God, having in his mercy.

Other prosphoric hymns when the mysteries are received.
The first on the Nativity.

228	1	Ye that are about to receive.

On persons baptized.

229	1	Ye that have been anointed with the holy.

On the Holy Ascension.

230	1	Ye that see the glory of the Lord.

At the commemoration of the God-bearer Mary.

231	1	Let us not have the eye of our mind.

At the commemoration of martyrs.

232	1	Honouring the memory of the combatants.

At the commemoration of bishops.

233	1	Honouring the holy memory of his ministers.

ܥܡ ܐ ܠܐ ܐܢ ܐܝ ܐܝܬ ܒܗܢ ܕܚܫܒ ܐܢܐ[4].

ܒܫ ܐ ܒ ܫܒܚܐ ܕܐܬܪܥܝܬ ܒܟ ܝܫܘܥ.

ܒܫ ܒ ܒ ܩܒܠܬܟ ܕܡܫܬܘܬܦ ܒܟ ܝܫܘܥ.

ܒܫ ܓ ܒ ܟܣܝܬ ܒܟ ܘܒܟ ܐܬܚܕܬ.

ܒܫ ܕ ܒ ܫܒܥ ܐܢܐ ܘܒܟ ܐܬܚܕ ܐܢܐ[4].

ܒܫ ܗ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܘ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܙ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܚ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܛ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܝ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

ܒܫ ܝܐ ܒ ܐܦ ܐܢܐ ܟܕ ܐܬܚܕ ܐܢܐ ܒܟ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܝ ܐܢ[4].

75. B ܕܡܘܬܐ. — 76. A om. B ܒܫܒ. This and the following title and heading are transposed in A. — 77. A ܒܫܒ B ܒܫ ܕܒܫܒ. — 78. A ܒܫܒ B ܕܒܫܒ. — 79. A ܕܡܘܬ ܡܘܡܝܬܐ. — 80. A ins. ܘܥ. — 81 A ܕܢܡܘ.

On Sundays.

234 1 Let no one here, my brethren, think that.

Another after reception before the bishop.

235 1 Having received abundant pleasure.

Others after reception of the holy mysteries.

The first on the Resurrection.

236 1 By keeping the feast of thy Resurrection from.

Others for every day.

237 1 After enjoying the reception of the bloodless sacrifice.

238 2 As soon as we have been admitted to the reception.

239 3 Our mouth has been filled with joy and our tongue.

240 4 May my mouth and my thoughts be filled.

241 5 Open my mouth and fill it with thanks to thee.

242 6 Open my mouth, Lord, and fill it.

243 7 I have received thy holy body; similarly also.

244 8 Lift up the gates, rulers among you; and.

ܗ ܒ ܗ ܐ ܕ ܒ ܐ ܗ ܐ ܒ ܐ ܕ ܐ ܗ ܐ ܒ ܐ ܕ ܐ ܗ ܐ ܒ ܐ ܕ

ܥܠ ܙܕܝܐ ܕܐܪܥܐ ܕܥܒܕ ܒܗ ܐܚܪܢ.

ܪ ܟ ܡܢ ܕܒܪܝܬ ܫܡܝܐ ܐܝܟ ܕܝܪܝܥܬ ܐܢ ܫܒܚ[4].

ܫ ܬ ܥܕ ܐܡܬܝ ܢܦܫܝ ܕܬܬܒܠܥ ܐܢ ܐܢ ܠܐ ܬܬܒܠܥ[86].

ܬ ܟ ܫܪܝ ܡܢ ܢܦܫܝ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܪܝ ܕܡܬܚܐ ܒܨܠܒܟ[4].

ܐ ܕ ܡܫܝܚܐ ܕܒܨܠܒܟ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡ.

ܒ ܓ ܐܦ ܫܠܝܚܐ ܘܢܒܝܐ ܘܩܕܝܫܐ ܣܗܕܐ[87] ܕܒܟ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡ[4].

ܓ ܟ ܒܟ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡ ܘܒܟ ܐܬܝܬ ܠܡܢ ܕܐܬܝ.

ܥܠ ܙܕܝܐ ܕܐܪܥܐ ܕܬܡܘܙ.

ܗ ܟ ܒܟ ܐܬܝܬ ܠܥܠܡ ܘܒܟ ܐܬܝܬ ܠܡܢ ܕܐܬܝ.

ܥܠ ܙܕܝܐ ܕܐܪܥܐ ܕܐܝܠܘܠ[88] ܕܐܬܐ.

ܘ ܟ ܠܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐܢ ܬܬܥܒܕ[89] ܟܢܝܫܬ ܐܠܗܐ[3].

ܥܠ ܙܕܝܐ ܕܐܬܐ ܫܢܬ ܫܒܥ[26] ܕܐܬܐ.

ܙ ܟ[3] ܠܐ ܐܫܬܡܥ ܐܠܗܐ ܫܘܩܠ ܟܢܝܫܬ.

ܚ ܬ ܡܢ ܐܠܗܐ ܠܐ ܬܫܬܟܚ ܒܟ[90] ܫܒܛ ܒܥܠ[4]

ܥܠ ܙܕܝܐ ܕܐܬܐ ܕܦܪܣ.

ܛ ܟ ܐ ܬܟܫܠ ܒܥܠ ܫܒܛ ܐܠܗܐ.

86. A ܕܬܬܒܠܥ om. B om. — 87. A ܫܗܕܐ. — 88. A ܕܐܝܠܘܠ. — 89. A ܬܬܥܒܕ. — 90. A ܬܫܬܟܚ.

Again hymns on earthquakes.

257 1 Lord, who hast stretched out the heavens as.

258 2 How long, O! my soul, wilt thou be sunk.

259 3 The threat of thy wrath is dispelled.

260 4 Thou hast raised the rods of many.

261 5 Christ, who through thy Cross broughtest the world.

Again on ancient earthquakes.

262 1 We celebrate the memory of the ancient chastisement.

On Vitalian the tyrant.

263 1 The wicked have no cause of joy or.

On the attack of the Huns.

264 1 Remove not because of our sins thy holy altar.

265 2 Lord, by reason of our lawlessness the ropes of Sheol.

On the war with the Persians.

266 1 O! apostles of Christ and prophets and holy martyrs.

ܗܪ ܕ ܒܝܬ ܚܩܕܡ ܕܥܡܐ ܕܟܘܢ ܒܥܘ[4].

ܗܫ ܫ ܕܥܒܝܕ ܒܝܡܝܢ ܡܢܐ ܕܢܫܬܒܚ.

ܒܐ ܕܡܙܡܘܪ[91].

ܗܠ ܟ ܐܒܘ ܒܟܠ ܐܡܐ ܥܡܐ ܐܠܗܐ.

ܒܐ ܕܡܢܝܢ ܕܥܠ ܫܘܒܚܐ ܕܡܠܟܐ[61].

ܗ ܟ ܐܒܘ ܒܠܐܠܗܐ ܒܟܠ ܕܐܢ ܫܒ.

ܗܐ ܕ ܒ ܫܢܐ ܐܢ ܟܢܫܬܐ ܒܗܠܠܘܝܐ.

ܒ ܒܐ ܕ ܒ ܫܢܐ ܕ ܗܘܐ ܕ ܐ ܫ ܒ[92] ܒܫܒ.

ܗܒ ܟ ܐܡܠܟ ܒܢܗܪ ܐܢ ܚܘܠܨܢ ܕܚܘܪܒ.

ܒܐ ܕܡܪܡܙܢ ܒܥܡ.

ܗܓ ܟ ܐܢܐ ܒܦܪܚ ܟܡܐ ܡܢܐ ܚܡ ܢܚܡ.

ܒ ܕ ܡ ܡ ܡ ܢ ܒ ܡ ܕ ܒ ܐ ܫ ܒ.

ܗܒ ܟ ܢܥ ܠܩܗ ܡܠܟܝܢ ܕܡܢܢ ܒܩܪ[93].

ܗܐ ܕ ܠ ܡܠܟܢ ܥܡ ܐܢ ܚܡܐ ܒܡܪ ܡܥܡ[4].

91. A ܒܡܙܡܘܪ B ܒܡܙܡܘܪ. — 92. A ܒܫܒܫ. — 93. A sing. B om.

267 2 The peoples have known, Christ, God, that.
268 3 We give thanks before thee, merciful Lord.

On the Brumalia.

269 1 If the city of the believers is above in heaven.

Of admonition and on theatres (θέατρα) and dancing.

270 1 If one backward look only
271 2 When I see the wantonness of excess.

When he returned from a visitation of monasteries.

272 1 When I turn my thoughts to those.

On the ninetieth Psalm.

273 1 He who cries to the Lord with the Psalmist prophet.

Again hymns of admonition

274 1 The suprasensual and grievous commander of.
275 2 Thy judgment-seat, Christ, God, is not deceived.

ܗ ܟ ܡܢܡܒܣ ܐܠ ܚܥܥ ܡܥ ܒ ܡܥ ܣܩ.

ܚ ܐ ܠܟ ܦܪܚܡܥ ܒܒܬܥ ܒܚܬܡܥ.

ܛ ܒ ܒܙܬܡܥ ܡܢܡܒ ܡܥ ܒܙܬܡ ܡܢܡ ܡܒ[4].

ܝ ܓ ܐܒܣܡ ܠܟ ܡܒ[94] ܠܐ ܐܩ ܣܩܡ[4].

ܟ ܀ ܣܥܥ ܒܚܥ ܐܥ ܡܒ ܡܒ.

ܠ ܫ ܡ ܡܥܡ ܐ ܒܙ ܡܥܡ ܐ ܡܥܡ.

ܡ ܬ ܡܥ ܒܙ ܐܡܥ ܐ ܒܩ ܡܥܬ ܒ ܐ.

ܢ ܪ ܐܡܥ ܒܚ ܡܥ ܒ ܡܥ ܐ ܡܥ ܒ ܐ ܡ.

ܣ ܩ ܐ ܡ ܒ ܡ ܒ ܐ ܡ ܒ ܐ ܡ ܒ ܐ

ܒ ܒ ܒ

ܥ ܕ ܡܢܐ ܒ ܠܟ ܚܦܝ ܐܠܗ. ܚܡ.

ܣ ܨ ܒܒܫܐ ܢܬܪ ܢܚܢ ܢܫܒܚ ܠܐܠܗ[4].

ܨ ܩ ܕܒܚܢ ܟܡ ܡܢ ܠܐ ܒܥܐ. ܡܚܢ[99].

ܩ ܪ ܡܢ ܒܝܫ ܟ ܢܫܝ ܥܡܟ[100].

ܪ ܫ ܠܐ ܡܥܠܝܢ ܒܥܐ ܡܫ.

ܫ ܬ ܡܠ ܐܠܗ ܐܢ ܗܘ ܒܪܚܡ ܣܓܝ[101].

ܬ ܐ ܒܫ ܐܢ ܡܥܒ ܐܢ ܡܚܢ[4].

ܐ ܒ ܐܢ ܗ ܡ ܐܢ ܐܢ[102].

ܒ ܓ ܡܢ ܡܚܢ ܢܫ ܐܢ.

ܓ ܕ ܐܒ ܡܫܟ ܒ ܡܢ ܐܢ.

ܕ ܗ ܐ ܡܫ ܒ ܡ ܐ ܡ ܐ[4].

ܗ ܘ ܡ ܐ ܡ ܐ ܒ ܐ ܐ ܐ ܐ.

ܘ ܙ ܡ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[4].

ܙ ܚ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ.

ܚ ܛ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ.

ܛ ܝ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[4].

99. A ܡܚܢ B om. — 100. A ܡܥܒ. — 101. A ܡܫܝ. — 102. A ܐܢ.

307 14 Lord, though I am of dust.
308 15 At daybreak let us bless and praise God.
309 16 The light praiseth thee, Lord of all.
310 17 Lord, who hast made the light to shine upon us.
311 18 Invariable light and brightness.
312 19 Since it is to the greatness of thy merey and.
313 20 The sacrifice of a whole burnt-offering I present.
314 21 Create a clean heart within me and.
315 22 I have sinned before thee, merciful one.
316 23 Wash and purge me through tears of penitence.

Again evening hymns.

317 1 While I walk in the strait path of thy.
318 2 In the path of destruction which is very broad.
319 3 If the host of the fierceness of.
320 4 To thee, Christ, I present a spiritual sacrifice.

ܐ ܒ ܚܫܒ ܐܘܪܗܝ ܕܙܕܩܬܐ ܘܕܝܢܐ ܕܒܝܬܗ.

ܒ ܓ ܫܠܡܐ ܘܢܝܚܐ ܗܒ ܠܢ ܡܪܝ ܕܢ ܘܒܣܝܥ[4].

ܓ ܕ ܟܕ ܢܣܬܘܢ ܒܢܝ ܐܢܫ ܘܫܝܕܐ ܩܡ ܥܠ ܝ.

ܕ ܗ ܐܦ ܐܢܐ ܒܡܫܝܚܐ ܡܚܝܢ ܒܝ ܐܠܗܝ ܘܦܪܩܢ ܠܢ.

ܗ ܘ ܡܪܝ ܒܥܝ ܐܢ[103] ܕܐܬܪ ܢܦܫܝ ܚܛܝܬܐ ܪܒܬܐ ܩܕܡ ܟ.

ܘ ܙ ܟܕ ܐܬܒܘܢܢ ܒܐܘܪܚܬ ܥܒܕܐ ܕܙܕܩܬܐ.

ܙ ܚ ܩܪܒܢ ܠܟ ܡܫܝܚܐ ܩܘܪܒܢ ܪܘܚܢܝ ܕܢ.

ܚ ܛ ܡܪܝ ܐܪܚ ܘܕܒܪ ܠܢ ܒܐܘܪܚܬ ܫܒܝܠ.

ܛ ܝ ܒܫܥܬ ܪܘܚܐ ܐܫܒܚ ܫܒܚܬܐ ܘܐܡܪ.

ܝ ܟ ܒܫܥܬ ܪܘܚܐ ܟܠܢ ܡܩܪܒ ܠܟ ܫܒܚܬܐ.

ܟ ܟܐ ܟܕ ܐܬܒܘܢܢ ܒܛܝܒܘܬ ܕܝ ܕܐܬ.

ܟܐ ܟܒ ܐܘܪܚ ܥܠܡܢ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܒ ܟܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܓ ܟܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܕ ܟܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܗ ܟܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܘ ܟܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܙ ܟܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܚ ܟܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܛ ܟܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܟܝ ܠ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠ ܠܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܐ ܠܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܒ ܠܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܓ ܠܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܕ ܠܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܗ ܠܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܘ ܠܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܙ ܠܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܚ ܠܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܛ ܠܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܠܝ ܡ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡ ܡܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܐ ܡܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܒ ܡܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܓ ܡܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܕ ܡܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܗ ܡܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܘ ܡܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܙ ܡܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܚ ܡܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܛ ܡܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܡܝ ܢ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢ ܢܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܐ ܢܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܒ ܢܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܓ ܢܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܕ ܢܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܗ ܢܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܘ ܢܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܙ ܢܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܚ ܢܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܛ ܢܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܢܝ ܣ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣ ܣܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܐ ܣܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܒ ܣܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܓ ܣܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܕ ܣܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܗ ܣܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܘ ܣܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܙ ܣܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܚ ܣܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܛ ܣܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܣܝ ܥ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥ ܥܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܐ ܥܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܒ ܥܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܓ ܥܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܕ ܥܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܗ ܥܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܘ ܥܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܙ ܥܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܚ ܥܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܛ ܥܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܥܝ ܦ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦ ܦܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܐ ܦܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܒ ܦܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܓ ܦܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܕ ܦܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܗ ܦܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܘ ܦܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܙ ܦܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܚ ܦܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܛ ܦܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܦܝ ܨ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨ ܨܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܐ ܨܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܒ ܨܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܓ ܨܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܕ ܨܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܗ ܨܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܘ ܨܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܙ ܨܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܚ ܨܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܛ ܨܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܨܝ ܩ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩ ܩܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܐ ܩܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܒ ܩܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܓ ܩܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܕ ܩܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܗ ܩܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܘ ܩܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܙ ܩܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܚ ܩܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܛ ܩܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܩܝ ܪ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪ ܪܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܐ ܪܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܒ ܪܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܓ ܪܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܕ ܪܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܗ ܪܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܘ ܪܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܙ ܪܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܚ ܪܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܛ ܪܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܪܝ ܫ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫ ܫܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܐ ܫܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܒ ܫܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܓ ܫܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܕ ܫܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܗ ܫܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܘ ܫܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܙ ܫܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܚ ܫܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܛ ܫܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܫܝ ܬ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬ ܬܐ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܐ ܬܒ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܒ ܬܓ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܓ ܬܕ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܕ ܬܗ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܗ ܬܘ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܘ ܬܙ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܙ ܬܚ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܚ ܬܛ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

ܬܛ ܬܝ ܡܥܒܪ ܠܝ ܗܢ ܐܝܟ ܕܪ ܘܣܝ ܡܢ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ.

103. A ܗܢ.

321	5	Deeds and right acts of justice.
322	6	Thy peace and tranquillity, Lord, give and.
323	7	When evil men and demons stand up against me.
324	8	Strengthen me, Christ my Saviour, in order.
325	9	My wretched soul has sinned a great sin before.
326	10	When I had considered the ways of the deeds.
327	11	We offer our spiritual sacrifice to thee, Christ.
328	12	Guide and direct us, Lord, into the ways.
329	13	I sing a song of praise at the evening hour.
330	14	We all offer thee praise at the evening hour.
331	15	When I consider the blessings that.

Again hymns on the dead.

332	1	The passing of our age is swifter than.
333	2	Isaiah the wonderful in revelations of the Spirit.
334	3	There is one entrance to this life.
335	4	Through the transgression committed by Adam.

ܐܚܗ ܒ ܡܢ ܗܕܐ ܕܢܦܫܐ ܡܦܪܫܐ ܘܣܠܩܐ ܡܢ[4].

ܐܟܪ ܓ ܕܫܒܝܠ ܗܘ ܕܐܟܠ ܘܡܢ ܗܘ ܕܡܬܐ[4].

ܐܫ ܐ ܕܫܒܝܠ ܡܕܡ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡ[4].

ܐܠܝ ܓ ܐܠܐ ܠܐ ܐܝܬ ܐܚܪ ܕܢܬܚܫܒ.

ܐܡ ܗ ܐܠܐ ܕܢܬ ܐܝܬ ܒܗ ܕܚܝܠ ܘܕܚܠܬܐ.

ܐܡܐ ב ܕܟܐ ܒܪܝܫ ܐܝܬ ܒܗ ܕܚܝܠ ܘܕܚܠܬܐ[4].

ܐܡܒ ד ܗܘ ܕܒܟܝܬ ܐܢܫ ܘܐܡ ܐܚܪܢ ܕܪܘܡܐ[104].

ܐܡܗ ב ܕܐ ܕܡܪ ܕܒܟܪ ܒܝ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ[4].

ܐܡܛ ד ܟܠ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܐ ܐܝܬ ܠܝ ܚܛܗ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ[4] ܐܡ[105].

ܐܡܗ ב ܐܠܐ ܡܢ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܐ ܚܛܝܬ ܐܡ ܐܚܪܢ[4].

ܐܡܐ ב ܐܠܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܐ ܚܛܝܬ.

ܐܡܪ ב ܠܐ ܐܢ ܐܡ ܐܚܪ ܒܗ ܕܚܛܝ.

104. A om. B om. — 105. A om. B om.

336 5 After the soul separates and departs from.
337 6 Very dreadful is the ending of this life.
338 7 A dreadful thing and full of terror.
339 8 If the gloom at the departure from this life had not.
340 9 Full of true and suprasensual light.

Again on Peter his syncellus.

341 1 All righteousness done by man.
342 2 Thou who broughtest the bones of the patriarch.

On clergymen and monks.

343 1 Thy bondmen have heard thee.
344 2 Those who according to the saying of the great.
345 3 Thou through the great prophet David.
346 4 The gifts of thy mercifulness, Lord, are without.

Again on priests.

347 1 There is none among all that are bound in flesh who.

ﻣﻠﺴ ت ﺑ ﻣﻦ ﻣﻌﻤﻞ ﺍﻟﻤﻌﻤﻮﺩ ﻣﻦ ﺍﻟﺒﺪﺍﻳﺔ.

ﻳﻘﺎﻝ ﺃﻳﻀﺎ ﻟﻬﻢ.

ﻣﻠﻜ ﻙ ﺑ ﻣﻦ ﺍﻟﺒﺪﺍﻳﺔ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺒﺪﺃ ﻭﻣﻦ ﺍﻟﺨﺮﻭﺝ[4].

ﻳﻘﺎﻝ ﺃﻳﻀﺎ ﻟﻬﻢ ﺑﻌﺪ [406] ﺍﻟﻤﻮﺕ.

ﻡ ﻙ ﻭﺍﻟﻤﻮﺗﻰ ﺍﻟﺬﻳﻦ [407] ﺗﺸﻬﺪ ﺑﻬﻢ[4].

ﻳﻘﺎﻝ ﺃﻳﻀﺎ ﻟﻬﻢ ﺑﻌﺪ [408] ﻣﺎ ﻳﻨﺘﻬﻲ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﻘﺒﺮ.

ﻣﺎ ﻙ ﺑ ﺣﺎﻭﻳﺎ ﻭﻻ ﺃﻧﺎ ﻟﻤﺎ ﺗﺼﻨﻌﻪ[4].

ﻣﺖ ت ﺻﻨﻌﺖ ﻣﻌﻬﻢ ﻭﻣﻌﻨﺎ.

ﻣﻲ ﻝ ﻣﻌﻬﻢ ﻭﻣﻌﻨﺎ ﻟﻢ ﺗﺰﻝ ﺗﺼﻨﻊ[4].

ﻣﺒ ﺩ ﺻﻨﻊ ﺭﺣﻤﺘﻚ ﻭﺍﻟﺘﻬﻠﻴﻞ ﻣﻌﻬﻢ.

ﻣﻪ ﺏ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻨﻊ ﻣﻌﻬﻢ ﻭﻣﻌﻨﺎ[4].

ﻳﻘﺎﻝ ﺃﻳﻀﺎ ﻟﻬﻢ ﺑﻌﺪ [409] ﺍﻟﻤﻮﺕ.

ﻣﻪ ﻙ ﻻ ﺗﺒﻜﻮﺍ ﻋﻠﻰ ﻣﻌﺼﻮﻡ [410] ﻣﺜﻠﻬﻢ.

ﻣﺮ ت ﻣﺎ ﺃﻋﻈﻢ ﻋﺠﺎﺋﺒﻚ ﻭﻣﺎ ﺃﻛﺜﺮ ﻋﺠﺎﺋﺒﻚ.

106. A ﺍﻟﻤﻮﺗﻰ. — 107. A ﻳﺸﻬﺪﻭﻥ. — 108. B ﻳﻨﺘﻬﻮﺍ. — 109. A ﺍﻟﻤﻮﺕ. — 110. A ﻣﻌﺼﻮﻡ.

348 2 Having been from thy earliest age chosen.

On virgin sisters.

349 1 By being born of a virgin mother in the flesh.

On devout widows.

350 1 Widows also to whom testimony is borne.

On a funeral procession, while they are carrying the dead man.

351 1 While journeying by this road that no man can.
352 2 At the day of the end or of the departure.
353 3 The unknown ending of the life of time.
354 4 By many forms of mercifulness.
355 5 Remember, merciful Lord, that I am dust.

Again on babies.

356 1 Let us not weep beyond measure for those.
357 2 How great and how marvellous are thy wonders.

ܥܠ ܡܝܬܐ ܕܡܬܩܒܪ ܗܘ ܒܩܒܪܐ.

ܥܫ ܟ ܠܥܒܕܟ ܡܪܝ ܡܫܝܚܐ ܦܬܚ ܬܪܥ[2] ܕܓܢ[4].

ܥܠ ܟܬܝܪ ܕܢܝܚܐ ܕܡܬܩܒܠ ܠܩܘܠܐ.

ܥܟ ܟ ܠܐ ܡܢܟ ܡܫܟܚ ܡܬܪܡܘܬܟ[111].

ܥܨ ܟ ܐܒ ܪܚܡܐ ܕܫܚܠܦ ܠܒܘܫܐ. ܕܐܪܝܢ ܡܢ ܐܪܝܢܘܬܐ ܕܐܪܝܘܣ ܘܗܘܬ ܦܪܝܫܐ.

ܥܩ ܟ ܐܝܟ ܕܫܡܥܘܢ ܟܗܢܐ ܒܫܒܚܐ ܠܐܠܗܐ.

ܥܩܐ ܟ ܐܝܟ ܐܒܪܗܡ ܐܒܢ ܩܢܝܢܢ[4].

ܥܩܒ ܕ ܡܢ ܗܘ ܠܐ ܡܫܘܢ ܚܒܪ.

ܥܩܓ ܟ ܡܬܩܒܠ ܗܘ ܕܫܡܥ ܠܐ ܡܫܟܚ[4].

ܥܩܕ ܕ ܡܫܟܚ ܒܟܪ ܐܢܬ ܠܐ ܡܬ ܡܢ[4].

ܥܩܗ ܠ ܡܢ ܐܡܬ ܒܥܠ ܠ ܡܫܬܐ.

ܥܩܘ ܗ ܠܐ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܡܫܬ ܚܫܒ.

ܗܟܐ ܣܝܡ ܪܫ ܡܠܐ ܕܩܕܝܫܐ ܡܪ ܫܘܪܘܣ ܦܛܪܝܪܟ ܕܐܢܛܝܟ.

111. A ܡܬܪܡܘܬܗ.

When the dead man is being laid in the grave.

358 1 To thy bondman, O! Christ, open the gates.

On the tonsure of monks entering the vocation.

359 1 The height of thy condescension.

On a woman who had been converted from the heresy of the Arians, and had become a perfect nun.

360 1 Father of mercy, who didst change the robe.

On Simeon the old.

361 1 Like our patriarch Abraham.

362 2 Lord, the working of whose marvels.

Hymns of supplication.

363 1 We are assured of thy justice, O! God, and.

364 2 Thy promise is sure in our heart.

365 3 Whence shall we ask for ourselves forgiveness.

366 4 Unendurable is the threat of wrath.

The head-lines (κεφάλαια) of the holy Mar Severus, patriarch of Antioch, are ended.

ܐܝܬ ¹ ܕܒܗ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܫܘܒܚܐ ܕܠܐ ܡܫܬܟܚ ܒܟܠ ܙܒܢ.

ܡܫܒܚ ܐܢܐ ܕܠܐ ܡܫܬܟܚ ܒܟܠ ܙܒܢ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܢ ܣܝܪܐ ܕܐܡܪ: ܡܫܒܚ ܐܢܐ ܒܟ ܡܪܝ ܕܫܡܝܐ ܘܒܪܡܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܢ ܣܝܪܐ ܕܐܡܪ: ܡܫܒܚ ܐܢܐ ܒܟ ܡܪܝ ܕܫܡܝܐ ܘܒܪܡܐ.

ܒܗܕܐ ܕܟܬܒܐ ܟܠܗ ܐܢ ܠܐ ܬܫܟܚ ܗܠܝܢ ܣܦܪ̈ܐ ܕܟܬܝܒ̈ܝܢ ܠܥܠ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܟܬܝܒ̈ܝܢ ܗܟܝܠ ܕܣܦܪ̈ܐ ܕܟܬܒܐ ܡܫܬܠܡ̈ܝܢ ܒܗ ܟܠܗ ܥܠ ܣܕܪ ܡܢܝܢܝܗܘܢ ܘܠܓܒܪܐ ܕܨܒܐ ܠܡܝܕܥ ܠܐ ܡܬܟܫܠ ܐܝܢ ܕܡܢ ܕܒܥܐ ܠܡܝܕܥ ܐܝܢ ܕܡܢ ܕܒܥܐ ܠܡܫܟܚ

[1]ܡܡܪ

ܕܡܪ ܣܘܝܪܘܣ ܩܕܝܫܐ ܘܒܪܝܟܐ ܐܦܣܩܦܐ ܕܐܢܛܝܟ̈ܝܐ ܘܕܫܪܝܪ̈ܐ ܩܕܝ̈ܫ̈ܐ ܐܚ̈ܪ̈ܢ̈ܐ ܕܥܡ ܗ̇ܘ ܕܝܠܗ̇ ܕܡܫܝܚܐ ܐܠܗ̈ܐ ܘܐ̈ܢܫ̈ܐ

ܡܐ ܕܐܡ̈ܪ̈ܐ ܒܥ̈ܒ̈ܕ̈ܘܗ̇ ܐܫ̈ܪ̈ܐ ܠܥ̈ܡ̈ܗ̇ ܀ ܐ — ܟ — ܐ — ܫܡܐ ܕܡ̈ܪ̈ܝ ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ[a]ܒ ܀ ܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܀
ܕܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܀ ܕܒ̈ܪ̈ܝܬ̈ܐ ܕܚ̈ܕ̈ܬ̈ܐ ܕ[b]ܥ̈ܫ̈ ܫ̈ܡ̈ ܟ̈ܪ̈ܝܣ̈ܛ̈ܘܣ ܀ ܕܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܀
ܕܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܀ ܕܒ̈ܪ̈ܝܬ̈ܐ ܕܚ̈ܕ̈ܬ̈ܐ ܕ[b]ܥ̈ܫ̈ ܫ̈ܡ̈ ܟ̈ܪ̈ܝܣ̈ܛ̈ܘܣ ܀ ܕܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܀

a B marg. ܡܫܬ̈ܐ ܕܡ̈ܪ̈ܝ ܡ̈ܠ̈ܐ. — b Marg. ... ; ܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ[ܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ. ... ܕ[ܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ ... ܕ[ܐ̈ܬ̈ܝ ܠܗ̇ ܠܥܠܡ̈ ܡ̈ܠ̈ܐ.

1. A upper marg. Σευηρος πατριαρχης, side marg. ...ܡ̈ܪ̈ܝ ... ܕ ... ; ... ...

ܘܡܢ ܟܠܗ ܐܠܗܘܬܐ ܕܝܠܗ ܡܢ ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ ܘܐܠܗ ܗܘ ܡܢ ܟܠ ܥܠܡ

ܠܗ ܕܡܬܢܓܠܝܢܐ ܓܢܣܐ. ܠܗܘ ܕܟܠܢ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܠܐ ܡܬܕܪܟܢܐ ܡܪܝܐ ܕܟܠ
ܫܘܒܚܐ ܠܟ܀

ܓ — ܓ — ܘ — ܢܐܡܪܘܢ ܦܪ̈ܝܩܘܗܝ ܕܡܪܝܐ܀ ܐܘ ܚ̈ܒܠܐ ܡܬܕܡܪ̈ܢܐ ܘܐܠܗ̈ܝܐ. ܕܝܠܕܬ
ܐܠܗܐ ܘܒܬܘܠܬܐ ܡܪܝܡ. ܒܗܘܢ ܕܐܬܚܝܕܘ ܒܛܢܐ ܘܒܬܘܠܘܬܐ ܐܟܚܕܐ. ܘܠܐ
ܐܩܕܡ ܠܡܘܠܕܐ ܕܬܡܝܗܘܬܐ ܡܫܟܒܐ ܕܙܘܘܓܐ. ܐܦܠܐ ܬܘܒ ܫܪܐ ܝܠܕܐ
ܠܛܒ̈ܥܐ ܘܚܬ̈ܡܐ[1] ܕܒܬܘܠܘܬܐ. ܗܘ ܕܡܢ ܐܒܐ ܐܠܗܐܝܬ ܘܕܠܐ ܚܫܐ
ܐܬܝܠܕ. ܗܘ ܗܘ ܐܦ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܐܬܝܠܕ ܒܣܪܢܐܝܬ ܘܕܠܐ ܚܫܐ. ܚܕ ܐܝܬܘܗܝ ܡܢ
ܬܪܝܢ. ܡܢ ܐܠܗܘܬܐ ܘܡܢ ܐܢܫܘܬܐ. ܠܗܢܐ ܡܓ̈ܘܫܐ ܐܦ ܣܓ̈ܕ[ܘ][a]. ܘܒܝܕ
ܩܘܪ̈ܒܢܐ ܕܫܬܝܩܝܢ ܐܟܪܙܘ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬܘܗܝ. ܠܒܘܢܬܐ ܓܝܪ ܩܪܒܘ ܠܗ ܐܝܟ
ܕܠܐܠܗܐ. ܐܦ ܕܗܒܐ ܐܝܟ ܕܠܡܠܟܐ. ܐܦ ܡܘܪܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܘܪܙܐ ܕܡܝܘܬܘܬܐ
ܡܚܝܢܝܬܐ ܕܚܠܦܝܢ. ܗܝ ܕܩܒܠ ܘܣܝܒܪ ܨܒܝܢܐܝܬ. ܗܘ ܕܒܠܚܘܕܘܗܝ
ܡܪܚܡ ܐܝܬܘܗܝ܀

ܕ — ܙ — ܙ — ܐܪܟܢ ܫܡܝܐ ܘܢܚܬ܀ ܒܪܐ ܘܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܒܠܒܐ ܐܒܐ. ܗܘ ܕܝܢ

a A marg. (bottom of last page) ܡܬܠܝܢ ܐܡܪ ܥܠ ܡܬܠܝܬܐ ܕܡܓܘܫܐ. ܡܢ ܣܓܕܘܗܝ ܕܝܢ ܠܡܫܝܚܐ ܕ: ܣܓܕܘ
ܣܓܕܘ ܢܦܠܘ ܕܝܢ. ܘܡܛܠ ܠܡܫܝܚܐ ܠܘ ܣܓܕܘܗܝ ܐܠܗܐ ܐܝܟ ܡܬܠܝܬܐ ܐܡܪܝܢ. ܘܦܬܚܘ ܣܝܡܬܗܘܢ ܘܩܪܒܘ ܠܗ ܩܘܪ̈ܒܢܐ
ܘܦܪܫܘ ܠܗ ܩܘܪ̈ܒܢܐ. ܕܗܒܐ ܘܠܒܘܢܬܐ ܘܡܘܪܐ. ܘܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ ܒܚܠܡܐ ܕܠܐ ܢܗܦܟܘܢ ܠܘܬ ܗܪܘܕܝܣ. ܘܒܐܘܪܚܐ ܐܚܪܬܐ ܐܙܠܘ ܠܐܬܪܗܘܢ

1. A leaf lost in A.

race : whom let us *all* praise, and let us say, « Incomprehensible *Lord of all,* praise to thee! »

3 — III — VI. — « **Let the redeemed of the Lord say** »[1]. — O! the wonderful and divine pangs of the God-bearer *and* Virgin Mary, through which conception and virginity were brought together, and *the couch of* copulation did not precede the *marvellous* birth, nor *yet* did the birth break *the stamps and seals of* virginity. He who was born of the Father in a divine manner and without passion, the same was also born of the Virgin in a fleshly manner without passion, being one out of two, Godhead and manhood. Him the Magi[2] also worship; and by means of offerings they silently proclaimed him to be God : for they offered him frankincense as a god; and gold as a king; and myrrh, which is a symbol of the life-giving mortality which on our behalf he took upon him and endured of his own will, who is the only merciful one.

4 — VII — VII. « **He bowed the heavens and came down** »[3]. The

1. Ps. CVII, 2. — 2. Matth. II, 10-12. — 3. Ps. XVIII, 10.

ܠܐ ܡܗܝܡܢ ܡܫܒܚܬܐ ܕܟܠ ܒܗ ܠܐ ܡܬܟܠ ܘܡܬܚܘܐ ܒܟܠ ܒܪܝܬܐ[a] ܐܝܟ ܕ̈ ܐܬܛ
ܒܗ. ܐܠܐ ܡܗܝܡܢ ܒܗ ܠܐ ܡܬܚܘܐ ܒܟܠ ܒܪܝܬܐ ܐܝܟ ܕ̈ ܐܬܛ ܒܗ. ܐܠܐ ܡܗܝܡܢ
ܒܗ ܠܐ ܡܬܚܘܐ ܒܟܠ ܒܪܝܬܐ ܐܝܟ ܕ̈ ܐܬܛ ܒܗ. ܐܠܐ ܡܗܝܡܢ ܒܗ ܠܐ ܡܬܚܘܐ ܒܟܠ
ܒܪܝܬܐ ܐܝܟ ܕ̈ ܐܬܛ ܒܗ. ܐܠܐ ܡܗܝܡܢ ܒܗ ܠܐ ܡܬܚܘܐ ܒܟܠ ܒܪܝܬܐ

ܕܒܝܬ ܠܚܡ ܐܝܬ ܒܗ ܒܝܬ ܠܚܡ ܕܝܗܘܕܐ ܕܐܝܟ ܕܐܬ ܐܡܪ ܒܝܬ ܠܚܡ ܘܪܥܝܐ ܕܐܬܢܘܪܘ ܒܗ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܚܙܘ ܓܝܣ ܡܠܐܟܐ ܘܟܢܫܐ ܕܪܘܚܢܝܐ ܘܫܡܥܘ ܕܫܒܚܘ ܘܡܫܒܚܢ ܫܒܚܬܐ ܒܥܘ ܘܐܫܟܚܘ ܘܐܡܪ ܐܢܫ ܠܚܒܪܗ ܢܐܙܠ ܘܢܥܒܪ ܠܒܝܬ ܠܚܡ ܘܐܝܟ ܒܪܡܙܐ ܗܘ ܒܗ ܡܨܝܪ ܐܦ ܪܥܝܐ ܘܟܗܢܐ ܕܥܠ ܕܝܢ ܕܐܬܩܢܘ ܕܒܥܝ ܠܡܫܟܚ ܠܚܡܐ ܕܫܡܝܐ ܘ«ܐܡܪ ܗܐ ܕܟܝ ܕܒܪ ܐܠܗܐ ܕܒܪ ܚܛܗ ܕܥܠܡܐ» ܘܐܬܩܪܒ ܒܪܡܙܐ ܥܠ ܡܕܒܚܗ ܒܟܠ ܝܘܡ ܠܦܘܢ ܓܢܝ ܪܚܡܘܗܝ ܣܓܝ ܣܓܝ ܐ ܘ ܐ ܘ ܐ ܘ

[illegible]

a Marg. [illegible] — b Marg. [illegible] — c Marg. [illegible]

1. B [illegible] — 2. So other MSS; B [illegible]

variation; in order that the Only one, who is the eternal Word, might be by dispensation « the first-born among many brethren »[1]: since it pleased him in all things save sin only to be made like unto us[2], whom he was about to release from the bonds of death and destruction by his pure blood, as the only good and merciful one.

7 — VII — IV. — **« God hath spoken in his Holy One »**[3]. — Isaiah, when he learned beforehand the mystery of the seedless birth from the God-bearer Mary, fell into astonishment and great wonder, and cried with a loud voice and said, « Behold! a virgin shall conceive and bear »[4] : and, when he had considered him that was born and known that he is the eternal Son of the Father, and that the same became incarnate without variation as a babe in his mercy, the child that is born to us now and not to him, proclaimed and said in prophecy, « A child hath been born unto us, a son hath also been given unto us »[5], whom also his very name showed to be a messenger of a great purpose and a wonderful counsellor and mighty God. How then is she not the God-bearer, who bare the mighty God, ye unbelievers, uninstructed, and foolish? whom also acknowledge with us, worshipping and saying, « Praise to thee! »

1. Rom. VIII, 29. — 2. Heb. II, 17; IV, 15. — 3. Ps. LX, 8 *LXX*; CVIII, 8 *LXX*. — 4. Is. VII, 14. — 5. Ibid. IX, 6.

ﻫﺬﺍ ﺍﻟﻤﺘﺠﺴﺪ ﻭﺍﻟﻤﺤﺪﻕ ﺑﻪ ﻛﻤﺎ ﻳﻠﻴﻖ ﺑﺎﻟﻠﻪ ﻭﺍﻟﻤﺨﻠﺺ ﻟﻠﻜﻞ ﻭﺍﻟﺮﺣﻴﻢ ﺁﻣﻴﻦ ٭ ٩ — ﻁ — ٩

ﻭﺣﺪﻩ ﻭﻓﻲ ﺣﻀﻦ ﺍﻟﻌﺬﺭﺍﺀ ﻣﺤﺘﻮﻯ ﻏﻴﺮ ﻣﺤﺪﻭﺩ[1]. ﻻ ﻣﺘﺴﻊ ﻟﻬﺎ ﺍﻟﻤﻜﺎﻥ ﻭﻻ ﻣﺤﺪﻭﺩ ﺍﻟﺰﻣﺎﻥ[a] ﻭﻫﻮ ﻣﻌﻬﺎ ﻭﻣﻌﻨﺎ ﻭﻓﻲ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻭﻋﻠﻰ ﺍﻷﺭﺽ. ﻭﻫﺬﺍ ﻳﺠﺐ ﺍﻹﻳﻤﺎﻥ ﺑﻪ ﻭﺍﻟﺘﺴﺒﻴﺢ ﻟﻪ ﻭﺍﻟﺴﺠﻮﺩ ﻭﺍﻟﺘﻤﺠﻴﺪ. ﻻ ﻣﺮﻳﻢ ﺑﺤﺪﺓ ﺣﺪﺓ ﻭﺣﺪﻫﺎ ﻭﻟﺪﺕ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ: ﺍﻟﺬﻱ ﺟﻌﻞ ﻟﻨﺎ ﻫﺬﻩ ﺑﻌﻤﻞ ﻻ ﻳﺪﺭﻙ ﺍﻟﻌﻘﻞ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺘﻌﺠﺐ ﻣﻨﻪ[2]. ﻗﺒﻞ ﺃﻥ ﺗﻨﻈﺮ ﻭﺗﺘﺄﻣﻞ ﺑﻄﻦ ﺍﻟﻮﺍﻟﺪﺓ ﻭﺗﻘﻮﻝ ﻋﻦ ﻃﻔﻞ ﺇﻧﻪ ﻣﺤﻤﻮﻝ ﻭﻣﻜﺘﻨﻒ ﻓﻲ ﺣﻀﻦ ﺃﻣﻪ ﻳﺄﺗﻲ ﺍﻟﻤﺠﻮﺱ ﻭﻳﺪﻋﻮﻙ ﻭﻳﺤﺜﻚ ﺃﻥ ﺗﻨﻈﺮ ﺍﻟﻜﻮﻛﺐ ﻭﺗﻔﻜﺮ ﻓﻲ ﻗﻠﺒﻚ ﻣﻦ ﻫﻮ ﺍﻟﻜﻠﻤﺔ ﺍﻟﺬﻱ ﻧﺰﻝ ﻭﺟﺎﺀ ﻣﻦ ﺍﻟﺴﻤﺎﺀ ﻭﺗﻌﺘﺮﻑ ﺃﻥ ﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺃﻳﻀﺎ ﺃﺭﺿﻲ ﻭﺳﻤﺎﻭﻱ ﻭﻧﺒﺎﺭﻛﻪ ﻭﻧﺴﺠﺪ ﻟﻪ ﻭﻧﻤﺠﺪﻩ ﻛﺎﻟﻠﻪ ﻭﻣﺨﻠﺺ ﺍﻟﻜﻞ ﻭﺍﻟﺮﺣﻴﻢ ﺁﻣﻴﻦ ٭

ﻫ — ﻁ — ٤ — ﺧﺎﺭ ﺍﻟﻨﺴﺨﺔ ﺣﺘﻰ ﻫﻨﺎ ﺑﻌﺪ ٭ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﻠﻮﻙ ﻭﺟﺰﺍﺋﺮ[3] ﺍﻟﺒﺤﺮ ﺗﺄﺗﻲ ﺑﺎﻟﻬﺪﺍﻳﺎ ﻟﻪ ﺳﺒﺄ ﻭﺩﻫﺎﻥ ﺗﻘﺮﺑﺎﻥ ﻳﺆﺗﻰ ﻟﻪ ﻭﻣﻦ ﻫﻮ ﻫﺬﺍ ﺍﻟﺬﻱ ﻳﺼﻠﻰ ﻟﻪ ﻭﻳﺴﺠﺪ ﻟﻪ ﻭﻳﻤﺠﺪﻩ ﻛﺎﻟﻠﻪ ﻭﻣﺨﻠﺺ ﺍﻟﻜﻞ ﻭﺍﻟﺮﺣﻴﻢ ﺁﻣﻴﻦ ٭

a Marg. ﻣﺤﻤﻮﻝ ﻭﻣﻜﺘﻨﻒ ﻓﻲ.

1. B ﻣﺤﺪﻭﺩ. — 2. So 17, 261; 17, 273 Vat. ﻣﺤﺴﺪ; B ﻣﺤﺴﻮﺩ. — 3. So other MSS; B pl.

8 — VIII — VIII. — « The kings of Tharshish and of the isles shall bring presents to him »[1]. — The birth of Emmanuel in the flesh from the Virgin Mary was not preceded by the exercise of copulation, but[2] only by the descent of the Holy Spirit; and this God-befitting miracle is confirmed by the closed seal of virginity which is preserved even after the birth. But, before you look at and regard the mother's womb, and call him a babe who is borne and enclosed in his mother's arms, the Magi draw near, and bid and urge you to look at the star, and consider in your heart God the Word who descended and came from heaven, and to confess the same to be earthly and heavenly : whom also let us bless and worship and praise as God the Saviour of all and the merciful.

9 — IX — IV. — « To thee have I lifted up mine eyes, the dweller in the heavens »[3]. — In the wish to see with the eyes of my mind the depth of the mystery of the Humanization, I both stretch my intellect and apply it to all sides; and, being little enlightened, I restrain my sight and pass from speculation (θεωρία), since I am overcome by the incomprehensible light of the miracles. He who in the beginning is the Word of God and the Father without ceasing to be God was wholly contained without being confined in

1. Ps. LXXII, 10. — 2. Matth. I, 20. — 3. Ps. CXXII, 1.

ܘܚܢܥܐ ܐܠܗܝܐ ܡܪܝܡ ܡܫܟܚ ܐܠܗܐ ܘܝܠܕܬ ܐܠܗܐ: ܕܠܐ ܒܥܢ ܥܡ ܐܦ ܒܐܠܗܝܐ ܐܠܗܐ
ܗܘ ܐܠܝܢ ܚܙܝܬ ܘܒܪܡܙ[1] ܡܠܐܟ ܐܠܗܐ ܠܐ ܡܫܡܥܝܢܐ. ܗܘ ܕ
ܣܬܟܠ ܒܥܩܠܐ ܐܪܡ. ܐܠܐ ܒܟܠܡ ܡܟܠ ܥܡ ܡܠܐܟ ܗܘܐ ܗܝܢ ܗܘܐ.
ܥܡ ܐܫܡ ܡܬܡܫܚ ܚܫܒ ܒܥܠ ܐܡ ܗܘ ܒܡܫܝܚܐ. ܗܘܐ ܚܢܥ
ܡܥܟܣܐ ܐܠܐ ܥܣܟܠ. ܚܘܐ ܡܝܡܪ ܪܥܐ ܐܡ[a] ܕ ܦܠܚ ܡܠܐܟ ܗܘܐ
ܒܫܠܡ[a] ܐܡܪ ܡܠܐ ܚܠ ܫܪܝ. ܚܘܐ ܐܝ ܫܥܝ ܡܫܝܚ ܗܘܐ ܗܝ
ܚܒܝܒܐ ܚܫܒܐ ܕ ܐܪܙ ܘܐܒܢ. ܘܡܠܐ[b] ܚܫܐ ܗܘܐ ܐܠܐ ܒ. ܗܘ
ܚܙܐ ܗܢ ܚܠܐ ܕ ܐܦ ܥܠܡ[c] ܕܐ ܡܟܢ ܡܒܢ ܠܡܚܠ. ܡܢ
ܚܢܐ ܚܢܐ ܚܬܐ. ܚܐ ܫܝ ܢܫܐ. ܐܡܪ ܒ ܘܠܡ ܘܢܘ
ܥܡ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܠ ܐ÷

ـ — ـ — ـ —

ܕܟܬ ܗܝ [1]ܡܫܟܚ ܠܡܬܒ ܐܝܬ ܒܗ ܥܠ ܡܫܟܚ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܕܡܠܐ ܟܠ ܥܠܡ ܘܥܠ ܟܠ ܕܪ ܘܕܪ ܕܕܪܝܢ.
ܡܫܟܚ ܐܠ ܡܢ [a]ܗܘ ܕܡܫܟܚ ܠܗ ܡܠܟܘܬܐ ܕܠܥܠܡ ܥܠܡ ܘܟܠ ܕܪ ܘܕܪ ܕܕܪܝܢ. ܐܡܝܢ.
ܗܝ ܐܝܟܐ ܕܡܫܟܚ ܐܝ ܒܝܬ ܟܠ ܐܠܗܘܬܐ. ܐܠܐ ܡܢ ܠܥܠܡ ܐܬܐ ܟܠ ܐܠܗ ܐܝܟ ܕܐܢ
ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗ ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܠܗܘܬܐ. ܐܠܗ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ
ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗ
ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ
ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗ ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕ[b]ܐܬܝܠܕ
ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗ ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܢܫ
ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ
ܐܠܗ ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ
ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܬܐ ܒܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗ ܐܡܬ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܣܪ ܐܢܫ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܐܡܐ. ܗܘ ܕ

ܗܘ ܕܒܗ ܐܝܬ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ[a] ܗܘ. ܘܐܦ ܠܗ ܕܐܡܪ ܐܠܗܐ ܥܡ ܢܫ[1] ܗܘ ܕܐܡܪ ܐܦ ܠܗ ܕܐܡܪ ܐܦ ܠܗ ܕܐܡܪ ܐܦ ܠܗ

(how could he of whom all things are full?), and came [1] after the lost sheep *to seek it, which is* the race of men [2]; and *of his own will* was numbered in the flock of sheep *as a sheep* by becoming *truly* man without variation. Him when John saw, he said, « This is the Lamb of God which taketh away the sin of the world *and saveth it* » [3]: whom let us beg *and entreat* to bestow upon us *the riches of* his great mercy.

13 — XII — VII. — « God hath sent forth his grace and his truth » [4]. — After the expulsion from the blessed life in the Paradise *of Eden*, when the sentence concerning sin had gone forth *and it had been said* to Adam, « Dust thou art and to dust shalt thou go *back* » [5], like a wheel running *rapidly* downwards all our race was *hastening and* being driven to utter destruction; and it had not power to *turn and* look towards heaven; and there was no plan or device which could draw *and drag* upwards those who *had been hurled*

1. Matth. XVIII, 12, 13. — 2. Corr. 'mankind'. — 3. John I, 29. — 4. Ps. LVII, 4. — 5. Gen., III, 17-20 « And God said..... shalt thou return. »

ܡܢ ܗܘ ܕܥܠ ܠܬܚܬ ܐܬܬ ܘܢܦܠ. ܡܢ ܗܘ ܕܠܐ ܡܫܬܚܠܦ ܠܡܫܬܚܠܦ ܘܡܢ ܗܘ ܕܠܐ ܡܬܚܙܐ
ܠܡܬܚܙܐ. ܡܢ ܗܘ ܕܫܡܝܐ ܠܐܢܫܐ ܕܒܪ ܒܣܪ ܐܬܬ ܘܐܬܟܪܟ. ܕܗܘ ܐܝܟ ܕܐܢܚܢ ܐܢܘܢ
ܐܠܐ ܕܚܛܗܐ ܒܠܚܘܕܗ ܘܫܚܠܦܐ. ܠܡܩܪܒܝ ܘܠܒܥܠܝ ܕܒܥܠ ܫܠܡܐ ܗܘ ܠܗܘܢ ܕܣܢܝ
ܫܪܪܐ ܠܗܘܢ ܕܢܦܠ ܥܡܘܕܐ. ܗܘ ܕܡܫܒܚ ܥܡ ܩܕܝܫܐ ܡܠܐܟܐ ܢܐܡܪ ܠܗ ܕܫܒܚ
ܠܐܠܗܐ ܒܪܡܐ ܘܥܠ ܐܪܥܐ ܢܗܘܐ ܫܠܡܐ ܘܒܢܝ ܐܢܫܐ ܣܒܪ ܛܒ ܐܡܪ ܘܢܗܘܐ
ܠܦܘܪܩܢܗ ܕܣܓܝ ܪܚܡܘܗܝ ܕܥܡ ܟܠ ܩܕܝܫܐ ܐܬܬ ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܕܐܠܗܐ
ܡܠܦ ܒܠܐ ܫܚܠܦܐ ܒܒܛܢܗ ܕܫܪܝܐ ܡܠܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܪܗ ܕܐܬܒܪ ܡܢ ܠܐ ܫܚܠܦܐ
ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܗܘ ܠܗ ܕܐܠܝܫܒܥ ܩܪܝܬ ܘܐܡܪܬ ܘܐܡܪ ܒܪܟ ܐܢܬ ܒܢܫܐ ܘܒܪܟ
ܦܪܝ ܒܛܢܟ ܗܘ ܕܐܬ ܒܛܢܟ ܐܝܟ ܕܐܢܚܢ ܐܢܘܢ ܐܠܐ ܕܚܛܗܐ ܒܠܚܘܕܗ ܘܫܚܠܦܐ.

a Marg. ܐܝ ܕܐܝ (sic) ܕܡܫܬܟܚ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܕܐܝ ܕܠܐ ܡܫܬܟܚ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܐܠܐ ܒܐܝ ܕܐܝ ܕܡܫܬܟܚ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܐܠܐ ܒܐܝ ܕܐܝ ܕܡܫܬܟܚ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܐܠܐ ܒ. — b Corr. app. ܐ. — c Marg. ܐܝ ܕܐܝ ܕܡܫܬܟܚ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܐܠܐ ܒ:

ܗܘ ܕܡܝܬ ܐܬ ܒܗ ܐܠܐ ܒܪ ܐܢܫ ܒܫܪܪܐ ܘܒܐܡܬܐ ܐܬ ܒܗ ܐܠܐ ܐܠܗ ܒܫܪܪܐ ܘܒܐܡܬܐ ܗܘ ܕܡܝܬ ܘܩܡ ܘ

ܐ ܐ ܐ

ܕܚܝܐ ܒܝܡ ܕܝܘܪܕܢܢ ܒܡ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܥܡܕ ܒܗ ܝܘܚܢܢ ܡܢ ܥܠ ܠܡ̈ܝ̈ ܕܝܘܪܕܢܢ ܐ ܕܐܬܥܡܕ ܒܗ ܝܘܚܢܢ ܡܢ ܥܠ ܠܡ̈ܝ̈ ܕܝܘܪܕܢܢ ܐ
ܕܐܬܥܡܕ ܒܗ ܝܘܚܢܢ ܡܢ ܥܠ ܠܡ̈ܝ̈ ܕܝܘܪܕܢܢ ܐ ܕܐܬܥܡܕ ܒܗ ܝܘܚܢܢ ܡܢ ܥܠ ܠܡ̈ܝ̈ ܕܝܘܪܕܢܢ ܐ

a Marg. ... — b Marg. ... — c Marg. ... — d Corr. ... — e Corr. ...

1. A ... — 2. Over these words is written in A, app. not as corr., ...

the evil one, the *suprasensual* serpent, upon the waters; whom *also* he *once* through Pharaoh[1] *and his chariots* figuratively drowned in *the depths of* the Red Sea. Him let us praise *and confess*, saying with joy, « *Lord* God of the old covenant (διαθήκη) and of the new, be *gracious and* merciful to us ».

17 — III — VII. — « How great is thy mercy, O God! »[2] — *Very* great is the richness[3] of the kindness of God toward us, and *this* cannot be discovered by the understanding, nor can it be set forth in speech *how great it is*. *God* the Word, the *only* Son of the Father, *who is* the head *and cause* of our being, took upon him[4] *to undergo* the birth in the flesh *from the holy Virgin*, on behalf of ourselves[5] who had fallen away to the passions of the flesh. For our sake again, *who are* guilty *persons subject* to[6] sin, he is baptized *with the rest* in the *river* Jordan like[7] *one* guilty of sin, not because he needed cleansing, but that he might *himself* cleanse and hallow the water *by his*

heads of the serpents upon the water. Thou crushedst the heads of Lèviathan and gavest him as food to the Ethiopian peoples. » 1. Ps. CXXXV, 15 « To him who overthrew Pharaoh and all his host in the Sea of Rushes, for his mercy is for ever. » — 2. Ps. XXXI, 20 (?). — 3. Rom. II, 4. — 4. Heb. IV, 15 (verbal diff.). — 5. Corr. ' us '. — 6. Corr. ' of '. — 7. Corr. ' as if '.

ܢܗܐ ܕܡܥܒܕ ܟܬܐ ܕܥܡܕܐ ܕܡܬܬܠܝܢ ܒܫܘܠܝܬܐ ܕܬܠܬ ܐܢܘܢ ܘܚܕ ܢܗܝܪ ܒܛܝܒܘܬ ܐܒܐ ܘܒܢܚܬ ܓܘ ܐܘܪ ܕܥܠܡ ܘܒܢܚܬ ܪܘܚ ܩܘܕܫܐ ܕܩܒܠ ܠܡܚܝܘ ܒܕܝܠܢ ܘܐܬ ܐܝܟ ܝܘܢܐ ܥܠ ܗܘ ܘܐܬ ܒܗ ܒܐܘܣܝܐ ܗܘ ܕܒܗ ܢܗܝܪ ܐܝܟ ܕܒܗ ܢܫܡܥ ܩܠ ܡܢ ܕܐܬ ܒܗ ܢܫܒܚ ܠܗ ܘܢܐܡܪ ܠܗ ܐܝ ܕܒܪ ܡܢ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܕܬܥܡܕ ܠܘܬ ܝܘܚܢܢ ܘܬܫܡܥ ܠܗ ܕܩܐ ܠܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܢܐ ܒܥܐ ܐܢܐ ܕܐܬܥܡܕ ܒܟ ܘܐܢܬ ܡܪܝ ܠܡܐ ܐܬܐ ܐܢܬ ܠܘܬܝ ܘܟܕ ܢܚܙܐ ܠܗ ܕܐܬܟܢܝ ܒܥܠ ܕܝܠܢ ܠܐ ܢܫܟܚ ܘܢܚܫܒ ܕܐܬ ܒܗ ܐܝܟ ܕܢܬܪ ܡܢ ܐܠܗܘܬܗ ܐܝܟ ܕܝܟ ܕܝܟܠ ܗܘ ܕܡܟܝ ܠܡܥܡܕܢܐ ܢܬܚܫܒ ܗܘ ܒܥܝܢ ܒܝܬ ܟܠ ܡܢ ܕܐܬ ܒܗ ܡܢ ܒܝܢ ܟܠ ܗܢܘ

ܟܠ ܢܫܒܚ ܟܚܫܝܢܘܬܟ ܥܠ ܡܕܝܢܚܢ ܘܢܐܡܪ ܡܪܝ ܟܠ[1] ܬܫܒܘܚܬܐ ܠܟ.
ܗܘ ܬܫܒܘܚ ܒܚܣܕ ܥܡܢ ܟܪ ❊

ܟ — ܡ — ܐ — ܡܢ ܕܠܐ ܢܬܟܬܒ ܒܗ ❊ ܐܬܐ ܠܐ ܢܬܟܬܒ ❊ ܒܟ ❊ ܐܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ❊ ܒܪ ❊ ܐܬܐ ❊ ܕܐܠܗܐ ❊ ❊ ❊

ܠ ܟܠܚܕܡ ܡܫܚܕܠܦ ܟܘܦ̈ ܡ̈ ܗܠ [a 1]ܥܕ̈ ܕ̈ ܥ̈ ܟ̈ ܟ̈ ܠ ܥ̈ ܗ̈ ܗ̈ ܗ

ܒܪ ܐܠܗܐ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܐܡܪ ܠܪܥܝܐ ܡܠܐܟ[1] ܐܝܬ ܠܟܘܢ ܝܘܡ ܐܬܝܠܕ ܦܪܘܩܐ ܕܗܘ ܡܫܝܚܐ[b] ܪܒܐ ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܕܘܝܕ. ܐܢ ܗܟܝܠ ܗܘ ܕܒܟܝܢܐ ܦܪܘܩܐ ܗܘ ܒܛܒܝܬܗ ܐܬܐ ܠܡܥܡܕܗ ܕܝܘܚܢܢ ܒܢܗܪ ܝܪܕܢܐ ܠܐ ܕܢܣܒ ܬܘܣܦܬܐ ܐܠܐ ܕܢܫܪܐ ܒܗ ܒܢܦܫܗ ܘܢܕܟܐ ܘܢܥܒܕ ܠܡܝܐ ܒܡܥܡܕܗ ܘܢܗܘܝܢ ܠܗܘܢ ܠܡܥܡܕܝܢ ܠܚܝܐ ܘܦܘܪܩܢܐ ܕܐܝܟ ܕܥܠ ܗܕܐ ܐܦ ܐܫܥܝܐ ܩܕܡ ܘܐܡܪ ܕܬܫܪܘܢ ܟܠܟܘܢ ܒܚܕܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܡܢ ܡܥܝܢܐ ܕܦܘܪܩܢܐ ܘܬܫܒܚܘܢ ܠܪܘܒܐ ܕܪܚܡܘܗܝ ܘܠܛܝܒܘܬܗ ܕ[2]ܥܒܕ ܥܡ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܚܛܝܢ ܘܐܡܪ ܕܬܘܒܘ ܘܬܬܦܢܝܢ ܒܢܝ ܕܐܝܟ ܕܠܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܢܬ ܡܪܝܐ ܐܠܗܢ ܘܠܐ ܐܝܬ ܥܒܕܝܢ ܐܝܟ ܥܒܕܝܟ ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܘ ܕܒܛܒܝܥܐ ܦܪܘܩܐ ܗܘ ܐܬܐ ܒܛܒܝܬܗ ܠܡܥܡܕܗ ܕ[c]ܝܘܚܢܢ ܒܢܗܪ ܝܪܕܢܐ ܕܠܐ ܐܬܐ ܠܡܩܒܠ ܬܘܣܦܬܐ ܐܠܐ ܕܢܫܪܐ ܒܗ ܒܢܦܫܗ ܘܢܕܟܐ ܘܢܥܒܕ ܠܡܝܐ ܒܡܥܡܕܗ ܘܢܗܘܝܢ ܠܗܘܢ ܠܡܥܡܕܝܢ ܠܚܝܐ ܘܦܘܪܩܢܐ ܘܐܝܟ ܕܥܠ ܗܕܐ ܐܦ ܐܫܥܝܐ ܩܕܡ ܘܐܡܪ ܕܬܫܪܘܢ ܟܠܟܘܢ ܒܚܕܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܡܢ ܡܥܝܢܐ ܕ[d]ܦܘܪܩܢܐ ܘܬܫܒܚܘܢ ܠܪܘܒܐ ܕܪܚܡܘܗܝ ܘܠܛܝܒܘܬܗ ܕ[2]ܥܒܕ ܥܡ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܚܛܝܢ ܘܐܡܪ ܕܬܘܒܘ ܘܬܬܦܢܝܢ ܒܢܝ ܕܐܝܟ ܕܠܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐܠܗܐ ܐܠܐ ܐܢܬ ܡܪܝܐ ܐܠܗܢ ܘܠܐ ܐܝܬ ܥܒܕܝܢ ܐܝܟ ܥܒܕܝܟ ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܘ ܕܒܛܒܝܥܐ ܦܪܘܩܐ ܗܘ ܐܬܐ ܒܛܒܝܬܗ ܠܡܥܡܕܗ ܕ[c]ܝܘܚܢܢ ܒܢܗܪ ܝܪܕܢܐ ܕܠܐ ܐܬܐ ܠܡܩܒܠ ܬܘܣܦܬܐ ܐܠܐ ܕܢܫܪܐ ܒܗ ܒܢܦܫܗ ܘܢܕܟܐ ܘܢܥܒܕ ܠܡܝܐ ܒܡܥܡܕܗ ܘܢܗܘܝܢ ܠܗܘܢ ܠܡܥܡܕܝܢ ܠܚܝܐ ܘܦܘܪܩܢܐ ܘ

ܟܒ — ܫ — ܐ — ܟܕ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܝ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܐܠܗܐ ܐܚܪܢ ܠܐ ܐܝܬ ܐܠܐ ܐܢܬ ܡܪܝ ܐܠܗܢ ܘܠܐ ܐܝܬ ܥܒܕܝܢ ܐܝܟ ܥܒܕܝܟ. ܗܠܐ ܡܫܝܚܐ[c] ܐܠܗܐ ܐܦ ܗܘ ܒܛܒܝܥܐ ܐܬܐ ܠܡܥܡܕܗ ܕܝܘܚܢܢ ܒܢܗܪ ܝܪܕܢܐ. ܠܐ ܕܢܣܒ ܬܘܣܦܬܐ ܐܠܐ ܕܢܫܪܐ ܒܗ ܒܢܦܫܗ ܘܢܕܟܐ ܘܢܥܒܕ ܠܡܝܐ ܒܡܥܡܕܗ ܘܢܗܘܝܢ ܠܗܘܢ ܠܡܥܡܕܝܢ ܠܚܝܐ ܘܦܘܪܩܢܐ. ܗܠܐ ܕܟܠ ܗܢܐ ܐܡܪ ܐܦ ܐܫܥܝܐ ܩܕܡ ܘܐܡܪ ܕ[d]ܬܫܪܘܢ ܟܠܟܘܢ ܒܚܕܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܡܢ ܡܥܝܢܐ ܕ[e]ܦܘܪܩܢܐ ܘܬܫܒܚܘܢ ܠܪܘܒܐ ܕܪܚܡܘܗܝ ܘܠܛܝܒܘܬܗ ܕ[2]ܥܒܕ ܥܡ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܚܛܝܢ ܘܐܡܪ ܕ[f]ܬܘܒܘ ܘܬܬܦܢܝܢ ܒܢܝ ܕ

a Corr. ܡܠܐܟ (to follow). — b Marg. ܡܫܝܚܐ ܚܝܐ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܕܠܐ ܡܬܚܫܒ ܐܦ ܐܢܐ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ ܐܠܐ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪܘܬܐ ܗܘ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ ܘܒܪܘܬܐ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ ܘܒܪܘܬܐ ܗܘ

ܕܐܠܗܐ ܕܐܬܐ ܕܥܠܡܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܝܬ ܠܗ ܒܣܦܪܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܢ ܐܢܐ ܐܬܛܗܪ
ܒܡܝܐ ܕܝܪܕܢܢ ܒܥܡܕܐ ܕܝܘܚܢܢ ܠܘ ܕܦܪܝܩ ܠܗ[a] ܕܐܬܡܫܚ ܒܗ ܐܦ ܒܢܦܫܗ ܒܡܝ
ܡܥܡܕܢܐ ܕܝܪܕܢ ܘܒܥܡܕܗ ܕܚܝܐ ܡܚܝܐ ܐܬܥܒܕ ܡܝܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܡܚܝ ܠܢ
ܒܗ ܠܟܠ ܙܕܩܐ ܐܡܪ ܐܠܐ ܕܐܝܟ ܕܐܬܚܙܝ ܠܢ ܟܠ ܙܕܩܐ ܒܥܐ ܩܠ ܡܢ
ܩܕܡ ܝܘܚܢܢ ܕܐܬܐ ܠܡܟܪܙ ܘܡܫܪܐ ܠܢ ܒܡܥܡܕܗ ܕܐܠܗܝܐ ܚܝܐ ܘܡܚܝܐ
ܠܢ ܒܪܚܡܘܗܝ ܣܓܝܐ[b] ܕܡܚܝܠ ܐܢܘܢ ܠܟܠ ܡܕܡ ܕܐܬܚܙܝ ܠܢ ܒܡܥܡܕܐ
ܕܝܘܚܢܢ ܐܬܪ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ[1]. ܘܒܡܝ ܕܝܪܕܢ ܐܬܩܕܫ ܒܗ ܡܫܝܚܐ
ܘܐܬܥܒܕ ܒܗ ܟܠ ܙܕܩܐ ܕܐܬܚܙܝ ܠܢ ܒܡܥܡܕܗ ܕܝܘܚܢܢ[2] ܕܩܕܡ ܠܡܫܝܚܐ[3]

ܒ — ܕ — ; — ܒ ܐܝܬ ܠܗ ܒܣܦܪܐ ܩܕܝܫܐ ܕܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡܐ ܕܟܬܝܒ
ܒܡܝ ܕܝܪܕܢ ܐܦ ܐܢܐ ܐܬܛܗܪ ܒܡܝܐ ܕܝܘܚܢܢ ܠܘ ܕܦܪܝܩ ܠܗ[4]: ܐ ܐܒܢ ܚܕܬܐ ܒܝܬ ܐܠܗܐ
ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ[5] ܐܬܐ ܚܕܬܐ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܟܠ ܡܕܡ ܚܕܬ ܐܬܐ ; ܐܒܢ ܚܕܬܐ ܒܝ
ܒܗ ܠܟܠ ܙܕܩܐ ܕܢܫܠܡ ܠܢ ܐܡܪ ܐܠܐ ܕܝܘܚܢܢ ܠܘ ܐܦ ܡܫܝܚܐ[c]. ܕܢܥܒܕ ܒܡܝ ܒܟ ܒܗ
ܕܐܬܚܙܝ ܠܢ ܒܡܥܡܕܐ ܕܝܘܚܢܢ[d6] ܕܡܫܒܚ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܕܐܬܐ[e]

a Marg. ܐܦܢ ܐܢܐ ܐܬܛܗܪ ܒܡܝܐ ܕܝܘܚܢܢ ܠܘ ܕܦܪܝܩ ܠܗ ܐܡܪ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܡܫܚ ܒܗ ܐܦ ܒܢܦܫܗ. ܐܬܬܝܠܝ ܒܡܝ ܕܝܪܕܢ ܒܥܡܕܐ ܕܝܘܚܢܢ ܐܠܗܐ. — b Marg. ܕܡܚܝ ܠܢ ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ. ܐܦ ܒܥܡܕܐ ܕܝܘܚܢܢ ܐܬܪ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܐܬܩܕܫ ܒܗ ܡܫܝܚܐ. — c Marg. ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܬܐ ܚܕܬܐ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܟܠ ܡܕܡ ܚܕܬ ܐܬܐ (with mark of abbr.) ܐܒܢ ܚܕܬܐ ܒܝ ܕܢܥܒܕ ܒܗ ܟܠ ܙܕܩܐ ܕܢܫܠܡ ܠܢ ܐܡܪ ܐܠܐ ܕܝܘܚܢܢ ܠܘ ܐܦ ܡܫܝܚܐ. — d Marg. ܐܬܪ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܐ ܐܬܩܕܫ ܒܗ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܝܬ ܠܗ ܒܣܦܪܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܢ ܐܢܐ ܐܬܛܗܪ ܒܡܝܐ ܕܝܪܕܢ ܒܥܡܕܐ ܕܝܘܚܢܢ ܐܠܗܐ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡܐ

ܒܫܡܗ ܕܝܠܕ ܐܠܗܐ ܕܐܬܓܠܝ ܒܡ̈ܝ ܕܝܘܪܕܢ ܘܐܬܪ̈ܐ ܕܝܘܪܕܢ ܐܝܟ ܕܡ̈ܝ

ܗܝ ¹ܕܡܬܬܚܙܐ ܠܝܘܚܢܢ ܕܐܝܟ ܗܘ ܕܐܬܐ ܡܢ ܠܥܠ ܘܡܦܫܚ ܠܢ ܒܛܝܒܘܬܗ ܒܪ ܡܬܢܬܐ ܕܡܥܡܕܢܐ. ܘܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܟܝܢܘܬܗ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܐܦ ܗܘ ܠܢܦܫܗ ܩܒܠ ܡܢ ܛܝܒܘܬܗ ܥܠ ܟܠ ܚܢܢܗ. ܟܝ ²ܕܡܐ ܢܫܕ ܡܢ ܥܠ ܘܚܙܐ ܗܘ ܒܥܝܢ ܪܘܚܐ ܘܡܓܠܐ ܠܗ ܠܟܠ ܡܢ ܕܠܐ ܝܕܥ ܠܗ ܘܐܡܪ ܗܐ ³ܐܝܬ ܒܝܢܬܟܘܢ ܕܠܐ ܝܕܥܝܢ ܐܢܬܘܢ ܘܟܕ ܩܪܒ ܠܘܬܗ ⁴ܐܬ ܒܕܚܠ ⁵ܘܐܡܪ ⁶ܐܢܐ ⁷ܒܥܐ ܐܢܐ ܕܬܬܥܡܕ ܠܘܬ ܐܢܬ ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܕܢܫܬܒܩ ܗܫܐ ܠܝ ܡܛܠ ܕܟܢܘܬ ܠܝ ܕܢ

ܫܒܚ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝ ܒܫܡ ܡܪܝܐ ܗܘ ܐܠܗܐ ܘܐܬܪܐܝ ܠܢ ܒܪ ܡܢ ܕܐܬܐ ܒܫܡ ܡܪܝ ܗܘ ܐܠܗܐ ܘܐܬܪܐܝ ܠܢ

ܗܘ ܕܐܝܟ ܕܐܒܘܗܝ ܟܠܢ ܐܢܫ̈ܐ ܚܛܝܬܐ ܕܐܒܝ̈ܢ ܒܥܐ ܒܥܝ ܒܣܪ̈ܐ ܕܪ̈ܘܚܐ ܐ[a]ܗܘ ܡܫ̈ܟ̈ܚ ܡܫ̈ܝ̈ܚ ܐܠܗܢ ܕ̈ܝ ܒܪ̈ܝ̈ܫ ܒ̈ܙ̈ܒ̈ܢ ܕ̈ܝ ܒ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ

ܣ — ܟ — ܐ — ܥ ⁂ ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܒܨܠܡܗ ܕܐܠܗܐ ܒܪܝܐ ܟܠ ܡܢ[a] ܕܒܩܕܡ ܐܒܕ ܒܦܪܝܕܘܣܐ ܩܕܡܝܬ ܛܒܬܐ ܕܐܟܠܬ ܒܥܒܝܕ ܘܒܪܡܝܘܬ ܚܝܘܬܐ ܐܬܚܛܦ ܡܢ ܒܣܝܡܘ ܕܐܠܗܐ ܒܪܝܐ ܟܠ ܡܢ

ﻛﻪ — ﻫ — ﻭ — ﺍﻟﺬﻱ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺻﻨﻊ ﻗﻠﻮﺑﻨﺎ ﻭﻳﻌﻠﻢ ﺟﻤﻴﻊ ﺃﻋﻤﺎﻟﻨﺎ.
ﻭﻗﺪ ﺍﺑﺘﺪﺃﻧﺎ ﻧﺤﻦ ﺍﻟﺨﻄﺎﺓ[1] ﺑﺎﻟﺘﻮﺑﺔ ﻓﻼ ﻧﻀﻌﻒ ﻭﻻ ﻧﻔﺘﺮ. ﻷﻥ ﻳﻮﻡ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻋﻈﻴﻢ ﻭﻣﺨﻮﻑ ﻭﻣﺠﻴﺌﻪ ﻋﻈﻴﻢ ﺟﺪًﺍ
ﻭﻣﺠﺪ ﻭﻗﺪﺭﺗﻪ ﻣﺴﺎﻭﻳﺔ ﻟﻪ ﻭﻛﺎﻓﻴﺔ ﻟﻪ. ﻭﻟﻴﺲ ﺇﻧﺴﺎﻥ ﻳﻜﻔﻲ ﻟﻤﺠﻴﺌﻪ ﺇﻻ ﺭﺣﻤﺔ ﺍﻟﺪﻳﺎﻥ ﺍﻟﺼﺎﻟﺢ ﻭﺣﺪﻩ.

a Marg. ﻭﻗﺪ ﺍﺑﺘﺪﺃﻧﺎ ﻧﺤﻦ ﺍﻟﺨﻄﺎﺓ ﺑﺎﻟﺘﻮﺑﺔ ﻓﻼ ﻧﻀﻌﻒ ﻭﻻ ﻧﻔﺘﺮ. ﻷﻥ ﻳﻮﻡ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻋﻈﻴﻢ ﻭﻣﺨﻮﻑ ﻭﻣﺠﻴﺌﻪ ﻋﻈﻴﻢ ﺟﺪًﺍ ﻭﻣﺠﺪ ﻭﻗﺪﺭﺗﻪ ﻣﺴﺎﻭﻳﺔ ﻟﻪ ﻭﻛﺎﻓﻴﺔ ﻟﻪ. ﻭﻟﻴﺲ ﺇﻧﺴﺎﻥ ﻳﻜﻔﻲ ﻟﻤﺠﻴﺌﻪ ﺇﻻ ﺭﺣﻤﺔ ﺍﻟﺪﻳﺎﻥ ﺍﻟﺼﺎﻟﺢ ﻭﺣﺪﻩ. — b Corr. ﻭﻗﺪ ﺍﺑﺘﺪﺃﻧﺎ. — c Corr. ﻭﻳﻌﻠﻢ. — d Marg. ﻭﻗﺪ ﺍﺑﺘﺪﺃﻧﺎ ﻧﺤﻦ ﺍﻟﺨﻄﺎﺓ ﺑﺎﻟﺘﻮﺑﺔ ﻓﻼ ﻧﻀﻌﻒ ﻭﻻ ﻧﻔﺘﺮ. ﻷﻥ ﻳﻮﻡ ﺍﻟﺪﻳﻦ ﻋﻈﻴﻢ ﻭﻣﺨﻮﻑ ﻭﻣﺠﻴﺌﻪ ﻋﻈﻴﻢ ﺟﺪًﺍ ﻭﻣﺠﺪ ﻭﻗﺪﺭﺗﻪ ﻣﺴﺎﻭﻳﺔ ﻟﻪ ﻭﻛﺎﻓﻴﺔ ﻟﻪ. ﻭﻟﻴﺲ ﺇﻧﺴﺎﻥ ﻳﻜﻔﻲ ﻟﻤﺠﻴﺌﻪ ﺇﻻ ﺭﺣﻤﺔ ﺍﻟﺪﻳﺎﻥ ﺍﻟﺼﺎﻟﺢ ﻭﺣﺪﻩ. — e Corr. ﻭﻳﻌﻠﻢ. — f Corr. ﻭﻗﺪ ﺍﺑﺘﺪﺃﻧﺎ, prob. to cover ﻭﻗﺪ also. — g Corr. ﻭﻣﺠﺪ. — h Corr. ﻭﻗﺪﺭﺗﻪ.

1. ̈ in ink. — 2. A om. — 3. A ﻭﻗﺪ. — 4 A ﻭﻗﺪﺭﺗﻪ

29 — IV — VI. — « It is time to serve the Lord[1] ». — At this time *especially* [we ought to[2] purify the eye of our mind from the worldly mist, and *to* look to the day of judgment, on which the earth[3] shall be agitated with confusion[4], and the heaven shall tremble *with a great quaking, the light of* the sun and *of* the moon shall be [turned into darkness[5] together, *so also* the stars too shall not give their light, when the Judge shall sit *upon his judgment-seat*, « who alone hath fashioned our hearts »[6], and before[7] whom everything is *open and* exposed, deed and word and motions of the mind[8]. Having then begun *to offer* repentance, let us not grow faint *and weary;* since great *and fearful* is the day of *the coming of* the Lord, very great and *mighty in the* manifest*ation of his glory*, and who is *equal and* sufficient for it? No man, but *only* the mercy of the righteous Judge[9] that shall be given to them that repent.

1. Ps. CXVIII. 126. — 2. Corr. ' let us '. — 3. Joel II, 10 (LXX), 11 (P) « Before him the earth shall be agitated and the heaven shall quake, and the sun and the moon shall be darkened together, and the stars shall not give the brightness of their light, and the Lord shall give forth his voice before his host, because very great... endure it. » — 4. Corr. ' confounded '. — 5. Corr. ' darkened '. — 6. Ps. XXXIII, 15 LXX « Who fashioned their hearts alone, who understandeth all his (sic) deeds. » — 7. Corr. ' to '. — 8. Corr. ' thought '. — 9. Corr. ' one '.

[illegible]

a Marg. [illegible] (sic) [illegible]. — b Corr. [illegible]. — c Corr. [illegible]. — d Corr. [illegible]. — e Corr. [illegible]. — f Corr. [illegible]. — g Marg. [illegible]. — h Corr. [illegible] (to precede).

30 — v — VI. — « **The Lord sent salvation to his people**[1] ». — The *holy* fast becomes « all *things* to all *men* », in order that it may gain all[2], and *so* let us draw near to thee, Christ our God. For to those that have attained to *be* a perfect man, in the measure of the *full* spiritual stature[3], it is a *great and* invincible weapon against the devil; those that *are diseased and* have fallen under vile[4] *and hateful* passions it *heals and* cures through repentance, *and supports* and raises [from a fall[5], and those *again* that [are assailed[6] *by* the action *of foul fiends and* of spirits of wickedness it frees *from them* : for, « This kind goeth not forth *by anything* save through fasting and prayer »[7], thou my Lord, God that liest not, didst say. By it strengthen us *all* and deliver us, as being good and merciful.

31 — vi — VII. — **Rich and poor together**[8] ». — Ye that are diseased and take your delight in[9] *the hateful passions of* lusts, receive the *good and great*

1. Ps. CXI, 9. — 2. I Cor. IX, 22. — 3. Eph. IV, 13 (verbal diff.). — 4. Corr. ' of vileness '. — 5. Corr. ' them that are cast down '. — 6. Corr. ' have undergone '. — 7. Matth. XVII, 20. 21. — 8. Ps. XLIX, 3. — 9. Corr. ' in mind in '.

benefit of the fast [for *your* healing][1] : and ye that in asceticism are making[2] a struggle against invisible enemies, *zealously* carry this through to the uttermost like athletes, anointing [according to the gospel saying][3] your suprasensual head[4], that is *the intellect which is* the guide of the soul, and *moreover* washing *also* the *hidden* face of your mind and *spiritually* adorning it : [and thus let us fitly honour the holy fast[5]. For a great thing *for us* is this[6] that we should fast with Christ, who on our behalf *took upon him to* fast[7] of his own will, in order that we may *be admitted also to* take part in *his* life-giving mortality, while we offer[8] praise to his *glorious* Resurrection *from among the dead* and to his great mercy.

32 — VII — V. — « All ye bondmen of God[9] ». — Let us keep the *pure* mirror of the *holy* fast from all stain, in no wise blackening this as if by smoke through the breath that[10] *is wont to exhale from* divers kinds of food; but let us cleanse *and purify* it through abstinence and by the performance of all good deeds, in order that by *looking* in it *and* seeing our new man « that in God

1. Corr. ' in healing fashion '. — 2. Corr. ' contending in '. — 3. Corr. ' in gospel fashion '. — 4. Matth. VI. 17, 18. — 5. Corr. ' let us all therefore honour this (sic) as God '. — 6. Corr. ' it '. — 7. Corr. ' fasted '. — 8. Corr. ' sing '. — 9. Ps. CXXXIV. 1. — 10. Corr. ' of '.

ܕܢܬܩܪܒ ܒܛܗܪ̈ܘܬܐ ܘܢܫܬܬܦ ܒܛܥܡ ܣܘ̈ܪ̈ܝܐ ܕܦܨܚܐ ܕܐܠܗܐ ܕܐܬܝ ܗܘ ܐܝܬ ܒܫܘܪ̈ܝܐ ܕܐܬ ܒܐ ܕܐ ܕܐ ܕ

ܐܠ [a]ܐܬܝܢ ܟܠܡ ܕܠܐ ܐܠܐ ܕܐ ܘܐ ܟܕܢܗܝ ܕܡܫܟܚ
ܠܟܠ ܐܕܡ ܕܐܬܐ ܠܥܠܡ ܐܠܐ ܐܢ ܐܠܗ ܐܢ ܐܠܗ ܐܢ ܐܠܗ

ܗܘ ܕܐܬܩܪܒ ܠܐܒܘܗܝ ܘܠܚܝܐ ܕܥܠܡ ܥܠ ܚܛܗܝܢ ܩܘܪܒܢܐ ܚܕ ܙܒܝܢ ܠܐܒܘܗܝ ܘܠܩܘܪܒܢܐ ܕܐܝܟ ܪܝܚ ܕܫܘܒܚܐ ܕܠܥܠܡ ܕܠܥܠܡ ܗܘ ܕܐܬܪܡܝ ܘܣܠܩ ܒܦܓܪܐ ܘܣܠܩ ܠܫܡܝܐ ܘܡܠܝ ܟܠ ܙܒܢ ܟܠ ܡܕܡ ܒܠܐ ܦܓܪܐ ܐܝܟ ܐܠܗܐ ܠܗܘ ܢܩܪܒ ܫܒܚܐ ܟܠ ܙܒܢ ܘܠܚܣܕܗ ܪܒܐ ܢܬܠ ܟܠ ܚܕ ܚܕ ܡܢ ܠܗ ܕܢܫܒܚ ܠܗ ܘܠܗ ܢܫܒܚ ܘܠܗ ܢܬܠ ܫܒܚܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ ܠܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ ܘܫܠܡ ܗܢܐ ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܩܕܝܫܝ ܨܘܡܐ ܕܪܝܡ ܕܐܬܬܡ ܗܢܐ ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܩܕܝܫܝ ܨܘܡܐ ܕܪܝܡ ܕܐܬܬܡ

ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܐܣܝܘܬܐ ܕܥܒܕ ܡܫܝܚܐ

ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܐܣܝܘܬܐ ܕܥܒܕ ܡܫܝܚܐ

ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܐܣܝܘܬܐ ܕܥܒܕ ܡܫܝܚܐ

ܫܒܚܐ ܕܥܠ ܐܣܝܘܬܐ ܕܥܒܕ ܡܫܝܚܐ

a B marg. ܒܬܪ ܗܕܐ [ܘܐ ܕܚ]. — b Marg. ܐܚܪ ܡܫܠ ܕܡܫܠ ܐܝܟ ܐܢ ܕܡܫܠ ܕܡܫܠ ܕܡܫܠ

ܘܐܦ ܥܠ ܗܕܐ ܐܢܚܢ ܒܥܝܢ ܡܪܝ ܕܬܢܗܪ ܠܢ ܘܢܕܟܝ ܠܢ ܡܢ ܟܠ ܨܒܝܢ ܕܚܛܝܬܐ ܘܬܪܚܡ ܥܠܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܚܕ ܐܢܬ ܒܬܪ ܕܠܐ ܡܦܠܓ ܐܢܬ ܘܐܦ ܒܡܫܝܚܘ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝܬ ܘܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܕܐ ܘܒܡܠܬܐ ܐܚܕ ܦܥܠ ܐܠܗܝ ܘܐܢܫܝ ܐܬܪ ܥܒܕܬ ܘܒܗ ܗܘ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ ܘܢܕܟܝ ܠܢ ܡܢ ܟܠ ܨܒܝܢ ܕܚܛܝܬܐ ܘܬܪܚܡ ܥܠܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܚܕ ܐܢܬ ܒܬܪ ܕܠܐ ܡܦܠܓ ܐܢܬ ܘܐܦ ܒܡܫܝܚܘ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝܬ ܘܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܕܐ ܘܒܡܠܬܐ ܐܚܕ ܦܥܠ ܐܠܗܝ ܘܐܢܫܝ ܐܬܪ ܥܒܕܬ ܘܒܗ ܗܘ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ

ܠܡܥܒܕ ܕܒܛܢ ܐܡܗ ܥܘܪ ܗܘ ܕܐܬܝ ܒܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܦ ܥܠ ܗܢܐ ܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ ܘܢܕܟܝ ܠܢ ܡܢ ܟܠ ܨܒܝܢ ܕܚܛܝܬܐ ܘܬܪܚܡ ܥܠܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܚܕ ܐܢܬ ܒܬܪ ܕܠܐ ܡܦܠܓ ܐܢܬ ܘܐܦ ܒܡܫܝܚܘ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝܬ ܘܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܕܐ ܘܒܡܠܬܐ ܐܚܕ ܦܥܠ ܐܠܗܝ ܘܐܢܫܝ ܐܬܪ ܥܒܕܬ ܘܒܗ ܗܘ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ

a Corr. ܡܬܒܥ (to follow). — b Corr. ܡܬܒܥ (sic) to follow. — c Corr. ܡܬܒܥ. — d Marg. ܗܟܝ ܡܢ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܢ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ ܘܢܕܟܝ ܠܢ ܡܢ ܟܠ ܨܒܝܢ ܕܚܛܝܬܐ ܘܬܪܚܡ ܥܠܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܚܕ ܐܢܬ ܒܬܪ ܕܠܐ ܡܦܠܓ ܐܢܬ ܘܐܦ ܒܡܫܝܚܘ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝܬ ܘܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܕܐ ܘܒܡܠܬܐ ܐܚܕ ܦܥܠ ܐܠܗܝ ܘܐܢܫܝ ܐܬܪ ܥܒܕܬ ܘܒܗ ܗܘ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ ܘܢܕܟܝ ܠܢ ܡܢ ܟܠ ܨܒܝܢ ܕܚܛܝܬܐ ܘܬܪܚܡ ܥܠܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܚܕ ܐܢܬ ܒܬܪ ܕܠܐ ܡܦܠܓ ܐܢܬ ܘܐܦ ܒܡܫܝܚܘ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܬܚܙܝܬ ܘܒܡܫܝܚܐ ܕܐܝܕܐ ܘܒܡܠܬܐ ܐܚܕ ܦܥܠ ܐܠܗܝ ܘܐܢܫܝ ܐܬܪ ܥܒܕܬ ܘܒܗ ܗܘ ܕܒܥܝ ܐܢܚܢ ܠܟ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܢܢܗܪ ܠܚܫܘܟܢ ܕܝܠܢ

1. A ⁂.

⌜and thou causedst ¹the affliction *of his leprosy* to flee *from him*, and *thereby* showedst that thou art one and indivisible, in that thou didst both command in a manner befitting God and touch in human fashion *as a man*, and by the touch *of the hand* and the word [2] workedst one and the same divine action. And on this account also we *ourselves* beg *of thee, O! Lord*, touch our [3] mind and cleanse [4] *this from* all stain *and spot* of sin *and have mercy upon me*

On the man blind from his mother's womb.

36 — II — IV. — « **The Lord my God shall lighten my darkness** [5] ». — The [6] *Creator*, who placed in the man who was blind [7] from ⌜his mother's womb [8] pupils of eyes that were not given *him* by nature, could [9] have performed ⌜such a [10] miracle with a word by spitting on the ground and *forming*

1. Corr. ' causing '. — 2. Corr. ' word effectually '. — 3. Corr. ' Saviour, our ' (?). — 4. Corr. ' remove '.— 5. Ps. XVIII, 29. — 6. Corr. ' He '. — 7. John IX, 1-7 « And, when..... and they say to him, ' Lord.... that he was born blind '..... seeing. » — 8. Corr. ' birth '. — 9. Corr. ' when he could '. — 10. Corr. ' this '.

ܥܡ [a]ܥܝܪ̈ܒܐ ܘܥܒܕ ܗܕܐ ܘܡܫܚ ܥܠ ܥܝܢ̈ܘܗܝ ܘܒܗܢ ܒܥܒ̈ܕܐ ܕܝܠܗ ܡܚܘܝ̈ܢ ܕܗܘ ܗܘ ܕܒܡܠܬܗ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬܐ ܥܒܕ. ܘܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܬܐ ܒܪܝ ܐܢܫܐ ܡܢ ܥܪ̈ܥܐ ܐܝܟ ܕ[b]ܥܒܕ ܘܐܩܝܡ ܠܢ ܠܗܕܝ ܪ̈ܡ ܡܥܠ ܡܢ ܕ[c]ܦܩܕ ܗܘ ܕ[d]ܢܗܘܐ ܒܗ ܠܒ̈ܬܪ ܐܦ ܗܘ ܠܗ[1] ܠܡܐܙܠ ܘܡܚܘܐ ܠܗ ܡܢ ܥܝܢ̈ܘܗܝ ܥܦܪܐ ܕ[e]ܐܬܓܠܝ ܒܡܥܡܕܗ ܕܫܠܘܚܐ ܕ[f]ܐܝܬ ܒܗ ܠܫܘܠܡܗ ܕܫܠܝܚܘܬܐ ܘܠܡܪܡܐ ܥܒ̈ܕܐ ܕ[g]ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܬܐ ܡܢ ܐܒܐ ܘܠܡܟܪܙ ܠܫܒ̈ܝܐ ܫܪܝܪܐ ܘܠܥܘܪ̈ܐ ܕܢܗܘܐ ܒܗ ܠܚܙܝܐ ܢܗܝܪܐ ܘܠܡܬܠ ܥܠܝܢ ܠܢ ܒܗ ܒܪ̈ܝܬܐ ܚܕ̈ܬܐ ܡܢ ܚܢܢ̈ܐ ܒܪ̈ܚܡ̈ܘܗܝ ܘܒܥ̈ܝ ܕܢܫܬܒܚ ܢܦ̈ܫܬܢ ܒ[h]ܡܝܡܪ̈ܐ ܕ[i]ܚܝ̈ܐ ܡܢ ܡܒ̈ܘܥܐ ܕ[2]ܢܗܘܐ ܡܫܬܒܚ ܒܗ ܘܒ[3]ܥܐ. ܕ[j]ܫܡ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕ[k]ܐܝܬ ܒܗ ܚܝ̈ܐ ܘܡܚܝ̈ܐ ܒܗ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬܐ ܘܡܫܪܝ ܠܢ ܚܢܢ̈ܐ ܒܪ̈ܚܡ̈ܘܗܝ ܥܠ ܢܦ̈ܫ̈ܬܢ ܒܝܕܥܬܗ ܕܗܘ ܣܓ̈ܝ ܥܠ ܥܘܬܪ̈ܗ ܕܚܢܢ̈ܐ ܒܪ̈ܚܡ̈ܘܗܝ ܘܒ̈ܥ̈ܝ ܕܢܫܬܒܚ ܢܦ̈ܫ̈

ܥܠ ܐܝܬܬܐ ܕܐܫܬܐ ܕܕܡܐ ܣܝܡܐ ܗܘ ܒܠܒܝ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܡܪܝ ܥܘܕܪܢܝ ܘܦܪܩܢܝ ܐ — ܙ — ܟ ܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܐܢ ܐܡܪ ܒ ܐܝܬܬܐ ܕܐܫܬܐ ܕܕܡܐ ܗܝ ܕܚܫܒܬ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܓ ܠܡܩܪܒ ܠܗܕܒܐ ܕܒܣܬܪ ܠܫܘܠܝ ܕܡܫܝܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܗܝ ܕܐܦ ܗܝ ܠܐ ܐܫܬܡܛ ܡܢ ܝܫܘܥ ܕܝܕܥ ܠܒܐ ܘܟܠܝܐ. ܥܠ ܗܕܐ ܐܦ ܟܕ ܥܡ ܣܓܝ̈ܐ ܪܒ̈ܐ ܐܡܪ ܕ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫ̈ܐ ܩܪܒ ܠܝ. ܐܠܐ ܕ ܡܫܝܚܐ ܕ ܥܒܕ ܒ ܗܝܡܢܘܬܐ ܗ ܚܣܠ ܠܗ ܚܝܠܐ ܪܒ̈ܐ ܕ ܐܣܝܘܬܐ ܘܫܩܠ ܠܡܥܝܢܐ ܕ ܕܡܐ ܕ ܗܘܬ ܢܓܪ ܡܢ ܙܒܢ ܣܓܝ̈ܐ ܗ ܐܢ ܐܦ ܐܢܬܘܢ ܕ ܗܫܐ ܒܡܥܡܘܕܝܬܐ ܠܡܠܒܫ ܠܡܫܝܚܐ ܒܪܡܝ ܠܒܟܘܢ ܟܠ ܕ ܒܟܠ ܚܛ̈ܗ̈ܐ ܕ ܥܒܕܬܘܢ ܡܢ ܛܠܝܘܬܟܘܢ ܢܫܬܦ ܘܐܒܕ ܒ ܡܢ ܒܪܟܬܐ ܕ ܐܠܗܐ ܠܦ ܪܒ ܪܚܡ̈ܘܗܝ ܕ ܥܡܢ.

a Marg. ܒܗܕ ܐܝܬܬܐ ܐܝܬ ܕܐܡܪ ܒ ܡ ܐܬܐ ܕܫ ܕܐ ܐܝ ܐܢ ܐܢ ܐܘ. ܐܕ ܐܝ ܕ ܐܝ ܐܢ ܐܢ ܐܘ. ܐܕ ܐܝ ܕ ܐܝ ܐܢ ܐܢ ܐܘ. ܐܕ ܐܝ ܕ ܐܝ ܐܢ ܐܢ ܐܘ. — b Corr. ܕ ܐܡܪ. — c Corr. ܕ ܐܝ ܕ ܐܝ ܐܢ ܐܢ ܐܘ. — d Corr. ܕ ܐܝ. — e Corr. ܕ ܐ. — f Corr. ܕ ܐ ܐ. — g Corr. ܕ ܐ ܐ ܐ.

1. A ܐ. — 2. B ܐ. — 3. A ܐ.

On the stricken woman.

37 — III — **VI. — The thought of my heart is before thee, Lord my helper and my saviour** [1] ». — The [2] ⌜stricken woman thought in faith to approach [3] *secretly* the hem of Christ's *holy* robe and be cured; and *this* did not escape Jesus who knoweth the hearts. Wherefore also while thronged by a *great* multitude he said, « Someone approached [4] me » : for the touch *made* in [5] faith had received [6] *great* power of healing, and stanched *the stream of* the fountain of blood *that had been flowing for* ⌜a long time [7]. Ye therefore who are *now* through baptism about to put on Christ himself, doubt not *in your heart : all* the stream of the sins *that you have committed* from your childhood is dried up *and destroyed* by the divine grace, according to the greatness of his mercy *toward us*.

1. Ps. XIX, 15. — 2. Matth. IX, 20-22 (verbal diff.). Reff. also to Mark V, 25-34. Luke VIII, 43-48. — 3. Corr. ' believing woman with an issue of blood thought to touch '. — 4. Corr. ' touched '. — 5. Corr. ' of '. — 6. Corr. ' drawn '. — 7. Corr. ' of long standing '.

On the paralytic.

38 — IV — VII. — **Heal my soul for I have sinned against thee**[1] ». — He[2] that had been paralyzed in his limbs *for a long space of years* was brought near to thee, Christ, laid upon a bed; but, *because* it was thy wish as God to heal *and cure* the paralysis of his soul together with that of his body, thou saidst *to him in thy mercy*, « Be of good cheer, my son, *all* thy sins are forgiven thee ». But the *foolish* Jews thought the greatness of *these* words *to be* blasphemy, since they considered that it belongs to God only to *be able to* forgive sins *to men* : but thou, *my Lord*, ⌜showedst that, though[3] *of thine own pleasure* thou becamest man, *yet* thou didst not withdraw *or cease* from being God, and[4] namedst thyself man, and what seemed *to these* blasphemy *thou* showedst *to be* true; and *with authority befitting God* forgavest sins, and

1. Ps. XLI, 5. — 2. Matth. IX, 1-6 (cited as John : verbal diff.). Reff. also to Mark II, 3-13, Luke V, 18-25. — 3. Corr. ' making it known that, when '. — 4. Corr. ' both '.

ܕܡܪܝ ܟܠ ܡܕܡ ܕܥܒܕ ܐܢܬ ܠܓܒܪܐ ܕܚܛܐ ܘܩܘܡ ܙܩܦ ܠܡܛܠ ܒܝܬܗ ܘܐܙܠ ܠܒܝܬ ܡܫܟܢܗ ܐܠܗܐ[1] ܕܟܠ ܡܕܡ ܡܫܒܚ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܒܥܝ ܠܡܫܒܚ ܠܟ ܐܢ

ܐܡܪ ܒܠܚܘܕ ܘܐܬܐ[1] ܥܒܕܝ ܕܐܝܟ ܐܢܐ ܕܒܫܠܛܢܐ ܐܚܪܢܐ ܟܦܝܢ ܐܢܐ ܥܠ ܓܒ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܗܠܝܢ ܓܝܣ ܥܒܕ ܘܐܬܐ ܘܥܒܕ ܠܝ ܘܐܢܬ ܕܒܫܠܛܢ ܐܠܗ ܟܠ ܐܢ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܗܠܝܢ ܓܝܣ[2] ܥܒܕ ܘܐܬܐ ܘܥܒܕ ܠܝ ܘܐܢܬ ܕܒܫܠܛܢ ܐܠܗ ܟܠ ܐܢ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܗܠܝܢ ܓܝܣ

ܕܫܘܫܝܟ ܐܠܗܘܬܐ ܐܦ ܠܐ ܀[a]ܒܗ ܒܟܠ ܕܐܝܟ ܒܗ ܐܦ ܗܘ ܕܩܠܝܠ ܗܘ ܘܠܐ ܫܦܝܪ ܟܠ ܗܠܝܢ ܀ ܐܠܐ ܫܟܝܚ ܗܘ ܕܐܠܗܘܬܐ ܕܗܘ ܟܐܢ ܒܣܬܪ ܥܡ ܗܘ ܕܐܬ ܒܗ ܀ ܕܐܝܬ ܕܐܬ ܒܗ ܕܐܬ ܒܗ ܕܐܝܬ ܕܐܬ ܒܗ ܕܐܝܬ ܕܐܬ ܒܗ ܕܐܝܬ

ܒܗܢ ܗܘ ܕܢܗܘܐ ܐܡܝܢ ܕܒܟ ܒܚܒܬ ܐܢ ܐܬ ܒܪܢܫܐ ܫܪܝܪ[a] ܘܠܐ ܫܚܠܦ ܘܠܐ
ܫܢܝ ܘܐܦ ܒܥܒܕܝܟ ܕܢܗܘܘܢ ܦܥܠܐ ܕܒܪܢܫܐ ܩܕܡ ܦܥܠܐ ܕܐܠܗܝܐ[b]. ܘܒܗܡ
ܕܚܙܝ ܐܢܬ ܕܐܦ ܒܚܕ ܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܘܒܚܕ ܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ[1]
ܒܫܝܢܬܐ ܒܕܘܟܐ ܕܐܦ ܒܥܝ ܡܕܥ ܐܢܬ ܕܒܥܝ ܠܡܚܘܐ ܒܝܡܐ ܘܐܦ ܒܥܝ ܠܡܢܚ
ܒܡܪܟܒܬܐ ܘܒܥܝ ܠܡܢܚ ܒܣܘܟܠܐ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ
ܕܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ
ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ
ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ
ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ
ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ
ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ
ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ
ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ
ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ
ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ ܘܢܝܡ ܘܢܝܚ ܘܐܬ ܕܐܝܟ ܕܡܐ ܐܢܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢܫ ܫܪܝ

ܒܗ ܕ̈ ܡܢ ܕ̈ ܡܢ ܕ̈ ܡܢ

from him forgiveness of sins. Therefore bestow upon us also such penitence and the forgiveness that comes from it, thou that art *merciful and* rich in grace [1].

On Jairus' daughter.

43 — IX — VI. — « Good is the Lord and his mercy is over all his works » [2]. — Even to Jairus the head *and ruler* of the synagogue of the Jews that was presumptuous and ⌜contended against God[3] Christ gave *pity and* help, « he who maketh the sun to rise on the good and the evil, *and his rain to fall on the just and on the unjust* » [4]. For [5] this man's daughter ⌜had died and been laid out[6] *for burial;* and *concerning her* ⌜the very one[7] who changed death by *means of* the Resurrection *and made it* into sleep *answered and* said, « *Why are*

1. Corr. ' mercy '. — 2. Ps. CXLIV, 9. — 3. Corr. ' hostile '. — 4. Matth. v, 44, 45. — 5. Id. IX, 18, 19 « And, while..... a ruler and drew near and worshipped..... and went with him », 23-26 « And Jesus..... ' Withdraw ye. The damsel..... by the hand and raised the damsel. And that report..... country. » (verbal diff.), Mark v, 43. — 6. Corr. ' was laid out dead '. — 7. Corr. ' he '.

ܐܠܐ ܕܡܝܬ ܗܘ. ܘܡܠܟܐ ܒܟܠܗ ܙܒܢ ܕܚܕ ܕܗܘ ܙܒܢ ܐܝܟ ܕܡܝܬ[a] ܗܘ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ[b].
ܕܡܬܡܗ[c] ܗܘ ܕܒܬܠܝܬܐ ܗܘ. ܡܢ ܕܐܡ ܒܪ ܐܒܝ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܡܬܡܗ. ܐܡܝܢ.
ܕܒܝܫ ܠܗ ܡܢ ܚܒܠ ܡܘܬܐ ܒܡܐ ܕ[d]ܫܒܩ ܠܗ ܡܢ ܚܕ ܐܝܟ ܕܐܣܝܐ ܡܪ ܐܠܗܐ.
ܕܐܦ ܒܗ ܐܡܪ ܠܗ ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ[e]. ܘܒܗ ܙܒܢ ܐܝܟ ܕܐܣܝܐ ܡܪ ܐܠܗܐ:
ܠܡܐ ܐܠܗܢ[1]. ܘܒܗ ܙܒܢ ܕܐܡ ܚܕ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܡܐ
ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ. ܐܠܐ ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ ܕܢܚܝ. ܘܒܗ ܙܒܢ ܕܐܡ ܚܕ ܡܢ ܐܠܗܐ
ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܡܐ ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ. ܐܠܐ ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ ܕܢܚܝ.
ܗܟܝܠ ܕܐܦ ܒܗ ܙܒܢ ܕܐܡ ܚܕ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܡܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܡܐ ܕܢܬܠ ܠܗ
ܡܐܟܠ. ܐܠܐ ܕܢܬܠ ܠܗ ܡܐܟܠ ܕܢܚܝ. ܗܟܝܠ ܕܐܦ

ܕܚ ·ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܡܕܡܢ ܕܒܥܐ ܐܢܐ ·ܐܡܪ ܕܟܠ ܐܬܪ ܕܫܠܡ ·ܠ ܡܢ ·ܐ[a]ܐܝܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ·ܐ ܕܝ ·ܐ ܕܐ ܠܐ ܐܝܟ ܕܐ ܐܢ ·ܐ ·ܐ[b]ܐܡܪ ·ܐ ·ܐ ·ܐ[c]ܐ ·ܐ ·ܐ[e]ܐ ·ܐ[d]ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ[f]ܐ ·ܐ ·ܐ[g]ܐ ·ܐ[h]ܐ

ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·

ܗܘ ܕ ܒܗ ܡܫܝܚܐ ܕ ܥܠ ܚܛܝܬܐ ܕ ܒܥܠ ܥܡܗ ܕ ܐܠܗܐ ܘ ܐܒܘܗܝ ܕ ܐܝܟ ܕ ܐܦ ܗܘ ܐܝܬ ܠܗ ܠܟ ܕ ܐܢ ܐܝܟ ܕ ܐܢ

ܥܕ ܕܡܪ ܝܫܘܥ ܐܡ ܠܐ ܐܫܬܡܥ ܠܗ ܠ

ܐܝܟ ܗܢܘ ܕܫܘܥܒܕ ܒܗ ܡܪܝ ܕܟܠ ܡܕܡ ܐܝܬ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ ܐܝܟ ܕܐܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ

ܐ ܕܒ ܐܝܬܘܗܝ ܒܝܬ ܫ

ܕ — ܟ — ܫ — ܐ ܗܢܐ ܕܐܡܪ ܒܫܥܬܐ ܕܐܡ ܠܗ ܠܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܕܡܝܬ ܐܡ ܠܗ ܠܐ ܕܬܬ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ

a Corr. ܫܡܥ ܗ. — b Corr. ܕܡܘܬ. — c Corr. ܫܦܝ. — d Marg. ܐܡܪ ܠܗ ܠܡܪ ܕܟܬܒ ܐܡ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ ܐܝܟ ܕܐܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ ܐܝܟ ܕܐܬ ܠܗ ܒܥܠ ܡܐ ܕܢܗܘܐ ܘܐܝܟ ܕܝܕܥ ܐܢܬ ܕܒܪ ܐܪܡܠܬܐ ܗܘ ܕܐܬ ܠܡܗܘ ܠܩܒܠ ܒܬܪܥ ܕܡܕܝܢܬܐ ܢܝܥܝܢ ܡܛ ܠܘܬ ; ; ;

pleased to bestow upon the race of *us* men, through thy Cross and death. Wherefore quicken our souls also which are[1] dead *in sin* through repentance *and contrition;* bestowing upon *all of* us *the riches of* thy great mercy.

On the man who had a legion in him.

48 — XIV — I. — « Thou hast shown thy power among the peoples »[2]. — *Once,* when thou camest *as man* into the country of the Gadarenes, Christ, God, a legion (λεγεών) of *rebellious* demons among those that were under torments recognised thee as God[3]: wherefore they cried, « What have we to do with thee, *Jesus of Nazareth,* Son of *the living* God? Hast thou come before the time *in order* to torment us? » Having driven these from thy creation, thou sentest them into the herd *as they asked;* thereby showing that, unless thou hadst permitted it, they would not have *dared to* assail[4]

1. Corr. ' is '. — 2. Ps. LXXVII, 15 LXX. — 3. Matth. VIII, 28-32 « And, when Jesus..... to torment me? ». Now there was above them a great herd feeding; and the demons..... water » (verbal diff.). Reff. also to Mark V, 1-14, Luke VIII, 26-33. — 4. Corr. ' assailed '.

ܟ ܡܫܒ̈ܚ ܠܟ ܐܠܗܝ ܕܝܢ ܥܠ ܡ̈ܫܦ̈ܛ̈ܝܟ ܕ̈ܠܐ ܡ̈ܫܟ̈ܚ̈ܢ̈ܝܢ ܡ̈ܫܒ̈ܚ̈ܝܢ ܠܟ ܡ̈ܪܝ ܟ̈ܠ ܡ̈ܫ̈ܠ̈ܛ̈ܢ̈ܐ

dead man *who was wrapped in a shroud and* bound *and girt* with grave-clothes; showing by the two things *which thou didst* that thou art one and the same God incarnate *without variation* and indivisible, who doest acts befitting God and human acts. *And* therefore free *and release* us also from *the* chains *and fetters* and passions[1] *of sin,* according to *the abundance of* thy great mercy.

On the man who was going down from Jerusalem to Jericho.

50 — XVI — I. — « **Man was made like to vanity** »[2]. — A[3] man, having left Jerusalem his first country, ⌜full of peace[4], *that is the blessed delight in* Paradise, descended to Jericho which is low *and lies in a valley* and is a place of much toil, *or* the conversation of this world *of time.* Wherefore also, having fallen ⌜into the hands of suprasensual robbers[5], he was stripped

1. Corr. ' our passions '. — 2. Ps. CXLIII, 4 LXX. — 3. Luke X, 30-35 (verbal diff.). — 4. Corr. ' peaceful '. — 5. Corr. ' among immaterial brigands (λῃσταί) '.

ܕ ܟܠܗ̈ ܪ ܟܘܡ ܕܡܫ ܫ ܐ ·[a]ܐ ܐ ܗ ܐ ܕ ܐ ·
ܐ ܐ ·[1]ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·
ܕ ·[b]ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·
ܕ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·[c]ܐ ·ܐ ·
ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·

ܐ ·[2]ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·

ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·

ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·[d]ܐ ·ܐ ·
ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·ܐ ·

a Corr. ... — b Corr. ... (sic) ... — c Corr. ... (to follow). — d Marg. ...

1. B marg. στολη. — 2. A om.

by them and was bereft of the *glorious* robe (στολή) of grace, and was smitten by passions : but God, who became incarnate for our sake and [1] was called a Samaritan, when he had *seen him lying* raised him up *and made him ride* upon his own beast, *and brought him and* delivered him to the church, which *like an inn* receives every man [2] : whom let us *all* beg to *save and* rescue us from *the* wounds *of* our secret *stripes*, and *to* make his light to shine in the souls of us all.

The hymns of the archimandrite on the miracles are ended.

Again hymns on the reception of our Saviour Jesus Christ.

51 — 1 — III. — « **Understand, ye foolish among the people** » [3]. — Come ye now, children of disobedience, *bend and* incline your ears to *the voice of* the theology *sung* by [4] the little children [5], and perceive *carefully* how *they*

1. Corr. ' who '. — 2. No doubt ' δέχεται πάντας ', with an allusion to the word πανδοχεῖον. — 3. Ps. xciv, 8. — 4. Corr. ' of '. — 5. Matth. xxi, 15.

ܕܡܫܝܚܐ ܕܥܠ ܥܠ[a] ܐܝܪ ܒܪ ܐܬܢ ܕܥܠ[b] ܐܝܪ ܒܪ ܐܬܢ ܕܥܠ ܥܠ[a] ܕܡܫܝܚܐ
ܕܥܠ ܥܠ ܐܝܪ ܒܪ ܐܬܢ ܕܥܠ[c] ܐܝܪ ܒܪ ܐܬܢ ܕܥܠ ܥܠ

ملم لحصا المعصم بعسم لحر لحكحلكم. اصلا بسرا ابا
لحكما حصلا بحكحا: مكحا ابعا كحكا عصم ابا بحكحصم واصلا:
اصحا حصتصحا. فحدم ابا حصصم: ح مصلاصم ابا لحر. بصم ح صم
بصحصا ابا صم اصحا حصحا كحك بحكحا. اصحا مصصحا. حكحك

ولحم حصا:

كحصا صحصا بزبا اصحصم حلا صم ٥ حصم حصم ٥ — ا — ح — ك
اصحصا حصم بحم حلا. كحك حكحا بحكحصاصلاصم مصحا.
حكحكصم [a]صحبحا: فحبحم اصحصا بصحم اصحا: مكحكصم اصحا
حم ٥٥٥ حلا ح بحم ٥٥٥ [1]بحصحبا بحكحصا. ابا بحم ح بحم ٥٥٥ حم
حلا ح ابا: ٥٥٥ حلا كحكحصم حصحصا. ٥٥٥ [b]حلا حكحكحك حصا
حكحصحصم. اسر صم بحم حلا كحكحك حصا. كحصحبحا
حصحا حصحا. ٥٥٥ [c]حصم ٥٥٥ [d]اجعا صحصا حلا. ٥٥٥ [e]بحم
حصحا بحبم بصصم ٥٥٥ [f]حبحا بحبم [g]حبحا. فحصم ٥٥٥ حبم. اسر

a Corr. صحبحا. — b Corr. حلاس. — c Corr. ا (sic). — d Corr. ٥ اصحصم. — e Corr. حلا. — Corr. حصحبم. — g Corr. اصحا.

1. ٥ in ink.

who have believed in thee to strip off *readily* for thee not garments *and raiment* only, but also their *own very* flesh : when I see the leaves of *high* palm-trees, and hear the little children *crying and* saying, « Hosanna in the heights! », I cry with them, recognising thee to be the same, earthly and heavenly; *and I say*, « Blessed art thou that hast come and *shalt* come[1] again. »

53 — III — I. — « **Before all the people** »[2]. — *Very* great is the depth of the *holy God-befitting* mystery of thy Humanization, Christ. *Even* in the very conditions, humble and *human, of* the dispensation of the voluntary exinanition there *clearly* flashes[3] forth the height of thy Godhead that is *glorious and* beyond approach. For lo!, when thou wast sitting upon the colt, the foal of an ass, and entering Jerusalem the *holy* city, *for the saving Passion*, as if thou wast *divinely* sitting[4] upon the cherubim, and being carried up *in glory* to heaven, thou wast recognised[5] by the *great* concourse[6] *of* those who accompanied thee. For, as[7] before the Lord of ⌜created things[8], they

1. Corr. ' comest '. — 2. Ps. cxv, 14, 18. — 3. Corr. ' shines '. — 4. Corr. ' mounted '. — 5. Unintelligible corr. — 6. Corr. ' multitude and '. — 7. Corr. ' also '. — 8. Corr. ' all

ܒܫܒܚ ܗܘ ܕܐܬܐ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܐܠܗܐ ܘܐܡܪ ܡܢ ܦܘܡ ܥܘܠܠܐ ܘܝܢܩܐ ܫܘܒܚܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐ[a]ܘ ܕܐܫܪܝ ܠܐܠܗܐ ܕܢܒܝܐ ܕܥܠ ܕܐܡܪ ܕܘܝܕ ܘܐ[b]ܡܪ ܡܢ ܦܘܡ ܥܘܠܠܐ ܘܝܢܩܐ ܫܘܒܚܐ ܐܝܬ ܠܟ ܘܐ[c]ܡܪ ܗܠܝܢ ܗܟܝ ܥܠ ܗܕܐ ܡܣܬܟܠ ܐ[d]ܢܐ ܕܐܡܪ ܕܫܪܪܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܘܕܐ ܕܐܡܪ ܒܫܡܐ ܕܡܪܝ ܐܠܗܐ ܐܬܐ ܗܘ ܒܫܒܚܐ ✠

ܒ — ܗ — ܐ — ܚܣܪ ܐ ܒܐܠܗܐ ܒܥܢܐ: ܟܕ ܐܬܐ ܒܫܡ ܕܡܪܝ ܐܠܗܐ ܘܒܥܐ ܐ[e]ܒܝ ܠܡܫܝܚܐ ܕܐܠܗܐ ܐ: ܐ ܒ ܕܐ ܐ[f]ܡܪ: ܡܢ ܦܘܡ ܥܘܠܠܐ ܘܝܢܩܐ ܫܘܒܚܐ ܐܝܬ ܠܟ ܐ ܒ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐ ܐ ܒ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐ ܡܫܬܟܚ ܠܗ ܠܡ ܕ

ܐܫܒܚ ܢܫܒܚ ܠܡܪ ܟܠ ܐܪܥܐ ܘܥܡ ܛܠܝܐ ܢܫܒܚ ܟܠܢ ܘܢܐܡܪ ܫܒܝܚ ܐܢ ܕܐܬܐ ܘܐܬ ܒܫܒܚܐ ܕܐܦ ܒܥܘܠܡ ܕܐܬ ܡܢ ܥܘܠܡ ܪܟ ܘܫܠܡ ܕܐܬ ܡܢ ܥܘܠܡ ܪܟ ܘܫܠܡ ܕܐܬ ܡܢ ܥܘܠܡ ܪܟ ܘܫܠܡ

ܠ — ܡ — ܢ ... ܒܢܝ ܨܗܝܘܢ ... ܐܝܟ ... ...

ܗܘ ܕܐܬܐ ܘܢܐܬܐ[b]. ܗܘܕܝܢ ܕܐܡܪ ܗܘܫܥܢܐ ܠܒܪ ܕܘܝܕ[a]. ܒܪܝܟ ܗܘ ܕܐܬܐ

ܒܫܡܐ ܕܡܪܝܐ ܗܘܫܥܢܐ ܒܪܡܝܐ ܠܒܪ ܕܘܝܕ ܗܘܫܥܢܐ ܒܪܡܝܐ ܀

ܐ — [1]ܐ — [1]ܒ ܐ ܒ ܐ ܒ ܐ

ܘܢܬܟܣܐ ܒܠܒܘܫܐ ܕܪܘܓܙܐ ܕܒܝܫܘܬܐ ܢܩܘܡ ܩܕܡ ܗܘ ܟܘܪܣܝܐ ܕܕܝܢܐ ܘܢܩܒܠ
ܫܪܝܟܘ ܕܚܛܗ[a] ܐܝܟ ܠܥܘܬܪ ܪܚܡܘ ܣܓܝܐ ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܡܪܝ ܒܗ ܢܬܚܕܐ ܟܠ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫ ܒܪ ܐܢܫ ܘܢܬܚܕܐ ܒܗ ܟܠ ܚܕ ܡܢ ܒܢܝ

ܟܝ ܕܐܝܬ ܠܗ ܚܘܠܩܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܚܘܠܩܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܚܘܠܩܐ

ܕܐܬܪܥܝ ܕܚܪܝܬܗ ܡܫܬܒܫ ܒܫܘܒܥܐ ܕܫܘܒܥ[a] ܠܐ ܕܐܬܪܥܝ ܕܚܪܝܬܗ ܡܫܬܒܫ ܒܫܘܒܥܐ ܕܫܘܒܥ[a] ܠܐ
ܐܝ ܕܐܬܐ ܕ̈ܝܢ ܕܐܬ̈ܐ ܕܐ̈ܝ ܕ̈ܐ ܕ̈ܐ[b]

ܐ̈ܬ̈ܥ̈ ܕ̈ ̈ ̈

ܡܛܠ ܕܐܬܚܙܩ ܒܗ ܘܐܬܚܙܩ ܒ[a]ܗ ܘܥܒܕ ܠܗ ܟܕ ܐܡܪ ܠܢ ܟܐܦ ܡܐ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܕܡܐ ܕܚܫܒ ܕܩܐܡ ܚܙܘ ܕܠܐ ܢܦܠ ܘܐܢ ܐܝܟ ܐܢܬ ܕܝܢ ܐܠܗܐ ܕܝܕܥ ܠܒܐ ܕܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܗܟܢܐ ܒ[b]ܗ ܒܫܢܝ ܢܫܩ ܒܢܫܩܐ ܕܫܠܡܐ ܘܠܐ ܢ[c]ܗܘܐ ܠܢ ܟܐܒ ܡܢ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܫܢܝ ܒܝܫܐ ܕܒܝܫ ܠܡܫܡܥ ܘܒܕܚܠܬܐ ܕ[d]ܐܝܬ ܠܗ ܠܡܪܚܡ ܒܣܝܡ ܠܢ ܒܪ ܡܢ ܕܐܢ ܐܢ ܠ[e]ܐ ܢܦܠ ܐܦ ܠܐ ܢ[f]ܬܒܪ ܠܗ ܠ

ܥܠ ܡܘܪܝܢ ܡܫܝܚܐ ✣

ܗ — ܟ — ܐ — ܐܝ ܡܫܝܚܐ ܒܢܫ ܠܗ ܐܢܐ ܡܫܝܚ ✣ ܗܘܢܐ ܒܟܪ ܡܫܝܚ: ܕܗܘ
ܕܟܠܗ ܦܪܝܡ[1] ܗܘܝܐ[a] ܕܥܠ[b]: ܒ ܒܫܚܐ ܒܡܫܚܐ ܒܟܒܝܐ: ܕܡܫܝܚ[c]
ܐ ܘܥ ܡܫܝܚܐ ܐܝ[2] ܐܠܐ. ܥ ܟܗܢܐ ܐ ܢܫ ܒܩܕܫ ܬܫܝ.
ܒܪܟ ܡܫܝܚ ܠܟ ܟܢܝܫܬ ܐܝ ܟܠ ܡܫܝܚ ܐܢ. ܡܫܝܚ ܐ ܟܠ ܡܫ
ܟܠ ܡܫܝܚ ܐ ܟܠ ܡܫ: ܠܐ ܡܫ ܟܠ ܡܫ ܡܫ. ܟ ܡܫ
ܟܠ ܡܫ ܡܫ[3] ܡܫ. ܡܫ ܡܫ ܡܫ. ܡ ܡܫ ܡܫ.
ܡܫ ܐ ܡܫ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ✣

a B marg. ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ ܡ ܐ

ܗ — ܕ — ܐ — ܡܪܝ ܡܪܝ ܐܡܪ ܗܘ ܠܡܘܫܐ ܕܐܬܚܙܝ ܥܡ ܐܠܗܐ ܠܐ ܐܬܥܒܕ ܗܢܐ
ܪܙܐ ܕܟܗܢܐ ܕܢܡܘܣܐ ܠܐ ܒܥܕܢ ܩܪܒ ܩܘܪܒܢ ܐܠܗܝ ܕܠܐ ܡܬ̈ܐ ܠܐ ܡܫ̈ܟ̈ܚ
ܠܗ ܐܦ ܙܝܬܐ ܕܡܢ ܟܐܦܐ ܢܒܥ ܠܐ ܝܟܠ ܠܡܫܒܩ ܚܛ̈ܗ̈ܐ ܕܥܡܐ ܒܪ ܡܢ
ܗܠ̈ܝܢ ܐܬ ܡܫ̈ܬ̈ܕ̈ܪ ܐܒ ܩܕܝܫ ܐܠܗܝ ܡܪ ܒܐ ܕܟܠ ܚܕ ܢܦ̈ܫ̈ܢ ܡܢ ܒܗ
ܢܩܕܫ ܘܢܚܕ ܟܠ ܚܕ ܢܦ̈ܫ̈ܢ ܡܢ ܒܗ ܢܩܕܫ ܘܢܚܕ ܟܠ ܚܕ ܢܦ̈ܫ̈ܢ ܡܢ ܒܗ

ܒ ܐ ܕ ܗ ܘ ܐ ܕ ܐ ܒ ܐ ܕ ܐ ܒ ܐ ܕ ܐ ܒ

ܕܒܚܝ̈ܠ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܐܦ ܒܡ̈ܕ̈ܡ ܕܡܬܚܙ̈ܝ ܠܢ ܙܥ̈ܘܪ̈ܐ ܐܝܟ ܕܐ ܠܒܫ ܠܗ ܠܡ̈ܫܝܚܐ[1] ܦܪ̈ܘܟ.
ܐܝ ܠ ܡ̈ܫܝܚ̈ܐ ܕܐܬ̈ܝ ܠܗ ܠܡ̈ܫܝܚ̈ܐ ܕܐ ܠ

ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܣܝܡ ܒܦܘܡ ܕܝܗܘܕ̈ܝܐ ܠܡܬܓ̈ܡ ܒܚܙ̈ܘܢ ܘܒܚ̈ܠܡ̈ܐ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܟ̈ܠ ܠܐ ܒܥ̈ܐ ܠܗ ܕܐ̈ܢܫ ܙܕܝܩ ܐ̈ܢ ܕܐ̈ܢܫ ܐ̈ܢ ܕܐ̈ܢܫ ܙܕܝܩ ܗܘ

ܠܐ ܥܒܕ ܐܠܗܐ ܕܟܠ ܡܕܡ ܒܝܕ ܡܛܠ ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܥܠ ܢܦܫ ܒܪ ܐܢܫܐ ܐܠܐ ܒܡܘܬܐ ܕܢܦܠ ܥܠ ܥܨܐ ܘܢܬܠܒܢ ܒܗ ܘܢܬܩܛܠ ܒܗ ܘܢܬܩܒܪ ܒܗ ܘܢܢܚܬ ܒܫܐܘܠ ܘܢܬܦܩܕ ܒܐܪܥܐ ܕܠܐ ܬܗܘܐ ܠܗ ܩܝܡܬܐ ܐܠܐ ܒܝܘܡ ܕܩܝܡܬܐ ܕܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܘܢܬܕܝܢ ܠܗ ܠܡܐ ܕܥܒܕ ܠܐ ܥܒܕ ܘܠܡܐ ܕܐܬܥܒܕ ܠܐ ܐܬܥܒܕ ܘܠܡܐ ܕܐܬܕܝܢ ܠܐ ܐܬܕܝܢ ܘܠܡܐ ܕܐܬܩܛܠ ܠܐ ܐܬܩܛܠ ܘܠܡܐ ܕܐܬܨܠܒ ܠܐ ܐܬܨܠܒ ܘܠܡܐ ܕܐܬܩܒܪ ܠܐ ܐܬܩܒܪ ܘܠܡܐ ܕܐܬܢܚ ܒܫܐܘܠ ܠܐ ܐܬܢܚ ܒܫܐܘܠ ܘܠܡܐ ܕܐܬܦܩܕ ܒܐܪܥܐ ܠܐ ܐܬܦܩܕ ܒܐܪܥܐ ܘܠܡܐ ܕܐܬܩܝܡ ܠܐ ܐܬܩܝܡ

ܕܥܠ ܣܥܪ ܡܥܡܪ ܟܠ[1]ܗ ܐܡܝܢ ܀

ܗܐ — ܟ — ܐ — ܡܕܥܡܪ ܥܡ ܫܡܥܘܢ ܀ ܒ ܟܕ ܪܒܐ ܗܘ ܕܡܬܚܫ ܐ
ܡܠܟ ܀[a] ܟܕ ܡܫܬܐ ܡܢ ܫܘܥܒ ܡܟܬܐ ܕܚܛܐ ܡܥܡ
ܟܟ ܀ ܡܥܝܢ[b] ܗܘ ܒ ܐ ܕܡܬ ܐ ܕܡ ܐ[c] ܕܡܬ ܐ ܀ ܟܟ
ܟܕ ܐ ܕܡ ܐ ܡܢ ܫ ܀ ܡܐ ܐ ܐ ܕ ܐ[d] ܐ ܕܡܬ ܐ
ܐ ܕ ܐ[e] ܐ ܀ ܡ ܒ ܐ ܒ ܐ ܕ ܐ ܐ ܀ ܡ ܐ
ܡ ܐ ܕ ܐ ܀ ܟ ܐ ܕ ܐ ܐ ܀ ܡ ܐ ܕ ܐ ܐ
ܡ ܐ ܕ ܐ ܀

ܗ — ܒ — ܐ — ܕ ܐ ܀ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ ܐ ܐ ܀ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[2] ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ

tion *on our behalf*, and in opposition to *the tyranny of* death hadst undergone death *in order to destroy it*, the sun was obscured in darkness, and the earth quaked, and the rocks *too* were rent, creation by ⌜actual deeds⌝[1] *plainly* confessing *and proclaiming* that thou art the Creator of this[2] universe, and true God; insomuch that even the centurion who stood before[3] the cross cried, « In truth this was the Son of God »[4]. *And* therefore we praise thy ineffable mercy toward our[5] *race*.

68 — III — **VI. — « They spake with their lips and nodded their heads »**[6]. — The *mad and* blasphemous multitude of the Jews, *jeering*[7] *and* mocking at thy voluntary cross, said, « If thou art the Son of God, come down now from the cross *that we may believe on thee* ». But thou, who alone art long-suffering, didst by acts themselves cry out, « I have no contest with you

1. Corr. ‘ their means ’. — 2. Corr. ‘ the ’. — 3. Corr. ‘ by ’. — 4. Matth. XXVII, 50-54 « But Jesus ..... went into the city of. Jerusalem, and..... feared greatly and say, ‘ Truly this was the Son of God ’ » (verbal diff.). — 5. Corr ‘ us ’. — 6. Ps. XXII, 8, neither P nor LXX. — 7. Matth. XXVII, 39-44 (verbal diff.).

ܕܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܠܬ ܕܚܝܠ ܘܡܕܡ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܠܬ ܕܚܝܠ ܘܡܕܡ
ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܠܬ ܕܚܝܠ ܘܡܕܡ ܐܝܟ

ܘܩܕܡ ܕܒܪ ܡܪܝܡ ܐ[a]ܐܝܬ ܐܝܟ ܕܒܪ ܡܠܟ ܕܟܠ ܥܠܡܐ ܘܚܕܬ ܒܪܝܬܐ ܕܟܠ ܒܪܝܬܐ ܗ ܒܝ ܠܡ ܡܠܟ ܐ ܗ ܒܝ ܠܡ ܡܠܟ ܐ ܗ ܒܝ ܠܡ ܡܠܟ

ܐ — ܡ — ; — ܥ ⁂ ܩܘܡ ܝܗ̈ ܡܪܝ ܠܢܝܚܘܬܟ ⁂[1]
ܘܐܢܬ ܡܪܝ[2]: ܕܗܠܟ ܥܠ ܟܢܦܝ ܪܘܚܐ ܘܦܪܣ ܐܝܕܝܟ ܥܠ ܥܘܗ̈ ܩܕܝܫܐ[3]
ܕܨܠܝܒܐ ܒܨܒܝܢܟ ܐܬ ܗܘ ܐܠܗ ܠܟܠ ܣܦ̈ܝ ܐܪܥܐ: ܕܒܪ ܚܫ ܒܦܓܪܐ[a]
ܒܗܕ ܙܒܢܐ ܗܘ ܒܥܠ ܒܪ ܒܚܪ ܒܚܕ ܒܗ ܒܟ: ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܗܘ
ܠܟ: ܘܐܢ ܒܥܡܝܩ ܒܢܦܫ ܐܬ ܗܘ ܠܬܚܬ ܒܥܡ̈ܩ ܐܪܥܐ: ܘܒܐܘܝܪ
ܠܥܠ ܘܒܐܪܥܐ ܠܬܚܬ ܘܒܫܐܘܠ ܡܫܠܝ ܐܢ ܐܬ ܗܘ ܡܢ ܥܠ ܡܢ ܥܡ̈ܡ̈ܐ
ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ܘܐܦ ܐܢ ܐܬ ܗܘ ܡܢ ܥܠ ܡܢ ܥܡ̈ܡ̈ܐ ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ⁂[6]

a Corr. ܒܫܒܝܠ ܕܝܠܗ. — b Marg. ܒܗ̈ܝ ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ⁂ ܐܝܬ ܒܟܬܒ̈ܐ ܕܒܝܬ ܐܚܪ̈ܢ̈ܐ ܕܐܝܬ ܒܗ̈ܝ ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ⁂ ܕܒܝܬ ⁂ ܕܐܝܬ ܒܗ̈ܝ ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ⁂ ܠܐ ܐܬ ܒܟܬܒ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢ̈ܐ ⁂ ܕܒܝܬ ⁂ ܕܐܝܬ ܒܗ̈ܝ ܕܡ̈ܝܬ̈ܐ ⁂ ܠܐ ܐܬ ܒܟܬܒ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢ̈ܐ ⁂ ⁂ ⁂

ܥܠ ܨܠܒܐ ܚܝܐ ܕ[1]ܐܡܪ ܗܘ ܕܟܠ ܡܢ ܕܒܗ ܢܫܒܚ ܐܢ ܒܨܠܒܟ ܚܝܐ ܡܫܝܚܐ ܐܢ ܢܚܙܐ ܥܡܩ ܥܘܬܪ ܘܚܟܡܬܐ ܘܚܝܠܐ ܕܐܝܟ ܕܒܗ ܐܬܬ ܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ ܥܠ ܥܘܬܪ ܕܚܠܫܐ ܥܒܕܬ ܐܢ ܕܐܝܬ ܚܟܡܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܐܒܐ ܒܗ ܐܦ ܚܟܝܡܐ ܥܒܕܬ ܠܟܪܙܐ ܕܒܫܪܪܐ ܘܠܐ ܡܬܬ ܒܗ ܐܦ ܣܥܪ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܡܫܒܚ ܘܠܡܫܒܚ ܐܢ

ܕܐܬܥܒܕ ܗܘ ܐܠܗܐ ܘܡܝܬ ܘܟܠ ܬܐܘܒܬ ܒܣܪܐ ܐܬܬܠ ܟܕ ܡܬ ܒܡܫܡܪ ܕܨܠܒܐ ܕܐܬܩܛܠ ܐܝܟ ܕܟܬܝ ܕ[a]ܥܘܗܝ ܕܫܪܝܪ ܐܡܪ ܕ«ܥܘܗܝ ܕܫܦܝܪ ܐܝܬ ܒܗ ܙܕܩܐ ܗܘ ܥܘܗܝ ܕܚܝ ܕܐܬ ܒܗ ܙܕܩܐ». ܫܒܚ ܠܟ ܐܠܗܐ ܡܫܝܚܐ ܕܐܦ ܐܢܬ ܐܬܬܠ ܒܣܪܐ ܘܡܝܬ ܐܬ ܗܘ ܕܐܝܟ ܕܐܢܬ ܠܐ ܡܝܬ ܘܠܐ

ܫܘܝ ܐܬܝ ܠܗ ܒܫܘܠܡ ܒܪ ܐܢ ܐܬ ܗܘ ܕܐ ⸗ ا — ح — ك
ܟܕ ܐܬ ܒܗ ܒܫܘܠܡ ܒܪ ܐܢ ܐܬ ܗܘ ܕܐ ⸗ ا — ح — ك
ܡܢ ܕܐ ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك
ܡܢ ܕܐ ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك

a Corr. ܕܡܬܨܠܒ. — b Corr. ܡܩܕܫ. — c Corr. ܕܐܬܐ (to follow). — d Corr. ܫܠܝܛ. — e Corr. ܐܬܬܝܪ. — f Marg. ܐܬ ܐܢ ܐܬܝܪ ܕܐ ܐܬܝ ܐܬܝ ܐܬ ܗܘ ܕܐ ܐܬ ܗܘ ܕܐ ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك ⸗ ا — ح — ك

ܗ ܘ ܙ — ܚ ܛ — ܝ ܟ — ܠ ܡ — ܢ ܣ — ܥ ܦ — ܨ ܩ — ܪ ܫ — ܬ

ܐ ܒ ܓ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ

ܕܩܝܡܘ ܡܢ ܡܝܬܐ ܘܐܬܓܠܝܘ ܠܩܕܡ ܟܠ ܒܢܝ ܐܢܫܐ ܕܐܬܓܠܝ ܠܗܘܢ ܒ

ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܚܕܘܬܐ ܪܒܬܐ ܥܒܕ ܠܢ ܘܠܟܠ ܡܫܪܝܬܐ ܕܢܫܒܚ ܠܟ ܐܚܝܕ ܛܒ ܘܡܪܚܡ ܐܢܬ ܗܘ ܕܒܚܫܝܟܐ ܕܡܘܬܐ ܩܒܠ ܒܦܓܪܐ ܒܥܠܡ ܚܝܐ ܕܠܐ ܢܬܩܪܒ ܠܗ ܕܐܬܢܚ ܒܒܝܬ ܫܐܘܠ ܘܩܡ ܡܢ ܒܝܬ ܡܝܬܐ ܠܗܢܐ ܡܠܐܟܐ ܢܗܝܪܐ ܒܠܒܘܫܐ ܕܢܘܗܪܐ ܩܕܡ ܩܒܪܐ ܕܚܝܐ ܘܡܦܩ ܠܢ ܕܢܥܒܕ ܒܢܘܗܪܐ ܫܦܪ ܘܢܫܒܚ ܠܩܝܡܬܗ ܘܠܚܢܢܗ ܕܣܓܝ ܐ

ܒܫܒܥ

[1]ܐܚܕ̈ܐ ܕܚܛܝ̈ܬܐ ܠܟ [a]ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܐ ܐܦ ܚܕ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܢ̈ܫܐ ܕܐܟܠ ܡܢ ܐܝܠܢܐ ܕܒܦܪܕܝܣ ܕܒ̈ܗ ܦܩܕ ܐܠܗܐ ܕܠܐ ܢܐܟܠ ܐܢܫ ܡܢ ܐܝܠܢܐ ܕܚܝ̈ܐ ܕܩܕ̈ܫ ܕܩܒܪܐ ܕܚܝ̈ܐ ܕܡܪܢ ܐܬܣܝܡ ܒܗ ܐܡܪ ܕܐܬܘ ܘܚܙܘ ܐܬܪܐ ܕܡܪܢ ܐܬܣܝܡ ܒܗ. [b]ܐܢ̈ܫ̈ܐ ܕܐܦ ܗܢ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܗ ܕܐܬܝ ܠܥܠܡ ܚܛܝ̈ܬܐ ܡܢ ܐܢ̈ܫ̈ܐ ܗܢ ܐܦ ܗܫܐ ܦܩܕ ܠܗܘܢ ܕܐܙܠܘ ܒܗܘ ܙܒ̈ܢ ܠܡܐܡܪ ܠܗ ܠܐ ܠܟ ܠܥܠܡ ܙܪ̈ܥ̈ܐ ܡܪ̈ܝ̈ܪ̈ܐ ܘܙܪ̈ܥ̈ܐ ܕܠܥܢܬ̈ܐ ܕܐܙܠ ܡܢ ܦܘܡܗ ܒܥܠܡܐ ܗܢ ܐܦ ܗܫܐ ܕܩܡ ܡܢ ܡ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܒܪ̈ܫ ܐܡܪ ܠܗ ܕܚܕ̈ܘ. ܐܠ̈ܗ ܥܬ̈ܝ̈ܩ̈ܐ ܥܒܪ̈ܘ ܗܐ ܟܠ ܚܕ̈ܬ̈ܐ ܗܘ̈ܘ ܘܗܐ [2]ܟܠ ܚܕ̈ܬ̈ܐ ܒܟ ܡ̈ܫ̈ܝ̈ܚܐ ܕ̈ܐ ܐܬ̈ܝ̈ܬ ܚܕ̈ܬ̈ܐ ܘܗܐ

ܐܦ ܗܟܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܒܪ̈ܝܬܐ ܘܫܡܝܐ ܡܢ ܠܐ ܡܕܡ[1] ܐܦ ܗܟܝ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܒܪ̈ܝܬܐ ܘܫܡܝܐ ܡܢ ܠܐ ܡܕܡ
ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬ ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ
ܘܒܬܪ ܐܝܟ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬ ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ
ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬ ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ
ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬ ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ
ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ ܒܪ̈ܝܬ ܐܢ ܗܘ ܕܒܫܘܪ̈ܝܐ ܒܟ ܒܫ ܒܟ ܒܪ̈ܝܬ ܟܠ

ه — ٥ — ؛ — ܗܕܐ ܡܢ ܐܚܪ̈ܢ ܢܫܬ ܟܬܒ ܗܘ ܗܕܐ ܡܢ ܐܚܪ̈ܢ ܢܫܬ ܟܬܒ ܗܘ ܕ

a Corr. ܐܬܚܠܝ (perh. to cover ܐܬܟܪ also). — b Corr. ܕܡܝ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܚܝ. — c Corr. ܒܪ̈ܝ. — d Corr. ܐܝ, B above the word ܘ, marg. ܐܝ, above ܝ. — e Corr. ܒܗܕ. Marg. A (sic) ܐܝ ܗܘ ܕ.ܒ.ܪ ܐܝ ܗܘ ܕ.ܒ.ܪ, B ܐܝ ܗܘ ܕ.ܒ.ܪ. — f Marg. ܐܝ ܗܘ ܕ.ܒ.ܪ. — g Corr. ܕ ܐܠܗܐ. — h Corr. ܒܪ ܡܢ.

1. A app. corr. to ܡܕܡ. — 2. A ܐܠܗܐ. — 3. ؛ in paint.

same time the first; on which I know that thou who in the beginning madest heaven and earth *out of nothing*, also, being the same, at the end of times becamest incarnate, and sufferedst[1] on the cross *for our salvation*, and through a God-befitting Resurrection ⌜renewedst the creation of[2] our *mortal* race, and becamest the beginning[3] *of life to us* and father of the world to come *as one that is merciful*. ⌜As thou[4] hast *in truth* made all things in wisdom, Lord, praise to thee!

80 — VI — **IV.** — « **So longeth my soul after thee, O! God** »[5]. — In like manner as the hart *from thirst* longeth *and yearneth to come* to[6] the fountain of water, so *also* my soul longeth for the *rapid* course of the days which brings to me the recurrence of Sunday : for, when from it I taste of the *living* water of the knowledge of the Cross and of the Resurrection, as of a fountain *with pleasant waves*, I ⌜strip off[7] *like a garment* the old age of sins, and clothe myself in the *comely* youth of the new works *of justice or* of righteousness,

1. Corr. ' wast crucified ' (perh. to cover ' on the cross ' also). — 2. Corr. ' createdst anew '. — 3. Corr. ' head '. — 4. Above ὡς; corr. ' thou who ' (above ὅς). — 5. Ps. XLII, 2 LXX. — 6. Corr. ' for '. — 7. Corr. ' put away '.

ܒܗ ܒܗ ܐ ܒ ܒ ܒ

ܘܡܗܪܝܢ ܐܢܘܢ ܠܡܪܝܡ ܘܥܡ ܫܪ̈ܒܬܗ ܕܐܚ̈ܪ̈ܢ ܕܥܡܗ ܒܗ̇ܝܢ ܒܗ̇ܝܡܢܘܬܐ ܘܒܥ̈ܝܢ ܕܪ̈ܥܝܢ ܐ̈ܢܫ̈ܐ ܕܡ̈ܠܐܟ̈ܐ ܕܢ̈ܚ̈ܬܝܢ ܡܢ ܫ̈ܡܝܐ ܘܡܫܒ̈ܚܝܢ ܠܐܠܗܐ ܕܩ̈ܡ ܡܢ ܩ̈ܒܪ̈ܐ ܘܒܥ̈ܝܢ ܡܢܗ ܠܟ̈ܘܢ ܚ̈ܛ̈ܗ̈ܝܟ̈ܘܢ ܘܠܗ ܚ̈ܣ̈ܕ̈ܗ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܪ̈ܚ̈ܡ̈ܝ̈ܟ̈ܘ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܀

ܠ — ܦ — ܘ — ܗ — ܐ ܀ ܕܐܬܟ̈ܬܒ ܒ̈ܡ̈ܙ̈ܡ̈ܪ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܪ̈ܫ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܕ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܠ̈ܐ̈ܟ̈ܐ ܕ̈ܢ̈ܚ̈ܬ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܘ̈ܡ̈ܫ̈ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܢ ܠ̈ܐ̈ܠ̈ܗ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܡ̈ ܡ̈ܢ ܩ̈ܒ̈ܪ̈ܐ ܘ̈ܒ̈ܥ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ̈ܗ̈ ܠ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܚ̈ܛ̈ܗ̈ܝ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܘ̈ܠ̈ܗ̈ ܚ̈ܣ̈ܕ̈ܗ̈ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܪ̈ܚ̈ܡ̈ܝ̈ܟ̈ܘ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܀

ف — ك — ز — ح — ا ܀ ܕܐܬܟ̈ܬܒ ܒ̈ܡ̈ܙ̈ܡ̈ܪ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܪ̈ܫ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܕ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܠ̈ܐ̈ܟ̈ܐ ܕ̈ܢ̈ܚ̈ܬ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܘ̈ܡ̈ܫ̈ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܢ ܠ̈ܐ̈ܠ̈ܗ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܡ̈ ܡ̈ܢ ܩ̈ܒ̈ܪ̈ܐ ܘ̈ܒ̈ܥ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ̈ܗ̈ ܠ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܚ̈ܛ̈ܗ̈ܝ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܘ̈ܠ̈ܗ̈ ܚ̈ܣ̈ܕ̈ܗ̈ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܪ̈ܚ̈ܡ̈ܝ̈ܟ̈ܘ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܀

a Corr. ܕܚ̈ܝ̈ܠ̈ܗ̈ܐ, perh. to cover ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ also. — b Corr. ܙ̈ܡ̈ܪ̈ܐ ܕ̈ܐ̈. — c Marg. ܕ̈ܐ̈ܚ̈ܙ̈ܝ̈ܢ ܕ̈ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܠ̈ܐ̈ܟ̈ܐ ܕ̈ܢ̈ܚ̈ܬ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܘ̈ܡ̈ܫ̈ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܢ ܠ̈ܐ̈ܠ̈ܗ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܡ̈ ܡ̈ܢ ܩ̈ܒ̈ܪ̈ܐ ܘ̈ܒ̈ܥ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ̈ܗ̈ ܠ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܚ̈ܛ̈ܗ̈ܝ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܘ̈ܠ̈ܗ̈ ܚ̈ܣ̈ܕ̈ܗ̈ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܪ̈ܚ̈ܡ̈ܝ̈ܟ̈ܘ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܀ ܕ̈ܐ̈ܬ̈ܟ̈ܬ̈ܒ ܒ̈ܡ̈ܙ̈ܡ̈ܪ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܪ̈ܫ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܕ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܠ̈ܐ̈ܟ̈ܐ ܕ̈ܢ̈ܚ̈ܬ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ ܘ̈ܡ̈ܫ̈ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܢ ܠ̈ܐ̈ܠ̈ܗ̈ܐ ܕ̈ܩ̈ܡ̈ ܡ̈ܢ ܩ̈ܒ̈ܪ̈ܐ ܘ̈ܒ̈ܥ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ̈ܗ̈ ܠ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܚ̈ܛ̈ܗ̈ܝ̈ܟ̈ܘ̈ܢ ܘ̈ܠ̈ܗ̈ ܚ̈ܣ̈ܕ̈ܗ̈ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܪ̈ܚ̈ܡ̈ܝ̈ܟ̈ܘ ܣ̈ܓ̈ܝ̈ܐ ܀ ; in B written as corr. above ; and in marg. ἐννοήσατε. — f Corr. ; in B written as corr. above ; and in marg. ἐννοήσατε. — g Marg. ; in B written as corr. above ; and in marg. ἐννοήσατε. — h Corr. (to precede). — i Marg. .

1. ١ ; in B written as corr. above ; and in marg. ἐννοήσατε.

and make haste ⌜to go⌝ at once to the life-giving grave. Run with[2] Mary and with the *other* women who accompany[3] her *in faith*. Beholding[4] *with the eyes of the mind* the angels that have come down[5] from heaven, offer praise to God who has risen *from the grave*, asking *him* for forgiveness of *your* sins and his great mercy.

83 — IX — II. — « **To show thy grace in the morning and thy faith by night** »[6]. — In[7] the night our spirit *eagerly* arises early to greet thee, Christ, God. *Thou therefore* be among us who early honour thy[8] Resurrection in spiritual fashion with *singing* choirs and send up voices of thanksgiving to thy glory, and bestow upon *all of* us *the gift of* thy great mercy.

84 — X — II. — « **God hath reigned over the peoples** »[9]. — He[10] that

1. Corr. ‘ hasten ’ (perh. to cover ‘ at once ’ also). — 2. Luke XXIV, 1-5 « But on the first day..... dark, the women came..... one that is alive among the dead?..... risen ’ » (verbal diff.). — 3. Corr. ‘ are with ’. — 4. Marg. ἐννοήσατε. — 5. Unintelligible corr. — 6. Ps. XCII, 3. — 7. Is. XXVI, 9 LXX « In the night my spirit riseth early to greet thee, O! God, because thy commandments are a light upon earth ’. — 8. Corr. ‘ and praise thy ’. — 9. Ps. XLVII, 9. — 10. Id. CXLIV, 7, 8 (not quoted).

ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܩܡ ܡܢ ܒܝܬ ܩܒܪܐ ܒܫܘܒܚܐ ܀ ܐܝܬ ܠܢ ܕܢܐܬܐ ܥܡ ܐܢܫ[a] ܟܠ ܡܢ ܕܥܠ ܠܗ ܚܘܠܝܐ ܘܟܐܝܒ ܒܢܦܫ ܘܒܦܓܪ ܘܡܪܝܡ ܡܓܕܠܝܬܐ ܢܬܐ[b] ܠܗ ܠܬܪܥܝܬܐ ܕܫܪܪ ܘܢܬܩܦ ܒܪܓܠ ܩܕܝܫ ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܘܒܐܦ ܗܫܐ ܒܗ ܒܣܥܬܐ ܢܪܘܘܠ ܘܢܪܘܘܠ ܒܠܐ ܡܫܡܫ ܘܒܠܐ ܡܠܐ ܐܝܟ ܕܒܪܝܫ ܥܝܢܐ ܕܒܪ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܩܡ ܡܢ ܒܝܬ ܩܒܪܐ ܘܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܥܘܕܪܢ ܠܚܘܒܝ ܘܠܚܝܠ ܕܪܚܡܘܗܝ ܣܓܝܐܐ ܀

ܫܒ — ܟ — ܐ ܀ ܐܝܬ ܠܢ ܕܢܐܬܐ ܥܡ ܐܢܫ ܟܠ ܡܢ ܕܥܠ ܠܗ ܚܘܠܝܐ ܘܟܐܝܒ ܒܢܦܫ ܘܒܦܓܪ ܘܡܪܝܡ ܡܓܕܠܝܬܐ ܢܬܐ ܠܗ ܠܬܪܥܝܬܐ ܕܫܪܪ ܘܢܬܩܦ ܒܪܓܠ ܩܕܝܫ ܗܘ ܕܡܫܝܚܐ ܘܒܐܦ ܗܫܐ ܒܗ ܒܣܥܬܐ ܢܪܘܘܠ ܘܢܪܘܘܠ ܒܠܐ ܡܫܡܫ ܘܒܠܐ ܡܠܐ ܐܝܟ ܕܒܪܝܫ ܥܝܢܐ ܕܒܪ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܕܩܡ ܡܢ ܒܝܬ ܩܒܪܐ ܘܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܥܘܕܪܢ ܠܚܘܒܝ ܘܠܚܝܠ ܕܪܚܡܘܗܝ ܣܓܝܐܐ ܀

a Corr. ܐܢܫ. — b Corr. ܕ̈ܡ̈ܓ̈ܕ̈ܠ̈ܝ̈ܬ̈ܐ. — c Marg. ܐܢܐ ܐܝܬ ܠܝ ܒܗ ܒܫܘܒܚܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܐܦ ܒܟܠ ܝܘܡ ܐܢܐ ܡܫܒܚ ܠܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܕܫܒܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܪܝ ܕܟܠ ܝܘܡ ܐܢܐ ܡܫܒܚ ܠܟ ܘܟܠ ܝܘܡ ܐܢܐ ܡܫܒܚ ܠܟ

ܕ ܐܠܗܐ ܡܫܒܚܢ ܐܢܬ ܗܘ ܕܫܡܥ ܐܢܫ ܠܟ ܒܫܒܚܬܐ ܕܢܘܗܪܐ ܘܒܫܠܡ ܠܠܝܐ ܕܩܝܡܬܐ ܕܡܬܟܠ. ܕܒ ܒܥܠ

ܟܠܗ [1]ܕܫܪܝܪܐ ܐܚܝܢ ܘܐܦ ܒܗܓܝܢ ܕܝܠܢ ܐܬܝ ܘܢܫܡܥ ܠܩܠ ܕ[2]ܟܪܙܐ ܕܒܫܪܪ ܐܘܢ ܕܚܝ̈ܐ ܘܡܬܝ̈ܐ ܕܗ̇ܘ ܡܫܝܚܐ ܕܗ̇ܘ ܚܝܢ ܕܫܪܪ ܐܘܢ ܘܩܝܡܬ̈ܐ ܕܒܗ ܡܫܝܚܐ ܕܗ̇ܘ ܚܝܢ ܕܫܪܪ ܐܘܢ ܘܩܝܡܬ̈ܐ ܕܒܗ ܕ[3]

ܗܘ ܕܡܫܒܚ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܕܒ ܫܪܝ ܐܠܗܐ ܘܒܟܠ ܡܐ ܕܒܗ ܫܪܝ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܬ ܒܟ ܫܒܚ ܠܟ

ܕܐܬܒܪܝܘ ܡܢ[a] ܥܝܪ̈ܐ[b] ܕܝܬܒܝܢ ܥܠ ܒܝܬ ܩܒܘܪܐ. ܡܢܗ ܕܩܒܪܐ ܢܣܒܢ ܠܠܐ ܡܬܚܒܠܢܘܬܐ. ܡܢ ܬܪ̈ܥܐ ܚܬܝܡ̈ܐ ܕܫܝܘܠ ܩܝܡܬܐ ܘܚܝ̈ܐ. ܡܢܘ ܗܘ ܕܠܐ ܢܡܝܬ[c] ܠܗܕ̈ܡܐ ܕܥܠ ܐܪܥܐ[d]. ܡܢܘ ܕܠܐ ܢܫܒܚ. ܠܗܘ ܕܒܟܠ ܐܠܗܘܬܗ ܐܠܗܐ. ܠܗܘ ܡܪܝܡܐ[e]. ܠܗܘ ܐܪܥܝܐ[f] ܒܒܣܪ. ܘܗܦܟ ܣܠܩ ܘܫܩܠ ܕܘܟܬܗ ܒܡܪܘܡܐ[1]. ܕܠܗ ܢܒܥܐ[g] ܟܠܢ ܘܢܬܟܫܦ ܠܗ. ܕܢܗܘܐ ܥܡܢ ܒܪ̈ܚܡܘܗܝ ܥܕܡܐ[h] ܠܫܘܠܡܗ ܕܥܠܡܐ܀

ܦܛ — ܒ — ܙ — ܟܠܟܘܢ ܥܡ̈ܡܐ ܩܘܫܘ ܟܦܐ܀ ܐܘ ܠܥܘܬܪܐ ܕܡ̈ܠܐ ܐܘ ܠܪܘܡܐ ܕܡܚ̈ܫܒܬܐ[i] ܐܘ ܠܪ̈ܘܡܐ[1] ܕܡ̈ܠܐ ܐܠܗܝ̈ܬܐ. ܗܠܝܢ ܐܝܠܝܢ ܐܝܟ ܕܫܪܝܪܐ[j] ܐܘܢܓܠܝܘܢܝܬܐ[2]. ܕܠܢ[k] ܡܚܝܢ ܕܡܝ̈ܬܝܢ ܒܥܒ̈ܕܐ ܕܚܛܝܬܐ ܘܡܩܝܡܝܢ ܥܡ ܡܫܝܚܐ. ܘܒܕܡܘܬܐ ܡܦܪܚܝܢ ܘܡܛܝܣܝܢ ܒܐܐܪ ܒܗܘܢܢ[1]. ܘܥܠ ܟܠ ܡܫܡܠܝܢ ܒܣܘܟܠܐ. ܘܡܢܨܚܝܢ ܠܪ̈ܘܚܢܝܐ[m3] ܚܝܘܬܐ

a Corr. ܐܬܚܙܝܘ ܒ. — b Marg. ܝܬܝܪ. ܡܬܐܡܪ (sic) ܕܝܢ ܩܕܡܝܐ ܗܘܐ ܩܒܪܐ (sic) ܘܡܢܗ. ܘܡܢ ܡܢܗ ܐܬܝܗܒ ܠܢ ܚܝ̈ܐ ܕܠܐ ܡܝܘܬܘܬܐ ܕܩܒܪܐ. — c Marg. ܡܢ ܗܘ ܕܡܩܛܠܐ. ܐܠܝܨ ܗܘܐ ܠܚܫ̈ܐ ܕܦܓܪܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܦܘܠܘܣ. ܡܝܬܘ ܗܕ̈ܡܝܟܘܢ ܕܥܠ ܐܪܥܐ. ܙܢܝܘܬܐ ܘܛܢܦܘܬܐ ܘܚ̈ܫܐ ܕܥܠ ܟܠ ܥܒ̈ܕܐ ܒܝܫ̈ܐ ܕܠܐ ܡܬܛܦܝܣܢܘܬܐ. — d Corr. ܥܠ ܐܪܥܐ. — e Corr. ܕܥܠ. — f Corr. ܕܠܬܚܬ. — g Corr. ܢܒܥܐ ܡܢܗ ܟܠܢ. — h Marg. ܕܡܛܠ. ܘܗܘ ܐܡܪ ܕܒܟܠܗܘܢ ܝܘ̈ܡܬܐ ܥܕܡܐ ܠܫܘܠܡܗ ܕܥܠܡܐ. — i Corr. ܡ̈ܠܐ (l. ܕܡ̈ܠܐ). — j Corr. ܫܪܝܪܐ ܘܬܪܝܨܐ. — k Marg. ܕܐܢܫ̈ܐ. ܘܡܢܘ ܕܐܠܗܘܬܗ ܠܟܠ ܡܢ ܟܠ. ܕܡܝܬܝܢ ܗܘܝܢ ܒܐܦ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܕܝܠܢ ܘܡܩܝܡ. ܗܘ ܕܟܠ ܒܟܠ ܡܫܡܠܐ. ܐܦ ܠܢ ܕܡܝܬܝܢ ܗܘܝܢ ܒܚܛܗ̈ܝܢ ܘܒܣܟܠܘ̈ܬܢ ܕܡܝܬܝܢ ܥܡ ܡܫܝܚܐ ܚܝܢ ܘܥܡܗ ܐܩܝܡܢ ܘܐܘܬܒܢ ܒܫܡܝܐ. — l Corr. ܦܪܚܝܢ ܘܡܫܬܡܠܝܢ ܒܡܕܒܪܢܘܬܐ. — m Corr. ܫܡܝܢܝܬܐ.

1. A pl. — 2. A sing. — 3. A ܪ̈ܘܚܢܝܐ.

from the angels[1] that sit by the tomb. From the grave *itself* we have drawn incorruptibility; from the *closed* gates of Sheol resurrection *and life*. Who *is he that* will not mortify[2] his[3] limbs *that are* upon the earth? who *is there that* will not praise him that in all things is God, him that is exalted[4], him that is earthly[5] in the flesh, and again *re-ascended and* took his place ⸢in the heights[4]? Whom let us *all* beg[6] *and entreat* to be with us *in his mercy* until[7] the end of the world.

89 — II — VII. — « **Clap hands all ye peoples** »[8]. — O the riches of the words! O the height of the God-befitting sentiments! These *are* ⸢in truth evangelical[9], *which quicken* us[10] who are dead in works of sin *and* raise *us* with Christ, *and in a fashion* make ⸢us fly and float *in the air in* our mind[11],

1. John XX, 11, 12 (verbal diff.). — 2. Col. III, 5, 6 « Mortify therefore..... fornication and filthiness of passions..... disobedience. » — 3. Corr. ' the '. — 4. Corr. ' above '.,— 5. Corr. ' below '. — 6. Corr. ' ask '. — 7. Matth. XXVIII, 20 « And lo! I am with you until the end of the world. » — 8. Ps. XLVII. 2. — 9. Corr. ' verily and truly evangelical (words) '. — 10. Eph. I, 22 — II, 2. — 11. Corr. ' the mind to fly and lift it up '.

ܘܥܠܝܢ ܒܫܡܝܐ ܠܩܕܡ ܡܫܝܚܐ ܕܝܬܒ ܒܝܡܝܢ ܐܒܐ ܕܢܐ ܐܝܟ ܕܗܘ ܡܫܝܚܐ ܒܪܡ ܐܬܐ ܘܐܝܬ ܗܘ ܠܡܐܬܐ ܒܬܪܝܬܐ ܕܬܪܥܝܬܐ ܐܦ ܐܢܬܘܢ ܒܗ ܢܬܓܠܝ ܒܫܘܒܚܐ ܕܝܠܗ ܐܡܝܢ ܀[1]

ܗܕ ܡܢ ܡܐܡܪܐ ܕܫܒܚܬܐ ܕܡܥܠ ܡܢ ܩܕܡ ܡܥܡܕܢܐ ܕܩܝܡܬܐ ܕܫܦܪ

ܒܬܪ ܫܒܬܐ ܒܫܚܪܐ ܀

ܟ — ܟ — ܐ — ܒ — ܓ ܕܡܫܒܚ ܒܫܘܒܚܐ ܕܩܝܡܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܝܗܒ ܠܗ ܡܢ ܐܒܘܗܝ ܘܐܬܝܗܒ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܕܟܠ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܢ ܒܥܝ ܡܢ ܐܢܫ ܕܢܫܬܟܚ ܠܗ ܐܦ

ܕܡܫܪܝܐ ܕܐܠܗܐ ܐܠܐ ܡܢ ܐܠܗܐ ܀ [1]ܐܝܟ ܕܢܐ ܢܬܐ ܘܢܣܓܕ ܠܡܥܡܕܢܐ ܕܝܘܪܕܢ ܕܡܬܕܟܝ ܒܗ ܥܡܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܘܢܫܒܚ ܠܐܡܐ ܚܕܬܐ ܕܡܢ ܒܛܢܗ ܝܠܕܬ ܠܥܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕ[2]ܡܫܝܚܝܐ ܘܢܬܕܡܪ ܒܬܫܒܘܚܬܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܘܢܩܪܐ ܒܩܠ ܬܫܒܘܚܬܐ ܥܡ ܢܒܝܐ ܪܒܐ ܒܝܫܥܝܐ ܘܐܡܪ ܡܢ ܫܡܥ ܠܡܬܠ ܗܕܐ ܘܡܢ ܚܙܐ ܠܗ ܐܝܟ ܗܕܐ ܕ[3]ܐܝܢ ܐܪܥܐ ܒܝܘܡܐ ܚܕ ܚܒܠܬ ܘܝܠܕܬ ܥܡܐ ܐܝܢ ܕܚܒܠܬ ܘܝܠܕܬ ܒܢܝܗ ܕܨܗܝܘܢ ܐܠܐ ܐܢܐ ܗܘ ܕܝܗܒ ܠܟ ܗܠܝܢ ܫܒܪ ܘܬܘܟܠܐ ܕ[4]ܡܫܝܚܝܐ ܐܡܪ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܘܐܢ ܠܐ ܐܢܐ ܗܘ ܕܝܗܒ ܠܟ ܗܠܝܢ ܫܒܪ ܘܬܘܟܠܐ ܕ[a]ܡܫܝܚܝܐ ܐܡܪ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܀ [b]ܐܝܟ ܕܢܐ ܢܬܐ ܘܢܣܓܕ ܠܡܥܡܕܢܐ ܕ[c]ܝܘܪܕܢ ܕܡܬܕܟܝ ܒܗ ܥܡܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܘܢܫܒܚ ܠܐܡܐ ܚܕܬܐ ܕܡܢ ܒܛܢܗ ܝܠܕܬ ܠܥܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕ[d]ܡܫܝܚܝܐ ܘܢܬܕܡܪ ܒܬܫܒܘܚܬܐ ܕ[e]ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܘܢܩܪܐ ܒܩܠ ܬܫܒܘܚܬܐ ܥܡ ܢܒܝܐ ܪܒܐ ܒܝܫܥܝܐ ܘܐܡܪ ܡܢ ܫܡܥ ܠܡܬܠ ܗܕܐ ܘܡܢ ܚܙܐ ܠܗ ܐܝܟ ܗܕܐ ܕ[f]ܐܝܢ ܐܪܥܐ ܒܝܘܡܐ ܚܕ ܚܒܠܬ ܘܝܠܕܬ ܥܡܐ ܐܝܢ ܕܚܒܠܬ ܘܝܠܕܬ ܒܢܝܗ ܕܨܗܝܘܢ ܐܠܐ ܐܢܐ ܗܘ ܕܝܗܒ ܠܟ ܗܠܝܢ ܫܒܪ ܘܬܘܟܠܐ ܕ[a]ܡܫܝܚܝܐ ܐܡܪ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܀

ܙ — ܚ — ܛ — ܝ — ܟ — ܠ ܀ ܐܝܟ ܕܢܐ ܢܬܐ ܘܢܣܓܕ ܠܡܥܡܕܢܐ ܕ[f]ܝܘܪܕܢ ܕܡܬܕܟܝ ܒܗ ܥܡܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܘܢܫܒܚ ܠܐܡܐ ܚܕܬܐ ܕܡܢ ܒܛܢܗ ܝܠܕܬ ܠܥܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕ

a Corr. ܡܫܝܚܝܐ. — b Corr. ܐܝܟ ܕ. — c Corr. ܕܐܬ ܐܝܟ (to follow?). — d Marg. ܐܝܟ ܕܢܐ ܢܬܐ ܘܢܣܓܕ ܠܡܥܡܕܢܐ ܕܝܘܪܕܢ ܕܡܬܕܟܝ ܒܗ ܥܡܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܘܢܫܒܚ ܠܐܡܐ ܚܕܬܐ ܕܡܢ ܒܛܢܗ ܝܠܕܬ ܠܥܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕ. — e Corr. ܒܝ. — f Corr. ܡܫܝܚܝܐ.

1. A in marg. in another hand. — 2. A ܕܡܫܝܚܝܐ. — 3. A ܐܝܢ. — 4. A ܕܡܫܝܚܝܐ.

blood, nor of the will of the flesh, nor of the will of a man, but of God »[1], come let us *set forth and* go to the mysterious *cleansing* fountain of Jordan, and *in faith* worship the *new* spiritual mother, who *from her womb* gave birth to the holy people *of the* Christians; and, *marvelling at the fruitfulness of the God-bearer*, let us cry *with a voice of wonder* with the *great among* prophets Isaiah *and say*, « Who hath heard such a thing? or who hath seen it so? for[2] the earth hath travailed in one day, and hath borne a people[3], because Zion hath travailed and hath borne her children. ' But it is I who have given such[4] *hope and* expectation ', saith the Lord God »[5], who is *the* hope *of* our *confidence*, who alone is merciful.

91 — II — **IV. — « All ye bondmen of God »**[6]. — Come *speedily*, ye peoples, let us go to the *spiritual* Jordan *or the temple of the baptistery* in order to honour the *God-befitting* mystery of the *holy* Resurrection, and let us *all* in it

1. John I, 11-14. — 2. Corr. ' if '. — 3. Corr. ' people in one hour '. — 4. Corr. ' this '. — 5. Is. LXVI, 6-10 « A voice of confusion..... her pangs come, she shall escape and bear a male child. Who hath heard such a thing? Who hath seen such things? that the earth travaileth and beareth in one day..... because Zion hath travailed and hath borne her children..... saith the Lord » (verbal diff.). — 6. Ps. CXXXIII, 1, neither P nor LXX.

ܐܝܟ ܕܡܝܬ ܒܦܓܪܐ ܘܩܐܡ ܡܢ ܒܝܬ ܩܒܪܐ ܘܐܬܟܪܙ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܫܒܚܬܐ ܠܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ ܕܐܬܒܪ ܘܐܬܥܠ ܒܫܡܝܐ ܘܝܬܒ ܥܠ ܝܡܝܢ ܐܒܘܗ ܘܡܢ ܬܡ ܐܬܐ ܠܡܕܝܢ ܚܝܐ ܘܡܝܬܐ ܘܠܐ ܢܗܘܐ ܠܡܠܟܘܬܗ ܣܘܦ ܘܗܘ ܕܡܝܢ ܠܗ ܒܟܠ ܥܒܕ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܠܐ ܒܐ ܠܡܫܒܚ ܠܗ ܐܠܐ ܟܢܫܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܥܡܕ ܒܡܝ ܝܘܪܕܢܐ ܘܐܬܥܡܕ ܒܗ ܒܡܝ ܝܘܪܕܢܐ ܘܐܬܒܪ ܒܗ ܒܡܝ ܝܘܪܕܢܐ ܘܐܬܥܠ ܒܗ ܒܡܝ ܝܘܪܕܢܐ ܘܐܬܟܪܙ

ܟܬܒ ܟܠ ܡܢ ܕܐܬ ܐܬܥܒܕ ܒܝܠ ܒܬܥܒܕ ܕܐܬ ܗܘ ܕܢ ܐܬܚܕܬ

ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ
ܐ[a]ܡܬܩܒ̈ܠ ܐܢ ܒܫܘܒܚܐ ܕܡܪܝܡ ܕܐܠܗ ܥܠ ܝܗ̇ ܕ[1]ܝܗܒ ܠܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ
ܐ[a]ܡܬܩܒ̈ܠ ܐܢ ܒܫܘܒܚܐ ܕܡܪܝܡ ܕܐܠܗ ܥܠ ܝܗ̇ ܕ[1]ܝܗܒ ܠܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ

ܠ — ܟ — ܟ — ܐ ܗ̇ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ
ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ
ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܒܗ ܡܢ ܛܒ̈ܐ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܗܘ ܕܚܫ̈ܐ

ܒ[b]ܗ ܠ ܐ̈ܒܕ ܕܐ ܐ̈ܡܪ ܐ̈ܢܐ ܐ̈ܠܐ ܐ̈ܢܐ ܡ[c]ܢ ܐ̈ܠܐ ܐ̈ܢ

if they keep, they shall dwell in *eternal* habitations, whence pain and sorrow and sighing have fled away *as it is written* [1], praising Christ for his great mercy.

95 — IV — **VII.** — « **Let the heavens rejoice and let the earth be glad** » [2]. — A great wonder! they [3] who once were darkness have become light : upon [4] them who were deprived of mercy mercy has now come. They who were destitute of God are now made a dwelling-place of the Spirit : with whom let us praise *God* the only good and merciful one.

96. — V — **VI.** — « **Tell forth his salvation from day to day** » [5]. — Ye that have been clad in the garment of salvation and the raiment of *spiritual* gladness *by holy baptism*, and have been adorned like [6] a bride with the decoration *and adornment* of the *Holy* Spirit, keep the suprasensual beauty of comeliness [7] *that ye have received*, and the Lord will cause righteousness [8]

1. Is. XXXI, 10, LI, 11 (neither quoted). — 2. Ps. XCVI, 11. — 3. Hos. II, 23-25. — 4. Rom. IX, 22-26 « But, if..... and her that had not been loved beloved. For it shall be..... sons of the living God. » — 5. Ps. XCVI, 2. — 6. Corr. ' as '. — 7. Corr. representing ἐλπιστείας. — 8. Is. LXI, 10, 11.

ܐܝܟ ܕܢܒܥ ܒܟ ܒܬܪ̈ܥܝܬܐ ܕܨܒ̈ܝ ܘܟ̈ܐ ܕܡܢ ܐܪ̈ܥܐ ܡܢ ܪܘܒ ܪ̈ܚܡ̈ܝܗ ܕ̈ܐܠܗܐ ܀

ܟ — ܐ — ܘ — ܐ ܀ ܗܘ ܕܡܡܠܠ ܫ̈ܠܡ̈ܐ ܥܡ ܥ̈ܡܗ ܘܥܡ ܚ̈ܣ̈ܝܕ̈ܘܗܝ ܀

ܐ ܒ̈ܢ̈ܝ ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ̈ܐܠ ܬ̈ܬ̈ܒ̈ܥ̈ܪ̈ ܒ̈ܐ̈ܪ̈ܥ̈ܐ ܕ̈ܐ̈ܢ̈ܬ̈ ̈ܢ̈ܗ̈ܪ̈ ̈ܒ̈ܡ̈ܝ̈ ̈ܡ̈ܥ̈ܡ̈ ̈ܕ̈ ̈ܐ̈ ̈ܢ̈ ̈ ̈

ܒ ܥܡܝܩ ܕܥܒ ܕܒܗ ܕܒܪ ܐܬܪܥܝܬܐ ܕܐ

ܐܙܠ ܘܐܡܪ ܗܠܠܘܝܐ ܒܩܠ̈ܝ̈ܢ ܪܡ̈ܝ̈ܢ ܘܒܬܡܗ̈ܐ ܕܐܒܐ ܘܒܪܐ ܘܪܘܚ ܩܕܫܐ ܕ[a]ܒܫܒ̈ܚ
ܘܐܡ̈ܪ ܠܗ̇ܘ̈ܢ ܕ̈ܢ ܕ̈ܢ ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܠ ܡ̈ܢ ܥܠ̈ܝ̈ܐ ܬ̈ܬܚܙ̈ܝ̈ܢ ܐ̈ܝ̈ܟ ܢ̈ܘ̈ܗ̈ܪ̈ܐ ܒܥܠܡܐ ܬ̈ܬܬܩܦ̈ܝ̈ܢ
ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܠ ܡ̈ܢ ܥܠ̈ܝ̈ܐ ܒܪܘܚ ܩܕܫܐ ܘܬ̈ܗ̈ܦ̈ܟ̈ܝ̈ܢ ܦ̈ܢ̈ܝ̈ܟ̈ܝ̈ܢ ܡ̈ܢ ܒ̈ܢ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܥ̈ܬ̈ܝ̈ܩ̈ܝ̈ܢ
ܕ̈ܒ̈ܫ̈ܚ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܛ̈ܥ̈ܘ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܬ̈ܚ̈ܒ̈ܠ̈ܐ ܒ[b]ܬ̈ܐ̈ܘ̈ܢ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܫ̈ܩ̈ܪ̈ܐ ܘ̈ܐ̈ܢ̈ܬ̈ܘ̈ܢ ܕ̈ܚ̈ܝ̈ܐ
ܕ̈ܡ̈ܬ̈ܬ̈ܚ̈ܙ̈ܝ̈ܐ ܠ̈ܗ̈ܘ̈ܢ ܕ̈ܢ ܕ̈ܢ ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܠ ܡ̈ܢ ܥ̈ܠ̈ܝ̈ܐ ܕ̈ܬ̈ܬ̈ܚ̈ܙ̈ܝ̈ܢ ܐ̈ܝ̈ܟ ܢ̈ܘ̈ܗ̈ܪ̈ܐ ܒ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ
ܕ̈ܬ̈ܬ̈ܩ̈ܦ̈ܝ̈ܢ ܒ̈ܚ̈ܝ̈ܠ ܡ̈ܢ ܪ̈ܘ̈ܚ̈ܐ ܩ̈ܕ̈ܫ̈ܐ ܘ̈

ܥܠ ܕܡܫܚܝܢ ܠܗܘܢ

ܡܢ ܠܒܫܐ ܕܒܪܐ ܐܢ ܀ ܐܝܬ ܕܠܒܫܐ ܕܒܪ ܕܒܪ ܠܒܫܐ ܕܒܪ ܐ ¹ — ر — د — ما
ܟܣܝܐ ܕܒܟ ܡܢ ܗܘ ܠܐ ܀ ܐܠܐ ܠܒܫܐ ܣܬܪܐ ܕܒܟ ܠܐ ܬܦܫܛ ܠܟ ܕܐ
ܠ ܡܥܡܕ[1] ܕܐܬ ܒܗ[b] ܠ ܩܡ ܐ[a]. ܕܐܝܟ ܕܒܗ ܡܕܝ ܀ ܕܒܗ ܕܒܗ ܕܐ
ܕ[d]ܒܟ ܠ ܟܠ ܕܒܗ ܕܒܗ ܕܐ[c]ܐ ܕܒܗ: ܐܠܐ ܕܒܗ ܒ ܐܠܐ
ܕܡ ܐܠܐ ܒܗ ܀ ܐܠܐ ܕܒܗ ܕܐ ܐ ܕܡ ܐܠܐ ܕܒܗ ܕ[e]ܒ ܐ ܀ ܐ ܐ ܐ
ܟܬܒ ܐܟ ܐ ܕ ܐ ܟ ܕ ܐ ܕ ܐ ܀ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ²ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ³ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰ ¹⁰⁰¹ ¹⁰⁰² ¹⁰⁰³ ¹⁰⁰⁴ ¹⁰⁰⁵ ¹⁰⁰⁶ ¹⁰⁰⁷ ¹⁰⁰⁸ ¹⁰⁰⁹ ¹⁰¹⁰ ¹⁰¹¹ ¹⁰¹² ¹⁰¹³ ¹⁰¹⁴ ¹⁰¹⁵ ¹⁰¹⁶ ¹⁰¹⁷ ¹⁰¹⁸ ¹⁰¹⁹ ¹⁰²⁰ ¹⁰²¹ ¹⁰²² ¹⁰²³ ¹⁰²⁴ ¹⁰²⁵ ¹⁰²⁶ ¹⁰²⁷ ¹⁰²⁸ ¹⁰²⁹ ¹⁰³⁰ ¹⁰³¹ ¹⁰³² ¹⁰³³ ¹⁰³⁴ ¹⁰³⁵ ¹⁰³⁶ ¹⁰³⁷ ¹⁰³⁸ ¹⁰³⁹ ¹⁰⁴⁰ ¹⁰⁴¹ ¹⁰⁴² ¹⁰⁴³ ¹⁰⁴⁴ ¹⁰⁴⁵ ¹⁰⁴⁶ ¹⁰⁴⁷ ¹⁰⁴⁸ ¹⁰⁴⁹ ¹⁰⁵⁰ ¹⁰⁵¹ ¹⁰⁵² ¹⁰⁵³ ¹⁰⁵⁴ ¹⁰⁵⁵ ¹⁰⁵⁶ ¹⁰⁵⁷ ¹⁰⁵⁸ ¹⁰⁵⁹ ¹⁰⁶⁰ ¹⁰⁶¹ ¹⁰⁶² ¹⁰⁶³ ¹⁰⁶⁴ ¹⁰⁶⁵ ¹⁰⁶⁶ ¹⁰⁶⁷ ¹⁰⁶⁸ ¹⁰⁶⁹ ¹⁰⁷⁰ ¹⁰⁷¹ ¹⁰⁷² ¹⁰⁷³ ¹⁰⁷⁴ ¹⁰⁷⁵ ¹⁰⁷⁶ ¹⁰⁷⁷ ¹⁰⁷⁸ ¹⁰⁷⁹ ¹⁰⁸⁰ ¹⁰⁸¹ ¹⁰⁸² ¹⁰⁸³ ¹⁰⁸⁴ ¹⁰⁸⁵ ¹⁰⁸⁶ ¹⁰⁸⁷ ¹⁰⁸⁸ ¹⁰⁸⁹ ¹⁰⁹⁰ ¹⁰⁹¹ ¹⁰⁹² ¹⁰⁹³ ¹⁰⁹⁴ ¹⁰⁹⁵ ¹⁰⁹⁶ ¹⁰⁹⁷ ¹⁰⁹⁸ ¹⁰⁹⁹ ¹¹⁰⁰ ¹¹⁰¹ ¹¹⁰² ¹¹⁰³ ¹¹⁰⁴ ¹¹⁰⁵ ¹¹⁰⁶ ¹¹⁰⁷ ¹¹⁰⁸ ¹¹⁰⁹ ¹¹¹⁰ ¹¹¹¹ ¹¹¹² ¹¹¹³ ¹¹¹⁴ ¹¹¹⁵ ¹¹¹⁶ ¹¹¹⁷ ¹¹¹⁸ ¹¹¹⁹ ¹¹²⁰ ¹¹²¹ ¹¹²² ¹¹²³ ¹¹²⁴ ¹¹²⁵ ¹¹²⁶ ¹¹²⁷ ¹¹²⁸ ¹¹²⁹ ¹¹³⁰ ¹¹³¹ ¹¹³² ¹¹³³ ¹¹³⁴ ¹¹³⁵ ¹¹³⁶ ¹¹³⁷ ¹¹³⁸ ¹¹³⁹ ¹¹⁴⁰ ¹¹⁴¹ ¹¹⁴² ¹¹⁴³ ¹¹⁴⁴ ¹¹⁴⁵ ¹¹⁴⁶ ¹¹⁴⁷ ¹¹⁴⁸ ¹¹⁴⁹ ¹¹⁵⁰ ¹¹⁵¹ ¹¹⁵² ¹¹⁵³ ¹¹⁵⁴ ¹¹⁵⁵ ¹¹⁵⁶ ¹¹⁵⁷ ¹¹⁵⁸ ¹¹⁵⁹ ¹¹⁶⁰ ¹¹⁶¹ ¹¹⁶² ¹¹⁶³ ¹¹⁶⁴ ¹¹⁶⁵ ¹¹⁶⁶ ¹¹⁶⁷ ¹¹⁶⁸ ¹¹⁶⁹ ¹¹⁷⁰ ¹¹⁷¹ ¹¹⁷² ¹¹⁷³ ¹¹⁷⁴ ¹¹⁷⁵ ¹¹⁷⁶ ¹¹⁷⁷ ¹¹⁷⁸ ¹¹⁷⁹ ¹¹⁸⁰ ¹¹⁸¹ ¹¹⁸² ¹¹⁸³ ¹¹⁸⁴ ¹¹⁸⁵ ¹¹⁸⁶ ¹¹⁸⁷ ¹¹⁸⁸ ¹¹⁸⁹ ¹¹⁹⁰ ¹¹⁹¹ ¹¹⁹² ¹¹⁹³ ¹¹⁹⁴ ¹¹⁹⁵ ¹¹⁹⁶ ¹¹⁹⁷ ¹¹⁹⁸ ¹¹⁹⁹ ¹²⁰⁰ ¹²⁰¹ ¹²⁰² ¹²⁰³ ¹²⁰⁴ ¹²⁰⁵ ¹²⁰⁶ ¹²⁰⁷ ¹²⁰⁸ ¹²⁰⁹ ¹²¹⁰ ¹²¹¹ ¹²¹² ¹²¹³ ¹²¹⁴ ¹²¹⁵ ¹²¹⁶ ¹²¹⁷ ¹²¹⁸ ¹²¹⁹ ¹²²⁰ ¹²²¹ ¹²²² ¹²²³ ¹²²⁴ ¹²²⁵ ¹²²⁶ ¹²²⁷ ¹²²⁸ ¹²²⁹ ¹²³⁰ ¹²³¹ ¹²³² ¹²³³ ¹²³⁴ ¹²³⁵ ¹²³⁶ ¹²³⁷ ¹²³⁸ ¹²³⁹ ¹²⁴⁰ ¹²⁴¹ ¹²⁴² ¹²⁴³ ¹²⁴⁴ ¹²⁴⁵ ¹²⁴⁶ ¹²⁴⁷ ¹²⁴⁸ ¹²⁴⁹ ¹²⁵⁰ ¹²⁵¹ ¹²⁵² ¹²⁵³ ¹²⁵⁴ ¹²⁵⁵ ¹²⁵⁶ ¹²⁵⁷ ¹²⁵⁸ ¹²⁵⁹ ¹²⁶⁰ ¹²⁶¹ ¹²⁶² ¹²⁶³ ¹²⁶⁴ ¹²⁶⁵ ¹²⁶⁶ ¹²⁶⁷ ¹²⁶⁸ ¹²⁶⁹ ¹²⁷⁰ ¹²⁷¹ ¹²⁷² ¹²⁷³ ¹²⁷⁴ ¹²⁷⁵ ¹²⁷⁶ ¹²⁷⁷ ¹²⁷⁸ ¹²⁷⁹ ¹²⁸⁰ ¹²⁸¹ ¹²⁸² ¹²⁸³ ¹²⁸⁴ ¹²⁸⁵ ¹²⁸⁶ ¹²⁸⁷ ¹²⁸⁸ ¹²⁸⁹ ¹²⁹⁰ ¹²⁹¹ ¹²⁹² ¹²⁹³ ¹²⁹⁴ ¹²⁹⁵ ¹²⁹⁶ ¹²⁹⁷ ¹²⁹⁸ ¹²⁹⁹ ¹³⁰⁰ ¹³⁰¹ ¹³⁰² ¹³⁰³ ¹³⁰⁴ ¹³⁰⁵ ¹³⁰⁶ ¹³⁰⁷ ¹³⁰⁸ ¹³⁰⁹ ¹³¹⁰ ¹³¹¹ ¹³¹² ¹³¹³ ¹³¹⁴ ¹³¹⁵ ¹³¹⁶ ¹³¹⁷ ¹³¹⁸ ¹³¹⁹ ¹³²⁰ ¹³²¹ ¹³²² ¹³²³ ¹³²⁴ ¹³²⁵ ¹³²⁶ ¹³²⁷ ¹³²⁸ ¹³²⁹ ¹³³⁰ ¹³³¹ ¹³³² ¹³³³ ¹³³⁴ ¹³³⁵ ¹³³⁶ ¹³³⁷ ¹³³⁸ ¹³³⁹ ¹³⁴⁰ ¹³⁴¹ ¹³⁴² ¹³⁴³ ¹³⁴⁴ ¹³⁴⁵ ¹³⁴⁶ ¹³⁴⁷ ¹³⁴⁸ ¹³⁴⁹ ¹³⁵⁰ ¹³⁵¹ ¹³⁵² ¹³⁵³ ¹³⁵⁴ ¹³⁵⁵ ¹³⁵⁶ ¹³⁵⁷ ¹³⁵⁸ ¹³⁵⁹ ¹³⁶⁰ ¹³⁶¹ ¹³⁶² ¹³⁶³ ¹³⁶⁴ ¹³⁶⁵ ¹³⁶⁶ ¹³⁶⁷ ¹³⁶⁸ ¹³⁶⁹ ¹³⁷⁰ ¹³⁷¹ ¹³⁷² ¹³⁷³ ¹³⁷⁴ ¹³⁷⁵ ¹³⁷⁶ ¹³⁷⁷ ¹³⁷⁸ ¹³⁷⁹ ¹³⁸⁰ ¹³⁸¹ ¹³⁸² ¹³⁸³ ¹³⁸⁴ ¹³⁸⁵ ¹³⁸⁶ ¹³⁸⁷ ¹³⁸⁸ ¹³⁸⁹ ¹³⁹⁰ ¹³⁹¹ ¹³⁹² ¹³⁹³ ¹³⁹⁴ ¹³⁹⁵ ¹³⁹⁶ ¹³⁹⁷ ¹³⁹⁸ ¹³⁹⁹ ¹⁴⁰⁰ ¹⁴⁰¹ ¹⁴⁰² ¹⁴⁰³ ¹⁴⁰⁴ ¹⁴⁰⁵ ¹⁴⁰⁶ ¹⁴⁰⁷ ¹⁴⁰⁸ ¹⁴⁰⁹ ¹⁴¹⁰ ¹⁴¹¹ ¹⁴¹² ¹⁴¹³ ¹⁴¹⁴ ¹⁴¹⁵ ¹⁴¹⁶ ¹⁴¹⁷ ¹⁴¹⁸ ¹⁴¹⁹ ¹⁴²⁰ ¹⁴²¹ ¹⁴²² ¹⁴²³ ¹⁴²⁴ ¹⁴²⁵ ¹⁴²⁶ ¹⁴²⁷ ¹⁴²⁸ ¹⁴²⁹ ¹⁴³⁰ ¹⁴³¹ ¹⁴³² ¹⁴³³ ¹⁴³⁴ ¹⁴³⁵ ¹⁴³⁶ ¹⁴³⁷ ¹⁴³⁸ ¹⁴³⁹ ¹⁴⁴⁰ ¹⁴⁴¹ ¹⁴⁴² ¹⁴⁴³ ¹⁴⁴⁴ ¹⁴⁴⁵ ¹⁴⁴⁶ ¹⁴⁴⁷ ¹⁴⁴⁸ ¹⁴⁴⁹ ¹⁴⁵⁰ ¹⁴⁵¹ ¹⁴⁵² ¹⁴⁵³ ¹⁴⁵⁴ ¹⁴⁵⁵ ¹⁴⁵⁶ ¹⁴⁵⁷ ¹⁴⁵⁸ ¹⁴⁵⁹ ¹⁴⁶⁰ ¹⁴⁶¹ ¹⁴⁶² ¹⁴⁶³ ¹⁴⁶⁴ ¹⁴⁶⁵ ¹⁴⁶⁶ ¹⁴⁶⁷ ¹⁴⁶⁸ ¹⁴⁶⁹ ¹⁴⁷⁰ ¹⁴⁷¹ ¹⁴⁷² ¹⁴⁷³ ¹⁴⁷⁴ ¹⁴⁷⁵ ¹⁴⁷⁶ ¹⁴⁷⁷ ¹⁴⁷⁸ ¹⁴⁷⁹ ¹⁴⁸⁰ ¹⁴⁸¹ ¹⁴⁸² ¹⁴⁸³ ¹⁴⁸⁴ ¹⁴⁸⁵ ¹⁴⁸⁶ ¹⁴⁸⁷ ¹⁴⁸⁸ ¹⁴⁸⁹ ¹⁴⁹⁰ ¹⁴⁹¹ ¹⁴⁹² ¹⁴⁹³ ¹⁴⁹⁴ ¹⁴⁹⁵ ¹⁴⁹⁶ ¹⁴⁹⁷ ¹⁴⁹⁸ ¹⁴⁹⁹ ¹⁵⁰⁰ ¹⁵⁰¹ ¹⁵⁰² ¹⁵⁰³ ¹⁵⁰⁴ ¹⁵⁰⁵ ¹⁵⁰⁶ ¹⁵⁰⁷ ¹⁵⁰⁸ ¹⁵⁰⁹ ¹⁵¹⁰ ¹⁵¹¹ ¹⁵¹² ¹⁵¹³ ¹⁵¹⁴ ¹⁵¹⁵ ¹⁵¹⁶ ¹⁵¹⁷ ¹⁵¹⁸ ¹⁵¹⁹ ¹⁵²⁰ ¹⁵²¹ ¹⁵²² ¹⁵²³ ¹⁵²⁴ ¹⁵²⁵ ¹⁵²⁶ ¹⁵²⁷ ¹⁵²⁸ ¹⁵²⁹ ¹⁵³⁰ ¹⁵³¹ ¹⁵³² ¹⁵³³ ¹⁵³⁴ ¹⁵³⁵ ¹⁵³⁶ ¹⁵³⁷ ¹⁵³⁸ ¹⁵³⁹ ¹⁵⁴⁰ ¹⁵⁴¹ ¹⁵⁴² ¹⁵⁴³ ¹⁵⁴⁴ ¹⁵⁴⁵ ¹⁵⁴⁶ ¹⁵⁴⁷ ¹⁵⁴⁸ ¹⁵⁴⁹ ¹⁵⁵⁰ ¹⁵⁵¹ ¹⁵⁵² ¹⁵⁵³ ¹⁵⁵⁴ ¹⁵⁵⁵ ¹⁵⁵⁶ ¹⁵⁵⁷ ¹⁵⁵⁸ ¹⁵⁵⁹ ¹

ܕܒܝܢ ܡܫܬܘܬܐ ܕܥܕܬܐ[1]

ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܡܢ ܩܕܡ ܗܘ ܐܬܐ ܘܐܡܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܝ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܝ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܝ

ܕܣܘܓܝܐ ܕܥܠܬܐ[1] ܕܡܪܝܐ

ܐܝܟ ܕܐܬܝܗܒ ܠܗ ܫܘܠܛܢ ܒܟܠ ܥܠܡ ܥܠܡܝܢ ܘܟܠ ܫܘܠܛܢ ܕܟܠ ܫܘܠܛܢ ܢܬܬ ܠܗ ܘܟܠ ܡܠܟ ܢܣܓܕ ܠܗ ܘܟܠ ܡܠܟ ܢܦܠ ܩܕܡܘܗܝ ܘܟܠ ܡܠܟ ܢܬܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢ

ܡ — ܒ — ܫ — ܗ ‡ ܗܘ ܕܐܬܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܐܬܝܠܕ ܒܒܣܪ ܗܘ ܕܐܬܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܐܬܝܠܕ ܒܒܣܪ
ܡܢ ܩܕܡ ܟܠ ܥܠܡܐ ܒܪܗ ܝܚܝܕܝܐ ܚܟܡܬܐ ܘܚܝܠܐ ܕܐܠܗܐ: [a]ܕܐܝܟ ܕܐܢܘܢ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ
[b]ܡܫܬܘܦ ܒܒܣܪ ܕܢܦܫ ܡܠܝܠܐ ܘܥܩܠܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܝܟ ܕܐܢܘܢ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ
ܒܫܘܒܚܐ ܕܝܠܗ ܕܐܬܐ ܡܢ ܫܡܝܐ: [c]ܒܥܕ ܕܒܪ ܐܢܫ ܒܪ ܐܢܫ ܒܥܕ ܕܒܪ ܐܢܫ
ܠܐ ܫܒܩ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗ ܕܫܘܒܚܐ ܘܠܐ ܐܬܚܫܟ ܡܢ ܡܠܟܘܬܗ ܕܫܘܒܚܐ ܘܠܐ ܐܬܚܫܟ
ܕܟܕ ܡܢ ܒܝܬ ܡܬܐ ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܘ ܒܓܘܫܡܗ ܐܬܠܩܚ ܠܫܡܝܐ ܗܟܢܐ ܐܦ ܗܘ ܒܓܘܫܡܗ ܐܬܠܩܚ ܠܫܡܝܐ
ܐܦܠܘ ܠܐ ܫܒܩ ܐܘ ܐܬܚܫܟ ܡܢ ܡܠܟܘܬ ܫܘܒܚܐ ܕܝܩܪܐ. ܐܦܠܘ ܠܐ ܫܒܩ ܐܘ ܐܬܚܫܟ ܡܢ ܡܠܟܘܬ ܫܘܒܚܐ ܕܝܩܪܐ.
ܕܟܠܗܘܢ ܕܒܢ ܐܢܫ ܐܦ ܗܘ ܐܬܠܩܚ ܠܫܡܝܐ ܒܓܘܫܡܗ ܕܐܝܟ ܕܐܢܘܢ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܝܟ ܕܐܢܘܢ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫ
ܕ

ܟܕ ܡܬܩܪܒ ܠܗ ܠܐ ܡܬܩܪܒ ܘܡܬܪܘܡ ܥܡ ܡܪܝܡ ܢܗܘ ܐܢܚܢܢ ܕܩܕܡ ܐܝܬ ܠܢ ܒܚܫܘܟܐ ܘܒܨܠܡܐ ܕܡܘܬܐ ܘܒܚܛܗ ܐܦ ܒܡܝܬܘ ܕܡܚܝ ܠܢ ܒܩܝܡܬܗ ܡܢ ܡܝܬܐ ܘܐܩܝܡ ܠܢ ܥܡ ܗܘ ܠܫܡܝܐ ܒܠܘܬ ܐܬܪ ܡܨܥܕܘ ܠܫܡܝܐ ܒܠܘܬ ܐܬܪ ܡܬܪܘܡ ܘܡܬܝܩܪ ܡܢ ܟܠ ܡܢ ܕܩܪܒ ܠܗ ܐܦ ܢܗܘ ܠܗ ܠܡܪܡ ܘܢܐܡܪ ܠܗ ܠܡܪܡ ܘܢܐܡܪ ܠܗ ܠܡܪܡ ܘܢܐܡܪ

ܒܫܘܪ ܐ ܕܒܢܝ ܐܢܫܐ ܘܒܥܠ ܚܘܫܒܢ ܕܐܠܗܘܬܐ ܘܒܪܚܡܘ ܕܠܐ ܡܬܚܫܒ ܠܥܠ ܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕܐܡܪ ܐ ܘܡܫܒܚ ܠܗ ܠܐ ܫܘܝ ܠܟ

ܐܝܟ ܕܐܢ ܒܗ ܒܫܘܒܚܐ [a]ܡܫܒܚ ܒܗ ܥܡ ܐܒܐ ܘܥܡ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܡܪ ܩܕܝܫ ܐܢܬ ܩܕܝܫ ܐܢܬ ܩܕܝܫ ܐܢܬ ܡܪܝ ܀

ܡ — ܪ — ܩ — ܘ [b]ܣܬܟ̈ ܟܘܟ̈ܒ̈ܝܐ ܕ[1]ܐܓܪ̈ܝ ܚܝ̈ܠ̈ܐ ܒ̈ܪ̈ܘ̈ܚ̈ܢ̈ܝ̈ܐ ܀ ܕܚܙ̈ܘ ܕܒ̈ܪ̈ܝ̈ܬ̈ܗ̈ ܘ[c]ܐܬ̈ܕ̈ܚ̈ܠ̈ ܘ[2]ܩ̈ܦ̈ܐ ܠ̈ܗ̈ ܠ̈ܟ̈ܠ̈ ܕ̈ܡ̈ܫ̈ܟ̈ܢ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܪ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܠ̈ܐ̈ܟ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܠ̈ܐ ܓ̈ܘ̈ܫ̈ܡ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܫ̈ܬ̈ܡ̈ܫ̈ܢ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܗ̈ ܘ[1]ܒ̈ܝ̈ܫ̈ܘ̈ ܕ̈ܒ̈ܪ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܫ̈ܝ̈ܚ̈ܐ

ܫܒܚ ܟܕ ܐܝܬ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܕ"ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

ܫܒܚ ܠܡܪܝܐ ܫܘܒܚܐ ܚܕܬܐ ܕܫܒܚ ܟܠ ܐܪܥܐ ܠܡܪܝܐ ܫܒܚܘ ܠܫܡܗ ܒܪܟܘ ܠܝܘܡ ܒܝܘܡ ܒܣܘ ܡܢ ܝܘܡ ܠܝܘܡ ܒܫܪ ܒܟܠ ܥܡܡܐ ܢܣܒ ܐܢ ܐܢܚܢܢ ܟܠ ܚܕ ܒܚܕ ܘܒܟܠ ܫܪܒܬܐ ܕܠܐ ܓܫܡܝܐ ܥܡ ܕܘܝܕ ܢܫܒܚ ܘܢܐܡܪ ܕ«

David and *with* the immaterial company above, before the *great and* new *wonder and* miracle of our salvation, let us *all* together[1] sing and say « Sing[2] to the Lord a new song of praise, because he hath done wonders *toward us*, the merciful one ».

The hymns on the Ascension of our Lord are ended.

Again hymns on Pentecost.

The first about the genuflexion on the same Pentecost.

108 — 1 — VII. — « **My glory and the lifter up of my head** »[3]. — Christ, even God, by suffering a voluntary passion *on our behalf* in the flesh and rising *in glory* from *among* the dead *quickened and* raised[4] us *also* with him who were *lost and* dead in sin; and he *brought to naught and* dissolved[5] the

1. Corr. « with one voice ». — 2. Ps. XCVIII, 1 (not quoted). — 3. Ps. III, 4 LXX. — 4. Eph. II, 1, 4-6. — 5. Heb. II, 14.

a Corr. — b Corr. — c Marg. — d Corr. — e Corr. — f Marg. — g Corr. — h Corr.

1. A — 2. A — 3. Sic AB 17,136 18,819 17,273. — 4. A

power *of the tyranny* of the devil and of the demons. Therefore down to *the day of* Pentecost we do not ⌜bend the knee[1] to the earth when we pray; *and* against our enemies ⌜we sing[2] *and say with the divine Psalmist and prophet David,* « They have been entangled and have fallen; but we have risen, and been set upright »[3]. But, when the *Holy* Spirit has shone *and been revealed* to us in God-befitting fashion, we bow the knee ⌜because we cannot endure[4] the sight *of him,* and we signify that it is through the Spirit, *the Paraclete,* that we have learned the perfect worship in the *Holy* Trinity. « For God is a spirit, and they that worship him must worship *before him* in spirit and in truth »[5].

109 — 1 — II. — « **God is known in Judah** »[6]. — Thou wast made known *aforetime* through[7] the law and the prophets, O! God *of all* and Father, and by their means thou didst *announce and* show forth thy only Son *and Word* and the Holy Spirit, but not clearly, because they ⌜were not yet capable of

1. Corr. ' incline ourselves '. — 2. Corr. ' singing also '. — 3. Ps. XX, 9 LXX. — 4. Corr. ' not bearing '. — 5. John IV, 22-24. — 6. Ps. LXXVI, 2. — 7. Corr. ' in '.

ܗܘ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܠܐ ܡܫܬܟܚ ܐܠܐ ܕܚܕ ܐܠܗܘܬܐ ܕܬܠܝܬܝܬܐ ܕܐܬܓܠܝ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܚܙܝ ܕܐܬܓܠܝ ܒܗ ܐܠܗܘܬܐ ܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܬܓܠܝ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܝܬ ܒܗ ܠܫܘܢ ܢܘܪ ܕܝܢ ܕܫܪܐ ܥܠ ܫܠܝܚܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܝܟ ܕܢܩܕܚܘ ܘܢܫܪܦܘ ܠܟܠ ܩܘܣܡܐ ܕܐܝܬ

who also taught us to praise the one God in three *holy* hypostases : whom also worshipping we say, « Praise to thee! ».

110 — II — **VI.** — « **The unknown and hidden things of thy wisdom thou hast made known to me** »[1]. — Moses *in one place* signifying though in mysterious fashion the one essence (οὐσία) of the Trinity in three *holy* hypostases said, « *Listen and* hear, Israel : the Lord thy God is one Lord »[2]; but those who *then* heard were not capable of understanding the great *and hidden* mystery of the theology. Therefore, when the only Word who is in the bosom of the Father became incarnate, he declared to us *and explained to us clearly*, as far as was[3] possible, the inexplicable character of his Godhead : *and* the[4] Spirit also, *the Paraclete*, by resting *in his grace* on the *holy* apostles in tongues ⌜of fire[5] showed that he is God *over all*, and the Spirit of truth, who proceeds *everlastingly* from *God* the Father. Wherefore let us cry *to him* in entreaty, « Examine *and purify*, O! God, our mind and tongue, in order that we may say, ⌜as befits the Godhead[6], ‘ Praise to the Father and to

1. Ps. LI, 6 LXX. — 2. Deut. VI, 4 LXX (cited as Ex.). — 3. Corr. ‘ is ’. — 4. Corr. ‘ the Holy ’. — 5. Corr. ‘ fiery ’. — 6. Corr. ‘ in God-befitting fashion ’.

ܐ ܒ ܓ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ — ܐ — ܒ — ܓ — ܕ

ܐ ܒ ܓ ܕ ܗ ܘ ܙ ܚ ܛ ܝ ܟ ܠ ܡ ܢ ܣ ܥ ܦ ܨ ܩ ܪ ܫ ܬ

a Corr. ... — b Corr. ... — c Corr. ... — d Corr. ...

1. A marg. θεολογιας. — 2. A ...

the Son and to the Holy Spirit!', and that we may know *that thou art* one God *without division* in three hypostases ».

III. — III — I. — « Because great is the glory of the Lord »[1]. — Who will not say that the depth of theology (θεολογία) is an infinite[2] abyss? I think *in my mind* on the Father, and I am filled with light, and I consider myself to have everything. I go on to ponder upon the Son, nor am I *thereby* straitened in mind; but I am again enlightened with another light that is full and of equal honour. But, when *further* in addition to these I receive in myself ⌜thoughts concerning[3] the Holy Spirit *also*, I find in three *perfect and* unconfused hypostases one light of the Godhead. And the ⌜indivisible union[4] of this is shown by the miracle also *that was wrought*, which gathered the divided tongues into one, and made the *divine* apostles to use them all as if they were one : by whose ⌜prayers we beg[5], *my Lord*, bestow upon us also the union *and concord* of the *Holy* Spirit, and the bond of *right* faith; *and keep us* and be merciful to us, according to *the abundance of* thy great mercy.

1. Ps. CXXXVII, 5 LXX. — 2. Corr. ' great '. — 3. Corr. ' consideration of '. — 4. Corr. ' indivisibility. — 5. Corr. ' entreaty we entreat '.

ܡܙ — ܗ — ܠ — ܐ ⁘ ܐܬ ܕܠܐ ܡܫܟܚ ܠܗ ܐ̈ ܕܒܚܣܐ ܘܒܟ[1]
ܐܝܬ ܚܣܕܐ ܕܐܠܗܐ. ܒܐܠܐ ܕܐ ܕܦܘܩ ܐ ܕܠܐ ܒܕ[a] ܫܥܐ ܕܫܥܐ ܐܣܪ ܕܦܘ
ܟܬܒ ܕܐܬܐ ܕܐ ܡܠ ܠ ܒܐ ܒܐ[b]. ܐ ܒܕ[c] ܐ ܕܐ ܒܐ ܟܠ ܟܦ
ܬܟܣ ܒܐ ܒܐ ܡܠ ܕܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ

ܡܟ — ܡ — ; — ⁘ ܐܬ ܕܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ
ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ

a Corr. ܒܕ. — b Corr. ܒܐ. — c B marg. ܐܬܐ ܕܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ. — d Corr. ܒܐ ܒܐ ܒܐ ܒܐ.

1. A ܒ with space before it. — 2. We require corr. ܐ̈ ܒܐ.

112 — IV — I. — « God hath sent forth his grace and his truth »[1]. — After the Ascension of the great God and[2] Saviour *of all*, Jesus Christ, *in the flesh from earth* to heaven, in accordance with the *God-befitting* promise of his[3] words that cannot lie, his[4] Holy Spirit rested *and abode* upon the *holy* apostles in tongues of fire[5]; who by speaking in the tongues of all peoples and proclaiming *the teaching concerning* the kingdom of heaven signified that he who aforetime divided the speech of men which was one into many *tongues* has now joined the tongues of all *together* into one faith which teaches men to believe *equally* in the Father and in the Son and in the Holy Spirit, in three unconfused *and perfect* hypostases, one Godhead; which also let us worship *and praise*, ⌜confessing his[6] great *and ineffable* mercy.

113 — V — IV. — « The Lord hath shown his salvation and before the nations hath revealed his righteousness »[7]. — He who *once* spake though the *holy* prophets, the Paraclete, the Holy Spirit, has in everything *signified and* shown to us that he is God equal in essence (οὐσία) and equal in honour to the Father

1. Ps. LVII, 4. — 2. Corr. ' and our '. — 3. Corr. representing ἐκείνου. — 4. Corr. ' the '. — 5. Acts II, 3-6 (not quoted). — 6. Corr. ' praising its '. — 7. Ps. XCVIII, 2.

ܟܬܒ ܗܘ ܒܝܕ ܡܪܝ ܕܟܠ ܡܕܡ ܒܗ ܐܬܝ ܠܗ ܠܐ ܐܦ ܚܕ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܐܬܝ ܠܗ ܒܝܕ ܡܪܝ ܟܬܒ ܗܘ ܠܗ ܘ

ܘܥܠܡܐ ܬܒܥܐ ܗܘܐ ܒܝܘ ܐ[a]ܫܠܝܚ. ܟܬܒ ܐ ܫܬ ܘ ܐ ܘ ܐ
ܒܥܐ ܐ. ܠܐ ܐ ܐ ܒܥܐ ܐ. ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ: ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ[1]ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ. ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ[b]ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ. ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ ܐ[c]ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[d]ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[e]ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ ܐ[2]ܐ

a B marg. ... — b Marg. ... — c Corr. ... — d Marg. ... — e Corr. ... (sic).

1. ... — 2. ... in ink.

apostles were carrying the gospel-teaching in the newness[1] of the spirit *as Paul said* and not in the oldness of the letter, and were giving *a* sign *that* this *was so in the fact* that they spoke with all kinds of tongues, the Jews *who were full of* envy[2], who had grown old *and aged* in their sins, and not wishing for the truth, said[3], *mocking*, « They ⌜have drunk sweet wine and are drunk[4] » : for it was the new wine of the perfect[5] grace of the Spirit of which the *divine* apostles were full, having been purified by *means of* the

1. Rom. VII, 6 (not quoted). — 2. Corr. ' envious '. — 3. Acts II, 12-22 « And they all expressed wonder and doubt one to another, saying, ' What meaneth this? ' But others mocking said, ' They are full of sweet wine '. But, when Peter had risen with the eleven, he lifted up his voice and said to them, ' Ye Jews and all that dwell in Jerusalem, be this known to·you and listen to my words. For those men are not drunk as ye think; for it is yet the third hour of the day. But it is what is spoken through the prophet Joel, « ' It shall be in the last days ', saith the Lord, ' I will pour out of my Spirit upon all flesh; and your sons and your daughters shall prophesy, and your young men shall see visions, and your old men shall dream dreams; and upon my bondmen and upon my bondwomen I will in those days pour out of my Spirit and they shall prophesy; and I will give signs in heaven and wonders upon the earth beneath, blood and fire and vapour of smoke. The sun shall be turned to darkness and the moon to blood, before the great and splendid day of the Lord come. And it shall be that whosoever shall call on the name of the Lord shall be delivered ' ». Men of Israel, hear these words ' ». — 4. Corr. ' are full of honey-wine '. — 5. Rom. VII, 6 « But now .... that we may serve in the newness of the spirit and not in the oldness of the letter. »

ܫܒܥܐ ܕܡܐ ܕܥܒܕ̈ܝܟ ܕܐܬܐܪܩ[1] ܕܐ̈ܝܟ ܕܥܠ ܒܝܬ ܠܚܡ. ܕܒ̈ܥܝ ܡܢ ܕܒ̈ܝܟ ܕܐ[a] ܕܐ̈ܝܟ ܕܐ ܡܢ ܥܬܝܩ ܒ̈ܝܫܬܐ ܘܢܩ̈ܝ ܠܢ ܐ̈ܝܟ ܕܐ ܚܢܢ ܕܐ ܕܐ̈ܝܟ ܕܐ ܕܐ̈ܝܟ ܕܐ ܕܐ̈ܝܟ

ܕܫܪܝܪܐ ܕܥܡܐ ܩܕܝܫܬܐ ܒܓܠܝܐ ܚܙܝܐ ܘܡܚܙܝܐ ܠܫܘܒܚܐ ܕܚܝܐ ܕܐܬܝ[a] ܘܡܩܒܠ ܠܩܘܪܒܢܐ ܕܐܬܩܪܒ ܥܡ ܡܫܝܚܐ ܘܡܫܒܚ ܠܕܟܪܢܐ ܕܝܠܕܐ ܐܝܟ ܕܫܗܕܐ ܘܡܒܥܐ ܕܢܫܪܘܢ ܒܓܘ ܒܗܢ ܕܐܬܩܛܠܘ ܒܦܪܣܘܦ ܒܐܬܪ ܡܪܢ[b] ܘܡܬܚܢܢ ܕܒܗܢ ܕܐܬܩܛܠܘ ܒܦܪܣܘܦ ܒܐܬܪ ܡܪܢ[c] ܕܬܬܩܒܠ ܠܗ ܠܡܐܚܙ ܒܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܕܥܒܕ ܠܢ ܘܠܐ ܚܢܢ ܐܢܦܫܢ[d] ܘܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ ܗ — ו — ב — ה ܐܝ ܠܐ ܐܢܚܢܢ ܥܒܕܢܢ ܠܢܦܫܢ ܐܠܐ ܗܘ ܕܥܒܕ ܠܢ ܘܐܦ ܐܢ ܠܐ ܢܒܥܐ ܗܘ ܕܢܫܪܘܢ ܒܓܘ ܒܗܢ ܕܐܬܩܛܠܘ ܒܦܪܣܘܦ ܒܐܬܪ ܡܪܢ[e] ܘܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ[f] ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ[g] ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ[h] ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ[i] ܗܘ ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܒܫܘܠܛܢܗ ܕܒܪܟ ܠܗ ܒܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐܕܡ ܘܐܬ ܘܪܒܘ ܘܐܬ ܘܡܠܘ ܐܬ ܐܪܥܐ ܘܐܬ ܘܟܒܫܘܗ

a B marg. ܕܐܬܝ ܗܘ ܕ. ܐ ܒܝܫ ܥܠ. — b Corr. ܕܐܬܩܛܠ, followed by ܐ over ܘ. — c Corr. ܒܐܬܪ ܕ ܐܝܬܝܗ ܐܝܟ ܕܐ. — d Corr. ܘܐܬܥܒܕ. — e Corr. ܒܡܠܟ. — f Marg. ܕܐܬܩܛܠ ܒܐܬܪ ܡܪܢ ܐܝܬ ܠܗ ܕܐ ܐܝܬ ܠܗ ܕܐ ܐܝܬ ܠܗ ܕܐ

ܒܫܡܐ ܕܐܠܗܐ ܐܡܪ ܬܫܒܚܬ ܐܢܐ ܘܒܦܘܡ ܕܒܪ ܐܢܫ ܐܫܬܒܚ ܠܗ ܘܒܫܡܗ ܢܒܪܟ ܟܠ ܒܣܪ ܩܕܫܗ ✣

✣ ܐܬܝܬ ܠܡܫܒܚ ܥܠ ܩܕܝܫܐ ܕܐܠܗܐ

ܡ — ܟ — ܐ — [b]ܐܬܝܠܕ ܡܢ ܩܕܝܫܐ ܕܐܠܗܐ ✣ ܕܒܙܒܢ ܩܝܡܬܗ ܕܡܪܢ ܐܫܬܟܚ ܠܝ ܕܒܝܠܕܬܗ ܕܐܠܗܐ ܐܝܬ ܫܪܫܐ ܕܠܐ ܡܬܚܫܒ ܒܝܘܚܣܐ ܕܗܘ ܐܬܐ ܡܢ ܗܝ ܒܪ ܡܢ ܙܪܥ ܓܒܪܐ ܘܩܒܠ ܘܐܬܝܠܕ ܒܙܒܢܐ ܘܒܨܒܝܢܗ ܐܬܐ ܒܪ ܠܐܒܪܗܡ ܘܠܕܘܝܕ ܗܘ ܕܗܘ ܒܪܐ ܘܡܠܬܐ ܕܐܒܐ ܕܫܡܝܐ ܕܗܘ ܕܠܐ ܐܡ ܒܫܘܪܝܐ ܘܒܣܘܦ ܗܘ ܕܠܐ ܐܒ ܒܣܘܦ ܐܡ ܒܪ ܐܢܫ ܡܢ ܡܪܝܡ ܢܬܚܢܢ ܟܠܢ ܠܗ ܠܗ ܕܗܝ ܐܝܬ ܬܪܥܐ ܕܫܡܝܐ ܗܘ ܕܐܝܠܕ ܒܠܐ ܫܟ ܘܐܦ ܐܢ ܠܟܠ ܒܪܝܬܐ ܢܗܝܪ ܫܡܫܐ ܪܒܐ ܕܙܕܝܩܐ

a Corr. ܡܫܒܚ (sic). — b Corr. ܡܫܬܒܚ. — c Corr. ܒܟܝ ܡܫܬܒܚ. — d Marg. ܒܟܝ ܕܡܪܢ ܩܝܡܬܗ ܡܢ ܡܝܬܐ ܗܘ ܕܡܫܬܟܚ ܒܫܡܝܐ. — e Marg. ܐܠ ܒܪܝܬܐ ܕܒܠܘ ܙܒܢ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ ܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܪ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܐܡ ܐܠܐ ܒܫܡܝܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܒ ܐܠܐ ܒܐܪܥܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܬܪܥܐ ܐܠܐ ܒܫܡܝܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܐܡ ܐܠܐ ܒܐܪܥܐ. — f Corr. ܡܫܒܚ. — g Corr. ܡܬܬܒܥܐ ܠ.

us *all* therefore give diligence to enter into the calling ⌜which leads to heaven⌝[1], praising his great mercy *toward us*.

Again hymns on the God-bearer.

117 — I — V. — « I will speak the praises of God with my mouth »[2]. — While celebrating the memory of the Resurrection *of our Saviour*, I find that the incorruptible root of this is the Virgin, the God-bearer. For, when he that is not reckoned in genealogies became incarnate from her without *the* seed *of a man*, he *underwent and* ⌜took upon[3] himself a birth ⌜in time[4], and *of his own will* became son to Abraham and to David[5]; who is the Son *and Word* of the heavenly Father, he that was without mother in the beginning as God, and the same *again* a man without father from Mary. Her let us all entreat, *her that is* the gate[6] ⌜of heaven[7], her that gave birth ⌜without doubt[8], and caused the *great* Sun of Righteousness to shine *upon all creatures*,

1. Corr. ' heavenly '. — 2. Ps. CXLIV, 21. — 3. Corr. ' ascribed to '. — 4. Corr. ' temporal '. — 5. Matth. I, 1. — 6. Gen. XXVIII, 16, 17 (verbal diff.). — 7. Corr. ' heavenly '. — 8. Corr. ' undoubtedly '.

ܠܗ̇ ܟܬ̈ܒ̈ܐ ܕܐ̈ܠ̈ܗ̈ܐ ܕ̈ܒ̈ܫ̈ܡ̈ܝ̈ܐ

ܦܪܩܗ ܗܘ ܕܡܫܟ ܒܗ ܒܟܠ ܙܒܢ ܘܒܟܠ ܐܘܪܚ ܘܒܟܠ ܥܒܕ ܕܫܦܪ ܠܗ ܘܠܟ ܐܝܬ ܠܡܫܒܚ ܠܗ ܘܠܡܐ ܕܐܝܬ ܠܟ ܠܡܫܒܚ ܠܗ ܐܠܐ

[illegible]

a Corr. [illegible]. — b Corr. ح for ر. — c Corr. [illegible]. — d Corr. [illegible] (sic). — e Corr. [illegible]. — f Corr. [illegible]. — g Corr. [illegible]. — h Corr. ا for ه. — i Corr. [illegible]. — j Marg. [illegible].

1. A [illegible]. — 2. A [illegible] (prob. from a corr.; cf. note g).

without seed, and *is* as the bread *that came down* ⌜from heaven⌝ *which* was prefigured in[2] the vessel of gold and in[2] the manna *that was in it*. *So* also *he imitated moreover* the[3] rod of Aaron, which after it had withered budded *and put forth fruit,* in that[4] *by means of his Humanization* he *took and* renewed in himself our race that had grown old and aged by *reason of* sin; and he resembles *the model of* the mercy-seat which was overshadowed by *the wings of* the *holy* cherubim, because of the invisibility of the Godhead. *And so* in thee we worship God, who became incarnate from thee truly without variation : whom pray to deliver us for whom he became man, as he is merciful.

120 — IV — VIII. — « God hath sent forth his grace and his truth »[5]. — When a man looks toward thee, God-bearer *and* Virgin, ⌜and at[6] the *divine* mystery which was by a miracle wrought in thee, he[7] is silent because of the ineffability, and *wondering* is stirred to utter praise, because of the great-

1. Corr. ' heavenly '. — 2. Corr. ' by '. — 3. Corr. ' as the '. — 4. Unintelligible corr. — 5. Ps. LVII, 4. — 6. Corr. ' he beholds '. — 7. Corr. ' and '.

ܕܐܝܟ ܕܥܒܕ ܠܗ ܐܝܬ ܕܥܠ ܟܠ ܡܢ ܕܥܒܕ ܠܗ ܛܒܬܐ ܠܥܡܐ ܩܕܝܫܐ ܕܣܝܢܝ[a] ܕܢܚܬ ܠܡܬܠ ܡܪܕܘܬܐ ܕܥܠ ܛܘܪܐ ܪܡܐ ܕܣܝܢܝ ܕܢܚܬ ܠܡܬܠ ܡܪܕܘܬܐ ܕܥܠ ܛܘܪܐ ܪܡܐ ܕܣܝܢܝ[b] ܘܟܣܝ ܐܝܟ ܥܢܢܐ ܘܐܦܠܐ ܘܟܣܝ ܐܝܟ ܥܢܢܐ ܘܐܦܠܐ ܘܒܩܠ ܣܠܦܝ ܕܒܪܩ ܘܒܩܠ ܣܠܦܝ ܕܒܪܩ[c] ܘܐܬܪ ܥܠ ܟܠ ܡܢ ܕܩܐܡ ܒܚܘܠ ܘܐܬܪ ܥܠ ܟܠ ܡܢ ܕܩܐܡ ܒܚܘܠ ܠܡܬܚܙܝ ܘܐܠܦ ܠܗܘܢ ܒܗܠܝܢ ܕܚܠܬܐ ܠܡܬܚܙܝ ܘܐܠܦ ܠܗܘܢ ܒܗܠܝܢ ܕܚܠܬܐ[d] ܘܪܥܕܐ ܥܠ ܟܠ ܗܢܐ ܐܬܝ ܥܠܝܟ ܘܪܥܕܐ ܥܠ ܟܠ ܗܢܐ ܐܬܝ ܥܠܝܟ ܡܪܝܡ ܛܘܪܐ ܪܡܐ ܕܣܝܢܝ ܒܫܠܝܡܘܬ ܡܪܝܡ ܛܘܪܐ ܪܡܐ ܕܣܝܢܝ ܒܫܠܝܡܘܬ ܘܒܪܘܓܥ ܘܒܚܘܫܐ ܘܒܪܘܓܥ ܘܒܚܘܫܐ ܘܒܩܠ ܣܠܦܝ ܕܒܪܩ ܘܒܩܠ ܣܠܦܝ ܕܒܪܩ ܘܒܪܥܕܐ ܩܛܝܪܐ ܘܒܪܥܕܐ ܩܛܝܪ

121 — v — VII. — « We have become as they that rejoice »[1]. — Whenever we ⌈lift up *the thoughts of* our mind[2] toward thee, God-bearer *and* Virgin *Mary*, and consider *the only Son and* the Word of the invisible Father; who *received a body* from *the descent of* the Holy Spirit and from thee in pure fashion and ⌈hypostatically and without variation[3] *par*took *of the* nature *of* our *manhood;* who was attacked *before by the evil one* because of sin, and was rejected *and made an alien* from the Father, and the same *again similarly* raised[4] us with him *and lifted us up together* and made *us* sit with him *in glory* ⌈in heaven[5], we repeat to[6] thee, *holy* mother who ⌈knewest not[7] copulation, the expressions of the patriarch Jacob, « This is the place of God; and this is the gate of heaven »[8]; through which we who had been cast

1. Ps. CXXV, 1. — 2. Corr. ' make the consideration to ascend '. — 3. Corr. ' in hypostasis and unvaryingly '. — 4. Eph. II, 4-6 « But God..... and made us sit with him in Jesus Christ.... Jesus Christ. » — 5. Corr. ' among the heavenly beings '. — 6. Corr. ' concerning '. — 7. Corr. ' hast no experience of '. — 8. Gen. XXVIII, 16-18 « And Jacob woke..... a stone and set (it as) his pillow..... Bethel » (verbal diff.).

ܐܝܟ ܕܐܦ ܒܙܒܢܢ ܕܨܠܘܬܢ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܩܕܡ ܠܡܪܝܐ ܕܐܬܝܠܝ ܡܢܟ ܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܠܗ ܚܘܒܝܢ ܕܚܛܗܐ ܘܥܬܪ ܕܪܚܡܘ ܣܓܝ̈ܐ ܕܝܠܗ ܕܒܪ ܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕܐܢܚܢܢ ܠܐ ܥܒܕܢ ܠܢ ܐܠܐ ܗܘ ܕܒܪܢ ܐܢܫܐ ܒܨܠܡܗ ܘܕܕܡܘܬܗ ܒܫܘܪܝܐ ܐܠܗܝ̈ܐ ܒܪܝܬ ܐܢܫ ܒܨܠܡ ܐܠܗܐ ܘܒܪܗ ܘܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܐܒܐ ܒܠܐ ܫܚܠܦܐ ܕܪܘܚܐ ܘܒܪ ܐܢܬ ܡܪܝܡ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܒܬܘܠܬܐ ܒܪ ܐܢܫ ܒܨܒܝܢܗ ܐܬܐ ܕܢܫܪܐ ܐܦ ܠܢ ܕܢܥܒܕ ܠܢ ܫܦܝܪ ܫܘܒܚܐ ܕܒܪܝܬ ܐܢܫ ܘܕܢܫܬܠ ܒܒܣܪܐ ܐܬܪ ܕܐܦ ܗܝ ܠܗ ܠܚܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܬܩܢܬ ܩܝܡܬܐ ܕܡܬܐ ܕܒܪ ܡܢ ܒܣܪ ܚܛܝ̈ܬܐ ܕܒܣܪ ܐܬܪ ܕܐܦ ܗܝ ܠܗ ܠܚܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܬܩܢܬ ܩܝܡܬܐ ܕܡܬܐ ܕܒܪ ܡܢ ܒܣܪ ܚܛܝ̈ܬܐ ܕܒܣܪ

ܒ : ܠܐ ܟܕ ܡܛܠ ܟܠ ܡܐ ܕ[a]ܟܬܒ ܐܡܪ ܠܐ ܐܝܬ ܠܢ ܐܠܐ ܗܘ ܕܒܪܢ ܐܢܫܐ ܘܠܐ ܚܢܢ ܠܢܦܫܢ. ܒܙܒܢ ܡܢ ܩܕܡ ܐܬܝܠ ܗܘ ܕܐܬܝܠ ܠܗ ܡܢ ܐܠܗ ܐܒ ܘܡܠܬܐ ܘܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܒܪ ܐܢܬ ܡܪܝܡ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܒܬܘܠܬܐ ܒܪ ܐܢܫ ܒܨܒܝܢܗ ܐܬܐ ܕܢܫܪܐ ܐܦ ܠܢ ܕܢܥܒܕ ܠܢ ܫܦܝܪ ܫܘܒܚܐ ܕ[b]ܒܪܝܬ ܐܢܫ ܘܕܢܫܬܠ ܒܒܣܪܐ ܐܬܪ ܕܐܦ ܗܝ ܠܗ ܠܚܝܐ ܕܢܗܘܐ ܒܬܩܢܬ ܩܝܡܬܐ ܕ[c]ܡܬܐ ܕܒܪ ܡܢ ܒܣܪ ܚܛ[1]ܝ̈ܬܐ ܕ[2]ܒܣܪ ܐ[d]ܬܪ ܕ[e]ܐܦ ܗܝ ܠ

a Marg. ܐܝܟ ܕܐܦ ܒܙܒܢܢ ܕܨܠܘܬܢ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܩܕܡ ܠܡܪܝܐ ܕܐܬܝܠܝ ܡܢܟ ܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܠܗ ܚܘܒܝܢ ܕܚܛܗܐ ܘܥܬܪ ܕܪܚܡܘ ܣܓܝ̈ܐ ܕܝܠܗ ܕܒܪ ܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕ(sic) ; ܐܝܟ ܕܐܦ ܒܙܒܢܢ ܕܨܠܘܬܢ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܩܕܡ ܠܡܪܝܐ ܕܐܬܝܠܝ ܡܢܟ ܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܠܗ ܚܘܒܝܢ ܕܚܛܗܐ ܘܥܬܪ ܕܪܚܡܘ ܣܓܝ̈ܐ ܕܝܠܗ ܕܒܪ ܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕ — b Corr. ܒܪܢ. — c Corr. ܕܡܬܐ. — d Corr. ܘܐ ܐܝܬ. — e Marg. ܐܝܟ ܕܐܦ ; ܐܝܟ ܕܐܦ ܒܙܒܢܢ ܕܨܠܘܬܢ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܩܕܡ ܠܡܪܝܐ ܕܐܬܝܠܝ ܡܢܟ ܢܩܒܠ ܡܢ ܗܘ ܠܗ ܚܘܒܝܢ ܕܚܛܗܐ ܘܥܬܪ ܕܪܚܡܘ ܣܓܝ̈ܐ ܕܝܠܗ ܕܒܪ ܡܢ ܟܠ ܡܐ ܕ.

1. A ܚ̈ܛ. — 2. A pl.

down beneath have been raised up on high. And therefore, also when we offer up our prayers in faith through thee *to the Lord who shone forth from thee*, we receive *from him* forgiveness of sins and *the riches of* his great mercy.

122 — VI — VI. — « Because it is he that made us, and not we ourselves » [1]. — Aforetime God, by moulding dust *from the earth* [2] and endowing it with a living and rational soul, made *and formed* man in his [3] divine image; but, when the clay through fleshly lusts had buried the divine likeness, the mind, *in earth*, he that is the Creator *of all, the Son and* the Word of God and the Father, without undergoing variation of the *living and* Holy Spirit and of thee, Mary, the God-bearer, the Virgin, became *of his own will* man; in order that he might also make the *first* beauty [4] of the rational *and supra-sensual* image more divine for us, and might plant in flesh *the* immortality *of the new life* through a *God-befitting* Resurrection, which signified that it has

1. Ps. c, 3, neither P nor LXX. — 2. Gen. II, 7 (verbal diff.). — 3. Corr. ' the '. — 4. Corr. ' grace '.

ܒܗ ܕܢ ܐܝܟ ܕܐܡ ܕܐܒ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪ ܐܢܫ

ܐܝܟ ܕܟܬܒ ܫܠܝܚ ܠܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܕܡܫܝܚ ܐܝܟ ܕܟܗܢ ܠܡܠܟ ܐܝܟ ܕܡܠܟ ܠܐܠܗ ܕܒܫܡܗ ܕܡܫܝܚ[a] ܐܬܡܫܚ ܐܢ ܒܝܡܝܢ ܕܚܝܐ ܫܪܝ ܐܬܚܠ ܠܡܥܒܕ ܐܝܟ ܕܟܗܢ ܠܡܠܟ ܒܝܘܡ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܠܟ ܒܝܘܡ ܕܡܫܝܚ ܒܝܘܡ ܕܡܫܝܚ ܒܝܘܡ ܕܡܫܝܚ

ܘܒܥܝܢ ܩܕܡ ܡܪܝ ܕܟܠ ܒܪܝܬܐ ܕܐܬ ܒܗ ܡ

ܐܡܪ ܀ ܥܡ ܕܫܡܚ ܐܢܬ ܒܗ ܠܓܒܪܐ [a]ܕܡܫܬܘܕܥ ܒܫܘܠܡ ܕ[b]ܒܝܬ ܐܠܗܐ
ܕܐܝܟ ܕܥܡ [c]ܐܢ ܠܐ ܐܬ ܒܟ ܐܦ ܐܢܐ ܕܐܬܝ ܠܝ ܡܢ ܗܠܝ ܕܡܫܬܡܫ ܒܝ
ܕܡܫܬܘܕܥ ܠܡܪܝ ܡܢ ܟܠ ܐܝܠܝܢ ܕܒܥܠ ܡܕܥ ܐܢܐ ܕܫܡܝ ܐܢ ܒܫܘܠܡ
ܕܐܦ ܒܗ ܕܫܡܚ ܐܢܬ ܒܟ ܐܦ ܐܢܐ ܕܐܬܝ ܠܝ ܡܢ ܗܠܝ ܕܡܫܬܡܫ ܒܝ

ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘܚܢܢ [a]ܪܝܫ ܕܣܗܕܐ ܘܩܕܡ ܠܡܐ ܕܐܬܝܩܪ ܒܣܗܕܘܬܐ ܐܦ
ܐܟ ܟܠܝܠܐ ܕܩܪܢ ܒܬ ܫܘܪ ܕܚܝܠ ܒܗ ܐܬ ܥܠ ܥܕܬ[b]ܟ ܡܫܝܚܐ ܐܠܗܐ
ܕܐܦ ܗܟܝ ܐܡܪ ܒܫܒܚܬܐ ܕܢܒܝܐ ܕܘܝܕ ܐܡܪ ܐܢ ܕܒܟ ܥܛܪܬ ܥܠܝܢ
ܐܝܟ ܒܬܫ ܕܒܪܟ ܐܦ ܗܘ ܕܒܟ ܥܛܪ ܠܢ ܐܝܟ ܒܬܫ ܕ[c]ܒܪܟ ܐܦ ܗܘ ܕܒܟ ܥܛܪ ܠܢ ܐܝܟ ܒܬܫ ܕ
ܐܝܟ ܒܬܫ ܕ[c]ܒܪܟ ܐܦ ܗܘ ܕܒܟ ܥܛܪ ܠܢ ܐܝܟ ܒܬܫ ܕ

[1]ܡܢ — ܕ — ܫ — ܗ — [2]ܗܢ ܕܐܬܐ ܕܒܥܝ ܗܘ ܐ

ܒܫܡ̈ܗ̇ ܕܡ̈ܫܝܚܐ ܕܩܕ̈ܝ̈ܫ̈ܐ ܫ̈ܠ̈ܝ̈ܚ̈ܐ ܕܥ̈ܠ̈ܝ̈ܐ ܕܒ̈ܥ̈ܝ̈ܢ ܠ̈ܡ̈ܫ̈ܡ̈ܥ̈ ܒ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ ܕ̈ܟ̈ܠ̈ܗ̇ ܕ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ ܕ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ ܕ̈ܥ̈ܠ̈ܡ̈ܐ

ܟܠܟ ܕ̇ܐܝܟ ܕ̇ܐ ܐ̈ܒ̈ܗ̈ܬ̈ܐ

[a]ܫܠܝܚܐ ܕܒܫܘܠܡ̈ܐ ܕܐܦ ܟܠ ܒܢ̈ܝ ܐܢ̈ܫ ܐܝܟ ܕܩܢ̈ܝܢ ܠܟ ܒܚ̈ܟ̈ܡܬܐ ܕܝܠ̈ܗ ܕܒ̈ܡ̈ܠܐ ܕܒܗ ܐܡ̈ܪ ܠܗ ܠܟ ܒܗ ܒܟ̈ܠ ܡ̈ܠܐ ܘܒ̈ܟ̈ܠ ܐ̈ܬ̈ܘܬ̈ܐ ܘܒ̈ܟ̈ܠ ܚ̈ܝ̈ܠ̈ܐ ܕ[b]ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ[1]ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ[c]ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ ܕܒ̈ܟ̈ܠ ܒ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܘܒ̈ܟ̈ܠ ܟ̈ܢ̈ܫ̈ܝ̈ܬ̈ܐ ܐ̈ܡ̈ܪ ܠ̈ܗ̈ܘ̈ܢ ܠ̈ܐ̈ܢ̈ܫ̈ܐ ܕ[d]ܡ̈ܠ̈ܐ ܕ ܕ ܕ

ܕ[1]ܡܪܝ ܡܢ ܟܠ ܥܡܡܐ ܢܒܪܟܘܢܝܗ[2]ܘ

ܐ — ܟ — ܪ — ܫܡ ܕܡܪܝ ܡܢ ܟܠ ܥܡܡܐ ܢܒܪܟܘܢܝܗ ܘܫܒܚܘ ܠܗ ܡܢ ܟܠ ܫܒܛܐ ܘܠܫܢ̈ܐ ܘܩܪ̈ܝܢ ܠܗ ܒܫܠܡܐ ܘܒܫܘܦܪ̈ܐ ܘܒܟܠ ܥܡ̈ܡܐ ܘܠܫ̈ܢ̈ܐ ܘܒܟܠ ܩܛ̈ܪ̈ܐ ܕܥܠ ܦܢ̈ܝ ܟܠ ܐܪ̈ܥܐ ܘܒܟܠ ܡ̈ܠ̈ܟܘܬ

ܟܬܒܝ ܕܡܪܩܘܣ ܫܠܝܚܐ ܕܫܘܠܡ ܥܠ ܡܠܬ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܕܡܪܩܘܣ

ܡܠܬ ܐ — ܟ — ܣ ܫܠܝܚܐ ܕܫܘܠܡ ܥܠ ܡܠܬ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܕܡܪܩܘܣ

a Marg. ...ܐ ܕܫܠ ... — b Corr. ܕ for ܐ. — c Marg. ...ܐ ... — d Corr. ܝ for ܐ. — e B corr. ... — f Corr. ... — g Marg. ...

entreat ⌜for us⌝, in order that, building[2] all the[3] service *of works of virtues* upon this foundation of faith, we may *be admitted to* find great mercy.

On the holy Mark the Evangelist.

132 — 1 — VI. — « He shall manage his words with judgment »[4]. — The *divine* Mark, the true disciple of *the great* Peter the chief of the apostles, having *with readiness proclaimed or* preached[5] *to creation* day by day the salvation of Christ our God, and having with the *great among* prophets ⌜David the Psalmist[6] made known his glory, taught the whole of Egypt, which had become drunk in *pursuit of the error of* demon-worship, not only to believe, but also to proclaim the theology with all accuracy[7]. Wherefore, reckoning

1. Corr. ‘ on our behalf ’. — 2. I Cor. III. 11-13. — 3. Corr. ‘ good ’. — 4. Ps. CXII, 5 LXX. — 5. Id. XCVI, 2 (not quoted). — 6. Corr. ‘ who sings ’. — 7. Mart. S. Marci 3 (Act. SS. Apr. III, p. 350, id., p. XXXVIII, XXXIX) « And his family was of Pentapolis. And the blessed Mark on the second day came to Alexandria; and, having left the ship, he came to a place called Mendidium. And, when he had entered the city-gate the strap of his sandal broke. And the blessed apostle, when he knew it, said ‘ Verily (ὄντως) the journey is confirmed ’. And, when he saw a cobbler, he gave him his sandal to mend it. But the cobbler wounded his left hand severely with the punch; and he said, ‘ One God ’. But Mark, when he heard ‘ One God ’, said, ‘ God has confirmed my journey ’ ».

ܕܢܚܢ ܒܥܝ̈ܢ ܡܫܝܚܐ ܕܢܗܘܐ ܠܢ ܟܠܝܠܐ ܒܫܘܠܡܢ ܐ[a]ܒܬܘܬܗ ܕܟܠ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫܐ ܗܢ

ܚܣܝܢ[a] ܕܐܠܗܐ ܒܦܘܡ ܝ̈ܬܝ ܘܠܐ ܐܦ ܒܚܕ ܡܢ ܒܢ̈ܝ ܐܢܫܐ ܕܠܐ ܡܫܬܟܚ ܠܗ ܫܘܒܚܐ ܕܝܠܗ ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܡܠܐܟ̈ܐ ܕܫܒܚ̈ܝܢ[b] ܠܗ ܠܥܠܡ ܥܠܡ̈ܝܢ ܘܒܟ̈ܠ ܙܒܢ̈ܐ ܘܒܟ̈ܠ ܫܥ̈ܐ ܘܒܟ̈ܠ ܝ̈ܘܡ̈ܐ ܘܒܟ̈ܠ ܠ̈ܝܠܝ

be one and the same; to whom *we,* worshipping with thee, say[1] with faith, « My Lord[2] and my God, praise to thee! »

Again hymns on the holy prophets.

135 — 1 — **VI.** — « **I will bless the Lord always** »[3]. — Thee, Christ, *Saviour of all,* who without seed sprangest from the Virgin, the God-bearer, Isaiah saw beforehand *with the eye of the spirit* and said, « A rod shall come out of the root of Jesse »[4]; which same rod[5] Zechariah the prophet *also the son of Barachiah* called *and named* 'beautiful': for it is « beautiful to behold[6] beyond

1. Corr. ' we say '. — 2. John xx, 24-29 « But Thomas..... nails and place my hand in his side, I will not..... have believed. » — 3. Ps. xxxiv, 2. — 4. Is. x, 33-xi, 3 « Lo! the Lord God shall overthrow..... Jesse, and his root shall blossom. And the Spirit..... shall he reprove. » — 5. Zech. xi, 7-8 « And I fed..... in one day. ». — 6. Marg. ὡραῖος κάλλει.

ܗ ܡܢ ܕܡܪ ܀ ܟܬܒ ܟܬ ܐܦ ܫܠܡ ܐ ܐܝܠ ܕܐ ܕܦ ܟܠܒ
ܐܝܠ ܀ ܗܘ ܟ ܐ ܐܡ ܫ ܀ ܟܬ ܡܢ ܕܡܪ ܡ ܐ ܐ ܐ ܐ
ܕ ܕ ܐ ܐ ܐ ܐ

the building[1] of the temple, saying[2], « Jerusalem shall be inhabited as one that is *fertile or* fruitful »[3], and, « The glory of this house shall be greater than its[4] former glory »[5], and ⌜regarding the suprasensual[6] sickle[7] that convicted of perjury, entreat[8] Christ, the God of us *all*, to bestow upon his[4] churches *the* peace *and concord that comes from him;* and by means of thy sickle to cut away *and abolish* the falsehood of *all* heresies and barbarian *enemies or* peoples who desire wars, and bestow upon us *his grace and* his great mercy.

1. Corr. ' raising '. — 2. Corr. ' and sayest ' — 3. Zech. II, 3-5 LXX « And the angel who was speaking with me was standing; and another angel was going forth to meet him. And he spake to him, saying, ' Run, say to that young man, saying, « Jerusalem shall be inhabited (as) one that is fruitful from the number of men and cattle within it; ' And I', saith the. Lord, ' will be to it a wall of fire round it, and I will be for a glory within it ' » ' ». — 4. Corr. ' the ' — 5. Hag. II, 9, 10 LXX « ' Mine is the silver and mine is the gold ', saith the Lord, the Ruler of all; ' since the last glory of this house shall be greater than the first ', saith the Lord, the Ruler of all. » — 6. Zech. V, 1-5 LXX « I lifted up my eyes and saw a sickle flying, its length 20 cubits, and its breadth 10 cubits. And he said to me, ' This is the curse that goeth forth over the face of all the earth; because everyone that stealeth from it is victorious like it (?). « I will bring it forth, » saith the mighty Lord, « and it shall enter the house of the thief and the house of everyone that sweareth falsely in my name, and shall abide within his house, and shall destroy its beams and its stones » ' ». — 7. Unintelligible corr. — 8. Corr. ' ask '.

ܐܠܗܐ [1] ܪܒܐ ܐܡܪ ܐܝܟ ܕ[2]ܐܡܪ ܐܠܗ ܒܩܕܝܫ̈ܘܗܝ ܡܗܝܠ ܗܘ ܒܟܠ ܕܪ̈ܐ ܕܥܠ ܟܠ ܕ̈ܝܪ̈ܐ ܕܥܠ ܡ̈ܐ ܕ[3]ܒܥܝ ܗܘ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܠܐ ܒܥܠ ܕ̈ܝܢ ܐܠܐ ܒܥܠ ܕ̈ܝܢ ܕ[a]ܫܪܪ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܡܪ ܐܝܢ ܕ̈ܝ ܐܝܘܒ ܕܐܬܚܙܝ ܠܥܡܐ ܐܝܟ ܥܡܘܕܐ ܕܣܒܠܢܘܬܐ ܕܠܐ ܒܓܠ ܚܛ̈ܝܐ ܐܬܝܣܪ ܐܠܐ ܒܓܠ ܕ̈ܝ ܢܣܝܢ ܘܢܒܚܢ ܐܡܝܢ ܕ̈ܝ ܗܘ ܕܒܝܫ̈ܐ ܐܬܝ ܠܐ ܢܥܒܪ ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܠܐ ܐܢ[b] ܕ̈ܝ ܐܢܐ ܝܕܥ ܕ̈ܝ ܕ[4]ܐܬܝ ܠܝ ܡ̈ܢ ܕ̈ܝ ܐܦ ܗܕܐ ܥܘܪܐ ܕ̈ܝ ܒܣܪܝ ܢܬܥܪ ܐܠܐ ܐܢ[c] ܕ̈ܝ ܐܢ ܠܐ ܐ̈ܝܟ ܕ̈ܝ ܐ̈ܢ ܐ̈ܢ ܐ̈ܢ

ܕܡܫܝܚܐ ܘܩܝܡܬܐ ܕܡܝܬܝܢ ܐܝܟ ܕܢܫܬܘܕܥ ܒܗ ܚܝܐ ܘܩܝܡܬܐ ܕܟܠܢ
ܡܫܒܚܝܢ ܠܡܫܝܚܐ ܕܗܘ ܚܝܐ ܘܩܝܡܬܐ ܕܟܠ ܒܪܢܫܐ ܘܢܬܟܣܐ ܠܢ
ܕܢܗܘܝ ܠܗ ܦܓܪܐ ܫܦܝܪܐ ܘܢܫܒܚ ܠܡܫܝܚܐ ܕܗܘ ܚܝܐ ܘܩܝܡܬܐ ܕܟܠ ܒܪܢܫܐ ܘܠܟܠ
ܡܫܒܚܝܢ ܠܗ ܫܦܝܪ ܐ

a Corr. ܒܗܢ.

longsuffering and confession, and look for the *blessed* hope *of the quickening and* of the resurrection *from the dead;* in order that we may *be admitted to* receive a glorious body, and *all to* praise Christ *who is* our life and resurrection.

LE SYNAXAIRE ARMÉNIEN

DE

TER ISRAEL

LE SYNAXAIRE ARMÉNIEN

DE TER ISRAËL

PUBLIÉ ET TRADUIT

PAR

Le Dr G. BAYAN

Avec le concours de S. A. R. le prince MAX DE SAXE

II

MOIS DE HORI

AVERTISSEMENT

Dans l'édition de ce mois de Hori, le second de l'année arménienne, nous avons suivi les principes qui nous avaient guidés dans l'édition du mois de Navasard.

Nous avons reproduit tout d'abord le texte du fameux manuscrit de la Bibliothèque Nationale de Paris, fonds arménien n° 180, fol. 30 *verso* au fol. 57 *recto*, et nous donnons en note les variantes que présentent sur ce texte l'édition officielle de Constantinople de 1834 [1].

Un certain nombre de récits se trouvent uniquement dans le texte de l'édition de 1834, soit que ces récits soient totalement nouveaux soit qu'ils représentent des rédactions différentes. Dans l'un et l'autre cas, nous avons, comme dans le fascicule précédent, ajouté ces additions ou ces rédactions différentes en les renfermant entre deux crochets gras [ ], précédés de la lettre B. Le manuscrit n° 180 reste toujours désigné par la lettre A.

S. A. R. le Prince Max de Saxe a bien voulu relire toutes nos épreuves et nous présenter certaines corrections que nous nous sommes empressés d'accepter. Dans certains cas il a ajouté des notes que nous reproduisons en les faisant suivre des lettres M. de S. Nous nous faisons un devoir de lui présenter nos sincères remerciements.

Dr G. Bayan.

Paris, le 23 juin 1910.

1. *Յայսմաւուրք, ըստ կարգի ընտրելագոյն օրինակի Յայսմաւուրցդ Տէր Իսրայէլի : Կոստանդինուպոլիս* 1834. L'exemplaire dont nous nous sommes servis pour le mois de Hori est celui des RR. PP. Bollandistes. Il nous avait déjà été fort obligeamment communiqué pour notre édition du mois de Navasard.

* Հոկ. Ե եւ Ամսեմբերի ժ : Վկայաբանութիւն երից քոյր կուսանացն Մինոդորա, Մետրոդորա եւ Նիմֆոդորա : * Λ fol. 30 v° b.

Ոյս երանելի սրբուհի երեք կուսանքս քոյր էին հարազատաբ, ի ժամանակս Մաքսիմիանոսի անօրէնն արքային. եւ բնակէին մերձ ի ջերմուկսն Պիւթիոյ : Եւ ձառնեցան ի ձեռս Փրուտոնի իշխանի կողմանցն այնոցիկ, եւ ածեալ առաջի իւր հարցանէր : Եւ սուրբ կուսանքն որպէս ի միոջէ բերանոյ խոստովանեցան Տամարձակութեամբ զանունն Քրիստոսի Աստուծոյ մերոյ :

Եւ հրամայեաց իշխանն նախ զՄինոդորա հարկանել ուժգին եւ հատա բրօք զգառնան ջարդել : Եւ ի տանջանս ազօթելով աւանդեալ ոգին իւր :

Եւ եկին զմարմինն առաջի երկուց քոյրն եւ ազատնալոյր պատուէր տայր նոցա ուրանալ զՔրիստոս : Իսկ երանելիքն՝ բազում խնամանօք անարգելին զանօրէն

1 Վկայաբանութիւն] Վկայութիւն B || 3 երանելի *om.* B — քոյրք] քոյրք B || 4 բնակէին] երկու մեղան մերձ ի ջերմուկսն Պիւթիոյ *add.* B || 5 Փրուտոնի] Փրուտոնոսի B || 6 զանունն] Տեառն *add.* B || 11 երանելիքն] երանելի կանայքն *add.* B.

* 1er HORI, 10 Septembre. * Λ fol. 30 v° b.

Martyre des trois sœurs vierges Ménodore, Métrodore et Nymphodore.

Ces trois bienheureuses et saintes vierges étaient sœurs; elles vivaient aux jours de Maximien l'empereur impie, elles habitaient près des thermes de Pythie. On les livra entre les mains de Fronton, président de ces contrées, qui les ayant fait venir en sa présence les interrogea. Les vierges saintes, comme d'une seule bouche, confessèrent avec hardiesse le nom de notre Dieu, le Christ.

Le président ordonna de frapper cruellement d'abord Ménodore et de lui briser les jambes à coups de gros bâtons. Elle rendit son âme en priant, pendant les tortures.

On exposa le corps devant les deux sœurs et le président les engagea avec menaces à renier le Christ. Mais les bienheureuses méprisèrent, avec force

իշխանն. եւ նորա բարկացեալ՝ հրամայեաց պՄիտրոդորա հրակէպ առնել եւ բրօք ջարդել զոտքսն : Եւ այնպէս ասպիեալ աւանդեաց հոգին իւր առ Աստուած :

Եւ ապա մատուցին առաջի պՆիմիտորա, եւ նա եւս վառաւորապէս խոստովանեցաւ զՔրիստոսի հաւատոցն Քրիստոս : Եւ ի կախաղանին քերեցին զկողսն
* A fol. 31 r° a. երկաթիւ բերէաք : Եւ հարցանէին եթէ. * Դառնաս յերկրպագութիւնն աստուածոցն : Եւ 5
նա ի տանջանսն ասէր. Կեանք իմ Քրիստոս է, եւ մեռանիլն՝ շահ : Ապրիմէ առ Աստուած զի գոցցէ եւ նա զկնճռս երկուց քերցն իմոց, եւ երեւեցցայց առաջի Քրիստոսի եւ ի մէսանին ուրախասպուք յաւիտեանս : Եւ ջարդեցին եւ զնորա զոտքսն : Եւ առժամայն աւանդեաց զհոգին իւր առ Աստուած :

Եւ ի տուր ընկեցին զմարմինս նոցա. չանկարծակի եղեն որոտմունք եւ կայծակունք 10
եւ եկն անձրեւ սաստիկ եւ անկիրելի մեծ մարմինք սրբուհեացն : Եւ եղեալ տան զրեցաց զՓրուտոն իշխանն եւ զպահիճսն եւ սպառ շիջաւ :

Եւ ոմանք քրիստոնեացք առին զմարմինս սրբոցն եւ թաղեցին պատուով. եւ ոմանցն գիշերատակս նոցա Սեպտեմբերի ժ :

2 զոտքսն] և երկաթի նզոք փշրեցին զոտնիսդն անդամս նորա *add.* B || 4 զնճռմարտութիւնն հաւատոցն] զնճռմարիա հաւատոն B || 5 զառնաս] զառնայ յերկրպագութիւնն B || 7 գոցցէ] գկնճռ B || 8 յաւիտեանս] յաւիտեան B || 10 Եւ ի տուր ընկեցին] Եւ նա ի տուր ընկենուլ B — եղեն] եղեւ B || 11 մեծ] մեծին B — Եւ եղեալ ... շիջաւ *om.* B || 13 Եւ ոմանք քրիստոնեացք առին] գնշխարս սրբոց կուտանցն եւ թաղեցին պատուով մեծ չերմկայ ջուրցն, եւ բազում բժշկութիւնս կատարեն մինչեւ յայսօր, եւ ոմանցն գիշերատակս նոցա՝ Յուլ 8 եւ Սեպտեմբերի ժ *add.* B.

insultes, l'impie président, qui, irrité, ordonna de brûler Métrodore et de lui briser les jambes à coups de gros bâtons. Elle rendit ainsi son âme à Dieu en priant.

On mit ensuite en présence du président, Nymphodore: elle aussi confessa plus glorieusement encore la vérité de la foi du Christ. On lui déchira, sur
* A fol. 31 r° a. la potence, les côtes avec des onglets de fer. Et on lui demanda : * Reviens-tu à l'adoration des dieux? Elle répondit parmi les tortures : *Pour moi la vie, c'est le Christ; et la mort m'est un gain*[1]. Je prie Dieu de pouvoir suivre, moi aussi, mes deux sœurs et de paraître devant le Christ afin que nous puissions nous réjouir ensemble éternellement. On lui brisa aussi les jambes. Elle rendit aussitôt son âme à Dieu.

On jeta leur corps au feu; mais il se fit tout à coup des tonnerres et des foudres, une forte pluie se mit à tomber, et les corps des saintes restèrent sans brûler. Le feu s'étendit et brûla le président Fronton et les bourreaux et s'éteignit ensuite.

Quelques chrétiens enlevèrent les corps des saintes et les inhumèrent avec honneur. Ils fêtèrent leur mémoire le 10 Septembre.

1. Phil., I, 21.

Յայսմ աւուր սոսի է սրբուհւոյն Բասիլեայ :

Սրբուհի եւ կոյս վկայն Քրիստոսի Բասիլեա ինն ամաց էր ի Նիկոմիդիա քաղաքին, եւ առաջի Ղեկբսանդրի դատաւորին խոստովանեցաւ զՔրիստոս եւ նզովեաց կռուանն :

Եւ ապտակեցին զերեսն եւ զամ ծարին մերկ զանձն եւ ծեղին զնա, եւ ցոյժ ծառոյ էր տառապանն : Եւ երթեալ ի վերայ ՝ բարձր վիմի ազօթեաց առ Աստուած եւ աւանդեաց ՝ պ֊ոգին իւր ի ձեռս հրեշտակաց : * A fol. 31 r° b.

[B * *Երկրպագութիւն պատուական Փայտին Քրիստոսի եւ վերստին ծնունդ Աստուածածնին :* * B p. 133 b.

Բարեբանեալ եւ ամենապրկուհի Աստուածածին՝ յամենայն ազգաց անկեալս երկրաւին, քան զուշակելոյ կանուխ քո բանին թէ . Երանիցեն ինձ ազգ ծառկացին : Օրհնեալ եւ ամենապրկուհի աստուածածին Մարիամ . երկին վեհագոյն՝ քեզնո Աստուածոյ, յորում Աստուած արքայութեամբ իւրով բազմեցաւ : Հաստատութիւն տպետուր եւ տաճար սրբութեան Աստուածոյ, յորում անանկրպետ Աստուած բնակեցաւ :

Երեւելի իմանալի՝ ուսոյ սրկոցին սրդարութեան ծագեցաւ : Լոյս եւ տեղի ապա-

1 *Բասիլեայ*] Բասիլեաց B ‖ 2 *Բասիլեա om.* B — *Նիկոմիդիա*] Նիկոմիդեայ B ‖ 3 *Ղեկբսանդրի*] Ղեկբսանդրեայ B ‖ 4 *զան ծարին*] զանեցին B ‖ 6 *տրեշտակաց*] պատկեալ ի Քրիստոսէ, *add.* B.

En ce jour, fête de sainte Basilissa.

La sainte et vierge martyre du Christ Basilissa avait neuf ans, lorsqu'en la ville de Nicomédie, en présence du juge Alexandre, elle confessa le Christ et anathématisa les idoles.

On la souffleta sur la figure, on lui flagella le corps à nu et on la laissa en liberté, car elle était d'un âge très tendre. Elle se rendit * sur un rocher élevé, pria Dieu et rendit son âme entre les mains des anges. * A fol. 31 r° b

[B * Adoration du précieux Arbre [croix] du Christ et de nouveau fête de la mère de Dieu. * B p. 133 b.

Tu es louée, très sainte mère de Dieu, de tous les peuples et générations nés de la terre, selon la prédiction anticipée de ta parole : *Les générations des hommes m'appelleront bienheureuse*[1]. Tu es glorifiée, très sainte mère de Dieu, Marie, ciel sublime, trône de Dieu, où s'est assis Dieu dans son royaume. Firmament spirituel et temple sacré de Dieu, où Dieu, sans en être séparé, habita.

Orient mystique, d'où s'est levé le soleil de la justice. Lumière et lieu

1. Luc, 1, 48.

նելոյ լուսոյն ճշմարտի, որով ակրնական խաւարն հալածեցաւ : Լուսին լցացեալ՝ լուսնկալող լուսոյն ի Հօրէ, որով ղիշեր կատարաշրութեանն բարձեալ լուծաւ :

* B p. 134 a. * Եդեմ փափկութեան՝ որով վաստակ ծանրութեան մեղայն բարձաւ : Դրախտ անթառամ հոգեւոր եւ ամենաուտիճ՝ յորոյ ի միջի կենաց ծառն անկեցաւ : Որոյ կենաց բարեբեր՝ ուստի պտուղն կենդանարար կքնեցաւ :

Երկին բարձրագոյն՝ յորմէ արդարութիւն մեզ երեւեցաւ : Երկիր բեղմնաւոր՝ յորմէ ճշմարտութիւն եւ հայ վերաքուսաւ : Ամպ լուսաւոր՝ յորում Տէր նստեալ ի քահանայութիւն մարմնոյ մեզ երեւեցաւ : Տապան նոյութեան համաճնոյ վրկելոցս՝ որով աշխարհական հեղեղն կամնաւ : Խուղ արդահամեան նիւթաւոր՝ յորում Երրորդութիւնն հովանացաւ : Որոյ անաղմն ճնոյ կենդանւոյ՝ յորում բարձոյ մահու մարդկան պատ պատրերեցաւ :

Սանդուխք երկնի հաւատոյ՝ յորում Տէր հաստատեալ, ելք մարդկան յերկինս՝ եւ էջք յերկիր հրեշտակացն միջնորդեցաւ : Ոչխար խորհրդով ցցացեալ՝ յորմէ խայտառակութիւն եւ կրկնակի պատ մեզ ճնաւ :

d'habitation de la vraie lumière, par laquelle fut chassée l'obscurité primitive, intense. Lune pleine, réceptacle de cette lumière qui provient du Père [c'est-à-dire du Christ] par laquelle fut anéantie et dissoute la nuit de l'idolâtrie.

* B p. 134 a. * Éden de délices, par lequel fut supprimée la fatigue du poids des péchés. Paradis immortel et spirituel, rempli de toutes sortes de plantes, au milieu duquel fut planté l'arbre de la vie. Arbre de vie fertile d'où fut cueilli le fruit vivifiant.

Ciel plus élevé, d'où nous est apparue la justice. Terre féconde, d'où a poussé la vérité et le pain. Nuage lumineux sur lequel nous est apparu assis[1] le Seigneur, revêtu d'un corps matériel. Arche de régénération qui nous a engendrés, nous tous qui avons été sauvés, et par laquelle le torrent du déluge universel a décru[2]. Tente d'Abraham matérielle que la Trinité a couverte de son ombre[3]. Arbre sans semence qui a enfanté Celui qui est vivant et qui a produit comme fruit l'agneau qui enleva la mort des hommes.

Échelle élevée jusqu'au ciel, sur laquelle le Seigneur s'est appuyé et qui a servi d'intermédiaire pour la montée des hommes au ciel et pour la descente des anges sur la terre[4]. Brebis enceinte par un mystère d'où nous est né le double agneau tacheté, marqué de diverses couleurs[5].

1. Isaïe, XIX, 1. — 2. Gen., VII, 1. — 3. Gen., XVIII, 10. — 4. Gen., XXVIII, 12. — 5. Gen., XXX, 32. C'est un genre de poésie dont les premiers versets sont rimés. M. de S.

* Յայսմ աւուր նահատակեցաւ սուրբն Վարիպսաւայ : * B p. 134 b.

Սա էր միաբանակեաց, եւ սա ի յումեմնէ հաւատացելոյ որ վախճանեցաւ՝ զպատուական եւ կենդանարար արիւնն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի որ հեղաւ ի տիզմախայ կողէն նորա, յորժամ խաչեցաւ ի Պոնտացոյ Պիղատոսէ, եւ ի քահանայապետիցն ի Յննայէ եւ ի Կայափայ :

Զորմէ ասի թէ էր ումն անուն Յակոբոս որ մերձ սպաստնեալ խաչին եւ անսնալ զՏրաշան, էառ ի պահեստ զսուրբ արիւնն ի հեղուլն, եւ առնելով զդմեայ անօթով զնոյն թագուցանել առ ինքն : Ի վախճանելն իւրում եթող զնա երկու անապատաւոր ծարղկան, եւ ըստ ապա ապա եկեալ մի ի մէյ վախճանելով՝ անկաւ յայր ումն երկիւղած եւ կրօնաւոր որ Վարիպսաւա կոչէր, որում բազում բժշկութիւնս եւ սքանչելս առնէր. եւ յապաւ այնպիսի սքանչելեացն ի վիշերի ննջեցեալմբ սպանին զնա անհաւատքն : Իսկ զանձն կենաց՝ սպասաւական արիւնն՝ մնայ ի զդմեայ անօթին յորում էր, առ Մարտիրոս աշակերտ սրբոյն, եւ բազում զօրութիւնս կատարէր :

* En ce jour fut martyrisé saint Barypsaba. * B p. 134 b.

Il était ermite, et avait reçu d'un fidèle qui était décédé, le précieux et vivifiant sang de notre Seigneur Jésus-Christ, qui coula de son côté percé par la lance, lorsqu'il fut crucifié par Ponce-Pilate et par les grands prêtres Anne et Caïphe.

On dit à ce sujet qu'il y eut un certain Jacques qui, se trouvant près de la croix et témoin des miracles, recueillit, pour le conserver, du saint sang lorsqu'il coula. Il le conserva dans un récipient de courge et le tint caché près de lui. A sa mort il le laissa à deux ermites du désert, puis, transmis, de l'un à l'autre, de génération en génération, il échut à un homme pieux et moine qui s'appelait Barypsaba. Ce sang opéra nombre de guérisons et de prodiges ; et c'est à cause de ces prodiges qu'une nuit les infidèles le tuèrent traîtreusement. Mais le trésor de la vie, le précieux sang, resta dans le récipient de courge dans lequel il se trouvait, auprès de Martyros, le disciple du saint, et accomplit beaucoup de prodiges.

* B p. 135 a. * Յայսմ աւուր վկայութիւն Յովհաննէս քահանայի նոր վկայի :

Երանելի նահատակս Քրիստոսի էր ի քաղաքէն Երապօլեայ՝ որ այժմ Ձիշկածակ կոչի : Որպի բարեպաշտ ծնողաց, հեզ, խաղաղարար, համբերող, ազօխասէր, եւ խնամածու աղքատաց . ընդ որ նախանձեալ այլոց երիցանց Տալածէին զնա պատուհասս ժամանակս : Եւ նա նեղեալ ի քաղաքէն՝ հրամանաւ այսպիսի իշխանին հիմնեալ եկեղեցի վայրակերպ արտաքոյ պարսպին, ի տեղին որ կոչի Կարմիր Մորուկ, եւ կատարեալ զայն մեծ եւ վայելուչ շինուածովք :

Զոր տեսեալ իշխանին նորա տուաւել եւս ցչարեցան, եւ երթեալ չարախօս եղեն զնմանէ առաջի իշխանին : Եւ նա արբեալ գոլով ի գինւոյ յաւուր յայնմիկ՝ հրամայ նա զօրացն խլոյց եւ երթեալ քակեցին զեկեղեցին, եւ ի մի վայր ժողովեալ զնիւթս շինուածոյն բոլորեցին հրով : Եւ զերանելի երէցն կապեցին ցտոխ եւ ի ձեռաց եւ արկին ի հուրն . ուր աւօխելով աւանդեալ գՀոգին իւր առ Աստուած :

Եւ ոմանք ի զինուորացն հասեալ գաջ նորա բերին ի պիշերի առ իշխանն, եւ որպէս ձրագ վառէին ճառուն նորա : Եւ յայնմ աւուր Աստուած զանմեղութիւն արդարոյն՝ ի լոյս պայծառ ձագեցոյց յերկնից ի վերայ ճարմնոյ սրբոյն, եւ տեսին ամենայն քրիստոնեայք եւ այլազգիք, եւ անէծս կարկային իշխանացն նորա :

* B p. 135 a. * En ce jour, martyre du prêtre Jean, le nouveau martyr.

Ce bienheureux martyr du Christ était de la ville de Hiérapolis, appelée actuellement Tchemechkatzak. Fils de parents pieux, il était doux, pacifique, patient, aimant la prière et zélé pour les orphelins et les veuves, ce dont d'autres prêtres devinrent jaloux et le persécutèrent pendant longtemps. Se trouvant mal à l'aise dans la ville, il érigea, avec la permission du gouverneur infidèle, une église, construite en bois, hors des murs de la ville, à l'endroit dit l'Esclave Rouge, et l'acheva en une grande et belle construction.

Ce que voyant, ses ennemis en furent plus outrés et se rendant auprès du gouverneur, ils le calomnièrent. Ce dernier se trouvant, ce jour-là, grisé par le vin, ordonna à ses soldats d'aller démolir l'église; ils amassèrent dans un endroit tout le matériel de l'édifice et y mirent le feu. Ils lièrent ensuite le bienheureux prêtre par les pieds et les mains et le jetèrent dans les flammes; il y rendit son âme à Dieu en priant.

Quelques-uns parmi les soldats tranchèrent sa main droite et l'apportèrent au gouverneur pendant la nuit; les doigts brûlaient comme des cierges. Mais Dieu révéla l'innocence du juste, par une lumière éclatante qui jaillit du ciel sur le corps du saint, ce que tous les chrétiens et les infidèles aperçurent, et ils lancèrent des malédictions contre ses ennemis.

Եւ ի վաղիւ անդր երթեալ քրիստոնէից տրաման առին յիշխանէն, եւ բարձեալ զաւրբ մարմինն Տանդերձ աջովն տարեալ ի տապկին ձնձաւ պատուով յկկղեցւոջ սուրբ Աստուածածնին ի միջ քաղաքին :

Վասաբեցաւ սուրբ քահանայն Յովհաննէս՝ ի թուականիս ՆԲՈՒ ութ Տարիւք վասն երկու, Հոռի ամսոյ Ա եւ Սեպտեմբերի ժ :]

Հոռի Բ եւ Սեպտեմբերի ԺԲ : Վկայութիւն սրբուհոյն Մանուշակայ որ Իա կոչի :

Երբայն Պարսից Շապուհ պաշարեալ զքաղաքն Բիզատիոյ եւ էառ գերեալս ի քրիստոնէից Տազար եւ բնակեցոյց գնոսա ի սահմանս Ուզայեցւոց, ընդ որս էր եւ սրսխինն Քրիստոսի Մանուշակ, ծերացեալ եւ անցեալ զաւուրբք, եւ Տաստատէր զժողովուրդն ի Տաւատսն Քրիստոսի, եւ զարեգակնապաշտս եւ զՏրապաշտս ի Պարսից ուսուցանէր եւ զարձուցանէր յաստուածգիտութիւն :

Եւ լուեալ զսմն նորա Սապուհայն, Տրամայեաց մոգպետին քննել

6 Վկայութիւն սրբուհոյն Մանուշակայ որ Իա կոչի] երկրորդութիւն սուրբ խաչին Քրիստոսի Աստուծոյ, եւ վերայն սոն Աստուածածնին Ննեղեան : Եւ վկայութիւն սրբուհոյն Իա, որ Քարզմանի Մանուշակ եւ բնկերաց նորա add. B || 7 Երբայն] Շապուհ Աստուխտ Տրապաշտ արբայն Պարսից add. B — Բիզատիոյ] Վիզատիս B || 8 Տազար] անձն add. B — Ուզայեցւոց] Ուզայոց B || 11 յաստուածգիտութիւն] յաստուածպաշտութիւն B || 12 լուեալ] լուաւ B — որ է, Շապուհայն om. B.

Le lendemain, les chrétiens s'étant rendus auprès du gouverneur et ayant obtenu la permission, enlevèrent le saint corps accompagné de la main droite, l'emportèrent et l'inhumèrent avec de grands honneurs dans l'église de la sainte mère de Dieu au milieu de la ville.

Le saint prêtre Jean mourut l'an huit cent cinquante-deux de notre ère[1], le 1er du mois de Hori, le 10 Septembre.]

2 HORI, **11 Septembre.**

Martyre de sainte Manouchak[2], qui s'appelle la.

Le roi des Perses, Chapouh [Sapor], assiégea la ville de Bizatiz et fit, parmi les chrétiens, mille prisonniers qu'il installa dans la région des Ouzaïs; parmi eux se trouvait aussi la servante du Christ Manouchak, vieille et avancée en âge, qui raffermissait les populations dans la foi du Christ et enseignait et convertissait à la science de Dieu les Perses adorateurs du soleil et du feu.

Sapor, c'est-à-dire le Chapouchah, ayant entendu parler d'elle, ordonna

1. 1403 de J.-C. — 2. Au sens étymologique du mot : Fleur de pensée. — C'est sans doute la même martyre qui est célébrée ce même jour dans les synaxaires grecs. M. de S.

գնա եւ պատել : Եւ յայժ բանապատնոյ գնա ուրանալ զԲրիսաոս եւ պաշտել զարեգական եւ զՀուր : Եւ ապաքին Բրիսաոսի զօրացեալ սուրբ Հոգւովն համարձակութեամբ յանդիմանէր զանաստուած մոլորութիւն Պարսից :

Երկին գնա ի բանդ զամ մի, եւ ի սովոյ, ի ծարաւոյ, ի ցրտոյ եւ ի մերկութենէ այնչափ վտանգեալ մարմինն որ եկեւ իրրեւ զոտոնել :

Եւ չետ այնորիկ հանին ի բանդէն եւ ուժգին հարին զմարմին երանելւոյն նահատի զամաստաւք, մինչեւ կիսամահ եղեալ եւ զարձեալ արկանին ի բանդ : Եւ [թողին
* A fol. 31 v° a. *յարկեանի անդ հնգետասան ամիսս եւ ապա հանին ի բանդէն * եւ կապեցին բարակ չուանօք զորդան եւ զբազկան եւ զոտկեցին ի մամուլս մինչեւ ճարճատել ոսկերացն եւ զարձուցին ի բանդն :*

Եւ չետ աւուրց ինչ հանին ի բանդէն եւ պրկեցին յոտսաց, եւ վոկովք ձագկեցին գկուրծսն եւ զորովայնն, եւ կիսամահ արարեալ հանին ի քաղաքէն արտաքս եւ հատին զգլուխն նորա : Եւ անուշահոտութեամբ լցաւ երկիր եւ զահիճքն վհատեցան : Եւ երկնայինքն զարմացան ընդ համբերութիւն ապաւինոյն Քաւուածոյ :

Եւ կին մի բարեպաշտ ամուսին լեալ մոգպետի ումնմն՝ հոգիւ կարաց առնուլ

1 *բանապատնոյ*] *բանապատեալ* B || 2 *սուրբ Հոգւովն*] *Տեառնէ* B || 4 *ի ցրտոյ om.* B || 5 *զատել*] *սատեր* B || 7 *եկեալ*] *եկեւ* B — *[թողին յարկեանի]* *[թողեալ ի յարկեանս* B || 9 *զբազկան*] *եւ զբազկան add.* B || 12 *ի քաղաքէն*] *արտաքոյ քաղաքին* B || 13 *նորա om.* B — *Եւ անուշահոտութեամբ ... Քաւուածոյ om.* B || 15 *մոգպետի ումնմն*] *մոգպետին* B — *կարաց*] *կարացեալ* B.

au chef des mages de la soumettre à un interrogatoire et de la juger. Celui-ci la contraignit beaucoup à renier le Christ et à adorer le soleil et le feu. Mais la servante du Christ fortifiée par le Saint-Esprit réfuta avec hardiesse l'erreur impie des Perses.

On la jeta en prison pendant un an; son corps s'affaiblit tellement par la faim, la soif, le froid et la nudité qu'il devint comme une ombre.

Ensuite on la fit sortir de la prison; on frappa cruellement avec des verges de grenadier le corps épuisé de la bienheureuse, jusqu'à la rendre à moitié morte, et on l'interna de nouveau dans la prison. On l'abandonna,
* A fol. 31 v° a. dans la prison, pendant quinze mois; ensuite l'en ayant fait sortir, * on lui lia avec des cordes fines les jambes et les cuisses, qu'on soumit à une presse jusqu'à ce que les os se fussent disloqués avec bruit, et on la réintégra dans la prison.

Quelques jours après on la fit sortir de prison, on la lia fortement, étendue sur le dos, et on flagella avec des lanières la poitrine et le ventre et l'ayant laissée à moitié morte, on la transporta hors de la ville où on lui trancha la tête. L'endroit fut rempli d'une odeur suave et les bourreaux devinrent fous. Les esprits célestes furent étonnés de la patience de la servante de Dieu.

Une femme pieuse, qui avait été l'épouse d'un chef des mages, put avec

պնշխարս սրբուհւոյն եւ զայս ի պարտիզի իւրում թաղեալ : Եւ ամենեքեան որ ի Պարս էին քրիստոնեայք՝ գնացին ի տեղին եւ ողբալով լնդրէին զմարմինն եւ չգտանէին : Եւ ցխոյն արիւնախառն հաւատովք օծանէին զմարմինս իւրեանց եւ ողջանային ի ցաւոց իւրեանց :

Կատարեցաւ տօնդ վկայի Քրիստոսի Իս, որ է Մանուշակ, Սեպտեմբերի ԺԱ :

Յայսմ աւուր վարք ապրանոյն Աստուծոյ Թէոդորայ :

*Յաւուրս Զենոնի արքային ի քաղաքին Եղեկսանդրիա * էր Թէոդորա անունեալն, * A fol. 31 v° b.*
գեղեցիկ տեսլեամբ եւ մեծատուն ցոյժ : Եւ այր մի երիտասարդ, որդի մեծատան իշխանի, յանկարծ Թէոդորայի ի վարձ պղծութեան եւ բազում դանձս ձախեաց ի միջնորդս եւ ի պատրամատուրս եւ ոչ կարաց հատանել յանկութեանն :

Գնաց առ կին մի կախարդ, խստասրտաբնակ, արծաթի. եւ այնչափ ջանայ կախարդն այն ի բազում աւուրս սատանայական գործակցութեամբն, մինչեւ պատրեալ զԹէոդորա, եւ ասէ ցնա. Ի մուտ արեգականն՝ Աստուած ոչ վիսէ, զորձս մարդկան,

1 սրբուհւոյն] նոցա B || 2 չգտանէին] ոչ գտանէին B || 3 հաւատովք] ժողովեալ *add.* B — իւրեանց] իւրաքանչիւրոց B || 5 Սեպտեմբերի ԺԱ] եւ Հռոի B *add.* B || 6 վարք ապրանոյն Աստուծոյ Թէոդորայ] յիշատակ է ապրանոյն Քրիստոսի Թէոդորայ B || 7 առնակին] առն կին B || 9 ի զորձ պղծութեան] ի զործ աւրհանայ B || 12 պատրեալ] պատրեայ B || 13 ցնա *om.* B — մուտ] մուտս B.

beaucoup de peine recueillir les restes de la sainte et les inhuma, en secret, dans son jardin. Tous les chrétiens qui se trouvaient en Perse, se rendirent à l'endroit et cherchèrent, avec des gémissements, le corps, mais ne purent le trouver. Ils mirent de la terre mêlée au sang, avec foi, sur leur corps et guérirent de leurs maux.

La sainte martyre du Christ Ia, c'est-à-dire Manouchak, mourut le 11 Septembre.

En ce jour, vie de la servante du Christ Théodora.

Aux jours de l'empereur Zénon, vivait dans la ville d'Alexandrie * une * A fol. 31 v° b.
femme mariée, Théodora, belle de visage et fort riche. Un jeune homme, fils d'un prince riche, convoita Théodora pour un acte impur et prodigua beaucoup d'argent aux intermédiaires et négociateurs, mais ne parvint pas à réaliser son mauvais désir.

Il alla trouver une sorcière et lui promit de l'or et de l'argent ; elle fut si entreprenante cette sorcière, pendant de nombreux jours, avec la coopération du démon, qu'elle arriva à tromper Théodora et lui dit : Au coucher du

բանզի ոչ տիւ է եւ գիշեր : Եւ այսմ պատրուակեան բանիւքս խաբեցաւ Թէոդորա եւ անկաւ ի մեղս ընդ երիտասարդին :

Եւ յորժամ գնաց ի տուն իւր ճանեաւ վնասէութիւնն, բախեր վկուբան եւ սուգ արտասուաց լայր : Ասէ ցնա այրն իւր. Ընդէր կոծիս եւ գինչ եղեւ քեզ որ այդպէս աշխարես. ես կենդանի եմ եւ քեզ ինչ ոչ է պակաս : Ասէ Թէոդորա. Վայ ինձ որ կորուսի զպատուական պարկեշտութիւնս իմոյ. եղուկ եմ ես ընդ չարիսն իմ զոր գործեցի ինքնատակաս : Եւ գեղեալ մեղսն ոչ յայտնէր :

Եւ յորժամ եկ այրն ի տանէն, գնաց Թէոդորա առ կոյս մի կրօնաւոր եւ ասէ. Բեր
* A fol. 32 r° a. ինձ աւետարանն * զի վիճակ բնկեցից վասն մեղաց իմոց, քանզի այսօր չայչոյութիւնս գործ գործեցի եւ կամիմ իմանալ եթէ, պիտոյ Աստուած զգործն : Ասէ երանելի կինն. Թաւեցար, ով դուստր իմ, զի ոչ ինչ է զոր Աստուած ոչ գիտէ : Ընկեց Թէոդորա վիճակ եւ ել բանս այս. Զոր ինչ գրեցի՝ գրեցի :

Եւ ծանր եղեալ չարկանէր զգլուխն ուժգին ընդ երկիր, եւ ասէր. Վայ ինձ մեղաւորիս, որպէս ապառիմ ի մեղացս : Եւ յարուցեալ գնաց ի տուն. եւ գերծեալ

3 գործանն] գերեան B | 4 լայր] ողբայր B | 5 ինչ ոչ է] ոչ ինչ է, B | 6 իմ om. B | 7 գեղեալ մեղսն] գեղեարսն ոչ յայտնեաց B | 8 կոյս մի] կին մի B | 10 գործ] գործս B | — գործն] գործս իմ B | 11 զի ոչ ինչ է զոր Աստուած ոչ գիտէ] զի ոչ ինչ կայ զոր Աստուած ոչ գիտեյ, B | 13 գլուխն] իւր add. B.

soleil, Dieu n'a pas connaissance des actions de l'homme, car il ne fait ni jour, ni nuit. A ces paroles trompeuses Théodora se laissa prendre et commit le péché avec le jeune homme.

Lorsqu'elle retourna chez elle et reconnut la duperie, elle se frappa la poitrine et pleura à chaudes larmes. Son mari lui dit : Pourquoi gémis-tu et que t'est-il arrivé que tu soupires tant? Je suis encore en vie et il ne te manque rien. Théodora répondit : Malheur à moi, qui ai perdu ma modestie et ma pudeur! Que je suis malheureuse d'avoir commis la mauvaise action! Mais elle ne dévoila point le péché commis.

Après que son mari eut quitté la maison, Théodora se rendit auprès d'une
* A fol. 32 r° a. vierge religieuse et lui dit : Apporte-moi l'évangile, * pour que je tire au sort à propos de mes péchés, car j'ai commis aujourd'hui un acte de blasphème et je veux savoir si Dieu a connaissance de mon acte. La bienheureuse femme lui répondit : Tu as été trompée, ma fille, car il n'y a rien que Dieu ne connaisse pas. Théodora tira au sort et il sortit ce texte : *Ce que j'ai écrit, je l'ai écrit* [1].

Alors se mettant à genoux, Théodora frappa violemment sa tête contre terre et dit : Malheur à moi, pécheresse! comment vais-je me délivrer de mes péchés? Et elle se leva, retourna chez elle, rasa les cheveux de sa tête

1. Jean, xix, 22.

պղտախն իւր առնաբար եւ մերկացաւ պկանացի զգեստն եւ զոսկին Տաճեալ ի բակսայն եւ ի պարանոցէն եւ յականջացն եւ զգեցաւ զգեստ առն իւրոյ : Եւ ել ի տանէն եւ ի քաղաքէն եւ գնաց յօթեւտասաններկի վանս եւ ապկեցոյց ի ձեռն դռնապանին Տօր վանացն : Եւ նա հրամայեաց փակել զդուռն եւ ոչ եա թոյլ մտանել, փորձելով եթէ. Գազանք մարտնչին ընդ նմա եւ ոչ փախիցէ, յայնժամ առցուք զնա ի վանս :

Եւ ի գիշերին յայնմիկ երթեալ գազանացն մինչեւ ի դուռն եւ յորժամ տեսանէին զնա փախչէին, եւ ընդ առաւօտն մուծին զնա ի վանսն :

Եւ նորա մտեալ երկիր եղաւ եւ ասէ. Ընկալարուք զիս վասն Քրիստոսի եւ եղէց լուացօղ ոտից ձերոց եւ աւելացու վանացս : Ասէ Հայրն առաջի * ամենայն եղբարցն . * A fol. 32 r° b.
Որպեսզի՝ ընդ պատճառս եկիր առ մեզ . մթերէ ունիս զարտախս ինչ, մթերէ մարդասպանութիւն գործեցեր, մթերէ յումեքէ նեղութիւն ինչ ունիցիս, մթերէ ի ծառայութենէ փախեար : Ասէ Թէոդորա . Ոչ տէր, այլ եկի լալ եւ ապաշխարել զմեզս իմ :

Ասէ Հայրն . Եւ զինչ անուն է քո : Եւ նա ասէ . Թէոդորոս : Ասէ Հայրն . Եղբայր Թէոդորոս, ծանր է ծառայութիւն վանացս եւ անդաւ պահք եւ ապաշխարութիւն .

1 մերկացաւ] մերկեալ B — ի բակսայն] ի ձեռաց իւրոց B || 2 տանէն] իւրմէ *add.* B || 3 յօթեւտասաններկի] ի յօթեւտասաններկի B || 4-7 նա հրամայեաց ... ընդ առաւօտն մուծին զնա ի վանսն *om.* B || 9 Հայրն] վանացն *add.* B || 14 անդաւ] անդրաւ B.

comme un homme, ôta ses vêtements de femme, et les bijoux d'or de ses bras, de son cou, de ses oreilles, et revêtit les habits de son mari. Elle quitta sa maison et sa ville et se rendit au couvent Outevtasneki[1], elle se fit annoncer, par le portier, au prieur du couvent. Celui-ci ordonna de fermer la porte et ne lui permit point d'entrer, pour le mettre à l'épreuve : Si attaqué par les bêtes féroces, [dit-il], il ne s'enfuit pas, alors nous le recevrons au couvent.

Cette nuit-là les bêtes féroces s'approchèrent jusqu'à la porte [du couvent], mais en apercevant Théodora elles prirent la fuite. Au matin on le fit entrer au couvent.

Il entra, et se prosternant, il dit : Accueillez-moi pour le Christ ; je laverai vos pieds et balayerai le couvent. Le prieur lui dit en présence * de tous les frères : Mon fils, pour quelles raisons viens-tu à nous ? As-tu contracté des dettes vis-à-vis de quelqu'un ? As-tu commis quelque homicide ? Es-tu gêné par quelqu'un ? As-tu déserté le travail ? Théodora répondit : Non, seigneur, je suis venu pour pleurer sur mes péchés et faire pénitence. * A fol. 32 r° b.

Le prieur lui dit : Quel est ton nom ? Et il répondit : Théodore. Le père lui dit : Frère Théodore, le service du couvent est très dur, les jeûnes et les pénitences sont sans nombre ; peux-tu rester trois jours sans

1. Mot à mot : Le couvent des dix-huit sources.

կարճ ես երիս աւուրս անօթի կալ եւ զպարտէզն արբուցանել եւ ցորեն աղալ եւ հաց եփել եւ զբանձարն եւս, եւ ի սեղանոյն ժամն յոտն կալ եւ ծառայել եղբարցս, եւ զաղօթսն հաստարակաց՝ զմէջ պիշերին եւ զառաւօտին եւ զերրորդ ժամուն եւ զհաստարակ աւուրն եւ զինն ժամուն եւ զերեկոյին եւ զխաղաղականին տքնութեամբ եւ ծնրադրութեամբ կատարել : Եւ զայս առնելով զծառայութիւն պարտիզին եւ զսոհանոցին չ խափանել, եւ ի քաղաքին եւ յամենայն տեղի անտրտունջ գնալ եւ ամենայն եղբարցս հնազանդութեամբ ծառայել :

Եւ Թէոդորոս ուրախութեամբ ընկալաւ զպատուէրս հօրն եւ ասէ. Այո, տէր, ակն ունիմ առ Աստուած որ եւ ի բանիւ քոյ ոչ խափանեսցի եւ ոչ մի, այլ զամենայնն յօժարութեամբ կատարեցից :

* A fol. 32 v° a. * Եւ ընդ առաւօտն հրամայեաց հայրն . եւ եհան ի ջրհորոյ անտի երկերիւր սափոր ջուր եւ արբոյց պարտիզին . եւ երթեալ՝ եկեղեցին՝ եկաց զերրորդ ժամու աղօթսն, գնաց յաղօրիսն եւ ինքնին ագաց զցորեանն եւ եփեաց հարիւր եւ քառասուն եւ երիս նկանակս, եւ գնաց եկեղեցին յօր հաստարակին յաղօթսն, եւ երթեալ ի՛ խոհակերոցն եփեաց զբանջարն եւ գնաց զարձեալ յիններորդ ժամու յաղօթսն, եւ ապաստաւորեաց

2 բանձարն] բանջարն B || 3 զմէջ պիշերին] զմէջ պիշերոյն եւ զառաւօտուն եւ զերրորդ ժամուն, զվեցերորդին, զերեկոյին եւ զխաղաղականին B || 6 քաղաքին] քաղաքն B — տեղի] տեղիս B — գնալ] երթալ B || 7 ծառայել] ծառայես B || 8 զպատուէրս] պատուէր B || 9-10 այլ եւ ի բանիւ քոյ . . . կատարեցից] որ եւ մի բան ի հրամանաց քոց ոչ խափանեսցի՝ այլ ամենայնն յօժարութեամբ կատարեցից եւ ամենեցուն անպակասաբար ծառայեցից *add.* B || 12 երթեալ] ընդ եղբարսն *add.* B || 14 խոհակերոցն] խոհակերսցան B || 15 յիններորդ] յինն B.

manger, et arroser le jardin, moudre le blé, cuire du pain et des légumes, rester debout à l'heure des repas et servir les frères, dire les prières en commun, celle de minuit, du matin, de la troisième heure, de midi, de la neuvième heure, des vêpres, et du repos [complies] avec vigilance et génuflexion; et ce faisant, ne pas manquer au service du jardin et de la cuisine, aller en ville et partout ailleurs, sans murmurer et servir avec obéissance tous ces frères?

Théodore accepta avec joie les ordres du prieur et dit : Oui, seigneur, j'espère en Dieu que je ne manquerai à aucune de tes paroles et que j'accomplirai tout avec bonne volonté.

* A fol. 32 v° a. * Au matin, le prieur lui donna ses ordres ; et il tira du puits deux cents cruches d'eau et en arrosa le jardin ; il se rendit à l'église et assista à la prière de la troisième heure ; il alla au moulin et moulut lui-même le blé, fit cuire cent quarante-trois pains, se rendit ensuite à l'église pour les prières de midi, alla à la cuisine pour y cuire les légumes, se rendit après à la prière de la neuvième heure et servit à table les frères, car les religieux

եղբարցն ի սեղան անդր, ել բազում կրօնաւորք էին : Եւ յորժամ յարեան Հրամայեցին նմա առնել սակաւ հաց եւ ջուր եւ հինգ հարիւր ծունր կրկնել :

Եւ պաշտեցին զերեկոյին ժամն. եւ զարձեալ սրբոյց զպարտէզն երկերիւր սափոր ջուր, եւ երթեալ ազօթեաց վաղազականին ազօթիւն եւ սակաւիկ մի ննջեաց : Եւ մտեալ ի խուցն իւր ազաչէր զԱստուած լալագին պատառանօք եւ ասէր. Աստուած իմ, թողութիւն շնորհեա ազախնոյս քո որ կորուսի զվայելչութիւն անձին իմոյ : Եւ այնպիսի ձգնութեամբ կատարեաց զամ ս :

Իսկ այրն նորա ազաչէր զԱստուած զի յայտնեացէ նմա զամուսինն իւր թէ ո՞ր իցէ, քանզի ասէր. Մի արդեօք ընդ այլ ումեք չոգաւ : Եւ լուաւ ձայն յերկնից որ ասէր եթէ. Ընդ Հոգւոյն * սրբոյ գնաց : Եւ ասէ այրն. Տէր ցո՛ւց ինձ զնա : Եւ լուեալ զարձեալ * A fol. 32 v° b. ձայն. Ընդ առաւօտն երթիջիր ընդ ճանապարհն որ կոչի սրբոյն Պետրոսի եւ որ յառաջագոյն հանդիպիցի քեզ եւ ասացէ ողջոյն, նա է ամուսին քո :

Իսկ Թէոդորոս առաքեցաւ ի Հօրէն ուղտովքն վասն ցորենոյ եւ ձիթոյ : Եւ յորժամ երթայր՝ եահս ի հեռատեսանէ զայրն իւր, ճանեաւ եւ ասէ. Վա՛յ ինձ բաղդդ ամուսին իմ, թէ որչափ աշխատիմ զի ապաւեցայց ի ձեզանէ որ ի քէն անօրինեցայ : Եւ յորժամ

1 Հրամայեցին] ապա Հրամայեաց B || 8 նորա] իւր B — թէ] եթէ B || 9-11 Եւ լուաւ ձայն . . . զարձեալ ձայն] եւ յանուրջս ասացաւ նմա թէ. Ընդ առաւօտն երթիջիր B.

y étaient en grand nombre. Et lorsqu'ils se levèrent de table, ils lui ordonnèrent de prendre un peu de pain et de l'eau et de faire cinq cents génuflexions.

On récita les offices des vêpres, après quoi il arrosa de nouveau le jardin de deux cents cruches d'eau, alla dire ses prières de repos [complies] et dormit un peu. Rentré dans sa cellule, il pria Dieu avec beaucoup de larmes et supplications et dit : Mon Dieu, accorde le pardon à ta servante, qui a perdu la grâce de sa personne. Et elle passa huit années dans des mortifications pareilles.

Quant à son mari, il priait Dieu de lui faire connaître l'endroit où se trouvait sa femme; car il se disait : Ne serait-elle pas partie avec un autre? Et il entendit une voix du ciel qui lui dit : Elle est partie * avec le Saint-Esprit. * A fol. 32 v° b. Et le mari dit : Seigneur, montre-la-moi. Il entendit de nouveau la voix : Vers le matin, tu iras par la route dite de Saint-Pierre, et celle qui te rencontrera la première et qui te saluera, c'est ta femme.

Théodore fut envoyé par le prieur avec des chameaux pour chercher du blé et de l'huile. Chemin faisant, elle aperçut de loin son mari, le reconnut et se dit : Malheur à moi! mon doux mari, que de peines je me donne pour me délivrer du péché que j'ai commis envers toi. Lorsqu'elle fut près de lui,

մերձեցաւ երկիր եպագ եւ ասէ . Ողջոյն քեզ տէր իմ : Եւ նա զողջոյնն ընկալաւ եւ պատն ոչ ծանեաւ : Եւ յորժամ հեռացան ի միմեանց ասէ ացն . Տէր, ընդէր ոչ ցուցեր ինձ զկինն իմ որպէս խոստացար : Ձայն եղեւ առ նա եւ ասէ . Նա էր որ ի ճանապարհին երկիր եպագ քեզ եւ ողջոյնն ետու : Եւ յորժամ դարձաւ ոչ կարաց հասանել նմա : Եւ իբրեւ կատարեաց Թէոդորոս զհրամայեալ նմա սպասաւորութիւնն՝ դարձաւ ի վանս իւր :

Եւ սկսաւ պահել երկուս երկուս աւուրս եւ ապա ճաշակել : Եւ յետ միւս եւս տարւոյն՝ զչորս աւուրս շաբաթուն պահէր եւ ապա ճաշակէր : Եւ յետ միւս եւս տարւոյն՝
* A fol. 33 r° a. զվեց աւուրս շաբաթուն պահէր * եւ ապա ճաշակէր ի կիւրակէ ի կիւրակի : Եւ անխափան եւ անպակրզաբար ծառայէր եղբարցն : Եւ ի ժամ ազօթիցն ոչ պակասէր յեկեղեցւոյն : Եւ ապա գնացաւ մտեղէն մերկ ընդ անձին եւ ի վերայ պարեգօտ : Եւ յամենայն ժամ ասէր . Տէր, թող ինձ զմեզսն զոր գործեցի :

Եւ արար Տէր Աստուած մեծամեծ սքանչելիս ի ձեռն Թէոդորոսի, զի զմարդասպան կոկորդելոսն եսպան ազօթիւք եւ զմերձակայ գազանսն ազօթիւք սատակէր . եւ գայր

1 քեզ *om.* B — Եւ նա զողջոյնն ընկալաւ եւ պատն ոչ ծանեաւ *om.* B || 3 Ձայն եղեւ առ նա եւ ասէ . Նա էր] եւ ապա ապրեցուիեամբն Աստուծոյ գիտաց եթէ նա էր որ ի ճանապարհին երկիր եպագ եւ ողջոյն ետու *add.* B || 7 ճաշակել] եւ զծառայութիւնն անպակաս կատարէր : Եւ յետ տարւոյ միոյ յաւել ի պահսն՝ եւ ի չորս աւուրն միայն ճաշակէր, եւ յետ միւս եւս տարւոյ՝ զվեց օր շաբաթուն պահէր եւ ի կիւրակէ կիւրակէ ճաշակէր *add.* B || 9 ծառայէր] զծառայութիւնն կատարէր B — յեկեղեցւոյն] յեղբարցն B || 11 մտեղէն] մտեղէնս B || 13-p. 233 l. 5 զի մարդասպան ... բանտարկուն] եւ բանտարկուն տեսեալ գթառատելի ձգնութիւն նորա՝ մախայր ընդ նմա եւ յարուցանէր ի վերայ նորա պատերազմ B.

elle se prosterna et dit : Salut à toi, mon seigneur. Il accueillit le salut mais ne saisit pas les paroles. Et lorsqu'ils furent éloignés l'un de l'autre, le mari dit : Seigneur, pourquoi ne m'as-tu pas montré ma femme, comme tu me l'avais promis? Il entendit une voix qui lui dit : C'était elle qui sur la route s'est prosternée devant toi et t'a salué. Il revint sur ses pas, mais ne parvint pas à la rejoindre. Théodore, après avoir accompli service qui le lui avait été ordonné, rentra au couvent.

Il se mit à jeûner de deux jours en deux jours de suite, mangeant après. L'année suivante, il jeûna quatre jours de la semaine, mangeant
* A fol. 33 r° a. ensuite. L'année après, il jeûna six jours de la semaine, * ne se nourrissant que de dimanche en dimanche. Il servit ses frères incessamment et sans négligence. Il ne manqua jamais à l'église aux heures des prières. Ensuite il passa un cilice sur son corps nu et une tunique par-dessus. Il disait à tout moment : Seigneur, remets-moi les péchés que j'ai commis.

Le Seigneur fit de grands prodiges par l'intermédiaire de Théodore, car c'est par ses prières qu'il tua un crocodile homicide et fit mourir les bêtes féroces du voisinage par ses prières. Il délivra, en invoquant Dieu, un

մի ի բերանոյ առիւծու բանիւն Աստուծոյ յափշտակեաց եւ ձեռս դնելով դգիշատեալ անդամսն ողջացոյց եւ զազանն սատակեցաւ :

Երեւեցաւ նմա սատանայ եւ ասէ. Ամենապոռնիկ, ընկէր թողեր զայրն քո եւ եկեր այսր. երդնում ի զօրութիւն իմ, եթէ ոչ յարուցից ի վերայ քո հալածանս եւ անարգանս նախատանայ : Եւ նորա պիտասցեալ՝ անյայտ արար զբանսարկուն :

Եւ ընդ աւուրսն ընդ այնոսիկ առաքեցաւ ուղտովքն գնել ցորեան վանացն. եւ ի ճանապարհին յերեկոյին իջաւանեցաւ Յիննակնեան վանսն, եւ ննջեաց յոտս ուղտուցն : Եւ ի գիշերին յայնմիկ գնաց դուստր հօր վանացն առ Թէոդորոս, զի կարծէր թէ այր է, ասէ. Ննջեա ընդ իս : Եւ նա ասէ. Ոչ կարեմ քանզի այսահար եմ : Եւ ի * միւս եւս * A fol. 33 r° b.
անկեանն ննջէր այր մի եւ երթեալ աղձկանն զոռնկեցաւ ընդ նմա եւ յղացաւ :

Եւ ընդ առաւօտն ելեալ Թէոդորոս ողջունեաց զՏէր վանացն եւ զեղբարսն : Եւ յետ աւուրց մինչ գիտացաւ հայրն զյղումիւն դստերն իւրոյ եւ խոշտանգէր զնա թէ. Ո՛վ յղացոյց զքեզ : Եւ նա ասէ. Թէոդորոս աբեղայն Յուիծուտաննկի վանացն :

Եւ յարուցեալ հայր վանացն եւ այլ եղբարքն գնացին ի վանսն Ուիծուտաննկի : Եւ

6 Եւ ընդ աւուրսն] Եւ եղեւ ընդ աւուրսն B — ուղտովքն] ուղտոքն B || 9 քանզի այսահար եմ *om.* B — ի միւս եւս անկեանն] ի միւս անկիւնն B || 10 աղձկանն] աղջկանն B || 11 ելեալ] յարուցեալ B — զեղբարսն] եւ գնաց ուղտոքն ի վանս իւր *add.* B || 12 յետ աւուրց մինչ] յետ վեց ամսոց B — խոշտանգէր] խոշտանգեր B || 14 հայր վանացն] հայր աղջկանն B.

homme de la gueule d'un lion et par l'imposition des mains il guérit ses membres déchirés et le fauve mourut.

Le démon lui apparut et lui dit : Prostituée de tout le monde, pourquoi as-tu abandonné ton mari et es-tu venue ici? Je jure sur ma puissance que je vais soulever contre toi une persécution, des insultes et des outrages. Elle reconnut le démon et le fit disparaître.

Théodore fut envoyé, ces jours-là, avec des chameaux pour acheter du blé pour le couvent. En route, il hébergea, un soir, au couvent Innaknian [1] et s'endormit aux pieds des chameaux. La nuit, la fille du prieur du couvent vint auprès de Théodore, qu'elle croyait être un homme, et lui dit : Couche avec moi. Il lui répondit : Je ne le puis pas, car je suis possédé du démon. A l'autre * coin dormait un homme et la fille alla se prostituer avec lui et * A fol. 33 r° b.
devint enceinte.

Au matin, Théodore se leva et alla saluer le prieur du couvent et les frères. Quelque temps après, le prieur ayant remarqué la grossesse de sa fille, la maltraita en disant : Qui t'a rendue enceinte? Elle répondit : Le moine Théodore du couvent Outevtasneki [2].

Le prieur du couvent accompagné d'autres frères se mirent en route et se

1. Mot à mot : Des neuf sources. — 2. Mot à mot : Des dix-huit sources.

աւեն ցհայր վանացն եւ ցեղբարսն. Թէոդորոս աբեղայն ձեր բռնաղաւեաց զաղջիկն եւ յղացոյց : Կոչեաց հայրն զԹէոդորոս եւ ասէ. Ընդէր զործեցեր զանօրէնութիւնն զայն : Եւ Թէոդորոս. Թողութիւն արա ինձ, զի ոչ զոյ իմ պատասխանի : Եւ դարձան նոքա ի վանս իւրեանց :

Եւ յորժամ ծնաւ կինն, տարան զմանուկն եւ եդուն ի Թէոդորոս : Եւ հայրն եհան դնա տղայոմն հանդերձ ի վանացն : Եւ նորա երթեալ ի հովիւան դիեցուցանէր զմանուկն ի խաշանցն եօթն ամ մեծաւ աշխատանօք արտաքոյ վանացն, անոյց զտղայն եւ անուանեաց զանուն նորա Թէոդորոս :

Իսկ սատանայի տեսեալ զժուժկալութիւն երանելւոյն եղեւ ի կերպարանս տան
* A fol. 33 v° a. նորա եւ ասէ. Երանի՛ որ գտի զքեզ տիկին իմ, զի յորմէհետէ թողեր * զիս՝ լոյս աչաց իմոց խաւարեցաւ ի բազում արտասուաց որ վասն քոյ : Ով խաբեայ զքեզ կամ ով եբեր մոլորեցոյց յանապատս. եւ ես ընդ երկիր աշխատելով խնդրեմ զքեզ : Այսրմեան վշտացելոյս եւ զարձիր ի տուն քո, եւ երկնում զի ի ձգնութենէդ քումմէ ոչ խափանեցիր զքեզ. ոբր է զեղ երեսաց քոց. յիշեա զառաջին սէրն մեր եւ ել զկնի իմ :

Եւ նորա անզիտացեալ թէ սատանայ է, ասէ. Ես ւոյլ ի բազում անգր ոչ մոխց,

1 վանացն *om.* B — զաղջիկն] զաղջիկն իմ *add.* B | 5 ի Թէոդորոս] ցԹէոդորոս B || 7 եօթն] զեօթն B — աշխատանօք] աշխատութեամբ B || 12 եբեր] մոլորեցոյց զքեզ եւ եբեր B — ընդ երկիր աշխատելով] ընդ երկիր ընթանալով աշխատիմ եւ խնդրեմ B | 13 զարձիր] դարձ B.

rendirent au couvent Outevtasneki. Ils dirent au prieur du couvent et aux frères : Votre moine Théodore a violenté ma fille et l'a rendue enceinte. Le prieur fit venir Théodore et lui dit : Pourquoi as-tu commis cette iniquité? Théodore répondit : Je te demande pardon, je n'ai pas de réponse à te donner. Et ils retournèrent à leur couvent.

Lorsque la femme mit au monde l'enfant, on l'apporta et on le remit à Théodore. Le prieur le fit sortir du couvent avec l'enfant. Théodore s'en alla auprès des bergers et fit allaiter l'enfant par les brebis durant sept ans, et avec beaucoup de peines il éleva l'enfant en dehors du couvent et lui donna le nom de Théodore.

Le démon, voyant la persévérance de la bienheureuse, prit les traits de son mari et lui dit : Je suis heureux de t'avoir trouvée, ma femme, car de-
* A fol. 33 v° a. puis que tu m'as quitté, * la vue de mes yeux a baissé à cause des nombreuses larmes que j'ai versées pour toi. Qui donc t'a trompée et t'a conduite dans cette solitude pour te perdre? Je parcours la terre, à grande peine, et je te cherche. Aie pitié de mes douleurs et reviens chez toi, je te jure de ne pas mettre d'entraves à tes mortifications. Qu'est devenue la beauté de ton visage? Souviens-toi de nos premières amours et suis-moi.

Ne s'apercevant pas que c'était le démon, elle répondit : Je ne retourne-

քանզի հրաժարեցի ի քէն եւ ի տանէ իմէ եւ լընչից, վասն զի որպիսի Յովհաննու կոմսի ննջեաց ընդ իս, եւ այնր ապագաւ վախեայ յանապատս զի ապաշխարեցից զանօրէնութիւնն զոր գործեցի : Եւ յորժամ համբարձ գձեռս իւր յաղօթս, անյայտ եղեւ սատանայ եւ նորա դիտացեալ ալաղակեաց մեծաձայն. Աստուած իմ մի թողուր զիս :

Կերակուր էր նորա բանձար վայրի եւ ջուր ի ծովէն. եւ վայրի երէ բերէր նմա գբանձարն եւ ամենեւեին ի վանացն ոչ հեռացաւ : Եւ արտասուքն իբրեւ զգետ հեղուին զդայգ եւ զդերեկ. եւ զայս միայն ասէր. Տէր, դու միայն ես առանց մեղաց, թողութիւն արա յանցանաց իմոց :

Եղեն եղընգունք նորա իբրեւ յովազի եւ հեր գլխոյն վայրագացեալք որպէս առիւծու, աչքն ի տեսանելոյ խախանեցան * չարեզակնային ոտիցն եւ մարմինն իբրեւ զմամուռ քարի ներկեցաւ ի ցօղոյն եւ ի ցրտոյն : Եւ խուցն յորում էր՝ իբրեւ փոխգին լինէր ի սաստիկ անձրեւացն : * A fol. 33 v° b.

Եւ իբրեւ եաես սատանայ ցոյժ տկարացեալ զինքն, երեւեցոյց զամենայն գայրանս ժողովեալ առ նա, եւ ասէ. Կերիջ զպռունիկ կինս զայս : Իսկ երանելի կինն ամենեւեին

5 կերակուր] Քէոպրոսի էր վայրի բանջար եւ ջուր B — եւ վայրի երէ . . . հեռացաւ *om.* B || 6 հեղուին] յաչաց նորա *add.* B || 9 եղընգունք] եղենգունք B — իբրեւ յովազի] որպէս զյովազի B — գլխոյն] գլխոյ նորա B — որպէս առիւծու] իբրեւ զառիւծու B || 10 իբրեւ] որպէս B || 11 ի ցօղոյն եւ ի ցրտոյն] ի ցօղոյ եւ ի ցրտութենէ B — յորում էր] հանապազորդ *add.* B || 12 անձրեւացն] արտասուացն B || 13-p. 234 l. 2 Եւ իբրեւ եաես սատանայ . . . այլ ոչ եւս երեւեցան երեւմունքն] Եւ այսպէս զամս եօթն ապաշխարեաց, եւ սատանայ ցնորիւք եւ ազգի ազգի արհաւրօք անդադար չդանայր ահաբեկ առնել զնա եւ ծուրբեցուցանել. բայց երանելի կինն զօրութեամբն Քրիստոսի յաղթեաց ամենայն չնարիցն նորա B.

rai plus dans cette ville; je t'ai abandonné, toi et ma maison et les biens, parce que le fils du comte Jean a couché avec moi, et c'est pourquoi je me suis enfuie dans cette solitude, pour y faire pénitence de l'iniquité que j'ai commise. Et lorsqu'elle eut élevé les mains pour prier, le démon disparut; elle le reconnut alors, et s'écria à haute voix : Mon Dieu, ne m'abandonne pas.

Sa nourriture se composait de légumes sauvages et d'eau de mer. Les bêtes sauvages lui apportaient des légumes, et elle ne s'éloigna jamais du couvent. Ses larmes coulaient comme un fleuve, jour et nuit, et elle ne faisait que dire : Seigneur, toi seul es sans péché; pardonne-moi mes fautes.

Ses ongles devinrent comme ceux d'un léopard; ses cheveux poussèrent incultes comme la crinière d'un lion, la vue de ses yeux baissa * à cause de la chaleur du soleil, et son corps se teignit comme la mousse des pierres par la rosée et le froid. La cellule qu'elle habitait se remplissait de boue à cause des grandes pluies. * A fol. 33 v° b.

Lorsque le démon s'aperçut qu'elle était devenue très faible, il lui fit apparaître toutes les bêtes féroces rassemblées auprès d'elle et leur dit :

ոչ զարհուրեցաւ : Յարձեալ երեւեցոյց դանձ հեղեալ յերկրի եւ բազում ժողովուրդ յափշտակէին : Եւ նորա արարեալ վնշան սուրբ խաչին անյայտ եղեն երեւմունքն :

Եւ յայլում ժամու երեւեցոյց նմա բազում զօրականս երիվարօքն եւ երթեալ առ նա ասեն . Ել ընդ առաջ իշխանին եւ երկրպագեա : Եւ նա ասէ . Տեառն իմոյ երկիր պագից եւ զնա միայն պաշտեցից : Եւ եկեալ իշխանին՝ հրամայեաց զօրականացն եւ այնչափ դանեցին զաղախինն Քրիստոսի մինչեւ կիսամահ եղեալ անկաւ յերկիր իրրեւ զմեռեալ : Եւ տեսեալ զնա հովուացն կարծեցին եթէ մեռեալ է . զնացին ի վանսն եւ պատմեցին հօր վանացն եթէ . Թէոդորոս մեռաւ : Եւ երթեալ զտին զնա անմռունչ եւ իրրեւ զոհն զնա եւ ճանեան եթէ զեռ եւս կենդանի է, զարձան ի վանս :

* A fol. 34 r° a. Եւ ի մէջ զիշերին եկեալ ի միտս * իւր ասէ ողբալով . Վայ ինձ անօգնականիս թէ որպիսի զառն զնգը իմ : Եւ համբարձեալ զաչս եւ դէտուս իւր յերկինս աղօթեաց մինչեւ յառաւօտն : Եւ հայեցեալ տեսս այր մի ի կերպարանս ճառագի ունելով սկաւառակ լի անուշ կերակրովք . ճառոյց առաջի նորա եւ ասէ . Առաքեաց զնս իշխանն որ ևհար զքեզ եւ ասէ . Կեր զայս եւ թողութիւն արա ինձ զի չանգիտս տանջեցի զքեզ : Եւ նորա զիտացեալ զվարպետութիւնն ասէ . Յետս իմ երթ սատանայ, ես զՔրիստոս ունիմ ինձ օգնական : Եւ առժամայն անյայտ եղեւ եւ այլ ոչ եւս երեւեցան երեւմունքն :

Dévorez cette femme prostituée. Mais la bienheureuse femme n'en fut aucunement épouvantée. Alors le démon lui fit entrevoir de l'argent semé par terre, qu'une foule de gens s'arrachaient. Elle fit le signe de la sainte croix et ces apparitions s'évanouirent.

Un autre jour le démon lui fit entrevoir de nombreux soldats à cheval qui, venant à elle, lui dirent : Va au-devant du prince et prosterne-toi devant lui. Elle leur répondit : Je ne me prosternerai que devant mon Seigneur et je ne servirai que lui seul. Alors le prince arrivant, ordonna aux soldats de battre la servante du Christ; ils la frappèrent jusqu'à la rendre à moitié morte, et elle tomba à terre. Les bergers l'ayant aperçue et la croyant morte se rendirent au couvent et annoncèrent au prieur du couvent que Théodore était mort. Les moines s'y rendirent et le trouvèrent inanimé, mais lorsqu'ils s'aperçurent qu'il était encore en vie, ils retournèrent au couvent.

* A fol. 34 r° a. Au milieu de la nuit, revenant à elle, * elle se dit en gémissant : Malheur à moi, restée sans aide et sans secours, à quel point mes péchés me font justice! Elle leva les yeux et les mains au ciel et pria jusqu'au matin. Elle regarda et aperçut un homme, sous les apparences d'un domestique, tenant un plateau rempli de mets doux, qui les lui présenta en disant : Le prince qui t'a fait battre m'envoie pour te dire : Mange de cela et pardonne-moi de t'avoir tourmentée sans le savoir. Mais elle reconnut la ruse et dit : Retire-toi, satan [1]; j'ai pour soutien le Christ. Et aussitôt le démon disparut, et les apparitions ne se renouvelèrent plus.

1. Matth., iv, 10.

Եւ յորժամ կատարեցան եօթն ամք ապաշխարութեան, ելին հայրն եւ կրօնաւորքն Իննակնի վանիցն ի Թէոդորոսի վանան եւ ասեն. Ծանոյց մեզ Աստուած ի տեսլեան որ թողան մեղքն Թէոդորոսի, մուծէք զնա ի վանսն : Եւ ելեալ ի միասին տարան զնա, եւ այլ ոչ եւս թողին զնա երանել ի վանացն, զի մի զարձեալ անկցի ի փորձութիւն, արգելին ի խուց մի նեղ եւ անճոռնի եւ նեղմ զամս երկուս :

*Եւ ընդ աւուրան ընդ այնոսիկ եղեւ երաշտութիւն եւ ցամաքեցաւ ազբիւր ջրհորին եւ նեղեցան եղբարքն ի ջրոյ : Եւ հրամայեաց նմա հայրն երթալ ի ջրհորն եւ առնել *աղօթս : Յարուցեալ զնաց եւ ապաչեաց զԱստուած եւ կախեաց պատիղն լարովն ի ցամաքեալ ջրհորն եւ ելից ջրով եւ եհան, քանզի ի ջրհորն բղխեաց յորդագոյն ազբիւր եւ զարձաւ ի խուցն իւր :* * A fol. 34 r° b.

Եւ յորժամ գիտաց զօր վախճանի իւրոյ, կոչեաց զմանուկն ի խուցն եւ փակեաց զդուրսն, համբուրեաց զնա եւ ասէ. Որդեակ իմ սիրեցեալ, ժամ կատարման իմոյ հասեալ է, երթամ եւ այլ ոչ եւս դառնամ : Եւ դու մի ասեր թէ որբ մնացի, զի քո օգնական Աստուած է եւ հայր վանացս հայր քո է, եւ կրօնաւորքս՝ աւագ եղբարք քո, պատուեա զդոսա եւ երկիր ի գոյանէ : Պահս եւ ապօխս առացիր, ի ժամ պաշտամանն մի խափանիր, զբուն մի սիրեր, եթէ որ հարցանէ ինչ ցքեզ, պաշս քո ի խոնարհ ունելով տուր

1 ամք] ամ B | 2 վանիցն] վանացն B || 3 զնա] ի վանսն *add.* B | 4 այլ] *om.* B | 6 ջրհորին] ջրհորոյն B || 8 կախեաց] պատաուսօք *add.* B | 9 ջրով] պատիղն *add.* B || 15 գոյանէ] սոյանէ B.

Après que les sept années de pénitence se furent accomplies, le prieur et les religieux du couvent Innaknian se rendirent au couvent de Théodore et dirent : Dieu nous a fait connaître en une vision que les péchés de Théodore lui sont remis; faites-le entrer au couvent. Et ils partirent ensemble et le conduisirent au couvent; mais on ne lui permit plus de sortir du couvent, pour ne plus succomber à la tentation; on l'enferma dans une cellule étroite, petite et obscure, pendant deux ans.

Pendant ces jours il y eut une sécheresse qui mit à sec la source du puits, et les frères eurent à souffrir du manque d'eau. Le prieur lui ordonna d'aller au puits et d'y faire des * prières. Il se leva, s'y rendit et pria Dieu; il suspendit ensuite à l'aide d'une corde la cruche dans le puits à sec, la remplit d'eau et la remonta, car une source plus abondante encore avait surgi dans le puits, et il retourna à sa cellule. * A fol. 34 r° b.

Lorsqu'il connut le jour de sa mort, il fit venir l'enfant dans sa cellule, ferma la porte, l'embrassa et lui dit : Mon cher enfant, l'heure de ma mort est arrivée. Je m'en vais et ne retournerai plus. Tu ne diras pas que tu es resté orphelin, car Dieu est ton soutien et le prieur du couvent est ton père; les religieux sont tes frères aînés; respecte-les et crains-les. Observe les jeûnes et les prières; ne manque jamais aux heures d'offices; n'affectionne pas

պատասխանի, ընդ անկումն ինչումն քո մի խնդար, լաց ասեն զի անկեն ծիծաղեացես : Հիւանդաց ծառայեա, կուրաց առաջնորդեա, կաղաց ցուպ լեր, զմեռեալս աղմոսիւք ինայեա, ի սատանայական երեւմանց մի երկնչեր, յաղօթից մի դադարեր, զամենայն անձն ամրացո նշանաւ սրբոյ խաչին եւ ոչ անկցիս ի փորձութիւն : Եւ այլ բազում բանս խրատս տուեալ մանկանն, ննջեաց խաղաղութեամբ * ի Քրիստոս, Հոռի Բ եւ Սեպտեմբերի ԺԱ : * A fol. 34 v° a.

Եւ գնացեալ մանկանն ծանոյց հօրն եւ եղբարցն : Եւ գնացեալ ի խուցն հանին արտաքս. եւ ի մաքրելն ըստ կարգի օրինին զմարմինն՝ տեսին զնա կին մարդ, եւ յահի լեալ անկան յերկիւղ եւ ի զարմացումն եւ ի տագնապումն լեալ դողային :

Եւ հայրն պատուիրեաց մի ումեք ասել մինչեւ եկեսցեն զրպարտողքն : Եւ փութապէս առաքեաց եւ կոչեաց զհայրն եւ զեղբարսն Իննակնեան վանացն : Եւ ասէ ցհայրն. Ահա այր պատերն քո մեռաւ, տես զերեսն. ոչ սա է Թէոդորոս արեղայն : Եւ նա ասէ. Այո, նա է : Եւ խոնարհեալ համբուրեաց զնա եւ ասէ. Թողցէ Աստուած զմեղս քո որ գործեցեր ի դուստրն իմ :

Եւ ասէ ցնա հայր վանացն. Վերացո զոձիս հանգերձիցն : Եւ նա ըստ հրամանի նորա

1 Քշնամուցն քո] Քշնամուց քումն B || 3 աղմոսիք] աղմոսաք B || 5 բազում բանս խրատս տուեալ] բազում խրատս տուեալ B || 7 գնացեալ] երթեալ B — գնացեալ] գնացին B — հանին արտաքս] հանել զնա արտաքս B || 11 եղբարսն Իննակնեան վանացն] զեղբարքն Իննակնի վանացն B || 12 ասէ] զա B || 13 Թողցէ] քեզ *add.* B || 15 զոձիս] զոզիս B.

le sommeil; si quelqu'un te demande quelque chose, réponds-lui les yeux baissés. Ne souris point à la chute de ton ennemi; pleure ici-bas pour que tu puisses sourire là-haut; soigne les malades; guide les aveugles; sois le bâton des boiteux; enterre les morts en récitant les psaumes; ne crains pas les apparitions diaboliques; ne cesse point de prier; fortifie toute ta personne par le signe de la sainte croix et tu ne succomberas pas à la tentation. Après avoir donné à l'enfant bien d'autres conseils encore, il s'endormit paisiblement * dans le Christ, le 2 Hori, le 11 Septembre. * A fol. 34 v° a.

L'enfant alla annoncer au prieur et aux frères qui se rendirent à sa cellule, le transportèrent dehors, et en lavant le corps, d'après les usages de la coutume, ils s'aperçurent qu'il était une femme. Épouvantés, ils se mirent à trembler d'effroi, d'étonnement et d'appréhension.

Le prieur ordonna de ne rien dire à personne, jusqu'à ce que ses calomniateurs fussent arrivés. Il manda aussitôt et fit venir le prieur et les frères du couvent Innaknian, et dit au prieur : Le mari de ta fille vient de mourir; regarde sa figure, n'est-ce pas bien lui, Théodore le moine? Il répondit : Oui, c'est lui. Il se pencha et lui donna le baiser en disant : Que Dieu te remette le péché que tu as commis envers ma fille.

Le prieur du couvent lui dit : Soulève le bas de son vêtement. Il le sou-

վերացոյց : Իբրեւ եաես զի կին էր, անկաւ յերկիր եւ նուաղեցաւ : Եւ ջուր սրսկեալ յերեսն մինչեւ ցմեծ ժամս, ապա եկն ի միտս իւր եւ սկսաւ դողալ եւ ամենեքեան տեսին : Եւ եղեւ հառաչումն եւ ողբումն յոյժ եւ բաղում արտասուս հեղին յերկիր : Եւ սկսան սաղմոսն մատուցանել :

Եւ հրեշտակ Տեառն երեւեցաւ յայտնապէս հօր վանացն եւ ասէ. Երթիջիր վաղվաղակի ի քաղաքն եւ որ յառաջ * հանդիպիցի քեզ. սա գնա այսր ընդ քեզ : Եւ յորժամ * A fol. 34 v° b. գնաց հանդիպեցաւ առն Թէոդորայի զի ընթանայր : Եւ եհարց ցնա. Ուր երթաս այր դու : Եւ նա ասէ. Ամուսինն իմ մեռաւ եւ ընթանամ ի տեսանել զնա : Եւ եհան զնա յերիվարն իւր եւ տարաւ ի վանս. եաես զկինն իւր մեռեալ եւ ողբաց բարձր ձայնիւ եւ կոծեցաւ կոծ մեծ, որ եւ զամենեսին լացուցանէր :

Եւ ժողովեցան բազմութիւնք կրօնաւորաց եւ անապատաւորաց եւ թաղեցին զնա մեծաւ փառօք եւ օրհնութեամբ, փառաւորելով զՏուողն այնչափ համբերութեան աղախնոյ իւրոյ Թէոդորայ :

Իսկ այր նորա ազաչեաց զհայր վանացն եւ եաս նմա զխուցն Թէոդորայի. եւ նա մեծ ձգնութեամբ հանգեաւ ի Քրիստոս :

1 Եւ նա ըստ հրամանի նորա վերացոյց] եւ ըստ հրամանի նորա արար B | 3 արտասուս հեղին] արտասուք հեղան B || 5-10 Եւ հրեշտակ Տեառն երեւեցաւ ... լացուցանէր] Եւ յայտնեաց Աստուած առն նորա բարեպաշտի զմեռանիլն ամուսնոյ իւրոյ, որ եւ եկեալ եաես զնա նախ քան զիմացումն, եւ ողբայր բարձր բարբառով եւ կոծեցաւ կոծ մեծ, որ եւ զամենեսեան լացուցանէր B | 11 զնա] զսուրբ ապաիինն Քրիստոսի B || 12 այնչափ] այնպիսի B || 14 նորա] իւր B — Թէոդորայի] Թէոդորայ B || 15 ձգնութեամբ] կացեալ *add.* B.

leva d'après son ordre. Mais lorsqu'il s'aperçut que c'était une femme, il tomba à terre et s'évanouit. On lui versa de l'eau sur la figure pendant de longues heures, il finit par revenir à lui, se mit à trembler et tous en furent témoins. Il y eut de grands sanglots et des gémissements, on versa beaucoup de larmes à terre et on commença l'office.

Mais l'ange du Seigneur apparut visiblement au prieur du couvent et lui dit : Rends-toi sur-le-champ à la ville, et la première personne que * tu * A fol. 34 v° b. rencontreras, tu l'amèneras ici avec toi. Lorsqu'il fut parti, il rencontra le mari de Théodora qui arrivait en courant. Il lui demanda : Où vas-tu, homme? Il répondit : Ma femme est morte, et je cours pour la voir. Il le fit monter sur son cheval et le conduisit au couvent. En apercevant sa femme morte, il se mit à sangloter à haute voix, accompagné de profonds déchirements qui firent verser des larmes à tout le monde.

Un grand nombre de religieux et d'anachorètes du désert se réunirent et l'enterrèrent avec grande pompe et bénédictions, en glorifiant Celui qui avait doué de tant de patience sa servante Théodora.

Quant à son mari, il pria le prieur du couvent de lui donner la cellule de Théodora, et il reposa dans le Christ après une vie de grand ascétisme.

Եւ յաջորդն Թէոդորոս առաքեալ դվարս անուագողին հոգեւոր ծնօղն իւրոյ եւ եղեւ ձգնութեան նորա նմանող : Եւ յորժամ վախճանեցաւ հայր վանացն, նստուցին զնա վոխանակ նորա առաջնորդ եւ հայր վանից ուխտին :

* A fol. 35 r° a. * *Հոռի Գ եւ Սեպտեմբերի ԺԲ : Վկայաբանութիւն սուրբ եպիսկոպոսին Ղազոնոմոսի .*

Այս երանելի քահանայապետս Քրիստոսի՝ էր ի ժամանակս Դիոկղետիանոսի ամբարիշտ արքային, եպիսկոպոս լեալ Իտալեացւոց : Եւ վասն հալածանաց ժամանակին եկող գԻտալիա եւ գնաց ի սահմանս Բիւթանացւոց եւ հասեալ ի գեօղ մի որ կոչի Սորէ, իջաւանացաւ առ այր մի հաւատացեալ՝ որոյ անուն էր Կոռնելիոս : Եւ ուսուցանէր զանհաւատսն եւ հաստատէր զհաւատացեալսն : Եւ շինեաց անդ եկեղեցի յանուն սուրբ հրեշտակապետին Միքայելի : Եւ ձեռնադրեաց զԿոռնելիոս սարկաւագ, յանձն առնելով նմա զխորհուրդս աստուածային :

Եւ ինքն գնաց յերկիրն Լիկիոնաց եւ Աւղիոյ եւ բարեպաշտ վարգապե-

1 *անուագողին*] *իւրոյ եւ add.* B || 3 *վանաց om.* B || 4 *Հոռի Գ եւ Սեպտեմբերի ԺԲ :*] *Վերսաին Հինգօրեայ ոսն Ննդեան Առաւաձաձնին, եւ երկրպագութիւն Խաչին : Եւ վկայութիւն Ղազոնոմոսի եպիսկոպոսի եւ վկայի add.* B || 5 *Քրիստոսի om.* B || 6 *ամբարիշտ*] *կռապաշտ* B — *Իտալեացւոց*] *Իտալոյ քաղաքին* B || 8 *իջաւանեցաւ*] *իջեւանեցաւ* B || 9 *զանհաւատսն եւ հաստատէր om.* B || 11 *յանձն առնելով*] *յանձն արար նմա զաստուածային խորհուրդն* B || 12 *յերկիրն Լիկիոնաց եւ Աւղիոյ*] *յերկիրն Կիլիկիոյ եւ Աւղիոյ* B — *բարեպաշտ վարգապե-*

Le jeune Théodore hérita de la vie de sa nourrice et mère spirituelle et fut l'imitateur de sa vie ascétique. Et lorsque le prieur du couvent vint à mourir, on l'élut, pour le remplacer, comme higoumène et prieur de la communauté et du couvent.

* A fol. 35 r° a. * 3 HORI, **12 Septembre**.

Martyre du saint évêque Autonomos.

Ce bienheureux pontife du Christ vivait aux jours de Dioclétien, l'empereur impie; il était l'évêque des Italiens. A cause des persécutions de l'époque, il quitta l'Italie et se rendit dans la région des Bithyniens, et arrivé dans un village nommé Sorei, il descendit chez un fidèle dont le nom était Cornélius. Il y enseignait les infidèles et raffermissait les fidèles. Il y construisit une église au nom du saint archange Michel. Il ordonna diacre Cornélius et lui confia les divins mystères.

Il partit ensuite lui-même pour le pays de Lycaonie et d'Isaurie où par

տուքեամբն եղեւ քարոզ Քրիստոսի, եւ զբազումս լուսաւորեաց : Եւ դարձեալ եկն առ Կոռնելիոս եւ եդիտ զի բազմացուցեալ էր զհաւատացեալսն, ձեռնադրեաց զնա քահանայ :

Եւ ընդ աւուրսն ընդ այնոսիկ գնաց Դիոկղետիանոս արքայն ի Նիկոմիդիա 5 *քաղաքն եւ բազում քրիստոնեայս եսպան վասն հաւատոցն Քրիստոսի : Եւ մտեալ ի նաւ սուրբն Ազատոնոմոս՝ էանց յայնկոյս եւ գնաց ի Մանդինիոն եւ ի * Կլոդիոպոլիս, * A fol. 35 r° b.*
զարձուցանէր զմոլորեալսն եւ հաստատէր զհաւատացեալսն եւ ուսուցանէր ամենեցուն զդիտութիւն ճշմարտութեան :

Դարձեալ անդրէն առ Կոռնելիոս եւ եդիտ զի բազմապատիկ յաւելեալ էր ի քրիստո- 10 *նեայսն եւ կացոյց զնա ի պատիւ եպիսկոպոսութեան : Եւ առժամայն սուրբն Ազատոնոմոս ընթացաւ յԱսիանի եւ անդ սերմանեաց զբարեպաշտութեան հաւատոյ սերմանս :*

Եւ դարձեալ եկն առ Կոռնելիոս եւ երթեալ ի մերձակայ գիւղ մի որ կոչի Լիմնոյ, ուսոյց բնակչաց կռապաշտից զբանն կենաց եւ մկրտեաց զնոսա : Եւ սքանչելագործութիւնս եւ բժշկութիւնս արար ի տեղւոջն յայնմիկ :

15 *Եւ ոմանք ի քրմացն եւ որք մնացին ի մոլորութեանն՝ ի միում աւուր ժողովեցան եւ*

տուքեամբն եղեւ] բարեպաշտութեամբ եղեւ B || 5 *քաղաքն om.* B — *եսպան*] սպան B || 6 *Ազատոնոմոս*] Ազատոնոմէոս B — *ի Մանդինիոն եւ ի Կլոդիոպոլիս*] *ի Մանաիեոն ի Կղեղիոպոլիս* B || 7 *եւ հաստատէր զհաւատացեալսն om.* B || 9 *ի քրիստոնեայսն*] *ի հաւատացեալսն* B || 10 *սուրբն Ազատոնոմոս om.* B || 12 *զարձեալ եկն*] զարձաւ B — *գիւղ*] գեօղ B || 13 *զբանն կենաց*] զբանն Աստուծոյ B || 14 *բժշկութիւնս*] անուամբն Քրիստոսի *add.* B.

sa pieuse doctrine il s'appliqua à prêcher le Christ et éclaira beaucoup de gens. Il revint de nouveau chez Cornélius et trouvant qu'il avait accru le nombre des fidèles, il l'ordonna prêtre.

A cette époque l'empereur Dioclétien s'étant rendu à la ville de Nicomédie y fit mourir nombre de chrétiens pour la foi du Christ. Saint Autonomos s'embarqua sur un navire, passa de l'autre côté, et se rendit à Mantinium et à * Claudiopolis, y convertit ceux qui étaient dans l'erreur, raffermit les fi- * A fol. 35 r° b.
dèles et enseigna à tous la science de la vérité.

Il retourna de nouveau auprès de Cornélius et s'apercevant qu'il avait augmenté beaucoup le nombre des chrétiens, il l'éleva à la dignité d'évêque. Saint Autonomos se hâta aussitôt de parcourir l'Asie et y sema la semence de la piété et de la foi.

Il revint encore auprès de Cornélius et se rendit dans un village voisin, nommé Limna, y enseigna aux habitants idolâtres la parole de la vie et les baptisa. Il fit dans cet endroit des miracles et des guérisons.

Quelques-uns parmi les prêtres païens qui restèrent dans l'erreur s'étant

կատարէին տօնս կուոցն, զոր տեսեալ Հաւատացելոցն վառեցան նախանձու Տեառն եւ պիտեցին ի վերայ նոցա եւ պկուռան խորտակեցին : Եւ բարկացեալ կռապաշտիցն անսային դտանել պիպող ժամանակ՝ զի չար ինչ արասցեն բրիստոնէիցն :

Եւ յաւուր միում յորում սուրբն Ազատոնոմոս պատարագեաց փրկական խորհուրդն կատարէր ի վերայ սրբոյ սեղանոյն, պիտեցին բրօք եւ սուսերօք եւ քարիւք, 5
* A fol. 35 v° a. *մտին եկեղեցին եւ առաջի սրբոյ սեղանոյն եւ * խորտրտոյն սպանին պքահանայապետն Քրիստոսի զսուրբն Ազատոնոմոս, եւ տեղւոյ սրիեն առաջի սրբոյ սեղանոյն ի ներքս ի խորանն . եւ զբրիստոնեայսն ցրուեցին :*

Եւ կին մի հաւատարիմ Մարիամ անուն, զոր էր ձեռնադրեալ Կոռնելիոս սարկաւագուհի, առեալ զոսս քրիստոնեայս բարձին գմարմինն՝ եւ պատուով թաղեցին ի գեօղն 10
Վամբլիոյ : Եւ ի ժամանակս Կոստանդիանոսի մեծի արքայի, շինեցին ի վերայ տապանին մեծ եւ գեղեցիկ եկեղեցի :

Կատարեցաւ սուրբն Ազատոնոմոս եպիսկոպոսն Սեպտեմբերի ԺԲ :

Յայսմ աւուր կատարեցաւ սրով սուրբ մարտիրոսն Քրիստոսի Ռոմիկոս ի Տրա- 15

1 տօնս] զտօնս B || 3 չար ինչ] փոխանակ չարին չար B || 4 յորում *om.* B — Ազատոնոմոս] Ազատոնոմէոս B || 5 կատարէր] մատուցանէր B — պիտեցին] կռապաշտքն *add.* B || 6 եւ առաջի սրբոյ սեղանոյն եւ խորտրտոյն սպանին] եւ ի խորտրտեանն անցեն ի խորանին առաջի սրբոյ սեղանոյն սպանին B || 7 Ազատոնոմոս] Ազատոնոմիոս B — առաջի սրբոյ սեղանոյ ի ներքս ի խորանն] առաջի սեղանոյն Քրիստոսի ի ներքս ի խորանին B || 9 Հաւատարիմ] Հաւատացեալ B || 10 ի գեօղն Վամբլիոյ] ի գեօղն որ կոչի Վամբլիոյ B || 11 սրբոյն *om.* B — տապանին] սրբոյն *add.* B || 12 Ազատոնոմոս] Ազատոնոմիոս B — Սեպտեմբերի ԺԲ] եւ Հոռի Գ *add.* B || 14 սրով] եւ բազմաչարչար տանջանօք *add.* B — մարտիրոսն] վկայն B — Ռոմիկոս] Ռոմէոս երանելի մահուամբ *add.* B.

un jour réunis pour célébrer les fêtes des idoles, les fidèles, à cette vue, enflammés du zèle du Seigneur, les attaquèrent et brisèrent les idoles. Les idolâtres, irrités, attendirent le moment favorable pour faire du mal aux chrétiens.

Un jour que saint Autonomos célébrait sur le saint autel le divin mystère de la rédemption, ils attaquèrent à coups de gros bâtons, de glaives et de pierres l'église, y pénétrèrent et tuèrent le pontife du Christ, saint Autonomos,
* A fol. 35 v° a. devant le saint autel et le * saint mystère; son sang coula devant le saint autel, à l'intérieur du sanctuaire, et les chrétiens furent dispersés.

Une femme fidèle, du nom de Marie, que Cornélius avait ordonnée diaconesse, accompagnée de quelques chrétiens, enleva le corps et l'inhuma avec honneur dans le village de Vamblie. Aux jours du grand empereur Constantin on construisit sur le tombeau une belle et grande église.

Le saint évêque Autonomos mourut le 12 Septembre.

En ce jour mourut par le glaive, sur l'ordre de l'empereur Trajan, le

յանոսէ արքայէ : Նոյնպէս եւ սուրբ վկայն Եւդոքսիոս կատարեցաւ սրով ի Դիոկղետիանոսէ արքայէ ի Մելիտինի քաղաքին եւ ընդ սրբոյն Եւդոքսիոսի կատարեցան հազար եւ հարիւր եւ երեսուն եւ չորս մարտիրոսք ի նոյն քաղաքին :

[B * Ի սմին աւուր նահատակեցան վկայութեամբ սուրբ մարտիրոսքն Քրիստոսի * B
Մակեդոնիոս, Թէոդուլոս եւ Տատիանոս վասն հաւատոյն որ ի Քրիստոս : p. 141 a.

Նոյնպէս եւ ի քաղաքն Իկոնիոյ, կատարեցաւ սրով վասն Քրիստոսի հաւատոյն՝ սուրբ վկայն եւ եպիսկոպոսն Իկոնիու Արոնատոս, զոր այլք զսա Կուռնատոս կոչեն, երանելի մահուամբ :

Եւ ի սոյն կատարեցաւ չարչարանօք եւ մահուամբ երանելին Թէոդորոս վկայն յԱղեկսանդրիա քաղաքն՝ զոր ընկեցին ի ծով :

Յայսմ աւուր յիշատակ է սրբուհւոյն Ինեսիմայ ճգնաւոր մօր մերոյ՝ որ էր զուսար թագաւորի, որոյ էին քաղաք երկոտասան. եւ ի մեռանել ճնողացն զամենայն թագաւորութիւնն նմա աւանդեցին, եւ նա զամենայնն բաշխեալ աղքատաց եւ ինքն գնաց յանապատ խորին, եւ կացեալ մեծ ճգնութեամբ զամս բազումս՝ փոխեցաւ ի Քրիստոս որում ցանկայր :]

1 արքայէ] ամբարիշտ արքայէ *add.* B || 1-3 Նոյնպէս եւ սուրբ վկայն Եւդոքսիոս ... քաղաքին] Նոյնպէս եւ ի Դիոկղետիանոսէ կատարեցաւ սուրբն Եւսեբեսիոս եւ այլ հազար հարիւր եւ երեսուն եւ չորս վկայք ի Մելիտինի քաղաք B.

saint martyr du Christ Romylos. De même mourut par le glaive, sur l'ordre de l'empereur Dioclétien, le saint martyr Eudoxius, dans la ville de Mélitine. Avec saint Eudoxius et dans la même ville moururent onze cent trente-quatre martyrs.

[B * En ce jour subirent le martyre les saints martyrs du Christ Macé- * B
donius, Théodulos et Tatianus pour la foi du Christ. p. 141 a.

Également mourut d'une mort bienheureuse, par le glaive et pour la foi du Christ, dans la ville d'Iconium, le saint martyr et évêque d'Iconium, Oronatus que d'autres appellent Coronatus.

En ce même jour subit les tortures et la mort le bienheureux martyr Théodore, qu'on jeta à la mer dans la ville d'Alexandrie.

En ce jour, commémoration de sainte Onésima, notre mère ascète, qui était fille d'empereur et qui possédait douze villes; à qui on remit tout le royaume, à la mort des parents, mais elle, après avoir tout distribué aux pauvres, se retira dans une profonde solitude, y vécut de longues années d'une grande vie ascétique et s'en alla auprès du Christ vers lequel elle aspirait.]

Հոկ. Գ եւ Սեպտեմբերի ԺԳ : Վկայաբանութիւն սրբոցն Դիոդորայ եւ Դիդիմայ .

* A fol. 35 v° b. *Որք էին քրիստոնեայք ի քաղաքէն Լաւոդիկեայ Ասորոյ, * եւ մատնեցան ի ձեռս իշխանին : Եւ կացեալ առաջի խոստովանեցան յայտնապէս զԱրիստոսի աստուածութիւնն : Եւ ի մատիկ տանջանացն եւ չարչարանացն աւանդեցին զհոգիս իւրեանց ի ձեռս հրեշտակացն առ Աստուած ի Սեպտեմբերի ԺԳ :*

Յայսմ աւուր Նաւակատիս է սուրբ Յարութեան մեծի եկեղեցւոյն :

Երանելի զվսոյն Հեղինէ եգիտ զսուրբ խաչն Քրիստոսի : Եւ յորժամ շինեաց մեծն Կոստանդիանոս զմեծ եկեղեցին Երուսաղեմայ, զսուրբ Յարութիւնն ի Սեպտեմբերի ԺԳ, ժողովեաց բազում եպիսկոպոսունս եւ քահանայս եւ օրհնեցին զեկեղեցին եւ զաթար մեծ եւ հռչակաւոր Նաւակատիս, եւ մինչեւ ցայսօր կատարի ծոնս այս :

* B p. 141 b. [B * *Նաւատատիք է սրբոյ Յարութեանն Երուսաղեմի մեծի եկեղեցւոյն, յորում է աստուածընկալ վերեղմանն, եւ սուրբ Golgotha, եւ այլ տեղիքն կենարար չարչարանաց եւ սրբոյն Սիոնի :*

Երանելի զվսոյն Հեղինէ՝ զի որպէս կամօք քարւոյրին եգիտ զաստուածային խաչափայտն որ ծածկեալն էր եւ թաքուցեալ, նոյն օրինակ մաքրէր եւ բանայր զաստուա-

4 NOEMBRE. 13 Septembre.

Martyre des saints Diodore et Didyme.

* A fol. 35 v° b. C'étaient des chrétiens de la ville de Laodicée de Syrie, et ils furent livrés entre les mains du président. Mis en sa présence, ils confessèrent ouvertement la divinité du Christ. Et ils rendirent leur âme, au milieu d'atroces tortures et d'effrayants supplices, à Dieu, par les mains des anges, le 13 Septembre.

En ce jour, fête de la consécration de la grande église de la sainte Résurrection.

La bienheureuse impératrice Hélène trouva la sainte croix du Christ. Lorsque Constantin le Grand eut construit la grande église de la sainte Résurrection à Jérusalem, il convoqua pour le 13 Septembre, nombre d'évêques et de prêtres qui bénirent l'église. Il fit faire une grande et retentissante cérémonie de consécration, dont la fête se célèbre encore jusqu'aujourd'hui.

* B p. 141 b. [B * Fête de la consécration de la grande église de la sainte Résurrection à Jérusalem, dans laquelle se trouve le tombeau qui reçut Dieu, du saint Golgotha et d'autres lieux de la passion vivifiante et de la sainte Sion.

La bienheureuse impératrice Hélène, de la même manière que par la volonté de l'empereur elle avait fait l'invention du divin Arbre de la croix qui demeurait inconnu et caché, fit aussi, suivant le même principe, nettoyer et découvrir le

Ձային վերելմանն, զի եւ նա ձաձկեալ էր եւ չոլով լցեալ, եւ տաճար կուռց յարուցեալ ի տիկնայսոցն : Բանզի յետ գտանելոյ Խաչին, լչեալ ի սրբոյ Գողգոթայէն՝ եկեալ ի տեղի պարտիզին, ուր էր սուրբ վերելմանն վիմատիր, եւ գՀողն եւ զնիւթն ամենայն որ ի ներքս՝ հեռի ի տեղւոջէն բացորոշել հրամայէր, եւ այնպէս յայտնի արարին գսուրբ վերելմանն :

Եւ տաճար մեծ եւ գեղեցուն վայելուչ եւ ոսկեզօծ առ ի թագուհւոյն ի սուրբ տեղի յարութեան Փրկչին տնօրէն վայելչապէս եւ բարձրապէս շինեալ, եւ բազում ընծայս նուիրեալ, եւ այնուհետեւ յայտնեալ զկենդանարար եւ զպատուական խաչն Տեառն :

Եւ թագուորական հրամանաւն եւ օրինադրութեամբն ամենազօրաւոր եւ մեծ եկեղեցին՝ երկնահաւասար տաճարն, եւ ամենազոն եւ վայելչապէն գեղեցուն ի վերայ վերելմանին Քրիստոսի շինեցաւ, եւ սրբոյ Գողգոթային, եւ անօրինական սուրբ տեղացն . զոր ընդարձակ քան զաշխարհ, եւ բարձրագոյն քան զերկնիկ երկին, եւ գեղեցկագոյն քան զպրտխան Տաւտաւոմբ . եւ զիտեմք զի ամենայնի տանողն եւ անբովանդակելին՝ անդ տարեալ եւ բովանդակեալ մարմնով կրեալ զմեզն փրկութեան համ :

Որով եւ գնայն տեղի բիւր օգտութեամբ եւ ճշմարիտ փառիւթեամբ պայծառացուցեալ՝ քան գնախատուն վերելմական պրախտ առլցոյց . զի անդ՝ ծերացեալ մահացաւք եւ պատապարտեցաւք, եւ աստ՝ արդարացեալ փրկեցաւք եւ կենդանացաւք :

divin tombeau, resté également couvert et rempli de terre, et sur lequel un temple d'idoles avait été élevé par les païens. Car après avoir fait l'invention de la Croix, descendant du saint Golgotha, elle arriva à l'emplacement du jardin où se trouvait le saint tombeau taillé dans un roc; elle ordonna de transporter loin de l'endroit toute la terre et les matières se trouvant à l'intérieur et mit ainsi à découvert le saint tombeau.

L'impératrice fit construire un grand temple et une élégante chapelle ornée d'or, sur l'emplacement sacré de la résurrection de notre Sauveur, tous les deux élégants et sublimes, auxquels elle fit de nombreux dons, et c'est ensuite qu'elle exposa la vivifiante et précieuse croix du Seigneur.

Et par ordre et par une loi édictée de l'empereur, il fut construit une superbe et grande église, un temple ressemblant au ciel et une chapelle de toute richesse et de toute beauté sur le tombeau du Christ, ainsi qu'au saint Golgotha et autres lieux saints de l'Incarnation de notre Seigneur; endroits que nous croyons plus vastes que la terre, plus élevés que les cieux des cieux et plus beaux que le paradis; et nous savons que Celui qui contient tout et ne peut être contenu, y a été transporté et y a été contenu avec son corps et a souffert la mort pour notre salut.

C'est pourquoi Il a rendu cet endroit resplendissant d'innombrables bienfaits, le comblant de vraies délices, bien plus que la première demeure, le paradis de l'Éden, car là nous avons trouvé la mort par le péché et nous y avons été condamnés, tandis qu'ici nous avons été justifiés, sauvés et vivifiés.

Բանիւ հեղմամբ անպարտին արեան որ ի Գողգոթայն՝ լուացեալ ընդեցաւ ամենայն մեր պարտք մեղաց, եւ թաղմամբ եւօրեայ յատուածընկալ պերեզմանն որ ի պարտիզին՝ բուռոյդ պտղ զամենեսեան ի յարութեան յոյս, հատն կենդանարար, բազում առնելով արդիւնս իւրով անդէն ծեւանիլոյն եւ յառնելոյն :

Զոր պնդն ապա պատուական սուրբ տեղիքն յիրաւի մեծապայծառ եւ ոսկեզօծ շինուածովք պայծառացուցանէին բրիստոսասէր թագաւորքն՝ մայր եւ որդին, ըստ նախ պրինակելոյ պնդն խորանին Մովսէսի, եւ տաճարին Սողոմոնի :

* B p. 142 a. ** Նա եւ այլ բազում տրաշագան եկեղեցիս շինուածս առնէին, ի սուրբ Բեթղեհէմ եւ յայրն, եւ լեառն Ձիթենեաց, եւ ի մեծն Սիան, եւ յայլ անօրինակ սուրբ տեղիսն Երուսաղեմի :*

Եւ ապա իբրեւ բարիւք ամենայն շինեցաւ, յայնժամ ազդմամբ սուրբ Հոգւոյն եւ կամօք նմին բարեպաշտ պշխոյին Հեղինեայ, եւ հրամանաւ նոյն մեծի սրբոյին Կոստանդիանոսի, ժողովեալ բազմութիւն սրբոց հօրց եւ հայրապետաց եւ անթիւ եպիսկոպոսաց սրբոց՝ որք գումարեցան ի տիեզերաց, հանդերձ քահանայիւք եւ բոլոր լրմամբ սխաին եկեղեցւոյ, եւ ձգնաւորաց սրբոց եւ աշխարհատումար ժողովք ընդ սրբոյ Մակարիոսի պատրիարքին Երուսաղեմի, որ էր մի ի պիտաւորաց առաջին սուրբ

Car c'est par le sang versé par l'Innocent sur le Golgotha que toutes nos dettes des péchés ont été lavées et effacées, et c'est par la sépulture de trois jours dans le tombeau qui reçut Dieu, et qui se trouve dans le jardin, que le grain, source de la vie, portant beaucoup de fruits [1], nous a fait tous germer à l'espérance de la résurrection par sa mort et par sa résurrection.

Ce sont ces lieux saints de mystères, que les empereurs, amis du Christ, la mère et le fils, rendirent vraiment resplendissants par de superbes constructions ornées d'or, à l'image du tabernacle de Moïse et du temple de Salomon, qui les représentaient dans les anciens temps.

* B p. 142 a. * Ils firent encore construire beaucoup d'autres merveilleuses églises à saint Bethléem et à la Grotte et sur le mont des Oliviers et à la grande Sion et autres lieux saints de l'Incarnation de notre Seigneur à Jérusalem.

Et lorsque tout fut bien construit, alors, par l'inspiration du Saint-Esprit et par la volonté de la même pieuse impératrice Hélène, et sur l'ordre du même grand empereur Constantin, y furent convoqués une multitude de saints pères, de patriarches et d'innombrables saints évêques qui s'y réunirent de toutes les parties de l'univers, accompagnés de prêtres et de toute la plénitude du clergé de l'église et de saints ascètes et de tout le concours de personnes venues de toutes les parties du monde, auprès de saint Macaire, patriarche de Jérusalem, qui fut l'un des principaux du premier saint concile de Nicée,

1. Jean, XII, 24-25.

ժողովոյն Նիկիոյ, հանդամբ եւ ազօթիւբ եւ արտասուապոչ երգօբ՝ օձին եւ օրհնեցին մեծ եւ պայծառ նաւակատեօբ վեհերեցի սրբոյ Յարութեանն, եւ զսրբատոյն մատուռն կենառնակ վերելմանին Քրիստոսի՝ եւ պ Գողգոթային, նոյնպէս եւ զայլ սուրբ տեղիսն, եւ մեծամամբ կերակրեցս տղբատացն բաշխեցին :

Եւ այսպէս մեծ եւ հռչակաւոր նաւակատիս կատարելով յերեքտասանն Աեղ տեմրերի, եւ ի չորեքտասանն նորին ամոյ բարձրացուցեալ գուլին վնոյն պատեալ սատուռածային խաչափայտն : Վասն որոյ եւ աւանդեալ հաստատեցին յայսմ ամի յերեքտասան Աեպտեմբերի կատարել զտօն Նաւակատեացն, եւ ի չորեքտասանն՝ զտօն Վերացման սրբոյ խաչին :

Զոր եւ նոյն ժողով հարցն սրբոց՝ սուրբ Հոգւոյն ազդմամբ հաստատեցին յամենայն ամի յերեքտասանն՝ պյիշատակ նաւակատեաց սուրբ տեղեացն առնել, եւ ի չորեքտասանն՝ վկենդանարար Խաչն բարձրացուցանելով հայրապետին ի սուրբ Գողգոթայն՝ ամենայն բազմութեան հաւատացելոցն ցուցանել : Որք սովորեցան յամենայն ամի՝ գայնմ աւուր ի ծագայ աշխարհի անպակաս աւ ի տեսանել զսուրբ խաչն՝ ժողովել ըստ կանխագուշակ բանից մարգարէիցն աւ * Երուսաղէմ, ելիէ . Ելցեն ամ յամէ առնել զտօն տաղաւարահարացն ազգք հեթանոսաց ի Երուսաղէմ : Որ ոչ ի հինն՝ այլ ի նոր կատա- * B p. 142 b.

et avec des jeûnes, prières et chants entrecoupés de larmes, ils oignirent et bénirent, par de magniliques fêtes de consécration, l'église de la sainte Résurrection et la chapelle, plus sainte encore, du tombeau du Christ, source de vie, et celle du Golgotha, ainsi que celles des autres lieux saints, et l'on distribua aux pauvres des repas fort coûteux.

Après avoir ainsi célébré de grandes et retentissantes fêtes de consécration le 13 Septembre, ils exaltèrent, le quatorze du même mois, et exposèrent le divin bois de la Croix qui avait été trouvée. C'est pourquoi ils établirent de célébrer, en cette année, le treize de Septembre, la fête de la consécration de l'église, et le quatorze, la fête de l'exaltation de la sainte Croix.

Cette même assemblée des saints pères établit, par l'inspiration du Saint-Esprit, de célébrer le treize [de ce mois], chaque année, la commémoration de la consécration des lieux saints et d'exalter, le quatorze de ce mois, sur le saint Golgotha, la Croix, source de la vie, que le patriarche exposerait à la vue de toute la foule des fidèles. Ces derniers prirent l'habitude de s'y réunir chaque année, en ce jour, de toutes les parties de la terre, pour y voir la sainte Croix, selon les prédictions des prophètes envers * Jérusalem : *Les nations païennes monteront chaque année à Jérusalem pour célébrer la fête des tabernacles*[1]. Et c'est ce qui s'est accompli, non pas dans l'ancienne, * B p. 142 b.

1. Zach., xiv, 16.

բնցաւ. որ ոչ պիւրապոյծ տաղաւարահարաց սահէր՝ այլ պարբոյ Յարութեան մեծի տաճարին պկանգնելոյն նաւակատեաց :

Այլ եւ պիրկական խաչափայտին պիւտ եւ պրարձրութիւն յամենայն հեթանոսաց հաւատացեալը յամենայն տիեզերաց՝ սահման ի հարկն սրբոց ժողովել յերուսաղէմ անթիւ բազմութիւն, եւ անհամար խմբիւք խորհրդական տօնախմբութեամբ յամ 5
յամէ կատարել ի վառս Հառուածոյ :

Ի սմին աւուր յիշատակ սրբոյն Կոռնելիոսի հարիւրապետին՝ որ էր ի ժամանակս առաքելոցն առաջին հաւատացեալ ի Քրիստոս ի հեթանոսաց, եւ ընտրութեամբն Հառուածոյ եւ յայտնութեամբն որ առ Պետրոս՝ դուռն եղեւ մտի ամենեցուն նոցա : Բանզի մինչդեռ ի հեթանոսութիւնն էր, մաքրութեամբ եւ արդարութեամբ կենցաղա- 10
վարելով ազօթիւք միշտ, եւ աւատանայր ողորմութեամբ առ ազքատս, եւ այնպէս անեպկերպի ունելով պկենցաղավարութիւնն :

Եւտես պհրեշտակն Հառուածոյ յիններորդ ժամուն որ ասաց նմա կոչել զառաքեալն Պետրոս, եւ առ ի նմանէ զարժանն լսել : Եւ որում նմին Պետրոսի ասաց Տէր երթալ ընդ առաքեալ խնդրական նորա, որ ի զալն ի տուն նորա պբանն Հառուածոյ եւտես 15
* B p. 143 a. *կատարեալ առ նա եթէ. Յովհաննէս* մկրտեաց ի ջուր՝ բայց դուք մկրտեսջիք ի Հոգին սուրբ :*

Եւ մինչդեռ խոսէր Պետրոս ընդ նոսա պբանն Հառուածոյ՝ երեխայուցանել մկրտեաց

mais dans la nouvelle alliance, car [la prophétie] ne parlait pas des fêtes caduques des tabernacles, mais bien des fêtes de la consécration du grand temple érigé pour la sainte Résurrection.

Les fidèles de tous les pays infidèles et de tout l'univers reçurent en outre des mandements des saints pères de se réunir à Jérusalem, en foule innombrable et en groupes sans nombre, pour célébrer chaque année, par des fêtes mystiques, l'Invention de l'arbre de la Croix de notre Sauveur, instrument de la rédemption et de son Exaltation pour la gloire de Dieu.

En ce jour, commémoration de saint Corneille, le centurion, qui fut au temps des apôtres le premier parmi les païens qui se convertit au Christ, et qui par l'élection de Dieu et par la révélation à Pierre fut la porte d'entrée pour eux tous. Car, étant encore païen, il avait eu une conduite pure et juste, priait toujours, multipliait ses aumônes aux pauvres, et menait ainsi une vie sans reproche.

Il aperçut l'ange de Dieu, à la neuvième heure, qui lui dit de faire venir l'apôtre Pierre et d'entendre de lui ce qu'il fallait qu'il fasse[1]. Au même Pierre le Seigneur dit de s'y rendre avec les personnes venues pour le chercher; et lorsqu'il pénétra dans sa maison, il vit accomplie par lui la parole de
* B p. 143 a. Dieu : *Jean* a baptisé dans l'eau, mais vous, vous serez baptisés dans l'Esprit saint*[2].

Et tandis que Pierre leur prêchait la parole de Dieu, il le fit catéchu-

1. Act., x, 1-48. — 2. Act., i, 5.

վնա, եւ պատաջնորդութիւն այցկոլքեան քաղաքին ի ձեռս նորա եա։ Որ եւ պտակ կատարչան որ ի քաղաքին պամենեսեան ծկրտեայ, այլ եւ պնոյն ինքն պեշխանն Դիմիտրէոս ամենայն տամբ իւրով դարձոյց ի Քրիստոս։

Եւ այնպէս առաքելական վարուք կենցաղավարելով առ Տէր փոխադրեցաւ բարեաք, առաջին պատուղ եղեալ ի հեթանոսաց, եւ նախ քան պամենեսեան հրաւիրեալ եւ կոչեալ յԱստուծոյ, եւ հաւատացեալ ի Քրիստոս որում ազատէրն։

Յայսմ աւուր նահատակութիւն սրբոյ վկային՝ Մակրովիոս Կապադովկեցւոյ, եւ Գորդիանոս, Իլիոս, Զոտիկոս, Լուկիանոս եւ Վալերիանոս, որք ծաղիրատացան մեծ տանջանաք առ Լիկիանոսիս ամբարիշտ թագաւորաւ։

Եւ ի սմին վկայութիւն Յուլիանոսի սրբոյ քահանային, եւ քսան երկու ընկերաց նորա, որ մերձ յԱնկիւրիա Գաղատացւոց առ Լիկիանոսիս կատարեցան։]

Հաւր է եւ Սպասմերերի ԺԴ։ Տան է Հաչակաւոր եւ բազմաժողով Վէրացմանն սրբոյ Քաչին Քրիստոսի։

Յայսմ աւուր ննջումն Յովհաննու Ակիլեպատնին սիեկերապոյս վարդապետին։

Հաչակաւոր եւ մեծ վարդապետի եկեղեցւոյ աւուրն Յովհան Ակիլեպատնն, պատրի-

mène et le baptisa, et lui confia la direction de l'évêché de la ville. C'est lui qui baptisa tous les idolâtres se trouvant dans la ville et qui convertit même au Christ le chef Dimitrion avec toute sa maison.

Après avoir vécu d'une vie apostolique, il s'en alla heureusement auprès du Seigneur; après avoir été le premier fruit parmi les gentils, invité avant tous et appelé par Dieu à être converti au Christ auquel il aspirait.

En ce jour, martyre des saints martyrs Macrobios de Cappadoce, Gordianus, Ilios [1], Zoticus, Lucianus et Valerianus qui subirent le martyre avec de grands supplices sous Licinius, l'empereur impie.

En ce même jour, martyre du saint prêtre Julien et de ses vingt-deux compagnons, qui furent mis à mort près d'Ancyre, en Galatie, aux jours de Licinius.]

5 HORI. **14 Septembre.**

Fête solennelle, avec grand concours de fidèles, de l'élévation de la sainte Croix du Christ.

En ce jour, dormition de Jean Chrysostome, le docteur et la grande lumière de l'univers.

Le célèbre et grand docteur de l'Église, saint Jean Chrysostome, le pa-

1. Corruption de Séleuchos.

ապքն Կոստանդինուպօլսոյ՝ Անտիոքացի էր, մեծատանէ պաւակ : Անուն հօրն Սեկունդոս եւ մօրն Անթուսիա, եւ եառն զնա յուսումն արտաքին հանճարոյ յԱթենս : Եւ
* A fol. 36 r° a. ուսաւ զամենայն * ստորագրութիւնս իմաստասիրական հեթանոսաց ընդ Բարսղի եւ ընդ Գրիգորի աստուածաբանի, վասն յոյժ մտացի էր եւ էր խոնարհամիտ եւ հեզ :

Եւ իբրեւ ուսաւ զարտաքին հանճարսն դարձաւ յԱնտիոք առ ծնողսն իւր : Եւ ի վախճանել ծնողացն, բաշխեաց զամենայն ինչսն աղքատաց եւ կարօտելոց եւ գնաց յանապատ կրօնաւորել անդ, զերթին առ կոյսեալ ի լուսիեան եւ զմի ամն անքուն անցուցանէր :

Եւ Փլաբիանոս պատրիարգն Անտիոքայ իջոյց ի լեառնէն զնա ապիսկոպոսեամբն Աստուծոյ եւ ձեռնադրեաց զնա քահանայ մեծ եկեղեցւոյ : Եւ նա լուսաւորէր զամենեսեան նշանօք եւ արուեստիւք արանձնելոյ եւ վարդապետութեամբ, եւ զրոյ մեկնութեամբ, նախերգանօք եւ յորդորակօք եւ աստուածաբանութեամբ : Եւ համբաւ նորա տարածեցաւ ընդ ամենայն սիներկրս :

Եւ լուեալ թագաւորին Արկադիոսի, որդւոյ մեծին Թէոդոսի, ատրաւ զնա ի Կոստանդինուպօլիս : Եւ նա ձեռնադրել զնա պատրիարք թագաւորական քաղաքին : Եւ Թէոփիլոս եպիսկոպոսն Աղեքսանդրու նախանձ ընդ նմա զգան հնչակաւոր անուանն եւ ոչ կամէր զձեռնադրութիւն նորա, բայց ակամայ ձեռնադրեաց զնա եւ եկեւ ուրա-
* A fol. 36 r° b. խութիւն * մեծ ի քաղաքին Կոստանդինուպօլսի : Եւ եկին յոյժ զնմա թագաւորն ամենայն սինկղիտոսովն :

triarche de Constantinople, était d'Antioche, fils de parents riches. Le nom de son père était Secundus et celui de sa mère Anthusa, qui le destinèrent à
* A fol. 36 r° a. l'étude de la science profane à Athènes. Il apprit toutes * les branches de la philosophie païenne avec Basile et Grégoire le théologien, car il était fort intelligent en même temps qu'humble et doux.

Lorsqu'il eut appris la philosophie profane, il revint à Antioche auprès de ses parents. A leur mort, il distribua tous ses biens aux pauvres et aux nécessiteux et se retira dans une solitude pour y mener la vie de religieux. Il y resta sept ans dans le silence et passa un an sans sommeil.

Flavianus, le patriarche d'Antioche, par l'inspiration de Dieu, le fit descendre de la montagne et l'ordonna prêtre de la grande église. Jean illumina tout le monde par des miracles et des prodiges, par la doctrine, par l'explication des Écritures, par des exhortations et des homélies et par sa théologie. Sa renommée se répandit dans tout l'univers.

Ce qu'ayant appris, l'empereur Arcadius, fils de Théodose le Grand, le fit venir à Constantinople. Il le fit sacrer patriarche de la ville impériale. Théophile, l'évêque d'Alexandrie, jaloux de lui, à cause de sa grande renommée, ne voulut pas le sacrer, mais il dut, malgré lui, lui imposer les mains, et ce
* A fol. 36 r° b. fut une grande * joie dans la ville de Constantinople. L'empereur, avec tout le sénat, vint le saluer.

Եւ բացեալ պշնորհալի բերանն առ հաւասարակ լուսաւորէր զնոսա կենդանարար բանիւքն որ հոսէին ի նմանէ իբրեւ զվտակս գետոյ, վասն որոյ եւ Ոսկեբերան խակ կոչէին զնա :

Եւ նա ոչ դադարէր ի տուէ եւ ի գիշերի ուսուցանէր եւ խրատէր զժողովուրդն : Եւ յամենայն կողմանց գային լսել զբանս վարդապետութեան նորա, զի յոյժ քաղցր էր եւ զիւրարուր բանքն նորա, յօգուտ եւ պիտանի լմաստնոց եւ տխմարաց : Գրէր պատմութիւնս հին եւ նոր կտակարանաց եւ անաչառ յանդիմանէր զծոյլն եւ զոչ ակնալսն յաղղութիւն :

Ընդ որս եւ զկին թագաւորին զԵւդոքսիա յանդիմանէր առանձինն եւ հրապարակաւ, վասն անիրաւ զրկանաց եւ յափշտակութեանց : Եւ նա խորհէր ընկենուլ զերանելին յաթոռոյն : Եգիտ գործակից իւրոյ չարութեանն զԹէոփիլոս եւ զայլ ոմանս իւրոյ նպիակոպոսաց, ընկենուլ զսուրբն յաթոռոյն եւ հանին զնա արտաքոյ քաղաքի ի գեօղ մի :

Եւ Ասառաճ առաւիկ պատժօր պատուհասանաց զքաղաքն շարժմամբ եւ կարկտիւ եւ վազվազակի զարձուցին զսուրբն ի յաթոռ իւր . եւ դադարեաց պատուհասն : * Եւ նա * A fol. 36 v° a.
ըստ առաջնի սովորութեանն իւրում խրատէր եւ ուսուցանէր զամենեսեան : Եւ յետ բազում առուրց յափշտակեաց թագուհին Եւդոքսիա զայգի կնոջ մի այրւոյ : Եւ կինն եկեալ առ սուրբ չայրապետն ազաչէր բարեխօսել առ թագուհին : Եւ նորա զրնալ

Il illumina tout le monde, sans exception, par les paroles vivifiantes qui jaillissaient de sa bouche gracieuse comme les affluents d'un fleuve, c'est pourquoi on l'appela Chrysostome [*Oskéberan, Bouche d'or*].

Il ne cessa, jour et nuit, d'enseigner et de prêcher le peuple. On venait de toutes les contrées pour entendre les paroles de sa doctrine. Car son discours était doux et agréable, utile et nécessaire aux sages aussi bien qu'aux faibles d'esprit. Il écrivit l'histoire de l'Ancien et du Nouveau Testament ; il blâma, sans distinction, les paresseux et ceux qui ne se corrigeaient pas.

Parmi ceux-là se trouvait la femme de l'empereur, Eudoxie, à qui il reprocha, en particulier et en public, ses confiscations et appropriations illégitimes. Elle songea à faire destituer le bienheureux, et trouva un complice de sa malveillance en la personne de Théophile et de quelques autres évêques lui ressemblant, pour destituer le saint de son siège, et on l'exila, hors de la ville, dans un village.

Mais Dieu punit la ville par de terribles châtiments, par un tremblement de terre et par la grêle : on s'empressa de faire revenir le saint à son siège, et les châtiments prirent fin. * Jean, selon son ancienne habitude, * A fol. 36 v° a.
continua à prêcher et à enseigner tout le peuple. Longtemps après, l'impératrice Eudoxie s'appropria la vigne d'une veuve. La veuve alla trouver le saint patriarche et le pria d'intervenir auprès de l'impératrice. Il lui écrivit une

ապաչանս առ նա, եւ ետ ի սարկաւագապետն իւր յԵւտիքեայս. եւ առաքեաց առ թագուհին, եւ նա պատասխանեաց սրբոյն՝ տալ կնոջն այլ այգի լաւագոյն քան զնա, զի չէ օրէն թագաւորաց, ասէ, պարձուցանել : Եւ կրկնալ սրբոյն գնաց ի սենեակ թագուհւոյն, եւ խրատեր պարձուցանել զայգին, զի վասն այսպիսի իրաց կրկին Աքաաբ եւ Յեզաբէլ սպարկուխիւնն Ասատուծոյ : 5

Իսկ հանել հրամայեաց թագուհին զնա ի թագաւորական սենեկէն : Եւ գնացեալ սրբոյն յեկեղեցին հրամայեաց սարկաւագացն փակել զդրունս եկեղեցւոյն ընդդէմ թագուհւոյն յորժամ գայցէ մտանել յեկեղեցին :

Եւ յաւուր ոմն սրբոյ Խաչին ի ժամ պատարագին, յորժամ գայր թագաւորն Արկադիոս եւ ամենայն սինկղղոսքն եւ մեծամեծքն եւ ամբոխն կային յեկեղեցին, 10

* A fol. 36 v° b. եկն եւ թագուհին բազում ամբոխիւ եւ երեւելի վաստօք մտանել յեկեղեցին : Եւ * կղերիկոսքն փակեցին զնորա զդրունն եկեղեցւոյն ըստ հրամանի հայրապետին : Եւ մի ոմն ի սպասաւորաց թագուհւոյն կամեցաւ սրով հարկանել զսարկաւագն եւ առժամայն չորացան ձեռք նորա : Եւ դարձաւ թագուհին լի ամօթով ի տուն իւր եւ սրտբեալ ժողովս անիրաւութեան, ընկեց զսուրբն յաթոռոյն եւ սլաքարեցին զնա ի Կուկիսոն 15 Հայոց եւ յԱրաբիսոն :

Եւ մինչ տանէին զսուրբն յաքսորս եւ հանին ի Կոմանա, ի վկայարանս սրբոյն Բասիլիսկոսի, եւ երեւեցաւ նմա սուրբ վկայն եւ ասաց. Ա՛վ եղբայր իմ Յովհաննէս, ի

lettre de supplication, qu'il remit à son archidiacre Eutychius, et l'envoya chez l'impératrice; mais elle répondit au saint qu'elle donnerait à la femme une autre vigne, meilleure que la sienne, car, disait-elle, il n'est pas de coutume chez les empereurs de restituer. Le saint alors se rendit dans les appartements de l'impératrice, lui conseilla de restituer la vigne, car c'est pour des actions semblables qu'Achab et Jésabel subirent la colère de Dieu.

L'impératrice ordonna de le faire sortir de ses appartements impériaux. Le saint se rendant à l'église ordonna à ses diacres de fermer à l'impératrice les portes de l'église, lorsqu'elle viendrait pour y entrer.

Le jour de la fête de la sainte Croix, à l'heure du sacrifice, lorsque l'empereur Arcadius se rendit à l'église, où se trouvaient tout le sénat et les dignitaires, l'impératrice arriva aussi avec une nombreuse escorte et en grande

* A fol. 36 v° b. pompe, pour y entrer. Les * clercs, sur l'ordre du patriarche, lui fermèrent la porte de l'église. Un des serviteurs de l'impératrice voulut frapper de son épée le diacre et ses mains se desséchèrent aussitôt. L'impératrice retourna chez elle, pleine de honte, et ayant convoqué un synode [conseil] inique, destitua le saint de son trône et l'exila à Cucuse d'Arménie et à Arabissa.

Pendant qu'on emmenait le saint en exil, on fit halte à Comana, au sanctuaire de saint Basilicus. Le saint martyr lui apparut et dit : O mon frère Jean,

վաղիւն ի միասին լինիցիմք առաջի Քրիստոսի : Եւս եւ զսուրբ առաքեալսն պետրոս եւ զպեսրոս եւ զՅովհաննէս որք ասէին ցնա . Բարւոք մարտեար եւ քաջապէս յաղթեցեր, արդ եկ եւ հանգիր ընդ մեզ ի պատրաստեալ հանգիստն :

Եւ ի վաղիւն զգեցեալ պայրապետական զգեստն, մատոյց պատարագիչին պատարագն սուրբ եւ յեկեղեցւոջ աւանդեաց զհոգի իւր ի ձեռս Աստուծոյ : Եւ թաղեցին ընդ սրբոյն Բասիլիսկոսի :

Կատարեցաւ սուրբ եւ սքանչելի վարդապետն եկեղեցւոյ Քրիստոսի սուրբն Յովհան Ոսկեբերանն՝ Հոռի Ե եւ Սեպտեմբերի ԺԴ, ի տան սուրբ Իաչին :

Որ մեկնեաց զհին եւ * զնոր կտակարանս, որ կան ի գիրս սուրբս, հաւաքեալ երկո- * A fol. 37 r° a.
տասան մատս հազարաց : Եւ մինչդեռ տանէին զսուրբն յաքսորս, եդ զձեռն ի վերայ եկեղեցւոյն եւ ասաց . Ողջ մնա սուրբ եկեղեցի, բնակարան փառացն Տեառն, զի ի պարգեւացն զոր ասի ի Տեառնէ, յաւելի ի գանձս քոյ, զիրս ութ հարիւր, մատս երկոտասան հազար, արդ մի մոռանար վաշխառուիթիւնս իմ :

Եկաց սուրբն Յովհան պատրիարք հինգ ամ եւ կեանք նորա չիւն ամ :

nous serons demain ensemble devant le Christ. Il vit également les saints apôtres Paul, Pierre et Jean qui lui dirent : Tu as bien combattu et vaillamment remporté la victoire, viens maintenant et repose-toi avec nous dans le repos préparé pour toi.

Le lendemain, s'étant revêtu des vêtements patriarcaux, il offrit le saint mystère divin et rendit son âme entre les mains de Dieu, dans l'église. On l'inhuma auprès de saint Basilicus.

Le saint et magnifique docteur de l'église du Christ, saint Jean Chrysostome, mourut le 5 Hori, le 14 Septembre, fête de la sainte Croix.

Il fit les commentaires sur l'Ancien et le * Nouveau Testament, qui se trou- * A fol. 37 r° a.
vent dans les saintes Écritures, en un recueil de douze mille homélies et discours. Au moment où on emmena le saint en exil, il étendit ses mains vers l'église et dit : Adieu, sainte église, habitacle des gloires du Seigneur; par les dons que j'ai reçus du Seigneur, j'ai ajouté à ton trésor huit cents volumes et douze mille discours; or, n'oublie pas mes labeurs.

Saint Jean siégea comme patriarche cinq ans, sa vie fut de cinquante ans.

* B p. 143 a. [B * Ամենաժողով ոտն եւ բարձրութիւն եւ վերացումն երկրպագելի Խաչին Քրիստոսի, որ ի Սեպտեմբերի ԺԴ եւ Հոռի է որն՝ ցուցանի ամենեցուն աստուածաբարձ սուրբ եւ կենսատարած խաչափայտն ի սուրբ Golgotայն եւ ութ օր կատարի :

Երանելոյն Յովհաննու Ոսկեբերանի յաւետարանին մեկնութեան ի սուրբ խաչն աստուածընկալ :

Մի ոք այսուհետեւ ամօթ համարեսցի զպարկեշտ նշան փրկութեան մերոյ եւ պրկս ամենայն բարութեանց, որով * կեամք եւ որով եմքն, այլ իբրեւ զպատակ բոլորեսցուք շուրջ զմեծ պատն Քրիստոսի, քանզի ամենայն ինչ մեր նովաւ կատարի :

* B p. 143 b.

Եթէ վերատին ծնանիլոյ իցէ՝ խաչն հասեալ կայ առընթեր : Եթէ կերակրել խորհրդական կերակրովն, եթէ ձեռնադրութիւնս առնել, եթէ այլ ինչ զինչ եւ իցէ գործել, նայն նշան յաղթութեան կանգնի : Նմին իւր իսկ ի առնս եւ յորմս եւ ի պրոնս եւ ի ճակատս եւ ի սրտի վերայ բազում վաւխով պնա պրոշմեմք, քանզի վասն փրկութեան մերոյ եւ հաստարակոյ ապաստութեան եւ հեզութեան Տեառն մերոյ այն է նշանակ՝ որ իբրեւ պոչխար եկն ի սպանդ : Եւ սրպ յորժամ կնքիցիս՝ ի միտ առնուցուս պատճառս, եւ շիջուցանիցես զցասումն եւ զայլ ամենայն կարիս. յորժամ կնքիցիս՝ բազում համարձակութեամբ լնուս զճակատդ, ազատես զհոգիդ :

* B p. 143 a. [B * Fête de concours universel et élévation et exposition de l'adorable Croix du Christ, le 14 Septembre, le 5 Hori, jour où est exposé à tous le saint et vivifiant arbre de la Croix, source de vie, qui supporta Dieu sur le saint Golgotha, et qui se célèbre durant huit jours.

[Homélie] du bienheureux Jean Chrysostome, dans le commentaire de l'Évangile, sur la sainte croix qui reçut Dieu [1].

Que personne désormais ne rougisse de cette modeste marque de notre salut, qui est la source de tous les biens; par laquelle * nous vivons et nous sommes ce que nous sommes. Par contre parons-nous, comme d'une couronne, de la croix du Christ, car c'est par elle que s'accomplissent toutes les choses qui nous concernent.

* B p. 143 b.

Si nous sommes régénérés, la croix y est présente. Si nous recevons l'aliment du mystère, ou l'imposition des mains, enfin quoi que nous fassions, la même marque de notre victoire se voit partout. C'est pour cela que nous l'imprimons dans nos maisons, sur nos murailles, sur nos portes, sur nos fronts et dans le cœur avec beaucoup d'empressement, car elle est le signe qui rappelle notre salut, à nous tous, et le recouvrement de la liberté et la miséricorde de notre Seigneur, qui a été comme la brebis que l'on mène à la boucherie. Lorsque donc tu imprimes ce signe, souviens-toi de ce qui a donné lieu à cette croix, et tu réprimeras ta colère et toutes tes autres passions. Lorsque tu formeras ce signe, tu armeras ton front d'une grande confiance et tu rétabliras ton âme dans sa liberté.

1. Migne, *P. G.*, t. LVIII, c. 537.

Դիտէք լաւ՝ եթէ ոքանչ ազատութիւն շնորհէ մեզ. վասն որոյ եւ Պօղոս յորդորեալ գնել ի գառնաւէս ազատութեան՝ պատչին եւ պարնէ յուշ առնէ. Գնոյ, ասէ, գնեցայք՝ մի լինիք ծառայք մարդկան :

Ի միտ առ զդինան որ առանն ընդ քեզ, եւ չընիկիցես ունէք ծառայ ի մարդկանէ, պինս պատչն ասէ, զոր ոչ վայրապար միայն ճառամբ պարտ է զրոշմել, այլ նախ կամօք՝ եւ ապա բազում հաւատովք : Եւ եթէ այսպէս զրեսցես ցերեսոյ՝ չեկէ ինչ ի պիղծ գիւացն որ մերձենայցէ առ քեզ, տեսեալ զառաքեն որով զվէրն ած, տեսեալ զմիտղնին որով զապտոյ հարուածս ընկալաւ : Եթէ մեք յորժամ տեսանեմք զտեղիս ուր մահապարտքն ընդ մէջ կտրեցան՝ զարհուրիմք. գմտաւ ած զինչ ինչ առանձայ կրեացէ յորժամ զդէնն տեսանիցէ՝ որով քակեաց Քրիստոս զգօրութիւն նորա, եւ եհատ զգլուխ վիշապին :

Մի այսուհետեւ ամօթ համարեսցիս զայնչափ բարութիւնս, զի մի եւ զքեզ ամօթ համարեսցի Քրիստոս յորժամ գայցէ փառօք իւրովք : Եւ նշանն այն * լուսաւորեալ գայցէ առաջի առաւել քան զձառագայթս արեգական, եւ ձայն բարբառոյ արձակեալ ցերեսաց խաչին, եւ ամենայն տիեզերայդ իրաւունս յուցեալ վասն Տեառն, եթէ չեզեւ ինչ պակաս զոր ինչ արժանն էր գործել :

Այն նշան՝ առ նախնեօքն եւ առ մեօք զդրունս փակեալս եղոյց, եւ զդեզս մահու

* B p. 144 a.

Car vous n'ignorez pas quelle liberté elle nous accorde. C'est pourquoi Paul nous exhortant à rentrer dans cette liberté, nous parle de la croix et du sang : *Vous avez été*, dit-il, *rachetés d'un grand prix, ne vous rendez point esclaves des hommes* [1].

Considère quel est le prix qui a été donné pour ta rançon et tu ne seras plus l'esclave d'aucun homme sur la terre. Ce prix, dit Paul, c'est la croix, qu'il ne faut pas marquer négligemment du bout du doigt seulement, mais avec volonté d'abord et ensuite avec beaucoup de foi. Et si tu l'imprimes de la sorte sur ton visage, nul des esprits impurs n'osera s'approcher de toi en voyant l'épée qui l'a blessé et la lance dont il a reçu le coup mortel. Si la vue seule des lieux où les condamnés sont exécutés nous fait frémir d'horreur, considère ce que le démon doit sentir en voyant l'arme par laquelle le Christ anéantit sa puissance et trancha la tête du dragon.

Ne rougis donc pas désormais de tant de bienfaits, pour que le Christ ne rougisse point de toi lorsqu'il viendra dans la majesté de sa gloire. Et ce signe * le précédera d'une lumière plus éclatante que les rayons du soleil, et une voix parlante de la croix publiera hautement et convaincra tout l'univers du droit du Seigneur, qu'il n'a rien omis, pour sa part, de tout ce qu'il était nécessaire de faire.

* B p. 144 a.

C'est le signe qui, du temps de nos pères et du nôtre, a ouvert les portes

1. I Cor., VII. 20.

ջնջեաց, եւ զդօրութիւն կռնիոն արմատոյն եղոյծ՝ որ է մոլախինդն, եւ զհատուածս վհուռաբեր զազանին բժշկեաց, եւ զդրունս դժոխոց փշրեաց, եւ զերամարն երկնից փեւեկեաց, եւ զմուտս դրախտին նորոգեաց, եւ զատամանալի ջելս կոտրեաց . զինչ զարմանք են եթէ զեղոյ մահացու եւ թունից զազանաց եւ այլ ինչ այնպիսեաց յաղթիցէ :

Զնա այսուհետեւ բեւեռեա ընդ միտս, եւ խառնեա ընդ զիրկս ոյսոյդ զիրկութիւն ոյսոյ մերոյ : Եւն խաչ՝ զոհեցեալս զարձոյց, զմոլորութիւն հալածական արար, զձշմարտութիւն այսրէն զարձոյց, զերկիրս երկին արար, նա՝ զմարդիկ հրեշտակս գործեաց : Վասն այսորիկ չեն այսուհետեւ զեզ ահագինք՝ այլ արհամարհելիք, եւ ոչ մահ՝ մահ, այլ քուն . Վասն որոյ ամենայն որ ինչ ընդ մեզ պատերազմեր, ընդ երկիր հարեալ եւ առ ոտն կոխեալ :

Եթէ ասիցէ ոք ընդ քեզ, խաչելոյն երկիր պագանես : Ասասջիր զուարթ երեսօք՝ լուրջ բարբառով եթէ . Եյո, երկիր պագանեմ եւ չդադարեմ յերկիր պագանելոյ : Եւ եթէ նա ծաղր առնիցէ, զու արտասուեացես զնա արտասուօք, զի մոլեգնի, եւ զոհացող գՏեառնէ լինիցիս, զի այնպիսի երախտիս արար մեզ, յորոյ վերայ հասանել ոչ կարէ առանց վերին յայտնութեանն : Վասն այնորիկ եւ նա ծաղր առնէ, զի շնչաւոր մարդ ոչ ընդունի զհոգւոյն :

qui nous avaient été fermées; qui a détruit les breuvages empoisonnés; qui a anéanti la vertu mortelle de la racine du *conion*, c'est-à-dire de la ciguë; qui a guéri les morsures envenimées de la bête féroce; qui a brisé les portes de l'enfer; qui nous a entr'ouvert la voûte du ciel; qui nous a rouvert l'entrée du paradis et a terrassé les forces du démon. Doit-on s'étonner qu'il ait vaincu la force du poison, les morsures envenimées des bêtes et autres choses semblables?

Grave donc ce signe dans ton esprit et embrasse avec les bras de ton âme ce qui a produit le salut de nos âmes. Car c'est la croix qui a converti toute la terre, qui a banni l'erreur, qui a rétabli ici-bas la vérité, qui a fait de la terre un ciel, qui a changé les hommes en anges. C'est pourquoi les démons ne sont plus désormais redoutables, mais méprisables, et la mort n'est plus une mort, mais un sommeil. C'est pourquoi tout ce qui nous faisait la guerre a été renversé par terre et a été foulé aux pieds.

Si tu trouves quelqu'un qui te dise : Tu adores le Christ? Tu lui répondras d'un visage gai et d'un ton ferme : Oui, je l'adore et je ne cesserai point de l'adorer. S'il se moque de toi, tu répandras des larmes sur lui, sur son aveuglement, et tu rendras grâces au Seigneur de nous avoir accordé de tels bienfaits que personne ne peut comprendre sans une révélation du ciel. Cet homme te raille parce que *l'homme animal n'est point capable des choses qu'enseigne l'esprit* [1].

1. I Cor., II, 14.

Նա եւ ընդ մանկանցն առն անցանէ յորժամ տեձ ինչ սքանչելիս տեսանիցին, եւ կիմէ ի խորհուրդ մուծանիցես զմանուկ՝ ծաղր առնէ : Մանկաւոյ նման են հեթանոսք, մանաւանդ իմ * եւ անկատար քան զնոսա . վասն որոյ եւս իշուառագոյնք, զի ոչ ի * B
տ.ա.ա Տատակի՝ այլ ի կատարեալ տիս զմանկաւուց ախտանան, ուստի եւ ոչ ներելոյ իսկ p. 144 b.
արժանի են :

Այլ մեք յայտնի բարբառով եւ մեծաւ ձայնիւ ապաւակեսցուք եւ ասասցուք, յորժամ եւ ամենայն հեթանոսք առընթեր կայցեն, բազում համարձակութեամբ եմք . Պարծանք մեր խաչն է, եւ պրեպ ամենայն բարձրութեանց, եւ համարձակութիւն եւ պատակ : Կամէի բառական լինել եւ ընդ Պօղոսի ասելոյն եմի . Վասն որոյ աշխարհ ինձ ի խաչ կիւսել է եւ ես աշխարհի : Այլ չեմ բառական, քանզի բազում չարեօք պաշարեալ եմ :

Վասն որոյ եւ խնամս առամ՝ քանզի խաչն բիւր բարեաց կիւսել մեզ պատճառ : Նա՝ զմեզ ի մոլորութենէ հրաժարեցոյց . նա՝ զի ի խաւարի նահիւին լուսաւորեաց, նա՝ զմեզ զհշնամիս ընդ Աստուծոյ հաշտեցոյց, զտարս ընտանեցոյց, զհեռաւորս մերձաւորս արար, նա՝ զտարս քաղաքացիս արար, նա է հշնամութեան խաղաղութիւն, նա՝ բիւր բարեաց մեզ պատճառ :

Վասն այսորիկ տան ուրախութեան առնեմք եւ խաչին յիշատակ կատարեմք : Այսպէս

C'est ainsi que cela se passe avec les enfants; lorsqu'ils voient quelque grand prodige et que tu veuilles initier un enfant aux mystères, il en rira. Les païens sont semblables aux enfants ou plutôt ils en sont * plus imparfaits, et * B
par conséquent plus misérables, car ce n'est pas à leur âge imparfait, mais à p. 144 b.
leur âge mûr qu'ils agissent comme des enfants et c'est ce qui les rend indignes du pardon.

Mais nous, nous tiendrons un langage clair et nous crierons hautement, lors même que nous serions entourés de tous les païens, nous crierons avec beaucoup de hardiesse : Notre honneur c'est la croix, elle est la source de toutes les hauteurs, elle est notre confiance et notre couronne. Je voudrais être à même de dire avec saint Paul : *Tout le monde m'est crucifié et je suis crucifié au monde* [1], mais je ne me sens pas la force de le dire, car je suis entouré de beaucoup de faiblesse.

C'est pourquoi je vous exhorte, car la croix a été pour nous la cause d'une infinité de bienfaits : elle nous a affranchis de l'erreur; elle a illuminé ceux qui habitaient les ténèbres; elle nous a réconciliés, nous les ennemis, avec Dieu; elle a rendu familiers les étrangers; elle a rapproché ceux qui étaient éloignés; elle a fait citoyens les étrangers; elle est la paix de l'inimitié; elle est pour nous le trésor d'une infinité de biens.

C'est pourquoi, en ce jour, nous célébrons une fête de joie et nous accomplissons la mémoire de la croix. Paul même nous commande de célébrer la

1. Gal., VI, 14.

եւ Պօղոս վասն խաչին Տրամայեաց առնել ասն, նա եւ պատճառան յաւելու եւ ասէ թէ. Զսաւիկ մեր պէտս Քրիստոս : Տեսանէս թէ վասն խաչին առնեմք ասն, թէ ի խաչին պէտս Քրիստոս : Նոր էր սեղան պատարագին այնորիկ, թէ եւ պատարագն նոր էր եւ զարմանալի : Տեսեր որպէս պատարագ եւ քահանայ եւ սեղան նոյն եւ մեղ խաչն : Տեսանես որչափ բարեաց պատճառ է մեզ խաչն : 5

Կամիս ուսանել եւ այլ ուսոյց, եթէ ոչ եթող նա մեզ յերկրի՝ այլ վերացոյց ընդ իւր յերկինս : Եւ ուսոյ ցայտ է ասեն ամէն : Ընդ նմա գալոյ է յերկրորդ եւ ի փառաւորեալ գալստեանն, թէ ուսցիս թէ որպէս վայելուչ է խաչն. վասն որոյ եւ փառս դնա կոչէ :

* B p. 145 a. Եկ մեզ պէտս զնորոգ խաչեալն ' գայցէ : Յայնժամ յայտնեսցի, ասէ, նշան որդւոյ մարդոյ յերկինս : Տես զփառս նշանին, այսինքն զխաչին. սրեզական խաւարեսցի եւ լուսին 10 ոչ տացէ զլոյս իւր . եւ նա երեւի եւ լուսաւորէ զտիեզերս :

Ասասիար եւ ասէ զորմի կենաց մերոց փայտ խաչի եղանակեսցուք զբանիկ գոյականաբիւնս, թէ եւ յորինակէն անշունչ արարածքն ասրեալք ի զօրութենէ ամենասքանաւ եւ ասասւածընկալ խաչին ապաստարէին :

Վէմն կարծրատեսակ՝ ճաքահերձեալ պատուէր, ասրեւելով զրպատմն երկասանան 15 վտակացն : Ծովն անդնդային բաժանեալ՝ չոսակարաց կացմէր ճանապարհ ժողովր-

fête de la croix et il en donne les raisons en disant : *Le Christ, notre pâque, a été immolé pour nous* [1]. Tu vois que nous faisons une fête pour la croix, car c'est sur la croix que le Christ a été immolé. L'autel de ce sacrifice était nouveau, car le sacrifice était aussi nouveau et extraordinaire. Tu vois donc de quelle manière la croix a été pour nous et la victime et le prêtre et l'autel. Tu vois de combien de bienfaits la croix nous a été la cause.

D'autre part veux-tu apprendre que le Christ ne l'a pas seulement laissée sur la terre, mais qu'Il l'a transportée avec lui au ciel. D'aucuns diront : Qui est-ce qui le prouve? C'est qu'Il doit venir accompagné d'elle à son second et glorieux avènement, pour que tu apprennes la beauté de la croix; c'est pourquoi Il l'appelle sa gloire. Écoutons donc de quelle manière * Il viendra avec la croix : *Alors*, dit-il, *le signe du Fils de l'homme paraîtra dans le ciel* [2]. Tu vois la splendeur de ce signe, c'est-à-dire de la croix. *Le soleil s'obscurcira, la lune ne donnera plus sa lumière* [3]. Lui seul paraît et illumine l'univers.

* B p. 145 a.

Adressons donc à l'instrument de notre vie, à l'arbre de la vie, nos meilleures expressions de louange, car les éléments de la nature même, éléments inanimés, lui obéirent, saisis par la puissance de la croix resplendissante qui reçut en elle Dieu.

Le dur rocher se fendit, s'entr'ouvrit, occasionnant le jaillissement de douze ruisseaux. L'abîme de la mer, se séparant en deux, livra, sur son fond à décou-

1. I Cor., v, 7. — 2. Matth., xxiv, 30. — 3. Matth., xxiv, 39.

ղեանն : Յորդանան՝ յորդահոսան վտակօքն ահեղակոծեալ պիպանիւք վկիւ ինքեան առ ի գնացումն Իսրայէլի : Հրեշտակն տեսեալ զնշանակ սրեան գաւիճն, զարհուրեալ դանդ առնէր զանկրանկօքն : Ամաղէկ՝ տապածմամբ Մովսիսական ղիպացն ի պարտութիւն գայր եւ ճաանեալ լինէր : Կոստանդիանոս թագաւոր՝ առաւելապահակ յերկինս նշանագրութեամբն զյաղթութիւն ստացեալ յերկրի :

Ո՛վ սքանչելաշուշափուռ զօրութիւն առաւածընկալ նշանիս, զի վախճանակ սպառամբութեանն եւ ճահաւիթ եղելոյ աւաջնի վայրին Ադամայ, զոր գոյր վայր հաշտութեան եւ հնազանդութեան : Եւ վախճանակ ի մահ ընկեցելոցն սկզբնամարդոյն որ ի դրախտին վայրին, զոր եղեր վերընկալ եւ գաւազան հաստատութեան, զոր եւ մարգարէական շնորհն իրրեւ յերեսաց նախահօրն՝ Դաւիթ առ Փրկիչն նախաձայնեալ գոհացողաբար. Յուսք քո եւ գաւազան մխիթարեցեան զիս :

Վասն որոյ փոքր ինչ գնալիմբ սկեալ զբանս մեր՝ զոյն ինչ ըստ փանաքիմաց բանից մերոց զրուանացուք զիրկապարծ առաւածային նշանս, թէպէտ եւ ոչ ի ճայրագոյնն ձգեալ հանդիսաւոր ժամանեմք բան : Զի որպէս առաջին տունկն ի ձեռն ադամածին կուսին՝ ազգանութեան եւ ճահու պատ՝ աւիթ բնութեան մարդկան. * B
կուսածինն Քրիստոս Եմմ՝ զանապականութիւն եւ զանմահութիւն սեռի մարդկան p. 145 b.
ազդի բացոյց :

vert, passage au peuple. Le Jourdain aux flots rapides, réprimé, s'amassa sur lui-même pour le passage d'Israël. L'ange, à la vue du signe du sang de l'agneau, passa avec effroi devant les fils aînés. Amalech, devant les bras étendus de Moïse, subit la défaite et fut livré. L'empereur Constantin, par le signe étoilé dans le ciel, obtint la victoire sur la terre.

O puissance toute miraculeuse de ce signe, qui reçut ! Dieu car au lieu du premier arbre d'Adam, qui fut la cause de la révolte et de la mort, tu t'es trouvé être l'arbre de la réconciliation et de l'obéissance. Au lieu de l'arbre du paradis, qui fut la cause de la chute mortelle du premier homme, tu as été le rétablissement, et le bâton de soutien dont David, par la grâce de prophétie et comme en la personne du premier homme, a prédit avec actions de grâces en disant au Rédempteur : *Ta verge et ton bâton m'ont consolé* [1].

Aussi, après avoir brièvement traité ce sujet, nous nous efforcerons de louer, par nos faibles paroles, ce signe divin, facteur de notre salut, bien que nous ne puissions arriver par nos paroles à la hauteur de la solennité. Car, de même que la première plante a été, par la vierge Ève, tirant son origine d'Adam, la cause de la corruptibilité et de la mort * pour la nature * B
humaine; le Christ, Adam né de la Vierge, a été la source de l'incorruption p. 145 b.
et de l'immortalité pour le genre humain.

1. Ps. xxii, 4.

Վասն զի խաչիւն վերատին բացաւ դուռն դրախտին, ծառն կենաց ետուաւ : Խաչիւն դեւք փախստականք եղեն, հրեշտակք երկիր ծառալեցան : Խաչիւն մեհեանք կործանեցան, կռիտղիկէ եկեղեցի պայծառացաւ, սեղան հաւատոյ կանգնեցաւ, սուրբ պատարագք սրբեցան, մկրտութիւնք կնքեցան, օծումն քահանայութեան հաստատեցաւ, քահանայք շնորհալորեցան :

Խաչիւն առաքեալք առտեան արթնանան, մարգարէք հրճուեցան, մարտիրոսք պսակեցան, հրեշտակք ընդ մարդկան միաւորեցան : Խաչիւն թագաւորք բարեպաշտացան, զինուորք պատկառելիւն առտեան, վանեցեալք վերկեցան, վշտացեալք մխիթարեցան, ցնծացեալք տրտմեցան : Խաչիւն մեծատունք պզտնացան, ազբատք կենդանավարեցան, առտնակք պղատասցան, կուսանք պերճացան, ամուսնացեալք կնքեցան, երիտասարդք պատախտակեցան, ծերք ժողովեցան :

Խաչիւն ճգնաւորք ժուժկալեցին, միայնակեացք պահպանեցան, ախտացեալք բժշկեցան, մեղուցեալք առին զթողութիւն, մեռեալք ընկալան զանդիպումն յուսոյ յարութեան՝ ըստ բանի տեառն. Եւ յայնժամ երեւեսցի նշան որդւոյ մարդոյ յերկինս :

Արդ՝ որ այսպիսի եւ այսքան բիւր բարութեանց գոյր առիթ, ո՛վ որ բաւականասցի ա՛ռ ձայրագոյն բանի Տեառն : Զի դու եկեղեցւոյ պատկ, դու պարծանք սուրբ առա-

Car c'est par la croix que la porte du paradis nous a été ouverte à nouveau, que l'arbre de la vie nous a été donné. C'est par la croix que les démons ont été mis en fuite, que les anges se sont répandus sur la terre. C'est par la croix que les temples païens se sont écroulés, que l'église catholique a brillé, que l'autel de la foi a été érigé, que les saints sacrifices ont été bénis, que les baptêmes ont été scellés, que l'onction du sacerdoce a été établie, que les prêtres ont été dotés de grâces.

C'est par la croix que les apôtres ont reçu l'honneur, que les prophètes se sont réjouis, que les martyrs ont été couronnés, que les anges ont été unis aux hommes. C'est par la croix que les rois sont devenus pieux, que les troupes ont obtenu la victoire, que les gens en péril ont été délivrés, que les affligés ont été consolés, que les heureux ont été invités. C'est par la croix que les riches ont été assagis, que les pauvres ont pu soutenir leur existence, que les impertinents sont devenus doux, les vierges glorieuses, les époux bénis, les jeunes éduqués, les vieillards rassemblés.

C'est par la croix que les ascètes ont persévéré, les solitaires ont été protégés, les infirmes guéris, les pécheurs ont obtenu le pardon et les morts l'espérance de la résurrection selon la parole du Seigneur : *C'est alors que le signe du Fils de l'homme apparaîtra au ciel*[1].

Or, toi qui as été la source de tels bienfaits infinis, qui donc pourra jamais te louer à la hauteur de la parole souveraine du Seigneur? Car tu

1. Matth., XXIV, 30.

քլոցն, ժուժկալութիւն մարտիրոսաց, հայրապետաց անրիծեալ սուբ ի ձեռին կալեալ, քահանայից զէն անյազթելի, թագաւորաց յաղթանակ, օգնական վտանգելոց : Դու ահարկու վհատ, բազնաց * ախտին կործանումն, բժշկութիւն ախտացելոց, քաւարան մեղաւորաց, պահապան անմեղաց : Դու կնիք ամուսնացելոց, զարդ կուսանաց, ամրութիւն տղայոց, նաւահանգիստ ծփելոց, մխիթարութիւն վշտացելոց : Դու միանգամայն պարիսպ ամրութեան եւ հովանի եւ կնիք սեռի մարդկան : * B p. 146 a.

Վասն որոյ ի բաց դնելով զերկրաբարշ խորհրդոյ անմարքական իրս, խոնարհեցուցեալ զպարանոցս ամենեքեան երկրպագեսցուք սուրբ տէրունական եւ աստուածընկալ խաչիս. իբր թէ արդէն իսկ ի սմա տեսանելով զթագկատարած զՔրիստն Աստուած, փառաւորելով ընդ Հօր եւ ամենասուրբ Հոգւոյն՝ յաւիտեանս յաւիտենից, ամէն :

Յայսմ աւուր ննջումն եւ հանգիստ աշխարհակեցոյց վարդապետին Տեառն Յովհաննու Ոսկեբերանին :

*Սուրբն Յովհաննէս Ոսկեբերան էր յԱնտիոք քաղաքէ՝ բարեպաշտ ծնողաց զաւակ, որոյ անուն էր հօրն Սեկունդոս՝ ստրատելատ Ասորւոց, եւ անուն մօրն Անթուսա : Եւ մինչդեռ պատանեակն էր՝ ուսուցին նմա գիր, եւ եղեւ ուսումնասէր յոյժ եւ գնաց

es le couronnement de l'Église, l'honneur des saints apôtres, la persévérance des martyrs, l'épée qui ne s'émousse point entre les mains des patriarches, l'arme invincible des prêtres, le triomphe des rois, le secours des gens en péril. Toi, tu es l'épouvante des démons, * la ruine immense des temples des païens, la guérison des infirmes, l'expiation des pécheurs, la protection des innocents. Toi, tu es le sceau du mariage, l'ornement des vierges, l'appui des enfants, le port des naufragés, la consolation des affligés. Tu es en même temps la forteresse et l'abri et le sceau du genre humain. * B p. 146 a.

Aussi, en éloignant de nous l'impureté de nos pensées qui nous penchent vers de la terre, nous tous nous inclinerons notre tête et nous adorerons la sainte croix du Seigneur, qui reçut Dieu, comme si nous y voyions le Fils de Dieu, les bras étendus, et nous le glorifierons avec le Père et le très saint Esprit dans les siècles des siècles. Amen.

En ce jour, mort et repos du docteur seigneur Jean Chrysostome, qui vivifia la terre.

Saint Jean Chrysostome était de la ville d'Antioche, fils de parents pieux. Le nom de son père était Secundus, stratélate de Syrie; sa mère se nommait Anthusa. Jeune encore, on lui fit apprendre les lettres; il fut très stu-

յԱթէնս եւ ուսաւ զամենայն իմաստասիրական եւ փիլիսոփայական գարտաքին գրոց փիլիսոփայս, նոյնպէս եւ աստուածաշունչ գրոց հին եւ նոր կտակարանաց եղեւ հմուտ յոյժ : Եւ սիրեր ի մանկութենէ վմիայնակեացութիւն, եւ երեալ ի ծածուկ տեղւոջ քաղաքին ձգներ անդ ընդ Բասիլիոսի պահօք եւ ազօթիւք :

Եւ պատրիարքն Անտիոքայ սուրբն Մելիտոս կոչեալ զերկոսեանն առ ինքն, եւ զԲասիլիոս ձեռնադրեաց սարկաւագ, եւ հրամայեաց նմա եւ գրեաց ճառս յառակսն Սողոմոնի : Ձեռնադրեաց եւ զՅովհաննէս ընթերցող, եւ հրամայեաց նմա եւ գրեաց վասն քահանայից, եւ յանհասանելի գիրս եւ յօտարոտիս եւ ընդդէմ հրէից : Գրեաց եւ
* B p. 146 b. պանդխտանդաց գիրս, ճառս քսան եւ մի, յաւուրս քառասնորդաց պահոցն : Եւ * ապա ձեռնադրեցաւ կիսասարկաւագ, եւ յետ սակաւ աւուրց սարկաւագ, յետոյ եղեւ քահանայ, եւ ել համբաւ նորա ընդ ամենայն երկիր :

Եւ մինչդեռ հանգեաւ Նեքտարիոս պատրիարքն Կոստանդինուպոլսի, Թէոփիլոս Աղեկսանդրու հայրապետն վկայէր լինել պատրիարք զԻսիդորոս զԻբլիտացին : Բայց թագաւորն Արկադիոս, որդի մեծին Թէոդոսի, եւ ամենայն մետրապոլիտքն եւ եպիսկոպոսունքն եւ ժողովուրդք քաղաքին ընտրէին եւ վկայէին բերել զՅովհաննէս յԱնտիոքայ՝ եւ ձեռնադրել պատրիարք . որպէս եւ եղեւ իսկ :

Եւ նստաւ յաթոռ հայրապետութեանն, եւ յարաժամ վարդապետէր եւ ուսուցանէր

dieux et se rendit à Athènes où il acquit toute la science de la philosophie et de la rhétorique profanes. en même temps qu'il devint très érudit dans les écritures de l'Ancien et du Nouveau Testament. Il montra dès l'enfance un goût particulier pour la vie solitaire et il se retira, accompagné de Basile, dans un endroit caché de la ville et s'y adonna à une vie ascétique de jeûnes et de prières.

Saint Mélétius, le patriarche d'Antioche, les appela tous les deux auprès de lui ; il ordonna diacre Basile et lui commanda d'écrire des homélies sur les Proverbes de Salomon. Il ordonna également Jean lecteur et lui ordonna d'écrire le traité sur le sacerdoce, les livres sur la nature incompréhensible [de Dieu], sur les choses étrangères et contre les Juifs. Il écrivit aussi les vingt et une homélies à cause des statues, pendant le carême des
* B quarante jours. Il fut ensuite ordonné * sous-diacre, quelques jours après
p. 146 b. diacre, ensuite prêtre; et son nom se répandit par toute la terre.

A la mort de Nectaire, patriarche de Constantinople, Théophile le patriarche d'Alexandrie témoigna en faveur d'Isidore d'Ibilis pour le patriarcat. Mais l'empereur Arcadius, fils de Théodose le Grand, tous les métropolitains, tous les évêques et le peuple de la ville élurent et donnèrent leurs suffrages à Jean l'Antioche, pour le faire venir et le sacrer patriarche. Ce qui eut lieu.

Il occupa le siège patriarcal et prêcha et enseigna incessamment au

ժողովրդեանն զբանս փրկութեան : Եւ ապա սկսաւ գրել զիւրս վասն ապաշխարութեանն եւ վասն կենցաղոյս անցման եւ վասն փրկութեան հոգւոց եւ անանց կենացն. գրեաց եւ նեբրոպեան ճառս ի սահս սէրունականս եւ ի սուրբս, մեկնեալ եւ զամենայն զիւրս հին եւ նոր կտակարանաց :

Եւ լինէր երաշխաւոր մեղաւորաց յապաշխարութիւն, եւ ասէր եւ գրէր. Որչափ անկանիս՝ դարձեալ կանգնեայց, եւ որչափ մեղանչես՝ զարձիր եւ խոստին քեզ, եւ եթէ բազում անգամ յանցանիցես՝ բազում անգամ զղջացիր : Եւ զանցաւութիւն ամենեցին երբէք ի մարդկանէ, զի աստանայ զմեղաւորս յուսահատութեամբ կորուսանէ, եւ չտայ ծոյլ գառնալ եւ ապաշխարել : Եւ ամենեւին բառակապ կամ քերական ոչ գրեաց, այլ զամենայն պարզ եւ յատակ խօսէր, վասն իմանալոյ ամենայն մարդկան :

Եւ էր ինքն պահեցող յոյժ, եւ ճիայն դարեկցուր չափով եւ սակաւիկ մի հաց ճաշակէր, եւ յոտն կալով զամենայն պիշերն աղօթէր, եւ պարան կապեալ ի սենեկին իւրում եւ յորժամ արնէր եւ աշխատէր՝ անկանէր ընդ օրն ի վերայ պարանին եւ սակաւիկ մի ննջէր :

Յանդիմանէր եւ կշտիշտակոդս եւ գազահս եւ վիրապատիչս եւ զարծախաւէրս. որ եւ զիագուհին Եւդոքսիա, * կկին Արկադեոսի կշտամբեաց, որ յափշտակեալ էր զայգի կնոջ միոյ այրւոյ, եւ նա ոչ լսէր եւ ոչ զարձուցանէր. եւ կեմ յանդիման ասաց նմա * B p. 147 a.

peuple la parole du salut. Il se mit ensuite à écrire des livres sur la pénitence, sur la vie passagère, sur le salut des âmes et la vie éternelle. Il écrivit encore des homélies sur les fêtes du Seigneur, sur les saints, et commenta toutes les écritures de l'Ancien et du Nouveau Testament.

Il se portait garant des pécheurs pour la pénitence. Il écrivait et disait : Autant de fois que tu seras tombé, relève-toi; autant de fois que tu auras péché, repens-toi et tes péchés te seront pardonnés; si tu commets souvent des péchés, repens-toi souvent. Il fit complètement disparaître le désespoir des hommes, car le démon prend les pécheurs par le désespoir et ne leur permet point de s'en repentir et de faire pénitence. Il n'écrivit jamais de manière à ce que ce fût comme un lexique ou une grammaire, mais il parla toujours dans un style simple et clair pour être compris par tout le monde.

Il jeûnait beaucoup, il ne prenait que de l'eau d'orge en petite quantité et ne se nourrissait que d'un peu de pain; il passait toute la nuit sur pied en priant; il y avait une corde tendue dans sa chambre et lorsque, après avoir veillé, il se sentait fatigué, il appuyait sa poitrine contre la corde et dormait un peu.

Il blâma les rapaces, les avares, les exploiteurs et les gens avides de richesses; il reprocha entre autres sévèrement à l'impératrice Eudoxie, * la femme d'Arcadius, de s'être approprié la vigne d'une veuve; elle ne l'écouta pas, ni ne restitua la vigne; c'est alors qu'il lui lança à la figure * B p. 147 a.

Եղաբէլ եւ Հերովդիադա : Եւ բարկացեալ Եւդոքսիա, ելան գնա արտաքոյ սպասրանիցն :

Եւ յաւուր մեծի Զատկին գնաց թագուհին եկեղեցին, եւ բանիւ կապեաց գնա սուրբ հայրապետն, եւ ոչ եա նմա թոյլ մտանել եկեղեցին, եւ ամօթալից դարձաւ յետս : Եւ յայնմհետէ եղեւ թշնամի արդարադատ քահանայապետին Քրիստոսի, եւ հնարք իմանայր եթէ որով գործաւանօք ընկեցէ գնա յաթոռոյն : Եւ գտանէ օգնական իւրում չարութեանն զԹէոփիլոս Եգիպտոսեցւոյ գործարարքն, եւ խոստացաւ նմա եթէ զՅովհաննէս ընկեցէ յաթոռոյն՝ նստուսցէ գնա փոխանակ նորա ի յաթոռն :

Եւ նորա ժողովեալ զամենայն մետրապօլիտս իւր եւ եկն ի Կոստանդինուպօլիս, եւ հանդիպեցաւ թագուհւոյն, խորհուրդ արարեալ ի միասին. եւ գնաց Թէոփիլոս արտաքոյ քաղաքին ի վեցն Ռուֆինէս, արար սինհոդոս մետրապօլտօքն եւ եպիսկոպոսօքն իւրովք վասն չարութեանն Յովհաննու : Գրեաց եւ առ Յովհաննէս գի երթիցէ ի ժողովն. եւ նա ոչ գնաց, այլ գրեաց առ նոսա. Եթէ ոչ եկեսցեն հայրապետքն Հռոմայ եւ Անտիոքայ եւ Երուսաղեմի, ի քեզ միայն ոչ եկից գի թշնամի երեւեցար ինձ :

Եւ նորա իւրեանց չարութեամբն դատապարտեցին զՈսկեբերանն. եւ էին պատճառք չարախոսութեան նոցա սոյն : Առաջին՝ եթէ զգիրս Որոգենէսի ընդունեցաւ, զոր բազում անգամ ի գիրս իւր խոստան եւ անընդունելի գրեաց : Երկրորդ՝ եթէ գրգռում անօթս եկեղեցւոյն անցեալ սպար. եւ նա զոր ոչ էին ի պէտս եկեղեցւոյն գՀինս եւ գրեկեալս

le nom de Jésabel et d'Hérodiade. Eudoxie, irritée, le fit sortir du palais.

Le grand jour de Pâques, l'impératrice s'étant rendue à l'église, le saint patriarche l'arrêta par ses paroles et ne lui permit point de pénétrer dans l'église. Elle retourna remplie de honte. Dès ce jour elle se déclara l'ennemie du juste pontife du Christ, et chercha un prétexte pour le destituer de son siège. Elle trouva un complice de sa méchanceté en la personne de Théophile, le patriarche d'Alexandrie, et lui promit de le faire succéder sur le siège s'il parvenait à le destituer.

Théophile convoqua tous ses métropolitains, vint à Constantinople, rendit visite à l'impératrice et après s'être concerté avec elle, se retira hors de la ville, à l'endroit dit Rufinionis, y tint un synode avec ses métropolitains et ses évêques par méchanceté contre Jean. Il écrivit aussi à Jean en l'invitant à se rendre au concile, mais celui-ci non seulement ne s'y rendit pas, mais lui écrivit : A moins que les patriarches de Rome, d'Antioche et de Jérusalem ne viennent, je ne me rendrai point auprès de toi, car tu t'es révélé mon ennemi.

Alors ils condamnèrent Chysostome par méchanceté. Les raisons de leurs griefs étaient les suivantes : Premièrement, qu'il avait admis les écrits d'Origène, lui qui souvent dans ses écrits les avait déclarés rejetables et inadmissibles. Deuxièmement, qu'il avait fait disparaître de nombreux vases de l'église, tandis qu'il avait fait donner aux pauvres les vases

տայր ապքատայ : Երրորդ՝ եթէ չեա հաղորդութեանն ի բեմին մերով քուլումբայս եկեր. որ եւ ի ջուրն պոր ընպէր՝ էարկ * երբէք մեղր : Զորրորդ, եթէ չեա ճաշոյն ճանկունս մկրտեայ : Այս էին առաջին աքսորանացն չարախօսութիւնքն : * B p. 147 b.

Եւ նոյնժամայն Եւդոքսիա իջոյց յաթոռոյն եւ աքսորեաց զՅովհաննէս ի գեօղն Պռենետոն, յազարակն Նիկոմիդացւոցն : Եւ եղեւ խռովութիւն չարքունի ապարանին, եւ տրտմութիւն եւ ազմուկ ի ժողովուրդս քաղաքին վասն զրկանացն ի քաղցրուսոյց վարդապետէն իւրեանց : Եւ ապաղակ արարեալ ի դուռն պալատին խնդրէին զնայրապետն. եւ առաքեաց թագուհին եւ զալձոյց զԱսկերերանն ի քաղաքն :

Իսկ ի չաւուր արդոյ Զատկին ոչ թոյլ եա պատրիարքին իջանել չկեղեցին եւ մատուցանել պատարագ, եւ զիտացին ամենայն ժողովուրդն եւ թողին զպատրիարքարանն եւ գնացին չկեղեցին որ կոչէ Կոստանդիանէս. եւ աւսպ եկեղեցին մնաց անդ, եւ անդ լուսաւորեցան ի խորհուրդ սուրբ պատարագին :

Եւ եւս առաւել մոլեալ թագուհին, որ եւ զկնի Զատկին ժողովեցան բազմութիւնք եպիսկոպոսաց եւ քահանայից, եբեր եւ զերանելին Եպիփան եպիսկոպոսապետն Կիպրոսի, եւ նա ոչ չաւանեցաւ խօսիլ Եւդոքսիայի : Եւ ասէ ցԵպիփան. Եթէ ոչ աքսորեացի Յովհաննէս, բանամ պատճարս կուգն եւ կանգնեմ բագինս : Եւ Եպիփանու թոթափեալ զչանդերձս իւր ասէ. Անպատ եմ յայդմ դատաստանացդ. եւ ել արտաքս :

anciens et brisés hors d'usage dans l'église. Troisièmement, qu'après la communion et sur l'autel il avait mangé des kolybas au miel, lui qui jamais n'avait mêlé du miel * à l'eau qu'il buvait. Quatrièmement, qu'il avait baptisé des enfants après dîner. Voici les griefs de son premier exil. * B p. 147 b.

Eudoxie le destitua aussitôt du siège et l'exila au village Preneton, dans la campagne de Nicomédie. Il y eut une confusion au palais royal, et la tristesse et le mécontentement envahit la population de la ville qui se voyait privée de son maître à l'enseignement si doux. Ils élevèrent des clameurs à la porte du palais, réclamant leur patriarche, et l'impératrice dut envoyer des gens pour ramener Chrysostome à la ville.

Mais le saint jour de Pâques, elle ne permit pas au patriarche de descendre à l'église et d'y offrir le sacrifice; ce qu'ayant appris, la population tout entière quitta le patriarcat et se rendit à l'église dite Constantianès; la cathédrale demeura déserte et c'est là qu'elle fut consolée par le mystère du saint sacrifice.

L'impératrice en fut plus irritée. Elle convoqua, après Pâques, un grand nombre d'évêques et de prêtres; elle fit venir aussi le bienheureux Épiphane, l'archevêque de Chypre, mais il ne consentit pas aux propos d'Eudoxie. Alors elle dit à Épiphane : Si Jean n'est pas exilé, j'ouvrirai des temples et j'érigerai des autels d'idoles. Épiphane secoua ses vêtements et dit : Je suis innocent de tels jugements; et il sortit.

Եւ լուաւ Յովհաննէս զբանս թագուհւոյն եւ ետ գանձն իւր յաքսորս եւ էջ յաթոռոյն : Ասացին ւման Եպիփանու ցՅովհաննէս թէ զբեաց յաքսորանաց տումարն : Եւ արամեցաւ յոյժ եւ զբեաց առ նա. Ով աքանչելիդ Եպիփան, որ չօժարեցար ընդ աքսորս իմ, մի հասցես յաթոռն քո : Զբեաց եւ Եպիփան առ նա. Ով ճգնաւորդ Յովհաննէս՝ յաղթեցեր եւ յաղթիր, զի որպէս ես ոչ հասիլ յաթոռն իմ, եւ ոչ ՝ դու հասցես յաքսորանս * B p. 148 a. քո : Եւ եղեւ ի նաւելն Եպիփանու՝ հանգեաւ ի նաւին :

Եւ հրամայեաց թագուհին զերանելին Յովհաննէս աքսորել ի Կոկիսան Հայոց : Եւ անկաւ կարկուտ սաստիկ ի Կոստանդինուպոլիս, եւ հուր էջ յերկնից եւ այրեաց զամենայն պատրիարքարանն : Եւ չետ սակաւ աւուրց մեռաւ Եւդոքսիա, եւ ամենեքեան որք չօժարեցան յաքսորան Յովհաննու՝ չարաչար մահուամբ կորեան : Եւ Թէոփիլոս պատրիարքն յոկեվարին լուրս ազդակեր ելիէ. Տեսանեմ զտէրն իմ Յովհաննէս որ արգելու զելս Տղուոյ իմոյ՝ կալով առաջի Քրիստոսի : Եւ խոստովանեցաւ զանօրէնութիւնն զոր արար առ Յովհաննէս, եւ ապա աւանդեաց զՏոգին իւր :

Իսկ տապանն Եւդոքսիայ սկսաւ երերել զամս երեսուն եւ երեք, մինչեւ բերին զմարմինն Յովհաննու չեռոյ ի Կոստանդինուպոլիս :

Եւ յոյժ համն հասին ի Կոմանա որք աքսորէին զառաջ Հայրապետն, զիտայ զօր բարի հանգստեան իւրոյ : Եւ զգեցաւ զՀայրապետական պատարագին զգեստն, զոհացաւ զԱստուծոյ եւ մատոյց պատարագին խորհուրդն, եւ հաղորդեցաւ ի պատուական

Jean ayant appris les propos de l'impératrice, s'exila lui-même et quitta le siège. On fit savoir à Jean, à propos d'Épiphane, que lui aussi avait signé le registre d'exil. Il en fut très affecté, et lui écrivit : O admirable Épiphane, toi qui as consenti à mon exil, tu ne parviendras jamais à ton siège. Épiphane lui répondit : O Jean ascète, tu as vaincu et tu es vaincu, car ainsi que moi je ne parviendrai pas à mon siège, toi * tu ne parviendras pas à ton * B p. 148 a. exil. Et il arriva qu'Épiphane, pendant son voyage sur mer, mourut dans le bateau.

L'impératrice ordonna d'exiler le bienheureux Jean à Cucuse d'Arménie. Une forte grêle tomba à Constantinople, le feu descendit du ciel et incendia complètement le patriarcat. Eudoxie mourut peu de jours après et tous ceux qui avaient consenti à l'exil de Jean, périrent d'une mort malheureuse. Le patriarche Théophile à l'agonie s'écriait : J'aperçois mon seigneur Jean, se tenant devant le Christ et empêchant la sortie de mon âme. Il avoua l'iniquité qu'il avait commise envers Jean et rendit son âme ensuite.

Le tombeau d'Eudoxie se mit à trembler et continua de même pendant trente-trois ans jusqu'à ce qu'on eût rapporté le corps de Jean à Constantinople.

Quand ceux qui emmenaient en exil le saint patriarche furent arrivés à Comana, celui-ci sentit arrivé le jour de son bon repos. Il se revêtit des ornements de sacrifice patriarcaux, rendit grâces à Dieu, offrit le divin mystère

եւ ի սուրբ մարմնոյ եւ յարենէ Որդւոյն Աստուծոյ : Եւ ոչ եհաս յաքսորան ըստ բանի սրբոյն Եպիփանու, եւ թաղեցին զնա յեկեղեցւոջ սրբոյն Բասիլիսկոսի :

Եւ եառես ի տեսլեան եպիսկոպոսն Կոմանայ տաճար լուսաւոր յոյժ, եւ ամենայն սուրբ հայրապետքն ի նմա հանգուցեալս յաթոռս պատուականս, եւ զՅակեբերանն ոչ եառես : Եւ հարցանէր թէ . Ուր իցէ հայրապետն Յովհաննէս : Եւ ասեն ցնա . Զո՞ր Յովհաննէս խնդրես, զՄկրտիչն : Եւ նա ասէ . ԶՅովհաննէսն զԿոստանդինուպօլսի հայրապետն : Ասէ ցնա այր մի լուսաւոր . ԶՅովհաննէս, ասես, զապաշխարութեան վարդապետն . զնա ոչ կարես տեսանել, զի ընդ սերովբէն եւ ընդ քերովբէսն առաջի աթոռոյն Աստուծոյ կանգնեալ կայ :

Հանգեաւ սուրբն Յովհաննէս Յակեբերանն՝ * Սեպտեմբերի ԺԲ. այլ վասն մեծի * B
p. 148 b.
տօնի աւուր սրբոյ խաչին փոխեցին Նոյեմբերի ԺԲ, քանզի յայնմ աւուր աքսորեցաւ :]

Հուի Զ եւ Սեպտեմբերի ԺԲ : Վերսին տօն է սուրբ Խաչին եւ յիշատակ սուրբ եւ բարեպաշտ թագաւորացն Կոստանդիանոսի եւ մօր նորա Հելինեայ :

Յայսմ աւուր վկայաբանութիւն սրբոյն Նիկիտասայ :

Սուրբ վկայն Քրիստոսի Նիկիտաս, էր ի խուժաղուժ երկրէն Գոթացւոց, յայնկոյս

14 վկայաբանութիւն ... Նիկիտասայ] վկայութիւն սրբոյ վկային Նիկիտասայ B || 15 Քրիստոսի *om.* B

et communia du précieux et saint corps et sang du Fils de Dieu. Il ne parvint pas, selon le dire de saint Épiphane, à l'exil, et on l'inhuma dans l'église de saint Basilicus.

L'évêque de Comana vit en une vision un temple tout illuminé, dans lequel se tenaient sur leurs précieux sièges tous les saints patriarches, mais il n'y apercevait pas Chrysostome. Il demanda : Où donc est le patriarche Jean? On lui répondit : Quel Jean cherches-tu, Jean-Baptiste? Il dit : Jean le patriarche de Constantinople. Un homme resplendissant de lumière lui répondit : Tu parles de Jean, le docteur de la pénitence? Tu ne peux le voir, car il se tient devant le trône de Dieu avec les séraphins et les chérubins.

Saint Jean Chrysostome reposa * le 13 Septembre, mais à cause du jour * B
p. 148 b.
de la grande fête de la sainte Croix on transporta sa fête le 14 Novembre, jour où il fut exilé.]

6 HORI, 15 Septembre

De nouveau, fête de la sainte Croix et commémoration des saints et pieux empereurs Constantin et sa mère Hélène.

En ce jour, martyre de saint Nicétas.

Le saint martyr du Christ Nicétas était du pays barbare des Goths, au

գետոյն մեծի Դանուբայ, ի ժամանակս մեծի արքային սրբոյն Կոստանդիանոսի : Եւ էր խրատեալ եւ ուսեալ զուղղափառ հաւատս քրիստոնէութեան յերանելոյն Թէոփիլոսէ Գոթացոց եպիսկոպոսէն, որ էր մի ի յերից հարիւր ութ եւ տասնիցն Նիկիոյ առաջին ժողովոյն :

* A fol. 37 r° b. * Ընդ աւուրսն ընդ այնոսիկ բռնութեամբ երկիրն Գոթացւոց յերկուս բաժանեցաւ : Մի կողմանն որում անուն Աթանարդիոս եւ միւս կողմանն Փրիտիգիռնէս, որ ապստամբեցաւ յօդնականութիւն Հռոմոց, եւ յաղթեաց Աթանարդոսի եւ բազումք ի Գոթացւոցն եղեն քրիստոնեայք :

Եւ յետ մահուանն Թէոփիլոսի եղեւ Ուլփիլաս եպիսկոպոս Գոթացւոց, եւ գիրս եւս երեւեցուց այնմ բարբառոյն եւ ընկարձակացոյց ուսոյց վարժարուժ ազգն եւ բազմացոյց զքրիստոնէութիւնն, յորոց էր եւ սուրբն Նիկիտաս :

Զոր նախանձեալ Աթանարդիս, հալածումն յարոյց քրիստոնէիցն որ էին անդ ընդ իւրում իշխանութեամբն եւ չարաչար տանջէր զնոսա : Եւ հրամայեաց զսուրբն Նիկիտաս քարշել ընդ երկիր եւ ստուար բրօք ջարդել զամենայն մարմին նորա եւ ի հուր արկանել : Եւ այնպէս կատարեցաւ սուրբ վկայն Քրիստոսի :

Եւ Մարիանոս հաւատարիմ ումն, սիրելի սրբոյն Նիկիտասայ հանդիպեցաւ անդ ի

1 սրբոյն *om.* B || 3 ութ եւ տասնիցն] տասն եւ ութից եպիսկոպոսացն *add.* B || 6 մի] միում B — Աթանարդիս] Աթանարիդոս B — Փրիտիգիռնէս] Փրիտիգիռնէս B || 10 եւս *om.* B || 12 Զոր] Ընդ որ B — անդ *om.* B || 13 իշխանութեամբն] իշխանութեանն B || 16 ումն] եւ B.

delà du grand fleuve Danube, aux jours du grand empereur saint Constantin. Il avait été élevé et instruit dans la foi orthodoxe du christianisme par le bienheureux Théophile, évêque des Goths, qui fut l'un des trois cent dix-huit [évêques] du premier concile de Nicée.

* A fol. 37 r° b. *A cette époque le pays des Goths fut violemment divisé en deux parties. Sur une d'elles régna Athanaric, et sur l'autre Fritigernes qui, ayant eu recours à l'aide des Romains, vainquit Athanaric, et nombre de Goths se firent chrétiens.

Après la mort de Théophile ce fut Ulphilas qui devint l'évêque des Goths. Il fit paraître des livres en cette langue et développa considérablement l'instruction parmi la nation barbare et accrut le nombre des chrétiens ; au nombre de ces derniers se trouvait aussi saint Nicétas.

Athanaric, jaloux, souleva une persécution contre les chrétiens qui se trouvaient dans son royaume et leur faisait subir de cruelles tortures. Il ordonna de traîner par terre saint Nicétas et de lui briser tout le corps à coups de gros bâtons et de le jeter ensuite dans le feu. C'est ainsi que le saint martyr du Christ trouva la mort.

Un fidèle, nommé Marianus, cher à saint Nicétas, se trouva présent au

ժամ մահուան սրբոյ վկային, գաղտ գողացաւ զմարմինն, ասաղանշան լուսոյ երեւեցուցեալ. բանզի ի մէջ բազում մարտիրոսաց թաւալեցուցեալ էր յարեանն եւ խառնեալ ընդ նոսա : Տարաւ յերկիրն իւր ի քաղաքն Մոմսուստիայ եւ պատուով * եդ ի տա- * A fol. 37 v° a.
պանի : Եւ յետ ժամանակաց Օքսենտիոս եպիսկոպոսն Մոմսուստիայ, ըստ արժանեացն
5 շինեաց եկեղեցի :

Գնացին ոմանք ի քաղաքէն Անարզարբոյ խնդրել եւ առնուլ ման ինչ նշխարացն. յանկարծակի եղեւ որոտումն ահագին եւ կայծակունք սաստիկ, եւ ցասի եղեալ ոչ իշխեաց մերձենալ : Եւ ոմն յեկեղեցւոյն Անարզարբոյ համարձակեցաւ, էարկ զձեռն իւր ի տապանն վի առցէ ի նշխարացն, եւ առժամայն չորացաւ ձեռն : Եւ բազում ապօթիւք
10 եւ արտասուօք հազիւ ողջացաւ ձեռն : Եւ բազում նշանք լինին եւ բժշկութիւնք ի նշխարաց սրբոյն :

Կատարեցաւ երանելի նահատակն Քրիստոսի սուրբն Նիկիտաս ի Սեպտեմբերի ԺԵ :

2 թաւալեցուցեալ] թաւալեալ B || 3 Մոմսուստիայ] Մոմսոպստիայ B || 6 Անարզարբոյ] Անարզարու B — ման ինչ նշխարաց] ման ի նշխարաց սրբոյն Նիկիտասայ : Եւ յորժամ կամեցաւ եպիսկոպոսն բանալ զտապանն՝ վի առցէ ման ի նշխարացն *add.* B || 8 իշխեաց] իշխեցին B || 9-10 եւ առժամայն ... ողջացաւ ձեռն] բայց սքանչելեօք արգելաւ B || 12 երանելի *om.* B — Սեպտեմբերի ԺԵ] եւ Հոսի 9 *add.* B.

moment de la mort du saint martyr, prit secrètement le corps, sur lequel brillait une lumière en forme d'étoile, car le corps ensanglanté avait été jeté parmi ceux d'autres martyrs et s'y trouvait mêlé. Il l'emporta dans son pays, dans la ville de Movesti, et le déposa * avec honneur dans un * A fol. 37 v° a.
tombeau. Quelque temps après, Auxentius, évêque de Movesti, construisit une église digne de lui.

Quelques habitants de la ville d'Anazarba vinrent pour chercher une partie des restes; il se fit aussitôt un terrible grondement de tonnerre et des coups de foudre répétés; saisis de frayeur, aucun d'eux ne put s'approcher. Quelqu'un de l'église d'Anazarba eut cependant l'audace de tendre la main vers le tombeau, pour en prendre une partie des restes; sa main se dessécha aussitôt. Après beaucoup de prières et de larmes sa main fut guérie à grand'peine. Nombre de miracles et de guérisons s'opèrent par les restes du saint.

Le bienheureux martyr du Christ, saint Nicétas, mourut le 15 Septembre,

* B p. 148 b. [B * Վերատին ասի սրբոյ Խաչին : Եւ յիշատակ սրբոյն եւ մեծին Կոստանդիանոսի թագաւորի եւ մօր իւրոյ Հելինեայ :

Բրիստոսասէր մեծ ինքնակալն Կոստանդիանոս՝ առաջին լեալ կայսր եւ թագաւոր քրիստոնէից, որ հրաւիրեցաւ ի հաւատս յայտնութեամբ ի յերկնից՝ սրբոյ խաչին զօրութեամբ :

Սա ի ձեռն բարեպաշտ մօր իւրոյ, որ հաղորդ լինէր նմա հանապազ հաստատութեան հաւատոյ եւ ամենայն բարեաց, սրբոյն եւ երանելոյն Հելինեայ պշխոյ եկեալ զքրիստոսական խաչափայտն եւ պատուեաց մեծապէս : Վասն որոյ եւ պատուեցաւ արժանաւորապէս, այն որ եւ զիւր թագաւորական ծիրանին Բրիստոսի եւ խաչի նորա նուիրեր, եւ ի գրեշտակէ սրբոյ հանապազ պճոյն ընդունէր : Որոյ զովութիւնն իսկ եւ պատմութիւն բարեպաշտութեանն ի վեր է քան զմարդկան բան, զորմէ մանաւանդ պատեհ պատմութեամբ յիշատակել է յաւուր հանգստեան նորա :

* B p. 149 a. * Յայսմ աւուր եղեւ գիւտ նշխարաց սրբոյն Ստեփաննոսի նախավկային եւ Նիկոդիմոսի, Գամալիելի եւ Աբիբայ, յապարանն որ կոչի Կապար Գամալեայ, եւ բերեալ յերուսաղէմ :

Եւ Ալեքսանդրոս ոմն մեծատուն եւ վկայասէր շինեալ տաճար մեծապայծառ ի սուրբ քաղաքն Երուսաղէմ. եւ մեծ պատուոյ ի սուրբ եպիսկոպոսէն Յովհաննու

* B p. 148 b. [B * De même, fête de la sainte Croix. Et commémoration du saint et grand empereur Constantin et de sa mère Hélène.

Le grand monarque, ami du Christ, Constantin, fut le premier empereur et roi chrétien, qui fut invité à la foi par révélation du ciel et par la puissance de la sainte Croix.

Par l'entremise de sa pieuse mère, la sainte et bienheureuse impératrice Hélène, qui participa avec lui continuellement à l'établissement de la foi et à toutes les bonnes œuvres, il retrouva le bois de la croix du Christ et l'honora grandement. Aussi fut-il honoré lui-même, comme il le méritait, lui qui offrit sa pourpre royale au Christ et à sa croix et qui recevait chaque jour la couronne d'un ange saint. Son éloge et le récit de sa piété dépasse les termes humains, aussi fait-on tout spécialement mention de son histoire en ce jour de son repos.

* B p. 149 a. * En ce jour les restes de saint Étienne, le protomartyr, de Nicodème, de Gamaliel et d'Abib, furent retrouvés dans la propriété dite Kapar appartenant à Gamaliel et furent transportés à Jérusalem.

Un certain Alexandre, riche et ami des martyrs, construisit un temple superbe dans la sainte ville de Jérusalem, et ayant obtenu après de grandes supplications du saint évêque Jean le trésor divin et le don éminent : le

խնդրելով զպանձն աստուածային, որ եւ հանեալ ի մեծէն Սիոնէ՝ անդ վերաւխտեաց զմեծապայծառ սրտգետն՝ տուըր նախավկայն Քրիստոսի զՍտեփաննոս :]

Հոռի է եւ Սեպտեմբերի ԻԶ : Վկայաբանութիւն սրբուհեացն Եւփիմեայ եւ Պերինեայ :

Յաման Դիոկղետիանոսի ամբարիշտ արքայի, երջանիկ ապաքինն Քրիստոսի Եւփիմեա էր ի քաղաքէն Քաղկեդոնաց, բարեպաշտ ծնողաց զաւակ Փիլեփրոնեայ եւ Թէոդոսիանեայ :

Եւ մատնեցաւ առ ամբարիշտ դատաւոր քաղաքին որոյ անուն էր Պռիսկոս բղեաշխ : Եւ էին յարգելման բանդին այլ սուրբք վկայք քառասուն եւ իննն զօրականք :

*Եւ տրամայեաց վնասս կացուցանել առաջի իւր, ընդ նոսին եւ * զերանելի կոյսն Եւփիմեա : Եւ յորժամ եհարց վնասս՝ համարձակութեամբ խոստովանեցան զՔրիստոս աղիզ հաւատով : Եւ ապստամբեցին զծնօտս սրբոյ վկայիցն ուժգին, եւ երեսք մատրաստացն առաւելապէս պայծառացան : Եւ դարձեալ արգելին վնասս ի բանդ :* * A fol. 37 v° b.

Իսկ զերանելին Եւփիմեա կացուցին մինչ յառաջի պղեշխին Պռիսկոսի,

3 Վկայաբանութիւն ... Պերինեայ] Վերտին ասի սրբոյ խաչին Քրիստոսի եւ վկայութիւն սրբուհւոյ եւ կոյս վկային Եւփիմեայ B || 4 երջանիկ] փառաւորեալ B || 5 Փիլեփրոնեայ եւ Թէոդոսիանեայ] Փիլիփրոնեայ եւ Թէոդորիանայ B || 8 բանդին] ի բանդի B || 10 համարձակութեամբ] որպէս ի մէոյ բերանոյ *add.* B || 13 առաջի *om.* B.

saint protomartyr du Christ Étienne, le fit enlever de la grande Sion, où il reposait, et le fit transporter dans l'église nouvelle.

7 nom, **16 Septembre**.

Martyre des saintes Euphémie et Périnée[1].

Aux jours de Dioclétien, l'empereur impie, vivait la bienheureuse servante du Christ Euphémie, qui était de la ville de Chalcédoine, fille de parents pieux Philéphrone et Théodorosiana.

Elle fut dénoncée au juge impie de la ville, dont le nom était Priscus, proconsul. Détenus dans la prison, se trouvaient encore d'autres saints martyrs, quarante-neuf soldats.

Il ordonna de les faire venir en sa présence, et avec eux, * la bienheureuse vierge Euphémie. Et lorsqu'il les interrogea, ils confessèrent le Christ avec hardiesse et vraie foi. On souffleta brutalement sur les mâchoires les saints, et le visage des martyrs devint encore plus resplendissant. On les reconduisit à la prison. * A fol. 37 v° b.

On présenta la bienheureuse Euphémie toute seule, au tribunal, devant

1. Sainte Euphémie est célébrée ce même jour dans l'église grecque. Périnée y a été certainement ajoutée par erreur. M. de S.

եւ ոտքանօք խրատ տայր ուրանալ զՔրիստոս. եւ ամենեւին ոչ լուաւ պատրանաց դատաւորին : Հրամայեաց եւ պնդեցին զերանելի Եւփիմեա յերկուս անիւս, յորս էին սուրք երկայնքիւ եւ ի հոլովել զանիւսն սուրքն խոցոտէին եւ կտրատէին զմարմինն կուսին : Եւ յայնժամ նորա՝ հրեշտակ Տեառն խորտակեաց զանիւսն սրալից եւ զպահիճսն ահայոյց : Եւ սրբուհին լուծաւ ի կապանաց անուոյն ամբողջ որ եւ ոչ սպի գոյաւ յանձն իւր եւ պայծառ տեսլեամբ : Եւ ապա ընկեցին ի հուր հնոցի եւ անդ եւս անկիսկելի Միայ պահպանութեամբն Աստուծոյ եւ ել անապատ :

Եւ զօրականքն Սոսթենէս եւ Վիքտոր տեսին զհրեշտակ Տեառն ի հնոցի անդ եւ ցրուէր զհուրն եւ զվկայն Քրիստոսի պահէր անապատ, հաւատացին ի Քրիստոս եւ
* A fol. 38 r° a. հրամանաւ բռնեցին ձերեցին զնոսա զապստամբ կերպիւս : * Եւ այնպէս հաւատով եւ ազօթիւք կատարեցան ի Քրիստոս : Զայն եղեւ առ նոսա յերկինից. Եկայք հաւատացեալք իմ յաւրհնութիւն Հօր իմոյ :

2 պնդեցին] ասանջեցին B — յերկուս անիւս] պնդեալ յերկուս անիւս B || 3 եւ կտրատէին *om.* B — զմարմինն] սրբոյ *add.* B || 4-p. 271 l. 12 Եւ յայնժամ ... առ Աստուած] Եւ ապա արկին ի հնոց բորբոքեալ հրով, ուր զօրականքն Սոսթենէս եւ Վիքտոր տեսեալ զնա հինաւս պահեալ խնամօքն Աստուծոյ, հաւատացին ի Քրիստոս : Եւ հրամանաւ բռնեցին արկան ի կերպիւս զապստամբ, եւ այնպէս ազօթիւք եւ հաւատովք կատարեցան : Կապեցին սրբոյ կուսին եւ գազանի մեքենայս, ասանջեցին եւ ի հրացեալ տապակ ձիթալից, եւ յամենայնի զերծաւ պահպանութեամբն Աստուծոյ : Եւ յետ այնորիկ տարան զսրբոյն Քրիստոսի յատպարէտն, եւ ազմակեցին ի նա տաւնս, եւ նա տարաձկայ զձեռս իւր յերկինս եւ խնդրեալ յԱստուծոյ զաւանգումն հոգւոյն : Եւ ընդայնկալ մի ի զապանաց անտի ելաած տաճմամբ զտուրբ կոյսն, բայց ոչ տեսակ վիրաւորեալ, եւ այնպէս աւանդեալ զհոգին իւր առ Աստուած B.

le proconsul Priscus, qui lui conseilla avec des paroles douces de renier le Christ. Elle n'écouta nullement les paroles trompeuses du proconsul. Alors il ordonna de lier fortement la bienheureuse Euphémie à deux roues armées de lames à double tranchant, et en faisant tourner les roues, les lames taillad̀erent et brisèrent le corps de la vierge. Pendant qu'elle priait, l'ange du Seigneur brisa les roues pleines de lames, et les bourreaux furent saisis d'effroi. La sainte fut libérée des liens de la roue, indemne, n'ayant aucune trace de blessure sur sa personne et le visage resplendissant. On la jeta ensuite dans les flammes d'une fournaise, et là aussi, par la protection de Dieu, elle resta sans brûler et en sortit intacte.

Les soldats Sosthène et Victor aperçurent l'ange du Seigneur dans la fournaise qui écartait les flammes et conservait intacte la martyre du Christ ; ils crurent au Christ et, sur l'ordre du proconsul, ils furent jetés en proie
* A fol. 38 r° a. aux bêtes féroces. * C'est ainsi qu'ils moururent, avec foi et prières, pour le Christ. Une voix du ciel se fit entendre à eux : *Venez, mes fidèles, dans le royaume de mon Père* [1].

1. Matth., xxv, 34.

Իսկ անօրէնն կռապաշտին զաղտնի որոգայթս թագուցին Եւփիմեայ, եւ հրամայեցին նմա ընթանալ արագապէս, զի անկցի ի ծեքենայսն : Իսկ հրեշտակ Տեառն եւ անտի եւս կորզեալ զնա անվնաս : Եւ ապա ընկեցին ի հրացեալ տապակն ձիթալից եւ ոչ անդ այրեցաւ, զի հրեշտակ Տեառն զրուեալ վհատեցոյց զհուրն եւ զձէթն : Եւ յետ այնորիկ տարան զորոյն Քրիստոսի յասպարէզն, եւ արձակեցին ի նա առիւծս, եւ երթեալ հանգարտութեամբ լիզուին զոտս երանելւոյն :

*Եւ տարածեալ զձեռս իւր յերկինս աղօթեալ խնդրելով զառանցումն հոգւոյն : Եւ ընթացեալ մի ի գազանացն վասն զոտս երանելւոյն առատաժամբք բայց ոչ վերաւորեաց : Եւ ձայն եղեւ յերկնից եւ ասէ. Վե՛ր ընթացիր Եւփիմեա եւ կանգնեաց ի տեղի սրբութեան եւ ընկալ պրեպիոնն, քանզի պընթացար քո կատարեցեր եւ պչաւատան պահեցեր : Եւ առժամայն շարժեցաւ տեղին եւ ամենեքեան պոլորտն յահէն եւ այնպէս աւանդեաց զհոգին իւր առ Աստուած : Եւ թաղեցին զերանելի կոյսն ծնողք իւր արտաքոյ քաղաքին * Քաղկեդոնի մղոնաւ մի : Կատարեցաւ սրբուհին Եւփիմեա Սեպտեմբերի ԺՉ :* * A fol. 38 r° b.

Ի սմին աւուր վկայութիւն Յազդայ, որ էր յազգէն Սիւնեաց :

Աւուրբ վկայն Քրիստոսի Յազդ իշխան էր փառաւոր հայ ազգաւ, ի Սիսական տոհմէն : Եւ ի պատերազմի անկաւ ի ձեռս Պարսից : Բազում պարգեւս եւ պատիւս

12 կոյսն *om.* B || 13 մի] միով B — Սեպտեմբերի ԺՉ] եւ Հատ է *add.* B.

Les impies idolâtres tendirent un piège secret à Euphémie et lui ordonnèrent de courir rapidement, pour qu'elle tombât dans les engins. Mais l'ange du Seigneur l'en délivra intacte également. Ensuite on la jeta dans une poêle rougie, pleine d'huile, et elle n'y brûla point; car l'ange du Seigneur dispersa les flammes et l'huile. On conduisit ensuite la brebis du Christ au cirque, et on lança contre elle des lions, qui allèrent très doucement lécher les pieds de la bienheureuse.

Alors elle étendit ses mains vers le ciel, et demanda en priant à rendre son âme. Un des fauves accourut, mordit de ses dents les pieds de la bienheureuse, mais ne la blessa pas. Une voix du ciel se fit entendre qui dit : Accours en haut, Euphémie, et présente-toi dans ce lieu saint, reçois le trophée, *car tu as accompli ta carrière et tu as gardé ta foi* [1]. Aussitôt l'endroit trembla, tous furent saisis de frayeur, et c'est ainsi qu'elle rendit son âme à Dieu. Ses parents inhumèrent la bienheureuse vierge à une lieue hors de la ville * de Chalcédoine. Sainte Euphémie mourut le 16 Septembre. * A fol. 38 r° b.

En ce jour, martyre de Hazd, qui était de la maison des Sunikhs.

Le saint martyr du Christ Hazd était un grand prince de nationalité arménienne, de la famille des Sissakans. Il tomba entre les mains des Perses

1. II Timothée, IV, 7.

խոստանայր նմա ի Պերոզէ արքայէն, եթէ ուրանայ զՔրիստոս եւ երկրպագէ արեգականն եւ հրոյ : Եւ նա ոչ ևս յանձն այլ առաւկապէս յանդիմանէր զմոլորութիւն եւ զանաստուածութիւնն Պարսից : Եւ նոքա բազում չարչարեալ դնա տանջեցին, եւ նա յօրհնելոյ եւ ի փառաւորելոյ զԱստուած ոչ դադարէր : Ապա սրով հատին զդլուխ նորա Սեպտեմբերի ԺԶ. եւ զմարմինն ընկեցին զազանաց պէշ եւ թռչնոց : Եւ բրիստոնեայք գաղտ առեալ թաղեցին ի տեղի նշանաւոր :

* B p. 150 a. [B * Յայսմ աւուր կատարեցաւ Կուռնիտոս ծերունի սրով ի Նիկիա քաղաքին, հրամանաւ կուսակալն զատաւորին Պերինեայ, զոր բարշեցին գոտիւն ընդ փողոցս քաղաքին, եւ ապա սրով հատին զդլուխն :

Ի սմին աւուր վկայութիւն մեծ վկայուհւոյն Սեբաստիանիտայ՝ աշակերտի առաքելոյն . եւ վասն ձշմարիտ բարոկելոյ նորա պՔրիստոս, մեծ տանջանօք կատարեցաւ ի Դոմետիանոսէ :

Եւ ի սոյն տօն Մելիտինեայ արքունհոյ, որ ի ժամանակս Անտոնիոսի թագաւորի կատարեցաւ :

Եւ ի սոյն վկայութիւն Մարտինոսի հայրապետին Հռոմայ :

Յայսմ աւուր ի Հայս կատարեցաւ նոր վկայն Յազդ իշխան ի Սիւնեաց :]

dans un combat. Il lui fut proposé bien des présents et des honneurs de la part du roi Pêroz, s'il reniait le Christ et adorait le soleil et le feu. Il n'accepta pas; par contre il blâma sévèrement l'erreur et l'athéisme des Perses. Ceux-ci le soumirent alors à de nombreuses tortures; mais il ne cessait de bénir et de glorifier Dieu. Ensuite on lui trancha la tête par le glaive le 16 Septembre, et on jeta son corps en pâture aux bêtes féroces et aux oiseaux. Les chrétiens l'enlevèrent secrètement et l'inhumèrent dans un lieu célèbre.

* B p. 150 a. [B * En ce jour mourut, par le glaive, le vieillard Cournoutos, dans la ville de Nicée, par ordre du juge idolâtre Périnios. Après l'avoir traîné par les pieds à travers les rues de la ville, on lui trancha la tête par l'épée.

En ce jour, martyre de la grande martyre Sébastienne, disciple des apôtres, qui, pour avoir prêché, en toute vérité, le Christ, mourut dans de grandes tortures sous Domitien.

En ce même jour, fête de sainte Mélitine, qui mourut aux jours de l'empereur Antonin.

En ce même [jour], martyre de Martin le patriarche de Rome.

En ce jour mourut en Arménie le nouveau martyr Hazd, prince de la famille des Sunikhs.]

Հոի Ը. եւ Սեպտեմբերի ԻԷ : Յիշատակ հայրապետին Հայոց Սահակայ եւ Մեսրոպայ վարդապետին :

*Յայսմ աւուր վկայութիւն Վարխլաստայ : Դասարեցաւ սուրբ վկայն Քրիստոսի Վարխլաստաւա * ի Սեպտեմբերի ԻԷ եւ Հոի Ը :* * A fol. 38 v° a.

[B * Վ.երատին տօն սրբոյ Խաչին եւ յիշատակ եւ վարք երանելւոյն Մեսրոպայ վարդապետի Հայոց Մեծաց : * B p. 150 b.

Սուրբ վարդապետն եւ երիցս երանելոյ հայրն մեր սքանչելին Մեսրոպ՝ աշակերտ էր մեծին Ներսէսի Հայոց վարդապետի եւ պաշտ նորին : Եւ յետ կատարման նորին եղեւ պաշտաման ի գրան սրբոյն, որ եւ յետ փոքր ժամանակաց կենաց՝ առեալ զկրօնաւորական ձեւ սրբեաց գմիաձնութիւնն, բնակեցաւ ի Գողթն գաւառ, եւ լուսաւորեաց գնոսա քրիստոնէական հաւատով :

Եւ գի էր ինքն միայն՝ եւ աշխատէր թարգմանել գպիրս սուրբ ժողովրդեանն ի հելլենացւոյ լեզուէն ի հայ բարբառ, սկսաւ ածել ընդ միտ ածել՝ եթէ լինէր հնար գրոյ հայոց, գի մի անմխիթար ձեռացն քրիստոնէի յոյժ լեզու պատուաձաշունչ գիրս : Եւ յարուցեալ եկն առ Ներսես Սահակ հայրապետն, եւ եկիտ գնա ի նմին հոգոյ վարանումն :

Իսկ թագաւորն Վռամշապուհ ձանոյց նոցա գման քահանայի միոյ Ասորւոյ՝ Դանիէլ

8 HORI, 17 Septembre.

Commémoration du patriarche arménien Sahak et du Vardapet Mesrop.

En ce jour, martyre de Barypsabas. Le saint martyr du Christ Barypsabas * mourut le 17 Septembre, le 8 Hori. * A fol. 38 v° a.

[B * Encore fête de la sainte Croix, et commémoration et vie du bienheureux Vardapet [Docteur] Mesrop de la Grande Arménie. * B p. 150 b.

Notre saint Vardapet et trois fois bienheureux père, l'admirable Mesrop, était l'élève et le secrétaire du grand Vardapet d'Arménie Nersès. Après la mort de celui-ci il devint le premier secrétaire du palais royal, mais quelque temps après, il prit l'habit religieux et aspirant à la solitude, il alla habiter dans la province de Golthn où il instruisit les gens du pays dans la foi chrétienne.

Et comme il était seul, et s'efforçait de traduire, pour le peuple, les saintes Écritures, de la langue grecque en langue arménienne, il se mit à songer s'il pouvait y avoir un moyen d'établir un alphabet arménien, afin que le peuple ne fût pas privé de la consolation de la lecture des Écritures inspirées de Dieu en langue étrangère; et il se mit en route et vint auprès du grand patriarche Sahak, qu'il trouva agité des mêmes préoccupations.

Le roi Vramchapouh leur parla d'un prêtre syrien, du nom de Daniel,

անուն, թէ խոստանայր առնել նշանագիր հայոց. զոր առեալ բերին, եւ վարժեալ նոքա մանկտունս՝ տեսանէին զի ոչ բերէր ուղղակի կիւղս հայոց բարբառոյս, քանզի յոյն զիր միայն էր յարմարեալ :

Ընդ Մեսրոպ հանդերձ աշակերտօք իւրովք էջ ի Միջագետս, եւ խնդրելով զուսմունն վարդապետացն յիմաստասէրս որ անդ էին, եւ ամենեքեան զպիտուիքն խոստովանեցան : Իսկ նորա եկեալ ի քաղաքն Սամոսատացւոց, եւ զտարեալ առ ձգնաւոր
* B p. 151 a. մին իմաստասէր Ռուփանոս անուն : Եւ զի մարզկային * հնարիցն զեր ի վերոյ զոտս իւր՝ ինքն ամփոփեալ զանձն պահօք եւ ապօթիւք չԱստուած ապաւինէր : Եւ որ զկամս երկիւղածաց իւրոց առնէ, եւ ապօթիկ նոցա լսէ, եցոյց նմա սքանչելի տեսիլ, ոչ ի քուն երազոյ՝ այլ յարթնութիւնն իմանալ մտացն աչացդ :

Եւ տեսանէր զի թաթ ձեռին աջոյ ելանէր եւ ի վէմն որ առաջի նորա կայր՝ զրէր. եւ փորուածք գծին որպէս ի ձեռն տպաւորէր ի վերայ վիմին. եւ հանգամանք զրոցն եւ անուանք ի մէտս Մեսրոպայ տպաւորեցան :

Եւ յարուցեալ յապօթիցն եւ ինքն եկեալ ի սքանչելի տեսլենէն՝ փառս ետ Աստուծոյ. եւ առեալ տեղձ գիշանագիրս մերոյ լեզուիս հանդերձ Ռուփանոսիւ իմաստասիրաւն :

qui lui avait promis d'établir un alphabet arménien. Ils firent venir cet alphabet, et après l'avoir enseigné à des jeunes gens, ils s'aperçurent qu'il ne correspondait pas exactement à la prononciation de notre langue arménienne, car, seules, des lettres de l'alphabet grec y avaient été appliquées.

Alors Mesrop accompagné de ses élèves descendit en Mésopotamie à la recherche de la solution de son vœu auprès des philosophes qui s'y trouvaient. Tous avouèrent leur ignorance. Il se rendit alors à la ville de Samosate et habita chez un ascète philosophe du nom de Rouphanos. Mais comme son vœu se trouva excéder * les moyens humains, il se recueillit en
* B p. 151 a. lui-même par des jeûnes et des prières et eut recours à Dieu. Et Celui qui accomplit la volonté de ceux qui le craignent et qui exauce leurs prières [1], lui fit apparaître une vision merveilleuse, non pas en un rêve de sommeil, mais à l'état de veille, pour qu'il puisse la saisir avec les yeux de l'esprit.

Et il aperçut une main droite qui s'éleva et écrivit sur le rocher qui se trouvait en face de lui; le tracé des traits s'imprimait dans la pierre comme dans de la neige et les qualités des caractères ainsi que leur nom restèrent empreints dans l'esprit de Mesrop.

Il se releva de sa prière et, revenu à lui de la vision merveilleuse, rendit gloire à Dieu; et il créa, de concert avec le philosophe Rouphanos, l'alphabet de notre langue. Tout d'abord ils appliquèrent les caractères grecs à

1. Ps. CXLIV [CXLV], 19.

Նախ յելլելն պոյն պիրն ի Տայերէն ազգաբենս, եւ ապա պիերին նորա լցուցին ատտուածաշնորհ պարգեւօքն, եւ իսկոյն ի թարգմանութիւն պատապեցան : Եւ թարգմանեալ պէին եւ պնոր կտակարանս, եւ առեալ եկն առ սուրբ Սահակ, եւ եղեւ նմա ուրախութիւն մեծ :

Ժողովեալ ապա պմանկունս ուշիմս, փափկածայնս եւ երկարաշունչս, եւ կարգեցին պպրոց ընդ ամենայն աշխարհն :

Իսկ Մեսրոպ գնաց ի Վիրս, եւ ըստ առեալոյ նմա շնորհի ի վերուստ՝ ուրախ եւ նոցա պիր յիւրեանց լեզուս, եւ եղեալ վերակացու նոցա եւ ուսուցիչ յաշակերտացն իւրոց : Գնաց եւ յԱղուանս, ուրախ եւ նոցա պիրս, եւ կարգեաց պպրոցս :

Ապա առաքեաց մանկունս ի յԱթէնս, պԴաւիթ, պՄովսէս, եւ պԵզնիկ եւ պայլս, որք գնացեալ ուսան պփիլիսոփայական կրթութիւնս : Եւ եկեալ բերթողական ճարտարութիւնսն վերստին ուղղէին պնորպմանեալ պիրսն :

Եւ այսպէս լուսաւորեցին պրոլոր աշխարհս Հայոց, ի մերս լեզու երգոք եւ եղանակօք եւ ատտուածաշունչ պրոյ թարգմանութեամբ, եւ զամենայն կարգս եկեղեցւոյ պոչնառացուցին մեծապէս :

Եւ եղեւ պիւս պրոյն Տրէ ամսոյն ԺԱ, զոր ասեն ամենայն եկեղեցիք :

* Եւ ինքն կացեալ առաքինութեամբ ոչ բազում ժամանակ՝ փոխեցաւ ի Քրիստոս, * B p. 151 b.

l'alphabet arménien et comblèrent ensuite les lacunes par les dons de la grâce divine. Ils se livrèrent aussitôt aux traductions et traduisirent l'Ancien et le Nouveau Testament. Mesrop les prit avec lui et revint auprès de saint Sahak qui en ressentit une très grande joie.

Ils rassemblèrent ensuite des jeunes garçons intelligents, possédant de belles voix et long souffle, et établirent des écoles dans tout le pays.

Mesrop se rendit après dans le pays des Géorgiens [Ibérie] et par la grâce qu'il avait reçue du ciel, il leur composa également un alphabet en leur langue; il leur laissa des supérieurs et des maîtres choisis parmi ses élèves. Il se rendit de là au pays des Albanais, et leur établit également un alphabet et des écoles.

Il envoya ensuite des jeunes gens à Athènes : David, Moïse, Eznik et autres, qui s'y rendirent et suivirent les cours de philosophie. Ils retournèrent ensuite et, avec leur science grammaticale, corrigèrent les livres traduits.

C'est ainsi qu'ils éclairèrent tout le pays d'Arménie, par des chants et des hymnes religieux composés en notre langue et par la traduction des Écritures inspirées de Dieu; ils rehaussèrent grandement l'éclat de toute la liturgie de l'Église.

L'invention de l'alphabet eut lieu le 15 du mois Tré et toutes les églises en célèbrent la fête.

* Mesrop, après avoir vécu encore quelque temps plein de vertus, s'en alla * B p. 151 b.

Հոռի Ը եւ Սեպտեմբերի ԺԷ : Եւ խաչ լուսեղէն յերկնից եկայ ի վերայ գազաւանն մինչեւ եալն գնա ի գերեզմանի : Եւ որք տեսին զմեծագոյն նշան աստուծոյ լուսոյն՝ զարհուրեան յոյժ. եւ բոլոր զոյգման պատճառ եղեւ ամենայն բազմութեանն : Զի ոչ միոյ կամ երիւց այլ ամենեցուն երեւեցաւ՝ ոչ միմ ժամ այլ մինչեւ կատարեցին զսրբին թաղմանն : Որով եւ մեծապէս փառաւորեցաւ նշմարիտ փառաւորեալն յԱստուծոյ՝ ի Քրիստոս Յիսուս ի Տէր մեր, որում փառք յաւիտեանս :

Յայսմ աւուր չիշատակ է ընդ սրբոյն Մեսրոպայ եւ մեծին Սահակայ Հայրապետի ընդ նմա :]

Հոռի Թ եւ Սեպտեմբերի ԺԸ : Տան է Մովսիսի ասաուածախօս մարգարէին եւ եղբօր նորա Ահարոնի քահանայի :

Մեծ մարգարէն եւ ասաուածախօսն Մովսէս էր յազգէն Դաւեայ, որդի Ամբրամայ եւ Յովքաբեդի : Երբեւ ծնաւ գնա մայր իւր՝ շնորհքն ասաուածային երեւեցաւ ի վերայ մանկան : Եւ քառասներեք գնա ամիս երիս ծերկեցին Փարաւոնի, որ ետ հրաման զամենայն արու մանկունսն Եբրայեցւոցն ի գետն ընկենուլ :

Ապա մայր նորա եդ գնա ի տապանակի պրաւեալ ծեփեալ գնա կղրաձիւխով եւ

Après du Christ, le 8 Hori, le 17 Septembre. Une croix lumineuse descendue du ciel se fixa sur le cercueil jusqu'à ce qu'on l'eût déposé dans le tombeau. Et tous ceux qui furent témoins de cette grande apparition de l'effrayante lumière, furent saisis de frayeur; elle fut cause de grande contrition pour toute la foule, car elle n'apparut pas seulement à une ou deux personnes mais à tous, et non seulement pendant une heure, mais jusqu'à ce que l'office des obsèques eût pris fin. Et c'est ainsi que lui qui fut glorifié de Dieu, fut grandement glorifié en notre Seigneur Jésus-Christ, à qui gloire éternellement.

En ce jour, avec saint Mesrop, commémoration du grand patriarche Sahak.]

9 hori, **18 Septembre**.

Fête du prophète Moïse qui parla avec Dieu et de son frère le prêtre Aaron.

Le grand prophète Moïse, qui parla avec Dieu, était de la tribu de Lévi, fils d'Amram et de Jochabed[1]. Lorsque sa mère l'eut mis au monde, les grâces divines apparurent sur l'enfant. Elle le tint caché trois mois par crainte de Pharaon, qui avait donné l'ordre de jeter dans le fleuve tous les enfants mâles des Hébreux.

Ensuite, sa mère le plaça dans une nacelle de jonc qu'elle enduisit de

1. Exode, VI, 20.

ընկէց ի գետն : Եւ դուստր Փարաւոնի հանեալ ի գետոյն արար իւր որդեգիր եւ անուանեաց Մովսէս, որ թարգմանի հանեալ ի ջրոյ : Եւ ետ զնա ուսուցին Եգիպտացւոց եւ վարժեցաւ Մովսէս իմաստասիրեաց Եգիպտացւոց : Եւ կացոյց զնա թագուհին Մաւրա զօրավար, եւ յորժամ գերեցին Եթովպացիքն զՄաւր զանուշիչն Մովսեսի, զոման ամ պատերազմեալ Մովսիսի յաղթեաց Եթովպացւոցն եւ գերեաց զմայր իւր : Դերեաց եւ զԹեղրի թագուհին Եթովպացւոց եւ ած Եգիպտոս :

Եւ իբրեւ վախճանեցաւ Մաւրա, ապր նորա կամեցաւ սպանանել զՄովսէս եւ սպանեալ * Մովսիսի զեղիպտացին, փախեաւ ի Մադիամ, եւ եկեալ բնակեցաւ առ Հսրապեէլ քուրմն եւ նա ետ զՍեփորա դուստր իւր նմա ի կնութիւն, յորմէ ծնաւ երկու որդի, զԳերսամ եւ զԵղիազար : Եւ կացեալ Մովսիսի ի Մադիամ քառասուն ամ :

* A fol. 38 v° b.

Յապա երեւեցաւ նմա Աստուած ի լերինն ի Տրեհնւոջն եւ առաքեաց զնա Եգիպտոս հանել զորդիսն Իսրայէլի : Եւ երթեալ Մովսիսի, արար նշանս եւ սքանչեաս մեծամեծս առաջի Փարաւոնի, եւ յոչ արձակել զժողովուրդն՝ պատժեաց զԵգիպտոս տասն հարուածովք, եւ հան զԻսրայէլ հզօր ձեռամբ եւ բարձր բազկաւ : Եւ պատառեալ զծովն Կարմիր անցոյց զժողովուրդն ընդ ցամաք, եւ ընկղմեաց զՓարաւոն զօրօք իւրովք ի ծով Կարմիր եւ բաղցրացոյց զջուրն Մեռային, եւ իջոյց մանանա յերկնից եւ լորա-ծարթի ի ծովէն եւ կերակրեաց զժողովուրդն յանապատին քառասուն ամ : Եւ ի վեմէ

* A fol. 38 v° b.

bitume et de poix et le déposa dans le fleuve. La fille de Pharaon l'ayant retiré du fleuve[1], l'adopta et lui donna le nom de Moïse, qui se traduit : retiré de l'eau. Elle lui fit suivre les études des Égyptiens, et Moïse fut élevé dans la sagesse des Égyptiens[2]. La reine Maria l'institua général, et lorsque les Éthiopiens firent prisonnière Maria, la nourrice de Moïse, celui-ci combattit dix années, vainquit les Éthiopiens et fit revenir sa mère. Il fit prisonnière également la reine des Éthiopiens, Teshi, et l'emmena en Égypte.

A la mort de Maria, son mari voulut tuer Moïse, mais Moïse tua * l'Égyptien et s'enfuit au pays de Madian et alla demeurer avec le prêtre Raguël, qui lui donna en mariage sa fille Séphora, de laquelle naquirent deux fils, Gersam et Éliézer. Moïse passa quarante années au pays de Madian.

Ensuite Dieu lui apparut sur la montagne, dans le buisson, et l'envoya en Égypte pour délivrer les fils d'Israël. Moïse s'y rendit, fit de grands miracles et prodiges devant Pharaon; celui-ci refusant de laisser sortir le peuple, il punit l'Égypte par dix fléaux, et délivra Israël, avec une main puissante et le bras élevé. Il entr'ouvrit la mer Rouge et fit passer le peuple à sec, et engloutit Pharaon avec ses troupes dans la mer Rouge; il adoucit l'eau de Mara; il fit descendre du ciel la manne, et les cailles de la mer, et nourrit le peuple dans le désert pendant quarante années. Il fit jaillir de l'eau du rocher,

1. Exode, chapitre, II. — 2. Actes des Apôtres. VII. 22.

ջուր բղխեցոյց երկոտասան վտակ եւ ելեալ ի լեառն Սինեա բառասնօրեայ պահօք ընկալաւ տախտակս քարեղէնս, ստուածագիծս, օրէնս ժողովրդեանն եւ լուսաւորեցան երեսք նորա որպէս ի վառեալն Աստուծոյ :

Կանգնեաց պաստանն հրամանաւն Աստուծոյ, զոր արար Բեսաղէել եւ Ելիաբ . քահա-
* A fol. 39 r° a. նապետեցոյց զԱհարոն եղբայր իւր եւ զորդիս նորա Աստուծոյ . * հրով եկեր զժողովուրդն Կորխայ, որ հակառակ կացին քահանայութեանն Ահարոնի . զԴաթան եւ զԱբիրոն յանդունդս ընկղմեալ : Եւ յորժամ եհաս վախճան Ահարոնի՝ եհան Մովսէս զԱհարոն եւ զեղբայրն զորդին նորա ի լեառն Հովր եւ մերկացոյց զԱհարոնէ զպատմուճանն եւ զգեցոյց Եղիազարու որդւոյ Ահարոնի . եւ Ահարոն մեռաւ անդ : Մովսէս եւ Եղիազար իջին ի լեառնէ անտի : Եւ ելաց ամենայն ժողովուրդն զաւուրս երեսուն :

Եւ եբեր Մովսէս զժողովուրդն յերկիրն Մովաբու, եւ ասէ Տէր ցՄովսէս . Ել ի գլուխ լերինն Նաբաւայ, եւ տես աչօք քո զերկիրն զարդեալ, զի ոչ մտցես ի նա, եւ դու վախճանեաց անդէն : Եւ վախճանեցաւ Մովսէս ծառայ Տեառն յերկիրն Մովաբու : Եւ թաղեաց զնա Միքայէլ հրեշտակապետն մերձ ի տունն Փոգովրայ եւ ոչ ոք գիտաց զկերեզման նորա մինչեւ ցայսօր :

Եւ Մովսէս էր ամաց հարիւր եւ քսանից ի վախճանելն իւրում եւ ոչ վատեցին

en douze ruisseaux, et ayant gravi la montagne du Sinaï, après quarante jours de jeûne, il reçut les tables de pierre, écrites par Dieu, contenant des lois pour le peuple; des rayons de lumière partaient de son visage comme [un reflet] de la gloire de Dieu.

Il érigea le tabernacle, par ordre de Dieu, que construisirent Béséléel
* A fol. 39 r° a. et Ooliab[1]. Il consacra son frère Aaron et ses fils prêtres de Dieu, * fit dévorer par le feu Coré et sa troupe qui s'opposèrent au sacerdoce d'Aaron, fit engloutir sous terre Dathan et Abiron. Lorsque la fin d'Aaron fut arrivée, Moïse conduisit Aaron et son fils Éléazar sur la montagne de Hor, dépouilla Aaron de ses vêtements de grand prêtre et en revêtit Éléazar, fils d'Aaron. Aaron y mourut. Moïse et Éléazar descendirent de la montagne. Tout le peuple le pleura pendant trente jours[2].

Moïse conduisit le peuple au pays de Moab, et Dieu dit à Moïse : Monte au sommet de la montagne Nébo et contemple de tes yeux la terre promise, car tu n'y entreras pas et tu mourras là[3]. Moïse, le serviteur du Seigneur, mourut dans le pays de Moab. L'archange Michel l'enterra près de la maison de Phogor[4] et personne n'a jamais connu son sépulcre jusqu'aujourd'hui.

Moïse était âgé de cent vingt ans lorsqu'il mourut, son œil ne s'était pas

1. Exode, xxx, 2 et 6. — 2. Nombres, xx, 27-30. — 3. Deut., xxxii, 49-52: — 4. Deutéronome, xxxiv et Jude, v. 9, combinés ensemble.

աչք նորա եւ ոչ խարշմեցան ծնօտք նորա, եւ պահեալ նա երիս քառասուն, առանց հացի եւ ջրոյ քան թուոյ ամաց իւրոց, օր ընդ տարւոյ :

Եւ լացին որդիքն Իսրայելի, զՄովսէս աւուրս երեսուն, ի մեռանիլ անդ իւրում յԱբարովք Մովաբու, առ Յորդանանաւ յանդիման Երիքովի :

Եւ Յեսու որդի Նաւեայ * լցաւ հոգւով իմաստութեամբ, զի եդ Մովսէս զձեռն իւր * A fol. 39 r° b.
ի վերայ նորա եւ հնազանդեցան որդիքն Իսրայելի նմա, եւ արարին որպէս պատուիրեաց Տէր : Եւ ոչ եկաց մարգարէ Իսրայելի որպէս զՄովսէս զոր ճանեաւ Տէր, զեմ յանդիման նշանաւք եւ արուեստիւք, զոր առաքեաց Տէր առնել յերկրին Եգիպտացւոց, ի Փարաւոն եւ ի ծառայս նորա եւ յամենայն երկրին սքանչելիս ձեռամբն, զձեռն հզօր եւ զբազուկ բարձր զոր արար Մովսէս առաջի ամենայն Իսրայելի :

Ցայսմ աւուր վկայաբանութիւն սրբուհւոյն Արիադնեայ, որ Մարիամ անուանի :

Ի ժամանակս Ադրիանոսի եւ Անտոնինեայ ամբարիշտ թագաւորացն, էր Արիադնէ ստրկին առն կուապաշտի որոյ անունն էր Տերտուղի, նախապատուով Պռիմիտւոյ քաղաքին : Երանելի ստրկին էր բրիստոնեայ եւ հանապազ աղօթս պահօք եւ ձիրութեամբ մատուցանէր Աստուծոյ :

11 վկայաբանութիւն] վկայութիւն B — որ Մարիամ անուանի] զոր Մարիամ կոչեն B | 12 Արիադնեա] Արիադնա B | 13 Տերտուղի] Տերտեղոս B — նախապատուով Պռիմիտւոյ] նախապատուով աւուրջին ի Պռիմիտեանոյ քաղաքին Փռիւգացւոյ՝ Հարուստարիս B | 14 երանելի] երանելիս այս B — աղօթս] զաղօթս իւր B.

obscurci, ses dents n'avaient pas été ébranlées [ses mâchoires n'étaient pas flétries]; il avait jeûné trois fois quarante jours, sans pain et sans eau, selon le nombre de ses années, jour pour année.

Les enfants d'Israël portèrent le deuil de Moïse pendant trente jours, lorsqu'il mourut à Rabob de Moab, près du Jourdain, en face de Jéricho.

Josué, fils de Navé, * fut rempli de l'Esprit de sagesse, car Moïse avait * A fol. 39 r° b.
posé ses mains sur lui, et les enfants d'Israël lui obéirent et ils firent comme le Seigneur avait prescrit. Il ne s'est élevé aucun prophète en Israël comme Moïse que le Seigneur ait connu face à face, avec tous les prodiges et les signes dont le Seigneur le chargea d'accomplir en Égypte, sur Pharaon et sur ses serviteurs et dans tout le pays, de grands miracles avec la main forte et le bras haut que Moïse exerça devant tout Israël [1].

En ce jour, martyre de sainte Ariadne, qui s'appelle Marie.

Aux jours des empereurs impies Adrien et Antonin, vivait Ariadne, la servante d'un homme idolâtre dont le nom était Tertullus, un des principaux de la ville de Prymnesia. La bienheureuse servante était chrétienne et offrait chaque jour ses prières à Dieu, avec jeûne et vie ascétique.

1. Deut., xxxiv, 8-12.

Եւ եղեւ օր ծննդեան որդւոյ տեառն իւրոյ եւ տօնէին ի բագինս կռոցն. եւ երանելի կինն արհամարհեաց զպիղծ խրախութիւն տօնին եւ զկնի ոչ գնաց եւ ոչ հաղորդեցաւ ի զոհից։

Եւ բարկացեալ տեառն իւրոյ գան հարեալ արկ ի բանդ, զի ի սովոյ մեռցի։ Եւ
* A fol. 39 v° a. *յետ * բազում աւուրց կացուցեալ գնա առաջի դատաւորին։ Եւ երանելի Արիադնեա համարձակութեամբ խոստովանեցաւ զՏէր մեր Յիսուս Քրիստոս, եւ աղօթեալ երկարագոյն առաջի դատաւորին եւ հրապարակին։*

Եւ հրամայեաց կախել զնա զփայտէ եւ քերել զմարմին նորա։ Եւ տեսեալ ամբոխին զժուժկալութիւն կնոջն, ազաղակեցին առ դատաւորն մեծաւ բարբառով եւ արձակեցաւ ազախինն Քրիստոսի ի տանջանացն։ Եւ ընթացաւ ի մօտակայ լեառն, ընթացան եւ անօրէնքն զկնի զի կալցեն զնա եւ դարձուցանեն կապանօք։

Եւ յորժամ մերձեցան՝ տարածեալ զձեռս իւր ի վեր եւ արտասուօք աղաչեալ զԱստուած զի վրկեսցի ի ձեռաց անօրինացն։ Եւ առժամայն վէմն որ առաջի կայր՝ հերձաւ եւ ի ներքս ընկալաւ զԱրիադնի եւ դարձեալ փակեցաւ, որ եւ ոչ նշան պատառմանն երեւեցաւ, բայց ի վերարկուէն որ զկնիսն պատեալ էր, փոքր ինչ ի քարանձիցն կախեցաւ զվէմէն առ ի յայտ ժողովրդեանն։

1 եղեւ] էր B || 6 Յիսուս *om.* B — երկրպագոյն] երկայնապոյն B || 7 եւ հրապարակին *om.* B || 8 բերել] *add.* ածել B || 11 դարձուցանեն] *add.* յետս B || 14 հերձաւ] հերձեալ անկաւ B — ի ներքս] ի ներքոյ իւր B || 14-p. 281 l. 8 եւ դարձեալ . . . Յաղթութեան քրիստոնէից *om.* B.

Arriva le jour de l'anniversaire de la naissance du fils de son maître et on célébra des fêtes dans le temple des idoles; mais la bienheureuse femme méprisa les solennités impures de la fête, ne les accompagna pas et ne prit point part aux sacrifices.

Son maître, irrité, la fit battre et mettre en prison pour qu'elle y mourût
* A fol. 39 v° a. de faim. Longtemps * après il la présenta devant le juge. La bienheureuse Ariadne confessa avec hardiesse notre Seigneur Jésus-Christ et pria longuement devant le juge et l'assemblée.

Le juge ordonna de la suspendre à un arbre et de lui déchirer le corps. La foule, témoin de la patience de la femme, poussa de grands cris vers le juge, et la servante du Christ fut délivrée des tortures. Elle courut vers une montagne proche et les impies se mirent à sa poursuite pour l'arrêter et la ramener chargée de fers.

Lorsqu'ils l'eurent rejointe, elle étendit ses mains vers le ciel et, avec larmes, pria Dieu de la délivrer des mains des impies. Aussitôt le rocher qui se trouvait devant elle s'entr'ouvrit, accueillit Ariadne dans son intérieur et se referma, de sorte qu'il n'apparut aucune trace de fissure, excepté un pan de l'étoffe qui lui couvrait la tête, qui resta suspendu au rocher, comme témoignage pour le peuple.

*Եւ հրամայեաց պատուրն քարահատացն զի կոփեսցեն մրճօք զվէմն եւ կործանեսցեն ի վերայ : Եւ յանկարծակի եղեւ որոտումն եւ կայծակունք : Եւ երեւեցան հրեշտակք հրաեղէն երիվարօք եւ սատակեցին զպատուս յանհաւատսն եւ * զբուրն * A fol. 39 v° b.
ի մեհենին զուռն սատակեցին : Եւ ահ մեծ անկաւ ի վերայ ամենեցունց եւ վախճա-
կանք մահն ի բազաքն, եւ որք մնացինն ազատակէին մեծ է Աստուածն քրիստոնէից, մեծ է Աստուածն Արիադնայ, ճշմարտապէս նա միայն է Աստուած :*

Եւ հաւատացին յաւուր յայնմիկ երեք հազար ոգի ի կռապաշտից : Եւ ապա դադարեաց հալածումն քրիստոնէից :

Կատարեցաւ ի վերին ազգիսին Քրիստոսի Արիադնեա ի Սեպտեմբերի ԺԸ :

[B * Յիշատակ փոդոքք իջմանն Աստուծոյ ի Սինա. եւ վերստին տօն սրբոյ Խաչին, * B p. 151 b.
եւ հանգիստ Հայրապետի քահանայապետի առաջնոյ :

Աստուածային քահանայապետն առաջին սուրբն Հայրն՝ եղբայր էր նահապետացն Մովսիսի, եւ որպէս Ամրամայ, որդւոյ Կահաթայ, որդւոյ Դեւեայ, որդւոյ Յակոբայ : Զոր առաքեաց Աստուած ընդ առաջ Մովսիսի երեւեալ նմա եւ խօսեալ՝
15 *ցրժամ գայր Մովսէս ի Քոբէբ լեռնէն առ ժողովուրդն, ասելով քէ. Երթ ընդ առաջ եղբօր քո, եւ եղիցիս նմա ի լեզու եւ ի մարգարէ :*

9 *Սեպտեմբերի ԺԸ*] *եւ Հոկ Ի add.* B.

Le juge ordonna à des tailleurs de pierres de briser avec des marteaux le rocher et de les faire tomber dessus. Il se produisit aussitôt des grondements de tonnerre et des coups de foudre. Des anges apparurent montés sur des chevaux en forme de feu, qui tuèrent nombre de païens et * mirent à mort le * A fol. 39 v° b.
prêtre, à la porte du temple des idoles. Une grande frayeur saisit tout le monde, on s'enfuit vers la ville, et ceux qui y restèrent [à cet endroit] se mirent à crier : Grand est le Dieu des chrétiens, grand est le Dieu d'Ariadne : en vérité, lui seul est Dieu.

Trois mille personnes parmi les païens se convertirent ce jour-là. Et la persécution contre les chrétiens prit fin.

La servante du Christ Ariadne trouva la mort dans le rocher, le 18 Septembre.

[B * Commémoration de la descente de Dieu sur le Sinaï aux sons des * B p. 151 b.
trompettes. De nouveau, fête de la sainte Croix. Et repos d'Aaron le premier grand prêtre.

Le divin et premier grand prêtre, saint Aaron, était le frère du premier prophète Moïse et fils d'Amram, fils de Caath, fils de Lévi, fils de Jacob. Dieu lui ayant apparu et parlé avec lui, l'envoya au-devant de Moïse, lorsque celui-ci venait de la montagne de Horeb vers le peuple, en lui disant : *Va au-devant de ton frère et tu lui serviras de langue et de prophète* [1].

1. Exode, IV, 27.

Եւ յորժամ հանին զանապատն զժողովուրդն յԵգիպտոսէ, յետ բազմապիսի նշանացն սաստանց որով հարին զԵգիպտոս նա եւ Մովսէս. եւ յետ պատառելոյ ծովուն ընդրեաց
B *զնա Աստուած յառաջին քահանայութիւն, ի ձերկնատարսէն * քահանայակարգութենէ,*
p. 152 a. *զնոյն շնորհ քահանայական ի մարդիկ նախ նոսա հելով. եւ նահապետ եւ հայր եւ սկիզբն ամենայն քահանայապետութեան մարդկայնոյ՝ զնա յօժարեաց լինել :*

Մանաւանդ պատկեր եւ օրինակ ձշմարիտ քահանայապետին Քրիստոսի օծութեամբն իւրով. զի առաջին եւ նախ սա օծաւ ի յամենայն մարդկանէ, եղեալ սրբով, եւ տպաւորեաց զձշմարիտ օծեալն Քրիստոս, զորին անուն օծական մարդկան գուշակեալ : Զի ասաց Աստուած Մովսէսի՝ տանել զնա ի դուռն խորանին վկայութեան եւ ղեկուցանել ղպճղնաւորն եւ զվարսան եւ զմատաւակն, զսամխատակն եւ զկամարն եւ
օծանել զնա եղեալ եւ արեամբ ի յականկ աջոյ եւ ի ձեռն, իբրու առնուլ յԱստուծոյ ընդոյ եւ տալ մարդկան գործելով :

Եւ այսպէս եկաց նա քահանայապետ առաջին, եւ որպիք նորա քահանայք ընտրութեամբն Աստուծոյ՝ որ զիտէ եւ քննէ զսիրտս, եւ բաժանէ արդարապէս խոնարհացն տալով զնարհս : Որով յորժամ նախանձու ընդդէմ յարեան նմա Կորխ եւ բանակն իւր՝

Après que lui et Moïse eurent conduit le peuple au désert à la sortie d'Égypte, après les dix grands prodiges par lesquels ils avaient frappé l'Égypte; après que la mer fut divisée en deux, Dieu le choisit pour le premier prêtre pour répandre sur lui, le premier parmi les hommes, la même grâce sacerdotale qui se trouve dans le sacerdoce des créatures célestes
B [anges] et * Il lui plut de l'instituer patriarche et père comme commencement
p. 152 a. de tout sacerdoce suprême parmi les hommes.

Il fut surtout, par son onction, l'image et l'exemple du vrai grand prêtre, le Christ, car ce fut lui le premier parmi les hommes qui ait été oint de l'huile sainte et qui caractérisa le vrai oint, le Christ, en annonçant son nom aux hommes que désignait l'onction[4]. Car Dieu dit à Moïse de l'emmener à la porte du tabernacle de témoignage et de le revêtir de la tunique, de l'huméral, du rational, de la lame sainte et de la ceinture[2]; de lui verser l'huile de l'onction et de mettre du sang sur [l'extrémité de] l'oreille droite et sur [les pouces de] la main[3]; comme recevant de Dieu par l'ouïe et donnant aux hommes par l'action.

C'est ainsi qu'il fut institué premier grand prêtre et ses fils prêtres, par l'élection de Dieu *qui connaît et scrute les cœurs*[1] *et partage avec justice en donnant la grâce aux humbles*[5]. Et lorsque par jalousie Coré et sa troupe s'opposèrent à lui, leurs encensoirs s'incendièrent par le feu

1. Cantique, I, 2. — 2. Exode. XXIX, 4-5 — 3. Ex., XXIX, 7. 20. — 4. Jér., XVII, 10. — 5. Prov., III, 34.

բուրվառք նոցա այրեցան յերկինէ իջեալ հրով, եւ Ահարոնին անկէզ մնաց ի ընդունելն պխունկն նորա յԱստուծոյ :

Եւ զարձեալ յորժամ Մովսէս կամեցաւ յայտնել թէ յԱստուծոյ ընտրեցաւ արժանապէս Ահարոն, առեալ յերկոտասան ցեղապետացն զպաւազանս նոցա եւ եդ ի խորանն վկայութեան, ընդ նոսին եդ եւ զԱհարոնին, եւ այլոցն պոտս ոչ ընտրեալ Աստուած՝ մնաց նոյնպէս : Իսկ Ահարոնին թէպէտ չոր էր՝ սակայն առաւելեալ ծաղկեցաւ եւ արար ընկոյզ, եւ եղոյզ պտիղ կուսական ծննդեանն : Այլ եւ զԴաթան եւ զԱբիրոն որ հակառակ էին քահանայութեանն Ահարոնի եւ Մովսիսի, պատառեցաւ երկիր եւ կլաւ :

Սա՝ յորժամ կոտորէր հրեշտակն Աստուծոյ զժողովուրդն վասն արտնջելոյն եւ պոռնկութեանն եւ այլոց չարեացն, զկեցեալ գտնէին զգեստն իւր քահանայական՝ ընդ մէջ անց բուրվառովն * կենդանեաց եւ մեռելոց, եւ դադարեաց աւժմանգն սատակումն : Չի մինչ ի նա եկեալ մահն՝ որպէս ալիք ծովու առ վիմով արգելաւ, եւ պատկառեաց ի քահանայութիւնէն : * B p. 152 b.

Զսա՝ յետ երկար պաշտելոյ զքահանայութիւնն իւր արդարապէս, վախեաց Աստուած ի ցասումնացն, որպէս եւ ունի պատմութիւնն այսպէս : Եւ խօսեցաւ Տէր ընդ Մովսէսի եւ ընդ Ահարոնի ի Հոր լերինն՝ ի սահմանս երկրին Եդոմացեացոց եւ ասէ.

descendu du ciel, tandis que celui d'Aaron ne prit pas feu parce que Dieu accepta son encens [1].

De même, lorsque Moïse voulut montrer qu'Aaron avait été dignement choisi par Dieu, il prit les verges des douze chefs des tribus et les plaça dans le tabernacle de témoignage, avec elles il plaça aussi celle d'Aaron. Les verges de ceux que Dieu n'avait pas choisis, restèrent telles que; quant à celle d'Aaron, quoique sèche, elle avait cependant germé en abondance et produit des noix [amandes] [2], montrant ainsi la figure de la naissance virginale. Il arriva de même pour Dathan et Abiron qui s'étant opposés au sacerdoce d'Aaron et de Moïse : la terre se fendit et les dévora [3].

Et lorsque l'ange de Dieu exterminait le peuple pour avoir murmuré et commis la fornication et autres mauvaises actions, Aaron revêtit tous ses vêtements sacerdotaux et accourut avec l'encensoir parmi * les vivants et les morts, et la mort se reposa aussitôt [4]. Car avant que la mort ne fût parvenue jusqu'à lui, elle s'arrêta comme les flots de la mer s'arrêtent devant les rochers, et elle respecta le sacerdoce. * B p. 152 b.

Après avoir longtemps accompli le sacerdoce avec justice, Dieu le transporta de cette vie, ainsi que le dit l'histoire. Et le Seigneur parla à Moïse et à Aaron, sur la montagne de Hor, qui est sur les confins du pays d'Édom, et dit : Qu'Aaron aille rejoindre son peuple, car vous

1. Nomb., xvi, 1-40. — 2. Nomb., xvi, 40-50. — 3. Nomb., xvi, 31-33. — 4. Nomb., xvi, 46-48.

Յաւելցի Ահարոն առ ժողովուրդ իւր զի մի մայեք յերկիրն զոր եառ որդւոցն Իսրայէլի, քանզի բարկացուցէք զիս ի վերայ Ջուրցն բամբասանացդ : Առ զոր զԱհարոն եւ զԵղեազար զորդի նորա, եւ հան զնոսա ի Հովր լեառն յանդիման ամենայն ժողովրդեանն. եւ մերկացոյ զԱհարոնէ զպատմուճան նորա եւ զգեցուսցես Եղեազարու որդւոյ նորա, եւ Ահարոն յաւելցի մեռցի անդ :

Եւ արար Մովսէս որպէս եւ հրամայեաց նմա Տէր. եւ հան զնա ի Հովր լեառն առաջի ամենայն ժողովրդեանն, եւ մերկացոյց զԱհարոնէ զհանդերձս իւր եւ զգեցոյց զնոսա Եղեազարու որդւոյ նորա, եւ մեռաւ Ահարոն ի գլուխ լերինն : Եւ իջին Մովսէս եւ Եղեազար ի լեռնէ անտի, եւ եառես ամենայն ժողովուրդն եթէ վախճանեցաւ Ահարոն, եւ լացին զԱհարոն ամենայն տունն Իսրայէլի զառուրս երեսուն :

Ի սմին աւուր ընդ Ահարոնի յիշատակ է եւ եպիսկն իւրոմ մեծ եւ առաջին մարգարէին Մովսիսի նախկին օրինապրողին աշխարհի, որոյն եւ հեղոյն եւ առաքեալ-առեալին եւ օրինակին Քրիստոսի եւ գուշակողն նորին : Որ չեա չանելոյն զԻսրայէլ ի ձառայութիւնէն եւ բազում անգամ տեսանելոյն զԱստուած, որով եւ լուսաւորեցան երեսք նորա, մինչ զի բօղ արկանէր ի վերայ պիճայն. զի ոչ կարէին հայել ի նա որդիքն Իսրայէլի յառաւելութենէ փառաց լուսոյն որ տպաւորեալ էր յաստուածատես երեսան եւ յակն հրեշտականման :

n'entrerez pas dans la terre que j'ai donnée aux enfants d'Israël : vous m'avez irrité aux eaux de contradiction. Prends Aaron et son fils Éléazar et tu les conduiras sur la montagne de Hor devant toute la multitude, et lorsque tu auras dépouillé Aaron de son vêtement, tu en revêtiras Éléazar son fils; et Aaron rejoindra son peuple et il mourra là.

Moïse fit ce que le Seigneur lui avait ordonné et il le conduisit sur la montagne de Hor devant tout le peuple, et lorsqu'il eut dépouillé Aaron de ses vêtements, il en revêtit Éléazar son fils, et Aaron mourut sur la crête de la montagne. Moïse et Éléazar descendirent de la montagne et toute la multitude vit qu'Aaron était mort, et toute la maison d'Israël pleura Aaron trente jours [1].

En ce même jour avec Aaron, commémoration de son frère le grand et le premier prophète, l'ancien législateur de la terre, le saint et le doux [2] qui a vu Dieu, qui a été l'image du Christ et qui l'a prédit. C'est lui qui, après avoir délivré Israël de la servitude, vit Dieu plusieurs fois, ce qui rendit sa figure resplendissante à ce point qu'il dut couvrir d'un voile son visage; car les fils d'Israël ne pouvaient le regarder à cause de l'abondance de la lumière glorieuse qui s'était empreinte sur la figure qui avait vu Dieu, et sur son regard devenu angélique [3].

1. Nomb., xx, 24-30. — 2. Nomb., xii, 3. — 3. Exode, xxxiv, 29-30; II Corinth., iii, 7.

* Եւ յետ տալոյ օրէնսն եւ բազմագոյն նշանս առնելոյ՝ փոխեցաւ առ Աստուած հարիւր եւ քսան ամաց եղեալ, եւ ոչ ինչ թարշամեցաւ ի ծերութենէ առ ի տիպ անապականութեանն ճեմի : * B p. 153 a.

Յայսմ օրում արբոյ քահանայապետին Սիմէոնի աշակերտին Քրիստոսի, եղբօրորդւոյն Յակոբայ Տեառն եղբօր, որ եւ առ եղեւ եպիսկոպոս Երուսաղէմի :

Յայսմ աւուր յիշատակ Եվմենիոսի սքանչելագործ եպիսկոպոսին Գորտինու եւ առաքի վկային Կաստորոսի եւ արբուհւոյն Թէողորայ երանելւոյ :]

Հաւի ժ եւ Սեպտեմբերի ԺԹ : Վկայութիւն արբոյ Սահականոյն ի Հայք :

Սուրբքս այսոքիկ աշակերտք էին Թադէոսի առաքելոյն : Եւ յետ մահուան նորա կրօնաւորեալք առանձնացան յակունս Եփրատայ, յոտն Մաղիկեայ, ի տեղին որ այժմ կոչի Վաղարշակերտ :

Եւ եկեալք առ արքայն Արտաշէս քարոզէին զՔրիստոս : Եւ արքայն քաղցրութեամբ լսէր, եւ հրաւիրեալ յայլում ժամու առել զնոսն բանս : Եւ ինքն հեռանայր պատերազմաւ յարեւելս :

Եւ նորա զնոսն բանս խօսէին ընդ ձեծի թագուհւոյն որում անուն էր Սաթինիկ,

* After having given the laws and after having accomplished numerous prodiges, he departed in God at the age of one hundred twenty years; he was not withered by old age, as a sign of his perfect innocence *. * B p. 153 a.

On this day, feast of the priest martyr Simeon, the disciple of Christ, the nephew of Jacques the brother of the Lord, who was also bishop of Jerusalem.

On this day, commemoration of Euménius, the thaumaturge, bishop of Gortyne, and of the saints martyrs Castorus and of the holy and blessed Théodora.]

10 hori, **19 Septembre.**

Martyre des saints Oski Chrysos ou Or] et de ses compagnons en Arménie.

Ces saints étaient disciples de l'apôtre Thaddée. Après sa mort, se faisant moines, ils se retirèrent près des sources de l'Euphrate, aux pieds du Tsalkots, à l'endroit appelé aujourd'hui Valarchakert.

Ils se présentèrent au roi Artachès, lui prêchèrent le Christ. Le roi les écouta avec bienveillance et les invita à revenir une autre fois lui parler à ce sujet. Et il partit en guerre vers l'Orient.

Ils parlèrent dans le même sens à la grande reine, dont le nom était Sa-

1. Deutéron., xxxiv, 7.

* A fol. 40 r° a. Ական ազգաւ, եւ արքն վիտաւորք ազգականք մեծ թագուհւոյն * գնացին ի լեառն Ջրասաշխ եւ կրօնաւորեցան անդ :

Եւ վի էին արքն պիտանիք եւ ի գործ պատերազմի առաջինք, ապաչէին զնոսա իջանել ի լեառնէն եւ կեալ յարքունեան եւ նոքա ոչ հաւանեցան : Եւ գնացեալ ի մնոսան արքայ Ոսկեանցն, ածին զնոսա հաւանեցուցանել զարան, թողուլ զհաւատն Քրիստոսի եւ պաշտել զկուռսն եւ կեալ ի զինուորութեանն : Եւ նոցա եկեալ առաւելապէս հաստատեցին ի հաւատն Քրիստոսի եւ ինքեանք գաղտ գնացին ի խրճիթս իւրեանց :

Եւ գիտացեալ զայն որդւոցն արքային՝ Վրոյն եւ Վրէին, առաքեցին զահիճս զկնի նոցա եւ սպանին զնոսա :

Եւ կատարեցաւ առքն վկայն Քրիստոսի Ոսկի ընկերօք իւրովք Սեպտեմբերի ԺԹ :

Յայսմ աւուր վկայութիւն սրբոցն Տրոփիմայ, Դորեմիդոսի, Սաբատիանեայ :

Այս երեք սուրբ եւ վիտաւորեալ վկայքս Քրիստոսի էին ի ժամանակս կուսապաշտ արքային Պռոբայ, ի բազաքէն Անտիոքայ Պիսիդեայ, եւ մեռեալ յատպարէզն տեսին

12 վկայութիւն սրբոցն Տրոփիմայ, Դորեմիդոսի, Սաբատիանեայ] վկայութիւն Տրոփիմոսի՝ Դորոմէդոնոսի եւ Սաբատիանեայ, որք յՀնտիոք Պիսիդեայ B || 13 սուրբ] սուրբքս B || 14 Պռոբայ] Պռովբայ B.

tinik, de nationalité alane. Des parents de la grande reine, des personnages considérables, * se retirèrent à la montagne, aux sources multiples, et s'y firent moines. * A fol. 40 r° a.

Mais comme ils étaient des gens importants et occupaient le premier rang en temps de guerre, on les pria de descendre de la montagne et de reprendre la vie au palais ; ils s'y refusèrent. On se rendit alors à l'ermitage des saints Oski et de ses compagnons, on les amena pour qu'ils persuadassent ces gens d'abandonner la foi du Christ, d'adorer les idoles et de reprendre la vie militaire. Ils s'y rendirent et raffermirent davantage les gens dans la foi du Christ ; puis ils retournèrent secrètement à leurs huttes.

Les fils du roi, Vroïn et Vrine, venus à connaissance du fait, envoyèrent des bourreaux après eux qui les tuèrent.

Le saint martyr du Christ Oski mourut avec ses compagnons le 19 Septembre.

En ce jour, martyre des saints Trophimus, Dorymédon et Sabbatius.

Ces trois saints et glorieux martyrs du Christ vivaient aux jours de l'empereur Probus, l'idolâtre, dans la ville d'Antioche de Pisidie. Étant

վկուսպաշտան վն զոհէին կուռն. ապթիկին առ Աստուած վն վրկեսցին յայնպիսի մոլորութենէն :

Եւ կալեալ զՏրոփիմոս կացուցին առաջի Բիկարի պատուրին եւ խոստովանեցաւ զանուն Տեառն Յիսուսի : Եւ հրամայեաց * մերկացուցանել զնա, եւ ձգվիլ եւ քերել զմարմինն. եւ ապա արկին ի բանդ : * A fol. 50 r° b.

Ածին եւ զՍաբաստիան եւ նա նոյնպէս խոստովանեցաւ զանուն Տեառն Յիսուսի : Եւ հրամայեաց Բիկարն եւ մերկացուցին զպարսն եւ տանջեցին ուժգին. եւ ի սաստիկ չարչարանացն աւանդեաց վհոգին իւր առ Աստուած ի ձեռս հրեշտակաց :

Եւ ապա ածին զիւսանգամ զսուրբն Տրոփիմոս եւ ապուգին նմա կօշիկս երկաթիա եւ բեւեռեցին յոտն. եւ կապանօք տարան ի քաղաքն Սիւնաց, առ պատուական Դիոնէսիոս, երից աւուրց ճանապարհ : Եւ կացեալ առաջի եւ անդ խոստովանեցաւ համարձակութեամբ զճշմարիտ հաւատն Քրիստոսի : Եւ հրամայեաց Դիոնէսիոս մերկացուցանել զնա եւ տանջել ուժգին. եւ արկին ընդ ըմբնգունս նորա սրոտեալ մանանեխ քացախով, եւ ապացեալ ապտանեցին ի վերայ վերաւորեալ մարմնոյն, եւ զմնացեալ սպէ մարմինն կայծակամբք ապրեցին եւ եղին ի բանդ :

1 վրկեսցին] վրկեսցէ զնաս B || 3 Բիկարի] Վիկարի B || 7 ուժգին] եւ զպէսի զմարմինն *add.* B || 8 առ Աստուած *om.* B 10 Սիւնաց] Սիւնապա B || 12 հաւատն] հաւատոն B || 13 ըմբնգունս] ըմբնգունս B || 15 եղին] արկին B.

entrés dans l'arène, ils y virent des idolâtres qui sacrifiaient aux idoles. Ils prièrent Dieu de les délivrer d'une telle erreur.

On saisit Trophimus et on le mit en présence du juge et gouverneur; il confessa le nom du Seigneur Jésus. Le juge ordonna de le dépouiller de ses vêtements, de le flageller et de lui déchirer le corps; ensuite on le jeta en prison.

On introduisit aussi Sabbatius, qui confessa également le nom du Seigneur Jésus. Vicarius ordonna * de mettre à nu le saint et de le torturer violemment. Il rendit, à cause des cruelles souffrances, son âme à Dieu, par les mains des anges. * A fol. 50 r° b.

Ensuite on introduisit de nouveau saint Trophimus, et on lui passa des chaussures en fer, qu'on cloua à ses pieds. On le mena, chargé de fers, à trois journées de marche, à la ville de Synnada, auprès du juge Dionisius, en la présence duquel il confessa avec hardiesse la vraie foi du Christ. Dionisius ordonna de le déshabiller et de le soumettre à de cruelles tortures. On lui introduisit dans les narines du sénevé broyé et du vinaigre; et avec ce même sénevé réduit en poudre, on saupoudra les parties blessées du corps; on brûla, avec des charbons ardents, les parties du corps restées saines, et on le mit en prison.

Իսկ Դորեմինդոս ի պիտուրոյ բաղաքին էր մեծատուն յոյժ. եւ մտեալ ի բանդն առնս զսուրբն Տրոփիմոս եւ խնամարկեալ այլ ապար նմա, եւ ուսաւ ի նմանէ զաստուածային հաւատն եւ եղեւ քրիստոնեայ :

Եւ յորժամ եղեւ օր ննջեցեան սմարիշա զատուտրին, հրամայեաց կոչել զԴորե-
* A fol. 40 v° a. *մենոս յաւրախտիին զոհիլ կուռն : Եւ նորա կացեալ * առաջի խոստովանեցաւ զքրիստոնէութիւնն զոր նոր ասացաւ : Եւ հրամայեաց եւ նոյնժամայն ձերկացուցին զնորընծայն Աստուծոյ, եւ հրացեալ շամփուրս հարին ի կողն, եւ կախեցին զվայրէ եւ զկցին խարազանաւք զկուրծան եւ զթիկունն, վիրեցին զմօրուսն եւ արձակեցին ի նոսա զազանս, առիւծ եւ ինձ եւ արջ, եւ ոչ ձերձեցան ի սուրբսն, այլ միանաւանդ զմիմեանս զիշատեցին եւ նոյնժամայն հատին զգլուխս նոցա :*

Կատարեցան սուրբ վկայքս Քրիստոսի Տրոփիմոս եւ Դորեմենդոս եւ Սափատիոս Սեպտեմբերի ԺԹ՝ :

1 Դորեմինդոս] Դորէմենոսն B || 6 նոր] նորով B || 7 նորընծայն] նոր ծառայն B || 8 փեռեցին] փեռատեցին B || 8-10 եւ արձակեցին ... զիշատեցին *om.* B || 10 նոյնժամայն] ապա B — նոցա] երկոցունց վկայիցս B || 11 Սափատիոն] Սափատիանոս B || 12 Սեպտեմբերի ԺԹ՝] եւ Հոկ ժ *add.* B.

Quant à Dorymédon, il était un des notables de la ville et fort riche. Étant entré dans la prison, il y vit saint Trophimus, et en prit soin, le visita souvent, apprit de lui la foi divine et se fit chrétien.

Lorsque arriva l'anniversaire de la naissance du juge impie, celui-ci ordonna de convier Dorymédon à la fête des sacrifices aux idoles. Il se pré-
* A fol. 40 v° a. senta * à lui, confessa la foi chrétienne qu'il venait d'acquérir récemment. Il ordonna aussitôt de déshabiller le novice de Dieu, et de lui enfoncer des broches rougies dans les côtes; on le pendit ensuite à un arbre et on le cingla de coups de fouet sur la poitrine et le dos; on lui arracha la barbe; on lança contre lui et ses compagnons des bêtes féroces : lion, léopard et ours, qui ne s'approchèrent pas des saints, mais par contre s'entre-dévorèrent. Aussitôt on trancha la tête aux martyrs.

Les saints martyrs du Christ, Trophimus, Dorymédon et Sabbatius moururent le 19 Septembre.

Ցայսմ աւուր կատարեցաւ սուրբ վկայն Պապ անուն, ի քաղաքին Լարանդեան Լիկէոնաց, ի Մագնոյ դատաւորէն, յաւուրս Մաքսիմիանոսի դատաւորին :

Զսուրբն Պապ անուն բազմեցին յետ բազում չարչարանացն եւ դանակին եւ քերեցին եւ բեւեռեալ ոտիւք ի տեղոյն տարան ի Սելեւկիա եւ երթեալ առ վայրի ժանատ-
5 *ենիի մի, ապթիալ առ Աստուած աւանդեաց կեցոլին : Եւ աստուածն եղեւ ծառն ենիի ընդանի :*

Եւ կին մի ազատ, սրբեաց զարիւնն յոտից եւ զարիւնաշաղախ կտաւն եղ ի վերայ աչաց կուրի. եւ բացան աչքն եւ փառաւոր առնէին զԱստուած :

[B ' *Ի սմին աւուր կատարեցան ի Հայք աշակերտք սուրբ առաքելոյն Թադէոսի՝* * B
10 *սուրբն Սակի եւ սրբ ընկ նոսա :* p. 154 b.

Սոքա աշակերտք էին Թադէոսի առաքելոյ որ ելին ի Հայս : Անուն պիտաւորին Աբգանայ Աբգարու որ թագաւորեաց Սակի : Եւ յետ կատարման առաքելոյն վնասին կրթնաւորեցան յանուն Եփրատայ, ի ծմակ լեառն Ծոպկոյ :

Իսկ յորժամ թագաւորեաց Արտաշէս՝ եկին առ նա աւետարանեցին նմա եւ կնոջ
15 *իւր ցնաւատան Քրիստոսի, զոր քաղցրութեամբ լուաւ թագաւորն, այլ վն պարտական էր*

1 Պապ անուն] Պապա B — Լարանդեան Լիկէոնաց ի Մագնոյ] Լարանդու Լիկաոնաց ի Մանգնոյ B | 2 դատաւորին] արքային B || 3 Պապ անուն] Պապա B — բազում *om.* B — եւ դանկին եւ քերեցին] եւ դանիկ եւ քերտանոց B | 4 վայրի *om.* B || 5 եւ աստուածն ... ընդանի *om.* B | 7 ազատ] անուն *add.* B || 8 բացան] բացաւ B — փառաւոր առնէին] փառաւորէր B.

En ce jour mourut le saint martyr nommé Papas, de la ville de Laranda en Lycaonie, par le juge Magnus, aux jours de l'empereur Maximien.

Après de nombreuses tortures on traîna le nommé saint Papas, on le frappa, on lui déchira le corps, et on l'emmena, les pieds cloués, à pied jusqu'à Séleucie. Il s'arrêta auprès d'un figuier sauvage, y pria Dieu, et rendit son âme. Aussitôt le figuier devint productif.

Une femme noble lui essuya le sang des pieds et mit le linge taché de sang sur les yeux d'un aveugle ; celui-ci recouvra la vue et glorifia Dieu.

[B ' En ce même jour moururent en Arménie les disciples du saint apôtre * B
Thaddée, saint Oski [Chrysos ou Or] et ses compagnons. p. 154 b.

Ils étaient les disciples de l'apôtre Thaddée qui vint en Arménie. Leur chef s'appelait Chrysos, qui se traduit Oski [Or]. Après la mort de l'apôtre ils allèrent se faire moines aux sources de l'Euphrate, dans la montagne ombragée de Tsalkots.

Lorsque Artachès monta sur le trône, ils vinrent auprès de lui et lui prêchèrent, à lui et à sa femme, la foi du Christ. Le roi les écouta avec bienveillance, mais comme il était préoccupé des soucis de la guerre, il né-

ի տոգս պատերազմացն՝ անփոյթ ասաք առ ժամն : Այլ սրբք ոմանք որք ընդ կնոջ թագաւորին եկեալ էին յԱլանաց՝ ընկալան զբանն կենաց եւ մկրտեցան ի նոցանէ. զոր լուեալ որդւոյ թագաւորին հալածեաց զսուրբսն, որք եւ դնացին յառաջին միաբանսն :

Իսկ մկրտեալ արքն պատուաւորք հետապօտեալ զբնակութիւնս նոցա՝ եկեալ զտան զբնակին առ նոսա՝ եւ օր ըստ օրէ հաստատէին ի հաւատսն Քրիստոսի : Բայց վէմ էին արքն փառաւորք եւ հզօրք ի գործ պատերազմի, կոչեաց զնոսա որդի արքային հանդերձ առաքն Ոսկաւ եւ ընդ նմին ընկերօքն, եւ խնդրէր ի սրբոց հաւանեցուցանել զիշխանսն դառնալ յերկրպագութիւնն Քրիստոսի ի պատիւ եւ ի գործ իւրեանց : Որք ոչ խօսեցան զայս ասել ճանաւանդ քաջալերէին անշարժ մնալ ի հաւատսն, եւ ինքեանք զարտագնաց ի տեղի իւրեանց վտիտային :

*Իսկ որդի արքային առաքեաց զօրս զկին մօտ ի խրճիթս իւրեանց բարձեալ առաջերօք զդլուխս երանելեացն, որք կատարեցան բարի խոստովանութեամբ ի Քրիստոս. Հեպտեմբերի ԺԹ : Բայց ընդ պատուաւորան ոչ ինչ համարձակեցաւ խօսել, ճանաւանդ ի մօրէն երկուցեալ որում ազգականք իսկ էին : Եւ նորա ոչ կացին՝ այլ դնացին ի լեառն Սուկաւ կրօնաւորեցան, կեցեալ անդ ամս քառասուն եւ չորս մինչեւ նահատակեցան, * որպէս եւ գրեալ է ի պատմութիւնն իւրեանց, որոյ գլխաւորին Միքիաս անուն էր :*

* B p. 155 a.

gligea la foi pour le moment. Cependant quelques personnages venus du pays des Alans à la suite de la femme du roi, accueillirent la parole de la vie et se firent baptiser par eux; ce qu'ayant appris, le fils du roi persécuta les saints, qui se retirèrent dans leur première solitude.

Les dignitaires qui s'étaient fait baptiser s'étant mis à la recherche de leur demeure, vinrent habiter auprès d'eux et se raffermirent de jour en jour dans la foi du Christ. Mais comme ils étaient des personnages considérables et puissants dans l'art de la guerre, le fils du roi les fit venir en même temps qu'Oski et ses compagnons, et il pria les saints de persuader les princes de quitter le culte du Christ, de reprendre leurs rangs et leurs occupations. Les saints non seulement ne leur parlèrent pas en ce sens, mais par contre les encouragèrent à demeurer inébranlables dans la foi, et eux, ils s'empressèrent ensuite de retourner secrètement à leur demeure.

Le fils du roi dépêcha des troupes après eux, qui à proximité de leurs huttes tranchèrent par l'épée la tête des saints; ils moururent en bonne confession du Christ, le 19 Septembre. Mais le fils du roi ne put rien proposer aux dignitaires, surtout par crainte de sa mère dont ils étaient les parents mêmes. Ceux-là ne restèrent point [au palais], mais se rendirent à la montagne de Soukav, y vécurent en moines, pendant quarante-quatre ans, jusqu'à ce qu'ils y furent martyrisés, * ainsi qu'il est écrit dans leur histoire. Leur chef s'appelait Hésychios.

* B p. 155 a.

Բայց սուրբն Պլիգոր եկն ի լերինս նոցա, եւ յիւրաքանչիւր տեղի վկայութեանց Ոսկեանցն եւ Սուքիասեանցն շինեաց եկեղեցի եւ կարգեաց կրօնաւորս ի պաշտօն. յորոց մինչեւ ցայսօր բազում բժշկութիւնք լինին հիւանդաց եւ ախտաժետաց ի փառս Քրիստոսի : Իսկ լերինքն կոչեցան յանուն պսակաւորացն սուրբ Ոսկի եւ Սուքիաս :]

5 * Յունի ԺԱ եւ Սեպտեմբերի Ժ : Վկայաբանութիւն սրբոյն Եւստաթիէոսի եւ կնոջ իւրոյ Թէոպիստեայ եւ երկու որդւոցն Ագապիոսի եւ Թէոպիստոսի : * A fol. 40 v° b.

Այդ այս հեթանոս էր, կուռապաշտ եւ անուն էր նորա Պլակիդոս. եւ պատուեալ ի Տրայանոսէ արքայէ ստրատելատ ի Հռոմ քաղաքին. եւ էր մեծատուն յոյժ, եւ ողորմած եւ բարերար, եւ ամենայն նեղելոց օգնական :

10 *Եւ առեալ ի միում աւուր զօրականս գնաց յորս. եւ տեսանէ ի հեռուստ եղջերու մի մեծ յոյժ, եւ զհետ ընթացաւ երիվարաւն ինքն միայն եւ հասանէ չկար վիմին ի լերինն. եւ յորժամ մերձենայր առ չեղջիւրսն, հայի ի մէջ եղջերացն եւ տեսանէ*

5 Վկայաբանութիւն ... Թէոպիստոսի] Վերամին ոսկ սուրբ Խաչին : Եւ վկայութիւն սրբոյն Եւստաթիէոսի եւ կնոջ նորա Թէոպիստեայ եւ երկուց որդւոց իւրոց Ագապիոսի եւ Թէոպիստոսի, որք էին ի Հռոմ քաղաքի B || 7 կուռապաշտ] ապաւ Հելլենացի B || 10-p. 294 l. 5 Եւ առեալ ... Տարցանէր] Եւ ի միում գիշերի եաես յանուրջս զԵրիխասս, եւ առ նմա խաչ փայլեալ առաւել քան զարեգակն, եւ Պլակիդոս անկեալ ի վերայ երեսաց իւրոց երկիր եալագ նմա եւ ասէ B.

Saint Grégoire se rendit dans leurs montagnes et fit construire à chaque endroit du martyre de saint Oski et de ses compagnons, de saint Hésychios et de ses compagnons une église et y établit des moines pour le culte. Nombre de guérisons s'y opèrent jusqu'aujourd'hui sur les malades et les infirmes pour la gloire du Christ. Ces montagnes prirent leurs noms d'après les chefs, les saints Oski et Hésychios.]

* 11 HORI, 20 Septembre. * A fol. 40 v° b.

Martyre de saint Eustache, de sa femme Théopiste et de ses deux fils Agapius et Théopistus.

Cet homme était païen, idolâtre, et son nom était Placidus. Il fut honoré par l'empereur Trajan [du titre] de stratélate dans la ville de Rome. Il était fort riche, charitable et bienfaisant, il venait au secours de tous ceux qui étaient dans le besoin.

Un jour il prit avec lui des soldats et se rendit à la chasse. Il aperçut de loin un cerf fort grand, et le poursuivant à cheval, seul, il arriva jusqu'aux abords d'un rocher de la montagne; lorsqu'il s'approcha du cerf, il aperçut au milieu de ses cornes le signe de la sainte croix qui brillait d'un

զնշան սուրբ խաչին վայելել առաւել քան զլոյս արեգականն եւ ի մէջ խաչին պատկերն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եւ Աստուածոյն : Եւ ձայն եղեւ առ նա եւ ասէ. Ո՛վ Պլակիդա ընդէր հալածես զիս. ահաւասիկ եկի վասն քո ի ձեւ եղջերուի երեւեալ քեզ : Եւ Պլակիդա լսեալ յերիվարէն եւ անկեալ երկիր պագանէր եւ հարցանէր. Ո՛վ ես Տէր : Եւ նա ասէր. Ես եմ Յիսուս Քրիստոս զոր դու անպիտաբար

* A fol. 41 r° a. *պաշտես. զի բարեբարոքիմք քո որ առ նեղեալս առնես, մտին առաջի իմ, * եւ եկի երեւեցուցանել զիս քեզ. երթիջիր դու եւ կին քո եւ որդիք առ եպիսկոպոսն եւ մկրտեսջիք : Եւ այլ բազում բանս խօսեցաւ ընդ նմա որ գրեալ է ի կատարեալ պատմութիւն իւր : Երեւեցաւ եւ կնոջ նորա Թէոպիստեայ եւ ասէ. Վասն այր քո եւ դու եւ որդիք քո մկրտեսջիք եւ եկեսջիք առ իս : Եւ գնացին առ եպիսկոպոսն եւ մկրտեցան եւ անուանեցաւ Եւստաթիոս : Եւ ասէ ցնմ. Արդէս ծոր բազում փորձանաց հանդիպեսցիս :*

Եւ գարձաւ ի տուն իւր մեծ ուրախութեամբ : Եւ անկաւ հարուած ցաւոց յանդեսս նորա, ի հօտս եւ յարջառս, եւ յերիվարս եւ ի ջորիս եւ յամենայն անասունս իւր, եւ ոչ միայ եւ ոչ մի : Եւ նա գոհանալով վաստատէր զԱստուած :

5 Քրիստոս *om.* B || 7 երթիջիր] այսուհետեւ *add.* — մկրտեսջիք] մկրտիջիք B || 8-10 Եւ այլ ... առ իս *om.* B || 10 գնացին] երթեալք B || 11 եւ անուանեցաւ Եւստաթիոս] եւ յետ աւուրց ինչ գարձեալ երեւեցաւ նմա Տէր եւ ասէ. երթ. Արդէս գիտր *add.* B || 13 եւ գարձաւ ... ուրախութեամբ *om.* B — անկաւ] եկեւ B.

éclat supérieur à la lumière du soleil, et au milieu de la croix, l'image de notre Seigneur et Dieu Jésus-Christ. Une voix se fit entendre à lui qui dit : O Placidus! pourquoi me poursuis-tu? Je suis venu à cause de toi sous la forme d'un cerf, pour t'apparaître. Placidus descendit de cheval et se prosternant à terre demanda : Qui es-tu, Seigneur? Il lui dit : Je suis Jésus-Christ que tu adores sans le connaître, car les bienfaits que tu fais à ceux

* A fol. 41 r° a. qui sont dans la gêne, ont eu accès devant moi[1] et je suis venu * pour me montrer à toi. Tu iras, toi, et ta femme et tes enfants, chez l'évêque et vous vous ferez baptiser. Il lui dit encore bien d'autres choses qui se trouvent écrites dans sa biographie complète. Il apparut également à sa femme Théopiste et dit : Ton mari et toi et tes enfants, vous vous ferez baptiser demain et vous viendrez à moi. Ils se rendirent auprès de l'évêque, se firent baptiser, et lui, il prit le nom d'Eustache. Et le Seigneur lui dit : Tu vas te trouver aux prises avec beaucoup de tentations comme Job.

Et il retourna chez lui en grande joie. Une maladie contagieuse se répandit parmi ses troupeaux de brebis, de bêtes à cornes, de chevaux et de mulets, et parmi tous ses animaux, et il n'en resta plus un seul. Il glorifia Dieu, tout en lui rendant grâces.

1. Act. des Apôtres, x, 4.

Եւ լուեալ արքայն եթէ քրիստոնեայ եղեւ Պլակիդաս, առաքեաց զօրականս եւ առաւ զարսրին զտուն նորա եւ զսպասիսն զամենայն առաջուանս նորա եւ զծառայս, եւ մնաց մերկ յամենայն ընչից իւրոց :

*Եւ առեալ զկին իւր եւ զորդիսն, գնաց յերկիր օտար եւ մտեալ ի նաւ հարաւ յայնկոյս : Եւ այլոզկի նաւապետն առփացաւ ի կինն Եւստաթիոսի, փոխանակ վարձու նաւին ասա գնա : Եւ առեալ Եւստաթիոսի զերկուս որդիս իւր եւ երթայր լալով : Եւ հասեալ * ի գետն Դասպիս, եթող զմին որդին յայնկոյս եւ առեալ զմիւսն անցոյց յայնկոյս : Եւ յորժամ դարձաւ առնուլ զմիւս որդին եւ եկն ի մէջ գետոյն, տեսանէր զի յաւիշտակեաց զմինն գայլ եւ զմիւսն առիւծ. եւ հովիւք տեղւոյն այնորիկ խափեցին գնոսա ի գազանացն եւ ամենեւին ոչ վնասեցան երկոսեանն :* * A fol. 41 r° b.

Իսկ երանելի Եւստաթիոս զրկեալ եղեւ ի կնոջէն եւ ի զաւակացն, միշտ զքանն Քրիստոսի եւ գոհանայր զԱստուծոյ որպէս գիտէր : Իսկ մանկունքն անտի ի միում գեղ, եւ զմիմեանս ոչ ճանաչէին : Իսկ Եւստաթիոս գնաց ի գեղ մի որ կոչի Բաստիոն եւ եղեւ վարձկան այգեստանւոյն :

Եւ այլոզկի նաւապետն տարաւ զԹէոպիստոս յաշխարհն իւր եւ ստուտածային

1 արքայն] արքային B — առաքեաց] բարկութեամբ *add.* || 2 արսրին] հարին B — նորա] իւր B | 4 զորդիսն] զերկուս որդիս *add.* B — մտեալ] եմուտ B — հարաւ յայնկոյս *om.* B || 6 առ գնա] արդել առ ինքն B — լալով] ողբալով B | 7 գմին] գմիւս B | 10 գնոսա] զերկուսեանն B — ամենեւին *om.* B — երկոսեանն *om.* B | 11 եղեւ *om.* B || 12 մանկունքն անտ] մանկանցն անեալք B.

L'empereur ayant appris que Placidus était devenu chrétien, envoya des soldats qui pillèrent sa maison et emportèrent tout ce qu'il possédait, même les serviteurs. Il resta dépouillé de tous ses biens.

Il prit alors sa femme et ses fils et se rendit dans un pays étranger, il s'embarqua sur un navire pour passer de l'autre côté. Le capitaine païen conçut des désirs pour la femme d'Eustache, la retint en échange du prix de passage sur le navire. Eustache prit ses deux fils et s'achemina en pleurant. Arrivé au bord du * fleuve Daspis, il laissa un de ses fils d'un côté, prit l'autre et le transporta de l'autre côté. Lorsqu'il revint pour prendre l'autre fils, arrivé au milieu du fleuve, il aperçut un loup saisissant l'un de ses fils, et un lion saisissant l'autre. Mais les bergers de l'endroit les délivrèrent des bêtes féroces et tous les deux n'eurent aucun mal. * A fol. 41 r° b.

Quant au bienheureux Eustache, privé de sa femme et de ses deux enfants, il se rappela les paroles du Christ et rendit grâces à Dieu comme Job. Les enfants furent élevés dans un même village, sans se reconnaître. Eustache se rendit dans un village appelé Batyssus et s'engagea comme travailleur dans une vigne.

Le capitaine païen emmena Théopiste dans son pays, mais par la protec-

պահպանութեամբն ոչ ձերձեցաւ ի կնէն. քանզի յայնմ օրէ յորում արգել զնա՝ հիւանդացաւ եւ յորժամ եհաս ի տունն մեռաւ: Եւ Թէոպիստոս վարձկան լեալ ծառայէր եւ ապրէր:

Եւ ընդ աւուրսն ընդ այնոսիկ ինչ ամիսք շարժեցան ի վերայ երկրին Հռոմոյ: Եւ վշեաց թագաւորն Տրայանոս զարմիկան քաջութիւնն Պլակիդեայ, զոյացաւ ընդ 5
չարիսն զոր արար ընդ նա, յոյզ եւ խնդիր արար եւ ոչ գտին: Ապա առաքեաց զօրա-
* A fol. 41 v° a. կանս ընդ ամենայն * երկրի կողմանս եւ գտեալ տարան առ թագաւորն եւ տեսեալ յոյժ ուրախ եղեւ եւ զիրկս արկեալ համբուրեաց զնա, եւ զգեցոյց նմա զարձեալ զպատիւ ստրատելատութեանն, եւ տուեալ զօրս առաքեաց ընդդէմ ինքնամեցոյն: Եւ երթեալ յաղթեաց քաջութեամբ եւ ի սպառ կոտորեաց զինքնամեան, եւ զարձաւ խնդութեամբ 10
մեծաւ:

Դէպ եղեւ անցանել ընդ գեօղն յորում էին բնակեալ որդիք նորա եւ սնեալ, եւ Աստուծոյ նախախնամութեամբն կանգնեաց վրանն իւր չկր գեղջն: Եւ տեսեալ զերկուս մանկունսն, զի էին գեղեցիկք եւ ուժգոք եւ երազքնթացք գրեաց զնոսա ի զիւանի անդ սրբոյն զօրականն, եւ յոյժ սիրեաց զնոսա եւ հրամայեաց նոցա ծառայել 15
ի սեղան անդ իւրում ընդ այլսն մանկունսն:

Եւ եղեալ անտի զնացին ի գեօղն ուր կինն իւր բնակէր: Եւ անդ եւս հրամանաւ

1 գնաց] ի նոսին *add.* B || 2 տուն] իւր *add.* B — Թէոպիստոս] պարկեշտ վարուք կեցեալ B || 4 երկրին *om.* B || 6 արար] արարեալ B || 9 ինքնամեացն] ինքնամեան B || 12 էին բնակեալ *om.* B — եւ սնեալ] անսն B || 14 զիւանի] սիմանի B.

tion divine, il ne toucha pas à la femme; car du jour où il la retint auprès de lui, il tomba malade, et lorsqu'il arriva chez lui, il mourut. Théopiste s'engagea comme domestique et fut ainsi sauvée.

A cette époque les ennemis envahirent le pays des Romains [Orientaux], et l'empereur Trajan se souvint de la bravoure intrépide de Placidus; il se repentit des maux qu'il lui avait causés, fit faire des recherches, mais on
* A fol. 41 v° a. ne le trouva point. Il envoya alors des soldats de tous les côtés * du pays, qui le retrouvèrent et le conduisirent à l'empereur; il eut une grande joie à le voir et l'ayant pris dans ses bras, l'embrassa et le revêtit de nouveau du titre de stratélate; il lui donna une armée et l'envoya contre les ennemis. Il alla, combattit vaillamment, mit les ennemis en complète déroute et retourna avec grande joie.

Il lui arriva de passer par le village où habitaient et où furent nourris ses fils; par la providence divine, il dressa sa tente aux abords du village. Ayant aperçu deux jeunes gens, beaux, forts et agiles, il les inscrivit dans le registre impérial; il les aima beaucoup et leur ordonna de le servir à table avec d'autres jeunes gens.

De là ils se rendirent au village où habitait sa femme. Là aussi, par

Աստուածոյ եհաս պիտրանն ձերձ ի տունն ուր էր կինն : Եւ մանկանցն երթեալ ազան ի տանն Թէոպիստեայ, եւ նստեալք ի միասին պատմէին զպտղէ եւ զծնողաց . եւ կնոջն ձերձ նստելով ունկն դնէր, ոչ ամենեւին ճանուցեալք զմիմեանս :

Ասէ աւագն ցկրտերն . Ես հայր ունէի ստրատելատ որպէս եւ տէրս մեր, եւ էր 5 *անուն նորա* * *Պլակիտա . եւ յորժամ մկրտեցաւ՝ անուանեցաւ Եւստաթիոս եւ մօր իմոյ* * A fol. 41 v° b. *անուն էր Թէոպիստեա . ունէի եւ այլ եղբայր կրտեր, որոյ անուն էր Թէոպիստոս : Եւ առեալ հայրն իմ զիս եւ զեղբայրն իմ զմայր անցաք ընդ ծով : Եւ մայրն իմ մնաց ի նաւին : Եւ հայրն իմ ած զիս եւ զեղբայրն իմ եւ գնացաք ի կող մի լալով, եւ յորժամ անցոյց զիս՝ եւ զարձաւ զի առցէ զեղբայրն իմ, յափշտակեաց զիս գայլ եւ հովիւք* 10 *թափեցին զիս եւ անաչ ի գեօղն յորում էաք : Եւ գայս լուեալ կրտեր եղբայրն ի վեր վազեաց եւ երդմամբ ասէր . Ես եմ եղբայրն քո Թէոպիստոս, զի հայր իմ եւ մայր իմ նորա են զոր ասացեր . եւ անուցողք իմ ի գեօղն յորում էաք պատմեցին ինձ եթէ . Ի բերանոյ առիւծոյ թափեցաք զքեզ : Այսպէս ճանեան զմիմեանս :*

Իսկ մայրն լուեալ եւ ճանուցեալ ոչ ետ ճանօթս, եւ մանաւանդ Եւստաթիոս ուշ 15 *եղեալ եւ ճանեաւ որ այրն իւր էր : Եւ պատմեաց թէ նաւապետն հրամէր տարաւ զնա*

1 կինն] իւր *add.* B — ազան] հանդեան B || 2 պատմէին] միմեանց *add.* B || 4 Ասէ] Ասէր B || 7 անցաք] նաւով *add.* B || 10 կրտեր] կրտսեր] — ի վեր վազեաց] կանդնեցաւ B || 12 յորում էաք *om.* B || 13 զմիմեանս] եւ դիրկս արկեալ լալով համբուրեցին զմիմեանս *add.* B || 14 ճանօթս] ճանօթ B || 15 պատմեաց] նմա *add.* B.

ordre de Dieu, il dressa sa tente près de la maison où se trouvait sa femme. Les enfants allèrent loger dans la maison de Théopiste, et assis ensemble, ils se racontèrent l'histoire de leur nationalité et de leurs parents. La femme, assise près d'eux, écoutait sans qu'ils se fussent reconnus.

L'aîné dit au plus jeune : J'avais un père, qui était stratélate comme notre maître, il s'appelait *Placidus; lorsqu'il fut baptisé on le nomma Eustache; le * A fol. 41 v° b. nom de ma mère était Théopiste; j'avais un autre frère cadet, qui s'appelait Théopistus. Mon père me prit avec mon frère et ma mère et nous traversâmes la mer. Ma mère resta dans le navire. Alors mon père me prit avec mon frère et nous nous acheminâmes en pleurant vers un fleuve, et lorsqu'il m'eut passé de l'autre côté et qu'il revint pour prendre mon frère, un loup m'emporta, mais les bergers me délivrèrent et me nourrirent dans le village où nous étions. Le frère cadet en entendant cela sauta vers lui, et dit avec serment : Je suis ton frère Théopistus, car mon père et ma mère sont ceux dont tu viens de parler; ceux qui m'ont nourri au village où nous étions m'ont raconté : Nous t'avons délivré de la gueule d'un lion. C'est ainsi qu'ils se reconnurent.

Mais la mère qui avait entendu et qui les avait reconnus, ne se dévoila pas; elle observa attentivement Eustache et reconnut en lui son mari. Elle

յաշխարհն իւր եւ անարատ պահեցաւ ի մեղաց եւ կոյս զորգիան : Եւ նոքա պատմեցին զեղեալսն ի նոսա :

Եւ ծանեան հայրն եւ մայրն եւ որդիքն զմիմեանս եւ մեծաւ գոհութեամբ փառա-
* A fol. 42 r° a. տրէին զԱստուած : Եւ գայրան խնդութեամբ * եւ մեծաւ յաղթութեամբ առ Տրայանոս թագաւորն եւ մեծապոյն փառօք ընկալաւ զնա :

Եւ մեռաւ Տրայանոս արքայն եւ թագաւորեաց Ադրիանոս : Եւ մատնեցին զԵւստաթէոս քրիստոնեայ է : Եւ հրամայեաց կացուցանել առաջի իւր եւ խոստովանեցաւ երանելին Եւստաթէոս ուղիղ հաւատով զՔրիստոս : Եւ արձակեցին ի վերայ նորա առիւծս եւ ոչ մերձեցան ի սուրբն : Եւ ապա ջեռուցին պղնձի ցուլ եւ արգելին ի ներքս զԵւստաթէոս եւ զկինն եւ զերկուս որդիսն : Եւ տարածեալ զձեռս իւր խաչանման եւ աղօթեաց առ Աստուած : Եւ ձայն եղեւ առ նա յերկնից, խոստանալով նմա զյաւիտենական կենացն ուրախութիւնն : Եւ զիրկս արկեալ զաւակացն եւ զուգակցին իրոյ, աւանդեցին զհոգիս իւրեանց առ Աստուած ի ձեռս հրեշտակաց : Եւ մազ մի ի գլխոց նոցա ոչ կիպաւ : Եւ ոմանք քրիստոնեայք հանին զսուրբսն ի պղնձոյ անտի : Տեսին եւ ամբոխն գնոսա ի մահիճս որպէս թէ ի քուն եւ զարմացան յոյժ, որք եւ բազումք ի

3 փառաւորէին] փառաւորեցին B 4 մեծաւ om. B 6 Եւ մեռաւ Տրայանոս արքայն] Եւ եղեւ մեռանել Տրայանոսի արքային B || 8-9 Եւ արձակեցին ... սուրբն om. B || 9 պղնձի ցուլ] պղնձի ցուլս B || 10-p. 297 l. 4 Եւ տարածեալ ... Հեղաեմբերի Ի] եւ աղօթելով աւանդեցին զհոգիս իւրեանց առ Աստուած : Եւ ոմանք քրիստոնեայքն հանին զսուրբսն ի պղնձոյ անտի եւ մեծաւ պատուով թաղեցին զչորեսեանն ի միում տապանի : Կատարեցաւ

lui raconta de quelle manière le capitaine l'avait emmenée dans son pays et comment elle avait été préservée intacte de péché, et elle lui montra ses enfants. Ils racontèrent eux aussi ce qui leur était arrivé.

Le père, la mère et les enfants se reconnurent et glorifièrent Dieu avec de
* A fol. 42 r° a. grandes actions de grâces. Ils revinrent avec joie * et grande victoire auprès de l'empereur Trajan qui les reçut avec les plus grands honneurs.

L'empereur Trajan vint à mourir. Adrien lui succéda. On lui dénonça Eustache comme étant chrétien. Il ordonna de l'amener en sa présence et le bienheureux Eustache confessa le Christ avec foi orthodoxe. On lança contre lui des lions qui ne s'approchèrent point du saint. On fit chauffer ensuite un taureau d'airain et on y enferma Eustache, sa femme et ses deux fils. Il tendit ses mains en forme de croix et pria Dieu. Une voix du ciel se fit entendre à lui qui lui promit la joie de la vie éternelle. Il entoura de ses bras ses enfants et son épouse et tous rendirent leur âme à Dieu par les mains des anges. Pas un cheveu de leur tête n'avait brûlé. Quelques chrétiens retirèrent les saints de l'airain. La foule les voyant étendus sur la couchette, comme s'ils dormaient, en furent grandement stupéfaits, et nombre d'idolâtres se convertirent, parce que leurs corps étaient restés intacts,

կռապաշտիցն Հաւատացին վասն ամբողջ Քնարոյ մարմնոցն եւ մեծաւ պատուով թաղեցին կչորեսիսն ի մի տապանի :

Կատարեցաւ սուրբն Եւստաթիոս ամուսնաւն իւրով * եւ երկու զաւակաւն Աեպտեսբերի ի : * A fol. 42 r° b.

Յայսմ աւուր ոսն է սրբոյ վկայիցն Մաքսիմոսի եւ Թէոդոտեայ եւ քեռն Ակլեպիադոյ որք սրով կատարեցան ի Փիլիպպուպոլիս Մակեդոնացւոց, յաւուրս Մաքսիմիանոսի անօրէնն արքային, ի Տրպատայ զօրավարէն Թիրակայ :

ՁԹէոդոտոս կախեցին զփայտէ եւ քերեցին զմարմինն, եւ զբեռն իւրոյ զԱկղեպիադոյ Հատին զամենեսեան ճատուռս ձեռացն եւ ոտիցն : Եւ զՄաքսիմոս զանեցին ուժգին եւ զղնձի շանթիւք այրեցին զմարմինն եւ ի զազանս ընկեցին եւ ոչ վնասեցաւ եւ սպա Հատին զգլուխ նոցա :

[B * Ի սմին յիշատակ սուրբ խոստովանող վկայիցն Պպատոսի, Անդրէի, եւ Յովհաննու ճգնաւորի Եգիպտացւոյ, որք ի Մաքսիմիանոսէ թագաւորէ սրով կատարեցան, եւ քառասուն արք ընդ նոսա : * B p. 157 a.

Նոյնպէս կատարեցան սուրբք վկայքն Թալեսաս, եւ Դիմիտրիոս՝ վասն Քրիստոսի :]

սուրբն Եւստաթիոս եւ ամուսինն իւր Թէոպիստէ եւ երկու որդիքն իւր Ագապիոս եւ Թէոպիստոս՝ Աեպտեմբերի ի եւ Հոռի ԺԱ B.

5 քեռն] *իւրեանց add.* B || 7 Թիրակայ] Թրակայ B || 8 զԹէոդոտեա] զԹէոդորս B — զԱկղէպիադոյ] զԱկղեպիդեայ B || 9 ոտիցն] *եւ ի գահիճ ընկեցին եւ սպահեցաւ կենդանի add.* B || 10 զղնձի] զղնծի B — *եւ ի զազանս ... վնասեցաւ om.* B || 11 զգլուխ] զգլուխս B.

et on les inhuma tous les quatre dans un même tombeau, avec de grands honneurs.

Saint Eustache mourut avec sa femme * et ses deux enfants le 20 Sep- * A fol. 42 r° b.
tembre.

En ce jour, fête des saints martyrs Maximus et Théodotus et de leur sœur Asclépiodote qui moururent par le glaive à Philippopoli de Macédoine, aux jours de l'empereur Maximien l'impie, par le général Terdat [Tiridate] de Thrace.

On pendit Théodotus à un arbre et on lui déchira le corps; à sa sœur Asclépiodote on coupa tous les doigts des mains et les extrémités des pieds. On frappa violemment Maximus et on lui brûla le corps avec des broches de cuivre enflammées. Ensuite on les jeta aux bêtes féroces, qui ne leur firent aucun mal, et on leur trancha la tête.

[B * En ce jour, commémoration des saints martyrs confesseurs Hypatios, André et Jean l'Égyptien, l'ascète, qui moururent par le glaive sur l'ordre de l'empereur Maximien avec quarante autres personnes. * B p. 157 a.

De même moururent pour le Christ les saints martyrs Thalès et Démitrius [Artémidorus?.]

Հոռի ԺԲ եւ Սեպտեմբերի ԻԱ : Վկայաբանութիւն Տարիւր եւ չիսուն մարտիրոսացն, որոց գլխաւորքն Պղեղոս, Նեղոս, Պատերմուքիոս, Եղիա :

Փառաւորեալ եւ սուրբ վկայքս Քրիստոսի՝ Տարիւրքն էին Եգիպտացիք եւ ի Կեսարիա քաղաքին առաջի անօրէն դքսին, որպէս ի միոյ բերանոյ խոստովանեցան զՔրիստոս Աշխարհիս Աստուած եւ արարող երկնի եւ երկրի : Եւ բարկացեալ դքսին
* Λ fol. 42 v° a. *հրամայեաց եւ Տասին զՏարիւրիցն զականջսն, եւ զձախ ոտիցն * զգձդունսն հրոյեալ սրով կտրեցին եւ այնպիսի մահուամբ եւ բարի խոստովանութեամբ կատարեցան ի Քրիստոս :*

Եւ չիսունքն էին ի Պաղեստինայ ի Զոատիս գաւառէն. նոցին չարչարանաւքն չարչարեցան եւ նորա եւ ի նոր արկեալ աւանդեցին զհոգիս իւրեանց, Սեպտեմբերի ԻԱ :

Յայսմ աւուր ոսն է սրբոցն Մակրոբայ, Գորգիանու, Էլեայ, Զոտիկոսի, Լուկիանու, Վալերիանոսի, որք ի Տիմէոն քաղաքին սրով եւ հրով կատարեցան, ի Մաքսիմիանոսէ գատաւորէն, յամս Լիկիանոսի արքային :

* B p. 157 a. [B * *Ոն ամենաժողով վասն Գիւտի սուրբ աւետարանին Մատթէոսի եւ յիշատակ նմին սուրբ աւետարանչին Մատթէոսի :*

1 *Վկայաբանութիւն*] *Վկայութիւն* B || 3 *գլխաւորքն*] *էին Պղեղիանոս add.* B — *Եղիա*] *Եղիաս* B || 3 *վկայքս*] *վկայքն* B || 4 *երկնի*] *երկնից* B || 6 *զՏարիւրիցն*] *զՏարիւրոցն* B — *զձախ ոտիցն*] *զձախսոյ ոտից* B || 7 *կտրեցին*] *եւ Տասին ի բարձից, Տանին եւ զաջոյ ակն նոցա add.* B || 9 *Պաղեստինայ*] *ի Պաղեստինեայ՝ ի Զոյառիս գաւառին* B || 10 *իւրեանց*] *առ Քառասուն : Կատարեցան Տարիւր եւ չիսուն սուրբ վկայք՝ Սեպտեմբերի ԻԱ եւ Հոռի ԺԲ add.* B || 12 *սրբոցն*] *սրբոց վկայիցն* B — *Հեղոյ*] *Հեղեոյ* B.

12 HORI, 21 Septembre.

Martyre des cent cinquante martyrs, dont les principaux étaient Pilas, Nil, Patermuthe, Élie.

De ces glorieux et saints martyrs du Christ, cent étaient Égyptiens, et ils confessèrent, comme d'une seule bouche, le Christ, vrai Dieu et créateur du ciel et de la terre, devant le duc impie, dans la ville de Césarée. Le duc, irrité, ordonna de couper à ces cent les oreilles et le pied gauche à la
* Λ fol. 42 v° a. hauteur de la * cheville avec une épée enflammée ; c'est d'une telle mort et en bonne confession qu'ils moururent dans le Christ.

Les cinquante autres étaient de la Palestine, de la province Zoaris. Ils furent torturés des mêmes supplices et ensuite jetés dans le feu; ils rendirent leur âme, le 5 Septembre.

En ce jour, fête des saints Macrobius, Gordianus, Ilie, Zoticus, Lucianus, Valérianus, qui moururent par le glaive et les flammes dans la ville de Tomis sur l'ordre du juge Maximus, aux jours de l'empereur Licinius.

* B p. 157 a. [B * Fête de grand concours à cause de l'Invention du saint évangile de Matthieu et commémoration du même saint évangéliste Matthieu.

Սուրբ առաքեալն եւ աւետարանիչն Մատթէոս՝ էր մաքսաւոր յառաջ. եւ ի ձեռն Քրիստոսի կոչեցաւ եւ ընտրեցաւ ի կարգ նախասպասիւ երկոտասանիցն, եւ շրջեցաւ ընդ նմա ականատես եւ ականջալուր ամենայն տնօրինական գործոցն եւ ատտուածախօս վարդապետութեանն եղեւ :

Եւ յետ համբառնալոյն Քրիստոսի ընկալաւ պՀոգին սուրբ, եւ շրջեցաւ ընդ աշխարհս եւ բազում նշանս արար, եւ յոլով չարչարանս կրեաց, եւ վարձոյց վրապումս : Զորմէ ոմանք ասեն թէ Հեթովպիա կատարեցաւ, եւ այլք թէ Հերապոլիս՝ որ է ի Միջագետս :

Սա գրեաց վաւեւտարանն իւր Հնտիոք յետ եօթն ամի վերացմանն Քրիստոսի՝ * եբրայեցի բարբառով. զոր եւ յայսմ աւուր գնաց աւետարանն գոր գրեալ է ձեռամբ * B p. 157 b.
իւրով, յայտնեալ տեսլեամբ գիշերոյ երեւման՝ եղոյգ գտեղին յորում կայր : Եւ գնացին յուսկեցին եւ փորեալ գտին ի կղզին Կիպրոսի, ի յայրի մերում ի վերայ կրծիցն Բառնաբայ առաքելոյն, յաւուրս Զենոնի կայսեր, ի ճանապարհի Կղովիայ քան զդնեաւ արտաքոյ քաղաքին Կոստանդեայ, որ է Սողամինա մայրաքաղաք, ընդ նշխարացն Բառնաբայ՝ ի փառս Քրիստոսի :

Յայսմ օրն սուրբ առաքելոյն Կողրատոսի որ էր մի եօթանցն եւ ընկերացն նորա, որ ի Դեկոսէ կատարեցան վասն Քրիստոսի :

Եւ ի սոյն օրն ուխտեալ խաչին Քրիստոսի :

Յայսմ Հիշատակ սրբոց վկայիցն Պրիսկու եպիսկոպոսի եւ Վասիսի սրբուհւոյ եւ Կաստորու եւ Թէոդորոսի, որ ի կղզին Կղանս տանջեալ կատարեցան :

Le saint apôtre et évangéliste Matthieu était auparavant publicain, il fut appelé par le Christ et élu au rang privilégié des douze, il l'accompagna partout et fut le témoin oculaire et auriculaire de tous les actes du Seigneur et de sa doctrine divine.

Après l'Ascension du Christ, il reçut le Saint-Esprit, et parcourut le monde, accomplissant de nombreux miracles; il eut à subir beaucoup de tortures et convertit nombre de gens. D'aucuns disent de lui qu'il mourut en Éthiopie, d'autres à Hiérapolis, en Mésopotamie.

Il écrivit son évangile à Antioche, sept ans après l'Ascension du Christ, * en hébreu. C'est cet évangile écrit de sa main, qu'aujourd'hui il révéla dans * B p. 157 b.
une vision nocturne, en indiquant l'endroit où il se trouvait. On s'y rendit, on fit des recherches, on creusa le sol et on le découvrit dans l'île de Chypre, dans une grotte, sur le sein de l'apôtre Barnabé, aux jours de l'empereur Zénon, sur la voie Claudienne, à vingt lieues hors de la ville de Constantia, qui est la capitale Salamine, avec les restes de Barnabé, pour la gloire du Christ.

En ce jour, fête du saint apôtre Quadratus, qui était l'un des sept, et de ses compagnons, qui furent mis à mort par Dèce pour le Christ.

En ce même jour, huitième jour de la fête de la croix du Christ.

En ce jour, commémoration des saints martyrs : l'évêque Priscus, sainte Basse, Castor et Théodore, qui moururent dans les tortures dans l'île des Alans.

Եւ վկայութիւն սրբոյն Նեստորիոսի եւ Վռւսերի, եւ սուրբ եղբարցն Եւսեվիու, Նեստովու եւ Զինոնոսի, որ ի Յուլիանոս կայսերէ կատարեցան :

Յիշատակ է եւ սուրբ եպիսկոպոսացն Իսակիոսի Կիպրացւոյ եւ Տիտոսի եւ Մելիտիոսի :]

Հոկ. ԺԳ եւ Սեպտեմբերի ԻԲ : Վկայաբանութիւն սուրբ եպիսկոպոսին Փոկասու :

Էր ոմն քրիստոնեայ Պոնտացի եւ մեծատուն ի Սինոպ քաղաքին : Եւ էր նաւագործ եւ նաւապետ եւ անուն նորա Ընդիլոս : Ունէր զաւակ մի միամօր որոյ անունն էր Փոկաս, եւ յորժամ եղեւ տասնամեայ, եւ դնա ի դպրոց եւ ուսաւ զիր : Եւ եղեւ մա-
նուկն Փոկաս ի տայտութենէ երկեղած յԱստուծոյ եւ պահօք եւ աղօթիւք ճնշէր զմար-
* A fol. 42 v° b. *մինն իւր : Եւ տուան նմա շնորհ յԱստուծոյ, որ եւ աղօթիւք ողջացուցանէր * զհիւանդս եւ հալածէր զդեւս :*

Եւ յաւուրսն յայնոսիկ ոմն ազնւականդրացի Փէոմնաս անուն, եկեալ մեծատոյն նաւով ի Սինոպ եւ վաճառեաց զամենայն բեռն նաւին եւ ձմերեաց անդ քարշեալ զնաւն ի ցամաք մինչեւ ի գարուն անդ : Եւ ի շնչել քամեացն հողմոյ, ժողովեաց սրա

5 Վկայաբանութիւն] Վկայութիւն B — եպիսկոպոսին] եւ վկային *add.* B || 6 ի Սինոպ քաղաքին] ի քաղաքին Սինոպայ B || 7 Ընդիլոս] Պանդիլոս B — մի *om.* B || 9 երկեղած] երկիւղած B — աղօթիւք] կրթեր եւ *add.* B || 10 տուան] տուաւ B || 13 ի Սինոպ] ի Սինոպի B — բեռն] բեռինն B || 14 սրա] այր B.

Également, martyre de saint Nestorius et Busiris et des saints frères Eusébius, Nestabus et Zénonius qui furent mis à mort par l'empereur Julien.

Commémoration des saints évêques Isaac de Chypre, Titus et Mélétius.]

13 hoiu, 22 Septembre.

Martyre du saint évêque Phocas.

Il y avait un chrétien de Pontus, fort riche, dans la ville de Sinope. Il était constructeur de navires et capitaine; il s'appelait Pamphilos. Il avait un fils unique dont le nom était Phocas, qu'il mit à l'école, lorsqu'il eut dix ans, pour apprendre les lettres. Le jeune Phocas fut, dès son enfance, rempli de la crainte de Dieu et affligeait son corps par des jeûnes et des prières. Il reçut
* A fol. 42 v° b. les grâces de Dieu, à tel point qu'il guérissait * les malades par les prières, et chassait les démons.

A cette époque un Alexandrin, nommé Théonas, arrivé avec un grand navire à Sinope, y vendit toute la cargaison et y séjourna l'hiver; il fit tirer à terre le navire jusqu'au printemps. Lorsque des vents plus doux se mirent

հազար եւ հինգ հարիւր պէ բարշեացին գնաւն ի ծով եւ ոչ կարացին, քանզի չար դեւն նստեալ ի նաւն պնդեր եւ ոչ տայր թոյլ բարշել, այլ մանաւանդ սրբ երեք վիրաւորեան ի քարշել անգ եւ կիսամահ եղան մերձ ի նաւն :

Եւ Թէոնաս նաւապետն անհեալ ի տարակոյսի . եւ ի պիշերին տեսանէր յանուրջս այր մի լուսաւոր որ ասէր . Խնդրեա ի քաղաքիդ զդաստանեակն Փոկաս եւ նա զիւրաւ արկցէ գնաւդ ի ծովն : Եւ յարուցեալ ընդ առաւօտն, եմուտ ի քաղաքն, եգիտ զՓոկաս եւ տարաւ ի նաւն : Եւ առժամայն դեւն սկսաւ նախատել զՓոկաս, իսկ երանելի մանուկն ամաւթոյ դիւին եւ հալածեալ ի նաւէն : Եւ այնուհետեւ դիւրաւ քարշեցին գնաւն ի ծովն եւ ողջացոյց զբեկեալ երիս արան : Եւ յայնմհետէ երանելին Փոկաս յորժամ տեսանէր նաւ յաղկոծութեան զադաւոլով հայէր միայն աչօքն եւ ˚ *խաղաղու-* ˚ A fol. 13 r° a.
թեամբ հասանէր նաւն ի տեղի իւր :

Եւ ել առաքն Փոկաս ի գրաստ եւ գնաց յԱմասիա քաղաքն : Եւ ի ճանապարհին բազում սքանչելիս առնէր, կոյրս լուսաւորէր, զդեւս հալածէր, զհիւանդս բժշկէր, բաշխէր ընչից իւրոց աղքատաց եւ մինչեւ ցծերութիւնն բարւոք կացեալ եւ աստուածահաճոյ վարուք որ եւ եպիսկոպոս ձեռնադրեցաւ յԱմասիոյ մետրապոլտէն :

1-2 քանզի ... քարշել անգ] այլ մանաւանդ երեք արք ի քարշապացն վիրաւորան B || 4 Եւ] եղեւ *add.* B — առաքոյսի] առաքուառնս B || 7-8 Եւ առժամայն ... ի նաւէն *om.* B || 8 այնուհետեւ] եւ նա զոքհեաց առ Աստուած B || 9-11 Եւ յայնմհետէ ... ի տեղի իւր *om.* B || 12 ի գրաստ] յէշ B || 13 զհիւանդս բժշկէր *om.* B || 14 ցծերութիւնն] ցկատակ երիտասարդութեան B.

à soulller, il rassembla mille cinq cents hommes pour mettre le navire à la mer, mais ils n'y parvinrent pas, car le méchant démon, assis sur le navire, faisait pression et empêchait les hommes de tirer, dont trois furent blessés en tirant et furent déposés à moitié morts près du navire.

Le capitaine Théonas était fort embarrassé; la nuit, il vit dans son rêve un homme resplendissant de lumière qui lui dit : Fais rechercher dans la ville le jeune Phocas, qui fera descendre facilement le navire à la mer. Il se hâta le matin d'aller en ville, trouva Phocas et le conduisit au navire. Aussitôt le démon se mit à injurier Phocas, mais le bienheureux jeune homme réprimanda le démon et le chassa du navire. On put ensuite tirer aisément le navire à la mer, et il guérit les trois hommes gravement blessés. Depuis, chaque fois que le bienheureux Phocas apercevait un navire en proie aux vagues, il priait en le fixant seulement des yeux, et le navire parvenait ˚ paisiblement à sa destination. ˚ A fol. 13 r° a.

Saint Phocas monta à âne et se rendit à la ville d'Amasia. Il fit de nombreux miracles sur son chemin; il rendit la vue aux aveugles, chassa les démons, guérit les malades, distribua ses biens aux pauvres; il mena une vie tellement sainte, agréable à Dieu, jusqu'à sa vieillesse, qu'il fut sacré évêque par le métropolitain d'Amasia.

Եւ տեսանէ յաւուր միում յայտնապէս ազաւնի իջեալ ի բարձանց, եւ եղ ի գլուխ նորա սպակ եւ ասէր մարդկային բարբառով. Ո՛վ Փոկաս, պատրաստ եղիցիս եւ լինիցիս յազիոզ զօրական Քրիստոսի :

Եւ յաւուրսն յայնոսիկ գնաց ամբարիշտ արքայն Տրայանոս յԱմասիա քաղաքն. եւ մատնեցին նմա զերանելին Փոկաս եթէ, Քրիստոնեայ է եւ զհրամանս քո անարգէ եւ զպաշտօնս խափանէ ի զոհելոյ աստուածոցն : Եւ հրամայեաց զսուրբն Փոկաս սրով սպանանել եւ ի հուր ընկենուլ : Եւ այնպէս զպատուական հոգին իւր աւանդեաց առ Աստուած :

Եւ շնորհք տուան անուանն Փոկասու եւ մինչեւ յայսօր որք ի ծովու են զնա կոչեն յօդնականութիւն եւ փրկին ի վտանգից եւ անխտիր խաղաղութեամբ հասանեն ի նաւա-
* A fol. 43 r° b. հանգիստ : * Եւ յամենայն զժուարին տեղիս եւ ի նաւահանգիստ ծովուն շինեալ են եկեղեցիք յանուն սրբոյն Փոկասու : Եւ յորժամ տեսանեն ժողովուրդք տեղեացն այն նաւս յալէկոծութիւն, ընթանան եկեղեցին որ յանուն սրբոյն եւ սպաշեն զԱստուած եւ զսուրբն եւ աւժամայն ալէկոծեալ նաւքն ի մրրկեալ ալեացն փրկին :

Կատարեցաւ սուրբ եպիսկոպոս եւ վկայն Քրիստոսի Փոկաս ի Սեպտեմբերի ԻԲ :

1 Եւ ... ազաւնի] Եւ եռես ի տեղեան ազաւնի մի B || 2 եւ ասէր մարդկային բարբառով] եւ լուաւ բարբառ որ ասէր ցնա B || 3 Քրիստոսի *om.* B || 7 եւ ի հուր ընկենուլ *om.* B 9 աստուածոյ *add.* B || 12 այն *om.* B || 13 սրբոյն] նորա B || 14 ալեկոծեալ ... ալեացն] ի վտանգէ B — փրկին] եւ խաղաղութեամբ հասանեն ի նաւահանգիստ *add.* B || 15 եւ վկայն Քրիստոսի *om.* B — ԻԲ] եւ Հոգի ԺԴ *add.* B.

Un jour il vit manifestement une colombe descendre des hauteurs du ciel et lui poser une couronne sur la tête en disant, d'une voix humaine : O Phocas, tu boiras le calice du Seigneur et tu deviendras un victorieux soldat du Christ.

A cette époque l'empereur Trajan, l'impie, se rendit à la ville d'Amasia. On lui dénonça le bienheureux Phocas : Il est chrétien, il méprise tes ordres et détourne bien des gens du sacrifice des dieux. Il ordonna de tuer à l'épée saint Phocas et de le jeter dans le feu. C'est ainsi que celui-ci rendit son excellente âme à Dieu.

Le nom de Phocas reçut les grâces du Seigneur, et jusqu'aujourd'hui ceux qui se trouvent en danger de mer l'invoquent et sont délivrés des périls
* A fol. 43 r° b. et arrivent paisiblement au port sans souffrir le moindre mal. * Dans tous les endroits dangereux et dans tous les ports de mer on a construit des églises dédiées à saint Phocas. Lorsque les populations de ces endroits aperçoivent des navires en danger de naufrage, ils accourent à l'église dédiée au saint, prient Dieu et le saint, et aussitôt les navires en naufrage sont délivrés du courroux des flots.

Le saint évêque et martyr du Christ, Phocas, mourut le 22 Septembre.

Յայսմ աւուր սոն է սուրբ մարգարէին Յովնանու :

Սա էր ի Կարեթմաուսայ, որ է մերձ յԱզովտոս, ի քաղաքն ապազգեայ ի Ծովեզերի : Եւ ընկեցիկ եղեալ արտաքս ի կիտէն, չորաւ ի Նինուէ : Եւ մխաանգամ զարձեալ անտի ոչ ինայ յերկրի իւրում, այլ աւեալ զնայր իւր չորաւ պանդխտեցաւ ի Սուր ի գաւառին 5 *հեթանոսաց ապազգեայ : Բանզի սակր եիկ. Այսպէս բարձիկ գնախատինս իմ, զի ստեցի մարգարէացեալ վասն Նինուէի մեծ քաղաքին :*

*Յայնժամ յանդիմանէր Եղիսա զԱբսաթ եւ զՅեզաբէլ կին նորա, եւ կոչեցեալ սով ի վերայ երկրի վախճաւ : Եւ եկեալ ի Սարեփթա, եգիտ զայրին * հանգերձ որդւովն * A fol. 43 v° a.* *իւրով եւ ինայ սա նոսա, բանզի ոչ կարէր լինել ընդ անթլփատս : Եւ օրհնեաց զայրին* 10 *վասն օտարըն կալութեանն, քանզի յառաջագոյն ճանաչէր գնա ի վաղուց հետէ, զորոյ եւ զորդին յարոյց Աստուած ի ձեռն Եղիայի :*

Կամեցաւ Աստուած ցուցանել նմա եիկ ոչ որ կարէ փախչել յԱստուծոյ : Եւ

1 *Յովնանու*] *Յովնանու որ ի Կարխաթարիմայ add.* B || 2 *Սա էր ի Կարեթմաուսայ*] *Յովնան էր ի Կարխաթարիմայ յերկրէ* B — *ի Ծովեզերի եւ ընկեցիկ եղեալ արտաքս ի կիտէն*] *առ Ծովեզերն եւ ընկեցեալ ի կիտէն արտաքոյ* B || 4 *ինայ*] *եկայ* B || 5 *հեթանոսաց ապազգեայ*] *ապազգեացն ընդ հեթանոսս* B || 6 *մարգարէացեալ*] *ի մարգարէութեանն իմում* B — *մեծ om.* B || 7-12 *Յայնժամ ... յԱստուծոյ om.* B.

En ce jour, fête du saint prophète Jonas.

Il était à Kariathmaüs, près d'Azoth, ville des Philistins, au bord de la mer. Lorsqu'il fut rejeté par la baleine, il se rendit à Ninive. A son retour, de nouveau il ne resta plus dans son pays, et ayant pris sa mère, il alla émigrer dans la province de Sour, chez les infidèles païens. Car il se disait : C'est ainsi que je ferai oublier ma honte, puisque j'ai menti en prophétisant au sujet de la grande ville de Ninive.

A ce moment Élie blâma Achab et sa femme Jézabel, et après avoir attiré la famine sur le pays, il s'était enfui du pays. Il se rendit à Sarepta, trouva la veuve * avec son fils et resta avec eux, car il ne pouvait pas de- * A fol. 43 v° a.
meurer avec les incirconcis. Il bénit la veuve pour son hospitalité; il la connaissait depuis longtemps, car Dieu avait ressuscité son fils par l'intermédiaire d'Élie.

Dieu voulut cependant montrer à Jonas que personne ne peut échapper à Dieu [1]. Jonas, après la famine, quitta l'endroit et vint dans le pays de Juda.

1. Ce passage traitant d'Élie offre une confusion complète et ne donne aucun sens. Le synaxaire grec, où cela a été puisé, dit que Jonas était le fils de la veuve de Sarepta ressuscité par Élie. M. de S.

յարուցեալ Յովնան յետ աւուրն եկն յերկիրն Յուդայ : Եւ մեռեալ մօր նորա ի ճանապարհի թաղեաց զնա մօտ ի ճանապարհին Թեբովրայ : Եւ բնակէր Յովնան յերկրին Սարայարայ : Մեռաւ անդ եւ թաղեցաւ յայրին յերկրին Կենազեայ :

Դատաւորի եղելոյ ի ցեղէ միոյէ, յաւուրս անիշխանութեանն . եւ ետ նշան յԵրուսաղէմ զի յորժամ տեսցեն զքար զի գոչեսցէ զորովալիր եւ բոռոտ զի ի վայրէ առ Ատառած ազաղակեսցէ, մերձ լինել գիրկութիւնն : Յայնժամ տեսցեն զԵրուսաղէմ տապալեալ ի հիմանց եւ մոցեն ի նա ամենայն հեթանոսք յերկրպագութիւն Տեառն : Եւ առեալ զքարինս նորա զիւեն ի կողմն արեւմտից եւ անդ լցի երկրպագութիւն օձելոյն, ուստի պղծելոյ Երուսաղէմի, յաւերածի պատանաց եւ ամենայն գարշելեաց եւ յայնժամ եկեսցէ կատարած ամենայն երկրի :

Յայսմ աւուր վկայաբանութիւն Երանելոյ հետեւողի առաքելոցն :

* B p. 159 a. [B * Նոյնպէս կատարեցաւ մեծ տանջանօք եւ միւս Փոկաս պատրիկապան ի նոյն Տրայանոս կայսերէ ի հնար բազանեաց . եւ նա եւս օգնէ ալեկոծելոյ :

Յայսմ յիշատակ Պրոսիլեայ պատերն Տրայանոսի, եւ հինգ կուսանացն որք ընդ նմա, որ ի հօրէն իւրմէ կատարեցան :

1 մեռեալ մօր] մեռաւ մայր B || 2 ի ճանապարհին] ի կողնին B — բնակէր] բնակեաց B || 3 Սարայարայ] Սարարայ B — յայրին] ի նմին այրին B — Կենազեայ] Կենեզեբայ B || 4-10 Եւ եա ... երկրի *om.* B.

Sa mère étant morte en route, il l'enterra sur le chemin de Débora[1]. Jonas demeura dans le pays de Saraar. Il y mourut et fut enterré dans une grotte, dans le pays de Génasé.

Il fut juge d'une des tribus, à l'époque de l'anarchie. Il donna comme signe pour Jérusalem, que lorsqu'on verra le rocher crier d'une voix plaintive, et la tare dans l'arbre crier à Dieu, c'est alors que la rédemption sera proche. Alors on verra Jérusalem ruinée jusqu'aux fondements, et tous les païens y pénétrer pour venir adorer le Seigneur. On prendra toutes les pierres qu'on amassera du côté de l'ouest et c'est là que se fera l'adoration du Christ, à cause de la souillure de Jérusalem, des ruines causées par les bêtes fauves et de toutes les abominations, et c'est à ce moment qu'arrivera la fin du monde entier.

En ce jour, martyre d'Éranos, le disciple des apôtres.

* B p. 159 a. [B * De même mourut de grandes tortures l'autre Phocas, le jardinier, livré par le même empereur Trajan aux flammes des bains, et qui également vient en aide aux gens en danger de naufrage.

En ce même jour, commémoration de Droseis, fille de Trajan, et des cinq vierges qui avec elle furent mises à mort par son père.

1. Le synaxaire grec dit que Jonas habita le pays de Saraar vis-à-vis du chêne de Débora [Genèse, xxxv, 8], et non pas que sa mère y fut enterrée. M. de S.

Եւ ոսկն սուրբ վկային Պրիսկու, Մարտինու, Նիկոլայու եւ Յունանու ճգնաւոր քահանայի եւ Սահակայ վկայի :]

* *Հոսի ԻԴ եւ Սեպտեմբերի ԻԳ : Վկայաբանութիւն սրբուհւոյն Իրախայ :* * A fol. 43 v° b.

Կուկլիանոս ամբարիշտ դատաւորն գնայ յԵգիպտոս, եւ արկեալ ի նաւ բազում քրիստոնեայս կապեալս՝ տայ եւ կոնայս, քահանայս եւ սարկաւագունս, կրօնաւորս եւ կուսանս, տարաւ ի քաղաքն Ալեկսանդրիա : Եւ անցուցանէին զնոսա ի տեղի որ կոչի Պոմա, եւ անդ բնակէր աղջիկ կրօնաւոր ամաց երկոտասանից եւ անուն էր նորա Իրաիտա, զուսոր քահանայի, եւ տեսանէր զի տանէին ի բարշ վկապետան, եւ տեղեկանայր ի նոցանէ զպատճառն, եթէ . Ընդէր չարաչար կապանօք տանին զձեզ : Եւ նոքա ասեն . Վասն անուանն Քրիստոսի, զի ոչ զոհեցաք կուռն եւ ոչ ուրացաք զԱստուած այլ մարտիրոսանամք, զի եւ ոգիք մեր փառաւորեսցին յարքայութեանն երկնից :

Եւ զայս լուեալ երանելի եւ կոյս կրօնաւորն Իրախա, աղաչեայ զկոմենդարիսիոս

3 Վկայաբանութիւն] Վկայութիւն B — սրբուհւոյն] սրբուհոյ կուսին B || 6 տեղի] մի *add.* B || 7 աղջիկ] մի *add.* B || 11 ոգիք] Տոգիք B || 12 երանելի *om.* B — կոմենդարիսիոս] կոմենդարիոս B.

Aussi fête des saints martyrs Priscus, Martinus, Nicolas et Jonas [1] le prêtre ascète et Isaac le martyr.]

* 14 HORI, **23 Septembre**. * A fol. 43 v° b.

Martyre de sainte Iraïs [Raïs].

Le juge impie Lucianus s'étant rendu en Égypte, y embarqua nombre de chrétiens enchaînés, hommes et femmes, prêtres et diacres, moines et vierges, qu'il conduisit à Alexandrie. On les fit passer par un endroit appelé Vata ou Tamnon, où demeurait une vierge religieuse, âgée de douze ans, dont le nom était Iraïs, fille d'un prêtre, et qui voyant qu'on traînait les gens chargés de chaînes, leur demanda : Pour quelle raison êtes-vous ainsi conduits cruellement liés? Ils lui répondirent : C'est pour le nom du Christ, et parce que nous n'avons pas consenti à sacrifier aux idoles et à renier Dieu, nous acceptons le martyre pour que nos âmes soient glorifiées dans le royaume des cieux.

Lorsque la bienheureuse vierge religieuse Iraïs eut entendu cela, elle

1. Jonas est probablement « le Sabbaïte » du monastère de S. Sabbas. M. de S.

որ կապեալ քրիստոնեայն տաներ, զի եւ նա կապեցէ ընդ նոսա, ասելով թէ. Եւ ես քրիստոնեայ եմ իբրեւ զդոսա : Եւ առժամայն կապեցին զերանելին Իրաիտա : Եւ յորժամ տարան զնոսա յԱդրիանոպոլիս եւ կացուցին զամենայն կապեալսն առաջի Կու-
* A fol. 44 r° a. կլիանոսի* պատուորին, եւ պատմեաց կոմենտարեսիոս թէ որպէս տղայն Իրաիտա ինքնակամ մատոյց զանձն իւր ի կապանս :

Եւ տեսեալ պատուորին խնայեաց ի նա զի յոյժ մանկամարմին էր եւ գեղեցիկ տեսլեամբ, եւ հրամայեաց լուծանել ի կապանացն եւ թողուլ երթալ ի տուն իւր : Եւ նա ոչ կամեցաւ, այլ ստոմեցաւ յոյժ եւ ասէ. Մեռայց եւ ես վասն անուանն Քրիստոսի որպէս եւ դոքա :

Եւ պատուորն ոչ կամեցաւ տալ զնա ի տանջանս, զի յոյժ ողորմէր նմա : Եւ ապա- 10
խինն Քրիստոսի սկսաւ խօսել ի սուրբ գրոց ընդ պատուորն, եւ այնչափ անարգեաց գկուռան եւ գկուապաշտսն՝ մինչեւ զբաղցրութիւն պատուորին զարձոյց, եւ նոյնժամայն հրամայեաց հատանել զգլուխ նորա :

Եւ նա ասէ ցայլ կապեալսն. Տեսանէք թէ որպէս փոքրագոյնս եւ տկարս՝ զօրեղական անյաղթելի եղեւ. փութայարուք եւ դուք զի միասին զպսակս առցուք ի ձեռանէ 15

1 նոսա] նոսին B | 2 իբրեւ զդոսա] որպէս եւ զոքա B — առժամայն] հրամայեաց եւ *add.* B | 4 ոտայտ] մատաղ B | 8 այլ] մանաւանդ *add.* B | 12 զարձոյց] ի բարկութիւն *add.* B | 14 զօրեղական] զօրեղ B | 15 եւ դուք *om.* B.

pria le commentarius, qui conduisait les chrétiens chargés de chaînes, de la lier aussi avec eux et dit : Moi aussi, je suis chrétienne comme eux. On lia aussitôt la bienheureuse Iraïs. Et lorsqu'on les eut amenés à Adrinople,
* A fol. 44 r° a. et qu'on eut mis tous les captifs en présence* du juge Lucianus, le commentarius raconta comment la jeune Iraïs s'était offerte volontairement à être enchaînée.

Le juge, la regardant, eut pitié d'elle, car elle était fort jeune et belle de figure, et ordonna de la délivrer des liens et de la laisser retourner chez elle. Mais elle n'accepta pas; par contre, elle s'attrista beaucoup et dit : Je veux mourir, moi aussi, comme ceux-là, pour le nom du Christ.

Le juge ne voulut point la livrer aux tortures; car il fut saisi d'une grande pitié pour elle. Alors la servante du Christ se mit à parler au juge des saintes Écritures, et confondit à tel point les idoles et les idolâtres, jusqu'à faire oublier au juge sa bonté, qui ordonna de lui trancher aussitôt la tête.

Alors elle dit aux autres enchaînés : Vous voyez comment moi, la plus jeune et la plus faible, je suis devenue forte et invincible? Hâtez-vous aussi à faire de même pour que nous puissions obtenir ensemble les couronnes des

Բրիառաք, եւ ընդ հրեշտակս ժառանգեացուք զարքայութիւնն Աստուծոյ : Եւ ապա ազօթեաց առ Աստուած յերկար եւ հատին գլուխ նորա :

Եւ տեսեալ այլ առաքեալքն գյաժառութիւն կրօնելոյն եւ նորա ամենեքին ի նմին ժամու արուի կատարեցան : Մարտիրոսացան առաքեալքն եւ սրբուհի կոյսն Իրեխաս ի Սեպտեմբերի ԻԳ :

* Յայսմ աւուր եւս առեխս հրեշտակապետն Տեառն Գաբրիէլի եւ յայտնեաւ Էղիսաբեթի ի Զաքարիայէ զՅովհաննէս Մկրտիչն Քրիստոսի, ըստ Հռոմոյ : * A fol. 44 r° b.

[B ի սմին ասեն է սրբուհի առաքելուհեացն Պոլիքսինիասյ կուսի եւ Քսանթիպեայ աշակերտի առաքելոյն, եւ վկայութիւն սուրբ վկային Անդրէասի, Յովհաննու, Պետրոսի եւ Անտոնինոս որ յԱֆրիկէ :]

Հաւր ԺԵ եւ Սեպտեմբերի ԻԳ : Վկայաբանութիւն սրբուհոյ կուսին Թեկղէ :

Սրբուհի եւ կոյս նախաւկայն Քրիստոսի Թեկղիա, էր ի քաղաքէն Իկոնիոյ, զաւակ կնոջ այրեաց եւ էր խոստացեալ առն մեծատան, որոյ անուն էր Թեմերոս :

2 յերկար] ընդ երկար B || 3 առաքեալքն] սրբոցն B || 4 կատարեցան] ընդ սրբուհւոյն *add.* B || 5 ԻԳ] եւ Հաւր ԺԵ *add.* B. || 11 Վկայաբանութիւն ... Թեկղէ] Վկայութիւն կոյս նախաւկային սրբուհւոյն Թեկղէ B || 12 Թեկղիա] Թեկղա B || 13 այրեաց] որ անուն էր Թեկղիա *add.* B — որոյ] որում B.

mains du Christ, et hériter avec les anges du royaume de Dieu. Ensuite elle se mit à prier Dieu longuement et on lui trancha la tête.

Les autres saints, témoins du zèle de la bienheureuse, moururent tous en même temps par le glaive. Les saints et la vierge sainte Iraïs furent martyrisés le 23 Septembre.

* En ce jour, d'après les Grecs, l'archange du Seigneur donna l'annonciation à Élisabeth, et elle conçut de Zacharie, Jean, qui devait baptiser le Christ. * A fol. 44 r° b.

[B En ce même jour, fête des saintes femmes apôtres les vierges Polyxène et Xantippe, disciples des apôtres, et martyre des saints martyrs André, Jean, Pierre et Antonin en Afrique.]

15 HORI, **24 Septembre.**

Martyre de la vierge sainte Thècle [1].

La sainte vierge et première martyre du Christ, Thècle, était de la ville d'Iconium, fille d'une veuve; elle était fiancée à un homme riche, dont le nom était Thamyris.

1. Célébré le même jour dans l'église grecque par un office poétique sous le titre de protomartyre, c'est-à-dire la première femme martyrisée pour le Christ, correspondant à saint Étienne protomartyr parmi les hommes. M. de S.

Եւ սրբոյն Պօղոսի առաքելոյն ի գնալ յԻկոնիոն քաղաքն՝ իջաւանեցաւ ի տանն Ինեսիփորայ աշակերտի, եւ խօսէր ժողովրդեանն եւ ուսուցանէր զբանն Աստուծոյ : Եւ էր մերձ առ տանն Թեկղեայ եւ լսէր պատուհան անկեղին իւրոյ խոնարհեցուցանէր զգլուխն իւր եւ լսէր վարդապետութիւնն Պօղոսի : Եւ լցեալ Հոգւով սրբով զերկս աւուրս ի պատուհանէն ոչ մեկնեցաւ, եւ ոչ եկեր եւ ոչ արբ :

Եւ երթեալ մօրն իւրոյ Թեկղեայ եւ խօսեցեալ փեսային Թեմերոս, բազում ողբանօք ապաչէին զԹեկղէ ի բաց կալ ի բարեպաշտութենէն Պօղոսի, եւ ոչ կարացին որոշել ի պատու-
* A fol. 44 v° a. *հանէն եւ յանհնարութենէն Պօղոսի :* * *Եւ բարկացեալ ժողովեցին զոմս անօրէնս եւ անառակս գնացին ի տունն Ինեսիփորայ, կալան զՊօղոս եւ տարան առաջի զաւառապետին Կեստոսի, եւ համարձակութեամբ բարեպաշտեաց Պօղոս զԲրիստոս, եւ չոգ տանջեցին զնա եւ արկին ի բանդ կապեալ շղթայիւք :*

Եւ լուեալ Թեկղեա չարութեան գործոյ ի վիշերի գնաց ի բանդն եւ տուեալ տակի բանապատանւոյն ի զարդուց իւրոց, եմուտ առ Պօղոս, ողջոյն եւ, նստաւ առ ոտս նորա եւ համբուրելով զշղթայս ոտից՝ լսէր զբանն կենաց, եւ հաստատէր ի հաւատսն Քրիստոսի :

Եւ երթեալ մայր իւր եւ անուանեալ այրն Թեմերիոս ի բանդն, զոմն զԹեկղեա առ

1 Եւ... քաղաքն] Եւ եղեւ սրբոյն Պօղոսի առաքելոյն գնալ յԻկոնիոն քաղաքն B — իջաւանեցաւ] իջեւանեցաւ B || 6 փեսային] այրն B | 7 Թեկղ] Թեկղեա B || 8 յանհնարութենէն] բանին *add.* B | 12 լուեալ] լուաւ B — ի վիշերի] վիշերի B | 13 եմ] առեալ B. || 14 հաստատէր] հաստատեցաւ B || 16 Թեմերիոս] Թեմերոս B.

Saint Paul, l'apôtre, en se rendant à la ville d'Iconium, était descendu à la maison du disciple Onésiphore, et il parlait au peuple et lui enseignait la parole de Dieu. Il était tout près de la maison de Thècle, qui, de la fenêtre de sa chambre, penchait sa tête et écoutait la doctrine de Paul. Elle fut remplie du Saint-Esprit et ne quitta pas la fenêtre pendant trois jours, se privant de manger et de boire.

La mère de Thècle et le fiancé Thamyris vinrent prier Thècle avec beaucoup d'insistance de renoncer à la prédication de Paul, mais ils ne
* A fol. 44 v° a. purent lui faire quitter la fenêtre, ni l'empêcher d'écouter Paul. * Alors, irrités, ils rassemblèrent des gens impies et débauchés, se rendirent à la maison d'Onésiphore, se saisirent de Paul et le conduisirent devant le juge Cestaeus. Paul prêcha avec hardiesse le Christ ; on le tourmenta beaucoup et on le jeta, chargé de chaînes, en prison.

Ce qu'ayant appris, Thècle se rendit pendant la nuit à la prison, remit aux geôliers des pièces d'or de sa parure, fut introduite auprès de Paul, le salua, s'assit à ses pieds, baisa les chaînes de ses pieds, écouta la parole de la vie et se raffermit dans la foi du Christ.

Sa mère et l'homme nommé Thamyris s'étant rendus à la prison, y trou-

Պօղոսի, եւ ի քաշ առեալ տարան առ պատուարն : Եւ պատապարտեցին զԹեկղեա տրով այրել. եւ զՊօղոս զան տալեալ հանին ի քաղաքէն : Եւ երթեալ եգիտ տեղի ինչ յորում գոյր ջուր բիւր, եմուտ ի ներքս ընդ Ունեսիփորոս, եւ էին անդ պատրս եօթն գոլիք, ապօթելով վասն Թեկղեայ զի մի ճեռնասցի ի նա հուրն :

Եւ զինչգեա առաջի պատուարին կայր Թեկղեա, ի մէջ ամբոխին տեսանէ զՏէր ի կերպարանս Պօղոսի նստեալ եւ քաջալերեցաւ յոյժ : Եւ զարձեալ եռես զի վերանայր յերկինս :

Եւ յորժամ բորբոքեցին զհուրն, եւ * ճերկացուցին զԹեկղեա եւ նա արարեալ զնշան * A fol. 44 v° b.
սրբոյ խաչին յինքեան, եմուտ ներսէ ի մէջ հրոյն : Եւ յանկարծակի եղեւ որոտումն եւ անձրեւ սաստիկ իջեալ շրջոյց զհուրն եւ ոչ այրեցաւ սրբուհի կոյսն :

Եւ եղեալ ի հրոյն՝ երթայր խնդրել զՊօղոս եւ եգիտ զայն ի ներքս ի տան իւր եւ ինքն եւ Թեկղե զնացին յԱնտիոք Պիսիդեայ :

Եւ քաղաքապետն Աղեկսանդրոս տեսեալ զԹեկղե ցանկացաւ զնորա. եւ

1 առեալ] Տանին եւ *add.* B — առ պատուարն] առաջի պատուարին B || 3 Ունեսիփորոս] Ունեսիփորայ B || 4 ճերձեացի ի նա հուրն] այրեացի B || 5-7 Եւ զինչգեա ... յերկինս *om.* B || 8 նա] նորա B || 10 եւ ոչ այրեցաւ] եւ անվնաս պահեցաւ B || 11 երթայր խնդրել] երթեալ խնդրէր B || 14 Պիսիդեայ] քաղաքն *add.* B.

vèrent Thècle auprès de Paul. et l'ayant saisie, l'entraînèrent auprès du juge. On condamna Thècle à être brûlée, et après avoir frappé Paul, on le conduisit hors de la ville. Il alla trouver un endroit où il y avait une source, y pénétra avec Onésiphore et ils y restèrent sept jours à jeun, priant pour Thècle, afin que les flammes ne s'approchassent pas d'elle.

Tandis que Thècle se trouvait en présence du juge, elle aperçut assis parmi l'assistance le Seigneur sous les traits de Paul, elle en fut beaucoup encouragée. Elle l'aperçut encore s'élevant au ciel.

Lorsqu'on eut allumé le feu, * on déshabilla Thècle ; elle fit le signe de la * A fol. 44 v° b.
sainte croix sur sa personne, pénétra et resta debout dans les flammes. Il se fit aussitôt un grondement de tonnerre et une grande pluie se mit à tomber qui éteignit le feu, et la vierge sainte ne fut point brûlée.

Elle sortit du feu et s'en alla à la recherche de Paul. Elle rencontra quelqu'un que Paul avait envoyé pour vendre ses vêtements afin d'acheter du pain. Elle courut sur ses traces et vint trouver Paul. Ils furent grandement réjouis de se revoir. Paul renvoya chez lui Onésiphore, et lui et Thècle se rendirent à Antioche de Pisidie.

Le préfet de la ville, Alexandre, à la vue de Thècle, s'éprit de sa beauté, et

ապաչէր պ[Թ]եկղէ նմա ի կնութիւն եւ նա ոչ առ ցանձն ասելով թէ. Ոչ ճանաչեմ զայլմէկն զայն : Եւ խորհեցաւ Աղեկսանդրոս բռնութեամբ ընդունել զնա եւ ոչ կարաց, այլ ամաւանդ յաղթահարեցաւ ի կուսէն անարգանօք, քանզի պատառեաց զբլուամիսն եւ զմանդկոյն պլաշն ընկէց յերկիր, եւ ամօթալից դարձաւ ի տուն իւր : Եւ հրամայեաց զազանաց ընկենուլ զերանելին Թեկղէա :

Եւ կային մի էր հեթանոս ի թագաւորական տոհմէ, անուն Տրիփենա, որոյ զուստրն * Փալկոնիլա մեռեալ * էր : Եւ տեսանէ ի տեսլեան զլուսաւոր իւր որ ասէր ցնա. պ[Թ]եկղէա զաղախին Աստուծոյ մա առ քեզ եւ որպէս զիս՝ այնպէս սիրեա զնա. թերեւս ազաչեալ զԱստուած իւր վասն իմ եւ փոխեցցէ յայսմ խաւարային եւ չարչարանաց տեղւոյս ի հանգիստ : Եւ առժամայն մա Տրիփենա զ[Թ]եկղէա ի տուն իւր :

Եւ գարձեալ առաքեն զորբուհի կոյսն յաստպարէզ, ըստ հրամանի Աղեկսանդրի, եւ արձակեցին ի նա զազանս եւ ոչ մերձեցան յաղախինն Քրիստոսի : Եւ կայր ի մէջ զազանացն, առաքեալ զձեռս իւր յերկինս եւ ազօթէր առ Աստուած : Եւ ի կատարել զազօթիսն, տեսանէ մերձ ինքեան զուբ մի մեծ լի ջրով եւ ասէ. Ահաւասիկ ժամ լուանալոյ ինձ մկրտութեամբ, եւ անցաւ ի մէջ ջրոյն, մկրտեցաւ յանուն ամենասուրբ եւ

* A fol. 45 r° a.

1 ապաչէր] ապաչեալ B — ի կնութիւն] ի կնութեան B — ասելով թէ. Ոչ ճանաչեմ զայլմէկն զայն *om.* B || 2 զնա] պ[Թ]եկղէա B || 3 ի կուսէն] ի նմանէ B || 4 պլաշն] պլաշ նորա B || 6-10 Եւ կային ... առն իւր *om.* B || 12 ի նա] ի նմա B — զազանս] եւ խնամօքն Աստուծոյ *add.* B || 14 տեսանէ] եսես B || 14-p. 311 l. 2 եւ ասէ, ... կրեցաւ] եւ անկեալ ի մէջ ջրոյն ասէ. Ահաւասիկ ժամանակ է մկրտելոյ մեզ Քրիստոս, ահա այսօր ի յեսին աւուրս մկրտիմ արեամբ իմով ի մէջ ջրոյ B.

pria Paul de la lui donner pour épouse; mais celui-ci s'y refusa en disant : Je ne connais point cette jeune fille. Alors Alexandre songea à la saisir par la force, mais il n'y parvint pas, par contre il fut honteusement vaincu par la vierge, qui lui déchira son manteau et jeta à terre sa coiffure; il rentra chez lui tout confus. Il ordonna alors de jeter aux bêtes féroces la bienheureuse Thècle. Il y avait une femme païenne, de la famille royale, nommée Tryphena, dont la fille Falconilla * était morte; elle vit dans un rêve sa fille qui lui disait : Prends chez toi Thècle, la servante de Dieu, et aime-la comme moi-même, peut-être priera-t-elle son Dieu pour moi et serai-je transportée de ce lieu de ténèbres et de souffrances en un lieu de repos. Tryphena prit aussitôt Thècle chez elle.

* A fol. 45 r° a.

On conduisit de nouveau la vierge sainte au cirque, sur l'ordre d'Alexandre, et on lança contre elle des bêtes féroces; mais elles ne s'approchèrent pas de la servante du Christ. Elle demeura au milieu des fauves, les mains levées vers le ciel et priant Dieu. Lorsqu'elle eut achevé sa prière, elle aperçut près d'elle un grand bassin plein d'eau et elle dit : Voici le moment de me laver par le baptême, et elle se jeta dans l'eau et fut baptisée au nom de

երկրպագիլ Երրորդութեանն : Եւ էին ի ջուրն թունաւոր սողունք որ առժամայն սատակեցան ի փայլմանէ լուսոյն որ երեւեցաւ :

Եւ ապա կապեցին զԹեկլէա ի վայրենի ցուլ մի եւ ընդ կողս ցլոյն վարեցին շամփուրս տրացեալս եւ հուրն լսելոց վկայեան եւ Թեկլէա արձակեցաւ ամբողջ : Եւ անանալ Ալեքսանդրոս զարհուրեցաւ եւ զկնոյջ Թեկլի հանդերձս եւ արձակեաց * խաղաղութեամբ : Դրեաց վասն նորա եւ եա քաղաքացեացն զոյս ինչ. ԶԹեկլէա զբա- * A fol. 45 r° b.
րեպաշտ ազախինն Քրիստոսի արձակեցի ձեզ : Եւ ամենայն ժողովուրդն եաուն փառս Աստուծոյ եւ սրախս ի միոյ բերանոյ ասէին. Մի է Աստուած ամենեցունց Տէր եւ արարիչ, միայն նա է Աստուած որ զԹեկլէա կեցոյց :

Եւ լուաւ Տրիփենա, լցաւ ուրախութեամբ, գնաց բազմութեամբ ընդ առաջ նորա եւ գիրկս արկեալ համբուրեաց եւ ասէ. Այժմ ճանեայ զի ճեռեալ զուստրն իմ կենդանացաւ : Եկեսջեր ի տուն իմ եւ զամենայն ինչս իմ ընդ գրեցից : Եւ արարեալ աս նա աւուրս ինչ իբրեւ ութ, ուսոյց նմա զամենայն կարգս բարեպաշտութեան եւ ամենեցուն որ ի տանն էին եւ զՏրիփենա զարձոյց յաստուածպաշտութիւն :

Եւ ինքն Թեկլէա կարօտեր տեսանել զՊօղոս եւ լուաւ եթէ ի Միւռիս Լիկիացւոց

3 ապա] կալեալ B — կողս] մարմինս B — վարեցին] վարէին B || 4 եւ ... ամբողջ] բայց եւ այնպէս ողջանալոյ սպրեցաւ կոյսն B || 5 Թեկլէ] Թեկլեայի B || 7 ժողովուրդն] արք եւ կանայք *add.* B || 8 ամենեցունց] ամենեցուն B || 10-12 Եւ լուաւ ... գրեցից] Եւ կին մի հիմանաւ Տրիփենա անուն ի բազաւորական զարմէ, առեալ սպրաւ ի տուն իւր B || 15 լուաւ] լուեալ B.

la très sainte et adorable Trinité. Il se trouvait dans l'eau des reptiles venimeux qui moururent aussitôt par la clarté de la lumière qui y apparut.

On lia ensuite Thècle à un taureau sauvage, et on enfonça dans les côtes du taureau des broches embrasées; mais le feu brisa les liens et Thècle fut délivrée, indemne. Ce que voyant, Alexandre, saisi d'épouvante, fit passer des vêtements à Thècle et la laissa partir * en paix. Il écrivit un * A fol. 45 r° b.
ordre pour elle ainsi conçu, qu'il remit à la population de la ville : Je vous ai libéré Thècle la pieuse servante du Christ. Toute la population rendit gloire à Dieu, et comme d'une seule bouche se mit à dire : Il n'y qu'un Dieu, le maître et le créateur de tous. Il est le seul Dieu, qui a sauvé Thècle.

Tryphena, l'ayant appris, fut remplie de joie, se rendit, accompagnée d'un grand nombre de personnes, au-devant d'elle, la prit dans ses bras, et la baisa en disant : Je reconnais maintenant que ma fille défunte est revenue à la vie. Tu viendras chez moi et je ferai transcrire tous mes biens en ton nom. Thècle resta chez elle environ huit jours, lui enseigna tous les usages de la piété, ainsi qu'à tous ceux qui se trouvaient dans la maison, et convertit Tryphena à la science de Dieu.

Mais Thècle aspirait à voir Paul; et ayant appris qu'il se trouvait à Myre

է. զեկայաւ առնայլ զգեաստ եւ գնայ եկեալ զՊօղոս ի ուսուցանէր ժողովրդեանն զբանն Աստուծոյ : Եւ առեալ ողջոյն ասէ ցնա. Ընկալայ զլուացումն աւազանին : Եւ պատմեաց Պօղոսի զամենայն եկեալսն առ նա : Եւ գոհացեալ զԱստուծոյ նա Թեկլայի աւետասքան եւ յուզարկեաց ի յԻկոնիոն քաղաքն իւր ի քարոզեալ զբանն Աստուծոյ :

* A fol. 45 v° a. *Եւ երթեալ ի տունն Ոնեսիփորայ, անզաւ ի տեղւոջն * ուր Պօղոս նստէր եւ ուսուցանէր եւ ինքն ի պատուհանէն լսելով ընկալաւ զշնորհսն Աստուծոյ : Կոչեաց Թեկլիա զմայր իւր եւ ասէ. Հաւատաս թէ կենդանի է Տէրն երկինս եւ զոր ինչ եւ կամեսցիս՝ ասացէ քեզ, եւ եթէ զգաւակս քո կամեսցիս՝ ահաւասիկ առաջի քո եմ : Եւ նորա ոչ հաւանեալ՝ մնաց յանհաւատութեանն :*

Եւ եկեալ Թեկլիա գնաց ի Սելեւկիա ի Սուրացւոց քաղաքն : Եկիա զամենեսեան անհաւատս եւ քարոզեաց անդ զԲրիստոս : Եւ խորհեցաւ ի միտս անդր առանձինն բնակել եւ եկեալ ի Միսիենա լեառն, եկիա այր մի տարօտ էր անդ ապրիլ եւ անդ բնակեցաւ : Եւ յամենայն կիւրակէի եկանէր յայրէն, քաղէր բանջարս վայրենիս եւ շաբաթին ողջոյն այնու շաբաթայր :

Եւ լսեալ քուրմն Կապետոլի կուռն, եկ ձիովաւ՝ գնաց ի լեառն եւ յորժամ մերձ եկեւ եառն պերանելին Թեկլիա եւ յարձակեցաւ երիվարաւն չնիացս առ ի հալածանել

1 գնայ] գնացեալ B — զի] որ B || 2 ասէ, ցնա ... աւազանին *om.* B | 4 զի] եւ անդ *add.* B | 5 անգաւ] անկաւ B — նստէր եւ] նստեալ B | 12 անդ *om.* B.

en Lycie, elle revêtit des vêtements d'homme, alla trouver Paul, qui prêchait au peuple la parole de Dieu. Elle le salua et dit : J'ai reçu le baptême des fonts. Elle raconta à Paul tout ce qui s'était passé. Paul rendit grâces à Dieu et remit à Thècle un évangile et l'envoya dans sa ville d'Iconium pour y prêcher la parole de Dieu.

* A fol. 45 v° a. Elle se rendit à la maison d'Onésiphore, se mit à la place * où Paul s'asseyait et enseignait lorsqu'elle l'écoutait de la fenêtre et où elle avait reçu les grâces de Dieu. Thècle fit appeler sa mère et lui dit : Crois-tu au Seigneur qui est vivant au ciel et qu'Il t'accordera tout ce que tu lui demanderas? Si tu veux m'avoir moi, ton enfant, me voici devant toi. Celle-ci ne consentit point et resta dans l'infidélité.

Alors Thècle partit pour la ville de Séleucie de Syrie. Elle y trouva toute une population infidèle et y prêcha le Christ. Elle songea à vivre seule, dans un endroit solitaire, et monta vers la montagne Mysénia, et y trouva une grotte avec une source d'eau, et y fixa sa demeure. Elle sortait tous les dimanches de la grotte, ramassait des légumes sauvages et en faisait sa nourriture pour toute la semaine.

Le prêtre des idoles du Capitole, ayant entendu parler d'elle, monta à cheval et se rendit à la montagne; lorsqu'il fut tout près et qu'il aperçut la

պատմիչն Պրիսկոսի : Եւ նորա ասասեալ նմա՝ անկաւ ցերկիր եւ խորտակեցաւ : Եւ դարձաւ անդրէն յաւազնեալ ի տուն իւր, կարծելով թէ ասասւածուհին էր այն զոր պաշտէրն :

Եւ կոչեալ նկարագիրը եւ ասաց նմա հանել ճշմարտիւ պնդանութիւն պատկերին զոր
5 եաես՝ կոյս * գեղեցիկ տեսլեամբ, ունելով զինդս յականջս իւր : Եւ տեսեալ զբմին զպատ- * A fol. 45 v° b.
կերն Թեկլեայ սաժամայն կանգնեցաւ ի յաւօդն եւ մինչեւ յայսօր պատկերն այն ցանուն արբուհւոյն Թեկլեայ բազում նշանս եւ սքանչելագործութիւնս առնէ հիւանդացն Սելեւկիայ :

Իսկ երանելին Թեկլա յայրին նստելով զբազմութիւնս ի հեթանոսացն լուսաւորեալ
10 ճեռամբ սքանչելագործութեամբ : Եւ ապա փոխեցաւ յայնմ լեառնէն եւ գնաց յայլ լեառնն որ կոչի Կամալեմ ի Հռոդիանէ, եւ անդ բազում սքանչելիս արարեալ յօրհասպոյնս ի պաշտամանէից կուռացն՝ ապա եւ կանայս՝ զարձոյց ի Քրիստոս եւ մկրտեր զնոսա ի ձեռն քահանայից եւ զհիւանդս բժշկեր զօրութիւք, եւ զդեւս ի մարդկանէ հալածեր անուամբն Յիսուսի :

15 Եւ ամենայն բժիշկքն որ ի Սելեւկիա խափանեցան յաւուրսանից իւրեանց, եւ անվաստակք եւ անշահք մնացին, եւ նախանձեալք զբազմութեամբ խորհուրդ արարին եւ

4 նկարագիրը] նկարագիրս B — ճշմարտիւ] ճշդիւք B || 7 սքանչելագործութիւնս] բժշկութիւն B || 8 Սելեւկիայ *om.* B | 9 նստելով] անդաս *add.* B || 11 Կամալեմ ի Հռոդիանէ] Կամալեոն ի Հռոդիանէ B | 12 ի Քրիստոս] առ Քրիստոս B || 14 Յիսուսի] Քրիստոսի B.

bienheureuse Thècle, il lança son cheval au galop pour heurter la servante du Christ. Mais elle le blâma et il tomba de cheval et se brisa le corps. Il retourna chez lui rempli de douleurs, la croyant une déesse, qu'il fallait adorer.

Il fit venir un peintre et lui commanda de rendre fidèlement les traits du visage qu'il avait remarqué : ' une vierge fort belle de figure, avec ' A fol. 45 v° b.
des boucles aux oreilles. Lorsque le prêtre des idoles vit le portrait de Thècle, il se redressa aussitôt n'ayant plus de douleurs, et cette image, au nom de Thècle, fait jusqu'aujourd'hui beaucoup de miracles et des prodiges dans l'église de Séleucie.

Quant à la bienheureuse Thècle qui habitait la grotte, elle illumina beaucoup de païens en opérant nombre de grands miracles. Elle quitta plus tard la montagne et se rendit dans une autre appelée Kalamion, à Rhodes, où elle fit beaucoup de miracles et convertit au Christ un très grand nombre d'adorateurs des idoles, hommes et femmes, qu'elle fit baptiser par les mains des prêtres; elle guérit aussi les malades par ses prières et chassa, au nom de Jésus, les démons des hommes.

Tous les médecins à Séleucie virent leurs affaires diminuer, et restèrent inoccupés et sans profit; ils en devinrent jaloux et tristes, tinrent conseil,

կոչեցին ասս անառակս եւ յանդգնս, արբուցին գնոսա գինեաւ եւ արձակեցին ի լեառն, զի բռնութեամբ պոռնկեցցին ընդ սուրբ կոյսն : Կարծէին թէ կուռց աստուածուհի իցէ եւ այնու խաւարանեցցին զօրութիւնքն որ ի նմանէ :

* A fol. 46 r° a. Եւ երթեալք* յայրն բախեցին զդուրան : Եւ հարցանէր կոյսն թէ. Ինչ պէտս եկիք այսր : Եւ նոքա ասեն. Եկաք ննջել ընդ քեզ : Եւ տարածեալ զձեռսն իւր յերկինս աղաչեաց զԱստուած փրկել ի փորձութենէն : Եւ ձայն եղեւ յերկնից առ նա եւ ասէ. Թեկղէ ծառայիա ազատին իմ, մի երկնչեր զի ես ընդ քեզ եմ. վէմդ որ առաջի քո է պատառեսցի եւ դու մտցես ի նա, եւ անդ սպարիցի քեզ այցելութիւն : Եւ տեսեալ զվէմն պատառեալ փախեաւ եւ եմուտ ի ներքս եւ զարձեալ փակեցաւ, որ եւ ոչ հետք պատառմանն երեւեցաւ : Եւ յարձակեցան անօրէնքն դիմի եւ կտաւն մասն ինչ ի վերարկուէ գլխոյն որ արտաքոյ վիմին կախեցաւ ի վկայութիւն տեսողացն :

Եւ այնպէս կատարեցաւ սրբուհին եւ նախավկայն Քրիստոսի Թեկղէ, Սեպտեմբերի ԻԴ :

Էր երանելի կոյսն չորեմամ լուսաւ զբանն փրկութեան ի Պօղոսէ՝ ամաց տասն եւ

1 յանդգնս] յանգուգնս B ‖ 2-11 զի բռնութեամբ ... տեսողացն] ի վերայ սրբոյ կուսին : Եւ նա տարածեալ զձեռս իւր յերկինս՝ աղաչեաց զԱստուած փրկել ի ձեռաց անօրինաց, եւ նոյնժամայն պատառեալ վիմին հանեցաւ ի վերայ Թեկղեայ եւ փակեաց ընդ իւրն B ‖ 12 Սեպտեմբերի ԻԴ] եւ Հոգի Ժէ *add.* B.

firent venir des gens sans moralité et impertinents, les grisèrent avec du vin et les envoyèrent à la montagne pour corrompre de force la vierge sainte. Ils croyaient qu'elle était une déesse d'idoles, et que de cette manière ils lui enlèveraient la puissance qui émanait d'elle.

* A fol. 46 r° a. Ils se rendirent* à la grotte et frappèrent à la porte. La vierge leur demanda : A quel sujet êtes-vous venus ici ? Ils lui répondirent : Nous sommes venus pour coucher avec toi. Elle éleva ses mains au ciel, et pria Dieu de la délivrer de la tentation. Une voix du ciel se fit entendre à elle qui dit : Thècle, ma véritable servante, n'aie aucune crainte, car je suis avec toi. Le rocher qui est devant toi s'ouvrira, tu y pénétreras, et je t'y rendrai visite. Elle aperçut le rocher entr'ouvert, y accourut, y pénétra, et le rocher se referma de manière à ne laisser aucune trace de fissure. Les impies se mirent à sa poursuite, et retinrent un pan de l'étoffe dont elle se couvrait la tête, et qui resta en dehors du rocher, comme témoignage pour ceux qui assistaient.

C'est ainsi que mourut la sainte et première martyre du Christ, Thècle, le 24 Septembre

La bienheureuse vierge lorsqu'elle entendit les paroles de salut de Paul, avait dix-huit ans; elle passa soixante-douze années en tortures, en errant

ութիւն, եւ ի չարչարանս եւ ի շրջազայութիւնն եւ յայլս լերանդ ամս եօթանասուն եւ երկու. ամենայն ժամանակք կենաց նորա ամք քինսուն :

Յայսմ աւուր ոտն է սուրբ առաքելոյն Ապողոսի, Կեփայի եւ Պարմենեայ :

[B * Եւ յիշատակ սուրբ եւ մեծ վկային Մօրտիպետի սուրբ եւ արանձնազործ ճգնաւորին, եւ սրբուհւոյն Փարիսայ :]

* Հաւել ԺՉ եւ Աեպտեմբերիի ԻԵ : Վկայաբանութիւն սուրբ եպիսկոպոսին Դոսաննայ : * A fol. 46 r° b.

Յորժամ Սապուհոս Տրտպաշտ արքայն Պարսից պատերազմեալ պաշարեաց զքաղաքն Վիսանդ եւ վերեաց գլաղումն ի բրիստոնէից՝ արս եւ կանայս. ընդ որս եւ զեղիոդորոս զեպիսկոպոսս քաղաքին եւ զԴոսան քահանայն եւ այլ եւս քահանայս : Եւ ի ճանապարհի գերութեանն հիւանդացաւ Եղիոդորոս եպիսկոպոսն եւ ձեռնադրեաց զԴոսան քահանայն՝ եպիսկոպոս, տուեալ նմա զպետն խորհրդածութեան որ էառ ընդ ինքեան, եւ ինքն հանգեաւ խաղաղութեամբ :

Իսկ երանելի եպիսկոպոսն Դոսան հանապազ զպաշտօն իւր մատուցանէր Աստուծոյ եւ բաշխէրէր զժողովուրդն պոտութեամբ հաստատուն կեալ ի հաւատսն Քրիստոսի :

2 երկու] եւ եղեն *add.* B. || 6 Վկայաբանութիւն ... Դոսաննայ] Վկայութիւն սրբոյ եպիսկոպոսին եւ վկային Դոսաննայ, որ ի Պարս կատարեցան B || 7 Յորժամ] Շապուհ *add.* B || 9 զեղիոդորոս] զԵղիսդորս B || 10 Եղիոդորոս] Եղիզորս B || 11 զնոսան] սնոսան B || 12 խաղաղութեամբ] ի Քրիստոս *add.* B || 13 իւր] անպակաս *add.* B || 14 կեալ] կալ B.

partout dans les grottes des montagnes; les années de sa vie, en tout, furent quatre-vingt-dix.

En ce jour, fête des saints apôtres Apollos [1], Céphas et Parmenas.

[B * Commémoration du saint et grand martyr Mortipet, le saint ascète thaumaturge, et de sainte Farisa.]

* 16 HORI, **25 Septembre**. * A fol. 46 r° b.

Martyre du saint évêque Dosas.

Lorsque Sapor le roi des Perses, adorateur du feu, assiégea pendant la guerre la ville de Visante et fit prisonniers nombre de chrétiens, hommes et femmes, il se trouva parmi eux Éliodoros l'évêque de la ville, le prêtre Dosas avec d'autres prêtres. Sur le chemin de la captivité l'évêque Éliodoros tomba malade, et sacra le prêtre Dosas évêque: il lui remit l'autel du mystère qu'il avait emporté avec lui, et mourut paisiblement.

Le bienheureux évêque Dosas offrit chaque jour à Dieu son service et encouragea la population à rendre grâces et à demeurer inébranlable dans

1. Hébreux, xi. 38.

Եւ լուեալ թագաւորին բարկացաւ, եւ հրամայեաց եւ հատին զգլուխ նորա եւ կատարեցաւ բարի խոստովանութեամբ յանուն Տեառն մերոյ Քրիստոսի :

Յայսմ աւուր սոն Է սրբուհւոյն Ագաթոկղեայ :

Ոա ազախին էր կնոջ կռապաշտի, որոյ անուն էր Պաւղինեայ եւ ծանր ծառայութեամբ չարչարէր զԱգաթոկղեայ եւ ոչ կարաց դարձուցանել ի հաւատոյն Քրիստոսի
* A fol. 56 v° a. *եւ զոհել կուռս : Եւ * երկաթի բրօք ջարդեաց զկռն եւ այրեաց հրով զպարանոցն եւ զլեզուն եւ խոշտոյն տանջանօք չարչարեաց զնա եւ այնպէս կատարեցաւ ի Քրիստոս :*

* B p. 162 b. [B * *Ի նմին աւուր վկայութիւն սրբոյն Պափնուտիոսի մեծի եւ առաքինասէր ճգնաւորին Եգիպտացւոց, որ բազում եւ ազգի ազգի տանջանօք ի Դոմետիանոսէ կատարեցաւ վասն խաչին Քրիստոսի :*

Կատարեցան ի սմին աւուր եւ այլ մարտիրոսք՝ երկու եղբարք հարազատք, եւ մայրն իւրեանց սրբուհին Տատիա, Սապինիանոս եւ Պաւլոս, ի բազում Դամասկոս վասն անուանն Քրիստոսի :

1 նորա] Եոաննայ B || 2 բարի խոստովանութեամբ *om.* B — մերոյ] Յիսուսի *add.* B — Քրիստոսի] Անպահճելի Եւ եւ Հոռի ԺԲ *add.* B || 3 սոն Է] նահատակութիւն B — Ագաթոկղեայ] Ագաթոկղեայ B || 6 ջարդեայ] տանջեայ B || 7 եւ խոշտոյն ... զնա *om.* B — կատարեցաւ] բարի խոստովանութեամբ *add.* B.

la foi du Christ. Ce que le roi ayant appris, il en fut irrité et ordonna de lui trancher la tête. Le saint mourut en bonne confession pour le nom de notre Seigneur le Christ.

En ce jour, fête de sainte Agathoclia.

Elle était la servante d'une femme idolâtre, dont le nom était Pauline, et qui tourmentait Agathoclia par de durs travaux, sans parvenir à la détourner de la foi du Christ et à la faire sacrifier aux idoles. Elle lui brisa les
* A fol. 56 v° a. reins avec des * bâtons de fer, lui brûla, avec du feu, le cou et la langue, et la tortura avec de plus cruels supplices. C'est ainsi qu'elle mourut dans le Christ.

* B p. 126 b. [B * En ce même jour, martyre de saint Paphnoutius le grand et vertueux ascète égyptien, qui, par ordre de Domitien, subit la mort, après de nombreuses tortures variées, pour la croix du Christ.

En ce même jour subirent la mort d'autres martyrs : deux propres frères Sabinianus et Paulus [1] et leur mère sainte Tatta, dans la ville de Damas, pour le nom du Christ.

1. Le compilateur arménien a mis une certaine confusion dans ses indications, car Paulus est le mari et non le fils de Tatta, tandis que les fils sont appelés : Sabinianus, Maximus, Rufus et Eugène. M. de S.

Յիշատակ է եւ սուրբ ձգնաւոր մօրն մերոյ Եւթրոսինեայ կուսի :

Եւ այլ սոյն է Կղէոպայ առաքելոյն, որ ի գեօղն Եմմաուս ճանապարհակցեցաւ ընդ Քրիստոսի, եւ վկայութիւն Փերմենի եպիսկոպոսի եւ Մանկնի մարտիրոսի, եւ Թէոփիլոսի հետեւողի սուրբ առաքելոցն, որ վկայական չարչարանօք վասն Քրիստոսի կատարեցան :

Յայսմ աւուր ասի լինել հաւաքումն ոսկերաց սրբոյ Հռիփսիմեանոյ ի ձեռն սրբոյն Գրիգորի, որք կային անթաղ եւ անապական տասն իրեն :]

Հոգի ԻՀ եւ Մեսեռիքեան ԻՉ : Նիջումն Յովհաննու առաքելոյ եւ աւետարանչի :

Յետ վախճան անմնորհնեալ աստուածամարդին եւ մերում կուսին Մարիամու, Յովհաննէս առաքեալն զոր սիրէր Յիսուս՝ հրաման ած գնալ Եփեսոս, եւ քարոզել զբանն Աստուծոյ : Եւ ի նաւակոծութիւն անկեալ հանին զնա ալիք ծովուն Եփեսոս : Եւ եկեալ քարոզէր եւ ուսուցանէր զանունն Քրիստոսի :

Ընթերցաւ սա զաւետարանն Մատթէոսի եւ զՄարկոսին եւ զՂուկասեան եւ զայն ընկալեալ գրեաց եւ ինքն աւետարան ի ձեռն Պրոխորոսի աշակերտին իւրոյ, զայն ինչ՝ զոր երեք աւետարանիչքն ոչ յիշատակեցին եւ ոչ գրեցին յաւետարանս իւրեանց : Ակեալ յանկըճնական ննջեցեաց Բանին Աստուծոյ ասելով. Ի սկզբանէ էր Բանն եւ

Commémoration de notre sainte mère ascète la bienheureuse vierge Euphrosyne.

De même, fête de l'apôtre Cléopas, qui fit le trajet avec le Christ, au village d'Emmaüs; et martyre de l'évêque Firmin et du martyr Manaci (?) et de Théophile, l'imitateur des apôtres, qui moururent, acceptant les supplices du martyre pour le Christ.

On dit qu'en ce jour eut lieu, par saint Grégoire, le rassemblement des ossements des saintes Hripsimée et ses compagnes, qui étaient restées sans sépulture et sans décomposition pendant neuf jours.]

17 HORI, 26 Septembre.

Dormition de Jean, l'apôtre et l'évangéliste.

Après l'Assomption de la mère de Dieu, louée par tous, et toujours vierge, Marie, l'apôtre Jean, que Jésus aimait, reçut l'ordre de se rendre à Éphèse et d'y prêcher la parole de Dieu. Ayant subi un naufrage, il fut transporté par les vagues de la mer à Éphèse. Il y entra prêcha et enseigna le nom du Christ.

Il lut les évangiles de Matthieu, de Marc et de Luc, et les ayant acceptés, il écrivit lui aussi un évangile, par l'entremise de Prochoros son disciple, y relatant ce que les trois évangélistes n'avaient point mentionné et écrit dans leurs évangiles. Il le commença par la naissance, sans commencement, du Verbe de Dieu, en disant : *Au commencement était le Verbe, et le Verbe était*

Բանն էր առ Աստուած եւ Աստուած էր Բանն. վասն որոյ եւ աստուածաբան անուանեցաւ :

Եւ ապ եղեւ վասն նորա առ Դոմետիանոս արքայն Հռոմայ եւ հրամայեաց եւ աքսորեցին զնա ի Պատմոս կղզին, յորում եհաս զտեսութիւնն եւ զսոսկալի տեսիլն, * A fol. 46 v° b. եւ զդեւս* Արտեմեայ կուռն հալածեաց յամենայն կղզւոյն, եւ բառասուն հազար մարդիկք մոլորեալք ի խաբէութիւնէ կուռն, արս եւ կանայս, դարձոյց ի հաւատսն Քրիստոսի :

Եւ յորժամ մերձեցաւ օր հանգստեան իւրոյ, կոչեաց ի միասին զեղբարսն յաւուր կիրակիէ : Պատմեաց նոցա զամենայն նշանսն մեծամեծ զոր արար Աստուած ի ձեռն նորա եւ պատուիրեաց նոցա եւ ուսոյց պահել եւ կատարել զբանն Աստուծոյ եւ զամենայն բարեպաշտութիւն ի նմանէ :

Եւ ասէ ցաշակերտն ցԲիւռոս. Բեր ինձ արս վայրատաւիք : Եւ յորժամ եկին՝ զնաց նոքօք ի տեղի մի եւ հրամայեաց եւ փորեցին փոս մի խորագոյն, եւ տանելով զմանկերգս իւր սփռեաց ի յատակս խորութեան բրածին : Եւ իջեալ նախորատամբն միայն եւ հոտիմատովն եկաց ի վերայ տանկերգին եւ ազօթեաց ի բազում ժամս, խաչանիշ պրոշմեալ զամենայն անդամս իւր եւ ասէ. Տէր Քրիստոս ընկալ զքո Յովհաննու զոգին եւ արժանաւորես զնա քոյին հանգստեան :

Եւ առեալ խազազութիւն՝ տարածեաց զանձն իւր ի վերայ տանկերգին, հրամայեաց

auprès de Dieu, et le Verbe était Dieu [1]. C'est pourquoi il fut appelé le théologien.

On le dénonça à l'empereur de Rome, Domitien, qui ordonna de l'exiler à l'île de Patmos. C'est là qu'il eut la vision divine et effrayante, et qu'il * A fol. 46 v° b. chassa de l'île entière les démons* de l'idole Artémis, et convertit à la foi du Christ quarante mille personnes, hommes et femmes, se trouvant dans l'erreur de l'idolâtrie.

Lorsque le jour de sa dormition fut proche, il fit appeler tous les frères ensemble, le jour de dimanche, leur narra tous les grands prodiges que Dieu avait accomplis par ses mains, leur recommanda et enseigna de conserver et d'accomplir la parole de Dieu et tout ce qu'il leur avait prêché.

Ensuite il dit à son disciple Byrrus : Fais venir des gens avec des pelles. Et lorsqu'ils furent arrivés, il partit avec eux à un endroit, où il leur ordonna de creuser une fosse très profonde, et s'étant dépouillé ensuite de ses vêtements, il les étendit au fond de la fosse creusée. Il y descendit vêtu d'un manteau seul et en pantoufles, se dressa sur les vêtements, pria de longues heures, fit le signe de la croix sur tous ses membres et dit : Seigneur Christ, reçois l'âme de ton Jean, et rends-moi digne de ton repos.

Il donna la paix, s'étendit sur les vêtements et ordonna de poser par-

1. Jean, I, 1.

ասլ բարեաց պնել ի վերայ եւ ծածկել : Եւ երթեալ աշակերտացն ի քաղաքն պատմել * եղբարցն եթէ. Վարդապետն մեր Յովհաննէս ննջեաց : Եւնալ ոմանք յեղբարցն բացին պատարան եւ գտին գԳոտաթիաին միայն եւ գմարմինն ոչ գտին քանզի Աստուած վերափոխեալ գնա որպէս ինքն կամեցաւ : * A fol. 47 r° a.

Հանգեաւ առաքեալն Քրիստոսի եւ աստուածարան աւետարանիչն Յովհաննէս Հոկտեմբերի ԻԶ :

[B * Ննջումն Յովհաննու առաքելոյ եւ աստուածարան աւետարանչի աշակերտին Քրիստոսի : * B p. 163 b.

Յետ Փոխման ամենասրբուհւոյ եւ միշտ կուսին եւ ամենօրհնեալ աստուածածնին Մարիամու, Յովհաննէս առաքեալն զոր սիրէր Յիսուս՝ հրաման առ գնալ Եփեսոս եւ քարոզել զբանն Աստուծոյ : Եւ ի նաւակոծութիւն անկեալ հան գնա ալիք ծովուն Եփեսոս, եւ եկեալ քարոզեր եւ ուսուցանէր զանուն Քրիստոսի :

Ընթերցաւ առ գաւետարանն Մատթէոսի եւ գՄարկոսի եւ գՂուկասու, եւ գայն ընդունեալ գրեաց եւ ինքն ի ձեռս Պրոխորոսի աշակերտին իւրոյ աւետարան, գայն ինչ՝ զոր երեք աւետարանիչքն ոչ յիշատակեցին եւ ոչ գրեցին յաւետարանս իւրեանց : Ասեալ յանակդիսական ծննդենէ Բանին Աստուծոյ, ասելով. Ի սկզբանէ էր Բանն եւ Բանն էր առ Աստուած եւ Աստուած էր բանն. վասն որոյ եւ աստուածարան անուանեցաւ :

dessus une plaque de pierre pour le couvrir. Les disciples retournèrent à la ville pour annoncer * aux frères : Notre maître Jean s'est endormi. Quelques-uns parmi les frères s'étant rendus à l'endroit, ouvrirent la tombe et n'y trouvèrent que les pantoufles seules; ils n'y trouvèrent point le corps, car Dieu l'avait transporté comme il lui avait plu. * A fol. 47 r° a.

L'apôtre du Christ et l'évangéliste théologien Jean reposa le 17 Hori, le 26 Septembre.

[B * Dormition de Jean l'apôtre et l'évangéliste théologien, disciple du Christ. * B p. 163 b.

Après l'Assomption de la très sainte et toujours vierge, Marie, mère de Dieu, bénie par tous, l'apôtre Jean, que Jésus aimait, reçut l'ordre de se rendre à Éphèse et d'y prêcher la parole de Dieu. Ayant subi un naufrage, il fut transporté par les flots de la mer à Éphèse, y entra, prêcha et enseigna le nom du Christ.

Il lut les évangiles de Matthieu, de Marc et de Luc, et les ayant acceptés, il écrivit lui aussi, par l'entremise de Prochoros son disciple, un évangile, y relatant tout ce que les trois évangélistes n'avaient point mentionné et écrit dans leurs évangiles. Il le commença par la naissance, sans commencement, du Verbe de Dieu, en disant : *Au commencement était le Verbe, et le Verbe était auprès de Dieu, et le Verbe était Dieu* [1]. C'est pourquoi il fut appelé le théologien.

1. Jean, I, 1.

Եւ ապր եկեւ վասն նորա առ Դոմետիանոս արքայն Հռոմայ եւ տրոմացեալ եւ աքսորեցին զնա ի Պատմոս կղզին, յորում եւեթ պատուհասացին եւ զսոսկալի տեսիլն, եւ զլեւս Արտեմեայ կռոցն հալածեալ յամենայն կղզւոյն, եւ բազասուն հազար մարդիկ մոլորեալ ի խաբէութենէ կռոցն, որս եւ կանայս, զարձոյց ի հաւատն Քրիստոսի :

Եւ յորժամ մեռաւ անօրէն իշխանն Դոմետիանոս՝ զարձաւ առքեառանիչն Յովհաննէս ի Պատմոս կղզւոյ անտի եւ եկն Էփեսոս, եւ ապաչեցին զնա երթալ ի գաւառս հեթանոսաց, եւ չոքաւ : Եւ էր գաւառ յորում եպիսկոպոսս կացուցանէր. եւ էր՝ յորում եկեղեցի շինէր. եւ էր՝ յորում ձեռնադրութիւնս միոյ իրիք ի կարգսդ եկեղեցւոյ առնէր, զոր Հոգին սուրբ յուշանէր նմա : Բայց եկն նա ի քաղաք մի որ բազմոցն էր ազգաւ մի, եւ հանդոյց զեղբարս ամենայն իրօք :

Եւ հանդերձ այսու ամենայնիւ եւեթ նա զեպիսկոպոսդն որ զօրաւորագոյն էր մարմնով եւ զեղեցիկ տեսլեամբ եւ եւազր հոգւով իւրով : Եւ նայեցաւ յեպիսկոպոսն որ անդ կայր՝ եւ ասէ ցնա. Զսմա ընդ քեզ յանձն առնեմ, բազում վտիճոյ պնդութեամբ յանդիման եկեղեցւոյն Քրիստոսի որ վկայէ : Իսկ նա առընկալաւ եւ խոստացաւ բազում ինչ, եւ զարձեալ զնացոս խօսէր եւ վկայէր, եւ չետ այսր զնաց Էփեսոս : Եւ եպիսկոպոսն յարեաց առ ինքն զեպիսկոպոսդն որ առաւ նմա, եւ զնայր ի վերայ նորա եւ կերակրէր զնա, եւ զբաշանայր վասն նորա, ապա եւ կնիք նա նմա, եւ ապա անվտանգ

On le dénonça à Domitien, l'empereur de Rome, qui ordonna de l'exiler à l'île de Patmos, où il eut la divine et effrayante vision, et chassa de l'île entière les démons de l'idole Artémis; il convertit à la foi du Christ quarante mille personnes, hommes et femmes, qui se trouvaient dans l'erreur de l'idolâtrie.

Lorsque Domitien, le prince impie, mourut, le saint évangéliste Jean retourna de l'île de Patmos et vint à Éphèse; on le pria de se rendre dans les régions des païens et il s'y rendit. Dans certaines provinces il établit des évêques; dans d'autres il construisit des églises; dans d'autres il conféra l'ordination d'un des ordres de l'église, selon que l'Esprit saint l'inspirait. Il arriva dans une ville un peu éloignée et pourvut à tous les besoins des frères.

Il y rencontra un jeune homme, fort de sa personne, beau de visage, plein de zèle, qu'il conduisit à l'évêque de l'endroit en lui disant : Je te le recommande chaleureusement, en présence de l'église du Christ qui en est témoin. Celui-ci s'en chargea avec de nombreuses promesses. Jean lui réitéra ses propos et son témoignage et se rendit ensuite à Éphèse. L'évêque prit chez lui le jeune homme qui lui avait été confié, prit soin de lui, le nourrit, eut toute la sollicitude pour lui et lui donna le sceau (du baptême ou de la con-

արար ի * բազում հոգեպարձութիւնէն եւ ի պահպոյ անուի, իբրեւ թէ պահապան կատարեալ կացոյց նմա զկնիք Տեառն ։ * B p. 164 a.

Իսկ երիտասարդն իբրեւ առ ընդարձակութիւն՝ եկին յարեցան ի նա ընկերք իւր, պատարիկք եւ վայրահարք, որք ընկղմեալ էին ի սովորութիւն չարեաց. եւ նախ զառաջինն առնէին զնա ի ճաշս մեծամեծս, եւ ապա գնոյց եւանէին ի պիշերի սեւոպերս առնէին զմարպիկն եւ առնէին զերիտասարդն ընդ իւրեանս, եւ զարձեալ տրապուրէին զնա զործել որպէս նոքայն. եւ որ ինչ մեծ է քան զայս ։ Իսկ նա առ սակաւ սակաւ կրթէր եւ ընկերանէր իրացն՝ ի ձեւն զօրութեան բնութեանն. ապա եւ ապաստամբեաց եւ իբրեւ ձի թերավարժ եւ խիստ որ բերանովն առնձակոտոր առնէ, ի հարթ ճանապարհէ մեծապէս զանձն իւր ի խորխորատ ընկենոյր ։

Իսկ իբրեւ եհաս գլոյս կենաց իւրոց զոր ունէր առ Աստուած ապաւապուս, ոչ եթէ վաթք ինչ խորհէր նա զոր զործէր՝ այլ որ ինչ մեծ էր քան զամենայն. քանզի միանգամ կորուսեալ եւ ինքն, տրապուրէր զնոսա լեալ իբրեւ զընկերս իւր, առ զնոսա այնուհետեւ եւ արար զնոսա զուարակաց, եւ համարձակ յայտնապէս աւազակապետ եղեւ,եւ գնայր բանտեհամբ սպանող չար եւ պիղծ ։

Բայց անցին ժամանակք ինչ եւ եղեն պատճառք, եւ կոչեցին զՅովհաննէս ի քաղաքն յայն ։ Եւ իբրեւ ուղղեաց զկրան վասն որոյ եկեալն էր, ասէ ցեպիսկոպոսն.

firmation?). Plus tard il ralentit * sa sollicitude empressée et sa surveillance, croyant lui avoir, par le sceau du Seigneur, donné une sauvegarde complète. * B p. 164 a.

Le jeune homme, lorsqu'il eut pris de la liberté, se vit bientôt entouré de compagnons oisifs et dissolus, qui étaient plongés dans de mauvaises habitudes, qui tout d'abord l'emmenèrent à de grands festins et ensuite sortirent la nuit pour dévaliser les gens, emmenant avec eux le jeune homme. et l'engagèrent ensuite à faire comme eux. Mais ce qui est pis encore, il s'habitua peu à peu et se familiarisa avec ces choses, par l'entraînement de sa nature, finit par se révolter, semblable à un cheval non encore dressé et fougueux qui veut mordre et briser son mors. Il quitta la vraie voie et se précipita, de toute sa personne, dans un affreux abîme.

Lorsqu'il eut complètement perdu l'espoir de sauver sa vie qu'il avait en Dieu, il ne réfléchit plus du tout à ce qu'il faisait, et ce qui est pis encore, c'est qu'une fois perdu, il se mit au rang de ses compagnons, les rattacha à sa personne et en fit une bande de brigands, devint ouvertement et audacieusement un chef de brigands et se conduisit comme un assassin cruel, mauvais et infâme.

Il se passa quelque temps, et pour une raison quelconque on fit venir Jean dans cette ville. Lorsqu'il eut réglé les affaires pour lesquelles il était venu, il dit à l'évêque : Rends-nous le dépôt que moi et le Christ nous

Տուր ձեզ զառանդն զայն՝ զոր ես եւ Քրիստոս առաք ձգեալ վկայութեամբ առաջի եկեղեցւոյ այսորիկ յորում գոյ կաս :

Իսկ նա զառաջինն զարմացաւ թէ արծաթի զոր ոչ է առեալ՝ զրպարտի. եւ ոչ հաւատալ կարէր նա այն ինչ որ չէր առ նմա, եւ ոչ երկմտել կարէր նա վասն Յովհաննու : Եւ նա ասէ ցնա. Զանձն երիտասարդին խնդրեմ : Հոգւոյ չհանեալ եպիսկո- 5
* B p. 164 b. պոսին ելաց զառնոպէս եւ ասէ. Տէր, նա ձեռաւ * զմեզայն մահ : Եւ ասէ ցնա. Զիա՞րդ եւ կամ ո՞րպէս : Եւ ասէ. Չի եկ ի նմա այս չար եւ պիղծ՝ եւ եղեւ աւազակ, եւ այժմ վտանգակ եկեղեցւոյ ի լերինս շրջէ այրովք չհանգերձ որ նմանք են նմա :

Եւ նա ձեռն արկանէր զպարեգօտիւք իւրովք, եւ անդէն պատառեաց, եւ հոգւոյ եղանելով կոծէր զերեսս իւր եւ ասէր. Ո՛հ բարիոք պահապանն զոր թողի եւ անձին 10 երիտասարդին : Վայզվարակի ձի ածէք ինձ եւ այր առաջնորդ ճանապարհ ցուցանելոյ : Եւ մա՛ն նա այնուհետեւ չեկեղեցւոյ անտի եւ զնաց :

Եւ իրրեւ եհաս նա ի տանջին տեղի, կարան գնա զպահապանսն որ չաւազակացն. իսկ նա ոչ փախչելով եւ ոչ հրաժարելով հրաժարեաց, այլ ազատակէր եւ ասէր եթէ. Վասն այսորիկ իսկ եկեալ եմ ես, այլ ասրմոյզ գնա տա վարձատեան ձեր : 15

Իսկ երիտասարդն այն առաջին իրրեւ գառեալ գենու իւրով կայր ձեռայր, եւ իրրեւ ձերձեցաւ եւ ճանեաւ նա զՅովհաննէս՝ զոմօթի հարաւ եւ վախեաւ : Իսկ Յով-

t'avons remis avec notre témoignage, en présence de cette église où tu te trouves.

Celui-ci fut tout d'abord surpris de se voir calomnié pour de l'argent qu'il n'avait point reçu, ne pouvant croire posséder ce qu'il ne possédait pas; en même temps il ne pouvait pas douter de Jean. Celui-ci lui dit : Je réclame la personne du jeune homme. Alors l'évêque, avec un gros soupir, se
* * B p. 164 b. mit à verser de chaudes larmes et répondit : Seigneur, il a succombé * à la mort du péché. Jean lui dit : Comment et de quelle manière? Il répondit : Il a été possédé par le démon méchant et impur, est devenu brigand, et aujourd'hui au lieu d'être dans l'église, il parcourt les montagnes avec d'autres gens semblables à lui.

Jean saisit aussitôt sa tunique et la déchira, et presque hors de lui-même frappa sa figure en disant : Oh! le bon gardien, que j'ai attaché à la personne du jeune homme. Amenez-moi vite un cheval et un guide pour me montrer le chemin. Il les prit à l'église et partit.

Lorsqu'il fut arrivé à l'endroit, les gardiens des brigands l'arrêtèrent; mais il ne prit pas la fuite et ne céda point, il s'écria et dit : Je suis venu exactement pour cela, conduisez-moi auprès de votre maître.

Le jeune homme se tint aussitôt prêt, tout armé, pour le recevoir, mais lorsque Jean se fut approché et qu'il le reconnut, il en eut honte et prit

Հաննէս զկնի մտեալ յամենայն ցօրութիւնէ իւրմէ մոռանայր զներքուիչն իւր, եւ ազազակէր ասելով. Ձի վախուցեալ ես դու որդեակ իմ, երկիր դու ի ձերունի հօրէ ոտաի բռնմնէ, ողորմեա ինձ որդեակ եւ մի երկնչիր՝ զի կայ եւս ընդ յոյս կենաց : Ես տայ պատասխանի վախանակ քո Պրիսկոսի, եւ եթէ ձեռանիլ իցէ վախանակ ընդ քո՝ ուրախութեամբ եւ յնծութեամբ համբերիցց, զոր օրինակ եւ Տէր մեր վախանակ մեր : Փախանակ ընդ քո՝ զիս անձս տայցեմ. կնոջ միայ լուիկ եւ հաւատաւ ինձ. Պրիսկոս առաքեաց զիս :

Իսկ նա իբրեւ լուաւ զառաջինն կայր պիտարկեալ եւ ի խոնարհ նայէր. եւ ապա յետ այսորիկ ընկէց զդէնս իւր ի բաց, եւ իբրեւ զոզացեալ զհի հարեալ լայր զառաքեալն : Իսկ իբրեւ ձերձեցաւ առ առաքեալն եւ զիրկս արկ նմա, պատասխանի առնէր երիտասարդն զանձնէ իւրմէ որչափ եւ կարէր * բազում լալով եւ հոգւոյ եղանելով, եւ * B
երկրորդ անգամ զանձն իւր արտասուօք ընծայր յոյժ : p. 165 a.

Եւ սուրբ առաքեալն երաշխաւոր լինէր յայսմիկ եւ երդնոյր նմա եթէ. Թողութիւն խնդրեմ ի Փրկչէն ձերմէ եւ քաւեցից դու : Եւ բառն հարկանէր զաջոյ նորա եւ դնէր ի վերայ աչաց իւրոց եւ համբուրէր զնա, իբրու զի եթէ սրբեցաւ նա ի ձեռն ապաշխարութեան : Եւ ոմո վարեաց զնա եւ ամ չկկկեցին, եւ առէպ առէպ ապրիմ մատուցանէր նա վախանակ նորա, եւ հանապազորդ պահօք վաստակէր եւ չանայր ընդ նմա, եւ ազգի ազգի վայելուչ բանիւք մխիթարէր զմիտս նորա, եւ մինչեւ ետ զնա ի ձեռս

la fuite. Jean, oubliant sa vieillesse, le poursuivit de toutes ses forces, en lui criant : Pourquoi prends-tu la fuite, mon fils. Aie égards pour ton père âgé, aie pitié de moi, mon fils, et ne crains rien, car il y a encore de l'espoir pour ta vie. C'est moi qui répondrai pour toi au Christ, et s'il faut même mourir pour toi, je l'accepterai avec joie et bonheur, comme notre Seigneur l'a fait pour nous. Je donnerai ma personne pour la tienne; arrête-toi un moment, et crois-moi, c'est le Christ qui m'envoie.

A ces mots, le jeune homme s'arrêta tout d'abord la tête baissée, regardant à terre; ensuite il jeta au loin ses armes et comme pris d'un tremblement, il eut peur et se mit à pleurer à chaudes larmes. Lorsqu'il se fut approché de l'apôtre, il le prit dans ses bras et lui parla de tout ce qui concernait sa personne * avec force larmes et sanglots, et pour la seconde * B
fois inonda de larmes toute sa personne. p. 165 a.

Le saint apôtre se porta garant et lui jura : Je demanderai pardon à notre Sauveur et tu seras pardonné. Et il prit sa main droite, la posa sur ses yeux, et lui donna le baiser, comme voulant le sanctifier par la pénitence. Il l'emmena ensuite à cheval avec lui et le conduisit à l'église, où il offrit souvent ses prières pour lui, s'efforça de jeûner tous les jours avec lui, se mortifia avec lui et réconforta son esprit par de nombreuses bonnes paroles appropriées, et ne s'éloigna de là qu'après l'avoir rendu à l'église. Il offrit

եկեղեցւոյն՝ ոչ գնաց անտի : Եւ եւս օրինակ ցուցանել ճշմարիտ ապաշխարութեանն, եւ գիտութիւն մեծ վերատին ննջեցեանն եւ յաղթութիւն ի յարութենանն որ երեւելոցն է :

Այս պատմութիւն Կղեմենտոս որ եղան՝ վասն օգտի այնոցիկ որ լսեն, բայց մեք յառաքելոյս ընթացուք բան :

Սուրբ եւ երանելի առաքեալս Քրիստոսի Յովհաննէս՝ իբրեւ եղեւ ամաց իննսուն եւ ինն, յետ հօթանասուն եւ հօթն ամաց չարչարանացն Քրիստոսի, երեւեցաւ նմա ի տեսլեանն Քրիստոս ամենայն առաքելովքն սրբովք եւ ասէ. Արի եկ սիրելի իմ առ իս, դի ժամանակ է քեզ առնելոյ եւ ճաշակելոյ ընդ եղբարս քո ի սեղան իմ, եւ ուրախանալ ընդ ամենայն աշակերտան ընկերս քո : Եւ մինչդեռ կամէր Յովհաննէս ընթանալ առ նա, ասէ ցնա Տէր. Յաւուր կիւրակէի յարութեան իմոյ եկեսցես առ իս յետ հօթն աւուր, եւ դայց առացեալ համբարձաւ յերկինս :

Եւ յետ կատարման աւուրցն՝ ի կիւրակէի աւուրն կոչեցեալ ղբազմութիւն եղբարցն ժողովեաց յեկեղեցին, եւ խրատեալ զնոսա բանիւ վարդապետութեամբ, եւ հակեալ եւ ապրեալ եւ ուսուցեալ զնոսա յորդորելով եւ քաջալերելով ի
* B p. 165 b. հաւատոն Տեառն մինչեւ ցերրորդ ժամն : Եւ * մատուցեալ պատարագին պատարագն՝ հաղորդեցաւ եւ հաղորդեցոյց զեղբարսն : Եւ ապա մեկնեալ ի նոցանէ ազօթեաց ընդ երկար, եւ փառաւորեաց զոհութեամբ զՔրիստոս : Եւ ասէ ցեղբարսն. Եղբարք իմ սիրելքեք եւ ժառանգակիցք եւ հաղորդք թագաւորութեանն որ յերկինս, ճանեարուք զՏէր

ainsi l'exemple de la vraie pénitence pour faire bien connaître la seconde naissance et la victoire de la résurrection future.

Cette histoire que Clément raconte, a été reproduite ici, pour l'édification de ceux qui l'écouteront; et maintenant revenons à ce qui regarde l'apôtre.

Le saint et bienheureux apôtre du Christ, Jean, arrivé à l'âge de quatre-vingt-dix-neuf ans, soixante-dix-sept ans après la passion du Christ, reçut en une vision la visite du Christ accompagné de tous les saints apôtres, qui lui dit : Lève-toi, mon bien-aimé, et viens à moi, car il est temps qu'on te conduise pour prendre part à ma table et t'y réjouir avec tous les disciples, tes collègues. Et tandis que Jean se disposait à accourir vers Lui, le Seigneur lui dit : Le jour de Dimanche, jour de ma Résurrection, après sept jours, tu viendras à moi. Et ce disant, Il monta au ciel.

Lorsque ces jours se furent accomplis, le soir du saint Dimanche, Jean fit venir la multitude des frères, les convoqua à l'église et les exhorta par les paroles de sa doctrine; il veilla et pria, leur donna ses instructions en les exhortant et les encourageant dans la foi du Seigneur, jusqu'à la troisième
* B p. 165 b. heure. * Il offrit le divin sacrifice, communia et donna la communion aux frères. Ensuite il prit congé d'eux et se mit à prier longuement et glorifia le Christ avec actions de grâces. Et il dit aux frères : Mes chers frères, cohéritiers et participants du royaume des cieux, reconnaissez notre Seigneur

մեր Յիսուս Քրիստոս եւ զպօրութիւն նորա եւ զաքանչելիս, եւ զնշանս եւ զտուրսն, նոյնպէս եւ զուսուն զոր շնորհեաց մեզ. արդ սպասիջիք զհրամանս նորա, զի եւ այսուհետեւ արժանի եղէ կոչման նորա :

Եւ եկեալ արտաքոյ քաղաքին հուպ լերինն, ծառ ի շերիմ ինչ եպտօր միոյ, հրամայեաց բրել գերեզման, եւ մերկացեալ զհանդերձան տարածէր իբրեւ զանկողին ինչ անդէն ի բրածին, եւ միայն նախարտամբն կացեալ ազօթէր եւ խրատէր զեղբարսն : Եւ իբրեւ եւս չորեքկուսի բրել իբրեւ ոտնաչափս քառասուն արտաքոյ եկեղեցւոյն, եւ իջեալ անդ տարածեաց զձեռս իւր եւ ազօթէր ասելով. Փառք քեզ Տէր, որ արժանի արարեր զիս կոչման ընթրեաց քոց, եւ այժմ Տէր ի բոլոր սրտէ փափագեի քեզ եւ ցանկալի տեսանել զերեսս քո, եւ իբր ի գերեզմանէ յարեալ զի անուշահոտութիւն քո զգութեենական կարօտութիւնն ես ինձ. բարբառ քո բաղցր է ինձ ատուել քան զփեթրիսի մեղու եւ ձայն քո քան զբարբառ բոլոր հրեշտակաց : Եւ ես ազաչեցի զքաղցրութիւն քո զի եկիցս առ քեզ, եւ դու հրամայեցեր ինձ քարոզել պահատոր անուն քո եւ բազմացուցանել զհօտ քո, եւ զմարմին իմ սպասեցեր յամենայն պղծութենէ, եւ զհոգի իմ լուսաւորեցեր սիրով քո : Նաեւ ոչ ի չարտսրան թողեր զծառայս քո, այլ զարձուցեալ զիս եղեր ի բերան իմ զբան ճշմարտութեան քո, զի ճանուցից զբան բերանոյ քո զոր լուայ ականջօք իմովք եւ զաքանչելիսն զոր ականատես եղէ աչօք իմովք : Եւ այժմ

Jésus-Christ et sa puissance, ses miracles, ses prodiges, ses dons ainsi que la doctrine qu'il vous a léguée. Observez donc ses ordres, car il a daigné m'appeler maintenant.

Et s'étant rendu hors de la ville, près de la montagne, près du tombeau d'un frère, il ordonna de creuser la terre, et se dépouillant de ses vêtements, il les étendit comme pour en faire un lit dans la fosse, et s'y tenant vêtu d'un manteau seul, il pria et exhorta les frères. Lorsqu'il eut fait creuser en carré, à une distance de quarante pieds hors de l'église, il y descendit, éleva ses mains et pria en disant : Gloire à toi, Seigneur, qui m'as rendu digne d'être invité à ta cène, et maintenant, Seigneur, je désire et aspire de tout mon cœur à voir ton visage. Je ressuscite comme d'un tombeau, car ton parfum m'a donné l'aspiration éternelle vers toi. Ta parole m'est plus douce que le pain de miel [1] et ta voix plus que le langage de tous les anges. J'ai prié ta douceur de me laisser venir à toi, et tu m'as ordonné de prêcher ton nom terrible et de multiplier ton troupeau ; tu as préservé mon corps de toute souillure et tu as illuminé mon âme de ton amour. Tu n'as pas laissé ton serviteur dans l'exil, mais tu l'en as fait revenir, tu as mis dans ma bouche la parole [2] de ta vérité, pour que je fasse connaître la parole de ta bouche que j'ai entendue de mes oreilles et les miracles dont j'ai été témoin de mes propres yeux. Et maintenant, Sei-

1. Ps. xviii (xix), 11. — 2. Jérémie, i, 9.

* B p. 166 a. Տէր՝ ընձեզ առնեմ քեզ պորկեակս քո պոր վերսին ձեռք՝ աւազանաւն, եւ զիս ընկալ ընդ եղբարսն իմ, եւ բաց ինձ դրուռն կենաց, եւ իշխանք խաւարի ձերժեսցին չինէն, եւ ոչ հկեսցեն առ իս ոտք ամբարտաւանից, եւ ձեռք օտարաց մի ձերձեսցին չիս, այլ ընկալ զիս ի փառս քո պոր պատրաստեալ ես սիրելեաց քոց : Դու ճշմարիտ Որդի Աստուծոյ, որ ընդ Հօր քո եւ սուրբ Հոգւոյդ կենդանի ես եւ թագաւորես յաւիտեանս յաւիտենից : Եւ ժողովուրդն ասացեալ ամէնն :

Եւ ընկողմանեալ նա ի խորափիսն, ձեռնեցան եղբարքն եւ տեսին անգէն սիւն լուսոյ ի վերայ նորին առաքելոյն իրրեւ ժամ մի պայծառ՝ այնչափ զի ոչ ոք կարէր հայել : Եւ իրրեւ վերացաւ լոյն՝ ընթացեալ աշակերտացն նորա ի գերեզմանն ոչ գտին զմարմին նորա· վասն որոյ կարծեցին թէ յարուցեալ իսկ է ի մեռելոց ըստ նմանութեան Տեառն Յիսուսի եւ Տիրամօրն : Եւ յարին բնակութեան շինեցին եւ յօրինեցին զայն տեղի եւ ապօթատեղի· յորմէ բազում բժշկութիւնք լինին հիւանդաց եւ ախտաժետաց եւ ացառհարաց որք ապաւինին ի տապան սրբոյն :

Հանգեաւ սուրբ առաքեալն Քրիստոսի եւ աւետարանիչն՝ Յեպտեմբերի ԻԶ եւ Հոռի ԺԷ :]

* B p. 166 a. gneur, je te recommande tes enfants, que tu as réengendrés par les fonts baptismaux, accepte-moi avec mes frères et ouvre-moi la porte de la vie; que les princes des ténèbres s'éloignent de moi, que les pieds des orgueilleux ne viennent pas jusqu'à moi [1], et que les mains des étrangers ne s'approchent pas de moi, mais reçois-moi dans ta gloire que tu as préparée à tes bien-aimés, toi, vrai Fils de Dieu, qui es vivant avec ton Père et le Saint-Esprit, et qui règnes dans les siècles des siècles. Les assistants répondirent : Amen.

Il se coucha dans la fosse profonde. Les frères s'éloignèrent et aperçurent aussitôt une colonne de lumière, sur l'apôtre même, qui dura une heure et d'un tel éclat que personne ne pouvait la supporter. Et lorsque la lumière fut montée et eut disparu, les disciples accoururent au tombeau mais n'y trouvèrent plus son corps; c'est pourquoi ils crurent qu'il avait déjà ressuscité de parmi les morts, à l'exemple de son Maître et de la mère du Seigneur. Ils construisirent sur le lieu une maison d'habitation et en firent un lieu de prière, où s'opèrent de nombreuses guérisons sur les malades, les infirmes et les possédés qui ont recours au tombeau du saint.

Le saint apôtre et évangéliste du Christ reposa le 26 Septembre, le 17 Hori.]

1. Ps. xxxv (xxxvi), 12.

Հոսի ԻԸ եւ Սեպտեմբերի ԻԷ : Վկայաբանութիւն սրբոյն Կալիստրատոսի եւ ընկերացն :

*Երանելին Կալիստրատոս էր ի ժամանակս Դիոկղետիանոսի ամբարիշտ արքային Հռոմայ, եւ որպէս ղբղխատնեայ մատնեցաւ ի ձեռս Կերսինղինոսի սատաւելատի : Եւ կացեալ առաջի՝ համարձակութեամբ խոստովանեցաւ զՔրիստոս : Եւ մերկացուցին զնա եւ տապածեցին ի վերայ մանր ապակեալ խեցոյ եւ կապեցին զոտս նորա եւ քարշեցին ի վերայ խեցոյն. եւ հեղաւ արիւնն յերկիր, եւ արկին ընդ բերան * ջուր մինչեւ ուռաւ որովայնն : Եւ ապա արգելին զնա ի խորս եւ կապեցին զբերան խորշին եւ կապարեալ մատանեաւ կնքեցին եւ ընկեցին ի ծովն :* A fol. 47 r° b.

Եւ ալիք ծովուն տարեալ զխորշն կացուցին ի վերայ վիմի : Եւ սուրբն կանգնեալ խորշովն աղօթեաց առ Աստուած եւ հերձաւ խորշն եւ ել Կալիստրատոս անվնաս : Եւ երթեալք երկու վիշապք բարձին զնա ի վերայ ուսոց իւրեանց եւ հանին ի ցամաք :

Եւ տեսեալ զնա բռնաւորն եւ լինն պղտականք՝ անկան յոտս երանելւոյն, եւ չուա-

1 Վկայաբանութիւն ... ընկերացն] Վկայութիւն սուրբ վկային Կալիստրատոսի եւ բռնաւորն եւ լինն ընկերաց իւրոց B || 3 Երանելին] վկայն Քրիստոսի *add.* B — արքային] ի քաղաքէն *add.* B | 5 խոստովանեցաւ] բարոզեաց B | 8 եւ կապեցին զբերան խորշին *om.* B | 10-13 Եւ ալիք ... ի ցամաք] Եւ նա ի բրձիլ անդ աղօթս մատուցանէր առ Տէր : Եւ նահատակն Աստուծոյ բուրձն վիպեալ ի կիրճս վիմաց պատառեցաւ, եւ ալիք ծովուն տարեալ հանին զնա ի ցամաք B.

18 HORI, 27 Septembre.

Martyre de saint Calistrate et de ses compagnons.

Le bienheureux Calistrate vivait aux jours de Dioclétien, l'empereur de Rome, l'impie, et en tant que chrétien il fut dénoncé au stratélate Persentinos. Mis en sa présence, il confessa avec hardiesse le Christ. On lui enleva ses vêtements, on l'étendit sur du verre brisé fin, on lui lia les pieds et on le traîna sur le verre, son sang coula à terre et on lui versa de l'eau dans la bouche * jusqu'à ce que son ventre en devînt enflé. Ensuite on l'enferma dans un sac, on lia l'ouverture du sac, on la scella d'un sceau en plomb et on le jeta à la mer. * A fol. 47 r° b.

Les vagues de la mer emportèrent le sac et le déposèrent sur une roche. Le saint se dressa dans le sac et pria Dieu. Le sac se déchira et Calistrate en sortit indemne. Deux dauphins vinrent le prendra sur leur dos et le déposèrent sur le rivage.

Quarante-neuf soldats témoins tombèrent aux pieds du bienheureux et

տացին ի Բրիսառս : Եւ լուեալ Պերսինդինոս սատաւելատն՝ տանջեաց բրովք զմարմինս նոցա եւ արկ ի բանդ ընդ սրբոյն Կալիստրատոսի :

Իսկ սուրբ վկայն Բրիսառսի սկսաւ պատմել նոցա զմարդեղութենէն Բրիսառսի եւ զան մահուան մարդկային բնութեան եւ թէ որպէս արժանաւորին արդարքն բարեաց, եւ քաղցր հրեշտակք առնուն զհոգիս իւրեանց եւ փառաւք վերացուցանեն յերկրպագութիւն Բրիսառսի եւ ցուցանեն զդրախտն զոր յետ յարութեանն ի մեռելոց ժառանգելոց են եւ վայելեն տեսութեամբ մինչեւ ի գալուստն Բրիսառսի յաւուր ատենին :

Նոյնպէս եւ հոգիք մեղաւորաց երթեան եւ նոքա յերկրպագութիւն Բրիսառսի եւ
* A fol. 47 v° a. զառն հրեշտակք տանին * զնոսա եւ ցուցանեն նոցա զտանջանսն որ կենան հրոյն եւ այնպէս մեղաւորաց հոգիքն ակն ունելով տանջանացն մինչ ի գալուստն Բրիսառսի սրտմտութեամբ վարանին : Եւ եթէ ոք մեռելոց յիշատակ կատարէ, պատուաճայլին պատարագն մատուցանէ վասն նոցա եւ ողորմութիւն առնէ առ աղքատս, յայժ ներումն խոստութեան գոյնն մեռեալ մեղաւորացն հոգիքն, միայն թէ ճշմարիտ հաւատով ի Բրիսառս ննջեցին : Եւ որպէս Բրիսառս մեռաւ եւ յարեաւ, նոյնպէս եւ մեք յառնեմք ի գալստեան նորա : Եւ մարդ մեղաւոր մինչդեռ կենդանի է եւ զղջանայ եւ դառնայ

1 բրովք] բրոք B | 2 արկ] էարկ B — Կալիստրատոսի] Կալիստրատեայ B | 3-p. 329 l. 5 Իսկ սուրբ վկայն ... ճշմարիտս] Իսկ սուրբ վկայն Բրիսառսի սատուածախոս քարոզութեամբ ուսուցանէր նոցա ի հին եւ ի նոր կտակարանաց, սկսեալ յարարչութենէ աշխարհի մինչեւ ցմիւսանգամ գալուստն Բրիսառսի, եւ պատմէր նոցա զբանս սատուածայինս, եւ հաստատէր զնոսա ի հաւատս ճշմարիտս B.

crurent au Christ. Le stratélate Persentinos, l'ayant appris, fit torturer leurs corps à coups de gros bâtons et les fit jeter en prison avec saint Calistrate.

Le saint martyr du Christ se mit à les entretenir de l'Incarnation du Christ, de la mort de la nature humaine, de la manière dont les justes se rendent dignes des bienfaits et comment les doux anges viennent recueillir leur âme et l'emportent au ciel avec gloire à l'adoration du Christ, pour leur montrer le paradis, qu'après la résurrection des morts ils devront posséder, et de la vue duquel ils devront jouir jusqu'à l'avènement du Christ en s'en réjouissant par l'espérance.

De même les âmes des pécheurs, elles aussi, se rendent à l'adoration du
* A fol. 47 v° a. Christ, mais les anges cruels * les emportent pour leur montrer l'enfer de feu qui leur est préparé. C'est ainsi que les âmes des pécheurs attendent les tourments jusqu'à la venue du Christ et sont torturées par la tristesse. Et si quelqu'un célèbre la mémoire des morts, offre le divin sacrifice pour eux, et donne de l'aumône aux pauvres, alors les âmes des pécheurs morts obtiennent facilement le pardon, pourvu qu'elles soient décédées dans le Christ avec une vraie foi. Et comme le Christ est mort et est ressuscité, de même nous ressusciterons à son avènement. Si l'homme pécheur se repent

ի մեղայ իւրոյ եւ ապաշխարէ, Աստուած զմեզս նորա ոչ յիշէ այլ թողութեան արժանաւորէ զնա եւ ընդ արդարան դասաւորէ :

Եւ այլ բազում վարդապետութեամբ խօսեցաւ ընդ նոսա եւ պատմեաց նոցա զբանս աստուածային, որք ի կատարեալ վկայութիւն նոցա գրեալ են. եւ հաստատեաց զնոսա ի հաւատս Ճշմարիտ :

Եւ ապա հրամայեաց ստրատելատն զնոսա առաջի կացուցանել. եւ բազում սրբութեամբ եւ սպառնալեօք խրատս տայր, եւ նեղէր ուրանալ զՔրիստոս եւ գոհել կռոցն : Եւ նոքա ոչ հաւանեցան սրբութեանցն եւ ոչ երկեան ի սպառնալեացն :

Եւ հրամայեաց * եւ կապեցին զձեռս եւ զոտս նոցա եւ արկին ի լիճ ինչ ջրոյ, որ էր * A fol. 47 v° b.
գուբ մի խոր եւ մեծ : Եւ ապաչեաց սուրբն Կալիստրատոս զԱստուած զի լինիցի ջուրք գրին նոցա ի մկրտութիւն : Եւ առժամայն լուծան կապանքն եւ ելին ի ջրոյն պայծառացեալք որպէս թէ սպիտակ ինչ զգեցեալք՝ բառաչեն եւ լինն վկայքն եւ սուրբն Կալիստրատոս սպառ ունելով ի գլուխ : Եւ եղեւ ձայն երկնից եւ ասէ. Քաջալերեաց Կալիստրատ, քաջալերեսցին եւ բանաւոր հօտդ զի ես ընդ քեզ եմ. եկայք եւ հանգերուք ի գոգն Աբրահամու :

6 առաջի] իւր *add.* B | 9 ինչ *om.* B || 10 լինիցի] լցի B || 11 գրին] գոյն B — մկրտութիւն] Եւ գօրութեամբն Քրիստոսի *add.* B || 12 վկայքն] Քրիստոսի *add.* B — 12-15 եւ սուրբն ... Աբրահամու *om.* B.

de son vivant, et fuit les péchés et en fait pénitence, Dieu ne se souvient plus de ses péchés, et le rend digne du pardon et le classe parmi les justes.

Il leur donna encore beaucoup d'autres instructions et leur cita les paroles divines, ainsi qu'elles sont écrites dans leur martyrologe complet, et les confirma dans la vraie foi.

Le stratélate ordonna ensuite de les faire venir en sa présence; il leur parla avec beaucoup de douceur et de menaces, et les pressait de renier le Christ et de sacrifier aux idoles. Ils ne se laissèrent pas persuader par les douces paroles et ne montrèrent aucune crainte des menaces.

Alors il ordonna * de leur lier les mains et les pieds et de les jeter dans un * A fol. 47 v° b.
étang d'eau, qui était une fosse profonde et large. Saint Calistrate pria Dieu afin que l'eau de la fosse leur servît de baptême. Aussitôt les liens se délirent et les quarante-neuf martyrs avec saint Calistrate sortirent de l'eau, resplendissants comme s'ils s'étaient vêtus de blanc et ayant une couronne sur la tête. Une voix du ciel se fit entendre qui leur dit : Prends courage, Calistrate, et que ton troupeau d'êtres raisonnables prenne courage, car je suis avec toi. Venez et reposez-vous dans le sein d'Abraham.

Եւ նոյնժամայն եղեւ շարժումն մեծ եւ անկան բազինք բաղանեացն եւ հաւատացին ի զօրականացն այլ եւս հարիւր երեսուն եւ չինգ արք : Եւ արկին զամենեսեան ի բանդ : Եւ ընդ առաւօտն հատին զքառասուն եւ իննն վկայիցն զգլուխն եւ թաղեցին զնոսա այլ հարիւր երեսուն եւ չինգ զօրականք որ յետոյ հաւատացին : Նոյնպէս հատին եւ զսրբոյն Կալիստրատոսի զգլուխն :

Իսկ զօրականք գտին զրեալ զսրբոյն Կալիստրատեայ զկտակն եւ զվարդապետութիւնն եւ եգին ընդ նմա ի վկայութիւն սրբոյն :

Կատարեցաւ սուրբ վկայն Քրիստոսի Կալիստրատոս եւ քառասուն եւ իննն ընկերօքն Սեպտեմբերի ԻՀ :

* A fol. 48 r° a. * *Յայսմ աւուր մարտիրոսացաւ սուրբ վկայն Քրիստոսի Մարինոս, այր իմաստուն եւ հանճարեղ եւ պայծառացեալ հաւատով :*

[B Յիշատակ Ե սուրբ եւ սքանչելագործ վկայիցն Ագրիպպեայ եւ Լաւրենտիոսի, եւ երկոտասան հազար զօրացն, որք են բարեխօս վասն մեր :]

1 նոյնժամայն] առժամայն B || 2 արք] զօրական B || 3 վկայիցն] Քրիստոսի *add.* B || 4 ար] արք B || 8 ընկերօքն] զօրականքն B || 9 Սեպտեմբերի ԻՀ] եւ Յունի ԺԲ *add.* B || 11 հաւատով] հաւատովք B.

Il se produisit aussitôt un grand tremblement de terre et les idoles des thermes s'écroulèrent. Cent trente-cinq autres hommes parmi les soldats se convertirent. On les jeta tous en prison, et au matin on trancha la tête aux quarante-neuf martyrs. Les autres cent trente-cinq soldats, qui s'étaient convertis après, les inhumèrent. On trancha également la tête à saint Calistrate.

Les soldats trouvèrent le testament et la doctrine de saint Calistrate par écrit et l'enterrèrent avec lui, pour servir de témoignage au saint.

Le saint martyr du Christ Calistrate mourut avec ses quarante-neuf compagnons le 27 septembre.

* A fol. 48 r° a. * En ce jour mourut le saint martyr du Christ, Marinus, homme sage et de talent et resplendissant de foi [1].

[B Commémoration des saints martyrs thaumaturges Agrippa et Laurent et des douze mille soldats, qui intercèdent pour nous.]

1. Comme il y a plusieurs martyrs de ce nom, il serait difficile de constater duquel il s'agit. M. de S.

Հոռի ԻԹ եւ Սեպտեմբերի ԻԸ : Վկայաբանութիւն սրբուհւոյն Եպիքարայ :

Յաման կառավարութեան Դիոկղետիանոսի, ապականին Բրիտոսի Եպիքարա, էր քրիստոնեայ եւ երկիւղած Աստուծոյ, ի Հռոմ քաղաքին : Եւ մատնեցին զնա առ Կեսարոս եպարքոսն : Եւ կացեալ առաջի խոստովանեցաւ զՏէրն մեր Յիսուս Քրիստոս
5 *Հաւատովք :*

Եւ հրամայեաց եպարքոսն եւ կապեցին զնա մերկ զփայտէ եւ քերեցին զմարմին նորա երկաթի քերչօք : Եւ յաղօթել երանելւոյն Եպիքարայ, վէմն որ ի ներքոյ ոտից էր բղխեաց ջուր յոյժ : Եւ ապա իջուցին ի փայտէն եւ կապարեալ կռանաւ Տարին զքիկունան ուժգին չորք արք, եւ աւժամայն մեռան չորեքկինն :

10 *Եւ խորհուրդ արարեալ եպարքոսին ընդ աթոռակիցն իւր Դամելոս՝ Հատին վճիռ կորուսանել զաղախինն Քրիստոսի սրով եւ հրով : Եւ տարեալ զնա ի տեղի կատարմանն՝ աղօթեալ առ Աստուած, եւ ի կտրտման ագռիճին Հատին զգլուխ նորա եւ ընկեցին զմարմինն ի հուր :*

*Եւ ոմն մի քրիստոնեայ անուն Փիլիքս, տուեալ ինչս՝ * խնդրեաց զմարմին եպա- * A fol. 48 r° b.

1 Վկայաբանութիւն սրբուհւոյ Եպիքարայ] Յայսմ աւուր վկայութիւն սրբուհւոյ վկային Եպիկարայ B || 2 Եպիքարա] Եպիկարեա B | 3 ի Հռոմ] ի Հռոմայ B || 4 խոստովանեցաւ] Համարձակ *add.* B | 5 Հաւատովք] Հաւատով B | 7-8 Եւ յաղօթելն ... ջուր յոյժ *om.* B || 8 կռանաւ] կռանով B || 9 եւ աւժամայն մեռան չորեքկինն *om.* B || 10 Դամելոս] Գամելոս B | 12 ի կատարման] ի կատարել B | 14 քրիստոնեայ] ի քրիստոնէից B — զմարմին] զոսկերս B.

19 HORI, 28 Septembre.

Martyre de sainte Épicharis.

Aux jours de l'empereur Dioclétien, l'idolâtre, vivait dans la ville de Rome la servante du Christ Épicharis, chrétienne et craignant Dieu. On la dénonça à l'éparque Césarius. Mise en sa présence, elle confessa avec foi notre Seigneur Jésus-Christ.

L'éparque ordonna de la suspendre nue à un poteau et de lui déchirer le corps avec des onglets de fer. Pendant que la bienheureuse Épicharis priait, la pierre qui se trouvait au-dessous de ses pieds fit jaillir de l'eau en abondance. On la descendit ensuite du poteau et quatre hommes lui frappèrent sur le dos avec des marteaux de plomb. Les quatre hommes moururent aussitôt.

L'éparque tint conseil avec son collègue Damélus et ils décidèrent de faire disparaître la servante du Christ par le glaive et le feu. On la conduisit à l'endroit du supplice. Elle pria Dieu, et à la fin de la prière on lui trancha la tête et on jeta son corps au feu.

Un chrétien nommé Félix donna une somme et * réclama le corps de la * A fol. 48 r° b.

նելոյն. եւ երթեալ ի տնոցն զմնացեալ նշխարսն եւ գՅոզն ժոդովեաց եւ մեծաւ պատուով եդ ի մաքուր տեղւոջ :

Կատարեցաւ սրբուհի վկայն Քրիստոսի Եպիքարեա՝ Սեպտեմբերի ԻՀ :

Յայսմ աւուր ոմն է Շմաւոնի ազգականին Տեառն :

Սա որպէս էր Կղեոպասայ, եղբօրն Յովսէփու, որ այրն անուանեցաւ Մարիամու մաստուածածնին : Եւ յարժամ ծերացաւ եւ եղեւ հարիւր եւ քսան ամաց, մատնեցին զնա որ Հրէայքն էին ի ձեռն Տրայանոսի արքային. եւ առնջեցին զնա յոյժ : Եւ չեռոյ զթացեալ յալեաս ծերունւոյն՝ թոյլ եաս, եւ խաղաղութեամբ փոխեցաւ յանանցնելական կեանսն :

Բայց ասի զամանէ յայլ պատմութիւնս գրոց եթէ մահու խաչի կատարեցաւ :

Հոռի Ի եւ Սեպտեմբերի ԻԹ : Ոմն է Եղիշէի առաքելոյն՝ աշակերտի Թադէոսի առաքելոյն :

Սուրբն Եղիշէ աշակերտ էր մեծին Թադէոսի առաքելոյն, եւ չետ կատարման

1 ժոդովեաց] ժոդովեալ B || 3 Եպիքարեա] Եպիկարեա B — ԻՀ] եւ Հոռի ԻԹ *add.* B || 4 Տեառն] Քրիստոսի սրբոյ Կղեոպասայ B | 5-6 Սա ... աստուածածնին] Սուրբն Շմաւոն ազգականն Քրիստոսի Աստուծոյ մերոյ՝ որպէս էր Կղեոպասայ, եղբօրն Յովսեփայ Աստուածածնօրն : Սա երկուս եղբարս ունէր՝ զՄիմոն եւ զՅուդասոս B || 7 որ Հրէայքն] որք ի Հրէից B — չեռոյ] արքայն *add.* B | 8 Ծերունւոյն] Ծերոյն B — եաս] նմա *add.* B — յանանցնելական] յանանց B | 10 Բայց ... կատարեցաւ *om.* B.

bienheureuse; il se rendit à la fournaise, recueillit les restes avec de la terre, et les déposa avec grand honneur dans un endroit pur.

La sainte martyre du Christ Épicharis mourut le 28 Septembre.

En ce jour, fête de Siméon parent du Seigneur.

C'était le fils de Cléophas, frère de Joseph, qui fut appelé l'époux de Marie, mère de Dieu. Lorsqu'il devint vieillard, arrivé à l'âge de cent vingt ans, les Juifs qui s'y trouvaient le dénoncèrent à l'empereur Trajan. On le tortura beaucoup. Ensuite l'empereur eut pitié de sa grande vieillesse et le remit en liberté. Il trépassa paisiblement à la vie immortelle.

On dit aussi de lui, dans d'autres livres d'histoire, qu'il subit la mort sur la croix.

20 hori, 29 Septembre.

Fête de l'apôtre Élisée, disciple de l'apôtre Thaddée.

Saint Élisée était le disciple du grand apôtre Thaddée. Après que ce dernier

նորա ի Հայս՝ գնաց յԵրուսաղէմ առ Յակոբոս եղբայր Տեառն, եւ ի նմանէ եպիսկոպոս ձեռնադրեալ՝ եկն յաշխարհն արեւելից քարոզութեամբ եւ եհաս յԱղուանս :

Եւ մտեալ ի Զոլ քաղաքն որ է պահակն Ճորայ, քարոզեաց եւ անդ. եւ սակաւք հաւատացին եւ մկրտեցան եւ թողեալք զպղտկանս իւրեանց՝ գնացին ետեւ Եղիշէի : * A fol. 48 v° a.
Եւ գնաց եղեալ ապզականաց նոցա հասին, եւ բանադատէին գնոսա ուրանալ զՔրիստոս եւ զառնալ գկնի նոցա, եւ կիսոյն ոչ հաւանեալ զառնալ՝ սպանին գնոսա, եւ կէսքն զարձան գկնի ապզականացն :

Իսկ սուրբն Եղիշէ եկեալ յաշխարհն Ագուանից ի գետն որ կոչի Կիս եւ անդ շինեաց եկեղեցի եւ մկրտեաց գհաւատացեալսն : Եւ արար անդ ձեռնադրութիւն եւ էջ ի գաշտակն Զարդունի եւ ի ճանապարհին սպանին գնա բարբարոսքն վասն Քրիստոսի հաւատոյն :

Եւ յետ բազում ժամանակաց բարեպաշտ արքայն Ագուանից Վաչագան, ի համբաւոյ լուեալ նմին զանդ ընկեցին գսուրբն Եղիշէ, հրամայեաց արագաբար հանել գմեհենայն ոսկերսն որ էին ի ջրհորի անդ եւ դիզեցին կոյտս կոյտս, եւ ոչ կարէին գիտել գնշխարս առաքելոյն : Եւ արարեալ ի տեղւոջն գիշերապաշտօն եւ խնդրել յԱստուծոյ յայտնել գնշխարս նորա :

Եւ ընդ առաւօտն ի ծագել լուսոյն՝ շնչեաց հողմն սաստիկ յոյժ եւ ցրուեաց գմեհենայն ոսկերսն յերես դաշտին, եւ մնաց միայն առաքելոյն՝ թուով ամենայն անդամոցն :

fut mort en Arménie, il se rendit à Jérusalem, auprès de Jacques, le frère du Seigneur, et sacré par lui évêque, il retourna dans les contrées orientales pour y prêcher, et arriva dans le pays des Albanais.

Il entra dans la ville de Tchol, qui est la garde du Tchora, et y prêcha; mais peu de gens s'y convertirent et se firent baptiser, et quittant leurs parents * suivirent Élisée. Ceux qui leur étaient apparentés les poursuivirent, * A fol. 48 v° a.
les rejoignirent, et les obligèrent à renier le Christ et à retourner avec eux. La moitié des gens n'ayant pas accepté de revenir, furent tués; l'autre moitié retournèrent avec les parents.

Saint Élisée arriva au pays des Albanais, au village dit Gis, y construisit une église et y baptisa les fidèles. Il y fit une ordination et descendit dans la petite plaine de Zardouni. En route les barbares le tuèrent pour la foi du Christ.

Longtemps après, le pieux roi des Albanais, Vatchagan, ayant appris par la renommée qu'on avait jeté saint Élisée dans un puits en cet endroit, ordonna de retirer tous les ossements qui s'y trouvaient; on en fit des tas, mais on ne put savoir quels étaient les restes de l'apôtre. Le roi fit faire à l'endroit l'office de nuit, et prier Dieu de révéler les restes.

Le matin, au lever du jour, un vent violent se mit à souffler et dispersa tous les ossements sur la surface de la plaine; il n'y resta que ceux de

Եւ ուրախացեալ արքային Վաչագան եւ զօրն զայն ամն մեծ կատարեաց յանուն սրբոյն
* A fol. 48 v° b. Եղիշէի որ օր ԻԹ՝ Սեպտեմբերի : * Եւ ուրախ արար զամենեսեան առատ ողջոյք եւ բաշխեաց եպիսկոպոսացն ի նշխարաց սրբոյն եւ զայն կնքեաց արքունական մատանեաւն եւ գնեան ընդ ինքեան :

Եւ սենեկապետ արքային շինեաց սիւն մեծ ի վերայ ջրհորին եւ նա կրօնաւորեցաւ մինչեւ յօր մահուան իւրոյ :

Եւ յետոյ եղաւ նշխարք սրբոյն ի վանքն որ կոչի Զրվաթիկ, յորում տեղւոջ բազում բժշկութիւնք լինին :

Յայսմ աւուր վարք եւ վկայութիւն երջանիկ հօրն մերոյ սրբոյն Քարիտոնի :

Պարկեշտ եւ երանելի այր այս Քարիտոն՝ էր ի ժամանակս Տրայանոսի կռապաշտ արքային, ի բնակութեան յԻկոնիոյ : Եւ ծանուցին վասն նորա բղեշխին եւ տարեալ կացուցին առաջի նորա. եւ բազում աստուածային բանիւք յաստուածաշունչ պատուիրանացն, եւ յայտնապէս խոստովանեցաւ զՔրիստոս Աստուած, իսկ զկուռս դեւս անշունչս եւ անմտունչս անուանեաց : Եւ բարկացեալ բղեշխին՝ հրամայեաց եւ մերկ տարածելոյ ի վերայ երկրի, եւ չարին չորք արք ուժգին եւ այնչափ տանջեցին մինչեւ անխօս լինել երանելոյն եւ բարձին զնա կիսամահ՝ արկին ի բանդ :

l'apôtre, avec le nombre complet de tous ses membres. Le roi Vatchagan, heureux, fit célébrer ce jour-là une grande fête, au nom de saint Élisée, le
* A fol. 48 v° b. 29 Septembre. * Il rendit heureux tout le monde par de généreuses largesses. Il distribua aux évêques une partie des restes du saint, et scella le restant de son anneau royal et le transporta à sa suite.

Le chambellan du roi fit ériger une grande colonne sur le puits et vécut en moine jusqu'au jour de sa mort.

Les restes du saint furent à la suite déposés au couvent appelé Tchervetik, où ils accomplissent de nombreuses guérisons.

En ce jour, vie et martyre de notre bienheureux père Chariton [1].

Cet homme modeste et bienheureux, Chariton, vivait aux jours de l'empereur Trajan, l'idolâtre, dans la ville d'Iconie. On le dénonça au proconsul, et on le mit en sa présence. Il lui parla longuement en se servant de beaucoup de textes divins des Écritures inspirées de Dieu, et confessa ouvertement le Christ, vrai Dieu, et appela les idoles des démons inanimés et sans paroles. Le proconsul, irrité, ordonna de l'étendre nu sur le sol, et quatre hommes le frappèrent vigoureusement et le torturèrent à tel point que le bienheureux perdit la parole. On le transporta à moitié mort en prison.

1. Célébré le 28 Septembre dans l'église grecque par un office poétique. M. de S.

*Եւ յետ աւուրց յորժամ առեալ զօրութիւն ելի եւ կարողացաւ խօսել տարան առաջի, * եւ ոչ կարացին վհատել զհաւատն զոր յաստուածպաշտութենէն եւ զոհել կռոցն : Բանձողեցին զմարմինն եւ արկին ի բանդն :* B p. 168 b.

Եղեւ ձեռանել Աւրելիանոսի զբրիստոնէիցն, եւ ամենայն կապեալքն որ ի բանդս արձակեցան, թողին եւ վերանալի վկայն Քրիստոսի զՔարիտոն : Եւ ելեալ ի բանդէն գնաց յԵրուսաղէմ, եւ կամեցաւ զնալ յանապատն Եղիայի եւ Յովհաննու՝ նմանոյ լինել վարուց նորա մինչեւ ի սպառ :

Եւ մինչդեռ երթայր ընդ պողոտայն՝ անկաւ ի ձեռս աւազակաց, եւ կապանօք տարան զնա ի գաւառս իւրեանց, եւ արկին չարչկանս, եւ ինքեանք ելին գայլ ճանապարհորդս որսալ : Եւ օձ մի թունաւոր եկեալ յայրէ անտի՝ եւ ի սափորն չորում գինին էր նոցա թափեաց զիմոյն իւր, եւ զարձեալ եմուտ յորջն անդ իւրում : Եւ յորժամ գարձան աւազակքն, կերան կերակուրս եւ արբին անչափ զգինին, եւ նոյնժամայն սատակեալ մեռան ի մահարար թիւնէ օձին ամենեքեան :

Եւ արձակեալ արբոյն ի կապանացն հաճեցաւ չարչն չարն բնակել, եւ զարաբ գտեղին վանք, շինեաց եկեղեցի եւ անուանեաց զնա Փարոս : Եւ զինչս աւազակացն բաշխեաց չարքառս եւ ի վանորայս :

Եւ զբաժանս ի հիմանոսաց եւ ի հրէից վարդապետութեանցն իւրով զարձոյց ի

* առաջի] desinit A.

Quelques jours après, lorsque les forces lui revinrent et qu'il put parler, on le conduisit en présence du proconsul * qui ne réussit pas à changer la conviction du saint, à lui faire abandonner le culte de Dieu et à sacrifier aux idoles. Alors on lui fit des brûlures sur le corps et on le jeta en prison. * B p. 168 b.

L'empereur Aurélien vint à mourir et la persécution des chrétiens prit fin, et tous les détenus dans les prisons furent mis en liberté; le bienheureux martyr du Christ Chariton fut aussi relâché. Il sortit de prison, se rendit à Jérusalem, et voulut se retirer dans le désert d'Élie et de Jean pour imiter leur vie jusqu'à la fin de ses jours.

Pendant qu'il poursuivait son chemin, il tomba entre les mains de bandits, qui le lièrent et l'emmenèrent dans leur retraite et l'y tinrent enfermé; puis ils repartirent pour dévaliser d'autres voyageurs. Un serpent venimeux, sorti de la caverne, pénétra dans la cruche qui contenait leur vin, y déversa son poison et rentra dans son trou. A leur retour, les brigands se mirent à manger et à boire le vin sans mesure, et ils moururent tous aussitôt par le poison mortel du serpent.

Le saint, délivré des liens, se plut à habiter cette caverne, et fit de cet endroit un couvent, y érigea une église et la nomma Pharos. Il distribua les biens des brigands aux pauvres et aux couvents.

Il convertit par sa doctrine nombre de païens et de Juifs au christia-

քրիստոնէութիւն, եւ մկրտեաց եւ արար կրօնաւորս ի Փարոս վանսն : Այս եղեւ ի ժամանակս Մակարի Երուսաղէմի պատրիարքին՝ որ էր մի ի պիտաւորաց առաջին ժողովոյն Նիկիոյ :

* B p. 169 a. Եւ երանելին Քարիտոն՝ յոյժ ողորմած * էր եւ ոտարընկալ եւ ազքատասէր, անբարկացող, զիմած առ եղբարս, հեզ, հանգարտ, ամենեցուն ընդունող, եւ լցեալ ամենայն բարութեամբ : Եւ ազօթիւք իւրովք բժշկէր զամենայն ցաւագինսն եւ զհիւանդս. հալածէր եւ զդեւս ի մարդկանէ եւ յամենայն տեղեաց :

Եւ ի բազմամբոխ ժողովրդենէն որ գային առ նա ձանձրացաւ երանելին, քանզի յոյժ փառաւորեցաւ անուն նորա յերկրի : Եւ գնացեալ անտի եկն ի սահմանս Երիքովի, եւ գտեալ այր մի բնակեցաւ անդ, կերակրելով վայրի բանջարովք, եւ անհանգիստ պաշտօն իւր մատուցանէր, արարեալ եւ զայն եւս վանս միաբանակեցեաց, զոր յետոյ երանելին Ելպիդիոս մեծացոյց յոյժ :

Եւ եկեալ անտի գնաց ի տեղի մի որ կոչի Ուրթիկոն· եւ զայն վանս արարեալ ժողովեաց բազում կրօնաւորս, եւ անուանեաց գնա Սուկան : Եւ փոխեցաւ անտի եւ գնաց ի բարձրագոյն այր մի՝ ընդ որ սանդղոք ելանէր եւ իջանէր· եւ անդ բնակեցաւ բազում ժամանակս եւ փայլեցաւ նշանագործութեամբ :

Եւ յորժամ պիտաց նախախնամութեամբն Աստուծոյ մերձեալ զօր վախճանին իւրոյ՝ գնաց ի Փարոս վանսն, եւ ժողովեաց զայլ եւս երիցս վանաց զաւագնորդսն եւ զկրօ-

nisme, les baptisa et en fit des moines du couvent Pharos. Cela eut lieu aux jours du patriarche de Jérusalem Macaire, qui fut l'un des principaux personnages du premier concile de Nicée.

* B p. 169 a. Le bienheureux Charitou était très charitable, * hospitalier et ami des pauvres, sans colère, compatissant vis-à-vis des frères, paisible, d'un accueil facile pour tous, rempli de toutes les bontés. Par ses prières, il guérissait tous les infirmes et les malades; il chassait aussi les démons des hommes et de tous les endroits.

Le bienheureux se sentit gêné par la multitude des gens qui venaient à lui, car son nom eut un grand retentissement dans le pays. Aussi il s'éloigna de là et vint dans la contrée de Jéricho, où il trouva une grotte et l'habita, ne se nourrissant que de légumes sauvages. Il y célébra incessamment ses offices, et y construisit également un couvent de moines, que plus tard le bienheureux Elpidius agrandit considérablement.

De là il se rendit à un endroit nommé Urthégon, il en fit un couvent, y rassembla de nombreux moines et le nomma Soukas. Il partit de là et se rendit dans une grotte beaucoup plus élevée, à laquelle il montait et en descendait par une échelle; il y demeura longtemps et y brilla par des miracles qu'il accomplissait.

Et lorsqu'il reconnut par la providence de Dieu que le jour de sa mort approchait, il se rendit au couvent Pharos, y convoqua les higoumènes

նաւորան, եւ նոցա ձեռնագրով դպրոց եւ դպանոն կրոնաւորութեան : Եւ պատուիրեաց նոցա զգոյշ կալ եւ հաստատուն յուղղափառ հաւատս, վասն զի զարձեալ արիանոսք զօրանան, ասէ, եւ նորոգի սիրդ հերձուած նոցա, եւ հալածումն լինի ուղղափառաց : Որ եղեւ իսկ յամս Կոստանդեայ թագաւորին՝ որդւոյ սրբոյն Կոստանդիանոսի թագաւորին : Եւ ողջունեալ զամենեսին հանգեաւ խաղաղութեամբ ի Քրիստոս՝ Սեպտեմբերի ԻԹ եւ Հոռի Ի :

Յայսմ աւուր վկայութիւն Դադայ՝ որդւոյ թագաւորին Պարսից Սաբուհոսի, եւ քեռն նորա ՝ Կազդաւազ, եւ Գովելասայ, եւ այլոց ընդ նոսա, եւ միւսոյ Գովելասայ, որք խաչիւ կատարեցան ի Պարսիկս : * B p. 169 b.

Տան է ի Հայք՝ Եղիշէի առաքելոյ, եւ աշակերտի նորա ընդ նմա :

Մերձ առաքեալն Եղիշէ՝ աշակերտ էր Թադէոսի առաքելոյն, եւ յետ կատարմանն նորա ի Հայս՝ զնաց յԻրուսաղէմ առ Յակոբոս եղբայր Տեառն, եւ ի նմանէ եպիսկոպոս ձեռնադրեալ, եւ հրամանաւ նորա դնաց յԱրեւելս, եւ քարոզեաց զբանն Աստուծոյ լուսաւորելով զբազումս :

Եւ անդանօր յոլովս չարչարելով ընկալաւ դմարտիրոսութիւն, ընկեցեալ ի խոր ցոյժ զբի միում լի թունաւոր վհուոք ընդ այլ բազում չարագործս, ընկեցին եւ զաշակերտն իւր ընդ նմա :

et les moines des deux autres couvents, et leur remit, écrits de sa main, les règles et les statuts de la vie religieuse. Il leur recommanda de veiller et de demeurer fidèles à la foi orthodoxe, car, disait-il, les Ariens reprendront puissance et leur hérésie impure se renouvellera, qui amènera la persécution des orthodoxes. Ce qui arriva, en effet, aux jours de l'empereur Constance, fils du saint empereur Constantin. Après leur avoir donné à tous le baiser, il reposa en paix dans le Christ, le 29 Septembre, le 20 Hori.

En ce jour, martyre de saint Dadas, fils du roi des Perses Sapor, et de sa sœur ' Kasdoa et de Govdelaas et d'autres avec eux, ainsi que de l'autre Govdelaas, qui moururent sur la croix en Perse [1]. * B p. 169 b.

Fête en Arménie de l'apôtre Élisée et de son disciple avec lui.

Le saint apôtre Élisée était le disciple de l'apôtre Thaddée. Après la mort de ce dernier en Arménie, il se rendit à Jérusalem auprès de Jacques, frère du Seigneur, fut sacré par lui évêque et sur son ordre partit pour l'Orient et y prêcha la parole de Dieu, illuminant nombre de gens.

Il y subit de nombreuses tortures et obtint le martyre, après avoir été jeté dans une fosse très profonde, remplie de reptiles venimeux, avec d'autres nombreux criminels. On y jeta également son disciple avec lui.

1. Célébrés le même jour dans les synaxaires grecs. Le compilateur arménien paraît avoir confondu les choses. Dadas n'est pas indiqué comme fils du roi, mais Govdelaas, et Kasdoa est désignée comme sa fille. Encore n'y a-t-il pas deux Govdelaas, mais une Kasdoas et un Govdelaas. M. de S.

Եւ յետ ժամանակաց յորժամ ծագկեցաւ քրիստոնէութիւնն ի ժամանակս բարեպաշտ արքային Աղուանից Վաչագանայ՝ յայտնեցան ոսկերք նորա : Քանզի նոյն քրիստոսասէր թագաւորն խնդիր արարեալ ճարտնոյ առաքելոյն եւ լուսաւորչին արեւելից Եղիշէի, որ առաջին նա փայլեցոյց ի կոպմանս յայսոսիկ պլոյս աստուածդիտութեան, ձեռնադրելով ուխտաւորս եւ յաստուածայուսեալով զամենայն կարգս եկեղեցւոյ :

Եւ յետ բազում ժամանակաց լուաւ ի համբաւոյ բարեպաշտ արքայն Վաչագան եթէ ի գուբ ընկեցին զսուրբն Եղիշէ, եւ հրամայեաց արշաւս հանել զոսկերան որ էին անդ : Եւ զի խառնեալ էին նշխարք երանելւոյն ընդ ացոյց չարագործացն ոսկերան, տըրտմեցին թագաւորն եւ որք ընդ նմա էյտ, եւ ազաչեցին զԱստուած զի յայտնեացէ նոցա :

Եւ առժամայն ել հովմ սաստիկ եւ ցրուեաց զամենայն ոսկերան, եւ եթող միայն զաւաքելոյն եւ զնորին աշակերտին· զոր առեալ թագաւորն մեծաւ ուրախութեամբ եւ հաւատով ամփոփեցին պատուով, եւ զօրն կառարեցին տօն մեծ յանուն սրբոյն Եղիշէի, որ որ քան էր Հոռի ամսոյ, եւ Սեպտեմբերի ԻԹ՝ :

Եւ յետոյ եղաւ նշխարք սրբոյն ի վանքն որ կոչի Ջրվշտիկ, յորում տեղւոջ բազում բժշկութիւնք լինին ի փառս Աստուծոյ մերոյ :

Plus tard, pendant que le christianisme florissait aux jours du pieux roi des Albanais Vatchagan, les saints restes furent découverts. Car ce même roi, ami du Christ, fit faire des recherches pour retrouver le corps de l'apôtre Élisée, l'illuminateur de l'Orient, qui fut le premier à faire briller dans ces régions la lumière de la science divine, en y ordonnant des clercs et y instituant tous les ordres de l'Église.

Longtemps après, le pieux roi Vatchagan ayant appris par la renommée qu'on avait jeté saint Élisée dans une fosse, ordonna d'en retirer les ossements qui s'y trouvaient. Mais comme les restes du bienheureux se trouvaient mêlés avec d'autres ossements de criminels, le roi et sa suite s'en trouvèrent grandement désolés et prièrent Dieu de les leur révéler.

Aussitôt un vent violent se leva qui dispersa tous les os, ne laissant sur place que ceux de l'apôtre et de son disciple, que le roi recueillit avec grande joie et foi, et grand honneur, et ils célébrèrent en ce jour-là une grande fête au nom de saint Élisée, le 20 du mois de Hori, le 29 Septembre.

Plus tard les restes du saint furent déposés au couvent nommé Tchervechtik, où s'opèrent de nombreuses guérisons pour la gloire de notre Dieu.

Հաւթ ԻՀ եւ Աւգուստոսի Լ : Ամենաժողով եւ հռչակաւոր ուրախ եւ յիշատակ վարուց եւ հանգստեան մեծ խոստովանողին Քրիստոսի եւ առաքելոյն Հայոց արքայն Դրիդորի նախահօրն մերոյ եւ լուսաւորչին, առաջին հայրապետին Հայոց Մեծաց :

Յետ մահուանն Աղեկսանդրի Մակեդոնացւոյ՝ Արշակ քաջ յազգէն Պարթեւաց յինքն պատեաց զամենայն արեւելս ի ձառայիցն Աղեկսանդրի, եւ թագաւորեաց նոցա զօրութեամբ մեծաւ :

Սա՝ առաքեաց զՎաղարշակ թագաւորել Հայոց, եւ յայնմհետէ եղեւ մի ցեղոյ ընտանութիւն երկու թագաւորութիւնն : Վասն որոյ եւ միշտ թագաւորն Հայոց երկրորդ էր տէրութեանն Պարսից, մինչեւ ի ժամանակս արքայիցն Հռովմայեցւոց Դեկոսի եւ Վաղերիանոսի :

Յայս աւուրս ազան զԱրտաւան արքայն Պարսից՝ Արտաշէր անն որդի Սասանայ : Եւ լուեալ զայսպիսի նորին որ յայնժամ թագաւորէր Հայոց՝ Խոսրով անուն, քինախնդիր եղեւ եւ աւար հարկանէր վերկիրն Պարսից, յորմէ նեղեալ յոյժ Արտաշէր՝ հնարէր իրք փրկութեան :

Եւ անն յազգէ առաջին արքայիցն՝ Անակ անուն, խոստացաւ նմա գնալ սկզբոյ պատճառաւ եւ սպանանել զթագաւորն Հայոց : Եւ մինչդեռ գայր ի Հայս՝ որպէս զվախճանական տամբ եւ ընտանեօք, պատահեաց նմա օթեւանս ի դաշտին Արտազ, ի տեղին

21 HORI, 30 Septembre.

Fête solennelle avec grand concours de fidèles et commémoration de la vie et du repos du grand confesseur du Christ et apôtre de l'Arménie, notre premier père et illuminateur Grégoire, premier patriarche de la Grande-Arménie.

Après la mort d'Alexandre le Macédonien, le brave Archak, de la race des Parthes, enleva tout l'Orient aux généraux d'Alexandre et y régna avec grande puissance.

Il envoya son frère Valarchak régner sur l'Arménie, et depuis lors il s'établit une affinité de race entre les deux royaumes. C'est pourquoi le roi d'Arménie était toujours le second dans l'empire des Perses, jusqu'aux jours des empereurs romains Dèce et Valérien.

A cette époque, un certain Artachir, fils de Sassan, tua le roi des Perses Artavan. Son parent, du nom de Khosrov, qui régnait alors en Arménie, l'ayant appris, en tira vengeance, et envahit le pays des Perses. Artavan fort embarrassé chercha un moyen de salut.

Un nommé Anak, de la famille des anciens rois, lui promit de se rendre, sous prétexte d'affection, auprès du roi d'Arménie et de le tuer. En route pour l'Arménie, comme fugitif, accompagné de toute sa famille et de ses parents, il lui arriva de faire halte dans la plaine d'Artaz, à l'endroit où se trouvaient

ուր էր ամփոփեալ նշխարք սուրբ առաքելոյն Թադէոսի, եւ անդ յղանայ սուրբ Գրիգոր, որ եւ ընկալաւ զնորին առաքելոյ շնորհս :

Իսկ Անակ եկեալ եւ չեա երկուց ամաց սպան պ[ո]սպով թագաւորն ի տես երէից
* B p. 170 a. զանվախաբար. Եւ ի լինելն * վախճանական զեռահեղձ արարչին գնա զորք արքային : Իսկ թագաւորն մինչդեռ կենդանի էր՝ տրամայեաց զամենայն ազգատոհմին նորա կոտորել զարս եւ զկանայս : Եւ էր գայեակ նորածին մանկանն կին մին հաւատացեալ ի Կապադովկեցւոց աշխարհէն Սոփի անուն, որ զվճագուցեալ սորընկեցն մեր եւ զնայ յիւր աշխարհն· եւ անուցեալ գնա ըստ օրինի քրիստոնէութեան՝ վերակոչեաց յաւազանէն Գրիգորիոս :

Եւ լեալ պատանեակ՝ տայ յուսումն գրոց· եւ յորժամ յարբունս հասակի եկն ամուսնացուցչ գնա որ ծնեալ երկուս որդիս : Եւ չեա երից ամաց ի բաց եկայ յամուսնութենէն, եւ գնայ ծառայել Տրդատայ, որդւոյ թագաւորին Հայոց Պարսից :

Քանզի յորժամ սպանաւ հայրն նորա՝ ըստ որում ասացաք, որդին Սաւանայ Արտաշիր սպաթակեաց յաշխարհն Հայոց եւ կոտրեաց զընտանիս նորա : Իսկ գոա եւ զբոյր մի իւր՝ աւեալ ոմանք փախստականք եկեն, ածեալ զմանկունս թագաւորին ի Կեսարիա : Եւ կատարեալ հասակաւ զինուորեցաւ Լիկիանոսի՝ որ էր վեցաց Դիոկղետիանոսի արքային : Եւ ան եկեալ յարեցաւ Գրիգոր ծառայել նմա միամտութեամբ :

déposés les restes du saint apôtre Thaddée ; et on dit que c'est là que la mère [c'est-à-dire la femme d'Anak] conçut saint Grégoire, qui reçut les mêmes grâces que cet apôtre.

Anak, arrivé, tua traîtreusement, deux années après, le roi Khosrow, dans
* B p. 170 a. une partie de chasse. Et tandis qu'il * prenait la fuite, les troupes du roi le noyèrent dans le fleuve. Le roi, pendant qu'il était encore en vie, ordonna de massacrer toute sa famille, hommes et femmes. La nourrice du nouveau-né étant une femme chrétienne du pays de Cappadoce, du nom de Sophie, elle cacha son nourrisson, et l'emmena dans son pays, l'éleva d'après les principes du christianisme et lui donna le nom de Grégoire au baptême.

Devenu enfant, elle le donna à l'étude des lettres, et lorsqu'il fut arrivé à la puberté, elle le maria, et il eut deux fils. Trois ans après, il renonça à la vie conjugale, et alla se mettre au service de Terdat, fils du roi d'Arménie, Khosrow.

Car lorsque le père de celui-ci fut tué, comme nous venons de le dire, Artachir, fils de Sassan, envahit le pays d'Arménie et fit massacrer toute sa famille. Seuls, lui et une sœur à lui purent échapper, à l'aide de quelques personnes qui emmenèrent les enfants du roi à Césarée. Arrivé en âge, Terdat s'enrôla dans l'armée de Licinius, qui était le beau-frère de l'empereur Dioclétien. C'est auprès de lui que vint Grégoire, et il s'engagea à son service en toute sincérité.

Ընդ այն ժամանակն թագաւորն Պմայ՝ ընդդէմ եկաց Դիոկղետիանոսի թագաւորին Հռովմայ, եւ առաքեաց առ նա եւ ասէ. Երկոքեանս մարտիցուք ընդ միմեանս առանձինն, եւ մի՛ սպանցուք զլօս մեր վայրապար, որ որ յաղթեսցէ՝ տիրեսցէ յաղթահարելոյն :

Եւ ի խորհել վասն այսր Դիոկղետիանոսի ընդ իշխանսն, պատմեր Լիկիանէս զքաջութիւնն Տրդատայ իւրոյ զնեռորին ի բազում տեղիս : Զոր ածեալ առաջի զկռտուցին նմա զարբունական ծիրանին, եւ եդին թագս եւ կերպարանեալ զնա կայսր՝ ածին յապարէնն, եւ ձերբակալ արարեալ Տրդատայ զարքայն Պմայ՝ ած առ Դիոկղետիանոս :

Իսկ պատուհաս զնա՝ թագաւորն, եւ թագ կապեալ Տրդատայ, եւ զի լուեալ էր * B
եթէ որպի է Խոսրովու՝ յղեաց զնա Ճանր զօրօք ի Հայս առնուլ զիւր հայրենի աշխարհ : p. 170 b.

Զոր յերկրորդ ամի թագաւորութեանն Դիոկղետիանոսի՝ նուաճեաց Տրդատ զամենայն աշխարհն Հայոց ընդ տէրութեամբ իւրով : Եւ յառաջին ամի իւրոյ իշխանութեանն եկն յԵկեղեաց գաւառ զոհս մատուցանել կռոցն Անահտայ : Եւ զնա զոհելոյն՝ հրամայեաց Գրիգորի ուստ Ճառոյ ընծայել ի պատիւս իգական պատկերին : Իսկ նա ոչ առ յանձն՝ գաւանելով զՀաւատն Քրիստոսի : Եւ հրամայեաց ի բանս առնել զերանելին : Եւ ի վաղիւն ածեալ առաջի ասէ. Ընդ յերկար ժամանակս ծառայեցեր ինձ եւ զայն ապաիւս առնես, ոչ պաշտելով զաստուածան իմ. բայց եթէ ոչ հաւանիս ինձ՝ մեծամեծ

At cette époque le roi des Goths s'opposa à l'empereur romain Dioclétien et lui envoya dire : Nous nous battrons ensemble, tous les deux seuls, pour ne pas faire mourir inutilement nos troupes. Celui qui sortira vainqueur, régnera sur celui qui aura été vaincu.

Tandis que Dioclétien tenait conseil avec ses princes, à ce sujet, Licinius lui fit part de la bravoure que son soldat Terdat avait témoignée en maints endroits. On le fit venir, on le revêtit de la pourpre royale, on lui posa la couronne, pour lui donner l'aspect de l'empereur, et on le conduisit à l'arène. Terdat s'empara du roi des Goths et l'emmena devant Dioclétien.

L'empereur combla * d'honneurs Terdat, le couronna, et ayant appris * B
qu'il était le fils de Khosrow, l'envoya à la tête d'une forte armée en Arménie p. 170 b.
pour réoccuper son pays natal.

Or, en la deuxième année du règne de Dioclétien, Terdat soumit à son autorité tout le pays d'Arménie. Et en la première année de son pouvoir, il vint dans la province d'Ékéliats pour y offrir des sacrifices à la déesse Anahit. Après avoir offert des sacrifices, il ordonna à Grégoire d'offrir des branches d'arbres en honneur de la statue féminine, ce que celui-ci n'accepta pas tout en professant la foi du Christ. Il ordonna alors de jeter en prison le bienheureux. Le lendemain, l'ayant fait venir en sa présence, il lui dit : Tu m'as servi pendant de longues années, et maintenant tu n'en tiens plus compte en n'adorant pas mes dieux; si tu n'y consens, je te ferai mourir par de

ասանջանօք կատարեմ պքել : Եւ յանձն ոմն Գրիգոր զամենայն չարչարանսն որ վասն Քրիստոսի կրել ուրախութեամբ. Զի որք պկուտան պաշտեն, ասէ, հաւասար են անմիտ անասնոց :

Եւ ետ կապել զնա թագաւորն ձեռս յետս եւ հարկանել՝ ունելով զայլ ի բերանն : Եւ ապա ետ կախել շուաշտեպ զնի ի վերայ նորա, եւ տալ զկոյս կրծիլ նորա, եւ համբառնալ զնա ընդ պարանոս յոմ ապարանիցն. եւ կեացը այնպէս արկեալ գՀին օր :

Եւ յետ այնորիկ լուծեալ զնա, եւ գտեալ անշարժ ի հաւատսն, ետ կախել գմիոյ ոտանէն եւ բրօք զպարսովք հարկանել, եւ ձիլել ի ներքոյ ապր. եւ կեացը կախեալ զնօքին օր : Որ եւ ապօխս յերկար արար ի կախապանին, զոր պրեցին նշանագիրքն եւ բերին ընթերցան առաջի թագաւորին :

Եւ իջուցեալ եւ հարց եւ փորձ արարեալ՝ ետ բերել կոճեզս փայտից եւ առնել ըստ ոտքոցն խոյոցն ոտից, եւ զնոցին զոտս անդր աստիճ, մինչեւ արիւնն հոսէր ընդ ըզբնկուանն :

Ապա զարեցին բեւեռս երկաթիս ընդ ներբանն, եւ շրջեցուցանէին զնա զայր անդր
* B p. 171 a. *եւ արիւնն ոտոգանէր զերկիրն : * Եւ ասէ Գրիգորիոս. Ընդ չարչարանօքս փրկէ զնա Քրիստոս ի յաւիտենական տրտմութենէն : Եւ ասէ թագաւորն. Ես զքեզ ատա տրտմե-*

cruelles tortures. Grégoire accepta de subir avec joie tous les tourments pour le Christ, car, dit-il : *Ceux qui adorent les idoles sont à l'égal des bêtes qui sont privées d'intelligence*[1].

Le roi ordonna de lui lier les mains derrière le dos et de le frapper, après lui avoir bâillonné la bouche. Ensuite il fit charger sur lui des blocs de sel, fit mettre sa poitrine sous presse, et le fit suspendre avec des cordes aux murs du palais. Il resta dans cette position pendant cinq jours.

L'ayant fait délier ensuite, et l'ayant trouvé inébranlable dans sa foi, il le fit suspendre par un pied, le fit frapper avec des bâtons de branches vertes, et lui fit respirer les odeurs de fumier entassé sous lui; il resta ainsi suspendu pendant sept jours. Au cours de cette pendaison, il fit de longues prières que les scribes enregistrèrent et présentèrent en lecture au roi.

Celui-ci l'ayant fait descendre, le soumit à un interrogatoire; ensuite il fit apporter des troncs d'arbres dont il fit faire comme des formes de jambes et dans lesquelles on enserra fortement les pieds de Grégoire, jusqu'à lui faire jaillir le sang par les ongles.

On introduisit ensuite des clous de fer dans la plante des pieds, et on le
* B p. 171 a. promena d'un endroit à l'autre; le sang arrosa le sol. * Grégoire dit : C'est par ces tortures que le Christ me délivrera de la tristesse éternelle. Le roi lui répondit : Moi je t'attriste ici-bas; toi, sois plus gai là-haut. Et il ajouta :

1. Ps. XLVIII [XLIX], 13 et 21.

յուցանեմ՝ զոր անպէտ ուրախ լեր : Եւ ասէ . Առնէք զմա կռուիս եւ բախեցէք զաման լալոյն : Եւ Տարին զգլուխն անհնարին : Եւ ետ Հրաման բերել աղ եւ բարկ քացախ, եւ եղեալ զգլուխն ի մամուխս, եւ եղեգնափողով արկին զայն ընդ քիթն նորա :

Եւ չետ այսր ետ բերել պարկ մի մեծ օդենի, եւ լցին զայն մոխրով հնոցի՝ եւ կապեցին ի գլուխ նորա թուալոյն, զի ի տուրեւաւ շնչոյն արտքէ զմոխիրն . եւ եկաց նովաւ աւուրս վեց :

Եւ տեսեալ զի միայ եւս կենդանի, բարկացաւ յոյժ, եւ ասացի պնել Ճագաւ ի նատոյ տեղին նորա, եւ արկանել ջուր ակաւ յորովայն նորա :

Եւ ապա յարուցին եւ բերին տատասկ երկաթի՝ եւ արկին ի գետնի քանձր . եւ մերկացուցեալ զԴրիգոր թաղեցին ի տատասկն եւ շրջկցուցանէին՝ մինչեւ Ճակոտեցաւ ամենայն մարմին նորա եւ ոչ միայ տեղի ողջ :

Եւ ածեալ ի միւս օրն առաջի, զարմացաւ թագաւորն զի միայ կենդանի : Եւ ետ պնել ի Ճունկան կապիճս երկաթիս եւ կախել ի նա ուռուցս տուաւս, եւ կախեցին զի յօշեացին Ճունկքն ի մարմնոյն . որով եկաց կախեալ վերիս աւուրս : Իջուցին ապա եւ հալեալ կապար արկին զմարմնոյն, եւ այրեալ խորովեցին զնա :

Եւ մինչդեռ զարմացեալ էր թագաւորն ընդ համբերութիւն սրտին, եւ խորհէր այլ եւս չարչարել զնա, ոմն ի նախարարացն ասացի թագաւորին թէ . Արդի է զա Անակայ

Donnez-lui des soufflets et frappez la source des larmes. On le frappa outre mesure sur la tête. Il ordonna ensuite d'apporter du sel et du vinaigre fort, qu'on introduisit, après lui avoir mis la tête sous presse, avec des tuyaux de roseaux dans les narines.

Après cela il fit apporter un grand sac de peau de mouton, qu'on remplit de cendre de four, et qu'on lia mollement à sa tête, afin que par la respiration il absorbât la cendre. Il passa ainsi six jours.

Voyant qu'il était encore en vie, le roi eut une grande colère. Il ordonna de lui poser un entonnoir dans l'anus et d'introduire de l'eau dans le ventre, à l'aide d'une outre.

On le releva ensuite, et on apporta des épines de fer qu'on étendit drues sur le sol, on mit à nu Grégoire et on l'enterra dans les épines, on le traîna de manière à ce que tout son corps fût troué et qu'il n'y eût pas une place indemne.

Le lendemain, l'ayant fait venir en sa présence, le roi fut surpris de le trouver encore en vie. Il lui fit mettre aux genoux des genouillères de fer, auxquelles on suspendit de gros marteaux afin que les genoux se détachassant du corps en lambeaux. Il resta ainsi suspendu pendant trois jours. On le descendit et on fit couler du plomb fondu sur le corps, qui le brûla et le grilla.

Tandis que le roi, étonné de la résignation du saint, cherchait quelque autre moyen pour le torturer davantage, un des satrapes dit au roi : C'est le

եւ մեք ոչ գիտէաք, եւ ոչ է արժանի կալոյ զի հայր զորս սպան զհայր քո Խոսրով, եւ Հայոց աշխարհիս խաւար էած :

Իբրեւ զայս լուաւ Տրդատ՝ եւ կապել զնա եւ տանել ի զղեակն Արտաշատ արկանել
* B p. 171 b. ի խոր վիրապ մի, յորում արկանէին զամենայն մահապարտս, * քանզի լցեալ էր նա օձիւք եւ թիւնաւոր պեռնօք : Եւ եղեւ նա անդ կենդանի շնորհօքն Քրիստոսի. եւ կին մի այրի հրաման առեալ ի տեսլեանն, արկանէր նմա հաց օր ըստ օրէ :

Ապա յետ երեքտասան ամաց եղեւ գալուստ սրբոց Հռիփսիմեանցն, եւ վկայութիւն ի Հայոց աշխարհն ի նոյն թագաւորէն Տրդատայ, որպէս գրեալ է ի պատմութիւնս իւրեանց :

Եւ յետ նահատակութեան սրբոցն, եւ ի խոսել կերպարանս վտիտ արքային, եւ ամենեցուն այսահարելոյ, տեսիլ երեւեցաւ քուէր թագաւորին՝ որում անուն էր Խոսրովիդուխտ. զի այր մի լուսաւոր տեսէր ցնա ինէ. Առաքեցէք յԱրտաշատ եւ ածէք զվարդապետն Գրիգորիոս. եւ նա եկեալ բժշկեսցէ զնդ : Եւ կրկնեաց տեսլին եւ հինգկնեաց :

Եւ ապա առաքեաց զոմն նախարար որում անուն էր Աստայ անդր ի բերդն, եւ եկեալ այրն եկաց ի վերայ պղտին, կախեաց պարան եւ ձայնեաց ի ներքս. Գրիգորիոս, Գրիգորիոս, եթէ կեաս եւս՝ ել ի դուրս, զի Տէր Աստուած քո, նո՛ հրամայեաց հանել զքեզ :

fils d'Anak, et nous l'ignorions. Il n'est pas digne de vivre, car c'est son père qui a tué ton père Khosrow, et a jeté ainsi le pays d'Arménie dans les ténèbres.

Lorsque Terdat l'eut appris, il le fit lier et conduire au château fort d'Artachat, pour le jeter dans un puits profond où l'on jetait tous les criminels;
* B p. 171 b. * ce puits était rempli de serpents et de reptiles venimeux. Il y demeura vivant par la grâce du Christ, et une veuve, qui en avait reçu l'ordre dans une vision, lui jetait du pain chaque jour.

Treize ans après, eut lieu l'arrivée de sainte Hripsimée et de ses compagnes dans le pays d'Arménie, et leur martyre, par ce même roi Terdat, ainsi qu'il est écrit dans leur histoire.

Après le martyre des saintes, lorsque le roi fut transformé en l'apparence d'un porc, et que tous furent possédés par le démon, la sœur du roi, dont le nom était Khosrowidoukht, eut une vision. Un homme resplendissant de lumière lui disait : Envoyez chercher à Artachat Grégoire le détenu et amenez-le, il viendra vous guérir. Cette vision se renouvela deux fois et cinq fois.

Elle envoya alors un satrape, dont le nom était Ota, au château fort. L'homme arrivé, se pencha sur le bord du puits, fit descendre une corde, et cria au fond : Grégoire! Grégoire! si tu es encore en vie, sors dehors, car c'est ton Seigneur Dieu qui a commandé de t'en retirer.

Եւ շարժեաց զպատանն, եւ եկն ընդ նմին ի դուրս : Զոր տեսեալ խնդացին յոյժ, եւ պղեցուցեալ հանդերձս առեալ զնացին ի Վաղարշապատ քաղաք : Եւ թագաւորն եւ զօրքն մղեցնեալ եկին ընդ առաջ նորա, եւ թագաւորն կայր ի մէջ նոցա ի կերպարանս վայրենի խոզի : Իսկ Գրիգորի ճանր եղեալ եւ ազօթեալ ի վերայ նոցա, ի զգաստութիւն
5 *դարձան եւ տպրային առաջի նորա :*

Եւ գնաց ի տեղեաջ մարմնոց վկայիցն կուսանաց, որոց իննն օր էր նահատակութեանն եւ կային ամբողջ : Առ եւ պատեաց զհուրանցեալսն՝ իւրեանց զգեստովն, եւ տարաւ ի հնձանան ուր վանքն էր : Եւ ինքն անդ դադարեաց, եւ ընդ նմա ամենայն ժողովուրդն . եւ վարդապետեաց նոցա զաւուրս վաթսուն, զոր ինչ ի վեց դարս գործեցաւ
10 *յԱստուծոյ՝ եւ որ լինելոցն է աքանչելիք : Եւ կային ամենեքեան առաջի նորա՝ եւ ունկն դնէին քրմազգեացք : Եւ չետ այսորիկ * ազօթս արար առ Քրիստոս, եւ բժշկեաց զնոսա :* * B
Եւ ապա չետ այսորիկ գնացեալ ի Կեսարիա, եւ առեալ ձեռնադրութիւն եպիսկո- p. 172 a.
պոսութեան, եկն մկրտեաց զամենեսեան, եւ եկաց ամս բազումս :

Եւ չետոյ երթեալ չանապատ մեծ ձգնութեամբ վախադրեցաւ ի Քրիստոս՝ Սեպտեմ-
15 *բերի Ի, եւ Հոռի ԻԱ :*

Յայսմ աւուր կատարի տօն սրբուհի կրօնաւորաց եւ կոյս վկայիցն Քրիստոսի Հռիփսիմեայ եւ Գայիանեայ, որք ի Տրդատայ Հայոց արքայէն մարտիրոսացան ի Մեծն Հայք :

Grégoire secoua la corde, et par son aide en sortit. Ce que voyant, les gens en furent extrêmement réjouis, lui passèrent des vêtements et l'emmenèrent à la ville de Valarshapat. Le roi et les troupes, hors d'eux-mêmes, vinrent à sa rencontre. Le roi se trouvait au milieu d'eux sous la forme d'un sanglier. Grégoire se mit à genoux, pria pour eux et ils retrouvèrent leur sens et gémirent devant lui.

Grégoire se rendit à l'endroit * où se trouvaient les corps des vierges martyres; il y avait neuf jours qu'elles avaient été martyrisées, et leurs corps étaient restés intacts. Il les prit, les enveloppa chacune de ses vêtements et les transporta dans les vergers où se trouvait leur couvent. Il y fit halte et tout le peuple avec lui. Il leur enseigna pendant soixante jours ce que Dieu avait accompli dans les six âges du monde, et les miracles qui devaient encore avoir lieu. Tous se tenaient devant lui vêtus de cilices et l'écoutaient. Il pria ensuite * le Christ et les guérit. * B

Il se rendit ensuite à Césarée, y reçut la consécration épiscopale, revint p. 172 a. et les baptisa tous. Il vécut de longues années.

Plus tard il se retira dans le désert, et après une vie de grand ascétisme, il trépassa dans le Christ, le 30 Septembre, le 21 Hori.

En ce jour se célèbre la fête des saintes religieuses et vierges, martyres du Christ, Hripsimée et Gaïanée, qui furent martyrisées par le roi Terdat, dans la Grande-Arménie.

Կատարեցաւ սրբուհին Հռիփսիմեայ՝ Մեսրոնմբերի ԻԶ, եւ սրբուհին Գայիանեայ՝ ԻԷ. բայց ասն նոցա ընդ սրբոյն Գրիգորի կատարի :

Ի սմին յիշատակ է Անտոնի եւ Կրոնիդեայ եւ եօթն [տատասնարակացն յԻննակնեան վանեն :

Յայսմ աւուր գիւա նշխարացն Զաքարիայ՝ հօրն Յովհաննու Մկրտչին, եւ Պանդա- 5
լէոնի որ վկայեաց ի Նիկոմիդիա, զոր երեք տարւոյն Գրիգոր յորժամ գայր ի Հռոմայ, եւ եա գնա Գրիգորիսի թոռինն իւրոյ, յորժամ ձեռնադրեաց գնա կաթողիկոս Աղուանից :

Եւ ասն տարւոյ եւ մեծ վարդապետին Հերոնիմոսի ի Բեթղհէմ Յուդայ. սա թարգմանեաց եւ մեկնեաց զամենայն աստուածաշունչ գիրս. եւ յիշատակ Անտոնինոս ճգնաւորի : 10

* A fol. 49 r° b. * Ամիս Հոկտեմբերի աւուրս է ԼՒ : Ի սմին վկայաբանութիւն սրբոյն Անանիայ առաքելոյն Դամասկացւոյ եպիսկոպոսին :

Աւուրբ աւուրքեան Գրիստոսի Անանիա էր ի քաղաքէն Դամասկոսի, եւ ինչ գրեալ էս եբեւեյաւ նմա Տէր ի տեսլեանն եւ մկրտեաց զՊաւղոս առաքեալն ի վերս Գործոց

11 Ամիս] incipit A || 11-12 Ամիս ... եպիսկոպոսին] Հոկտեմբեր Ը եւ Հռոմ ԻԲ : Վկայութիւն սրբոյն Անանիայ առաքելոյն յեօթանասանից՝ եպիսկոպոս Դամասկացոյ որ զՊաւղոս մկրտեաց B || 13 Գրիստոսի *om.* B.

Sainte Hripsimée mourut le 26 Septembre et sainte Gaïanée le 27, mais leur fête se célèbre avec celle de saint Grégoire.

En ce même jour, commémoration d'Antoine et de Cronidès et des sept compagnons, qui ne se nourrissaient que d'herbes, au couvent Innaknian [des neuf sources][1].

En ce jour, invention des restes de Zacharie, père de Jean-Baptiste, et de Pantaléon qui fut martyrisé à Nicomédie, que saint Grégoire apporta avec lui à son retour de Rome et qu'il donna à son petit-fils Grigoris lorsqu'il le sacra Catholicos des Albanais.

Également fête du saint et grand docteur Jérôme à Bethléem de Judée, qui traduisit et commenta toutes les Écritures inspirées de Dieu[2]. Et commémoration de l'ascète Antoninus.

* A fol. 49 r° b. * Le mois d'Octobre a 31 jours.
Le 1er Octobre, martyre de l'apôtre saint Ananie, évêque de Damas.

Le saint apôtre du Christ Ananie était de la ville de Damas. Il est écrit dans les Actes des Apôtres de quelle manière le Seigneur lui apparut en vision

1. Également saints de l'Arménie. — 2. Célébré ce même jour dans l'église latine. Ce qui indique que cela a été tiré des livres latins. M. de S.

Առաքելոյն պրեալ է : Տուան նմա շնորհք յԱստուծոյ եւ աղօթիւք եւ ձեռն դնելով բժշկէր զամենայն հիւանդս, եւ զյաւագնեալ * եղբարսն ի Դամասկոս եւ յԷլեւթերու- * A fol. 49 v° a.
պօլիս :

Եւ երթեալ ոմանք յանհաւատից կալան զԱնանիա եւ կացուցին յատենի առաջի Լիկիանեայ դատաւորին : Եւ ասէ ցնա. Ո՛վ այր, տեսանեմ զքեզ սքանչելատեսիլ եւ իմաստուն եւ հանճարեղ. եւ եթէ լուիցես ինձ՝ բազում բարութեանց արժանաւորիս : Մատիր եւ զոհեա աստուածոյն եւ մի կորուսաներ զանձն քո չարչարանօք առ չինէն : Պատասխանի ետ առաքեալն Անանիա եւ ասէ. Ես ոչ զոհեմ եւ ոչ երկիր պագանեմ խաւ եւ համր եւ անզգայ աստուածոց ձերոց, այլ երկիր պագանեմ Յիսուսի Քրիստոսի ճշմարիտ Աստուածոյն իմոյ, որ եկեալ մեզ լոյս գիտութեան, զոր եւ տեսաք իսկ աչօք մերովք եւ ձեռօք մերովք շօշափեցաք, որ եւ ի մոլորութենէ կուռց ապստեաց զմեզ : Եւ այլ բազում բանիւք յանդիմանեաց զնա եւ զպաշտամունս նորա :

Եւ դատաւորին տեսեալ զհաւատս եւ զանկրկիւղ պատասխանիս երջանիկ երանելի առաքելոյն եւ թէ զիարդ առաջի նորա տարածեալ զձեռս իւր յերկինս եւ ասէր. Յիսուս Քրիստոս որպի օրհնեալդ քո Հօր, լուր աղօթից իմոց եւ դասաւորեա զիս ընդ սրբոց քոց առաքելոյն եւ փրկեա զիս ի ձեռաց ամբարշտիս այսմիկ : Եւ բարկացեալ պա-

1 առան] առաւ B — ձեռն] ձեռս B || 4 կալան] զերանելին *add.* B || 15 ցնա] Լիկիանոս *add.* B || 11 մերովք *om.* B || 12 նորա] նոցա B || 13 երջանիկ *om.* B || 14 ասէր] Տէր *add.* B.

et comment il baptisa l'apôtre Paul [1]. Il reçut les grâces de Dieu et par ses prières et par l'imposition des mains il guérit tous les frères * malades et * A fol. 49 v° a.
infirmes à Damas et à Éleuthéropolis.

Quelques infidèles allèrent saisir Ananie et le présentèrent au tribunal, devant le juge Lucianus, qui lui dit : O homme, je te vois beau de visage, intelligent et plein de talent; si tu m'écoutes, tu te rendras digne de bien des faveurs. Viens et sacrifie aux dieux et ne perds pas ta personne par les tortures que tu auras à subir de ma part. Saint Ananie lui répondit et dit : Je ne sacrifie, ni me prosterne devant vos dieux sourds, muets et insensibles, mais j'adore mon vrai Dieu Jésus-Christ, qui fut pour nous la lumière de la science, que nous avons vu de nos propres yeux, que nous avons touché de nos propres mains [2] et qui nous a délivrés de l'erreur des idoles. Et par bien d'autres paroles encore il le blâma, lui et son culte.

Le juge constatant la foi et les réponses sans crainte du bienheureux apôtre, qui en sa présence leva les bras vers le ciel et dit : Jésus-Christ, fils de ton Père béni, exauce ma prière et classe-moi au nombre de tes saints apôtres et délivre-moi des mains de cet impie; le juge, extrêmement irrité, ordonna

1. Actes des Apôtres, IX, 10-19. — 2. I Jean, I. 1.

* A fol. 49 v° b. առաւօրին յոյժ, հրամայեաց եւ չոր արջառաջլօք * հարին ուժգին զսուրբն Անանիա : Եւ յորժամ դադարեցին զահիճքն ի հարկանելոյ՝ ասէ դատաւորն . Դեռ եւս ոչ խնայես քանձն քո եւ ոչ ուրանաս զաստուածն քո : Ասէ սուրբն . Ես զԱստուածն իմ ոչ ուրանամ եւ ոչ պաշտեմ անօգուտ եւ տկար աստուածս :

Եւ կապեցին զառաքեալն զվայտէ եւ պղնձէ բերչօք բերեցին զկողն եւ հրով այրեցին զորովայնն : Եւ անեալ զաստաւորին ևիէ ի չարչարանացն ոչ յաղթեցաւ եւ ոչ հաւանեցաւ հրամանի նորա, հրամայեաց զահճացն հանել ի քաղաքէն եւ քարկոծ առնել զնա :

Եւ յորժամ տարան ի տեղին, աղաղակեաց մեծաձայն եւ ասէ . Տէր Յիսուս Քրիստոս զանձն առնեմ ի ձեռս քո զհոգի իմ : Եւ կանգնեցին զնա ի վերայ ոտից իւրոց եւ քարկոծեցին զնա : Եւ այնպէս բարի խոստովանութեամբ աւանդեաց զհոգին իւր առ Աստուած՝ Հոկտեմբերի Ա :

Եւ երթեալ ճանօթք եւ բարեկամք նորա՝ առին զմարմինն եւ թաղեցին ի հայրենի ժառանգութիւնն իւր :

Յայսմ աւուր ոմն է սրբոյ վկայիցն Թէոդորոսի որ ի Պերգեա չարչարեցաւ ի Թէոդոսէ գաստաւորէն՝ յաւուրս Անտոնինոսի թագաւորին, զոր յետ չարչարանացն * A fol. 50 r° a. խաչեցին, եւ այնպէս կատարեցաւ . * Նոյնպէս եւ Դիոսկորոս որ յառաջ քուրմ էր

4 աստուածս] աստուածոյ B || 5 պղնձէ] պղնձի B || 9 ազաղակեաց] առ Աստուած *add.* B || 10 ի ձեռս] ի ձեռն B — զնա *om.* B || 12 Հոկտեմբերի Ա] եւ Հոկի Ի՝ *add.* B || 15 վկայիցն] վկային B || 16 Անտոնինոսի թագաւորին] Անտոնինոս սրբային B || 17 կատարեցաւ] ի Քրիստոս *add.* B.

* A fol. 49 v° b. de frapper vigoureusement saint Ananie avec des * nerfs de bœuf secs. Lorsque les bourreaux eurent achevé de le frapper, le juge lui dit : Jusqu'à quand ne veux-tu pas épargner ta personne et renier ton dieu? Le saint répondit : Je ne renie pas mon Dieu et n'adore point les dieux inutiles et faibles.

On lia l'apôtre à un arbre et on lui déchira les côtes avec des onglets de cuivre; on lui brûla le ventre avec du feu. Le juge voyant que les tortures ne l'avaient point abattu et qu'il ne consentait pas à son ordre, ordonna aux bourreaux de l'emmener hors de la ville et de le lapider.

Lorsqu'ils l'eurent conduit à l'endroit, il s'écria à haute voix et dit : Seigneur Jésus-Christ, je remets mon âme entre tes mains. On le redressa sur ses pieds et on le lapida. C'est ainsi qu'il rendit son âme, en bonne confession, à Dieu, le 1er Octobre.

Ses connaissances et ses amis prirent son corps et l'inhumèrent dans sa propriété de famille.

En ce jour, fête du saint martyr Théodore qui subit les tortures à Pergué aux jours de l'empereur Antonin, et qui, après les tortures, fut crucifié, et * A fol. 50 r° a. mourut ainsi. * Fête également de Dioscore, qui était avant prêtre d'idoles et

կուոյն եւ նա հաւատաց ի Քրիստոս եւ մկրտեցաւ եւ յետ բազում չարչարանացն ալբեցին հրով :

Հոռի ԻԳ եւ Հոկտեմբերի Բ : Վկայաբանութիւն Կիպրիանոսի եպիսկոպոսի եւ սրբոյ կուսին Յուստինեայ :

Կիպրիանոս էր այր մեծազդի եւ մեծատուն յոյժ, ուսեալ էր եւ գամենայն հանճարս իմաստութեան, եւ հմուտ եղեալ մոգութեան, որով ամենայն ապանոյց գիտուն էր :

Եւ կոյս ազնիկ ոմն էր ի մեծ քաղաքին Անտիոքայ՝ անուն Յուստինեա, քրիստոնեայ կրօնիւք, դուստր Եդեսիոսի քրմի կուոյ, ուսեալ գՔրիստոս ի Պռիւղէ, եւ դարձոյց զծնօղսն յաստուածգիտութիւն, եւ մկրտեցան Ովփտատոսէ եպիսկոպոսէ :

Իսկ հեթանոս ոմն անուն Ագլաւիտոս, սիրեաց յոյժ զՅուստինէ եւ կամէր առնուլ ի կնութիւն զնա, եւ ջանացեալ բազում պատգամաւորօք եւ խոստմամբք, եւ ոչ կարաց հաւանեցուցանել : Ողեաց առ նա Յուստինէ եւ ասէ ետիէ. Ես Քրիստոսի եմ հարսնացեալ, եւ մարդոյ երկրաւորին ոչ ամուսնանամ : Եւ պատահեալ նմա ի մանապարհի՝

1 եւ յետ] զոր եւ յետ B. || 3 Վկայաբանութիւն ... Յուստինեայ] Վկայութիւն սրբոյն Կիպրիանոսի եպիսկոպոսին եւ Յուստինեայ կուսին B | 4 մեծազդի] ազնուական *add.* B | 5 եղեալ] լեալ B | 7 ազնիկ] ազջիկ B | 8 Պռիւղէ] Երեքոսէ, սարկաւագէ B || 9 զծնօղսն] իւր *add.* B | 10 Ագլաւիտոս] Ագղեպս B | 11 կնութիւն] կնութեան B.

qui crut au Christ et se fit baptiser. Après de nombreuses tortures, on le livra aux flammes [1].

23 HORI, 2 Octobre.

Martyre de l'évêque Cyprien et de la vierge sainte Justine.

Cyprien était un homme de noble famille et fort riche; il était instruit et avait acquis toute la science de la philosophie, il était versé dans la magie et avait connaissance de toutes les sectes.

Il se trouvait également dans la grande ville d'Antioche une jeune fille vierge, du nom de Justine, de religion chrétienne, fille d'Édésius prêtre des idoles, qui avait été instruite dans la foi par Prylle; elle avait converti ses parents à la science de Dieu, et ils furent baptisés par l'évêque Optatus.

Un païen nommé Aglaïdas s'éprit fortement de Justine et voulut l'épouser; il fit beaucoup de démarches par des négociateurs et beaucoup de promesses, mais ne put obtenir le consentement de la jeune fille. Justine lui envoya dire : Je suis fiancée au Christ et je ne me marie pas à un homme terrestre.

1. Dioscore se convertit pendant le martyre de saint Théodore de Pergué. M. de S.

* A fol. 50 r° b. բուռն հարեալ վնմանէ ոչ կարաց ընդունել, այլ մանաւանդ անարգանօք եւ * ամօթալից դարձաւ ի տուն իւր :

Եւ երթեալ առ Կիպրիանոս մոգ, եւ խոստացաւ տալ նմա երկուս տաղանդս ոսկւոյ եւ արծաթոյ, եթէ մոգութեամբ առցէ զՅուստիանէ կին : Եւ կոչեաց Կիպրիանոս ի գիշերին յայնմիկ զնե մի եւ արձակեաց առ Յուստիանեայ : Եւ երթեալ դեւն եկիա գտանելի կոյսն ի ժամու գիշերոյն : Եւ գիտացեալ զգալուստ գիւին սրբոյ ընդդէմ նորա գնչան խաչին եւ փչեաց ի նա : Եւ դեւն երկիւղիւ փախստական գնաց առ Կիպրիանոս : Եւ նա առաքեաց այլ դեւ, նոյնպէս եւ գնա նշանաւ սրբոյ խաչին հալածեաց : Եւ առաքեաց երրորդ անգամ այլ դեւ, եւ այնպէս դարձաւ երկիւղալից որպէս ի հրոյ փախուցեալ :

Եւ Կիպրիանոս խոշտանգեաց զդեւսն՝ եւ առատելով նոցա հարցանէր թէ. Էր վասն փախեան եւ ոչ կատարեցին զհրամայեալսն : Եւ նոքա ասեն եթէ. Նշան խաչեցելոյն ոչ միայն դնել հալածէ, այլ եթէ իշխանն մեր ինքնին երթիցէ ամենայն աներեւոյթ զօրօվք իւրովք՝ ամօթալից փախստական լինի ի նմանէ :

Եւ լուեալ Կիպրիանոս անէծ զդեւսն, եւ հալածեաց գնոսա վնքենէ. Հաւատաց ի Քրիստոս եւ առեալ զամենայն գիրս մոգութեան եւ կախարդանոյ հրով այրեաց :

2 դարձաւ] դարձոյց B || 7 երկիւղիւ] ահիւ *add.* B — փախստական] եղեալ *add.* B || 11 զդեւսն] զդեւն B — նոցա] նմա B || 12 խաչեցելոյն] խաչելոյն Յիսուսի B 13 երթիցէ] գնասցէ B || 15 հալածեաց] հալածեալ B.

Il la rencontra dans la rue, la saisit, mais ne put l'entraîner, par contre il
* A fol. 50 r° b. rentra chez lui * confondu et plein de honte.

Il se rendit auprès du mage Cyprien et lui promit de lui verser deux talents d'or et d'argent, s'il réussissait par magie à lui faire épouser Justine. Cyprien évoqua cette nuit-là un démon et l'envoya auprès de Justine. Le démon s'y rendit et trouva la bienheureuse vierge qui disait les prières de la troisième heure de la nuit. Elle s'aperçut de la présence du démon, fit le signe de la croix contre lui et souffla vers lui. Le démon, effrayé, s'enfuit et retourna chez Cyprien. Celui-ci expédia un autre démon; elle le chassa également par le signe de la croix. Il expédia pour la troisième fois un autre démon, qui revint également, saisi d'effroi comme s'il avait fui devant le feu.

Cyprien maltraita alors les démons et leur demanda avec reproche pour quelle raison ils s'étaient enfuis et n'avaient pas accompli ses ordres. Ils lui dirent : Le signe du crucifié non seulement nous met en fuite, mais si même notre chef s'y rendait en personne avec toute sa milice invisible, il battrait en retraite honteusement.

Cyprien, en entendant cela, maudit les démons et les chassa de chez lui; il se convertit au Christ, et saisissant tous les livres de magie et de sorcellerie, il les jeta au feu.

*Եւ երթեալ առ սուրբն * Անթիմոս եպիսկոպոսն եւ պատմեալ խոստովանաբար * A fol. 50 v° a.
պատեհայն զոր ինչ գործեալ մոգութեամբն : Եւ ի մեծի շաբաթոջն մկրտեալ
եկեղեցին, եւ յաթերորդ աւուր եղեւ ընթերցող. եւ ի քսան եւ հինգ աւուրն եղեւ
կիսասարկաւագ. եւ յետ տարւոյ միոյ ձեռնադրեցաւ քահանայ : Եւ պվեշտասան ամ
5 կատարեալ պքահանայութեան կարգն. եւ եղեւ եպիսկոպոս եւ ձեռնադրեալ պՅուս-
տիանէ սարկաւագուհի : Եւ ուսուցանէր եւ լուսաւորէր պամենեսեան, պհեռաւորս
հրամայեալք եւ պմերձաւորս վարդապետութեամբ :*

*Եւ պատմեցին վասն նորա արեւելեայց կոմսին եթէ. Դարձուցանէ պամենեսեան
թվիով եւ պրովք եւ բանիւք ի պհեղոյ սատուածոյ մերոյ : Եւ հրամայեալ կապանօք
10 տանել պԿիպրիանոս եւ պՅուստիանեա կոյսն ի Դամասկոս քաղաք եւ ի քննութիւն
անկեանալք թէ որպէս դարձաւ ի հաւատն Քրիստոսի ի ձեռն Յուստիանեայ : Եւ նա
պատմեալ մի ըստ միոջէ :*

*Եւ ապա կախեցին պԿիպրիանոս պփայտէ եւ քերեցին պմարմինն, եւ պՅուստիանեա
զանեցին ուժգին. եւ ջեռուցին տապակ ձիթով եւ ճարպով եւ մոմով, եւ ընկեցին յեւս-*

2 շաբաթոջն] շաբաթան B || 3 եկեղեցին] եկեղեցւոջն B — աւուրն] օրն B || 4 կիսա-
սարկաւագ] եւ յետ տարւոյ սարկաւագ *add.* B — ամ] արժանապէս կատարեալ
add. B || 5 եւ եղեւ եպիսկոպոս] եւ յորժամ հանգեաւ եպիսկոպոսն ի Քրիստոս նստուցին
զնա հաւատացեալքն յաթոռ եպիսկոպոսութեանն B || 6 սարկաւագուհի] եւ անուանեալ զնա
Յուստինեա *add.* B || 10 կոյսն *om.* B — ի քննութիւն] քննել B || 11 Յուստիանեայ]
Յուստինեայ B || 13 ապա *om.* B.

Il se rendit ensuite auprès du saint évêque * Anthimos et lui narra, sous * A fol. 50 v° a.
confession, tout ce qu'il avait fait par magie. Il fut baptisé dans l'église, le grand samedi [samedi saint]; le huitième jour il fut ordonné lecteur; le vingt-cinquième jour il fut ordonné sous-diacre; et un an après il fut ordonné prêtre. Il exerça son ministère de prêtre pendant seize ans, fut sacré évêque et ordonna Justine diaconesse. Il enseigna et illumina tout le monde; ceux qui étaient au loin par des mandements et ceux qui étaient proches par sa parole.

On dit de lui au « comes » de l'Orient : Il détourne tout le monde par des lettres, écrits et paroles, des sacrifices à nos dieux. Celui-ci ordonna de conduire Cyprien et la vierge Justine enchaînés à la ville de Damas, et s'informa à l'interrogatoire de quelle manière il s'était converti à la foi du Christ par l'œuvre de Justine. Cyprien raconta tout avec détail.

Alors on suspendit Cyprien à un arbre et on lui déchira le corps. On frappa brutalement Justine. On fit chauffer une poêle avec de l'huile, de la graisse et de la cire, et on jeta dans la poêle en ébullition Justine et

ելեալ տապակն ի Յուստիանէս եւ ի Կիպրիանոս, եւ էին որպէս ցօղով ի հանգստեան եւ
* A fol. 50 v° b. *զոհանալով փառաւորէին * զԱստուած :*

Եւ ոմն ի հեթանոսաց Աթանասիոս անուն չհաւատացեալ եթէ սատուածային զօրութեամբն փրկեցան սուրբքն, ընկէց ինքնին զանձն իւր ի տապակն եւ առժամայն լուծեալ հալեցաւ :

Եւ ապա տարան զսուրբսն ի Նիկոմիդիա քաղաքն առ թագաւորն Դեկիոս, եւ հրամայեաց ի վեհն որ կոչի Գալոս պլատակ գնոսա : Եւ մի ոմն Թէոկտիտոս անուն ճանապարհորդ անցանելով ընդ այն՝ ողջոյն եաս սրբոյն Կիպրիանոսի, եւ տեսեալ անօրինացն կալան զնա : Եւ յորժամ պլատեցին զսուրբսն՝ հատին եւ զգլուխն նորա :

Եւ հռոմայեցի նաւավարք առին զմարմինս սրբոցն հանդերձ պատմութեամբն 10
գրելով՝ եւ տարան ի Հռոմ քաղաք, եւ եւոան ի կին մի մեծատուն, անուն Ռուփինա, եւ նա պատուով հանդոյց ի նշանաւոր տեղոջ ի փառս եւ ի գովութիւն Աստուծոյ մերոյ :

Կատարեցաւ սուրբ եպիսկոպոսն Կիպրիանոս եւ սրբուհին Յուստիանէ՝ Հոկտեմբերի Բ :

Յայսմ աւուր տան է սրբոյն Պափնուտիոսի ճգնաւորի, որ չարմաւենի ծառ խաչեալ 15
կատարեցաւ, եւ ապք ընդ նմա հինգ հարիւր եւ քառասուն վկայք որ սրով կատարեցան վասն Հաւատոյն Քրիստոսի :

1 *եւ էին . . . զԱստուած*] *եւ զօրութեամբն Քրիստոսի պահեցան կենդանի* B || 3-5 *եւ ոմն . . . հալեցաւ om.* B || 7 *գնոսա*] *զսուրբսն* B || 9 *կալան*] *կապեցին եւ* B — *նորա*] *Դեկիոսի* B || 11 *Ռուփինա*] *Ռուփինեա* B || 13 *սրբուհին*] *սրբուհի կոյսն* B || 15 *ճգնաւորի*] *եւ մարտիրոսի add.* B.

Cyprien, qui s'y trouvèrent comme dans la rosée, à leur aise, et glorifièrent
* A fol. 50 v° b. * Dieu avec actions de grâces.

Un païen, du nom d'Athanasius, ne croyant pas que ce fût par la force divine que les saints étaient restés indemnes, se jeta lui-même dans la poêle et fondit immédiatement.

On conduisit ensuite les saints à la ville de Nicomédie, auprès de l'empereur Dèce, qui ordonna de leur trancher la tête dans le fleuve appelé Galos. Un voyageur, nommé Théoctitus, qui passait par là, salua saint Cyprien; ce qu'ayant vu, les impies le saisirent; et après qu'on eut tranché la tête aux saints, on lui trancha la tête également.

Des bateliers romains prirent les corps des saints, avec leur histoire écrite, et les transportèrent dans la ville de Rome; ils les confièrent à une femme fort riche, nommée Rufina, qui les déposa avec honneur dans un lieu célèbre pour la gloire et la louange de notre Dieu.

Saint Cyprien et sainte Justine moururent le 2 Octobre.

En ce jour, fête du saint ascète Paphnoutius, qui mourut crucifié à un arbre de palmier, et d'autres cinq cent quarante martyrs qui, avec lui, moururent par le glaive pour la foi du Christ.

[B Յիշատակ է Թէոդորոսի իշխանի որ կոչի Խաւռաս որ ի Կոստանդինուպոլսէ, եւ Թէոփիլոսի խոստովանողին որ ի Տիբերիայ կատարեցաւ :]

* Հոկ. ԻԹ եւ Հոկտեմբերի Գ : Վկայաբանութիւն սրբոյն Դիոնէսիոսի Արիոպագացւոյ, Աթենացւոց եպիսկոպոսին : * A fol. 51 r° a.

Սա ըստ Դիոնէսիոս մի էր յԱթենացւոց նախարարացն, եւ էր պատուական եւ իմաստուն, խորհրդական եւ մեծատուն յոյժ : Եւ օրէն էր յայնմ ժամանակի Աթենացւոց, որ նախ տասնչորսն՝ ինն դատաւորք նստէին տասնի Արիոպագացւոցն եւ քննէին դրդռատանն, եւ ապա առաջի չիսուն եւ մի իշխանաց դատապարտէին գճեղանչականն եւ գանիրաւն :

Եւ յորժամ գնաց յԱթինս Պօղոս առաքեալն եւ բարոզէր զբանն Աստուծոյ, Դիոնէսիոս յոյժ հմուտ գոլով գրոց իմաստասիրականաց՝ հաւանեցաւ բարոզութեանն Պօղոսի եւ հաւատաց ի Քրիստոս, եւ այլք բազումք ընդ նմա, որպէս գրեաց Ղուկաս ի վերս Գործոց Առաքելոցն : Եւ ձեռնադրեցաւ ի Պօղոսէ եպիսկոպոս Աթենացւոց :

3 Վկայաբանութիւն ... եպիսկոպոսին] Վկայութիւն սրբոյն Դիոնէսիոսի Աթենացւոց եպիսկոպոսի Արիոպագացւոյ եւ յիշատակ սրբոյն Յեռոթէոսի վարդապետին իւրոյ B || 6 յոյժ *om.* B || 7 յաստեղի Արիոպագացւոցն] յԱրիոպագոսն B || 10 Աստուծոյ] Քրիստոսի B.

[B Commémoration du prince Théodore, qui s'appelle Khoras, de Constantinople, et du confesseur Théophile qui furent mis à mort à Tibérias [Tibériopolis?] [1].

* 24 HORI. 3 Octobre. * A fol. 51 r° a.

Martyre de saint Denis l'Aréopagite, évêque d'Athènes.

Saint Denis était un des satrapes d'Athènes. Il était très estimé, sage, conseiller et fort riche. A cette époque il était d'usage, à Athènes, que neuf juges présidaient d'abord le conseil de l'Aréopage et jugeaient au tribunal; ensuite en présence de cinquante et un notables ils condamnaient les coupables et les criminels.

Lorsque l'apôtre Paul se rendit à Athènes pour y prêcher la parole de Dieu, Denis, qui était fort érudit dans tous les traités philosophiques, consentit à la prédication de Paul et se convertit au Christ, et avec lui beaucoup d'autres ainsi que l'a écrit Luc dans les Actes des Apôtres [2]. Il fut sacré par Paul évêque d'Athènes.

1. Il semble s'agir ici du confesseur Théophile de Tibériopolis [Stroumnitza] du temps des Iconoclastes. Il est célébré le 10 Octobre dans les synaxaires grecs, et est peut-être le même que celui qui est commémoré le 2 Octobre. Il n'a toutefois pas été martyrisé dans sa patrie, mais est mort en paix. M. de S. — 2. Act. des Apôtr., XVII, 1-34.

Եւ կրթեալ էր յառաջագոյն ուսմամբ ի Յեւռթէոսէ փիլիսոփայէ, որպէս եւ գրեաց տուան գիրս եւ պատմեաց ի նոսա զորպիսութիւնս հրեշտակաց եւ զկրկնային զասուց կարգաւորութիւնս : Նոյնպէս մեկնեաց զեկեղեցական կարգս եւ զդաւանութիւնս
* A fol. 51 r° b. *անբիծս հաւատոյ. գրեաց եւ այլ գիրս, եւ եղան ի * գրասահ տեղիս Հռոմոյ : Եւ Հելլենացի կուսապաշտքն, արք նախանձեալք այրեցին հրով զսուրբն Դիոնէսիոս եւ զգիրս նորա, երիս միայն ձեռացեալ յաստուածաշունչ տումից նորա առ հաւատացեալս ի պահեստի, զոր ունի եկեղեցի Քաոուծոյ :*

Այս երանելիս մինչդեռ յանհաւատութեանն էր՝ հմուտ էր աստեղագիտութեան, եւ յաւուր խաչելութեանն Քրիստոսի, եռաս զարեգակն խաւարեալ, եւ զշարժումն սեծ որ եւ գերեզմանք բացան, եւ ամենայն ամրութիւն քաղաքաց կործանեցաւ : Քննեալ իմաստութեամբ զգիրս աստեղացն, եւ թուեալ զժամանակս արեգակնային շրջագայութեանն, եւ ոչ եգիտ, զի չեւ եւս էր արեգականն ժամանակ նուազելոյ : Այնժամ ասէ. Անչարչարելի բնութիւնն մարմացեալ չարչարի, եւ անչարչարելի մնայ :

Կատարեցաւ սուրբն Դիոնէսիոս Աթենացւոց եպիսկոպոսն Հոկտեմբերի Գ, եւ ընկալաւ պանծալական պսակն ի Քրիստոսէ Քաոուծոյ մերոյ :

4 Հռոմոյ] Հռոմայեցւոց B || 5 արք *om.* B || 6 յաստուածաշունչ] յաստուածային B || 8 յանհաւատութեանն] յանհաւատութիւնն B || 10 ամրութիւն] ամրութիւնք B — կործանեցաւ] կործանեցան B || 11 արեգականային] արեգական B || 12 արեգական ժամանակ նուազելոյ] արեգակն ընդ այն ժամանակ նուազելոյ B || 14 Աթենացւոց *om.* B — Հոկտեմբերի Դ] եւ Հոկ. Ե՞ *add.* B || 15 մերոյ *om.* B.

Il avait auparavant fait ses études sous la direction du philosophe Hiérothéos, et composa dix volumes, dans lesquels il traite de la nature des anges et des hiérarchies des ordres célestes. Il expliqua également les ordres ecclésiastiques et la profession pure de la foi. Il écrivit encore d'au-
* A fol. 51 r° b. tres ouvrages qui furent déposés * dans les bibliothèques des Romains [Orientaux]. Les Hellènes païens, gens jaloux, livrèrent aux flammes saint Denis et ses œuvres. Il ne resta de ses écrits inspirés par Dieu, que trois ouvrages, confiés à la garde des fidèles [adressés aux fidèles de la Palestine ?], que l'église de Dieu possède.

Ce bienheureux, tandis qu'il était encore dans la foi païenne, étant versé dans l'astronomie, observa, le jour du crucifiement du Christ, l'éclipse du soleil, et le grand tremblement de terre qui fit entr'ouvrir les tombes et tomber en ruines toutes les fortifications des villes. Il examina avec sagesse les traités d'astrologie, calcula la durée de l'évolution solaire, mais n'en trouva trace, car ce n'était pas encore la période du déclin du soleil. Il dit alors : La nature qui est incapable de souffrir, s'est faite homme, subit les tortures, mais reste incapable de souffrir.

Saint Denis, l'évêque d'Athènes, mourut le 3 Octobre et reçut la couronne immortelle du Christ notre Dieu.

Յայսմ աւուր յիշատակ Կիրակոսի :

Սա էր յաւուրս բարեպաշտ թագաւորին Թէոդոսի Մեծի, տասն եւ ութ ամաց թողեալ զանցաւոր կեանս զնայ ի լեառն եւ շրջեալ ընդ ամենայն սուրբ տեղիս՝ յայրս եւ ի փոսերս լերանց, զայրի բանջարով կերակրէր եւ ճգնեալ վիննասուն եւ վերկու ամ
5 *առաւուածատաճամբ վարուք փոխեցաւ առ Քրիստոս :*

[B *Ի սմին աւուր վկայութիւն մեծ Դիոնէսիոսի պատրիարքին Աղեկսանդրու, որ առ Դեկոսիս արքայիս տանջեալ աքսորեցաւ, եւ ի բանտին չոգաւ առ Տէր :*]

* *Հոսի՛ եւ Հայսեմերքի Գ : Վկայաբանութիւն սրբոյն Կղրիտոսի եւ վարք* * A fol. 51
պատեր Լերոյ Կալեքիննեայ : v° a.

10 *Սուրբ վկայն Քրիստոսի Կղրիտոս՝ էր յԵփեսոս քաղաքէն, առ Մաքսիմիանոսիս կուռապաշտ արքային, եւ ճնեալ պատուով գուբս եւ եպարքոս, եւ գաղտնի քրիստոնեայ գոլով. ունէր դուստր կոյս եւ գեղեցիկ չոյժ տեսլեամբ, որոյ անունն էր Կալեքիննեա :*

1 *յիշատակ է*] *ելանելոյն add.* B || 2 *ամաց*] *լեալ add.* B | 4 *բանջարով կերակրէր*] *բանջարօք բաւականացեալ* B — *ամ*] *ամս* B || 5 *Քրիստոս*] *յայն սրբոյ add.* B | 8 *վկայաբանութիւն*] *վկայութիւն* B || 9 *Լերոյ*] *Նորա սրբոյն add.* B || 10 *Կղրիտոս*] *Կղրկոս* B | 11 *արքային*] *արքայիս* B — *գաղտնի*] *ի գաղտնի* B | 12 *Կալեքիննեա*] *Կալեքիննա* B.

En ce jour, commémoration de Cyriaque[1].

Il vivait aux jours du pieux empereur Théodose le Grand. A l'âge de dix-huit ans, abandonnant la vie périssable, il se retira à la montagne, visita tous les lieux saints, les grottes et les anfractuosités des montagnes, ne se nourrissant que de légumes sauvages, et après une vie ascétique et agréable à Dieu de quatre-vingt-douze années il s'en alla auprès du Christ.

[B En ce même jour, martyre de l'autre Denis patriarche d'Alexandrie, qui sous l'empereur Dèce fut soumis à la torture et fut exilé; de la prison il s'en alla auprès du Seigneur.]

25 HORI, **4 Octobre**.

* A fol. 51 v° a.

Martyre de saint Andochtus et vie de sa fille Callisthéni.

Le saint martyr du Christ Andochtus était de la ville d'Éphèse, aux jours de l'empereur Maximien, l'idolâtre. Il était tenu en grand honneur, était « dux » et « éparque », et chrétien en secret. Il avait une fille, vierge et d'une extrême beauté, dont le nom était Callisthéni.

1. S'agit-il peut-être du célèbre anachorète Cyriaque qui vivait du temps de Théodose le Jeune et qui est célébré le 29 Septembre dans l'église grecque? M. de S.

Եւ լուեալ արքային Մաքսիմիանոսի՝ կամեցաւ առնուլ իւր ի կնութիւն, եւ պատասխան ետուն նմա՝ ոչ կամեցաւ վասն պիղծ հաւատոյ նորա, զոր առաքեաց զդուստր իւր թաքչել յԱրեւելս : Եւ լուեալ արքային զոր արար Ադոքտոս, եւ գիտացեալ զի քրիստոնեայ էր՝ ած զամենայն ինչս եւ զստացուածս նորա, ընկէց եւ ի պատուոյն, եւ առաքեաց զնա յաքսորս ի Միջագետս : Եւ գրեաց առ Ալեկսանդրոս զօրքն զի նեղեսցէ զնա գոհել կռոցն, եւ եթէ ոչ՝ ի չարչարանս մատնել : Եւ յոյժ բռնադատեցաւ Ադոքտոս յԱղեկսանդրէ եւ ոչ ած յանձն ուրանալ զՔրիստոս եւ գոհել կռոցն : Եւ հատին զգլուխ նորա : Եւ ինդեցին զնա կինն իւր եւ միւս ապ կոյս դուստր նորա որում անունն Պելոպիա :

* A fol. 51 v° b. *Իսկ Կալեսթինէ էր ի քաղաքն Նիկոմիդիա զամս ութ : Եւ յորժամ լուաւ գՅուդն իւրմէ եթէ մատրիրոսացաւ, զերծեալ զգլուխ որպէս այր եւ զգեցաւ առնոյն զգեստ, եւ եկեւ ի կերպարանս բժշկի եւ գնաց ի Թիւրակ . գայր սպասեալ զի մի գիտասցէ վասն նորա Մաքսիմիանոս արքայն : Եւ եկեալ առ նա կին մի որոյ դուստր իւր ախտացեալ յաչս էր յաչացն եւ որպէս գիտաց զինչ՝ բժշկեր անուամբն Յիսուսի Քրիստոսի, եւ ապջացոյց զխաւսրեալ աչսն :*

Եւ խորհեցան ծնօղք աղջկանն տալ զդուստրն իւրեանց նմա ի կնութիւն, բանզի

1 ի կնութիւն] ի կնութեան զԿալեսթինէ B || 2 նորա] Ադոկտոսի *add.* B || 5 գնա] բնաւռնեաք իւրովք *add.* B || 7 գոհել կռոցն] պաշտել զկուս B || 8 նորա] սրբոյն B || 9 անունն Պելոպիա] անուն էր Պելոպիա B || 10 քաղաքն] քաղքում B — Նիկոմիդիա] Նիկոմիդեա B || 11 զգլուխ] իւր *add.* B || 12 Թիւրակ] Թիւրաք B || 13 նա *om.* B || 14 յաչս *om.* B — յաչացն] աչօք B || 16 աղջկանն] աղջկան B — ի կնութիւն] ի կնութեան B.

L'empereur Maximien en ayant entendu parler, voulut l'épouser. Son père, informé de ce projet, n'y consentit pas à raison de sa foi impure, et envoya secrètement sa fille se cacher en Orient. L'empereur ayant appris ce qu'Andochtus avait fait, et sachant qu'il était chrétien, lui confisqua tous ses biens et propriétés, le cassa de son rang, et l'envoya en exil en Mésopotamie. Il écrivit au « dux » Alexandre de le contraindre à sacrifier aux idoles, et dans le cas contraire, de le soumettre à des tortures. Andochtus fut fortement pressé par Alexandre mais ne consentit pas à renier le Christ et à immoler aux idoles. On lui trancha la tête. Sa femme et une autre fille à lui, vierge, dont le nom était Pelopée, l'enterrèrent.

* A fol. 51 v° b. Quant à Callisthéni, elle se tint cachée * dans la ville de Nicomédie pendant huit ans, et lorsqu'elle apprit que son père avait été martyrisé, elle se fit couper les cheveux comme un homme, prit des vêtements d'homme, exerça le métier de médecin et se rendit en Thrace. Elle se mit ainsi pour ne pas être reconnue par l'empereur Maximien. Une femme vint la trouver, avec sa fille qui souffrait des yeux, et Callisthéni, se servant comme d'une médecine du nom de Jésus-Christ, la soigna et guérit ses yeux obscurcis.

Les parents de la jeune fille songèrent à lui donner leur fille en mariage;

անձին վնաս երիտասարդ հասակաւ եւ վարդիկ տեսլեամբ, եւ ճարտար յարուեստս բժշկութեան : Եւ վճռացեալ Կալեսթինեա եթէ քրիստոնեայք են ի գաղտնի՝ պատմեալ նմա զնախ զգործն ի ծնողսն եւ ընդն եւ զամուսինն եւ յայժ եառն վասն Աստուծոյ :

Եւ յորժամ ապաքին գՄաքսիմիանոս սրբոյն, եւ ընկալաւ գիշխանութիւնն Լիկիանոս, որ առնէր զբոլոր ձեռնն Կոստանդիանոսի իւր կին . եւ գիտացեալ Կալեսթինեայ թէ քրիստոնեայ է թագուհին՝ երթեալ երեւեցաւ նմա եւ պատմեալ գամենայն եղեալ իրան : Եւ առժամայն ած գԿալեսթինեա յատարանն առ ինքն, եւ անուանեալ * A fol. 52 r° a.
գնա մայր որդւոյն իւրոյ : Եւ գարձոյց առ նա գամենայն ինչսն զոր Մաքսիմիանոս սրբոյն առեալ էր ի տօնէ իւրմէ :

Եւ առեալ զթագաւոնն գնաց ի Միջագետս առ մայրն եւ քոյրն իւր : Եւ միաբանեալք առին գնշխարս տօնի իւրոյ զսրբոյն Սպրբոսոսի :

Իսկ Կալեսթինեայ եւ մայր իւրոյ եւ քեռն բազաքավարեալք ի մարմնի, լարի եւ առաքինի վարուք չանգեան խաղաղութեամբ ի Քրիստոս եւ եղան ննջեմ ի առըք վկայն Քրիստոսի :

Կատարի առնա Հոկտեմբերի Դ :

2 Կալեսթինեա] Գալեսթինեա B | 3 զգործն] զգործն B — ծնողսն] իւր *add.* B | 9 առ նա *om.* B || 11 Սպրբոսոսի] եւ առաքն չերփեսոս ի կոմսանս Մարնիտոսաց, եւ անդ եղեն գնշխարս առըք վկային Քրիստոսի, եւ շինեցին ի վերայ եկեղեցի չանուն սրբոյն Սպկոտոսի *add.* B || 12 ի մարմնի] յերկրի B || 15 առնա] առն առյա B — Հոկտեմբերի Դ] եւ Հոռի ԻԸ *add.* B.

car ils la voyaient tel un jeune homme, beau de figure, et très expérimenté dans l'exercice de la médecine. Callisthéni ayant appris qu'ils étaient chrétiens en secret, leur raconta tout ce qui s'était passé avec ses parents et avec elle. Ils furent extrêmement surpris et rendirent gloire à Dieu.

Lorsque l'empereur Maximien fut tué, et que Licinius, qui avait pour femme la sœur du grand Constantin, devint l'héritier de l'empire, Callisthéni, sachant que l'impératrice était chrétienne, se rendit auprès d'elle et raconta tout ce qui s'était passé. L'impératrice accueillit aussitôt Callisthéni auprès d'elle * dans son palais, et la nomma mère de son fils. Elle lui * A fol. 52 r° a.
rendit tous les biens que l'empereur Maximien avait confisqués à son père.

Callisthéni demanda à l'impératrice des soldats, et se rendit en Mésopotamie auprès de sa mère et de sa sœur. Toutes ensemble emportèrent avec elles les restes de leur père, saint Andochtus.

Quant à Callisthéni et à sa mère et à sa sœur, elles vécurent d'une vie bonne et pleine de vertus, reposèrent en paix dans le Christ et furent déposées près du saint martyr du Christ.

Leur fête se célèbre le 4 Octobre.

Յայսմ աւուր յիշատակ է Ռոմանոսի երգեցողի :

Սուրբ եւ փառաւորեալ այս այր՝ սարկաւագ էր յԵմեսիա քաղաքին, զոր եւ այժմ Հէմս կոչեն : Մեծաւ ճգնութիւնեամբ կացեալ՝ եւ յետ այնորիկ երթեալ ի Կոստանդինուպոլիս բնակեցաւ յեկեղեցւոջ ամենասրբուհւոյ Աստուածածնին որ կոչէ Կիւրոսի :

Եւ ի միում գիշերի յաւուր Ծննդեանն Քրիստոսի, երեւեցաւ նմա յայնմ գիշերին ի 5
տեսիլս սուրբ Աստուածածինն, եւ ետ նմա ուտել գրեալ աւմաթ : Եւ զարթնուցեալ
* A fol. 52 r° b. *առ ժամայն երգեաց * կցուրդ Ծննդեանն Քրիստոսի քաղցրաձայն եղանակաւ : Եւ ապա յետ այնորիկ երգեաց ի տէրունական տօնս կցուրդս հազարս եւ ի տօնս սրբոց, որ մինչեւ յայսօր պաշտեն յամենայն Հռոմ. ի փառս Քրիստոսի յաւուրն ձերոյ որ է* 10
օրհնեալ :

Հոգի Իջ եւ Հակառիրերի ե : Վկայութիւն սրբոյ Հռիփսիմեանցն որք ի Հայք կատարեցան :

Սրբուհի տիկնայքն Հռիփսիմէ եւ Գայիանէ էին ի մեծ քաղաքէն Հռոմայ, ազգա-

1 յիշատակ է] երանելւոյն *add.* B || 2 յԵմեսիա] յեմեսի B || 5 գիշերին ի տեսիլս] ի տեսլեանն B || 7 կցուրդ] կայտրդ B || 9 Հռոմ] Հռոմս B — ի փառս Քրիստոսի յաւուրն ձերոյ որ է օրհնեալ] ի փառս եւ ի պատիւ Քրիստոսի Աստուծոյ յաւուրն ձերոյ B.

En ce jour, commémoration de Romanos, le chantre[1].

Cet homme saint et glorieux était diacre dans la ville d'Émésa, appelée aujourd'hui Ems [Homs]. Il y mena une vie de grand ascétisme et se rendit ensuite à Constantinople et fixa sa demeure dans l'église de la très sainte mère de Dieu, dite de Cyrus.

Une nuit, le jour de la nativité du Christ, la sainte mère de Dieu lui apparut en vision dans la nuit, et lui fit avaler un livret écrit. S'étant réveillé, il se
* A fol. 52 r° b. mit aussitôt à chanter une * antienne de la nativité du Christ, sur un air mélodieux. Depuis il continua à composer, pour toutes les fêtes du Seigneur et des saints, des milliers d'antiennes pour être chantées, encore en usage jusqu'aujourd'hui dans tout le pays des Romains [Orientaux], pour la gloire du Christ, notre espérance, qui est béni[2].

26 hori, 5 Octobre.

Martyre de sainte Hripsimée et de ses compagnes qui subirent la mort en Arménie.

Les saintes femmes Hripsimée et Gaïanée étaient de la grande ville de

1. C'est-à-dire le célèbre poète religieux, célébré le 7 Octobre dans les synaxaires grecs. — 2. Tout cela est une traduction verbale du synaxaire grec. M. de S.

կանք տիեզերակալ քաղաւորացն Օգոստոսի եւ Կլաւդիայ : Եւ էին կուսանք եւ կրօնաւորք ի վանս առաքելոյն Պաւղոսի :

Եւ Դիոկղետիանոս քաղաւորն խնդրեաց իւր կին գեղեցիկ : Եւ շրջեալ ընդ ամենայն երկիր տէրութեանն Հռովմայեցւոց պատկերագործք՝ նկարել զպատկերս գեղեցիկ կանանց եւ ցուցանել քաղաւորին. եկին ի կայսեր աւուրքինեացն, մտին եւ տեսին զդեղն Հռիփսիմեայ, զարմացան եւ նկարեալ ցուցին քաղաւորին : Եւ նա տրփացեալ մոլեկան ցանկութեամբ՝ խորհեցաւ կին առնել զնա :

Եւ խնայեալ սնուցիչն նորա Գայիանէ, առնու զնա եւ զայլս ոմանս ընկերացն եւ փախչի յԵգիպտոս : Եւ լուեալ Դիոկղետիանոսի բարկացաւ յոյժ, եւ հրամայեաց կոտորել զայլ ընկերս նոցա, որք մնացին անպէտն, * զորս տիկին Զոյէ եւ զայլ բազումս, որք կխաւարքն * Λ fol. 52 v° a.
էին, եւ հալածանս յարոյց քրիստոնէից առաւելագոյնս :

Իսկ արքունի կանայքն եկին յԵրուսաղէմ, եւ անտի գնացին յերկիրն Հայոց : Եւ Դիոկղետիանոս լուեալ՝ գրէ թուղթ առ Տրդատ մեծ քաղաւորն Հայոց զամենայն իրսն որ եղեն, եւ ասաց. Եթէ հաճոյ քեզ գեղ գեղ զորս պահեսցես քեզ, ապա թէ ոչ՝ ինձ այսրէն առաքեսցես, եւ կընկերսն նորա մահու մատնեսցես : Զի ոչ գտաւ նման նմա ի մէջ Յունաց :

Իսկ Տրդատ արքայ իբրեւ ընթերցաւ զհրովարտակն՝ հրամայեաց պահել զամենայն

Rome, parentes des conquérants du monde les empereurs Auguste et Claude. Elles étaient vierges et religieuses au couvent de Saint Paul l'apôtre.

L'empereur Dioclétien cherchait à épouser une femme belle. Des peintres se mirent en campagne dans tout l'empire romain pour relever les portraits des femmes belles et les soumettre à l'empereur. Ils arrivèrent à la demeure de ces femmes vertueuses, y pénétrèrent et remarquèrent la beauté de Hripsimée, en furent émerveillés, et l'ayant peinte, la soumirent à l'empereur. Il fut épris d'une passion éhontée et songea à la prendre pour épouse.

Gaïanée, qui l'avait élevée, eut connaissance du fait, la prit avec quelques-unes de ses compagnes et s'enfuit en Égypte. Ce qu'ayant appris, Dioclétien en fut très irrité, et ordonna de massacrer toutes ses autres compagnes qui étaient restées : sainte * Zoé et autres sœurs principales, et * Λ fol. 2 v° a.
souleva une plus forte persécution encore contre les chrétiens.

Les saintes femmes se rendirent à Jérusalem et de là dans le pays d'Arménie. Dioclétien, l'ayant appris, écrivit une lettre au grand roi d'Arménie, Terdat [Tiridate], lui relatant tous les faits comme ils s'étaient passés; il lui disait : Si sa beauté te plaît, tu la garderas pour toi, sinon, tu me l'enverras ici et tu mettras à mort toutes ses compagnes. Car il ne se trouva point de semblable à Hripsimée parmi les Grecques.

Le roi Terdat, après avoir pris connaissance de la lettre, ordonna de garder

անցս ճանապարհացն, եւ քննել զամենայն տեղիս : Եւ գտին զնոսա սրտաբուխ բազաքին ի հնձանոյ միոյ թաղուցեալք : Եւ երթեալ պատմեցին թագաւորին զգեղեցկութիւն Հռիփսիմեայ, եւ թագաւորին յանկուցեալ զերոյ նորա ի հմայուածն որ պատմէին զնմանէ, հրամայեաց յորդեռնուստ առնել հանդերձս զեղեցիկս եւ ճեմազինս եւ ոսկեթել կերպասուց, եւ զարդարել զնա այնու եւ նստուցանել ի վերայ կառաց եւ շքով եւ պատուով մեծ զնա ի քաղաքն ի տարեռացի նմա : Զի խորհեցաւ օրինօք կին առնել զնա ի սիկնութիւն ամենայն Հայոց :

* A fol. 52 v° b. Իսկ առաքինիքն * անկեալ ի վերայ երեսաց իւրեանց կային յաղօթս առ Աստուած վրկիլ ի փորձութենէն : Եւ եկեալ պատաւորացն արքունի առնել զնա պատուով ըստ հրամանի արքային. իսկ նա ոչ առնոյր յանձն զպատիւ թագաւորին, այլ եւ ոչ հայէր ի մարդիկն, այլ անկեալ կայր երկիր եւ արտասուօք զԱստուած ապաչէր :

Եւ պատմեցին թագաւորին. եւ նա հրամայեաց բռնութեամբ ի բարշ առնել զնա. Եւ ել ոչ ախորժեաց, ասէ, զոլ պատուով, եկեսցէ անպատուօք : Եւ նորա երթեալ՝ առին զնա ձերի ի բարշ, ձերի վերամբարձ, եւ մուծին ի սենեակ արքունի : Եւ մտեալ թագաւորին կատարել կամս իւր, եւ մարտեալ ընդ նմա յաւուրսն մինչեւ ցվեց ժամն, եւ պարտեալ լինէր թագաւորն զօրութեամբն Աստուծոյ :

Եւ հրամայեաց թագաւորն առնել զԳայիանէ առ դուռն սենեկին, զի խրատեսցէ զՀռիփսիմէ առնել կամս թագաւորին : Եւ նոցա խաւսեան ի պարանոցն արկեալ

tous les passages des routes et de perquisitionner tous les endroits. On les trouva cachées dans une vigne hors de la ville. On fit part au roi de la beauté de Hripsimée, et le roi, épris de sa beauté par la description qu'on lui en faisait, ordonna d'emporter du palais de beaux vêtements, riches, en étoffes tissues d'or, de l'en parer, de la faire monter en carrosse et de la conduire avec pompe et honneur à la ville, pour se fiancer à elle. Car il songeait l'épouser selon la loi et en faire la reine de toute l'Arménie.

* A fol. 52 v° b. Les vierges vertueuses, * le visage contre terre, prièrent Dieu de les délivrer de la tentation. Les serviteurs du palais arrivèrent pour conduire Hripsimée avec tous les honneurs selon l'ordre royal. Mais elle refusa les honneurs du roi, détourna ses yeux des gens, se jeta à terre et pria Dieu les larmes aux yeux.

On en fit part au roi, qui ordonna de la traîner de vive force, et dit : Puisqu'elle n'a pas consenti à venir avec les honneurs, qu'elle vienne avec mépris. Ils s'y rendirent, la conduisirent tantôt en la traînant, tantôt en la soulevant, et la firent entrer dans l'appartement royal. Le roi y pénétra pour accomplir son désir, lutta avec elle du matin jusqu'à la sixième heure, mais par la puissance de Dieu, le roi subit la défaite.

Alors le roi ordonna de faire venir Gaïanée à la porte de l'appartement, pour conseiller à Hripsimée de se soumettre à la volonté du roi. On passa à

կացուցին առ գուբս սենեկին : Եւ նա խօսէր ընդ նմա ի պրաց անօի ի ներքս հռոմայեցւոց բարբառովն եւ ասէր. Յուշ լեր ընդ հոգեւոր անուանդ իմ եւ մեծութիւնն ազգատոհմին քո, զի թողեր զթագաւորական փառսն եւ հարանցար Քրիստոսի. մի՛ հաւանիր կամաց թագաւորին, ապաւ մի համբեր * եւ ահա տեսանես զՔրիստոս մեօք : * A fol. 53 r° a.

Եւ իբրեւ գիտացին թէ զոր խրատ մատուցանէր, չարչկցին բարկութեան ներս եւ ի բաց ածին ի պրաց անօի : Եւ պատճառ մատեան ընդ նմա թագաւորն մինչեւ պահ մի պիշերին, եւ պարտեալ լինէր թագաւորն՝ ամենեցին յուժոյ անկեալ եւ ի զօրութենէ, հանգերձ նորա պատառեալ եւ թագ նորա ընկեցեալ յերկիր : Եւ զօրացեալ կուսին՝ ել արտաքս բանտիեանէ եւ անցեալ ընդ մէջ բազարքին, եւ ոչ ոք կարաց ունել զնա, եւ անցեալ ընդ հնձանատն, ձայն առեալ մատուցանէր ընկերացն, եւ մեկնեալ ի նոցանէ բազում կայր յաղթիս : Եւ երեւեալ նմա Փրկիչն քաջալերեալ գնա, եւ ասաց. Մի երկնչեր սիրելի իմ, զի ես ընդ քեզ եմ :

Իսկ թագաւորն Տրդատ՝ որ այնպէս հսկայացեալ էր եւ քաջ ի մարտս պատերազմաց, որ վերկաց ցլաց եղջիւրս կոտրել թոռնաց ի պլաց նոցա, եւ գիտացան բոլոր տարեալ պատարկեցոյց, եւ զնոսան բազում բազում իշերովն հանգերձ վերստուտ ի վայր տանեալ, եւ գնակաց թագաւորն բարբարոսաց ձերբակալ արար, եւ վերամս փղացն վրոյց, եւ զմուսթս

Gaïanée une corde au cou et on la conduisit à la porte de l'appartement. Elle lui parla du dehors de la porte à l'intérieur, en langue romaine, et dit : Souviens-toi de mes soins spirituels et de la grandeur de ta famille, car tu as abandonné les honneurs impériaux pour devenir la fiancée du Christ; ne consens point au désir du roi; prends patience encore * un peu et tu verras le Christ ensemble avec nous. * A fol. 53 r° a.

Lorsqu'on s'aperçut quels étaient les conseils que lui donnait Gaïanée, on lui brisa la bouche à coups de pierres et on l'éloigna de la porte. Le roi reprit la lutte avec elle jusqu'à la première veillée de la nuit, et le roi fut vaincu, complètement épuisé de forces et d'énergie, ayant ses vêtements en lambeaux, sa couronne roulée à terre. La vierge devenue puissante sortit dehors de vive force, traversa la ville, sans que personne pût l'arrêter, et en s'approchant de la vigne elle fit entendre sa voix à ses compagnes, leur annonçant la bonne nouvelle; elle s'éloigna quelque peu d'elles et se mit à prier. Le Sauveur lui apparut, l'encouragea et lui dit : Ne crains rien, ma bien-aimée, car je suis avec toi.

Mais le roi Terdat, lui qui était d'une force de géant et brave dans les batailles et les guerres; qui saisissant deux taureaux par les cornes, les avait arrachées de leur tête; qui avait arrêté un char dans la course, en le saisissant de ses mains; qui avait jeté de haut en bas [des remparts] des meules de foin avec les ânes pêle-mêle; qui avait fait prisonnier le roi géant des Bar-

* A fol. 53 r° b. զեռոց աւերեաց, եւ զպօրս Պարսից կոտորեաց, նա այժմ յաղկանէ ՛ ի միջէ ՛ ակարացեալ անպօր գոյաւ :

Բարկացեալ յոյժ հրամայեաց չարամահ առնել զնոսա : Եւ եկեալ պահճացն ի վիշերի ջահիւք եւ լապտերօք, կալան զսուրբ կոյսն Հռիփսիմէ, եւ կապեցին ի չորս ցից, եւ պրկեցին զնա, եւ ձակեցին զոտսն ի պճղունան եւ եղեալ փայտ՝ փչեցին ի ներքուստ ի վեր, եւ այտուցին զմարմինն եւ բերբիեցին մինչեւ ի ծնօտն, եւ ձակեցին գծոծրակն հանին ընդ այն պկոտն, եւ հրով կանթեղացն այրեցին զամենայն մարմինն, եւ բարիս վարեցին ընդ զոգս նորա եւ ի վայր վայթեցին զաղիս նորա, եւ մինչդեռ եւս կենդանի էր, սրով բարձին զլուխ նորա : Ածին եւ զայլ ընկերան նորա, եւ նոյն սանջանօք սպանին :

Երկ կատարեցաւ սրբուհի եւ ճգնազգեաց կոյսն Հռիփսիմեա երեսուն եւ երկու ընկերօքն՝ Հոռի ԻԶ եւ Հոկտեմբերի Ե :

Յայսմ աւուր յիշատակ է սուրբ վկայուհոյն Մամելքտա :

Կինա այս քրմուհի էր կուռքն Արտեմիզեայ ի Պարս, եւ քոյր նորա քրիստոնեայ էր : Եւ յաւուր միում մինչդեռ ննջէր Մամելքտա քրմուհին, եւսս գՏեառն եւ

13 յիշատակ է սուրբ վկայուհոյն] կատարեցաւ սրբուհին B 15 միում] միոջ B.

bares; qui avait anéanti un troupeau d'éléphants; qui avait détruit la berge d'un fleuve; qui avait massacré les armées perses, se trouvait maintenant
* A fol. 53 r° b. vaincu, * réduit à l'impuissance par une jeune fille.

Fort irrité, il ordonna de les faire mourir d'une mort cruelle. Les bourreaux arrivèrent pendant la nuit avec des torches et des lanternes, saisirent la vierge sainte Hripsimée, la lièrent en l'étendant sur quatre poteaux, lui trouèrent les pieds à la hauteur des chevilles et y introduisant des cornets y soufflèrent de bas en haut, lui enflèrent le corps et le dépouillèrent de la peau jusqu'au menton; ils lui trouèrent ensuite la nuque et en firent sortir la langue; ils lui brûlèrent tout le corps à la flamme des torches, lui remplirent le sein de pierres qui firent jaillir les intestins, et pendant qu'elle était encore en vie, lui tranchèrent la tête par l'épée. On amena également ses autres compagnes et on les fit mourir des mêmes tortures.

La vierge ascète, sainte Hripsimée, mourut avec ses trente-deux compagnes le 26 Hori, le 5 Octobre.

En ce jour, commémoration de la sainte martyre Mamelchta.

Cette femme était la prêtresse de l'idole Artémis en Perse; mais sa sœur était chrétienne. Un jour, pendant qu'elle dormait, la prêtresse Mamelchta vit

*եղոյց նմա պատնաչն խորհուրդս * քրիստոնէութեանն : Եւ յարուցեալ պատմեաց քոյրն * A fol. 53 v° a.*
իւրոյ զտեսիլն : Եւ նորա առեալ տարաւ զնա առ եպիսկոպոսն, եւ անվրիպել պատմեաց նմա զտեսիլն : Ասէ ցնա եպիսկոպոսն . Պարտ է քեզ քրիստոնեայ լինել . եւ նոյնժամայն հաւատաց եւ մկրտեցաւ, եւ ան քոյր իւր ի կնքոյ :

Իսկ անօրէնն խուժադուժացն գիտացեալ՝ բարկութեամբ պիճկին ի վերայ Մամելքտայ, մինչդեռ ունէր եւս զանձին իւրում զհանդերձս մկրտութեանն եւ քարկոծ արարեալ սպանին եւ ընկեցին ի խորագոյն գիր մերջ, յորմէ ձագիւ կարացին քրիստոնեայքն հանել ի գրոյն : Եւ եպիսկոպոսին երթեալ ազաչեաց զինապետսն Պարսից եւ ի նմանէ ընկալեալ հրաման գնալ կործանել զպատկեռն Արտեմիսեայ կռոյն, որում սպասաւորէր յառաջագոյն երանելին Մամելքտա : Եւ շինեալ եկեղեցի եւ եղեն անդ գերեզմանսն : Եւ բազում նշանք եւ պատչելիք բժշկութեան եղեն ի տեղւոյն յայնմիկ . եւ ի խուժադուժ սպրէն բազումք հաւատացին ի Տէր մեր Յիսուս Քրիստոս :

Կատարեցաւ երանելի վկայն Մամելքտա՝ Հոկտեմբերի Ե, ի փառս Քրիստոսի : Յարձեալ յայսմ աւուր վկայութիւն Միքայելի Տօր վանացն Զոբայի եւ երեսուն եւ

4 հաւատաց] ի Քրիստոս *add.* B ‖ 5 խուժադուժացն] խուժադուժքն B — բարկութեամբ] մոլորութեամբ B ‖ 6 զհանդերձս] զգեստս B ‖ 8 ի գրոյն] ի խորագոյն գրէն B ‖ 8-10 եւ եպիսկոպոսին ... Մամելքտա *om.* B ‖ 10 եւ շինեալ եկեղեցի] Զոր առեալ թագեցին պատուով եւ շինեցին եկեղեցի յանուն սրբոյն B ‖ 11 պատչելիք բժշկութեան եղեն] պատչելիք լինին եւ բժշկութիւնք B ‖ 13 վկայն] Քրիստոսի տէրն *add.* B ‖ 14 Յարձեալ յայսմ աւուր վկայութիւն] Ի սմին աւուր յիշատակ է B — Զոբայի] Զոբայ B.

l'ange du Seigneur qui lui montra les mystères * du christianisme. A son réveil, elle raconta sa vision à sa sœur. Celle-ci la conduisit chez l'évêque, à qui elle raconta sans crainte la vision. L'évêque lui dit : Il faut que tu deviennes chrétienne. Aussitôt elle crut et se fit baptiser; sa sœur la reçut des fonts. * A fol. 53 v° a.

La populace barbare et impie l'ayant appris, ils assaillirent avec rage Mamelchta, tandis qu'elle portait encore les vêtements de baptême, la lapidèrent, la tuèrent et la jetèrent dans un fosse très profonde, d'où à grand'peine les chrétiens purent la retirer L'évêque se rendit auprès du roi des Perses et, l'ayant prié, obtint de lui la permission d'aller démolir le temple de l'idole Artémis, où la bienheureuse Mamelchta servait auparavant. Ils y érigèrent une église et y déposèrent les restes de Mamelchta. Beaucoup de miracles et de guérisons miraculeuses s'opérèrent en cet endroit, et nombre de gens parmi la populace crurent en notre Seigneur Jésus-Christ.

La bienheureuse martyre Mamelchta mourut le 5 Octobre, pour la gloire du Christ [1].

De même, en ce jour, martyre de Michel, le prieur du couvent de Zoba, et

1. C'est une traduction verbale du synaxaire grec. M. de S.

վեց կրօնաւորացն, զորս կալաւ ամբրայն Աբասաեանապետեաց Ալի, եւ յոյժ նեղեաց զնոսա
* A fol. 53 v° b. * ուրանալ զԲրիստոսի աստուածութիւնն եւ խոստովանել զՀաւատն Մահմետի մարգարէ սուտ եւ պատգամաւոր եւ ի քրիստոս : Եւ ոչ կարաց հաւանեցուցանել զսուրբսն. կատարեաց զամենեսեան սրով եւ այնպէս կատարեցան ի Քրիստոս :

* B p. 176 b. [B * Վկայութիւն սուրբ եւ առաքելուհոյ կուսին Հռիփսիմեայ, եւ երեսուն եւ երիք ընկերաց նորին :

Աքանչելի եւ սուրբ կոյսն Հռիփսիմեայ, էր ի թագաւորական տոհմէ, Կղօդեայ կայսեր, որոյ կինն Պատրոնիկեա ելեալ յԵրուսաղէմ, եւ մաս մասն ի պատուական խաչէն Քրիստոսի ի ձեռն Յակոբայ առաքելոյ եւ գնաց ի Հռոմ : Եւ զայն մասն ընկալաւ թոռն նորա կոյսն Հռիփսիմեա, որ ի ծնողաց քրիստոնեայ գոլով՝ կրօնաւորեցաւ ի Հռոմ ի տէչակաւոր վանս կուսանացն, որոց գլխաւորին անուն էր Գայեանէ : Սա անոյշ դաստիարակեաց զկիւսին Քրիստոսի :

Եւ ընդ այն ժամանակին Դիոկղետիանոս սրբոյ՝ կին կամեցաւ առնուլ, եւ ասաց պատկերագրաց շրջիլ ընդ աշխարհն Հռոմայեցւոց, եւ նկարել ի տախտակս զդէմսն կուսանց կանանց եւ բերել առաջի իւր՝ զի որ հաճեսցի սորացն կին : Սոքա եկին բանա-

1 կրօնաւորացն] որք էին ի ժամանակս Կոստանդիանոսի սրբոյն *add.* B — զորս] զոսա B — Եկի] Եկեալ B | 2 Տաճկաց եւ զՄահմետ մարգարէ սուտ եւ պատգամաւոր] այլազգեաց B.

des trente-six religieux qu'Ali, l'émir de Sébastopolis, fit saisir et tourmenta
* A fol. 53 v° b. beaucoup pour les obliger à renier la divinité du Christ et à professer la foi musulmane et Mahomet son prophète et, son envoyé, et à se faire circoncire. N'ayant pu persuader les saints, il les tua tous par l'épée, et c'est ainsi qu'ils moururent pour le Christ.

* B p. 176 b. [B * Martyre de la sainte et vierge apôtre Hripsimée et de ses trente-trois compagnes.

L'admirable vierge sainte Hripsimée était de la famille royale de l'empereur Claudius, dont la femme Patronicée se rendit à Jérusalem, reçut une partie de la précieuse croix du Christ des mains de l'apôtre Jacques et retourna à Rome. Sa petite-fille, la vierge Hripsimée, reçut cette partie de la croix, et comme elle était de parents chrétiens, elle se fit religieuse à Rome, dans le célèbre couvent des vierges, dont la supérieure s'appelait Gaïanée. Celle-ci éleva la vierge Hripsimée qui était d'une beauté admirable et l'instruisit dans la crainte du Christ.

A cette époque l'empereur Dioclétien voulut se marier et ordonna aux peintres de parcourir le pays des Romains et peindre sur des tablettes les traits des femmes vierges et de les lui présenter, afin d'épouser celle qui lui plairait. Ils arrivèrent et pénétrèrent de force dans le couvent de Gaïanée,

Քնամբ մտին ի վանսն Գայեանեայ եւ նկարեցին զչքնաղ պատկերն Հռիփսիմեայ, եւ * *մատուցին առաջի թագաւորին : Իսկ նա չամենայն առնել վնաս կին :* * B p. 177 a.

Եւ գայս կարծիս առեալ սրբոցն՝ վախճասական եկեն ի Հռոմայ եօթանասուն անձն կուսանք Տանկերձ քահանայիւքն իւրեանց : Եւ եթող Գայեանէ մնացեալսն պլհատար՝ գմի ի քաղերցն Զոյի անուն : Եւ ինքեանք առեալք չնպիտաս եւ անտի եկին չԻրուսաղէմ եւ երկրպագեալ տեղեացն մնացին անդ ամիս մի եւ աղօթիեին առ գերեզմանի տեղր Աստուածածնին :

Երեւեցաւ նոցա ի տեսլեան ամենասրբուհի Աստուածածինն եւ ասաց գնալ ի Միջագետս ի քաղաքն Ուռհայ, եւ երկրպագել սէրուբեական պատկերին զոր առաքեալ էր Աբգարու : Եւ յորժամ եկեն անդ ըստ հրամանի տեսլեանն, գտեալ երեւեցաւ եւ հրամայեաց գանել ի Հայս՝ ի վիճակն Թադէոսի առաքելոյն :

Իսկ նոքա միագոնով եկեն ի վերին կողմանս արեւելից, եւ հրջեալ ի լերինս աշխարհին, ամանք մնացին ի լերինս Թարանաղեաց, եւ բազումք ի նոցանէ Տանկերձ քահանայիւքն ի լերինս Ալնունեաց գտպարեցին, կրելով ընդ ինքեանս զպատուական տերր խաչն որով առնէին մեծամեծ նշանս : Եւ մնաց չեռ վախճանի նոցա նոյն տերր խաչն ի լեառն Վարագայ եւ չեռոյ գտաւ :

Իսկ Գայեանեայ Տանկերձ Հռիփսիմեաւ եւ երեսուն եւ եօթն ընկերօք՝ ատտուածային

firent le portrait de la belle Hripsimée et * le présentèrent à l'empereur. Il lui plut de l'épouser. * B p. 177 a.

Les saintes, au courant de ses intentions, s'enfuirent de Rome, au nombre de soixante-dix vierges accompagnées de leurs prêtres. Gaïanée laissa à celles qui restèrent, comme supérieure, une des sœurs nommée Zoé. Et elles s'embarquèrent pour l'Égypte et de là se rendirent à Jérusalem, firent leur adoration aux lieux saints, y restèrent un mois et prièrent près du tombeau de la sainte mère de Dieu.

La très sainte mère de Dieu leur apparut dans une vision et leur dit de se rendre en Mésopotamie, à la ville d'Ourha [Édesse], et d'y adorer l'image du Seigneur qu'Il avait envoyée à Abgar. Lorsqu'elles y furent arrivées, d'après l'ordre de la vision, la mère de Dieu leur apparut de nouveau et leur ordonna de se rendre en Arménie, dans le pays échu par le sort à l'apôtre Thaddée.

Elles arrivèrent toutes ensemble en groupe dans les hautes contrées orientales, et après avoir parcouru les montagnes du pays, quelques-unes restèrent dans les montagnes de Daranali, mais la plupart, accompagnées de leurs prêtres, se fixèrent dans les montagnes de Beznounik, ayant avec elles la précieuse sainte croix, par laquelle elles opérèrent de grands miracles. A leur mort, cette même sainte croix resta sur la montagne de Varaga et fut découverte à la suite des temps.

Gaïanée avec Hripsimée et ses trente-sept compagnes vinrent, par inspi-

ապրեցուիեամբ եկին ի մայրաքաղաքն Աշտատատ ի Վաղարշապատ : Եւ անդ էր ի ձմերոյ թագաւորն Հայոց Տրդատ, որ յառաջ քան զայս զսուրբն Գրիգոր վասն հաւատոցն Քրիստոսի ճեմամեծ տանջանաւք չարչարեալ էր, եւ յետ ամենայնի արկեալ յոմանկաց վիրապն յԱրտաշատ բաղաքին : Եւ էր արդեն Գրիգորի երեքտասան ամ ի վիրապին, յորժամ եկին սուրբ Հռիփսիմեանք յաշխարհն Հայոց :

Որոյ՝ վասն ատելոյ նոցա զարտաքոյ բաղաքին ի հնձանան, եւ սակն չնկերացն ուրուն առնէր սպասկեղնս եւ վնէին նոսաւ գկերտակրիկն :

* B p. 177 b. Իսկ Դիոկղետիանոս * բարկացեալ յոյժ ընդ փախստականն նոցա լինէին, գրեաց առ Տրդատ թննել յաշխարհն իւր ի վերայ, կարասցէ գտանել զարքունեղտակն Հռիփսիմէ, կամ առնուլ իւր ի կնութեան եւ կամ առաքել նմա : Եւ թննեալ գտին զնոսա ի հնձանս բաղաքին, եւ տեսեալք զգեղ տեսլեանն առաջի Տրդատայ թագաւորին զկեղն Հռիփսիմեայ : Իսկ նա՝ նախ քան զնոսա տեսանելն՝ առաքեաց զարտարել զնոսա զգեստիւք եւ ածել իւր ի կնութեան : Եւ յորժամ եկին թննութեամբ արքունի սպասաւորքն առնել զայս՝ սուրբքն բարձին գձայնս եւ սկսին աղաչել առ Աստուած մատուցին զի վրկեսցի կոյսն ի խառնակութենէ արբային :

Եւ սպասաւորքն նկեալ պատմեցին արբային եթէ ոչ առնու զանձն գկնալ եւ զալ :

ration divine, dans la capitale de l'Ararat, à Valarchapat. Le roi d'Arménie, Terdat, s'y trouvait alors dans sa résidence d'hiver; lui, qui précédemment avait fait subir de grands supplices à saint Grégoire pour la foi du Christ et l'avait ensuite fait jeter dans un puits profond et rempli de serpents dans la ville d'Artachat. Il y avait déjà treize ans que saint Grégoire se trouvait dans le puits lorsque sainte Hripsimée et ses compagnes arrivèrent dans le pays d'Arménie.

Elles établirent leur demeure hors de la ville, dans les vignes; et une des compagnes fabriquait des perles de verre, dont le produit servait à acheter leur frugale nourriture.

* B p. 177 b. Dioclétien, * fort irrité de leur fuite, écrivit à Terdat de faire faire des recherches dans son pays et s'il réussissait à y retrouver Hripsimée, qui était d'une beauté merveilleuse, de la prendre comme épouse ou de la lui renvoyer. On fit des recherches et on les retrouva dans les vignes de la ville; ceux qui les aperçurent rendirent compte au roi Terdat de la beauté de Hripsimée. Celui-ci, avant de l'avoir vue, envoya des vêtements précieux pour l'en revêtir et pour la lui amener comme épouse; mais lorsque les domestiques du roi furent arrivés tout en joie pour exécuter les ordres, les saintes poussèrent des cris et se mirent à prier Dieu avec larmes de préserver la vierge de l'union avec le roi.

Les domestiques retournèrent auprès du roi pour lui rendre compte qu'elle refusait les vêtements et de venir avec eux. Il ordonna alors de l'amener de

Ապա հրամայեաց բռնութեամբ առնել : Եւ առեալ զսուրբն ներքն վերամբարձ՝ ներքն ի քարշ, եւ առին ի ձեռնեակ արքային, եւ նա բարձր ձայնիւ ասէր. Տէր Յիսուս օգնեա ինձ :

Եկն ապա ևմուտ խազաւորն ի ներքս առ կոյսն, եւ սկսան մարդիկն հարսանեաց երգս գալել : Եւ ի բուռն հարկանել խազաւորին կառուցել զկամս յանկութեանն, սուրբ կոյսն զօրացեալ յԱստուծոյ՝ մարտնչէր ընդ նմա չերեք ժամ; աւուրն մինչեւ ի տասն ժամին, եւ պարտէր զխազաւորն, զոյ ուժգնութիւն զօրութեանն հռչակեալ էր ի Յոյնս եւ չիւր աշխարհն ուստի ձեռ գործոյն :

Իլ ապառաքս եւ ևս առնել զսուրբն Գայիանեա զի խոսեացի ընդ աներն իւրոյ առնել զկամս արքային : Եւ մատուցեալ սկսաւ խոսել ընդ նմա ի լեզու Հռովմայեցւոյն, եւ քաջալերեաց անշարժ կալ ի զինուածիւն Քրիստոսի : Զոր իբրեւ լուան արք որ տեղեակ էին բարբառոյն՝ բարձրաբերձ զերեսան հարկանէին, սակայն նա ոչ փոփոխեաց զբանս իւր :

Եւ մարտեաւ զարձեալ Հռիփսիմեա ի տասն ժամէ աւուրն մինչեւ ի սակ մի վիշերոյն, եւ զարտեալ զխազաւորն՝ ընկէց ներկ կոտորած յարբունական զկեսաւուցն. եւ եղեալ բռնութեամբ ընդ * ներչ ամբոխին՝ արտաքս գնացր ի քաղաքէն, ոչ ուրուք կարացեալ զնա ընդունել : Եւ հասեալ առ հնձանաքն՝ ձայն առեալեայ մատուցանէր ընկերացն, եւ ինքն հեռացեալ ի քաղաքէն ի բարձրաւանդակ տեղի մի ձանր եղեալ

* B p. 178 a.

force. Ils saisirent la sainte et l'amenèrent tantôt debout, tantôt en la traînant, jusqu'aux appartements du roi; elle criait à haute voix : Seigneur Jésus, aide-moi.

Le roi pénétra ensuite dans la pièce auprès de la vierge, et les gens venus pour les noces, se mirent à danser et à chanter. Le roi se disposa à accomplir son mauvais désir, mais la vierge sainte, fortifiée par Dieu, lutta avec lui de la troisième heure de la journée jusqu'à la dixième, et vainquit le roi dont la force et la vigueur était renommée parmi les Grecs et dans son pays à cause de ses hauts faits.

Le roi sortit et fit amener sainte Gaïanée pour qu'elle conseillât à sa pupille de céder à la volonté du roi. Celle-ci se présenta et se mit à lui parler en langue romaine et l'encouragea à rester inébranlable dans la fermeté de l'espérance du Christ. Ce que les gens, qui connaissaient la langue, ayant entendu, ils lui frappèrent la bouche à coups de pierres, mais elle ne changea pas de langage.

Hripsimée reprit la lutte de la dixième heure de la journée jusqu'à la première veillée de la nuit, et ayant vaincu le roi et l'ayant jeté à terre dépouillé de ses vêtements royaux, elle sortit, traversa de vive force * la foule, sortit hors de la ville, sans que personne osât l'arrêter, et arrivée près des vignes, elle fit entendre à ses compagnes de sa voix la bonne nouvelle,

* B p. 178 a.

կայր յաղօթս եւ ասէր. Տէր Աստուած ամենայնի, ո՞ կարիցէ հատուցանել քեզ փոխարէն բարեացս որ առ իս :

Եւ ելին զկին նորա իշխանք արքային ջահիւք եւ գահճապետն գահճաւք, եւ մատուցեալ կապեցին զսուրբն ձեռս յետս՝ եւ խնդրէին հատանել զլեզուն, զոր իւրովի հանեալ արտաքս եւ նա ի հատումն :

Եւ ապա մերկացուցեալ զպատառատուն զկնոտիկն՝ հարին չորս կոյս ոտից եւ ձեռացն, եւ զրկեցին ի վերայ կիրանելին, եւ ջահիւքն այրեցին եւ խորովեցին զամենայն մարմին նորա, եւ քարինս վարեցին ընդ զոգն եւ ի վայր վայթեցին զաղիան : Եւ մինչդեռ կայր կենդանի՝ փորեցին զաչս երանելոյն, եւ ապա անդամ անդամ յօշեցին զնա :

Եւ եկեալ զննկերայ նորա զկնի ի հնձանէն երեսուն եւ երկու՝ խնդրէին ամփոփել զմարմին սրբոյ կուսին : Իսկ զինուորքն սուր եդեալ ի վերայ կոտորեցին զամենեսեան, զոր ուրախութեամբ կատարեցան ի Քրիստոս : Եւ մի ումն որ էր հիւանդ եւ աչ կարաց զալ ընդ այլսն՝ անզէն ի հնձանն ապանին զնա ուր վանքն էին երանելեացն :

Եւ քարշեալ զկնոյն զմարմինս ամենեցուն կերակուրս լինել շանց եւ գազանաց. չորս աչ մերձենցան ամենեքին՝ այլ միայն ոչՁ գաւառս լինն, մինչեւ եկն սուրբն Գրիգոր, եւ ամփոփեալ զնոսա եդ ի վիրս հանգստեանցայց :

et s'étant éloignée de la ville, elle gravit une hauteur, tomba à genoux et se mit à prier en disant : Seigneur, Dieu de toutes choses, qui pourra jamais te rendre les bienfaits que tu m'as témoignés!

Les princes envoyés par le roi arrivèrent bientôt après elle, avec des torches, ainsi que le chef des bourreaux avec ses aides; ils saisirent la sainte, lui lièrent les mains derrière le dos, et cherchèrent à lui couper la langue, qu'elle présenta elle-même pour être coupée.

Ils la dépouillèrent ensuite de ses pauvres vêtements en loques, plantèrent quatre poteaux aux pieds et aux mains, y attachèrent fortement la bienheureuse, lui grillèrent tout le corps à la flamme des torches, couvrirent de pierres le sein, qui firent répandre les intestins. Et pendant qu'elle était encore en vie, ils arrachèrent les yeux à la bienheureuse, et lui coupèrent ensuite les membres un à un.

Ses compagnes, au nombre de trente-deux, arrivèrent de la vigne après elle, et cherchèrent le corps de la vierge sainte pour l'inhumer, mais les soldats les tuèrent toutes par l'épée, et elles moururent joyeusement pour le Christ. Une seule, qui était malade et qui ne put s'y rendre avec les autres, fut tuée dans la vigne, à l'endroit où les bienheureuses avaient établi leur couvent.

Ils traînèrent les corps de toutes pour les jeter en pâture aux chiens et aux bêtes féroces, mais aucun ne s'en approcha, et ils restèrent intacts pendant neuf jours, jusqu'à ce que saint Grégoire arriva, les recueillit et les déposa dans des tombeaux de repos.

Կատարեցաւ սուրբն Հռիփսիմեա երեսուն եւ երեք ընկերօքն՝ յամսեան Հոռի ԻԶ եւ Հոկտեմբերի Ե։

Հարսն Քրիստոսի որ վերափոխեցար այսօր վկայական արեամբ, պշնոյ պարարեալ նստեալ ընդ աջմէ երկնաւոր թագաւորին, պճնեալդ ի կուսական երկանցդ վկիդ[1]ցիս Հաւատասնեայց որք վերապատուեմք զքեզ տոնախմբութեամբ՝ ընկալ ի պարս քո զեր- * B
կնաւոր առագաստիդ, զի եւ մեք ընդ քեզ փառաւորեսցուք զՀայր եւ զՄիրզի եւ զսուրբ Հոգին յաւիտեանս, ամէն։] p. 178 b.

Հոռի Իէ. եւ Հոկտեմբերի Ջ։ Վիւս նշխարաց սրբոյն Թովմայի առաքելոյ։

Առաքեալն Քրիստոսի Թովմաս կատարեցաւ ի Հնդիկս, եւ բերաւ նշխարք նորա ի Միջագետս։ Եւ յաւուրս Յակկերտի Պարսից արքային՝ չորան զորք նորա ի Միջագետս Ասորւոց յաւար առեալ ի վանս յորում էին նշխարք առաքելոյն։ Եւ տեսեալ արկղ մի յեկեղեցւոջն՝ կարծեցին եթէ գանձ իցէ, եւ ոչ բացին ի խնդութենէն։

Իբրեւ երեկոյ եղեւ՝ պետաւոր զինուորացն վառեաց լոյս եւ առաջի երեք գարկղն զոր կարծէր գանձ լինել։ Եւ յորժամ երաց եառն սակրս ձեռնէյ. յաւուցեալ ընկէց յոտս երիվարացն, եւ նորա սկսան անպուշնել եւ կիցս ընկենուլ միմեանց, զի մի մեր-

Sainte Hripsimée mourut avec ses trente-trois compagnes, le 26 du mois de Hori, le 5 Octobre.

Fiancée du Christ, toi qui as été transportée aujourd'hui, par le sang du martyre, et es assise, reine toute parée, à la droite du roi des cieux[1], reçois-nous dans * tes réjouissances, dans ta chambre nuptiale céleste, nous * B
qui sommes nés de tes entrailles virginales, nous les églises d'Arménie, qui p. 178 b.
t'honorons par la célébration de ta fête, afin que nous puissions avec toi glorifier le Père, le Fils et le Saint-Esprit éternellement. Amen.]

27 HORI, 6 Octobre.

Invention des restes du saint apôtre Thomas.

L'apôtre du Christ Thomas mourut aux Indes; ses restes furent rapportés en Mésopotamie. Aux jours de Haskerte [Hisdeguerde] roi des Perses, ses troupes ayant envahi la Mésopotamie de Syrie, mirent au pillage le couvent où se trouvaient les restes de l'apôtre. En apercevant un coffret dans l'église, ils s'imaginèrent qu'il contenait un trésor et ne l'ouvrirent point, de joie.

A la tombée de la nuit, le chef des troupes demanda de la lumière et se fit apporter le coffret qu'il croyait contenir un trésor. Mais lorsqu'il l'eut ouvert, il n'y trouva que des ossements de mort; irrité, il les jeta aux pieds des

1. Ps. XLIV [XLV], 10.

ձեացին ի նշխարան : Եւ պարսիկն որ կայր ի վերայ ձիոցն՝ կարծեաց եթէ գազան ինչ մտեալ է ի մէջ երիվարացն, սկսաւ որոնել եւ տեսանել լոյս աստղանման ի բորբոքեր
* A fol. 54 r° a. ի վերայ ոսկերացն. * եւ ժողովեալ զամենայն զգուշութեամբ՝ եդ յարկեղն յորում էր յառաջագոյն : Եւ ոչ ումեք պատմեաց զտեսիլն, այլ առեալ գնաց յերկիրն Հայոց, եւ անդ ընթերցեալ գրիչն որ ի վերայ արկեղն՝ գիտացին եթէ նշխարք սուրբ առաքելոյն Թոմայի է :

Եւ կարգեցին զաւուրն գայն ասն, որ օր Իէ Հոկտեմբերի : Յորում տեղոջ բազում բժշկութիւնք լինէին զիս զիս ախտից եւ տիւանգութեանց :

Եւ այն պարսիկ հաւատաց եւ եղեւ քրիստոնեայ, եւ ընտիր կրօնաւոր : Եւ սպասաւորեաց սուրբ նշխարացն մինչեւ ցօր մահուան իւրոյ՝ վառաւարելով զՀաւատամ յաւիտեան :

Յայսմ աւուր վկայաբանութիւն սրբուհւոյն Կայեանեայ եւ ընկերաց :

Զգաստութեանց մայրն սրբուհին Կայեանեա՝ իբրեւ կատարեցաւ սուրբն Հռիփսիմէ եւ ընկերք նորին, նա զիս եւս կապեալ կայր չարաչար խառան ի պարանոցն արկեալ : Երբ անդր եկեալ գահճապետն յարքային Տրդատայ, պարծելով չարամահ առն եւ զնա եւ զերիս ընկերս նորա. Զի իշխեաց, ասէ, վնասակար խրատու իւրով կորուսանել գայն

chevaux, qui se mirent à donner des signes d'inquiétude et à lancer des ruades, pour ne pas s'approcher des restes. Le Persan qui surveillait les chevaux, croyant qu'une bête s'était introduite parmi les chevaux, se mit à chercher et aperçut une lueur, en forme d'étoiles, qui scintillait au-des-
* A fol. 54 r° a. sus des ossements. * Il les recueillit tous avec précaution et les remit dans le coffret où ils étaient auparavant. Il ne raconta à personne la vision, mais prit le coffret et se rendit au pays d'Arménie, et là ayant fait lire l'inscription qui se trouvait sur le coffret, on reconnut que c'étaient les restes de l'apôtre Thomas.

On établit une fête en ce jour, le 27 du mois de Hori, le 6 Octobre. En cet endroit s'accomplit nombre de guérisons pour diverses infirmités et maladies.

Le Persan se convertit, devint chrétien et un excellent religieux. Il desservit les saints restes jusqu'au jour de sa mort pour glorifier Dieu éternellement.

En ce jour, martyre de sainte Gaïanée et de ses compagnes.

La mère de modestie, sainte Gaïanée, se trouvait à la mort de sainte Hripsimée et de ses compagnes, encore cruellement enchaînée, avec une corde au cou. Le chef des bourreaux envoyé par le roi Terdat vint à elle, en se vantant de la faire mourir d'une mort cruelle, elle et ses trois compagnes : Car,

որ զգեկեցկութիւն զիցն ունէր ի վերայ երկրի. արդ զաս կատաղահ ապանցուք : Եւ առեալ զնոսա ի քարշ՝ հանին * արտաքոյ քաղաքին ի տեղի մի ճապճախուտ, ներձ ի * A fol. 54 r° b.
պարիսպն փոսին որ շուրջ զայր պքաղաքաւն :

Եւ անդ կապեցին զմի մի ի նոցանէ ընդ չորս չորս ցիցս, եւ ծակեցին ի սկզնան զմորթս նոցա, եւ եղեալ փող փչեցին եւ պրկեցին զմարմինս նոցա փքովքն : Եւ ներքուստ ի վեր քերթեցին մինչեւ ի ստինան, եւ ծակեալ զծոծրակն՝ հանին զլեզուն ընդ այն, եւ բարձնս վարեցին ընդ զոգս նոցա եւ ի վայր վայթեցին զաղիս նոցա, եւ բրեցին զաչս նոցա : Եւ մինչդեռ զոհութիւն եւ աղօթքն ի բերանս իւրեանց էին, արով բարձին զգլուխս նոցա : Եւ կատարեցան ձգնապգեաց կանայքն Գայիանէ եւ երիք ընկերք նորա, եւ մի ի հնձանին սպանաւ, յամսեանն Հոռի իէ եւ Հոկտեմբերի Զ :

Արդ որ ի Հռոմայեցւոց բազարքէն ելին աւելի քան զեօթանասուն մարդ, եւ մնացին այսր անդր, բայց որ ընդ սուրբ կանայսն կատարեցան ի Վաղարշապատ քաղաքի ընդ Հռիփսիմեայ եւ ընդ Գայիանեայ երեսուն եւ եօթն մարդ, եւ ընկեցան մարմինք ամենեցունց շանց քաղաքին եւ թռչնոց երկնից :

Եւ արձեալ յոյժ թագաւորն վասն կորստեան զեղեցկութեանն Հռիփսիմեայ, ոչ ևկեր եւ ոչ արբ յաւուրն յայնմիկ : Ապա ել թագաւորն * ի կառս կամեցեալ որս առնել, * A fol. 54 v° a.
եւ իբրեւ ել ընդ դուռն քաղաքին՝ իսկոյն հասանէ նմա պատուհաս Աստուծոյ, այսոյն

disait-il, elle a osé par ses conseils subversifs causer la perte de celle qui avait une beauté de déesse sur la terre; à nous maintenant de la faire mourir atrocement. Et les ayant saisies, on les entraîna * hors de la ville, à un en- * A fol. 54 r° b.
droit marécageux, près de la tranchée qui entoure la ville.

On y lia chacune d'elles à quatre poteaux, on leur trouа la peau près des chevilles et y introduisant un chalumeau, on y souffla pour faire enfler leur corps. Ensuite on les dépouilla de leur peau de bas en haut jusqu'aux seins, et leur ayant perforé la nuque on en fit sortir par là la langue; on remplit leur sein de pierres, ce qui fit jaillir leurs entrailles; on leur creva les yeux. Et pendant qu'elles avaient encore sur les lèvres la prière et les actions de grâces, on leur trancha la tête par l'épée. Ces femmes ascétiques, Gaïanée et ses trois compagnes, et une qui fut mise à mort dans la vigne, moururent le 27 du mois Hori, le 6 Octobre.

Or celles qui quittèrent la ville de Rome étaient au nombre de plus de soixante-dix; plusieurs d'entre elles restèrent çà et là; quant à celles qui moururent dans la ville de Valarchapat avec Hripsimée et Gaïanée, elles étaient au nombre de trente-sept personnes. Les corps de toutes furent jetés en proie aux chiens de la ville et aux oiseaux du ciel.

Le roi fut très affecté de la perte d'une beauté comme celle de Hripsimée; il ne mangea ni ne but ce jour-là. Ensuite le roi monta * en voiture, voulant se * A fol. 54 v° a.
rendre à une partie de chasse, et lorsqu'il eut franchi la porte de la ville, il

պղծոյ հարեալ գնա ի վայր ընկէց ի կառապն, եւ սկսաւ ուտել զմարմինն իւր. մոլեգնեալ անհնարին անզգայութեամբ, եւ ելեալ ի մարդկային բնութենէ եւ լեալ ի կերպարանս խոզի, եւ բուսեալ ընդ բոլոր մարմին նորա խոպանատեաւ, եւ կերպարանք երեսաց նորա կնճռացեալք իբրեւ զգետնաբիլ եւ զարմատակեր գոճանաց, եւ ժանիք նորա մեծացեալք եւ սրեալք իբրեւ մեծամեծ վարազաց, ընդ խոզ քէշալով եւ կոծելով ընդ երկիր ի մօրս եւ ցեղգուանս բնակելով, զի ոչ կարացին արգելուլ գնա ի քաղաքին. մի՝ վասն բնական ուժոյն, եւ մի՝ զի այժ զիւացն հարեալ էր ի նա:

Եւ անդ կայր զինն սիւ եւ զինն զիշեր, մինչեւ հրամանաւն Աստուծոյ՝ եկ սուրբն Գրիգոր ի վերապէն եւ բժշկեաց գնա եւ զիշխանան զիւաբախս:

Եւ ամփոփեաց զինշխարս սրբոց վկայիցն որ կային անթաղ զայն ինն օրն, եւ ոչ էին հոտեալ այլ բուրէր անուշահոտութիւն իբրեւ յայնիս խնկոց. եւ ոչ գազան կամ թռչուն մերձենալ էր ի նոսա: Եւ ժողովեալ ի հնձանս նոցա՝ ուսոյց նոցա վարդապետեալ թողուլ * զմոլորութիւն կռապաշտութեանն, եւ պաշտել զԱստուած ճշմարիտ եւ սքանչելագործ. որ եղեւ իսկ. զի հաւատացին ամենայն աշխարհն Հայոց, եւ շինեցին վկայարանս եւ զսուրբսն ի հանգիստ փոխեցին, յորում տեղւոջ փառաբանի սուրբ Երրորդութիւնն, այժմ եւ միշտ:

* A fol. 54 v° b.

lui arriva aussitot le châtiment de Dieu : le démon impur le frappa et le fit tomber de la voiture; il se mit à dévorer son propre corps, et devenu furieux, d'une inconscience épouvantable, hors de la nature humaine, il prit la forme d'un porc; son corps se couvrit complètement de poil de porc, les traits de son visage se changèrent en un museau calleux d'animaux qui fouillent le sol et dévorent les racines. Les griffes crûrent et devinrent crochues comme celles d'énormes sangliers. Il grogna comme un porc, s'abattant contre le sol et habitant les endroits marécageux et parmi les roseaux; car on ne pouvait le retenir dans la ville, d'abord à cause de sa force naturelle et ensuite parce que la force des démons s'était adjointe en lui.

Il y resta neuf jours et neuf nuits jusqu'à ce que, par la permission de Dieu, saint Grégoire sortit du puits, le guérit et avec lui les princes possédés du démon.

Saint Grégoire recueillit les restes des saintes martyres qui étaient restés sans sépulture pendant neuf jours, et qui non seulement n'étaient point décomposés, mais par contre exhalaient une odeur suave comme celui d'encens fin; aucune bête féroce ou oiseau ne s'en étaient approchés. Il rassembla le peuple à la vigne des saintes, prêcha et lui enseigna à abandonner * l'erreur de l'idolâtrie et adorer le vrai Dieu, auteur des miracles. Et en effet, tout le pays d'Arménie se convertit; on construisit des chapelles de martyrs et on y déposa en paix les saintes, et c'est en ce lieu qu'est glorifiée la sainte Trinité, maintenant et toujours.

* A fol. 54 v° b.

[B * Վկայութիւն սրբոյ առաքելոյն Թովմայի յերկոտասանիցն՝ որ երկուորեակն անուանէր, եւ եղբօր իւրոյ։ * B p. 179 a.

Սուրբ առաքեալն Քրիստոսի Թովմաս՝ անուանեալն երկուորեակ՝ որոյ եղբայր երկուորակից էր Եղիազարոս. սա ըստ հրամանին Տեառն գնաց ի Հնդիկս եւ ուսուցանէր զբանն Աստուծոյ, եւ ձեռնադրեաց զՄիփորա քահանայ։

Եւ թագաւորն Հնդկաց Միսդա՝ ոչ ընկալաւ զքարոզութիւն առաքելոյն, էարկ զնա ի բանդ եւ զայլ բազումս ի հաւատացելոց եւ չընդունողաց զքարոզութիւն նորա։

Իսկ կին թագաւորին՝ Տերտա եւ որդի իւր Յուզանէս եւ Միգոնեա եւ Նարկեա, ի գիշերի երթեալ կաշառեցին զբանտապանսն, եւ մտին գաղտաբար առ առաքեալն եւ ընկալան զբանն Աստուծոյ եւ մկրտեցան։ Եւ լուեալ արքային՝ ցասուցեալ բարկութեամբ մեծաւ, հրամայեաց հինգ զօրականաց եւ հանին զսուրբ առաքեալն ի լեառն, եւ տիգախոց արարեալ սպանին։ Եւ այնպէս կատարեցաւ ի Քրիստոս՝ Հոկտեմբերի Զ եւ Հոռի Իէ։

Իսկ Միփորա եւ Յուզանէս մնացին ի լեառն, եւ մի ոմն ի ծառայիցն Միսդայ՝ այսահարեալ եւ ոչ հանդիպեցաւ բժշկութեան։ Եւ երթեալ Միսդա ի գերեզման առաքելոյն եւ ոչ գտեալ զմարմինն, վասն զի աշակերտք սրբոյն Թովմայի թագուցին զզուշութեամբ, եւ առեալ ի հողոյն՝ ցանեալ ի վերայ ծառային եւ առժամայն բժշկեցաւ։

[B * Martyre du saint apôtre Thomas, l'un des douze, surnommé le Jumeau, et de son frère. * B p. 179 a.

Le saint apôtre du Christ Thomas, surnommé le Jumeau, dont le frère jumeau était Éliazar, se rendit, sur l'ordre du Seigneur, aux Indes et y enseigna la parole de Dieu; il y ordonna le prêtre Miphora.

Le roi des Indes, Misda, n'accueillit point la prédication de l'apôtre, le fit jeter en prison et avec lui nombre de fidèles et de ceux qui avaient accueilli sa prédication.

Terta, la femme du roi, et son fils Jouzanès, et Migonea et Narcea, se rendirent pendant la nuit auprès des geôliers, les achetèrent, et entrèrent secrètement auprès de l'apôtre, accueillirent la parole de Dieu et se firent baptiser. Ce qu'ayant appris, le roi entra dans une grande colère et ordonna à cinq soldats de conduire le saint apôtre sur une montagne et de l'y tuer à coups de lance. C'est ainsi qu'il mourut pour le Christ, le 6 Octobre, le 27 Hori.

Miphora et Jouzanès restèrent dans la montagne. Un des serviteurs de Misda devint possédé du démon et ne put trouver la guérison. Misda se rendit au tombeau de l'apôtre, mais n'y trouva pas le corps, car les disciples de saint Thomas l'avaient caché soigneusement; il prit de la terre, en répandit sur le domestique qui guérit immédiatement.

Յայսմ աւուր վկայութիւն սրբոյն Գայիանեայ եւ երկու ընկերաց իւրոց։

* B p. 179 b. Յետ կատարման կուսին սրբոյն Հռիփսիմեայ՝ վաղիւն աւր գահճապետն * եհաս հրաման ի թագաւորէն սպանանել զսուրբն Գայիանէ, եւ պատուէր եւս նախ պլեղուն ընդ ծոծրակն քարշել, եւ ապա սպանանել. Զի իշխեաց, ասէ, խրատել զչքնաղազեղն Հռիփսիմեա եւ արհամարհել զիս։

Եւ ապա հանին զնա երկու ընկերօքն արտաքոյ քաղաքին ընդ դուռն հարաւոյ, եւ վարեցին չորս չորս ցիցս երից սուրբ կուսանացն, եւ պատառեալ դհանգերձան պրկեցին ի վերայ։ Եւ ձակեալ զգձղունս նոցին վող եւ փչելով մորթեցին զերանելեան կենդանւոյն մինչեւ ի սոխնան։ Եւ ձակեալ զծոծրակն՝ պլեղուն ընդ այն հանին, եւ վարեցին քարինս ընդ զոգսն եւ ղրուեցին զաղիս նոցա, եւ քանղէ զեռ եւս կային կենդանի՝ բարձին զզլուխս նոցա սրով։ Եւ այսպէս բարի խոստովանութեամբ կատարեցան ի Քրիստոս՝ Հոռի ԻՀ եւ Հոկտեմբերի Զ։

Եւ յետ վեց աւուր նահատակութեան սոցա՝ ատատւածեցէն բարկութեանն հարեալ պթագաւորն փոխեաց ի կերպարանս խոզի եւ ամենայն զօրքն այսահարեցան չարաչար։

Յայնժամ տեսիլ երեւեցաւ մինագամ եւ երկիցս քուէր թագաւորին Խոսրովիխտոյ՝ յղել յԱրտաշատ եւ հանել զսուրբն Գրիգոր, որ եկեալ բժշկեսցէ զհարուածս նոցա։

En ce jour, martyre de sainte Gaïanée et de ses deux compagnes.

Après la mort de la vierge sainte Hripsimée, le lendemain le chef des bour-
* B p. 179 b. reaux * reçut l'ordre du roi de tuer sainte Gaïanée. Il lui recommanda d'abord de faire sortir la langue par la nuque et de la tuer ensuite : Pour avoir, disait-il, conseillé la belle Hripsimée et de m'avoir méprisé.

On l'emmena avec ses deux compagnes hors de la ville, par la porte du sud ; on planta quatre poteaux pour chacune des trois vierges saintes, on leur déchira les vêtements pour les y lier fortement. On troua leurs chevilles, on y introduisit des chalumeaux et après y avoir soufflé, on dépouilla de leur peau les bienheureuses vivantes jusqu'aux seins. On perça leur nuque, on en fit sortir leur langue, on remplit leur sein de pierres qui firent répandre leurs entrailles, et pendant qu'elles étaient encore vivantes on leur trancha la tête par l'épée. C'est ainsi qu'elles moururent en bonne confession pour le Christ, le 27 Hori, le 6 Octobre.

Six jours après leur martyre, la colère divine frappa le roi et lui donna la forme d'un porc ; tous les soldats devinrent cruellement possédés du démon.

C'est alors qu'une vision apparut une première et une deuxième fois à la sœur du roi, Khosrowidoukht, [lui enjoignant] d'envoyer à Artachat pour faire sortir saint Grégoire [du puits], pour qu'il vienne les guérir de leurs châtiments.

Եւ մինչեւ եկն Գրիգոր՝ զաւուրս իննն կային անթաղ մարմինք սուրբ կուսանացն. իսկ նա եկեալ խնդրեաց թէ ուր են : Եւ եկեալ յիւրաքանչիւր տեղիս վկայութեան՝ եգիտ անմերձ ի գազանաց եւ անապական. ժողովեաց ինքնին միայն իւրեանց զգեստուքն եւ եղ ի տապանի՝ մինչեւ հաւատացին ի Քրիստոս :

Եւ շինեաց երիս տաճարս նոցա ի վկայութեան տեղիսն ըստ տեսլեանն երեւման, անդ եղ զմարմինս նոցա պատուով՝ տրս կան մինչեւ ցայսօր, եւ ընձեռեն բժշկութիւն ամենայն ցաւոց :

Ի սմին աւուր յիշատակ է Նիկիտայ խոստովանողին Քրիստոսի :]

Հոկ. ԻԸ եւ Հոկտեմբերի Ը : Վկայաբանութիւն սրբոցն Սարգսի եւ Բագոսի :

Սուրբ եւ փառաւորեալ վկայքն Քրիստոսի Սարգիս եւ Բագոս՝ էին ի ժամանակս ամբարիշտ արքային Մաքսիմիանոսի : Եւ էր պատուեալ սուրբն Սարգիս պռեմիկուռ դասուց կենդիլէոնայ. եւ սուրբն Բագոս էր պատուեալ սեկոնդիկուռնոյն գնդին, եւ էին հաւատովն Քրիստոսի եւ հմուտք աստուածային պրոց :

9 Վկայաբանութիւն] Վկայութիւն B — սրբոցն] սրբոց վկայիցն Քրիստոսի *add.* B || 12 կենդիլէոնայ] կենդիլիոնայ B.

Jusqu'à ce que Grégoire fût arrivé, neuf jours durant, les corps des vierges saintes restèrent sans sépulture. Il vint et s'enquit du lieu où ils étaient. Et lorsqu'il arriva à l'endroit du martyre de chacune d'elles, il trouva qu'aucune bête féroce ne s'était approchée d'elles et qu'elles étaient restées sans corruption. Il les recueillit lui-même avec leurs vêtements et les déposa dans des tombeaux, jusqu'à ce que le peuple se fût converti au Christ.

Il construisit trois temples sur l'emplacement de leur martyre, d'après la vision divine qui lui avait apparu, y déposa avec honneur leurs corps, et ils y sont encore et procurent la guérison de toutes les infirmités.

En ce jour, commémoration du confesseur du Christ Nicétas [1].]

28 hori, 7 Octobre.

Martyre des saints Sergius et Bacchus.

Les saints et glorieux martyrs du Christ Sergius et Bacchus vivaient aux jours de l'empereur Maximien, l'impie. Saint Sergius était honoré du titre de Primicerius, de l'école des Kentiliens [2], et saint Bacchus de celui de Secundicerius de cette troupe. Ils étaient de foi chrétienne et versés dans les Écritures divines.

1. Comme il y a plusieurs saints de ce nom, il serait difficile de constater duquel il s'agit ici, probablement de Nicétas patriarche et confesseur, célébré le 13 Octobre dans les synaxaires grecs. — 2. Le synonyme grec dont cela paraît être une traduction, dit : τῆς σχολῆς τῶν κεντηλίων .M. de S.

Եւ մատնեցին զնոսա Մաքսիմիանոսի արքայի : Եւ հրամայեաց նոցա երթալ ի բազինս կուոցն եւ երկիր պագանել ընդ ինքեան : Եւ յորժամ գնացին եմուտ թագաւորն եւ հաղորդեցաւ ի սիղծ զոհիցն, եւ սրբոցն արտաքոյ կացեալ զձեռս յերկինս ամբարձեալ ապաչէին զԱստուած փրկիլ ի մոլորութենէ կուոցն :

Եւ գիտացեալ անօրէնն արքային՝ հրամայեաց հատանել զգլուխս նոցա եւ զակա- 5
* A fol. 55 r° a. *նակաց ոսկի մանեակն հանին ի պարանոցէ նոցա, եւ զպատմուճանան ՝ արքունական եւ զբազմիցս յանձանց իւրեանց : Եւ զկնգուղին նոցա զգեստս անարգս եւ կանացիս, եւ արկին շղթայս ի պարանոցս եւ յոտս նոցա եւ անցուցին ընդ մէջ քաղաքին այսպէս առնելով . եւ տարան առ Անտիոքոս պատուարն Օգոստեայ Եփրատեսեայ քաղաքի մերձ ի Տաճկունս, եւ գրեաց առ նա զի արասցէ նոցա հարցաքննութիւն :* 10

Եւ յորժամ մերձեցան ի քաղաքն յայն որ կոչի Վարսվարիսան, եւ ի մէջ գիշերի հրեշտակ Աստուծոյ երեւեցաւ նոցա եւ քաջալերեաց զնոսա : Եւ յորժամ հասին ի տեղին՝ արկին զնոսա ի բանդ, եւ նոյնպէս հրեշտակ Աստուծոյ երեւեցաւ նոցա եւ զօրացոյց զնոսա :

Եւ ընդ առաւօտն կացուցին առաջի Անտիոքոյ պատուարին զտէրն Բագոս, եւ 15
ձգեցին զնա արջառաջլոք եւ այնչափ չարչարեցին մինչեւ զոհիճքն նուագեցան եւ

1 արքայի] ամբարշտի B || 2 ընդ ինքեան *om.* B || 3 զձեռս] իւրեանց *add.* B || 4 փրկիլ] փրկել զնոսա B || 7 շղթայս] երկաթիս *add.* B || 11 ի քաղաքն յայն որ կոչի] ի սահմանսն յայնոսիկ ի քաղաքն B || 12 Աստուծոյ] Տեառն B || 13 Աստուծոյ *om.* B.

On les dénonça à l'empereur Maximien. Il leur ordonna de se rendre au temple des idoles pour les adorer avec lui. Lorsqu'ils s'y furent rendus, l'empereur y pénétra et participa aux sacrifices impurs, mais les saints, restés dehors, levèrent les bras au ciel, implorant Dieu de les délivrer de l'erreur des idoles.

L'empereur impie l'ayant appris, ordonna de leur trancher la tête. On leur enleva le collier d'or enrichi de pierres précieuses qu'ils portaient au cou,
* A fol. 55 r° a. on dépouilla leur personne des vêtements ˙royaux et du manteau, on leur passa honteusement des vêtements de femme, et une chaîne au cou et aux pieds, et on les promena à travers la ville comme sujets de dérision. On les conduisit ensuite chez le juge Antioche, de la ville Augustæ Euphratesiæ, près des Sarrasins, à qui l'empereur avait écrit de les soumettre à un interrogatoire.

Lorsqu'ils furent près de la ville dite Barbarissum, la nuit, l'ange de Dieu leur apparut et les encouragea. Arrivés à destination, on les jeta en prison. L'ange de Dieu leur apparut de nouveau et les encouragea.

Au matin, on mit saint Bacchus en présence du juge Antioche. On le flagella avec des nerfs de bœuf et on le tortura à tel point que les bourreaux

անկան յերկիր : Եւ ասէ սուրբն Բաքոս անարգանօք դյատաւորն . Եւ ոչ ի զօրականսդ քո խնայես : Եւ ձայն եղեւ յերկնից եւ ասէ . Եկեսջիր արդ եւ հանգիջիր ի պատրաստեալ արքայութիւն քեզ, արի եւ բաջ զօրական իմ. եւ առաժամայն աւանդեաց զհոգին իւր առ Աստուած : Եւ զմարմինն ընկեցին զազանաց կերակուր լինել, եւ ի գիշերին յայնմիկ
5 ոմանք * յեղբարցն գողացան վնշխարան եւ թաղեցին յայրի միջ : * A fol. 55 r° b.

Իսկ սուրբն Սարգիս ի բանդին աղօթելով լայր առ Աստուած եւ ասէր . Վայ ինձ եղբայր իմ եւ ընկերակից Բաքոս, այլ ոչ եւս ի միասին սաղմոսանք եթէ . Զինչ բարի կամ զինչ վայելուչ զի բնակին եղբարք ի միասին : Արուեցար յինէն եւ եկեր յերկինս, եւ թողեր զիս յերկիր միայնացեալ միայն անմխիթար :

10 Եւ յայնմ գիշերի երեւեցաւ նմա սուրբն Բաքոս պայծառացեալ տեսակաւ, զգեցեալ զմարմնական պատուոյն իւրոյ զգեստ եւ զպատմուճանս եւ զմանեակն ոսկի ի պարանոցին . եւ ասէ . Ընկէր սրտմիս եւ հոգաս եղբայր իմ Սարգիս, թէպէտ եւ մարմնով բաժանեցայ ի քէն, այլ խոստովանութեամբ կապեալ կամ ընդ քեզ, եւ ոչ թողից զքեզ այլ ի միասին սաղմոսանք. ի ճանապարհս պատուիրանաց քոց ընթացայ : Փութա՛
15 եղբայր եւ հասիր ինձ զի պատրաստեցաւ քեզ պսակն արդարութեան :

2-3 Եւ ձայն . . . զօրական իմ *om.* B || 5 զնշխարան] զմարմինն B || 6 աղօթելով լայր] աղօթեր լալով B || 8 զի բնակին] այլ զի բնակեսցեն B || 9 յերկիր] յերկրի B — միայն *om.* B — անմխիթար] անմխիթարեալ B || 10 նմա] յանուրջս *add.* B || 13 կամ] եմ B.

s'évanouirent et tombèrent à terre. Saint Bacchus dit avec mépris au juge : Tu n'épargnes même pas tes soldats! Une voix du ciel se fit entendre et dit : Viens maintenant et repose-toi dans le royaume qui t'est préparé, mon brave et courageux soldat. Il rendit aussitôt son âme à Dieu. On jeta son corps en pâture aux bêtes fauves, mais cette nuit-là quelques * frères dérobèrent les restes et les inhumèrent dans une grotte. * A fol. 55 r° b

Quant à saint Sergius, il priait Dieu dans la prison, versait des larmes et disait : Hélas, mon frère et collègue Bacchus, nous ne psalmodions plus ensemble : *Comme il est bon et agréable que des frères demeurent ensemble*[1]. Tu t'es séparé de moi et tu es monté au ciel en me laissant seul sur la terre, abandonné et sans consolation.

Dans la même nuit saint Bacchus lui apparut sous un aspect éclatant, revêtu de l'uniforme qui convenait au grade séculier qu'il avait occupé, avec son manteau et le collier d'or au cou, et lui dit : Pourquoi es-tu triste et soucieux, mon frère Sergius? Bien que je sois séparé de toi de corps, je te reste toujours attaché par la confession de foi et je ne t'abandonnerai point; nous psalmodierons ensemble : *J'ai parcouru la voie de tes préceptes*[2]. Hâte-toi, frère, et rejoins-moi, car la couronne de justice a été préparée pour toi.

1. Ps. cxxxii [cxxxiii], 2. — 2. Ps. cxviii, 32.

Եւ երթեալ պատաւորին ի քաղաքն Սորոն եւ գկնի իւր տարաւ զսուրբն Սարգիս. եւ բազում ողոքանօք եւ սպառնալեօք բռնադատէր զնա եւ առիւծէր ուրանալ զՔրիստոս եւ զոհել կռոցն : Եւ չորժամ ոչ կարացեալ կամապիւտ լինել առ սուրբն՝ հրամայեաց
* A fol. 55 v° a. *նմա զգեցուցանել կօշիկս երկաթիս * սուր բեւեռօք եւ ընթացուցանէին առաջի երիվարին իւրոյ մինչեւ ի Տետրապիւրգիա : Եւ սաղմոսէր ի գնացսն իւր եւ ասէր. Համբերելով համբերեցի Տեառն եւ նայեցաւ առ իս :*

Եւ արկին ի բանդ : Եւ ի գիշերին երեւեցաւ նմա հրեշտակ Աստուծոյ եւ բժշկեաց զվէրս նորա : Եւ զարձեալ անտի կօշկօքն երկաթիք տարան ի քաղաքն Ռոսափոն, ինն մղոնաւ հեռի ի Տետրապիւրգիայէ, եւ անդ եհատ ի վերայ վճիռ՝ զի սրով սպանցեն զնա : Եւ տարեալ ի տեղին՝ գնացին զկնի նորա բազմութիւնք արանց եւ կանանց, նաեւպէս եւ անասունք գնացին անդ եւ ողբային ընդ ժողովրդեանն զմահն սրբոյն՝ անբարբառ ձայնիւք որպէս բանաւորք : Եւ սրբոյն կացեալ յաղօթս, արարեալ գնշան խաչին, ասէ. Ինկայ Տէր զկոպի իմ եւ հանգի՛ր երկնային խորանաց ընդ այնոսիկ որ հաճոյ եղեն քեզ :

Եւ ձայն եղեւ առ նա երկնից եւ ասէ : Եկեսջիր եւ դու զօրական իմ Սարգիս, ի

1 *Սորոն*] *Սուրոն* B || 3 *կամապիւտ*] *գամապիւտ* B || 4 *զգեցուցանել*] *նմա add.* B || 5 *իւրոյ om.* B — *իւր om.* B || 7 *Եւ ի գիշերին ... զվէրս նորա om.* B || 8 *Ռուսափոն*] *Ռուսափոն* B || 9 *սրով*] *հատեալ զգլուխ add.* B || 10 *կանանց*] *ողբալով add.* B — *նոյն պէս ... բանաւորք om.* B || 15-p. 379 l. 2 *Եւ ձայն ... յայսոսիկ*] *Եւ աւժամայն հատին զգլուխ նորա* B.

Le juge, s'étant rendu à la ville de Soura, emmena à sa suite saint Sergius. Par beaucoup de bonnes paroles et des menaces il l'obligea et le pressa de renier le Christ et d'immoler aux idoles. Ne parvenant pas à persnader le
* A fol. 55 v° a. saint, il ordonna de lui passer des chaussures de fer * avec des clous pointus et de le faire courir devant son cheval jusqu'à Tetrapyrgia. Le saint dans sa course psalmodiait et disait : *J'ai patienté longuement pour le Seigneur et Il m'a comblé de son regard* [1].

On le jeta en prison. La nuit, l'ange de Dieu lui apparut et le guérit de ses blessures. On l'emmena de nouveau de là à la ville de Rosaphon avec des chaussures de fer aux pieds, à neuf lieues de distance de Tetrapyrgia, où le juge donna la sentence de le faire mourir par le glaive. On le conduisit à l'endroit; une foule nombreuse d'hommes et de femmes le suivait, en même temps que des animaux qui s'y rendirent avec le peuple, en gémissant, sur la mort du saint, de leur voix sans langage, comme s'ils étaient doués de raison. Le saint se mit à prier, fit le signe de la croix et dit : Reçois, Seigneur, mon âme, et repose-la dans tes temples célestes parmi ceux qui ont été agréables à Toi.

Une voix lui parvint du ciel qui dit : Viens aussi, toi, mon soldat

1. Ps. XXXIX [XL], 1.

պատրաստական քեզ յարքայութիւնն երկնից : Եւ հատին զգլուխ նորա, եւ պատատեցաւ տեղին յորում հեղաւ արիւնն, եւ եղեւ վիհ մեծ որ է մինչեւ յայսօր :

Եւ յետ միոյ ամին եկին նախանձորդք քրիստոնեայք ի քաղաքէն Սուրայ, եւ կամեցան յափշտակել զնշխարս սրբոյն Սարգսի : Եւ ծագեաց լոյս * մեծ ի տեղւոջն յայնմիկ, * A fol. 55 v° b.
եւ ժողովուրդք քաղաքին Հռոսափոնայ ելին զինուք ի պատերազմ, եւ միաբանեալք սիրով ընդ միմեանս շինեցին մատուռն եւ վնացին :

Եւ յետոյ ժողովեցան երկոտասան եպիսկոպոսք, շինեցին ի Հռոսափոն եկեղեցի մեծ եւ փառաւոր, եւ անդ եդին զնշխարս սրբոյն Սարգսի, եւ բազում բժշկութիւնք լինին անդ մինչեւ յայսօր :

Կատարի ոօն սրբոցս Սարգսի եւ Բաքոսի, Հոկտեմբերի է :

Յայսմ աւուր կատարեցան սուրբք վկայքն Երիսաոսի, Նազարիոս, Գերբասիոս, Պռոտասիոս, Կելսիոս, սրով եւ հրով ի Ներոն արքայէն :

[B Յամին աւուր նահատակութիւն սուրբ եւ մեծ քահանայավկային եւ սքանչելագործին Պաւղոքրոնիոսի՝ որ յԱրիանոսաց կատարեցաւ :]

3 նախանձորդք] նախանձոտ B || 8 փառաւոր] գեղեցիկ B || 10 սրբոցս] սրբոց վկայիցն B — Հոկտեմբերի է] եւ Հոկ. ԻԲ՝ *add.* B || 12 հրով] ի կապաչա *add.* B.

Sergius, dans le royaume des cieux qui t'a été préparé. On lui trancha la tête. A l'endroit où son sang coula, le sol s'entr'ouvrit et devint un gouffre immense qui existe encore jusqu'aujourd'hui.

Un an après, des chrétiens, jaloux de la ville de Soura, vinrent dans l'intention de dérober les restes de saint Sergius. Une grande lumière * jaillit * A fol. 55 v° b.
à l'endroit et la population de la ville de Rosaphon accourut armée pour livrer combat, mais ils s'entendirent à l'amiable, y construisirent une chapelle et se séparèrent.

Plus tard, douze évêques, s'étant réunis, construisirent à Rosaphon une grande et superbe église, y déposèrent les restes de saint Sergius, où de nombreuses guérisons s'opèrent jusqu'aujourd'hui.

La fête des saints Sergius et Bacchus a lieu le 7 Octobre.

En ce jour furent mis à mort les saints martyrs du Christ Nazarius, Gervasius, Protasius, Celsius, par le glaive et les flammes, sur l'ordre de l'empereur Néron.

[B En ce même jour, martyre du saint et grand prêtre martyr et thaumaturge Polychronios, qui fut mis à mort par les Ariens.]

Հոկ. ԻԹ եւ Հոկտեմբերի Ը : Վկայաբանութիւն սրբուհւոյ ապաւնոյն Քրիստոսի Պելիգեայ կուսին :

Երանելին Պելիգեա՝ էր ի քաղաքէն Տարսոնայ, ի ժամանակս անօրէն արքային Դիոկղետիանոսի :

Եւ սրբասնեալ եպիսկոպոսն Կղենոս զբազումս մկրտեաց յանհաւատիցն, որ եւ մարտիրոսացան յանուն Յիսուսի Քրիստոսի, եւ այլք ի բանս եւ յաքսորս մաշեցան :

Եւ ի միում գիշերի եառս ի տեսլեանն Պելիգեա զկերպարանս Կղենոնայ եպիսկո-
* A fol. 56 r° a. *պոսին : Եւ ընդ առաւօտն առաքեաց զնա մայր իւր ի սնուցող դայեակն * իւր, ընդ այլ երկու ազախնայս. եւ Պելիգեա թողեալ զճանապարհն որ տանէր առ դայեակն, եւ գնաց առ եպիսկոպոսն . եւ լուեալ ի նմանէ զբանն Աստուծոյ՝ մկրտեցաւ հանդերձ ազախնովքն իւր : Եւ հանեալ ի յանձնէ իւրմէ զհնձապին հանդերձն իւր տայ չեպիսկոպոսն զի տացէ նմա ապրատաց, եւ ինքն զգեցաւ զգեստ ապրատի եւ գնաց առ մայր*

1 Վկայաբանութիւն ... կուսին] Վկայութիւն սրբուհւոյ ապաւնոյն Քրիստոսի Պելիգեայ կոյս վկային B || 2 Տարսոնայ] Տարսոնեայ B || 4 Կղենոս] Կլինոս B || 7 եառս] տեսանէ B — Կղենոնայ] Կղինոսի B || 10 եպիսկոպոսն] եւ յաստուածային շնորհացն լուեալ *add.* B || 11 ազախնովքն] ազախնեաքն B — հանդերձն] հանդերձան B || 12 գնա *om.* B — մայրն իւր] մօրն իւրոյ B.

29 HORI, 8 Octobre.

Martyre de la servante du Christ, la vierge Pélagie [1].

La bienheureuse Pélagie était de la ville de Tarse, aux jours de l'empereur Dioclétien l'impie.

Le saint évêque Linus [2] baptisa de nombreux païens, qui furent martyrisés pour le nom de Jésus-Christ, et beaucoup d'autres usèrent leur vie soit dans les prisons soit dans l'exil.

Une nuit, Pélagie vit en rêve les traits de l'évêque Linus. Le matin, sa
* A fol. 56 r° a. mère l'ayant envoyée, accompagnée de deux servantes, chez sa nourrice * qui l'avait élevée, Pélagie quitta le chemin qui conduisait chez sa nourrice, et se rendit auprès de l'évêque, et après avoir entendu de lui la parole de Dieu, elle se fit baptiser avec ses servantes. Elle se dépouilla de ses vêtements de grand prix, qu'elle remit à l'évêque pour les donner aux pauvres, et elle revêtit des vêtements de pauvre et retourna chez sa mère. Celle-ci, la voyant

1. Célébré le 4 Mai dans l'église grecque par un office poétique. Peut-être le compilateur arménien l'a-t-il renvoyé au 8 Octobre, parce que les synaxaires grecs célèbrent ce jour-là deux autres saintes du nom de Pélagie. — 2. D'après le synaxaire grec, auquel presque tout cela est emprunté, elle vécut à Rome, bien qu'originaire de Tarse, du temps de Linus évêque ou pape de Rome. M. de S.

իւր : Եւ տեսեալ մայրն իւր այնպիսի գծուծ վիճակաւ եւ լուեալ եթէ քրիստոնեայ եղեւ, անկաւ յերկիր եւ լայր :

Եւ ճանուցեալ որդւոյ թագաւորին Դիոկղետիանոսի՝ որոյ խօսեցեալն էր ի կնութիւն, եթէ Պելիգեա քրիստոնեայ եղեւ, ի բազում տւփանայ սիրոյ ապճկանն մոլեալ անձնասահ եղեւ սրով : Իսկ հայրն նորա Դիոկղետիանոս, խորհեցաւ ջանալ եւ դարձուցանել ի հաւատոյն եւ իւր առնել կին զսքբուհի կոյսն, եւ ոչ կարաց զի հաստատուն եկաց Պելիգեա ի սէրն Քրիստոսի :

Եւ հրամայեաց սլվնձի ցուլ ջեռուցանել որպէս հնար եւ արկանել անդ զերանելի կոյսն : Եւ յորժամ եմուտ փառաւորեաց զԱստուած ասելով . Փառք քեզ մխածին Որդի Աստուածոյ բարձրելոյ : Եւ այնպէս ապօթելով աւանդեաց զհոգի իւր առ Աստուած, Հոկտեմբերի Ը :

Եւ հալեցաւ որպէս * մոմ մարմին նորա եւ լցաւ բազաքն ամենայն անուշահոտութեամբ : Եւ Ագաթոնիկոս եւ Յուլիանոս զօրականքն հաւատացին ի Քրիստոս : Իսկ վիճացեալ ոսկերան ընկեցին ի լեառն, եւ չորք առիւծք պահէին զնա մինչեւ երեւեցաւ Կղեմենտոսի եպիսկոպոսին ի տեսլեանն, եւ նորա վարձեալ քարակոխ՝ եկ ի լեառն, շինեաց մատուռն եւ հանգոյց անդ զնշխարս սրբոյ կուսին : * A fol. 56 r° b.

2 անկաւ յերկիր եւ լայր] յերկիր անկեալ ողբայր B || 3 կնութիւն] կնութեան B || 4 ապճկանն] ազջկանն B || 6 առնել կին] առնուլ ի կնութեան B — զի] վասն զի B || 9 կոյսն *om.* B || 11 Հոկտեմբերի Ը] եւ Յունի ԻԲ *add.* B || 14 եւ չորք ... մինչեւ *om.* B || 16 զնշխարս սրբոյ կուսին] զոսկերս սրբուհոյ եւ կոյս վկային Պելիգեայ B.

dans des habits si pauvres et apprenant qu'elle était devenue chrétienne, à terre tomba et se mit à pleurer.

Le fils de l'empereur Dioclétien, à qui elle était fiancée, sachant que Pélagie était devenue chrétienne, se suicida par l'épée, à cause de la grande passion pour la jeune fille dont il était épris. Son père Dioclétien songea alors d'essayer à détourner de sa foi la vierge sainte et de l'épouser, mais il ne réussit pas, car Pélagie resta inébranlable dans l'amour du Christ.

Il ordonna de chauffer à rouge un taureau de bronze et d'y jeter la bienheureuse vierge. Lorsqu'elle y fut entrée, elle se mit à rendre gloire à Dieu en disant : Gloire à Toi, Fils unique de Dieu, le Très-Haut. Et en priant ainsi elle rendit son âme à Dieu, le 8 Octobre.

Son corps fondit * comme de la cire et toute la ville fut remplie d'une odeur suave. Les soldats Agathonicus et Julien se convertirent au Christ. Le reste des ossements furent jetés sur une montagne et quatre lions les gardèrent jusqu'à ce qu'ils furent révélés en une vision à l'évêque Linus, qui embaucha quatre tailleurs de pierres, se rendit à la montagne, y fit construire une chapelle et y déposa les restes de la vierge sainte. * A fol. 56 r° b.

Յայսմ աւուր յիշատակ է ոտնանդն Քրիստոսի Պոպլիա սարկաւագուհւոյ :

Կինս այս այրի էր եւ ծերունի, եւ ժողովէր կուսանս եւ կրօնաւոր կանայս, ուսուցանէր եւ հաստատէր ի հաւատսն Քրիստոսի : Եւ լուեալ վասն նորա անօրէնն եւ ուրացող արքայն Յուլիանոս, եւ հրամայեաց ուժգին հարկանել զնա, մինչեւ ներկեցան ծնօտքն յարենէն . եւ հրամայեաց վասն ծերութեանն թողուլ : Եւ երթեալ ի տուն իւր 5
բարի ճգնութեամբ եւ աստուածահաճոյ վարուք կացեալ՝ եւ խաղաղութեամբ հանգեաւ ի Քրիստոս :

* B p. 182 a. [B * *Ի սմին աւուր յիշատակ միւս Պելիգեայ որ նախ պոռնիկ էր, եւ յետոյ եղեւ կրօնաւոր ընտիր, ճգնել յԵրուսաղէմ եւ կալ ի լեառն Ձիթենեաց :*

Յիշատակ է եւս Տայիսայ պոռնկի : 10

Յայսմ աւուր վկայութիւն սուրբ մարտիրոսացն Եպիմաքոսի, Աղեքսանդրոսի, Մակարիոսի, եւ չորս կանանց, որք ի ժամանակս Դեկոսի ամբարշտի Եգիպտոս այրեցեալք եղեն կենդանւոյն :]

Հոկ. Լ. եւ Հոկտեմբերի Թ : Վկայաբանութիւն սրբոցն Յուբէնտիոսի եւ Մաքսիմոսի :

* A fol. 56 v° a. *Զորոնեքեքս այսոքիկ էին ի * ժամանակս չար եւ ուրացող արքային Յուլիանոսի,* 15

14 Վկայաբանութիւն] Վկայութիւն B — սրբոցն] սրբոց մարտիրոսացն B.

En ce jour, commémoration de la servante du Christ la diaconesse Poplia.

Cette femme était veuve et vieille; elle rassemblait des vierges et des femmes religieuses, les instruisait et raffermissait dans la foi du Christ. L'empereur Julien, l'impie et l'apostat, instruit à son sujet, ordonna de la frapper brutalement, jusqu'à ce que le sang coulât de ses joues, ensuite il ordonna de la remettre en liberté à raison de son grand âge. Elle se rendit chez elle, vécut d'une vie fort ascétique et de mœurs agréables à Dieu, et reposa paisiblement dans le Christ.

* B p. 182 a. [B * En ce même jour, commémoration de l'autre Pélagie, qui était autrefois prostituée, et qui ensuite devint une excellente religieuse, et mena une vie ascétique à Jérusalem et demeura sur le mont des Oliviers.

Également commémoration de la prostituée Taïsia.

En ce jour, martyre des saints martyrs Épimachus, Alexandre, Macarius, et de quatre femmes, qui furent brûlés vivants en Égypte aux jours de Dèce, l'impie.]

30 hori, 9 **Octobre.**

Martyre des saints Juventinus et Maximus.

* A fol. 55 v° a. Ces bienheureux vivaient * aux jours de l'empereur Julien, le méchant et

վայելուչ զօրականք ի վահանաւոր գաւուց, ձերձակայք սուսջի թագաւորին, զոր յոյժ սիրէր յաղագս անվհեր եւ առէպ ճառագութեանն, եւ զի հասակաւ եւ տեսլեամբ վայելուչք էին եւ չքնաղ ի մէջ ընկերացն :

Եւ յորժամ ամենաչարն Յուլիանոս ուրացաւ զՔրիստոս գնաց Անտիոք եւ տեսեալ զքաղաքն ամենայն լցեալ աստուածպաշտութեամբ, հնարս զիւականս ուսեալ առ ի յորսալ զբարեպաշտան գաղտնի որոգայթիւք ի հրապոյրս իւրոյ չարութեանն : Հրամայեաց պաշտօնէիցն անօրինաց զի գնայ եւ զկերակուր զոր վաճառէին շաղախել եւ խառնել ի ճարպոյ զոհիցն . նոյնպէս եւ յաղբիւրս հեղուլ յարենէն զի որ ճաշակեսցեն պղծեսցին :

Եւ զայս տեսեալ աստուածապաշտ ժողովրդեանն ողբային եւ ազային մեծաւ հեծեծանօք ընդ եղեալ զարշելի հրամանացն : Բայց ըստ հրամանին Պօղոսի որ ասէ թէ . Զամենայն որ ի ապանպանոցի վաճառի՝ անխիղճ ուտել, ուտէին եւ ի հաւատոյն Քրիստոսի հաստատուն կային :

Յայնժամ քրիստոնեայ զօրականքս այսոքիկ երկուսեանն՝ Յուբենտիոս եւ Մաքսիմոս մինչդեռ ի կարգի գաւուցն ՝ էին եւ ի միում սեղանոջ ուտէին եւ ըմպէին, * A fol. 56 v° b.
փոխանակ ուրախ լինելոյ՝ տրտմութեամբ ողբային ընդ խառնուած ի կերակուրս յարենէ եւ ի ճարպոյ պղծութեանն : Եւ զայնչափ ձայն երից ճանկանցն ի Բաբելոնի ողբա-

1 զոր] զի B || 8 ճարպոյ] պիղծ *add.* B || 10 հրամանին] առաքելոյն *add.* B.

l'apostat; ils étaient de superbes soldats du corps des boucliers, se tenant près de l'empereur, qui les aimait beaucoup à raison de leur courage et des services fréquents qu'ils lui avaient rendus, et parce qu'ils étaient beaux et fiers de taille et de visage, entre leurs collègues.

Lorsque Julien, le très méchant, après avoir renié le Christ, se rendit à Antioche et trouva toute la ville remplie du culte de Dieu, il y chercha par des moyens diaboliques et par des machinations secrètes à attirer les fidèles à ses mauvais desseins. Il ordonna aux employés impies de mélanger de la graisse des sacrifices dans le pain et dans les mets mis en vente, et de verser du sang dans les sources d'eau, afin que ceux qui s'en serviraient en fussent souillés.

Ce que voyant, le peuple fidèle gémit et se lamenta par de gros soupirs pour de tels ordres abominables. Pourtant selon le commandement de Paul qui dit : *Mangez tout ce qui se vend à la boucherie, sans faire aucune question de conscience* [1], ils en mangeaient et demeuraient fermes dans la foi du Christ.

C'est alors que ces deux soldats chrétiens Juventinus et Maximus, pendant qu'ils se trouvaient dans les cadres de leur corps ' et mangeaient et * A fol. 56 v° b.
buvaient à la même table que les autres, au lieu de paraître gais, gémissaient avec tristesse pour le mélange du sang et de la graisse impurs dans les ali-

1. I Corinth., x, 25.

կցկով ցերկինս հայէին եւ ասէին. Մատնեցեր զմեզ ի ձեռս թագաւորի անօրինի եւ չարի քան զամենայն երկիր :

Եւ զայս լուեալ մի ոմն ի սեղանակցացն որ եկեր ընդ նոսա եւ արբ, երթեալ մատնեաց զնոսա առաջի Յուլիանոսի : Եւ նոյնժամայն տարան առաջի զքաջ զօրականան Քրիստոսի զՅուբէնտինոս եւ զՄարքիմոս եւ տեղեկանայր թէ. Զինչ են բանքս այս որ լուայ : Եւ նոցա ի բաց եղեալ զերկիւղ՝ պատասխանի արարին համարձակութեամբ. Ով թագաւոր, մեք բարեպաշտութեամբ սնեալ եմք եւ զովութեանց արժանաւորելի, օրինաց ճառայեալ եմք՝ զոր աւանդեաց աւրբն Կոստանդիանոս. եւ այժմ աշխարեմք եւ ողբամք ընդ նոր օրինադրութիւնդ, վասն տեսանելմք պղծութեամբ լցեալ զամենայն ինչ. զայդ՝ ի յարկս մեր ողբացաք, եւ այժմ առաջի քո աշխարեմք, վասն որոյ եւ հրաժարեմք ի թագաւորական տեսութենէդ եւ յառաջակայութենէդ :

* A fol. 57 r° a. * Եւ լսելով զբանս զայս ամենաչար եւ ժանտ արքայն, նախ զառնութեամբ վերնաս իւր շրջեաց ի նոցանէ, եւ ի ցասմամբ հայեցեալ ի նոսա՝ հրամայեաց զառն չարչարանօք տանջել զսուրբսն, եւ ապա սրով փոխել յայսմ կենցաղոյս, ճանաւանել թէ եւ ազատել զնոսա ի թշուառացեալ ժամանակէն յայն, եւ յաղիտական պսակացն արժանացոյց :

1 անօրինի] անիրաւի B || 5 են] իցեն B || 10 ողբացաք] ողբացուք B | 11 յառաջակայութենէդ] յառաջակացութենէդ B | 13 չարչարանօք տանջել] տանջանօք չարչարել B || 15 ժամանակէն] ժամանակին B — արժանացոյց] արժանաւորեցոյց B.

ments. Et s'associant aux lamentations de la sublime voix des trois jeunes gens de Babylone, ils levaient leurs yeux au ciel et disaient : *Tu nous as livrés dans les mains du roi le plus impie et le plus méchant qu'il y ait sur la terre*[1].

Un des convives qui mangeait et buvait avec eux l'ayant entendu, alla les dénoncer à Julien. On conduisit aussitôt en sa présence les braves soldats du Christ, Juventinus et Maximus, et il leur demanda : Que signifient les paroles que je viens d'apprendre? Alors ils mirent toute crainte de côté et répondirent avec hardiesse : O Empereur, nous avons été élevés dans la piété, nous sommes dignes d'éloge, car nous avons servi selon les lois transmises par saint Constantin, mais maintenant nous déplorons et gémissons sur ta nouvelle législation, car nous voyons que tu as tout comblé de souillure; nous en avons gémi dans nos demeures, et nous le déplorons maintenant devant toi, et c'est pourquoi nous nous démettons et de ta présence impériale et de ta garde.

* A fol. 57 r° a. *A ces paroles, le très méchant et triste empereur tout d'abord détourna d'eux sa figure, puis les fixant de ses yeux pleins de colère, il ordonna de soumettre les saints à de cruelles tortures et de les faire ensuite trépasser de cette vie par le glaive; par contre il les libéra de ces temps si misérables et les rendit dignes des couronnes victorieuses.

1. Daniel, III, 32.

Եւ հրամայեաց համբաւ հանել ընդ քաղաքն, եթէ ոչ վասն հաւատոյն իւրեանց սպանան, այլ զի անարգեցին զէմ յանդիման պիծացուցին. քանզի երկնչէր ի բազմութենէ քաղաքին քրիստոնէիցն զի մի ապստամբեսցին, եւ շարժեսցին ի վերայ նորա :

Զսուրբ վկայքս այս՝ Անտիոք քաղաքն մեծաւ փառաւորութեամբ պատուեցին, որպէս մարգարիտս գեղեցիկս, եւ մեծաւ խնդութեամբ եդին ի տապանս մեծագինս : Եւ պոռնս իւրեանց Հոկտեմբերի Թ կատարեն :

*[B * Ի սմին աւուր երանելի կանայք քոյրք երկու՝ կոյս եւ պարկեշտք՝ Զինայիտա եւ Փիլոնիկա, ի լերինս Տարսոնեայ՝ ի տղայութենէ մեծաւ ճգնութեամբ եւ առաքինի վարուք փոխեցան ի հանգիստն յաւիտենից :]* * B p. 183 b.

1 ընդ քաղաքն] ի քաղաքն B || 3 նորա] ընդ նոսա կատարեցաւ եւ սուրբն Դունկիանոս *add.* B || 5 գեղեցիկս] պատուականս B || 6 Հոկտեմբերի Թ] եւ Յոռի Ի, եդին եւ կատարեն *add.* B.

Il ordonna de faire circuler dans la ville le bruit qu'ils avaient été mis à mort non pas à cause de leur foi, mais parce qu'ils avaient insulté l'empereur à sa figure; car il craignait pour la multitude des chrétiens de la ville, qu'ils ne l'abandonnassent et ne se révoltassent contre lui.

La ville d'Antioche honora fort brillamment ces saints martyrs, comme de belles perles. On les déposa avec grande joie dans des tombeaux fort coûteux. On célébra leur fête le 9 Octobre.

*[B * En ce même jour les bienheureuses femmes, toutes deux sœurs et vierges pures, Zénaïs et Philonilla, après avoir vécu dès leur enfance d'une vie de grand ascétisme et de vertus dans les montagnes de Tarse, passèrent au repos éternel.]* * B p. 183 b.

LES TROIS DERNIERS TRAITÉS

DU

LIVRE DES MYSTÈRES

DU CIEL ET DE LA TERRE

LES TROIS DERNIERS TRAITÉS

DU

LIVRE DES MYSTÈRES

DU CIEL ET DE LA TERRE

TEXTE ÉTHIOPIEN PUBLIÉ ET TRADUIT

PAR

SYLVAIN GRÉBAUT

INTRODUCTION

Le présent fascicule (fol. 48 v° b à fol. 82 v° b du ms. 117 de Paris) complète et termine la partie (premier traité) du *Livre des Mystères du ciel et de la terre* [1], publiée et traduite par les soins de feu M. Perruchon avec le concours de M. Ignazio Guidi.

Pour l'intelligence de ce travail-ci l'étude de l'édition de M. Perruchon est nécessaire, ainsi que la connaissance de l'Introduction de M. I. Guidi et de la note additionnelle de M. Nau, où est ébauchée la curieuse histoire du ms. 117 [2]. Cette histoire sera complétée par une nouvelle note de M. Nau, mise à la fin de la présente introduction.

Déçu de trouver le *Livre des Mystères du ciel et de la terre* à la place du *Livre d'Hénoch*, qu'il désirait tant connaître, Ludolf « a exhalé sa mauvaise humeur dans son *Hist. Aeth.* en 1681, puis dans une notice écrite de sa main, placée en tête du manuscrit 117 et datée des calendes de février 1684, enfin dans son *Comm. ad Hist. Aeth.* en 1691 » [3]. Nous donnons la notice [4] de Ludolf dans son entier :

Manuscriptus iste codex in dorso involucri novi inscripta habet haec verba : Revelationes Henochi Æthiopice.

Scilicet ex Gassendo in vita Peireskii lib. V discimus Ægidium Lochiensem capucinum celeberrimo Peireskio retulisse prophetiam Enochi (de qua apud patres priscos aliquam multa leguntur) in Ægypto Æthiopice reperiri sub titulo መጽሐፈ ፡ ሄኖክ ፡ Liber Henochi; quo audito illum nullis pepercisse sumtibus (*sic*), donec librum illum sui faceret

1. *Patrologia Orientalis* Graffin-Nau, t. I, p. 1.
2. *Ibid.*, p. VIII à p. XII.
3. *Ibid.*, p. X.
4. La fin de la notice de Ludolf se trouve écrite de la main de Michel Vansleb en tête du ms. 118. Au bas de cette copie, Ludolf a apposé sa signature. Voici le commencement de la note de Vansleb :

Aethiopicus hic liber a Johanne Michaële Wansleben Lutetiae Parisiorum descriptus fuit. Protographum Aethiopicum nunc in Bibliothecâ Regiâ extat ex Bibliothecâ Cardinalis Mazzarini illuc translatum. Celeberrimus Peireskius hunc librum ex Oriente magnis sibi sumptibus comparaverat, persuasus ab Aegidio Lochiensi Capuccino, qui illum Prophetiam Enochi esse crediderat, ut legimus in Gassendo de Vitâ Peireskii *cap. V. Sed titulum hunc non meretur, aliquam multa quidem ex vaticiniis Enochi allegat et exponit, ac in ultimo Tractatú de nativitate Enochi paucis disserit, unde forte occasio falsi tituli nata. Attamen verus titulus statim in libri initio reperitur his verbis :* ዝው፡እቱ ፡ ..... La suite est identique à la notice de Ludolf.

juris. Peireskii bibliothecam emit Cardinalis Mazzarinus, atque ex istius Bibliotheca tandem in regiam delatus est liber iste. Verum inscriptionem hanc minime meretur. Plurima quidem ex dictis et vaticiniis Enochi autor (*sic*) hujus libri allegat et enarrat, ut cum dicit በክሙ ፡ ይቤ ፡ ሄኖክ ፡ ርኢኩ ፡ ፲ወ፪ ፡ ዕፀው ፡ እሰ ፡ ኢይነግፉ ፡ አቍጽሊሆሙ ፡ sicut ait Henoch : vidi XII arbores quae non linquebant folia sua. Deinde in fine libri peculiarem tractatum annectit de nativitate Enochi, de qua tamen paucissima tradit, sed idipsum arguit, quod alius sit autor hujus libri quam Enochus. Item cum fabulam illam de Angelis Vigilibus Ἐγρήγοροι dictis, tanquam ex propria revelatione, nulla Henochi mentione facta, satis clare additis eorum nominibus, enarrat, quod ante diluvium de cœlo descenderint, carnem humanam induerint, ac homines varias artes et opificia docuerint; ac tandem filios eorum in matrimonium duxerint. Quae omnia habentur inter fragmenta Enochi a Scaligero in fine Chronici Eusebiani prolata, et alia hujuscemodi plura. Quae procul dubio in causa fuerunt, quod liber iste revelationes Enochi male inscriberetur. At genuinus libri titulus statim in frontispicio libri extat, nempe : ዝውእቱ ፡ መጽሐፈ ፡ ምሥጢረ ፡ ሰማይ ፡ ወምድር ፡ i. e. Hic est liber Mysteriorum cœli et terrae. Autor etiam additur አባ ፡ በኃይለ ፡ ሚካኤል ፡ Abba Bahaila Micaël, ut mirum sit Aegidium Lochiensem qui hunc nauci (*sic*) librum Peireskio commendavit, illum non inspexisse, vel a perito linguae inspici curavisse. Nam, ut verum fateamur, utique mysteria plurima nobis prodit, sed in cerebro Autoris (*sic*) vel nugis Judaeorum nata, tam vecordia atque vesana, ut dubites deflere ne magis quam deridere scriptorem istum debeas. Ut taceam, quae de creatione septem cœlorum et decem ordinum Angelorum, fol. 4 et sqq., certis diebus atque horis factâ, frivole commentus est. Prorsus insanire videtur cum bellum inter Michaelem Archangelum et Satanam gestum memorat, ita enim copias utriusque recenset, quasi lustrationi exercitus interfuisset. Michaëlem bis in fugam conjectum ait, tertio demum praelio, post acceptum a Domino Nostro novum vexillum, Sitnaelem (sic diabolum vocat) victum et profligatum fuisse scribit; at numeri occisorum non meminit. Sed descriptio ipsius Sitnaëlis tota ridicula est; centum mille et septingentas ulnas Angelicas altum eum facit. Cogitet jam Lector quanta reliqua ejus membra fuisse oporteat, quae omnia nominare illum non puduit. Postea totus est in exponendis typis Veteris Testamenti; adeo, ut et aedificiis et structuris suos antitypos in Novo Testamento affingat. Limbi Patrum meminit, quamvis peculiari nomine nominare non possit. ሲኦል ፡ infernum enim vocat, et Prophetas et Patriarchas usque ad Christi passionem in eo mansisse ait, sed infernum illos non ussisse, verum fuisse instar abyssi aquae. Qui locus de purgatorio accipi nequit, id enim Æthiopes (testibus N. Godignô et Telleziô Patribus Societatis Jesu) non habent, nec etiam comparari abysso aquae potest.

Tantam autem in formandis typis et antitypis capit voluptatem, ut etiam plerasque praedictiones ex Apocalypsi Johannis retrotrahat, et de rebus Veteris Testamenti exponat, ut cum per librum cum septem sigillis Adamum cum septem donis (quibus a Deo praeditum fuisse dicit) significari praedicat, atque ita antitypum priorem faciat typo suo. Sic ille librum hunc Novi Testamenti à Patribus communiter pro Prophetico habitum, de rebus diu praeteritis lepide exponit; ut ex peculiari tractatu fol. 48. col. 3. priori annexo videre est.

Porro fol. 63. inest alius tractatus de Mysterio Divinitatis haud multo melior prioribus.

Tandem fol. 70. col. 4. transit ad nativitatem Henochi, de qua pauca admodum habet, quaedam solummodo ex ejus vaticiniis affert et explicat. Deinde ad alia digreditur. Lutet. Paris. Calendis Febr. 1684. (*Suit la signature de Ludolf*)[1].

1. En tête du ms. 117 on a ajouté deux feuillets, dont l'un porte la « version de la pre-

Le ms. 117 de Paris renferme quatre écrits, dont le premier a inauguré la *Patrologia Orientalis* Graffin-Nau et dont les trois autres font l'objet du présent travail. Ce sont : « (le second) l'explication, sous forme d'une apocalypse, de l'Apocalypse de S. Jean, par Abbâ Zosime, qui est Ba'hayla-Mîkâ'êl; (le troisième) une dissertation sur le mystère de la Divinité [1] ». Le quatrième est le traité des computs et des symboles. « Ces quatre traités, quoique distincts par des titres particuliers, paraissent, dans la pensée de l'auteur, n'avoir dû former qu'un seul et même ouvrage, auquel s'appliquerait le titre de *Mystères du ciel et de la terre* [2] ». Cette édition-ci forme donc un tout homogène avec celle de M. Perruchon. En effet, le thème général est analogue et les sujets sont traités d'une manière identique. On trouve plusieurs passages parallèles avec des divergences pour les détails, il est vrai; les personnages, qui communiquent ou reçoivent les révélations, ont les mêmes noms : *Abba Baḥayela Mikâ'êl, Abba Batsalota Mikâ'êl, Jean Abou Qalamsis* [3].

Voici l'analyse sommaire du contenu des trois derniers traités. Le second traité (fol. 48 v° b à fol. 63 r° b) est « l'explication, sous forme d'une apocalypse, de l'Apocalypse de S. Jean, par Abbâ Zosime, qui est Ba'hayla-Mikâ'êl [4] ». Incipit : ነገር ፡ ወዜና ፡ ሕይወት ፡ ትርጓሜ ፡ ራእዩ ፡ ለዮሐንስ ፡ አጸብ ኢሁ ፡ እለ ፡ ጸሐፉ ፡ አስሩ ፡ ወንጌለ ፡ መለኮት ፡ መርሐ ፡ ይኵናኒ ፡ (*sic*) ለመንገለ ፡ ጽድቅ ፡ ውነበ ፡ ሐርኩ ፡ ፍና ፡ ። C'est Saint Jean lui-même qui révèle à Abba Zosime l'explication de son Apocalypse.

Après une digression sur l'enterrement de Moïse par les anges Gabriel et Michel, l'auteur interprète les principaux passages de l'Apocalypse, dont le nombre symbolique est sept, notamment : les noms des sept anges des sept Églises d'Asie, le livre aux sept sceaux, la brebis aux sept cornes et aux sept yeux, les sept coups de trompette des sept anges, la diffusion des sept coupes par les sept anges.

La méthode exégétique consiste dans l'emploi du symbolisme.

Ce traité, comme toutes les dissertations orientales, contient plusieurs hors-d'œuvre : l'énumération des Écritures cachées de l'Ancien Testament, l'origine des prophètes avec les noms de leurs pères et mères, la liste des « rois

mière page d'un livre éthiopique (c'est-à-dire du présent manuscrit), qui se trouve dans la bibliothèque de Son Éminence le cardinal Mazarin » et la version française d'une partie de la dernière page. L'autre feuillet porte un alphabet éthiopien. — Au fol. 83 on lit, de la main de Vansleb : *Perlegit et examinavit hunc librum erroresque notabiliores correxit fr. Joh. Michael Vanslebius, ord. Praed.*, 1670. S'il faut entendre par là qu'il a corrigé le ms. 117, *dans sa transcription du ms.* 118, cette transcription serait donc de 1670.

1. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens,* p. 139 et p. 140.
2. *Ibid.*, p. 140.
3. « Apocalypse » est devenu un surnom de l'apôtre Saint Jean.
4. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens,* p. 139.

mentionnés dans le livre de Clément », une notice sur le faux Messie, l'Antéchrist, l'énumération des Écritures cachées du Nouveau Testament.

La lecture de ce livre devra être faite pendant la semaine de la Passion, à la fête de Saint Jean, à la fête du mont Thabor, à la fête de Saint Michel (en Hedar) et à celle des Quatre Animaux.

Sur sa provenance l'auteur s'exprime ainsi : « Ceux qui traduiront ce livre diront : Il n'a été trouvé que dans la ville de... (nom effacé), qui est... (nom effacé) et aussi à *Denkuenâ* ». Il est attribué à Batsalota Mikâ'êl, dont la commémoration tombe le sept de Hedar, mais ce nom semble désigner Baḥayela Mikâ'êl [1].

Desinit : ስብሐት ፡ ወክብር ፡ ይደሉ ፡ ለስላሴ ፡ አሜን ፡ ወአሜን ፡ ። = ።

Le troisième traité (fol. 63 r° b à fol. 69 v° b) est une « dissertation sur le mystère de la Divinité [2] ». Incipit : ቀዳሚ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ ምስጢረ ፡ መለኮት ። « Après une description anthropomorphique de Dieu, l'auteur parle de la Trinité, puis vient un commentaire sur l'Hexaméron. L'auteur dit que les premières créations sont les symboles des choses, qui arriveront à la fin des siècles. Il énumère ensuite un grand nombre de symboles de l'Ancien et du Nouveau Testament, en suivant le récit de la création [3] ». Desinit : ርቱዕኬ ፡ ከመ ፡ ንበል ፡ ኵልን ፡ ስብሐት ፡ ለዘ ፡ ፈጠረ ፡ ኪያነ ፡ ለሕይወት ፡ ዘለዓለም ፡ አሜን [4] ።

Le quatrième traité (fol. 69 v° b à fol. 82 v° b) est celui des comptes et des symboles. Incipit : ወካዕበ ፡ እንግር ፡ ነገረ ፡ ይቤ ፡ ይስሐቅ ፡ ወልዱ ፡ ለአባ ፡ በጸሎት ፡ ሚካኤል ። Le premier comput et le premier symbole se rapportent à Adam. L'auteur passe à « une explication symbolique des dix semaines du livre d'Hénoch... Suit un comput cabalistique du jour de la naissance d'Hénoch...; le comput du jour de la naissance de Noé; la symbolique de l'arche de Noé, du corbeau et des colombes; le comput de la naissance d'Abraham; l'énumération des douze tentations d'Abraham et des tentations de Jésus-Christ; les computs de la naissance d'Isaac, de la naissance de Jacob, de la naissance de Joseph, et la symbolique de la vie de ces patriarches par rapport à Jésus-Christ; l'explication symbolique de l'Agneau pascal et de

1. Au sujet de l'identification de ces deux noms, lire *P. O.*, t. I, f. 1, p. x, note 7.

2. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens*, p. 140.

3. *Ibid.*, p. 140.

4. Notre appréciation diffère ici de celle de Zotenberg. Pour Zotenberg le troisième traité ne se termine qu'au fol. 70 v° b. « Le dernier chapitre, qui traite en particulier des symboles chronologiques de la vie et du péché d'Adam, est attribué à Isaac, fils de Bazalôta-Mîkâ'êl » (*ibid.*, p. 140). Nous croyons au contraire que ce chapitre fait partie du quatrième traité, puisque dans ce traité il est question uniquement de comptes et de symboles. En outre, avec notre division, le troisième traité a l'avantage d'avoir un desinit, ce qui n'a pas lieu dans la division de Zotenberg.

ses différentes parties, du Tabernacle, de l'autel, des vêtements sacerdotaux, du pectoral, etc.[1] ». Le dernier chapitre contient la louange de la Trinité, mise dans la bouche de David. Desinit : ለ፡ዅ፡ ፡ስብሐት ፡ ለገባሬ ፡ ሁ ሉ ፡ ፍጥረት ፡ ለዓለመ ፡ ዓለም ፡ አሜን ፡ ወአሜን ።

Le Livre des Mystères du ciel et de la terre est ésotérique. L'auteur recommande très souvent de le tenir secret au vulgaire, pour ne le faire connaître qu'à quelques initiés. C'est que Baḥayela Mikâ'êl a eu l'insigne privilège de connaître par révélation des « mystères » que les prophètes et les apôtres ont ignorés. Il est donc naturel qu'il lui ait été formellement ordonné de se taire.

Les enseignements ésotériques ne sont pas dus seulement à des révélations spéciales, mais encore à l'interprétation symbolique, que l'auteur a faite de nombreux passages de la Bible. Aussi n'est-il pas étonnant qu'il affirme l'existence d'Écritures secrètes et mystérieuses. Comme cette assertion répugne à la croyance universelle, les hommes « s'opposeront à lui, en disant : Rien n'est caché des Écritures. Avec de tels êtres il ne discutera pas, mais au contraire il cherchera la souffrance ». Le silence sera donc son attitude devant la contradiction des hommes. L'Ancien Testament compte 21 Écritures secrètes (Pentateuque 3, David 5, Isaïe 7, Zacharie 1, Jérémie 3, Sirach 2) et le Nouveau 28 (Évangiles 4, Pierre 12, Paul 4, Jean 7, Jacques 1).

Les livres secrets de l'Ancien et du Nouveau Testament, dont il est question ici, font partie du Canon et sont par conséquent admis à la lecture publique. D'où vient que certains passages doivent rester cachés, l'auteur ne semblant pas les considérer comme non canoniques? Cette question n'est qu'un fragment de la question plus générale du pourquoi des livres mystérieux et secrets. « Les critiques modernes ne sont pas d'accord pour expliquer le point de départ et la raison d'être de cette signification de livres cachés, secrets, mystérieux... Les uns vont les chercher chez les Juifs, et ils pensent que le mot « apocryphe » est la traduction du mot chaldéen *gânûz*, qui désigne dans la langue des rabbins, un manuscrit mal copié, déchiré ou souillé, et, par suite, hors d'usage et caché ou enfoui dans la *genizah* des synagogues... Mais il est plus probable que, si l'idée est d'origine juive, elle provient de la tradition ancienne, d'après laquelle les Juifs avaient, à côté des livres canoniques communiqués à tous, des ouvrages plus profonds, réservés aux sages de la nation... D'autres critiques pensent que les Pères ont emprunté ce mot aux auteurs païens, qui connaissaient l'existence d'ἀπόκρυφα βιβλία, de *libri reconditi*, contenant une doctrine théurgique et ésotérique, destinée aux seuls initiés... Quoi qu'il en soit, les premiers hérétiques avaient certainement des livres de cette nature, des ouvrages secrets et mystérieux, soi-disant d'origine divine, sur lesquels ils appuyaient leurs erreurs... Sauf meilleur avis, il nous semble que

1. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens*, p. 140.

tous ces éléments divers ont concouru, dans l'ancienne littérature ecclésiastique, à former l'idée complète des écrits apocryphes [1] ».

Le symbolisme occupe une place considérable dans le *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. Les paroles de l'Écriture sont des symboles. Les passages de la Bible, même ceux dont le sens obvie et littéral est évident, doivent s'interpréter figurativement. On reconnaît là l'influence et l'emploi des méthodes de la cabale, qui, dans l'exégèse des Livres Saints, distinguait un double sens : le sens littéral et le sens mystérieux, et méconnaissait le premier au profit du second. Rechercher le sens mystérieux des Écritures a été la préoccupation principale de la cabale. C'est aussi cette substitution du sens symbolique au sens littéral, que l'on rencontre d'un bout à l'autre du *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. Exemple : *Les ténèbres étaient au-dessus de l'abîme* est le symbole de la société des Juifs, etc., etc.

Des paroles de l'Écriture le symbolisme s'étend aux choses elles-mêmes. Les moindres détails du récit de la création deviennent des figures, que le commentaire sur l'Hexaméron a pour fin d'énumérer et d'expliquer. L'eau est le symbole du baptême; le vent, de l'Esprit-Saint; la lune, de Pierre et des apôtres; les étoiles, des justes; les poissons, des Pères; etc.

C'est ainsi que sont interprétés l'Ancien et le Nouveau Testament. La plupart du temps l'Ancien Testament est le symbole du Nouveau, comme ce dernier est lui-même la figure du monde de l'au-delà. Cependant « les symboles de l'Apocalypse sont souvent rapportés aux personnages de l'Ancien Testament [2] ». Le livre aux 7 sceaux désigne Adam et les 7 dons qu'il a reçus de Dieu : la royauté, le sacerdoce, la prophétie, la principauté, la domination, la foi, la pureté. A propos de l'explication des 7 coupes répandues par les 7 anges, le 1er ange est Moïse, le 2me Josué, le 3me Samuel, le 4me Élie, le 5me Isaïe, le 6me Ézéchiel, le 7me Jean-Baptiste, que l'auteur considère comme faisant partie de l'Ancien Testament, puisqu'il l'appelle **መክቢቢ**, c'est-à-dire *celui qui ferme le chœur des prophètes*. Il est vrai que les symboles de l'Apocalypse s'appliquent aussi au Nouveau Testament. « Les sept

1. *Dict. de Théol. cath.* Vacant-Mangenot, col. 1499 et col. 1500 (article *Apocryphes* de M. E. Mangenot). — **ኀቡእ**, **ዘተኀብአ** sont la traduction du mot grec ἀποκρύφος, qui signifie *caché*. **ኀቡእ** peut aussi avoir la signification de *non canonique*, cette dernière étant la plus fréquente de ἀποκρύφος. « Ἀποκρύφος signifie... expressément *secretus*, « caché » et il est opposé à φανερός, *manifestus*, « public ». Il a pour synonyme ἀπόρρητος, *arcanus*, qui est mis en opposition avec ῥητός, appliqué à des livres non pas mystérieux, mais accessibles à tous. Ἀποκρύφος est aussi opposé à δημόσιος, *publicus*, et à κοινὸς καὶ δεδημευμένος (ou ordinairement δεδημοσιευμένος), *vulgatus*... Il signifie *non canonique* ». *Ibid.*, col. 1498. Or, comme **ኀቡእ** ne peut pas avoir ici ce dernier sens, il s'ensuit donc que sa signification doit être plus générale; c'est très probablement celle de *ésotérique*.

2. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens*, p. 139.

yeux de la brebis signifient les sept livres de l'Église : l'Évangile, les Épîtres (catholiques), les Actes des Apôtres, les Épîtres de Saint Paul, le Sinodos, l'Apocalypse, le Kîdân avec les Didascalia[1] ».

Une mention spéciale doit être faite au symbolisme liturgique de l'Ancien Testament. Tout ce qui se rapporte aux rites de l'Ancienne Loi a prêté à de nombreux développements. Est un symbole chaque partie de l'agneau pascal (tête = le Verbe; poils = dons du Saint-Esprit; pattes droites = 12 Apôtres et 72 disciples avec leurs 500 compagnons...); du tabernacle (v. g. les 5 tentures du toit = les deux yeux, les deux oreilles et la bouche); de l'autel (v. g. les quatre cornes = les quatre Évangiles); des vêtements sacerdotaux d'Aaron (à la place de la tunique, du caleçon, de la tiare, de l'*agê*, du *logyon,* le Christ a revêtu cinq autres vêtements : l'amour, l'humilité, la miséricorde, l'éloignement du péché, l'observation des commandements). Le pectoral avec ses douze gemmes taillées, sur rangées de quatre, donne lieu à de multiples symboles. Chaque pierre désigne un fils de Jacob, chef de tribu, puis un ou plusieurs apôtres et a, en outre, une signification mystique. Exemple : « L'émeraude est la pierre réservée à Juda. Or, c'est de la tribu de Juda qu'est issu Jean avec Jacques, son frère. De même que l'émeraude est blanche, de même la pureté du corps de Jean a été blanche ».

Le symbolisme le plus rationnel est celui que l'auteur tire de la vie des principaux personnages de l'Ancien Testament : Abraham, Isaac, Jacob, Joseph, Josué, pour en faire l'application à celle de Jésus-Christ. La clarté, la précision, la logique, la mesure sont les caractères de ce dernier symbolisme; on n'y rencontre pas les incohérences et les hardiesses qui se trouvent ailleurs. L'auteur discerne dans la vie des personnages de l'Ancien Testament les traits futurs de la vie du Christ, et, par là, suit la voie tracée par les Pères de l'Église.

L'influence de la littérature cabalistique se remarque à propos du symbolisme; elle apparaît d'une façon encore plus manifeste dans les emprunts faits directement à la cabale au sujet des computs. Pour le reste, le *Livre des Mystères du ciel et de la terre* s'est dégagé complètement des spéculations de la philosophie cabalistique. Les computs, qui forment en grande partie l'objet du dernier traité, ont tous pour but de fixer le jour de la naissance des personnages célèbres de l'Ancien Testament : Noé, Hénoch, Abraham, Isaac, etc. Rien de plus fantaisiste que les procédés employés pour établir ces computs. Après avoir réuni des éléments bizarres (v. g. à propos du comput du jour de la naissance d'Hénoch) tels que les quatre noms de la lune, les noms des sept planètes, les deux noms du soleil, le nom d'Hénoch, le nom de son fils, l'auteur fait plusieurs opérations arithmétiques (division, soustraction, addition)

1. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens,* p. 139.

et le chiffre, fourni par le reste, la différence ou la somme, indique le quantième du mois où est né le personnage dont il s'agit.

On retrouve encore l'emploi des procédés exégétiques de la cabale (notaricon, guématrie, temurah, ziruf) dans l'application du nombre 767 [1] à Satan. ወጟ፻፷ወጟ ፡ ዘይቤሂ ፡ አስማቲሆሙ ፡ ለሰይጣን ፡ አፀ፻ ፡ ሰ፫[፻] ፡ መፀ፻ ፡ ያቤ፬ ፡ ዲ፬ ወጟ ፡ ወዝንቱ ፡ አስማተ ፡ አርእስተ ፡ ሐራሁ ፡ ለሰይጣን ፡ አ ፡ አጋንንት ፡ ብሂል ። ሰ ፡ ሰይጣን ፡ ብሂል ። መ ፡ ማስቲማ ፡ ብሂል ። ያ ፡ ይይ ፡ በብሂል ፡ ቤ ፡ ቤልሖር ፡ ብሂል ፡ ዲ ፡ ዲያብሎስ ። Il s'agit dans ce passage des noms de Satan, des noms des chefs de son armée et de l'équivalence numérique de ces noms.

አ = ፀ፻ (200);	= አጋንንት	(*démons*)
ሰ = ፫[፻] (300);	= ሰይጣን	(*Satan*)
መ = ፀ፻ (200);	= ማስቲማ	(*persécuteur*)
ያቤ = ፬ (30)	ያ = ይይ	
	ቤ = ቤልሖር (βελίαρ)	
ዲ = ፬ወጟ (37);	= ዲያብሎስ	(*diable*)

Le nombre de la bête dans l'Apocalypse (XIII, 18) est 666. Sans doute dans les manuscrits éthiopiens ፮ (6) et ፯ (7) sont souvent employés l'un pour l'autre; mais ici l'équivalence numérique de ሰ (300) s'élève contre une telle confusion.

Bien qu'il soit général, le rapport entre la littérature cabalistique et le *Livre des Mystères du ciel et de la terre* est réel. Le jugement de M. G. Bareille sur l'objet et la méthode de la cabale, considérée seulement en elle-même, montrera à celui qui étudiera les idées et fera la critique des sources des quatre traités du *Livre des Mystères du ciel et de la terre*, les relations qui existent entre ce dernier livre et la cabale. « Leur spéculation (des Talmudistes) roulait en particulier sur des questions cosmogoniques, à l'occasion des premières pages de la Genèse, et sur des questions métaphysiques, à l'occasion de la vision d'Ézéchiel. Et déjà la métaphysique de l'essence divine et la doctrine de l'émanation sont entrevues; l'angélologie, la théurgie, l'arithmologie y sont même développées quelque peu : c'est comme le germe informe, l'ébauche hésitante, l'esquisse de ce qui aura son développement dans le Zohar. Or, après la clôture du Talmud, du temps des Gaonim, les chefs spirituels des académies de Soura et de Poumbédita en Babylonie, la spéculation se porte de préférence sur des questions d'ordre inférieur. L'imagination remplace la raison; les lois de la logique sont méconnues; on se perd dans de vagues contemplations; on fait une place importante à la théurgie, à la thaumaturgie et à tout ce qu'elles traînent après elles. Le *Livre d'Hénoch*, regardé

1. Zotenberg (*ibid.*, p. 139) a imprimé 666 au lieu de 767, ayant lu deux fois ፯ au lieu de ፮, pour obtenir le nombre même de l'Apocalypse cf. Ap., XIII, 18).

comme le détenteur des mystères célestes et des secrets divins, sert de cadre aux fantaisies eschatologiques et de mine aux notions de l'occultisme. Le *Schiur Komah* offre un anthropomorphisme exagéré, où Dieu est représenté sous la forme d'un homme aux proportions colossales, toutes exactement mesurées, ce qui reléguait la divinité à des hauteurs inaccessibles..... L'*Alfa-Beta* exalte le mysticisme des lettres et des nombres, qui servent d'élément à la parole et au verbe, forment l'essence et le principe de tout, sont la source de doctrines mystérieuses et constituent les types qui ont servi à la construction de l'univers..... Bref, c'est le règne de l'imagination et de la fantaisie, qui se parent des métaphores et des images de la Bible, s'abritent aussi sous l'autorité de l'Écriture, mais servent à introduire des idées complètement étrangères à l'esprit juif[1] ».

Il existe plusieurs développements théologiques dans le *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. L'anthropomorphisme à propos de la description de la majesté divine rappelle celui des Psaumes. Les vents sont les chars de Dieu; les nuées, le sable de ses pieds; la mer, dont la traversée nécessite un voyage de mille ans, ne suffit pas à remplir son poing; les pieds du Seigneur ressemblent à une pierre de saphir, etc.

Le dogme de la Trinité est fondamental. Énoncé dans la Genèse, il a été exposé avec précision par le prophète David. Les trois personnes divines sont absolument égales entre elles. Le Père est créateur; le Fils, rédempteur; et l'Esprit-Saint, sanctificateur.

Au dogme de la Trinité se rattachent étroitement ceux de l'Incarnation et de la Rédemption, avec lequel ils forment « une seule essence ». Le Christ est né de la Vierge Marie, pour rendre à l'homme son premier héritage, perdu par la faute d'Adam. Le crucifiement et la mort de Jésus-Christ ont définitivement ouvert les portes du ciel, jusqu'alors fermées. Les âmes des justes ont été délivrées de leur captivité et sont entrées dans le paradis. L'entrée au ciel a eu lieu dans une joie et une jubilation extraordinaires; c'est le brigand Demas, crucifié à la droite du Christ, qui, après avoir vivement intrigué les justes (ceux-ci se demandaient s'il était Adam, Noé, Abraham, Isaac, etc.), et s'être fait ouvrir la porte par les Séraphins et les Chérubins au moyen du passage des Écritures : *Ouvrez les portes, vous Séraphins et Chérubins*, s'est présenté le premier; à sa suite, sont venus tous les justes dans une ivresse de bonheur : Adam sonnait de la trompette, Noé frappait du tambour, Abraham rendait grâces... David faisait résonner des cymbales... etc. La mort du Christ a eu aussi pour effet de renverser le royaume de Satan et de détruire les œuvres néfastes qu'il avait accomplies.

1. *Dict. de Théol. cath.* Vacant-Mangenot, col. 1274 et col. 1275 (article *Cabale*).

La Vierge Marie est nommée plusieurs fois. Sa virginité n'est pas seulement corporelle, mais elle s'étend à son âme tout entière, à son intelligence et à sa volonté. « Vierge dans sa chair, vierge dans sa pensée, vierge dans sa bouche, vierge dans ses yeux..... Cette unique virginité, nous l'avons rencontrée en Notre-Dame Marie ».

L'angélologie est développée. Les anges ont été créés de la flamme du feu et sont classés en dix ordres distincts. L'auteur ne paraît pas les considérer comme des êtres essentiellement spirituels, puisqu'ils possèdent un pénis et que certains d'entre eux, les anges de la face et les anges de la sanctification (il affirme ceci sur l'autorité du livre des Jubilés), ont la circoncision. La description de Satan est celle d'un hideux géant. La distinction des bons anges d'avec les mauvais, qui remonte à la fameuse bataille entre Mikâ'êl et Setn'âêl, est nettement établie. Les premiers protègent les hommes, à qui ils sont associés le jour du baptême, et prennent part à toutes les bonnes actions de ceux sur qui ils doivent veiller. Les seconds, au contraire, ont un rôle néfaste, qui est bien amoindri cependant depuis l'Incarnation. De nombreux détails sont fournis sur les œuvres et la mission des anges. Par exemple : ce sont eux qui préparent et apportent les éléments nécessaires à la création d'Adam, comme plus tard ils entoureront Jésus crucifié et cacheront de leurs ailes sa nudité et ses blessures. Les anges veilleurs (ἐγρήγοροι) « descendent du ciel, prennent la forme humaine et enseignent aux hommes les différents arts de la vie[1] »; ils défendent aussi l'entrée du paradis à ceux qui en sont indignes. Le pouvoir des anges est établi par de multiples faits. Il s'ensuit donc que les hommes sont tenus de leur rendre un culte et de célébrer leur commémoration. Une curieuse anecdote le prouve. « Une âme, cachée par les démons au fond de l'enfer, est découverte par saint Michel, et délivrée de l'enfer, en même temps qu'un grand nombre d'âmes de ceux qui, pendant leur vie, avaient honoré les anges[2] ».

L'eschatologie est singulière. La création ayant été symbolique, les événements des derniers temps seront conformes à ceux de l'origine. Le monde finira comme il a commencé. « Tout ce qui est survenu au premier des jours est le symbole de ce qui surviendra au dernier des jours ». La fin du monde aura lieu au septième millénaire በሳብዕ ፡ ሺሕ, et le jour du jugement aura une longueur de mille ans. La date de la fin du monde, fixée par l'auteur au septième millénaire, s'explique naturellement par le symbolisme qu'il a tiré des sept jours de la création, types des derniers événements, et du nombre sept dans son explication de l'Apocalypse.

La description de l'avènement du faux Messie est originale. L'Antéchrist, roi de Têman, deviendra roi de Rome, et se rencontrera avec le roi d'Éthio-

1. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens*, p. 137 et p. 138.
2. *Ibid.*, p. 137.

pie. Son règne aura lieu dans des temps heureux : les céréales, le miel, l'huile, le lait se trouveront en abondance; les vêtements dureront sept ans, si bien que les morts, regrettant de n'avoir point vécu à une telle époque de prospérité, pleureront dans leurs tombeaux. Ces temps de bonheur écoulés, surviendront la défaite de l'Antéchrist, la résurrection des morts, le jugement universel; puis apparaîtront un ciel nouveau et une terre nouvelle.

L'auteur n'a pas seulement développé des idées théologiques et interprété des symboles; il s'est plu çà et là à donner quelques détails fantaisistes, qui ont trait à l'histoire ou plutôt à la légende. Tels sont les renseignements qu'il fournit sur les langues dans lesquelles ont écrit les Évangélistes. Pour lui saint Jean et saint Luc ont écrit dans la langue de Rome (en grec), saint Marc en copte et saint Matthieu en hébreu. Préciser l'origine et énumérer les noms des pères et mères des patriarches et des prophètes a paru aussi l'intéresser. Cela a été pour lui l'occasion de donner libre cours à son imagination. Ainsi à propos de Daniel il dit : « Daniel est de la tribu de Juda. Le nom de son père est Joachim, roi de Juda. Sa mère est Melenas. Depuis l'époque où il a prophétisé jusqu'à la venue du Verbe, il y a quatre cents ans. Quant aux trois enfants, le nom de leur père est Semyo; le nom de leur mère est Natri et aussi Hanna. Le père de Daniel et le père des trois enfants étaient frères ». Quelquefois, il découvre l'étymologie d'un nom propre dans un trait de la vie du personnage. « Le nom de sa mère (de Habacuc) est Sourâfâ..., car elle a été engendrée sur l'heureuse nouvelle d'un Séraphin (*Sourâfên* ሱራፌል) ». Ici le rapprochement des deux mots Sourâfâ et Sourâfên est facile à saisir; mais souvent il est incompréhensible, et, bien que le second nom du personnage soit donné comme explicatif du premier, puisqu'il est introduit par ዘውእቱ (= *c'est-à-dire*), c'est en réalité un nouveau nom, ajouté au précédent, avec lequel il n'a aucun rapport philologique, ni sémantique; v. g. Misiri, c'est-à-dire Batou'êl; Satamo, c'est-à-dire Sitani, etc. Peut-être s'agit-il d'un surnom? Cela paraît vraisemblable, vu le soin que l'auteur met à énumérer un double nom soit pour le père, soit pour la mère.

A ces données généalogiques l'auteur a ajouté quelques indications chronologiques sur la différence des temps entre certains prophètes et la venue du Christ. Rien de plus arbitraire que ces dates, intéressantes cependant à connaître, puisqu'elles représentent les idées des Éthiopiens sur la chronologie biblique, au temps où a été composé le *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. Elles vont de l'époque des prophéties jusqu'à la venue du Christ : David, 1800 ans; Isaïe, 765; Jérémie, (nombre effacé); Daniel, 404; Ézéchiel, 464; Esdras, 537.

L'histoire profane n'est pas complètement oubliée. L'auteur a cru consi-

gner un document important, en donnant la liste des rois « mentionnés dans le livre de Clément ». A la syllabe initiale, v. g. ፕ, ፍ, etc., suivie du signe explicatif ዘይቤ (ዘይቤሂ) (= *c'est-à-dire*), est ajouté le nom du roi, écrit en toutes lettres, ainsi que celui du royaume. Quelquefois, on lit ensuite un fait saillant de la vie du roi, v. g. ዕ *c'est-à-dire* እሴዎስ *'Esêwos, qui a tué Jacques, le frère de Notre-Seigneur Jésus.*

Le *Livre des Mystères du ciel et de la terre* est-il un original ou bien la traduction d'un texte étranger? Cette question, pour importante qu'elle soit, semble insoluble actuellement. On ne connaît aucune recension de cet ouvrage en d'autres langues. Il « ne nous a été conservé que dans un seul manuscrit, dans le n° 117 de la Bibliothèque Nationale de Paris, car le n° 118 n'est qu'une copie du précédent, faite par le P. Vansleb. Dans les grandes collections des mss. éthiopiens, rapportées en Europe au siècle dernier et qui sont allées enrichir les bibliothèques de Berlin, de Tubingue, de Francfort-s.-M. et surtout celles de Paris et de Londres, on chercherait en vain un second exemplaire de ce singulier ouvrage[1] ». Il est impossible de trancher cette question exclusivement par la critique interne, car l'emploi d'une telle méthode comme seul moyen de démonstration, lorsqu'il s'agit de déterminer l'origine d'un ms., est sujet à caution. L'unique argument que l'on pourrait tirer en faveur d'une traduction, bien que l'onomastique générale (Baḥayela Mikâ'êl *Par la force de Michel*, Batsalota Mikâ'êl *Par la prière de Michel*, etc.) soit purement éthiopienne, se trouverait dans la transcription de certains noms propres. Or, il n'a ici qu'une portée très relative, puisque les noms propres ne paraissent pas provenir tous de la même source, mais au contraire dériver tantôt de l'arabe, tantôt du grec. De plus, l'auteur peut facilement transcrire, lors de la rédaction de ses quatre traités, les noms propres avec la prononciation, que sa mémoire aura retenue. Il nous paraît plus probable enfin que le ms. est un original, car la langue est assez claire. Dans le cas d'une traduction, elle risquerait d'être plus obscure et plus enchevêtrée, puisque les traductions éthiopiennes sont le plus souvent un décalque et suivent pas à pas l'original.

Une étude approfondie de l'ensemble de la littérature cabalistique et apocalyptique n'ayant pas encore été faite à l'heure actuelle, il est difficile de déterminer avec précision en quelle mesure le *Livre des Mystères du ciel et de la terre* est autochtone, et en quelle mesure il est tributaire des littératures étrangères. Nous avons signalé plus haut l'influence de la cabale sur tout l'ouvrage. Il y a encore celle des apocryphes et des apocalypses, qui a consisté surtout dans l'apport de quelques faits ou légendes. Les prépa-

1. *P. O.*, t. I, f. 1, p. VI.

ratifs pour l'ensevelissement et la sépulture de Moïse, le creusement du tombeau par les archanges Gabriel et Michel, sur les indications et mesures du prophète lui-même, l'annonce de l'inhumation par les deux archanges aux Israélites, le lieu caché du tombeau, que la foule ne peut pas découvrir..., le crucifiement du Christ et l'érection de la croix à l'endroit même où avait été déposé le corps d'Adam, en sorte que des gouttes du sang de Jésus sont tombées dans la bouche du premier homme..., plusieurs détails cosmologiques, etc., sont des emprunts notoires à la littérature des apocryphes et des apocalypses. De plus, l'auteur cite souvent plusieurs de ces livres, notamment le *Livre d'Hénoch* (cité plusieurs fois; les dix semaines du *Livre d'Hénoch* sont expliquées d'une façon symbolique) et le *Livre des Jubilés* (cité à propos de la circoncision des anges). « Quelques-unes des données de ce livre (*Livre des Mystères du ciel et de la terre*) sont tirées de l'Apocalypse de saint Pierre. Pourtant cet ouvrage n'est pas expressément cité; mais on lit quelquefois cette phrase : *Ainsi que Notre-Seigneur a dit à Pierre* [1] ». L'auteur connaît aussi le *Sinodos*, le *Kidân*, les *Didascalia*, le *Qalementos*. Ces derniers ouvrages et presque certainement encore d'autres ont laissé des traces plus ou moins grandes dans le *Livre des Mystères du ciel et de la terre*.

Nous avons collationné le ms. 117 avec la copie de Vansleb [2], qui est fidèle. Les divergences entre la copie et l'original sont peu nombreuses et toutes de minime importance; elles consistent surtout dans l'omission d'une enclitique (— ሂ; — ኂ), ou d'un pronom personnel copule, le plus souvent ውእቱ. L'inexactitude de l'orthographe et des formes a été conservée ainsi que les incorrections grammaticales. Cependant, Vansleb corrige parfois le ms.; par exemple, il écrit ዐርገ፡, ዐሠር, ዐጸዎት፡, ሰማኂ, etc., au lieu de ዓረገ፡, ዕሰር, እጸዎት፡, ስማኂ, etc., qui se rencontrent sous ces dernières formes dans le ms. Par contre, il met, de temps à autre, une incorrection, lorsque le ms. est correct. La ponctuation est tout à fait différente dans l'original et dans la copie. La ponctuation de Vansleb est rationnelle, alors que celle du ms. est arbitraire. Voici les principales équivalences des deux ponctuations : ms. ፡፡ = Vans. ፡ et ፡; ms. ፡፡፡ = Vans. ፡ et ፡; ms. ፡ = Vans. ፡ = ፡. Enfin à la *scriptio continua* du ms., Vansleb a substitué la division du texte en paragraphes.

Généralement la langue est claire, bien qu'à plusieurs endroits l'auteur se soit complu dans une certaine obscurité. La présence de plusieurs mots amhariques est à signaler. On rencontre une grande négligence dans l'application des lois sur la quantité des voyelles (ዖ au lieu de ዐ) et la permutation

1. Zotenberg, *Catalogue des manuscrits éthiopiens*, p. 139.
2. La copie de Vansleb forme le ms. 118 du fonds éth. de Paris.

des sifflantes et surtout des gutturales. Notons aussi des omissions de mots, des surcharges, des dittologies. L'auteur a aimé faire quelques jeux de mots. Les textes de la Bible sont quelquefois sollicités, pour favoriser une interprétation symbolique. Ainsi dans *Nahum*, II, 12 መልኡ ፡ ገቦሁ ፡ እምነ ፡ ዘነአወ ፡ *Son côté est plein de ce qu'il a attrapé* au lieu de መልኡ ፡ ግቡ... *Sa tanière est remplie...*, qui est dans la Bible, et convient mieux pour le sens général. La modification du texte biblique a permis à l'auteur de voir dans *le côté du lion* le symbole *du côté du Christ*, transpercé par la lance.

Le lecteur remarquera, d'un bout à l'autre du ms., que très souvent les mots qui devraient prendre la forme de l'état construit, pour exprimer le rapport du génitif, conservent celle du nominatif; et que l'on trouve fréquemment, par contre, la forme de l'accusatif, là où l'on attendrait celle du nominatif. Nous avons conservé ces formes telles quelles, puisqu'elles caractérisent le manuscrit. Nous nous sommes appliqué aussi à éditer le texte éthiopien d'après la méthode employée par MM. Perruchon et Guidi pour le premier traité, dans laquelle seules les fautes évidentes ainsi que les formes non admises en Abyssinie[1], sont corrigées, tandis que celles qui sont universellement tolérées demeurent sans modification.

M. Ignazio Guidi a bien voulu examiner quelques passages obscurs, que nous lui avions soumis. Qu'il en soit ici remercié!

Bézancourt. par Gournay-en-Bray.

Sylvain GRÉBAUT.

1. Les leçons fautives sont toujours reproduites aux variantes.

COMPLÉMENT A L'HISTOIRE DU MANUSCRIT ÉTHIOPIEN 117

(Cf. *Patrol. Or.*, I, 1, p. VIII-X)

Nous avons recueilli quelques notes dans la correspondance de Peiresc, qui complètent ce que nous avons déja écrit à ce sujet :

1. — Le 22 décembre 1633, Peiresc écrit à Gilles de Loches qu'il va demander au sieur Magy de rechercher le livre d'Hénoch [1] ; le 22 juillet 1634, il écrit au même que le sieur Magy lui a écrit, le 11 et le 24 avril 1634, qu'il avait espérance d'obtenir celui des livres abyssins, qu'il lui avait tant recommandé. Cf. *Correspondance de Peiresc avec plusieurs missionnaires et religieux de l'ordre des Capucins*, Paris, 1892, p. 12-13 et 72 [2].

Dès le 31 janvier 1634, il écrit au P. Gilles : « Si nous pouvons avoir le livre d'Enoch, je le vous envoyerai incontinent, et serait bien à désirer que vous l'eussiez pu traduire avant que sortir de chrétienté et de ce royaume. » *Ibid.*, p. 22.

Le 20 mars 1634, il l'attend d'heure à autre. *Ibid.*, p. 33. Enfin ce volume arrive le 4 novembre 1636, car il écrit à cette date au P. Gilles :

> Pour la langue éthiopienne, vous auriez grand tort de l'avoir abandonnée, y ayant plus de sujet que jamais de la faire valoir, car le volume des révélations d'Enoch est tombé entre mes mains, je l'ai originellement, je l'ai reçu ce jourd'huy de Marseille, au lendemain de la réception de votre lettre où vous témoignez votre dégoût si sensible (pour l'éthiopien?) ; tellement que vous voilà engagé d'y vaquer pour vous acquitter de la parole que vous m'avez donnée de le traduire. *Ibid.*, p. 276.

1. Il écrit aussi à Gassendi, le 20 déc. 1633 : « J'ai eu vent d'un exemplaire du livre d'Hénoch qui est comme quasi l'apocalypse en forme de prophéties des choses à venir, datté de peu avant son assomption ou ravissement... Vous croyez bien que je n'y oublierai rien de mon industrie et de mon chétif crédit pour tâcher de l'arracher des mains de ces barbares, n'ayant pu vous en celer l'avis, mais je vous supplie que ce soit qu'à vous, de peur des fausses prophéties et des jalousies qui font traverser et avorter beaucoup de bons desseins. » *Lettres de Peiresc*, t. IV, p. 396.

2. Georges l'Arménien (qui était en réalité Maronite, *ibid.*, p. 99) était aussi chargé de rechercher les livres coptes et éthiopiens et en particulier le livre d'Hénoch. Cf. Lettre du 20 mai 1634, au P. Gilles, *ibid.*, p. 55.

Le même jour il l'annonce à M. de Saint-Sauveur du Puy en ces termes :

J'ai aujourd'hui reçu du Levant un petit volume en éthiopien grandement ancien des révélations d'Hénoch que j'avais recherché trois ou quatre ans y a, en étant venu à bout quand j'en avais perdu toute espérance. Je pense que ce soit le même volume qu'avait vu Postel en ces pays-là, car il y était unique par la traditive de toute la nation. J'écris à ce soir même au bon père Gilles de Loches, pour le semondre de la promesse qu'il m'a solennellement faite de le traduire. Espérant que si ce n'est une fidèle version de l'œuvre alléguée par Saint Jude, elle sera pourtant bien ancienne et en contiendra possible une bonne partie. Car il y a des prophéties, comme Origène et Procope et autres disent qu'il y en avait en celui qu'ils tenaient dès lors pour apocryphe. L'on me met en grande espérance de quelque chose de mieux, Dieu aidant, en peu de temps.

Cf. Tamizey de Larroque, *Lettres aux frères Dupuy*, t. III, p. 600.

Il dut l'annoncer encore à d'autres correspondants, car, le même mois, M. Saumaise, à qui Peiresc avait déjà envoyé des manuscrits coptes et arabes, demandait aussi le livre d'Hénoch. C'est une lettre de Peiresc au même M. du Puy, datée du 25 novembre 1636, qui nous l'apprend :

Pour le livre d'Hénoch, je n'en serai pas plus chiche que des autres, et à M. de Saumaise et aux autres gens de lettres qui en voudront aider le public. Mais comme je n'avais pas su que M. de Saumaise eût fait d'étude particulière en la langue éthiopique, dès que je commençai à concevoir quelque espérance d'obtenir ce livre, j'en donnai avis au R. P. Gilles de Loches qui y a fait une étude particulière de sept ans, durant son voyage au Levant, et le conjurai de mettre au net la grammaire qu'il avait dressée de cette langue et de se charger de la version de cette pièce aussitôt que nous la pourrions avoir, à quoi il m'engagea sa parole fort solennellement et à cette heure je l'ai averti de l'arrivée du livre, pour suivre les ordres qu'il nous en donnera et attends sa réponse au premier jour. Il est maintenant gardien du couvent des capucins de Bourges et nos lettres vont par Paris pour aller plus sûrement. *Ibid.*, p. 609.

Le 16 décembre 1636, Peiresc avait fait « portraire la première page du livre d'Hénoch » et l'avait envoyée au P. Gilles, pour la traduire. Cf. *Correspondance avec plusieurs missionnaires et religieux*, p. 281[1].

Dès lors Peiresc s'occupe de faire venir le P. Gilles, de Bourges à Aix, pour traduire le livre d'Hénoch. Il faut l'agrément de ses divers supérieurs et l'affaire traîne en longueur. Nous lisons au 9 février 1637 :

J'ai été bien aise d'apprendre que l'inexpérience du peintre qui avait transcrit le feuillet d'Hénoch ne vous ait pas dégoûté et encore que vous soyez résolu de le traduire.

1. Il écrivait encore : « Je ferai exercer quelqu'un à l'écriture du caractère éthiopien pour tâcher de le faire transcrire de diverse main, afin de pouvoir choisir la plus approchante, et que, s'il en faut envoyer en divers lieux, l'original ne coure point fortune de se perdre, sauf d'y avoir recours en cas de besoin quand on travaillera à la traduction. » *Ibid.*, p. 278.

Et non seulement m'envoyer la traduction que vous me promettez, mais d'y joindre le premier livre de votre grammaire éthiopique, dont je vous remercie très humblement à l'avance. Et voudrais bien me pouvoir rendre digne, en vous servant de l'honneur qu'il vous plaît de me faire, ne prenant pas en mauvaise part la proposition que je vous faisais d'un peu de séjour ici sur votre passage pour Rome, afin d'y achever cette traduction et tout ce que vous sauriez entreprendre de plus, dont je vous baillerais de bon cœur toutes les commodités à moi possibles en notre petite maison des champs, à Boisgency [1]. *Ibid.*, p. 310-311.

Le 14 avril 1637, on paraît toucher au but, car le P. Gilles semble être nommé à Aix :

Tout ce qui m'a blessé d'abord à la réception de la dernière de l'Éminentissime cardinal Barberin, a été de voir qu'il n'ait pas voulu s'ingérer d'user de son droit à vous donner l'obédience comme il le pouvait, et qu'il ait voulu s'en remettre au procureur général de votre ordre, comme vous verrez par l'obédience qu'il m'en a envoyée, laquelle fut expédiée un jour trop tard pour venir par le précédent ordinaire qui nous eût fait gagner un mois de temps..... si vous voulez venir à l'avance encore mieux : vous y serez le très bien venu, n'estimant pas que la nomination en cette ville d'Aix, où vous êtes assigné pour affaires expédier, vous puisse exclure de la résidence de Boisgency... les livres y étant sur lesquels vous aurez à travailler. *Ibid.*, p. 315 [2].

Mais le 8 mai avait lieu à Tours le chapitre général des Franciscains et le P. Gilles devait y aller de Bourges. *Ibid.*, p. 314. Pour comble de malchance, ce chapitre fut différé; le transfert du P. Gilles ne fut pas ratifié; et

1. De même, au 16 décembre : « J'ai attendu que l'année de votre fonction de gardien fût finie. J'avais même écrit à l'Em^me^ cardinal Barberin que je n'attendais qu'une réponse pour savoir l'état de votre santé et de vos affaires, pour vous faire à ces fins tenir mon livre... J'en écrirai fortement par le prochain ordinaire, Dieu aidant, et s'il y avait moyen que vous vinssiez faire ici deux ou trois mois de séjour pour travailler à cette version, vous y trouveriez *benevolos receptores*, soit en votre couvent de cette ville, ou en quelque maison des champs, pour y pouvoir travailler avec encore plus de quiétude. Et ne vous manquerait pas de livres et autres secours que notre chétif pays vous pourrait fournir. » *Ibid.*, p. 278-279. — Le 27 décembre, Peiresc écrivait encore au P. Césaire : « Je suis après à extorquer du R. P. Gilles de Loches sa grammaire éthiopienne, déjà bien avancée comme vous savez, et de plus une version de lui de cet ancien volume des *révélations d'Hénoch* que j'ai enfin tiré du Levant, après lui avoir fait l'amour trois ou quatre ans, dont vous avez bien ouï parler. » *Ibid.*, p. 303.

2. Peiresc s'était adressé même à Bourdaloue, le 20 janvier 1637, pour obtenir que le P. Gilles puisse aller à Aix : « Bien voudrais vous avoir encore une obligation bien insigne, si votre entremise pouvait opérer que nous eussions ici le R. P. Gilles de Loches pour quelque temps, pour avoir moyen de le gouverner un peu et de nous prévaloir des grandes notices qu'il a des langues orientales pour l'interprétation de certains livres de grande importance pour l'histoire sainte, qu'on ne saurait espérer que de sa main... » *Ibid.*, p. 306.

Peiresc écrit le 26 mai 1637 qu'il va encore écrire à Rome dans huit ou dix jours à ce sujet. Il revient ensuite au livre d'Hénoch :

Et ne trouve pas étrange qu'ayez trouvé des fautes et équivoques des lettres les unes pour les autres attendu que le copiste n'était qu'un peintre qui n'y connaissait rien, puis même que vous dites que chacune lettre se multiplie par sept différentes sortes fort petites et mal perceptibles. Feu Mons. Scaliger a inséré dans les notes de son Eusèbe un grand fragment du texte grec de ce même livre d'Hénoch, qu'il avait tiré des Mss. de la chronique de Georgius Syncellus, où est compris le passage même allégué dans l'épître de S. Jude. Vous pourriez voir s'il ne pourrait point vous aider à suppléer les manquement de ce feuillet mal transcrit. *Ibid.*, p. 319.

Peiresc ajoute un bon conseil : « Il faut premièrement songer à la santé, et puis le reste suivra tant qu'il pourra, toujours assez tôt quand on se sauve. » *Ibid.*, p. 320. Il n'en fit sans doute pas son profit, car il mourut peu après, le 24 juin 1637, sans avoir pu faire venir le P. Gilles à Aix, mais du moins sans avoir perdu ses illusions au sujet du livre d'Hénoch, qui n'était autre que le *Livre des Mystères du ciel et de la terre.*

II. — Il nous reste à faire connaître qui a acheté ce manuscrit et l'a adressé à Peiresc en place du *Livre d'Hénoch.* Nous supposions jadis (*Patr. Or.*, I, 1, p. IX) que ce pouvait être *Vermellius* (ou plutôt *Vermeil*). C'est inexact.

On conserve encore à Carpentras trois lettres de Peiresc à M. Vermeil « en la cour de l'empereur des abyssins ». La plus longue, datée du 25 février 1634, a été éditée par M. le vicomte de Coix de Saint-Aymour, *Histoire des relations de la France avec l'Abyssinie chrétienne sous les règnes de Louis XIII et de Louis XIV*, Paris, 1886, p. 273-286. On lit, page 278 :

En revanche de quoy je seray trop content quand vous me pourrez faire avoir quelque inventaire des livres qui se peuvent trouver de par de là, et s'il y avait moyen d'en trouver *quelques-uns de ceux que vous trouverez cotés au mémoire ci-joint*, l'obligation en serait tant plus grande sur nous, et oserais me promettre de vous en pouvoir un jour envoyer quelque échange tel qu'il pourrait dépendre de mon petit crédit.

Ce mémoire n'est pas conservé. Il est de toute vraisemblance qu'il devait porter le livre d'Hénoch, mais nous n'en avons pas encore la preuve matérielle. — Les deux autres lettres, datées du 27 février et du 3 mars 1634, *Ibid.*, p. 287-288, « sont fort courtes et ne contiennent guère que des compliments et des politesses ».

Nous croyons pour l'instant que Peiresc, antérieurement à 1634, put fonder de grandes espérances sur Vermeil et qu'il put même lui demander le livre d'Hénoch, mais qu'il n'en obtint jamais rien.

Voici une notice et deux fragments de lettres de 1633, que nous avons

relevés dans un manuscrit d'Ismaël Boulliau, contemporain de Peiresc (Suppl. grec 292. fol. 550) :

Le sieur Vermeil estait de Montpellier, d'où il sortit en 1622, après la reddition de la ville au roi. s'en alla à Marseille, de là à Constantinople où il se fit joaillier, orfèvre et peintre; de là il s'en alla au Caire où il se mit en négoce avec le suisse Crom et envoyait des marchandises en Constantinople. Mais ayant fait une emplette et mise sur un vaisseau, il fallut, pour faire place au bagage d'un Bacha, descharger la marchandise. Les usures Lunaires couraient cependant au-dessus de la raison des marchandises; ainsi il fut obligé de s'enfuir.

Il se fit catholique devant que sortir du Caire et s'en aller en Éthiopie, et là il a été employé auprès du Roi pour quelques artifices de feu, pour les pierreries et la milice selon la mode de France. Il fut fait capitaine d'une troupe de 8.000, qu'il conduisit contre un roi voisin dominant les Nigrites (les Nègres), l'alla attaquer dans son pays, lui défit cent mille hommes à diverses fois; au retour l'empereur Abyssin le fit général de ses armées.

* *Du Caire, du 22 nov. 1633* (*Lettre du P. Gilles*). * fol. 550 v°.

Pour ce qui touche Vermeil, j'ai appris de ses nouvelles par le retour de Mehemet Pacha, natif de Bogdarie, lorsqu'il retourna de son bachali de Suachem, isle proche d'Éthiopie où il fut bascha trois ans, non que lui-même me l'ayt dict, mais bien ses gens que j'ai examinés sur cela, à raison que l'on m'avait dit que lui-même avait apporté telles nouvelles. Depuis je m'en suis enquis à quelques Éthiopiens, qui me l'ont confirmé et m'ont assuré qu'il avait défait le roi de Dangali, mahométan, et lui avait tué un grand nombre d'hommes en bataille rangée, encore qu'il n'en eût que dix mille. Cela arriva vers le commencement de 1630, trois ans après qu'il fut sorti du Caire, qui fut 1627.

Du 27 sept. 1633. Du Caire. Lettre du sieur Magy.

Je ne vous puis rien dire de nouveau du costé des Indes, ny d'Éthiopie, sinon que le roi a marié M. Vermeil avec une sienne nièce.

A partir de 1634, nous trouvons moins d'enthousiasme à son égard. Peiresc écrit à Gilles de Loches, le 31 janvier 1634 :

... Ma dépêche n'est que pour accompagner les avis du Caire ci-joints que j'ai eus, à savoir les premiers du sieur Magy et les derniers du sieur Jacques Albert, que vous connaissiez, qui me promit une relation fort exacte qu'il a eue du pays des Abyssins de la part tant d'un P. Jésuite que du sieur Vermeil *de qui il ne me dit pas une si grande fortune comme on en avait fait le bruit.* Bien est-il qu'il est bien aimé de l'empereur. Il faudrait avoir de lui quelque communication de ce côté-là, s'il est possible. *Correspondance de Peiresc avec plusieurs missionnaires et religieux*, p. 17-18.

On trouve à peu près la même phrase dans une lettre du 12 février, *ibid.*, p. 23, et l'annonce que Peiresc va lui envoyer une partie de ce qu'il demande. Enfin, le 20 mars 1634. Peiresc annonce au P. Gilles qu'il a écrit à Vermeil et au sieur Jacques Albert et leur a envoyé « une caisse de livres en taille douce et autres curiosités, pour avoir des livres en leur langue ». Il s'agit de la lettre éditée par le V^cte^ de Saint-Aymour (cf. *supra*), mais, ici

encore, nous n'avons pas les titres des livres demandés à Vermeil. *Ibid.*, p. 32. On trouve deux autres mentions de Vermeil, p. 34 et 115, mais ce ne sont que des interrogations : le sieur Magy a fait prendre des nouvelles de Vermeil, et Peiresc souhaite qu'on interroge à son sujet les Éthiopiens de passage à Rome; en somme, Peiresc semble avoir perdu « ses livres en taille douce et autres curiosités ».

Nous retrouvons le *Livre des Mystères* dans la lettre suivante du Père Agathange de Vendôme, écrite du Caire, le 19 juillet 1634 :

Je vous ai déjà écrit une fois, quand M. Magy vous envoya le livre des conciles arabe, auquel manquait le concile de Chalcédoine. J'avais prié le supérieur d'un couvent de S.-Macaire de me faire transcrire ce qui se trouve dans son monastère et, au lieu dudit concile, il m'a apporté quelques écrits d'un certain Severus hérétique, qui a écrit contre le quatrième concile; et eux, qui n'ont jamais reçu ce concile-là, ont inséré, au lieu du concile de Chalcédoine, les écrits de cet hérétique, tellement que je ne crois pas qu'on le puisse trouver parmi eux. Pour les livres abyssins que vous demandez, je vous dirai que, des trois, je n'en ai trouvé qu'un, quoique j'aie fait lire et interpréter le titre de tout ce qui se trouve là des livres abyssins. *Celui qui reste est des prophéties et des choses occultes, parle d'Hénoch et des anges, et est médiocrement gros*, j'ai fait ce que j'ai pu pour l'avoir, mais on me dit qu'il y a excommunication d'en ôter un du lieu. Tellement que nous ne le pouvons avoir que par le moyen d'un évêque avec lequel j'ai commencé de faire amitié, mais je n'ai pas encore jugé à propos de lui parler de cela, j'ai trouvé chez ledit évêque, un dictionnaire cophte. Il ne l'a pas voulu vendre, parce qu'il dit qu'il n'y a au Caire que ce livre-là, mais il m'a promis de le faire transcrire et maintenant on y travaille. Il n'y a pas ici d'Abyssin qui sache transcrire le livre Abyssin susdit. On m'a raconté qu'en un couvent d'Abyssins, qui est à quelques journées au-dessus du Caire, il y a quantité de livres Abyssins. J'espère aller de ce côté-là d'ici à quelque temps, j'y ferai la recherche, et, s'il s'y trouve quelque chose en quoi vous me jugiez capable de vous servir, je vous prie de me commander avec liberté.

Enfin, c'est le Père Cassien de Nantes, camarade du Père Agathange de Vendôme, avec qui il devait être martyrisé à Gondar en 1638, qui adresse à Peiresc le *Livre des Mystères*, mais il ne semble pas l'avoir donné pour le livre d'Hénoch [1]. Voici la lettre de Peiresc au P. Cassien, du 1er novembre 1636, qui nous révèle ce fait :

Mr mon R. P., j'ai à ce soir reçu de Marseille votre lettre du 8 mai et 27 juin, accom-

1. En octobre 1635, le P. Cassien avait visité les bibliothèques de trois des monastères de Scété, en particulier de Notre-Dame des Syriens : « Il y a une très grande quantité de livres syriaques, mais il n'y a plus personne qui étudie cette langue-là, les religieux qui y étaient l'ayant abandonnée aux coptes. Leurs livres sont jetés à terre et tenus en fort peu d'estime. Cependant il y a des livres fort grands, écrits en très élégants caractères, et en grand nombre. » Lettre du P. Agathange du 20 décembre 1635. *Ibid.*, p. 210. — Quelques-uns de ces manuscrits syriaques sont à Rome et le plus grand nombre à Londres.

pagnée d'une autre du sieur Gio. Moluco, arménien, qu'il date du 27 Genaio, mais je vois qu'il veut dire 27 Giugno; ensemble du sieur Magy, du 30 septembre, et d'une du sieur Jean-Baptiste Magy, son frère, de Marseille, du jourd'hui premier de novembre, avec advis de l'arrivée à bon port du patron Antoine Dellerbi, de Cassis, *qui est chargé du volume abyssin dont je vous suis bien redevable...* Je crois bien, comme vous, que ce livre abyssin doit tenir de l'apocryphe, ou fabuleux; mais je serai pourtant bien aise de voir ce que ce peut être et me tardera que le patron Dellerby me l'ait envoyé de Marseille. *Ibid.*, p. 270-271.

C'est ce volume qui arriva à Aix trois jours plus tard, le 4 novembre 1636, et que Peiresc annonça aussitôt à ses correspondants sous le nom de *Livre d'Hénoch*, comme nous l'avons dit plus haut.

Nous pouvons presque dire que ce manuscrit eut sa dernière pensée, car la veille de sa mort, le 23 juin 1637, il écrivait à son frère (Monsieur de Valavez, baron de Rians) :

Monsieur mon frère. Voyant que je me meurs et que je ne suis plus désormais en état de vous entretenir de beaucoup de choses, je désire pour le moins vous décharger encore mon cœur d'une qui me pèse extrêmement, c'est que je m'en vais mourir avec grand regret d'avoir été si malheureux que tant d'instantes réitérées prières que j'ai faites à Mgr le cardinal Barberin pour l'affaire de M. Dupuy Saint-Sauveur touchant le prioré de Saint-Léon se soient trouvées inutiles... Et vous prie de continuer le dessein que j'avais de faire imprimer le livre d'Enoch, et pour cet effet faire venir le père Gilles de Loches, pour le traduire, afin que ce livre qui a été si inconnu jusqu'à cette heure et que j'ai eu avec tant de peine et de dépenses ne vienne à se perdre et le public en demeure frustré. C'est ce que ne pouvant écrire j'ai voulu dicter à mon secrétaire. Adieu, mon cher frère, priez Dieu pour moi. Votre très humble et très obéissant frère et serviteur. De Peiresc. *Lettres de Peiresc*, t. VI, p. 660-661. Paris, 1896.

III. — Ajoutons encore un texte — que nous croyons inédit — de Renaudot, pour faire connaître l'opinion de cet illustre orientaliste sur le *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. Dans le manuscrit *Nouv. acqu. françaises*, n° 7476, on lit en double exemplaire un mémoire de Renaudot sur l'Éthiopie. C'est un résumé de Ludolf, complété par quelques faits tirés de l'histoire des patriarches d'Alexandrie. Dans ce travail, à l'occasion des livres lus par les Éthiopiens, Renaudot écrit, fol. 185 v. et 421 :

Nunquam vero majores hoc in genere nugas egerunt (Æthiopes), quam in apocrypho quodam libro cui Henochi nomen imposuerunt, quo quidem nihil unquam in literis famosius aliquando fuit nihil inanius. Audiverat de illius fama Claudius Fabricius Peyrescius, ab Ægidio quodam Lochiensi Capucino qui ex Ægypto rediens, cum Aquis Sextiis transiret mira de eo narraverat : esse scilicet vaticinium usque ad finem mundi et antiqua illa prophetia cujus autoritas ab ipsis Apostolis commendata fuerat et cujus fragmenta nonnulla Gregorius [1] Syncellus servaverat, atque ab eo Josephus Scaliger in

1. Lire : Georgius.

commentarios ad Eusebii graeca suos aliquando transtulerat. Peyrescium virum curiosissimum statim cupido incessit thesauri istius inveniendi, neque sumtibus aut laboribus pepercit, donec eum invenisset, sed quem ἀνθράκων plane deprehendisset, si intelligere potuisset, qualis sibi fraus fieret, quum ipsis Petri Gassendi verbis referimus. Ed. Hag. 1651, p. 395.

... Ita nempe bonus Peyreskius cum illum accepisset, pellibus Turcicis opertum et deauratum in bibliotheca sua collocavit sub specioso Revelationum Enochi lemmate. Inde translatus est in cardinalis Julii Mazarini tandemque in Regis Bibliothecam, in qua post multos annos vidit eum Ludolfus sub finem anni 1683, agnovitque statim nihil minus esse quam id quod titulus praeferebat. Illius explicationem quia nemo hujus linguae peritior est, ex ipsius commentarii p. 347 transferimus :

In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti unius Dei. Hic est liber mysteriorum coeli et terrae qui enarrat mysterium tabernaculi primi et postremi, qui recenset mysterium omnium creaturarum quo pacto creatae fuerint, quaeque suo ordine, quae dixit Abba Bahaila Michael et intellexit ex Tamhana Samaï.

Ultimam illam vocem nomen proprium esse interpres judicavit, dubium tamen esse in illa potest num potius revelationem cœlitus factam aut simile quidpiam significet; quamvis parum intersit. Totum tandem opus nihil aliud est quam fabularum absurdissimarum congeries, descriptioque belli in coelo gesti ab Archangelo Michaele contra Satanielem, vel ut Ludolfus scribit, Setnaelem, diabolorum principem, cujus formam descri-
* fol. 186 r°. bit datis cujuscumque * membri mensuris. Mirum sane quod per annos tam multos, nemo inter eruditos nostrates, librum non evolverit, erant enim Lutetiae qui id praestare facile poterant [1]. Sed memini a Claudio Hardy, viro doctissimo jam grandi natu audivisse me prope puerum eadem de mirabili illo Enochi libro, quae Gassendus, ex Ægidii fide et Peyreskii relatione, perscripserat; auctaque majorem in modum haec opinio erat dum libri Regii custodem haberent virum in his literis plane rudem, qui huic thesauro ut et multis aliis dum solus incubare vellet ne fraus agnosceretur impediebat.

IV. — Voici en somme le résumé de l'histoire du manuscrit 117 : Gilles de Loches avait vu en Égypte le livre d'Hénoch éthiopien. Il le dit à Peiresc, en juillet 1633, lorsqu'il rentrait d'Orient, où il ne devait plus retourner. Dès la fin de 1633, Peiresc charge Magy, Georges l'Arménien et sans doute Vermeil de lui trouver cet ouvrage. Ils le lui font espérer en janvier, mars, mai. Le 19 juillet 1634, le Père Agathange lui annonce le *Livre des Mystères*, comme répondant (en partie du moins) à ce qu'il cherche, et le Père Cassien de Nantes le lui envoie, avec une lettre du 27 juin 1636 [2]. Peiresc

1. Nous avons écrit (*Patr. or.*, I, 1, p. IX) que Vansleb avait transcrit ce manuscrit en 1670.

2. Nous ne croyons pas, quoi qu'on en ait dit, que ce manuscrit ait coûté bien cher à Peiresc. Il a payé le psautier en cinq langues (Barberini, n° 2) avec un calice et une patène en argent, et un manuscrit des conciles avec une chasuble (p. 73). Souvent il recommande de laisser la copie au possesseur et de lui demander l'original, ce qui met celui-ci au prix d'une copie. Nous avons le droit de supposer que cet achat a été fait à des conditions analogues, mais que de lettres, d'intermédiaires et de démarches il a fallu pour aboutir à ce résultat!

reçoit la lettre le 1er novembre et le manuscrit le 4 novembre. Il annonce aussitôt qu'il a le *Livre d'Hénoch*, et il tâche d'amener le P. Gilles à venir de Bourges à Aix, pour qu'il puisse le lui traduire. La veille de sa mort, il recommande encore ce travail à son frère. Un bon nombre d'orientalistes — nous avons cité Vansleb, Ludolf, Saumaise, Renaudot — s'occupèrent du manuscrit. M. Perruchon, dès 1897, commença la traduction de la première partie, pour inaugurer la Patrologie orientale. Dès 1900, l'ouvrage était à l'impression et deux feuilles en étaient bientôt tirées. Une maladie des yeux arrêta M. Perruchon et faillit compromettre du même coup la Patrologie orientale, comme nous l'avons raconté ailleurs. Enfin, grâce au concours de M. Guidi, la première partie du *Livre des Mystères* parut en 1903. M. Perruchon mourut en février 1907, sans avoir pu traduire la fin de l'ouvrage; il avait du moins les photographies de la fin du *Livre des Mystères*. Nous les avons adressées à M. Grébaut, qui a terminé, en 1910, le travail proposé avec tant d'instance par Peiresc à Gilles de Loches dès 1636.

F. Nau.

* fol. 48, v° a. * fol. 48, v° b. *ነገር ፡ ወዜና ፡ ሕይወት ፡ ትርጓሜ ፡ ራእዩ ፡ ለዮሐንስ ፡ አጸብኢሁ ፡ እለ ፡ ጸሐፉ ፡ አስሩ ፡ ወንጌለ ፡ መለ*ኮት ፡ መርሐ ፡ ይኩኖኒ[1] ፡ ለመንገለ ፡ ጽድቅ ፡ ወነበ ፡ ሖርኩ ፡ ፍና ።

በስመ ፡ ሥሉስ ፡ ቅዱስ ፡ እትናገር ፡ ወእስእል ፡ ምሥጢሮ ፡ ለእግዚአብሔር ። ይቤ ፡ አብ ፡ ብፀዓዊ ፡ አበ ፡ ዘሰማስ ፡ ዘውእቱ ፡ በነይለ ፡ ሚካኤል ፡ ይቤ ፡ ቆምኩ ፡ ፴መ ዓልተ ፡ ወ፴ሌሊተ ፡ ውስተ ፡ ቀላየ ፡ ማይ ፡ በከመ ፡ ጸመ ፡ ሙሴ ። ወእምዝ ፡ ከዕበ ፡ ጸመ ፡ ጥቀ ፡ ዮሐንስ ፡ ወነበበ ፡ ወንጌለ ፡ ቀዳሚሁ ፡ ቃል ፡ ብሂሎ ፡ እስከ ፡ ኀበ ፡ ይብ ል ፡ ወዘሂ ፡ ኮነ ፡ በእንቲኣሁ ፡ ቦቱ ፡ ሕይወት ፡ ውእቱ ። ወከልኡ ፡ መልአክ ፡ ነበበ ፡ ወይቤ ፡ ወሀሎ ፡ አሐዱ ፡ ብእሲ ፡ ዘተፈነወ ፡ እምኀበ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘስሙ ፡ ዮሐ ንስ ፡

ወጸመ ፡ ሙሴ ፡ ፴መዓልተ ፡ ወ፴ሌሊተ ። ወለለ ፡ ዓርብ ፡ ይነሥእ ፡ መግዘ ፡ ወይ

1. Ms. ይኮኖኒ.

LES TROIS DERNIERS TRAITÉS DU LIVRE

DES MYSTÈRES DU CIEL ET DE LA TERRE

II. — INTERPRÉTATION DE L'APOCALYPSE

(SECOND TRAITÉ)

* fol. 48, v° a. * fol. 48, v° b. 1. Titre du traité. — * Exposé, explication vivante et interprétation de l'*Apocalypse* de *Jean*. Que ses dix doigts, qui ont écrit l'Évangile de la * divinité, soient pour moi un guide vers la vérité et une direction (pour) là où je vais!

Au nom de la Trinité sainte, j'expose et j'invoque le mystère du Seigneur. Le bienheureux Père *Abba Zosimâs*, c'est-à-dire *Baḥayela Mik'âêl*, a dit : *Je me suis tenu quarante jours et quarante nuits dans un gouffre d'eau.* Comme *Moïse* avait jeûné, *Jean* aussi alors a jeûné beaucoup. Il a énoncé l'Évangile, en disant : *Au commencement était le Verbe*, jusqu'à (l'endroit) où il a dit : *Ceci a eu lieu par Lui. En Lui était la vie.* Un autre ange a parlé et a dit : *Il y eut un homme, qui était envoyé par le Seigneur, appelé Jean.*

2. Enterrement de Moïse. — *Moïse* a jeûné quarante jours et quarante

ሴፎ ፡ ዕ*ለተ ፡ ሞት ። ወበከመ ፡ ይቤሎ ፡ እግዚእ ፡ በውስተ ፡ ደብር ፡ ረከበ ፡ አሐተ ፡ * fol. 49, r° a.
ዕለተ ፡ ፪መላእክተ ፡ እንዘ ፡ ይከርዩ ፡ መቃብረ ፡ ፩ገብርኤል ፡ ወከልኡ ፡ ሚካኤል ።
ወይቤሎሙ ፡ ሙሴ ፡ ይርዳእክሙ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወይቤልዎ ፡ ተባረክ ፡ ነአ ፡ ስኅ
ር ፡ ለነ ፡ መቃብረ ። ወሶበ ፡ ሰፈረ ፡ ደፈንዎ ፡ ወሐደግዎ ፡ ህየ ፡ ወጸርኑ ፡ ወይቤሉ ፡ ቀ
በርናሁ ፡ ለብእሴ ፡ እግዚአብሔር ። ወዘንተ ፡ ሶበ ፡ ይቤሉ ፡ ቀዊሞሙ ፡ ማእከለ ፡
ሕዝብ ። ወሮጹ ፡ ሕዝብ ፡ ወሳርጉ ፡ ውስተ ፡ ደብር ፡ ወስእኑ ፡ መቃብሪሁ ፡ ለሙሴ ።
ወገሠውእቱ ፡ ቃል ፡ እምድኅረ ፡ እቤ ። መጽአ ፡ ዮሐንስ ፡ ድንግል ፡ ወአርአየኒ ፡
መጽሐፈ ፡ አእምሮ ፡ ወአኀዘ ፡ ይነግረኒ ፡ ትርጓሜሁ ፡ ለመጽሐፈ ፡ ራእዩ ፡ ወይቤለ
ኒ ፡ ፮አብያተ ፡ ክርስቲያ*ናት ፡ ሶበ ፡ ይብል ፡ እስመ ፡ ፮አብያተ ፡ ክርስቲያናት ፡ አ * fol. 49, r° b.
ቀሙ ፡ ሐዋርያት ፡ በቀዳሚ ፡ ስብከቶሙ ። ወመልአክ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ዘኤፌሶን ፡
ስሙ ፡ ደማትሬ ። ወዘያጸንዕ ፡ ፮ከዕበ ፡ በየማኑ ፡ ዘይቤ ፡ ፮[መ]ላእክት ፡ ውእቶሙ ፡
ወ፮ማሕትወ ፡ ወርቅ ፡ ፮አብያተ ፡ ክርስቲያናት ። ወመልአክ ፡ ዘሰርዲኖን ፡ ስሙ ፡
ጠቦድን ፡ ወውእቱኬ ፡ መንበረ ፡ ጴጥሮስ ፡ ወዘተወድየ ፡ ውስተ ፡ ሞቅሕ ፡ መኑ ፡ እ

nuits. Tous les vendredis, il prenait des bandelettes et attendait * le jour de sa mort. Comme lui avait dit le Seigneur, sur la montagne il trouva un jour deux anges en train de creuser un tombeau. L'un (était) *Gabriel* et l'autre *Michel*. *Moïse* leur dit : *Que le Seigneur vous aide!* Ils lui dirent : *Sois béni! Viens, mesure-nous le tombeau!* Lorsqu'il (l')eut mesuré, ils l'enterrèrent et ils le laissèrent là. Ils crièrent et ils dirent : *Nous avons inhumé l'homme du Seigneur.* Lorsqu'ils dirent cela, ils étaient debout au milieu du peuple. Le peuple courut et monta à la montagne. Il ne put (trouver) le tombeau de *Moïse*. * fol. 49, r° a.

3. Noms des Anges des sept Églises d'Asie. — Voici quelles furent les paroles (de *Jean*), après que j'eus parlé. *Jean Vierge* vint, me fit voir le livre de la science et commença à m'exposer l'interprétation du livre de sa vision [1]. Il me parla *des sept Églises* [2], * lorsqu'il dit que les apôtres avaient érigé sept Églises dans leur première prédication. Le nom de l'ange de l'Église d'*Éphèse* [3] est *Damâtrê. C'est celui qui tient ferme sept étoiles dans sa (main) droite, c'est-à-dire sept anges. Les sept luminaires d'or sont les sept Églises* [4]. Le nom de l'ange de *Smyrne* [5] (Sardinon) est *Taboden*. C'est donc le siège de *Pierre. Celui qui a été jeté en prison* [6], qui (est-ce), dis-je? Il me dit : *C'est Pierre, mon frère.* * fol. 49, r° b

1. L'Apocalypse. — 2. Ap. I, 11. Nous ne donnons pas les références pour toutes les citations bibliques, mais seulement pour la plupart d'entre elles, car plusieurs citations sont soit trop libres, soit inexactes, soit même incertaines, par suite d'un mélange des textes de la Bible à ceux des Livres apocryphes. — 3. Ap. II, 1. — 4. Ap. I, 20. — 5. Ap. II, 8. — 6. Ap. II, 10.

ቤ ፡ ወይቤለኒ ፡ ጴጥሮስ ፡ እኁየ ፡ ውእቱ ። ወተሐመ ፡ ዐሡረ ፡ መዋዕለ ፡ ዘይቤ ፡ ፲መዋዕለ ፡ እለ ፡ ጸመ ፡ ሐዋርያት ፡ እምድኅረ ፡ ዓርገ ።

ወመልአክኒ ፡ ዘጰራግሞን ፡ ምንት ፡ ውእቱ ፡ ስሙ ። ወነገረኒ ፡ ሐዋርያ ፡ ወይቤለ
* fol. 49, v° a. ኒ ፡ ኢያሱ ፡ ስሙ ። ወመልአክኒ ፡ ዘጥያጥሮን ፡ ምንት ፡ ስሙ ፡ ወይቤለ*ኒ ፡ ዲጌበኤ ል ፡ ስሙ ፡ ወካዕበ ፡ እቤ ፡ መልአክኩ ፡ ዘሰርዲስን ፡ ምንት ፡ ስሙ ። ወይቤለኒ ፡ ሐዋርያ ፡ ፊቤፌን ፡ ስሙ ። ወእቤ ፡ መልአክኩ ፡ ዘፍልድልፍያ ፡ ምንት ፡ ስሙ ፡ ወይ ቤለኒ ፡ ሐዋርያ ፡ ርኔኤል ፡ ስሙ ፡ ውእቱኩ ፡ ስምዖን ፡ ጸግማዊ ። ውኖኅትኒ ፡ ርኑ ት ፡ ወአልቦ ፡ ዘያክል ፡ አጺዎታ ፡ ዘይቤ ፡ ጥምቀት ፡ ውእቱ ። ወካዕበ ፡ እቤ ፡ መል አክኩ ፡ ዘለዳቂያን ፡ ምንት ፡ ስሙ ፡ ወይቤለኒ ፡ ቱዎንሎስ ፡ ገብርኤል ፡ ስሙ ። ወ ይቤለኒ ፡ ለቡ ፡ ወስማዕ ፡ ምሥጢረ ፡ ዘእነግረከ ፡ ስማዕ ፡ ሰማኂ ፡ ወይቤ ፡ ወእሉ ፡ ፯ እለ ፡ ተሰምዩ ፡ ቀዳሚ ፡ እምኀበ ፡ ሐዋርያት ። = ።

ቃል ፡ ዘዮሐንስ ፡ አቡ ፡ ቀለምሲስ ፡ ርእየ ፡ መጽሐፈ ፡ ፯መኑትሚሃ ፡ መጽሐፍሰ ፡
* fol. 49, v° b. አዳም ፡ *ውእቱ ። ወ፯መኑተመ ፡ እሉ ፡ እመንቱ ፡ እለ ፡ ወሀቦ ፡ ለአዳም ፡ መን ግሥት ፡ ክህነት ፡ ወትንቢት ፡ ወምስጥና ፡ ወምኵናን ፡ ወአሚን ፡ ወንጽሕ ፡ ወዘይ ቤ ፡ ፍታሕ ፡ መኑትሚሃ ፡ እግዚእ ። ላቲ ፡ ለፍጥረተ ፡ ሰብእ ። ኵሉ ፡ ዘዚአሁ ፡ ለሰ

(*Les apôtres*) *ont eu à souffrir*[1] *pendant dix jours*[2], c'est-à-dire les dix jours (pendant) lesquels les apôtres ont jeûné, après que (le Christ) fut monté (au ciel).

L'ange de *Pergame*[3] (Parâgmon), quel est son nom? L'apôtre me parla et me dit : *Son nom est 'Iyâson.* L'ange de *Thyatire*[4] (Tiyâtron), quel est son
* fol. 49, v° a. nom? Il me dit : * *Son nom est Digèba'ël.* Je dis encore : L'ange de *Sardes*[5] (Sardisson), quel est son nom? L'apôtre me dit : *Son nom est Foubêfèn.* Je dis : L'ange de *Philadelphie*[6] (Feldelfyâ), quel est son nom? L'apôtre me dit : *Son nom est Reḥè'ël.* C'est donc *Simon II. La porte est ouverte et personne ne peut la fermer*[7] veut dire le baptême. En outre, je dis : L'ange de *Laodicée*[8] (Ladouqyân), quel est son nom? Le Théologien me dit : *Son nom est Gabriel.* Il me dit : *Comprends et entends le mystère que je t'exposerai; entends, auditeur.* Il dit : *Les sept* (*Églises*) *sont celles qui ont été nommées autrefois par les apôtres.*

4. Le livre aux sept sceaux. — Parole de *Jean Abou Qalamsis*[9]. Il a vu
* fol. 49. v° b. *un livre aux sept sceaux*[10]. Le livre * est *Adam. Les sept sceaux* sont ceux que (le Seigneur) a donnés à *Adam :* la royauté, le sacerdoce, la prophétie, la principauté, la domination, la foi, la pureté. Il a dit : *Ouvre les sceaux, ô Seigneur, pour les créatures humaines. Tous les divers* (*sceaux*) *sont pour les hommes*[11]. Tu vois que clairement il t'a dit : *J'ai été tué et j'ai racheté* (*l'homme*)

1. ተሐመ III, 1 (?) — 2. Ap. II, 10. — 3. Ap. II, 12. — 4. Ap. II. 18. — 5. Ap. III, 1. — 6. Ap. III, 7. — 7. Ap. III. 8. — 8. Ap. III, 14. — 9. Le mot *Apocalypse,* en passant par l'arabe, est devenu un surnom de *Saint Jean : Abou Qalamsis* est analogue à *Abou Bekr.* — 10. Ap. V, 1. — 11. Ap. V, 9.

ብእ ። ርኢክ ፡ ከመ ፡ ገሀደ ፡ ይብለክ ፡ ተቀተልኩ ፡ ወተሳየጥክዎ ፡ በደምየ ፡ ወለመ
ኑ ፡ ተሳየጦ ፡ በደሙ ፡ ዘእንበለ ፡ አዳም ፡ በእንተ ፡ ፟ኀመሳተኒ ፡ ይቤ ፡ ዘተርጐመ ።

ወበግዕኒ ፡ ዘይቤ ፡ ወልድ ፡ ውእቱ ፡ ዘቦ ፡ ፟ኀአቅርንቲ ፡ ወ፟ኀአዕይንቲ ፡ አቅርንት
ሰ ፡ ሊቃነ ፡ ጳጳሳት ። ጳጳሳት ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ፡ ቀሳውስት ፡ ወዲ፟ያቆናት ፡ ወአናጕን
ስጢስ ፡ እሉ ፡ እመ፟ንቲ ። ወ፟ኀአዕይንት ፡ ዘይቤ ፡ ፟ኀመጻሕፍተ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲ፟ያናት ፡
ወ፩ወ*ንጌል ፡ ቡ፟ሉእ ፡ ወከልእኒ ፡ ሐዋርያት ፡ ዘለአኩ ፡ መልእክቶሙ ። ወጣልሱኒ ፡ * fol. 50, r° a.
ግብር ፡ ዘሐዋርያት ። ወራብዕኒ ፡ መልእክተ ፡ ጳውሎስ ፡ በ፟ሉወ ። ወ፟ኀምስ ፡ ሲኖዶ
ስ ፡ በ፟ሉእ ። ወሳድስ ፡ ዘአቡ ፡ ቀለምሲስ ፡ ዘራእይ ። ወሳብዕኒ ፡ መጽሐፈ ፡ ኪዳ
ን ፡ ወዲ፟ድስቅልያ ፡ ወበ ፡ ፩ፍ፡ና ።

ወገገውእቱ ፡ ዘነበበ ፡ ወተርጐመ ፡ መልአከ ፡ እግዚአብሔር ። ወቀዳማዊ ፡ ማኅተ
ም ፡ ዘይቤ ፡ ቀዳሚ ፡ ዘመነ ፡ ዓለም ። ወወዕአ ፡ ፈረስ ፡ ጸወዓ ፡ ዘይቤ ፡ አዳም ፡ ውእቱ ፡
ወዘይጼአኖኒ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ፡ ዘለብሰ ፡ ሥ፟ጋ ፡ ሰብእ ። ቀስተ ፡ ያጸንዕ ፡ ዘይቤሂ ፡
ቀስተመ ፡ መስቀሉ ፡ ለዋህድ ፡ ውእቱ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ኢ፟ዮብ ፡ አንሰ ፡ አሐውር ፡ እ
ንዘ ፡ ቀስተምየ ፡ ውስተ ፡ እደውየ ። ወካዕበ ፡ *ይቤ ፡ ከመዝ ፡ በወንጌል ፡ ወተመጠ * fol. 50, r° b.
ውዎ ፡ ወአውዕእዎ ፡ አፍአ ፡ ወወሰድዎ ፡ እንዘ ፡ ይጸውሩ ፡ መስቀሎ ። ወዘይቤሂ ፡
ወሀበዎ ፡ አክሊላተ ፡ ወወዕአ ፡ ከመ ፡ ይማእ ። ዘይቤሂ ፡ ዘሥ፟ጋ ፡ መዋቲ ፡ ሞአ ፡ ለሰ

par mon sang[1]. Qu'a racheté (le Christ) par son sang, si ce n'est *Adam?* Au sujet des sept sceaux l'interprète a parlé.

5. L'Agneau aux sept cornes et aux sept yeux. — *L'Agneau aux sept cornes et aux sept yeux*[2] veut dire le Fils. *Les cornes* sont les patriarches, les archevêques, les évêques, les prêtres, les diacres, les lecteurs. *Les sept yeux* veulent dire les sept livres des Églises. Le premier est * l'Évangile en * fol. 50, r° a.
entier. Le second est les Épîtres, qu'ont envoyées les Apôtres. Le troisième est les Actes des Apôtres. Le quatrième est les Épîtres de Paul en entier. Le cinquième est le Sinodos en entier. Le sixième est (le livre) d'*Abou Qalamsis*, (le livre) de l'Apocalypse. Le septième est le livre du Kidân et des Didascalia en un seul volume.

6. Explication des sept sceaux. — Voici ce qu'a exprimé et interprété l'ange du Seigneur. *Le premier sceau*[3] veut dire la première époque du monde. *Est sorti un cheval blanc*[4], c'est-à-dire *Adam*. *Celui qui chevauche sur lui*[5] est le Christ, qui a revêtu la chair de l'homme. *Il tient ferme l'arc*[6], c'est-à-dire le bâton de la croix de l'Unique, comme a dit *Job* : *Pour moi, je vais, alors que mon bâton est dans mes mains*[7]. En outre, (le Seigneur) * a dit * fol. 50, r° b.
ainsi dans l'Évangile : *On l'a pris, on l'a fait sortir dehors, on l'a conduit, alors qu'on portait sa croix*[8], c'est-à-dire on lui a donné une couronne, et il est sorti, afin de vaincre. Cela veut dire que Lui, doué d'une chair mortelle, a

1. Ap. v, 9. — 2. Ap. v, 6. — 3. Ap. vi, 1. — 4. Ap. vi, 2. — 5. Ap. vi, 2. — 6. Ap. vi, 2. — 7. Job xxix, 20. — 8. Marc xv, 1.

ይጣን ። ወካልኡ ፡ ፈረስ ፡ ወጽኡ ፡ ዘይቤ ፡ ኖኅ ፡ ውእቱ ። ወቀይሕ ፡ ዘይቤሂ ፡ በእን
ተ ፡ ደም ፡ ወቀትል ፡ ዘኮነ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ለኖኅ ።

ወበሣልስ ፡ ማኅተም ፡ ወዕኡ ፡ ፈረስ ፡ ጸሊም ፡ ዘይቤሂ ፡ አምልኮ ፡ ጣዖት ፡ ውእ
ቱ ።መስፈርተ ፡ ስርናይ ፡ በዲናር ፡ ዘይቤሂ ፡ ዲናርሰ ፡ ሃይማኖት ፡ ውእቱ ፡ ወስርናይ
ኒ ፡ ሥጋ ፡ እግዚእነ ፡ ውእቱ ። ወወይንሰ ፡ ወቅብኡ ፡ ኢያአብሩ ፡ ዘይቤሂ ፡ ወይንሰ ፡
* fol. 50, v° a. ደመ ፡ ለእግዚእነ ፡ ወቅብዕኒ ፡ ጥምቀት ፡ ውእቱ ። ወእሉ ፡ እ*ለ ፡ አልቦሙ ፡ ተሐጥ
አ ፡ እስከ ፡ ሀልቀተ ፡ ዓለም ። ወበራብዕ ፡ ማሕተም ፡ ወዕኡ ፡ ፈረስ ፡ ሐመልሚል ፡ ዘ
ይቤሂ ፡ ቅድስት ፡ ኦሪት ፡ ይእቲ ። ወዘይጼአኖ ፡ ሞት ፡ ስሙ ፡ ዘይቤሂ ፡ ኦሪት ፡ ትብ
ል ፡ ለዘቀተለ ፡ ይቅትልዎ ። ወወንጌልሰ ፡ ይብል ፡ ለዘጸፍአክ ፡ መልታሕተክ ፡ ሚጥ ፡
ሎቱ ፡ ካልእታሂ ። ለዝ ፡ ነገር ፡ ምንተ ፡ ንበሎ ። ወንጌልሰ ፡ ሕይወት ፡ ውእቱ ፡ ወሲ
ሳየ ፡ መንፈስ ፡ ውእቱ ። እስመ ፡ ሲሳየ ፡ ስጋሰ ፡ ሕብስት ፡ ውእቱ ። ወሲሳየ ፡ መንፈ
ስ ፡ ቃለ ፡ መጻሕፍት ፡ ውእቱ ። ወበኃምስ ፡ ማሕተም ፡ ዘርእየ ፡ ዮሐንስ ፡ ታሕተ ፡
ምሥዋዕ ፡ ነፍሰሙ ፡ ለእለ ፡ ተቀትሉ ፡ በእንተ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ። ነቢያት ፡ እሙ
* fol. 50, v° b. ንቲ ፡ እለ ፡ ተቀትሉ ፡ በኃምስ ፡ ዘ*መን ።

ወበሳድስ ፡ ማሕተም ፡ ኮነ ፡ ድልቅልቅ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘመነ ፡ ስቅለቱ ፡ ለእግዚእነ ፡
ውእቱ ። በክሙ ፡ ይቤ ፡ ወንጌል ፡ አድለቅለቀት ፡ ምድር ፡ ወተሰጥቀ ፡ ከዊሕ ፡ ወው

vaincu *Satan*. *Est sorti un second cheval*[1], c'est-à-dire *Noé; (un cheval) rouge*[2], c'est-à-dire le sang et la tuerie, qui sont survenus dans les jours de *Noé*.

Au troisième sceau, est sorti un cheval noir[3], c'est-à-dire le culte des idoles. *Une mesure de froment (vaudra) un denier*[4]. *Le denier* veut dire la foi. *Le froment* est la chair de Notre-Seigneur. *On ne tarira pas le vin et l'huile*[5]. *Le vin* veut dire le sang de Notre-Seigneur. *L'huile* est le baptême. Ce sont ces (substances), qui * n'auront pas de manque jusqu'à la fin du monde. *Au quatrième* * fol. 50, v° a. *sceau, est sorti un cheval vert*[6], c'est-à-dire la Sainte Loi. *Le nom de celui qui chevauche sur lui est Mort*[7]. Cela signifie que la Loi a dit : *Qu'on tue celui qui a tué*[8]. Mais l'Évangile dit : *A celui qui t'a giflé (sur) une joue, livre-lui l'autre aussi*[9]. Que dirons-nous de cette parole-ci? L'Évangile est la vie et la nourriture de l'esprit. En effet, la nourriture du corps est le pain. Mais la nourriture de l'esprit est la parole des Écritures. *Au cinquième sceau, ce que vit Jean sous l'autel, fut l'âme de ceux qui ont été tués à cause de la parole du* * fol. 50, v° b. *Seigneur*[10]. Ce sont les prophètes qui ont été tués à la cinquième * époque.

Au sixième sceau, est survenu un tremblement (de terre)[11], c'est-à-dire l'époque du crucifiement de Notre-Seigneur, comme dit l'Évangile : *La terre a tremblé; le rocher s'est fendu; le sang a coulé et est entré dans la bouche d'Adam*[12].

1. Ap. VI, 4. — 2. Ap. VI, 4. — 3. Ap. VI, 5. — 4. Ap. VI, 6. — 5. Ap. VI, 6. — 6. Ap. VI, 8. — 7. Ap. VI, 8. — 8. Lév. XXIV, 17. — 9. Matth. V, 39. — 10. Ap. VI, 9. — 11. Ap. VI, 12. — 12. Matth. XXVII, 51. L'auteur cite ici un évangile apocryphe. En effet, d'après une légende ancienne, Notre-Seigneur Jésus-Christ aurait été crucifié à l'endroit où Adam avait été inhumé.

ሕዘ ፡ ደም ፡ ወቦአ ፡ ውስተ ፡ አፉሁ ፡ ለአዳም ። ወዐልመ ፡ ዐሐደ ፡ ዘይቤሂ ፡ ይብለክ ፡ ወንጌል ፡ ዐሐደ ፡ ጸልመ ፡ እም፯ሰዓት ፡ እስከ ፡ ተሰዓት ፡ ሰዓት ። ወከዋክብት ፡ ወድቁ ፡ እምሰማይ ፡ ዘይቤሂ ፡ እሉ ፡ እሙንቱ ፡ ሕዝበ ፡ እስራኤል ። ወሶበ ፡ ፈትሐ ፡ ሳብዕ ፡ ማሕተም ፡ አርመመ ፡ ኵሉ ፡ ዘበሰማይ ፡ ወዘበምድር ፡ እስከ ፡ መንፈቀ ፡ ሰዓት ።
አርመመ ፡ ዘይቤ ፡ በእንተ ፡ ሕልቀተ ፡ ዓለም ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ዕገሩ ፡ ያረምም ፡ ዓለ * fol. 51, r° a.
ም ፡ ሰቡዓ ፡ መዋዕል ። ዘንተ ፡ ሶበ ፡ ይብል ፡ ይትዊዳዕ ፡ ዓለም ፡ *ወይከውን ፡ አርምሞ ፡ ሰቡዓ ፡ መዋዕለ ።

ቃለ ፡ ምሥጢር ፡ ዘአቡ ፡ ቀለምሲስ ፡ ወሶበ ፡ ጠቅዓ ፡ ቀዳማዊ ፡ መልአክ ፡ ኀነ ፡ በረድ ፡ ወእሳት ፡ ምስለ ፡ ደም ፡ ድሙር ። ወወረደ ፡ ውስተ ፡ ምድር ፡ ወገሪ ፡ በእንተ ፡ አዳም ። ወከልዕ ፡ መልአክ ፡ ዘጠቅዓ ፡ ዘይቤ ፡ ካልዕ ፡ ሲሐ ፡ ውእቱ ። ወበረድሂ ፡ ወእሳት ፡ ዘወረደ ፡ ዲበ ፡ ምድር ፡ አይጎ ፡ በረድ ፡ ውእቱ ። ወሣልስ ፡ መልአክ ፡ ሶበ ፡ ጠቅዓ ፡ ወረደ ፡ እምሰማይ ፡ ኮኸብ ፡ ወቢይ ፡ እንዘ ፡ ይነድድ ፡ ከመ ፡ እሳት ፡ ሰይጣን ፡ ውእቱ ፡ ወከመሰ ፡ ሰይጣን ፡ ተሰምየ ፡ ኮኸብ ፡ ስምዖ ፡ ለኢሳይያስ ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡ እፎ ፡ ወድቀ ፡ ኮኸብ ፡ ዘእምጽባሕ ፡ ይሰርቅ ። ወወረደ ፡ ላዕለ ፡ ሣልስተ ፡ እዴሆሙ ፡ ለአ
ፍላግ ፡ ዘይቤሂ ፡ አፍላግሰ ፡ ነቢያት ፡ እሙንቱ ፡ ወሜንቅዕተ ፡ ማያት ፡ ይቁቆሙ ፡ *ለነ * fol. 51, r° b.

Le soleil s'est obscurci[1], c'est-à-dire — l'Évangile te le dit — le soleil s'est obscurci *depuis la sixième heure jusqu'à la neuvième heure*[2]. *Les étoiles sont tombées du ciel*[3], c'est-à-dire le peuple d'*Israël*. *Lorsqu'il eut ouvert le septième sceau, tout ce qui était dans le ciel et ce qui était sur la terre se tut pendant une demi-heure*[4]. *Se tut*, c'est-à-dire la fin du monde, comme dit *Esdras* : *Le monde se taira le septième jour*, voulant dire par là que le monde sera consommé et que * le silence surviendra le septième jour. * fol. 51, r° a.

7. Les coups de trompette des anges. — Parole du mystère d'*Abou Qalamsis*. *Lorsque le premier ange eut sonné de la trompette, survinrent de la grêle et du feu, mêlés avec du sang, (qui) descendirent sur la terre*[5]. Ceci, c'est au sujet d'*Adam*. *Le second ange, qui a sonné de la trompette*, veut dire le second fléau : *la grêle et le feu, qui descendirent sur la terre*[6] : un (vrai) déluge de grêle. *Lorsque le troisième ange eut sonné de la trompette, une grande étoile descendit du ciel, en train de brûler comme du feu*[7] ; c'était *Satan*. Comme quoi *Satan* a été appelé étoile, écoute *Isaïe*, lorsqu'il dit : *Comment est-elle tombée l'étoile, qui se levait du côté de l'Orient*[8]*? Elle est descendue sur la troisième partie des fleuves*[9]. *Les fleuves* veulent dire les prophètes. *Les sources d'eau*[10] sont les enfants * des prophètes. *Quant à l'absinthe*[11], c'est *Satan*. En effet, * fol. 51, r° b.

1. Ap. vi, 12. — 2. Matth. xxvii, 45. — 3. Ap. vi, 13. — 4. Ap. viii, 1. — 5. Ap. viii, 7. — 6. Ap. viii, 8. — 7. Ap. viii, 10. — 8. Is. xiv, 12. — 9. Ap. viii, 10. — 10. Ap. viii, 10. — 11. Ap. viii, 11.

ቢያት ። ወእግስታርሂ ፡ ሰይጣን ፡ ውእቱ ። እስመ ፡ ኵሉ ፡ ትምህርቱ ፡ ለሰይጣን ፡ መሪር ፡ ውእቱ ፡ ዘያሥሪቱ ፡ ይወስድ ፡ ውስተ ፡ ሀኖል ።

ቃል ፡ ወነገር ፡ ወምሥጢር ፡ ዘአቡ ፡ ቀለምሲስ ። ይቤ ፡ ወበጥቅወተ ፡ ራብዕ ፡ መል አክ ፡ ተቀስፈ ፡ ፀሐይ ፡ ወጸልመት ፡ ኅልስተ ፡ እዴሃ ፡ ወሳልስተ ፡ እዴሆሙ ፡ ለወ ርኅ ፡ ወለዕለት ፡ ወለሌሊት ። ይቤ ፡ መተርጕም ፡ ዘፈነዎ ፡ እግዚአብሔር ። ተቀስ ፈት ፡ ፀሐይ ፡ ዘይቤ ፡ በእንተ ፡ እብራዊያን ፡ እምነበ ፡ ፈርዖን ። እስመ ፡ በፀሐይ ፡ አስተማሰሎሙ ፡ በእንተ ፡ እምነቶሙ ፡ ወበእንተ ፡ እምነት ፡ አበዊሆሙ ፡ ጽንዕት ።

* fol. 51, v° a. ወጸልመት ፡ ኅልስት ፡ እዴሃ ፡ ዘይቤሂ ፡ *እስመ ፡ ፫ሺህ ፡ ሞቱ ፡ በውስተ ፡ እ ስራኤል ፡ በዕዕለት ፡ አመ ፡ በከየት ፡ ራሔል ። ወራሔልሰ ፡ ብእሲተ ፡ ካህን ፡ ይእ ዚ ፡ ወሶበ ፡ ዓዐበሙ ፡ ግብረ ፡ ግንፋል ፡ በአድኅጸ ፡ መንኃ ፡ ውሉዶ[1] ፡ ወገረት ፡ ውስ ተ ፡ ጸብረ ፡ ግንፋል ። ወጸርሐት ፡ እንዘ ፡ ትብል ፡ ሀሎኑ ፡ አምላክ ፡ ውስተ ፡ ሰማይ ። ወእሜሃ ፡ ወረደ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውስተ ፡ ደብረ ፡ ሲና ፡ ወነበቦ[2] ፡ እግዚአብሔር ፡ ለሙሴ ፡ ወይቤሎ ፡ ሰሚዓ ፡ ሰማዕኩ ፡ ገዓሮሙ ፡ ለሕዝብየ ፡ ወወረድኩ ፡ አድኅኖሙ ፡

ወገዚኂ ፡ ካዕበ ፡ ነገረ ፡ ምስጢር ። ወሶበ ፡ ጠቅዓ ፡ ኃምስ ፡ መልአክ ፡ ወረደ ፡ እም

* fol. 51, v° b. ሰማይ ፡ ኮኸብ ፡ ዓቢይ ፡ እንዘ ፡ ይነድድ ፡ ከመ ፡ እሳ*ት ። ወወርገ ፡ ጢስ ፡ ከመ ፡ ጢ

1. Ms. ውለድ. — 2. Dittologie.

toute la doctrine de *Satan* est amère, (doctrine) dont le terme mène à la perdition.

Parole, exposé et mystère d'*Abou Qalamsis*. Il a dit : *A la sonnerie (de la trompette) du quatrième ange, le soleil a été frappé ; sa troisième partie s'est obscurcie, ainsi que la troisième partie de la lune, du jour et de la nuit*[1]. L'interprète, que le Seigneur a envoyé, a dit : *Le soleil a été frappé*[2], c'est-à-dire les Hébreux (ont été frappés) par *Pharaon ;* en effet, il les avait comparés au soleil, à cause de leur croyance et à cause de la forte croyance de leurs pères. *La troisième partie (du soleil) s'est obscurcie*[3], * c'est-à-dire 30.000 enfants sont morts dans *Israël* en un jour, quand *Rachel* a pleuré. *Rachel* était la femme d'un prêtre. Lorsque l'œuvre des briques fut dure pour (les Israélites, *Rachel*), en avortant de deux fils jumeaux, (les) jeta dans l'argile des briques et cria, en disant : *Dieu se trouve-t-il dans le ciel ?* Alors le Seigneur descendit sur la montagne du *Sinaï*. Le Seigneur parla à *Moïse* et lui dit : *Certainement j'ai entendu le cri de mon peuple et je suis descendu, afin de le sauver*[4].

* fol. 51, v° a.

Voici encore l'exposé du mystère. *Lorsque le cinquième ange eut sonné de la trompette, une grande étoile descendit du ciel, en train de brûler, comme du feu. * Une fumée monta, comme la fumée d'une grande fournaise. Elle couvrit*

* fol. 51, v° b.

1. Ap. VIII, 12. — 2. Ap. VIII, 12. — 3. Ap. VIII, 12. — 4. Ex. III, 7-8.

ሰ ፡ ዕቶን ፡ ወቢ፡ይ ፡ ወከደኖ ፡ ለዐሐይ ፡ ወኵነ ፡ ከመ ፡ ደመና ፡ ውእቱ ፡ ጢስ ። ወእ
ምኒ ፡ ውእቱ ፡ ጢስ ፡ ቀላይ ፡ ወዕአ ፡ አንበጣ ፡ ውስተ ፡ ምድር ፡ ወመሀብዎሙ ፡ ይኩ
ኑ ፡ ከመ ፡ አቅራብ ፡ ውስተ ፡ ምድር ። ወአዘዝዎሙ ፡ ከመ ፡ ኢ፡ያሕስሙ ፡ ወከመ ፡
ኢ፡ያማስኑ ፡ ኀፅረ ፡ ወኢኵሉ ፡ ሐመልሚለ ፡ ወኢኵሉ ፡ ዕፀ ፡ ዘእንበለ ፡ ለሰብእ ፡ እ
ለ ፡ አልቦሙ ፡ ማሕተመ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውስተ ፡ ፍጽሞሙ ።

ይቤ ፡ ዘተርጕመ ፡ ዘነበበ ፡ በአፈ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ። ኃምስ ፡ ማኅተምሰ ፡ ዘመ
ን ፡ ውእቱ ። ከዋክብኒ ፡ ዮሐንስ ፡ ውእቱ ፡ መጥምቅ[1] ፡ ዘተውህበ ፡ ለ፡ቱ ፡ መፍኑተ ፡ ጥ
ምቀት ። ወጠስኒ ፡ መንፈስ ፡ ውእቱ ። *ዘአርገ ፡ እምቀላይ ። ወዐዐይኒ ፡ ወልደ ፡ ዋ * fol. 52, r° a.
ህደ ፡ ውእቱ ። ዘከደኖ ፡ አሚሃ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ በአምሳለ ፡ ደመና ። ወገሀደ
መ ፡ ይብለከ ፡ ወንጌል ፡ መጽአ ፡ ደመና ፡ ብሩህ ፡ ወጸለሎሙ ። ወእምኒ ፡ ቀላይሂ ፡ ዘ
ወዕአ ፡ አንበጣ ፡ ውስተ ፡ ምድር ፡ አሕዛብ ፡ ውእቶሙ ፡ እለ ፡ ነሥኡ ፡ ስልጣነ ፡ ተክ
ህኖ ፡ እምነበ ፡ ንጉሠ ፡ ሰማያት ፡ ወምድር ፡ ወአዘዝዎሙ ፡ ከመ ፡ ኢ፡ያማስኑ ፡ ኀፅረ ፡
ዘይቤሂ ፡ ኀእርሰ ፡ ትንቢተ ፡ ነቢ፡ያት ፡ ውእቱ ፡ ዘተሰምየ ፡ ኀእር ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ሰሎ
ሞን ፡ አስተጋብእ ፡ ኀቤከ ፡ ኀፅረ ፡ ደብር ። ወሐመልሚልኒ ፡ ዘይቤሂ ፡ ውሉደ ፡ ጥም
ቀት ፡ ውእቶሙ ። ወእለ ፡ አልቦሙ ፡ ማሕተመ ፡ ፈጣሪ ፡ ው*ስተ ፡ ፍጽሞሙ ፡ እ * fol. 52, r° b.
ሉ ፡ ውእቶሙ ፡ ዓላዊያን ፡ ወኢጋንንት ። ወ፫አውራኅ ፡ ዘይቤሂ ፡ ፫አውራኅ ፡ ዘያት
መነደቡ ፡ በዕቶን ፡ ዓላዊያን ፡ እመዋዕሊሁ ፡ ለሐሰዊ ፡ መሲሕ ፡ እስመ ፡ ይትሐማእ ፡

1. Ms. መጥት.

le soleil. Cette fumée devint comme un nuage. De cette fumée, (véritable) gouffre, sortirent des sauterelles, (qui vinrent) sur la terre. On leur donna (le pouvoir) de devenir comme des scorpions sur la terre, et on leur commanda de ne pas nuire et de ne pas détruire l'herbe, ni aucune plante, ni aucun arbre, (mais) seulement les hommes qui n'auraient pas le sceau du Seigneur à leur front[1].

Celui qui a interprété, celui qui a parlé par la bouche de l'Esprit-Saint a dit : *Le cinquième sceau* est la (cinquième) époque. *L'étoile* est *Jean-Baptiste*, à qui *la clef* du baptême a été donnée. *La fumée, * qui est montée* * fol. 52, r° a.
du gouffre, est l'Esprit. *Le soleil* est le Fils Unique, que l'Esprit-Saint a couvert alors par une sorte de nuage. L'Évangile te le dit clairement : *Une nuée lumineuse est venue et les a ombragés*[2]. *Les sauterelles, qui sont sorties du gouffre, (pour venir) sur terre,* sont les peuples, qui ont reçu le pouvoir de remplir les fonctions sacerdotales de la part du roi des cieux et de la terre. *On a ordonné (aux sauterelles) de ne pas détruire l'herbe. L'herbe* veut dire la prophétie des prophètes; c'est (la prophétie), qui a été appelée *herbe,* comme dit *Salomon : Rassemble vers toi l'herbe de la montagne. Les (plantes) vertes* veulent dire les enfants du baptême. *Ceux qui n'ont pas le sceau du Créateur * à leur front* sont les impies et les démons. *Les cinq mois*[3] veulent dire les * fol. 52. r° b.

1. Ap. IX, 1-4. — 2. Matth. XVII, 5. — 3. Ap. IX, 5.

ማይ ፡ እምገጸ ፡ ምድር ። ወአሜሃ ፡ ወቢይ ፡ ጻእር ፡ ይከውን ፡ በዲበ ፡ ምድር ፡ ወበእ
ንተዝ ፡ ይብለከ ፡ ገሀደ ። ወበውእቱ ፡ መዋዕል ፡ የኀሥሥ ፡ ሰብእ ፡ ሞተ ፡ ወኢይ
ረክብ ።

ቃለ ፡ ምሥጢር ። ዘየሐንስ ፡ አቡ ፡ ቀለምሲስ ፡ ከመዝ ፡ ውእቱ ፡ ራእየ·ሙ ፡ ለእ
ልክቱ ፡ አንበጣ ፡ ከመ ፡ አፍራስ ፡ ዘድልው ፡ ለፀብእ ፡ ይመስሉ ። ወእሉ ፡ እመ·ንቲ ፡ 5
ክርስቶሳው·ያን ፡ እለ ፡ ይጸብኡ· ፡ ምስለ ፡ ሰይጣን ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ጳው·ሎስ ፡ እስመ ፡
* fol. 52, v° a. ቀ·ትልክሙ· ፡ ኢኮነ ፡ ዘምስለ ፡ ሥጋ ፡ ወደ*ም ፡ ዘእንበለ ፡ ምስለ ፡ መናፍስተ ፡ ርኩሳ
ን ፡ እለ ፡ ይኬንኑ· ፡ ዓለመ ፡ ጽልመት ፡ ዘውእቶሙ· ፡ ሰይጣናት ፡ ወአልቦ ፡ ዘይመው
አመ· ፡ ዘእንበለ ፡ ዘበቲ ፡ ትሕትና ። ወሃይማኖት ፡ ወፍቅር ። ወሶበ ፡ ይራኢ ፡ ሰይጣን ፡
ትሕትና·ሁ ፡ ለሰብእ ፡ ይውኢ ፡ ወይከውን ፡ ከመ ፡ ነበልባል ፡ 10

ወከመሰ ፡ እመ·ን ፡ ገነገር ፡ ስምዖ ፡ ለወንጌል ፡ ዘይቤ ፡ እግዚእነ ፡ ፀኡ ፡ ዕደው ፡
ዓርጉ ፡ ውስተ ፡ ቤተ ፡ መቅደስ ፡ ከመ ፡ ይጼልዩ ፡ ወአተወ ፡ ትሑት ፡ እንዘ ፡ ይጸድ
ቅ ፡ ወዕቡይ ፡ እንዘ ፡ ይደየን ። ወቦሙ· ፡ ንጉሥ ፡ መልአክ ፡ ቀላይ ፡ ዘይቤሂ ፡ ቀላይ
ሰ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ይእቲ ፡ ወንጉሥኒ ፡ ወልድ ፡ ውእቱ ። ወስሙ· ፡ በእብራይስጥ[1] ፡
* fol. 52, v° b. አብዶን ፡ ወበጽርእ ፡ አጶልዮን ፡ ዘይቤሂ ፡ *አብድ ፡ ረሰይዎ ፡ እብራዊያን ፡ ወአጶል 15

1. Ms. አብራይጥ.

impies, qui seront torturés dans la fournaise dès les jours du faux Messie. *En effet, l'eau disparaîtra de la face de la terre*[1]. Alors une grande souffrance surviendra sur la terre. C'est pourquoi (l'Écriture) te dit clairement : *Dans ces jours-là, l'homme cherchera la mort et ne la trouvera pas*[2].

8. Le mystère de Jean Abou Qalamsis. — Parole du mystère de *Jean Abou Qalamsis. Telle est la vision des sauterelles. Elles ressemblent à des chevaux, prêts à la guerre*[3]. Ce sont les chrétiens, qui combattent avec *Satan*, comme
* fol. 52, v° a. dit *Paul : En effet, votre combat n'est pas avec la chair et le sang, * mais avec les esprits impurs, qui dominent le monde des ténèbres*[4], c'est-à-dire les démons. Personne ne les vaincra, si ce n'est celui qui a l'humilité, la foi et la charité. Lorsque *Satan* verra l'humilité des hommes, il brûlera et deviendra comme une flamme.

Comme quoi cet exposé-ci est vrai, écoute l'Évangile (et) ce qu'a dit Notre-Seigneur : *Deux hommes montèrent au temple, afin de prier. L'humble s'en retourna, en étant justifié, et l'orgueilleux, en étant condamné*[5]. *Ils ont pour roi l'ange de l'abîme*[6]. *L'abîme* veut dire l'Église. *Le roi* est le Fils. *Son nom en*
* fol. 52, v° b. *hébreu est Abdon et en grec Apolyon*[7]. Cela veut dire que * les Hébreux l'ont regardé (comme) fou. *Apolyon* veut dire le sage des élus. Dans les jours du

1. Ap. VIII, 11. — 2. Ap. IX, 6 (Is. II, 19; Os. X, 8; Luc XXIII, 30). — 3. Ap. IX, 7. — 4. Éph. VI, 12. — 5. Luc XVIII, 10 et 14. — 6. Ap. IX, 11. — 7. Ap. IX, 11. Ἀβαδδών et Ἀπολλύων. L'auteur donne une étymologie fantaisiste du nom propre *Abdon*, qui est considéré ici comme dérivant de አብድ *fou*.

ዮን ፡ ጠቢበ ፡ ጎሩያን ፡ ብሂል ። ወበመዋዕለ ፡ ሐሳዌ ፡ መሲሕ ፡ ሶበ ፡ ጎጥአ ፡ ማይ ፡ ያነቅዕዎን ፡ ለጽንሳት ። ወለሕፃናን ፡ ይጐድእዎ ፡ ውስተ ፡ ሞግእ ፡ ወይገብርዎ ፡ ጸብሐ ፡ ለሐሳዌ ፡ መሲሕ ። ወያድኅኖ ፡ ወይሰውሮ ፡ ለሰብእ ፡ እመንሱት ፡ ውእቱ ፡ መዋዕል ።

ወበእንተሂ ፡ መጻሕፍት ፡ እለ ፡ ተሐብኡ ፡ እምአሪት ፡ ፫በከመ ፡ ይቤ ፡ ዕዝራ ። ይቤሎ ። ለሙሴ ፡ ዘንተ ፡ ንግር ፡ ወዘንተ ፡ ሕባእ ። ወእምዳዊት ፡ ፭በከመ ፡ ይቤ ። ወእምኢሳይያስ ፡ ፯በከመ ፡ ይቤ ፡ ለኢሁ ፡ ተረፋት ፡ ነገርየ ፡ ሀሎ ። ወእምዘካርያስ ፡ ፩በከመ ፡ ይቤ ፡ ለኢሁ ፡ ርኢኩ ፡ ማዕዐድ ፡ ይሰርር ፡ ውስተ ፡ ሰማይ ፡ ወማዕጸ* ደሂ ፡ ቃ ፡ ለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ፡ ዘየአጽዶሙ ፡ ለአላዊያን ፡ ለመቅሰፍት ፡ ወለጎሩያን ፡ ለሕይወት ። ወእምኤርምያስ ፡ ፫በከመ ፡ ይቤ ፡ እግዚአብሔር ፡ ሕባእ ፡ ዘዚአየ ፡ ነገርየ ። ወከዕበ ፡ ይቤ ፡ እነሥእ ፡ ፩እምሀገር ፡ ወ፪እምብሔር ፡ ወእወስዶሙ ፡ ውስተ ፡ ጽዮን ። ወእሰይሞሙ ፡ መኳንንተ ። ወነዋ ፡ ፍኅሬሁ ፡ ፩ ፡ እምሀገር ፡ ዘይቤ ፡ እስራኤል ፡ እሙንቱ ፡ እለ ፡ ተረክቡ ፡ በስብከተ ፡ ሐዋርያት ፡ ወ፪እምብሔር ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘር አ ፡ ካም ፡ ወዘርአ ፡ ያፌት ፡ እለ ፡ ተረክቡ ፡ በስብከተ ፡ ሐዋርያት ። ወእምሲራክኒ ፡ ፪በከመ ፡ ይቤ ፡ ለኢሁ ፡ ወእስከ ፡ ትረክብ ፡ ጊዜሁ ፡ ሕባእ ፡ ነገረከ ።

ወበእንተ ፡ ፯ነጐድ*ጓድ ፡ ሕትም ፡ ዘይቤ ፡ ፯ሐብታት ፡ እለ ፡ ተሐብኡ ፡ እምሰብ * fol. 53, r° b.

faux Messie, lorsque l'eau aura manqué, on fendra les (femmes) enceintes, on broiera leurs enfants dans un mortier, et on en fera un ragoût pour le faux Messie. (Le Seigneur) sauvera et protégera les hommes du péril de ces jours-là.

9. Les Écritures cachées. — Au sujet des Écritures, qui sont cachées. De la Loi (il y en a) trois, comme dit *Esdras : (Le Seigneur) a dit à Moïse : Expose ceci et cache ceci;* de *David* cinq, comme (lui-même) dit; d'*Isaïe* sept, comme lui-même dit : *Le reste de mon exposé existe;* de *Zacharie* une, comme lui-même dit : *J'ai vu une faux, (qui) bondissait dans le ciel*[1]. *La faux* * est le Verbe du Seigneur, qui moissonnera les impies pour le châtiment et les élus pour la vie; de *Jérémie* trois, comme le Seigneur dit : *Cache mon propre exposé.* En outre, il dit : *Je prendrai un (homme) de la ville et deux de la province; je les conduirai dans Sion et les établirai juges*[2]. En voici l'explication. *Un de la ville* veut dire les Israélites, qui se sont trouvés à la prédication des apôtres. *Deux de la province* veut dire les deseendants de *Cham* et les descendants de *Japhet,* qui se sont trouvés à la prédication des apôtres; de *Sirach* deux, comme lui-même dit : *Jusqu'à ce que tu trouves l'époque (de le révéler), cache ton exposé.* * fol. 53, r° a.

10. Les sept dons cachés. — Au sujet des *sept tonnerres*[3] * scelle (ta bouche). Ils veulent dire les sept dons, qui ont été cachés aux hommes. * fol. 53, r° b.

1. Zach. v, 1 (?) (Ap. xiv, 15 sqq.). — 2. Jér. iii, 14. — 3. Ap. x, 3.

እ ፡ ወቦ ፡ እምኔሆን ፡ ሠናያን ፡ ወቦ ፡ ጸዋጋን ። ወቀዳሚ ፡ ዘተሀብአ ፡ ሞት ፡ እምልቡ ፡ ሰብእ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ጳውሎስ ፡ ናሁ ፡ ሕቡእ ፡ ነገረ[1] ፡ እነግረክሙ ፡ እስመ ፡ ኵልነ ፡ ንመውት ። ወካልእኒ ፡ አሚን ፡ ዘተሀብአ ፡ እምልቡ ፡ አላዊያን ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ለሊሁ ፡ ጳውሎስ ፡ ሕቡእ ፡ ውእቱ ፡ ትምሕርትነ ፡ ለአላዊያን ። ወሣልስኒ ፡ ፍቅር ፡ እስመ ፡ እንዘ ፡ ሀለወ ፡ ፍቅር ፡ ሠናይ ፡ ጽልእ ፡ ወጋእዘ ፡ የኀሥሥ ፡ ሰብእ ። ወራብእ ፡ ኂ ፡ ፍርሃተ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ፡ ዘተረስዓ ፡ እምልቡ ፡ ሰብእ ። ወኀምስኒ[2] ፡ እ
* fol. 53, v° a. ንዘ ፡ ማይ ፡ ከዊነ ፡ ሰብእ ፡ ገዚ ፡ ዕፀ-ብ ፡ ውእቱ ። ወሣድስኒ ፡ እ*ምአሐዱ ፡ ጥበ ፡ ይ
ወዕእ ፡ ሐሊ-በ ፡ ወሰበ ፡ ተጠብሐ ፡ ይከውን ፡ ደመ ። ወላህምኒ ፡ ሶበ ፡ ትወልድ ፡ ይኩ
ይይ ፡ እኁላ ፡ ኀበ ፡ ጥበ ፡ እሙ ፡ ወሰብእኒ ፡ ከማሁ ። ወሳብእኒ ፡ ምሕረተ ፡ እግዚአ
ብሔር ፡ ውእቱ ፡ ዘተሀብአ ፡ እምልቡ ፡ ሰብእ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ለሊሁ ፡ ምሥጢረ ፡
ምሕረትየሰ[3] ፡ ኢይትዓወቅ ፡ ለኵሉ ፡ ዘሥጋ ።

ወነዋ ፡ ፈጸምኩ ፡ ለከ ፡ ነገራተ ፡ ምሥጢር ። ወይመስለኒሰ ፡ ዘነገረ ፡ ሶበ ። = ። ነ
ገርከዎሙ ፡ ለውሉደ ፡ ሰብእ ፡ ይትካህዱከ ፡ እንዘ ፡ ይብሉ ፡ አልቦ ፡ ዘተሐብአ ፡ እመጻ
ሕፍት ። ወምስለ ፡ እለ ፡ ከመገ ፡ ኢትትካህድ ፡ ወእመ ፡ አኮሰ ፡ ሕማመ ፡ ተኀሥሥ ፡ ለ
* fol. 53, v° b. ርእስከ ። ወስማዕ ፡ ዘይቤ ፡ እግዚእነ ፡ በመጽሐፈ ፡ ምሥጢር ። ወመጽሐፈ ፡ *ምሥጢ

1. Ms. ነገገረ. — 2. Ms. ኃምስሒ. — 3. Ms. መሕረትየሰ.

Il y en a parmi eux de bons, mais il y en a de mauvais. Le premier est la mort, qui a été cachée au cœur de l'homme, comme dit *Paul : Voici : je vous exposerai un exposé caché : c'est que tous nous mourrons.* Le second est la foi, qui a été cachée au cœur des impies, comme *Paul* lui-même dit : *Notre enseignement est caché aux impies.* Le troisième est la charité ; en effet, alors que la charité est bonne, l'homme cherche la haine et la querelle. Le quatrième est la crainte du Seigneur, qui est oubliée du cœur de l'homme. Le cinquième (est l'eau), puisque l'eau est l'essence de l'homme. Ceci est merveilleux. Le sixième est le lait, (qui) sort * d'une mamelle. Lorsqu'elle aura été tranchée, il surviendra du sang. Quand une vache a vêlé, le petit s'enfuit vers la mamelle de sa mère. Pour l'homme, c'est pareil. Le septième est la miséricorde du Seigneur, qui est cachée au cœur de l'homme, comme lui-même dit : *Le mystère de ma miséricorde ne sera divulgué à aucun (être, doué) d'un corps.*

* fol. 53, v° a.

11. Incrédulité a l'exposé du mystère. — Voici que j'ai achevé pour toi l'exposé des mystères. Mais il me semble que, lorsque j'aurai fait cet exposé-ci aux enfants des hommes, ils te contrediront, en disant : *Rien n'est caché des Écritures.* Avec de tels (êtres) tu ne discuteras pas, mais au contraire, tu rechercheras la souffrance pour toi-même. Écoute ce qu'a dit Notre-Seigneur dans le livre des Mystères. Or, le livre * des Mystères, c'est

* fol. 53, v° b.

ርሰ ፡ ዘውእቱ ፡ መጽሐፈ ፡ ኪዳን ። ይቤ ፡ እለ ፡ ይዘርኡ ፡ ውስተ ፡ ምድር ፡ ዘኢይበ
ቍዕ ፡ ሕማመ ፡ የኀሥሡ ፡ ለርእሶሙ ። ወጸውዖሰኒ ፡ ይቤ ፡ ወመስተሣሕይ ፡ ብእ
ሲ ፡ እምከመ ፡ ገሠጽክ ፡ ምዕረ ፡ ወክዕበ ፡ ሕድጎ ፡ ወአእምሮ ፡ ከመ ፡ ዓላዊ ፡ ውእቱ ፡
ወነገረ ፡ ጥበብሰ ፡ ይኄይስ ፡ ትንግር[1] ፡ ለጠቢባን ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ጳውሎስ ፡ ጥበበ ፡
ንኒግሮሙ ፡ ለጠቢባን ።

ወስማዕ ፡ ካዕበ ፡ ዘነገረ ፡ ነቢያትኒ ፡ ወሐዋርያትኒ ፡ ወዕኡ ፡ እምያዕቆብ ። ወ
ቤተ ፡ እስራኤል ፡ ተሰምዩ ፡ አባግአ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ሄኖክ ፡ እምአደገ ፡ ገዳም ፡ ተወ
ልደ ፡ ላህም ፡ ዘውእቱ ፡ አብርሃም ፡ እምታራ ። ወበሐኩ ፡ ተወ*ልደ ፡ እምበሐኩ ፡ * fol. 54, r° a.
ዘይቤ ፡ ያዕቆብ ፡ እምይስሐቅ ። ወለዔሳውኒ ፡ ሰመዮ ፡ ሐራዊያ ፡ ገዳም ። ገኩ ፡ ሄ
ኖክ ፡ ነቢይ ፡ ሰመዮሙ ፡ ለአሕዛብ ፡ ዘዘዚአሆሙ ። ለአማሌቅ ፡ አንስርት ፡ ወለግብ
ጽ ፡ አገእብት ። ወለይስማዔላውያን ፡ አእዳግ ፡ ገዳም ። ወለሞረብ ፡ አጣሊ ፡ ወለከነ
አን ፡ ቋዓት ። ወለፍልስጥኤም ፡ ቈናጽል ። ወለሞአብ ፡ ግሔያት[2] ። ወለፋርስ ፡ አና
ብስት ። ወለአሞናዊያን ፡ አቃርብት ። ወለምድያም ፡ አኪስት ። ወለዘርአ ፡ ያፈጥ ፡
አናምርት ። ለኤዶም ፡ ተኩላት ። ወለሱሎሙ ፡ ሰመዮሙ ፡ ዘዘዚአሆሙ ፡ ገኩ ፡ ሄ
ኖክ ፡ ነቢይ ፡ ዘጸሐፈ ፡ ነገረ ፡ እንበለ ፡ ይኩን ፡ ዘይከውን ። ወነቢያትኒ ፡ እንግር ፡ ካዕ
በ ፡ ይእዜኒ ፡ ይቤ ፡ ሐዋርያ ፡ ቀዳሜ ፡ ኵሉ ፡ *ነቢይ ፡ አዳም ፡ አቡነ ፡ እመሰ ፡ ምድ- * fol. 54, r° b.
ር ። ወአቡሁኒ ፡ ፈጣሪሁ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ። ወሄኖክኒ ፡ አቡሁ ፡ ያሬድ ፡ ወእ

1. Ms. ት ፡ ትንግር. — 2. Ms. ኀሔያት.

le livre du *Kidân*. Il a dit : *Ceux qui sèment dans une terre qui n'est pas fructueuse, recherchent la souffrance pour eux-mêmes. Paul* aussi a dit : *L'homme est frondeur, toutes les fois que tu le châties.* Et encore : *Laisse-le et sache que c'est un pervers*[1]. Quant à l'exposé de la sagesse, il vaut mieux que tu l'exposes aux sages, comme dit *Paul : Nous exposerons la sagesse aux sages*[2].

12. Origine des prophètes. — Écoute aussi cet exposé-ci. Les prophètes, d'une part, les apôtres, d'autre part, sont sortis de *Jacob*. La maison d'*Israël* a été appelée (*un troupeau de*) *moutons*, comme dit *Hénoch : De l'âne du désert est né le bœuf*, c'est-à-dire *Abraham* de *Târâ*. *Le bouc est né* * *du bouc*, c'est-à-dire * fol. 54, r° a.
Jacob d'*Isaac*. Quant à *Ésaü*, il l'a appelé *sanglier*. Le prophète *Hénoch* a dénommé les divers peuples : les Amalécites : *aigles;* les Égyptiens : *hyènes;* les Ismaélites : *ânes du désert;* les Arabes : *boucs;* les Cananéens : *corbeaux;* les Philistins : *renards;* les Moabites : *souris;* les Perses : *lions ;* les Ammonites : *scorpions;* les Madianites : *serpents;* les descendants de *Japhet : léopards;* les Édomites : *loups*. Le prophète *Hénoch* a dénommé tous les divers (peuples), (lui) qui a écrit l'exposé (des événements) futurs, avant qu'ils n'arrivent. Je vais encore maintenant parler des prophètes. L'Apôtre a dit : *Le premier de tous* * *les prophètes est Adam, notre père. Sa mère est la terre. Son père est le Seigneur,* * fol. 54, r° b

1. Tit. III, 11. — 2. I Cor. II, 6.

መ፡ ባሬክ ፡ ወኖኅኒ ፡ ወልዲ ፡ ወልዱ ፡ ለማቱሰላ ፡ አቡሁ ፡ ለላሜኅ ፡ ወእመ፡ ቤቱ ኔስ ፡ ውእቱኒ ፡ ነቢይ ፡ ውእቱ ፡ ዘተነበየ ፡ ነገረ ፡ ከመ ፡ ይመጽእ ፡ አይሕ ፡ ውስተ ፡ ዓለም ፡

ወአብርሃምኒ ፡ ነቢይ ፡ ውእቱ ፡ ዘተነበየ ፡ ብዙኀ ፡ ይብለክ ፡ መጽሐፈ ፡ ኩፋሌ ፡ ተ ነበየ ፡ አብርሃም ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡ ይትነሥኡ ፡ ደቂቅ ፡ ለሐዲሶ ፡ ሕግክ ፡ ወእሉኒ ፡ ሐ ዋርያት ፡ እመ፡ንቱ ። ወካዕበ ፡ ይብለክ ፡ ይከውን ፡ ዓለም ፡ ሰላመ ። ወዝኒ ፡ በእንተ ፡ ወ ልድ ፡ እስመ ፡ ረሰዮ ፡ ለዓለም ፡ ሰላመ ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ጳው፡ሎስ ፡ ወገብረ ፡ ሰላመ ፡ በ
* fol. 54, v° a. መስቀሉ ፡ ወአመኒ ፡ ገብረ ፡ አብርሃም ፡ መሥዋዕተ ፡ *ይቤሎ ፡ እግዚአብሔር ። ንሣእ ፡ ለከ ፡ ላህም ፡ ዘ፫ዓመቱ ፡ ወጠሊ ፡ ዘ፫ዓመቱ ፡ ወርግበ ፡ ወማዕንቅ ። ወነዋ ፡ ፍካሬሁኒ ፡ አብርሃም ፡ ይተረጕም ፡ በወልድ ፡ ወላህም ፡ ዘ፫ዓመቱ ፡ ዘይቤ ፡ አዳም ፡ ውእቱ ። ወ ፫ዓመቱ ፡ ፫አዝማን ፡ እማንቱ ። እም[፫]ዓመቱ ፡ ዘይቤሂ ፡ እስመ ፡ አሕዛብ ፡ ወዕኡ ፡ እም፫ደቂቀ ፡ ኖኅ ። ወእምሰለስቱሥሙ ፡ ነሥአ ፡ እግዚእነ[1] ፡ አሕዛበ ፡ በስብከተ ፡ ወን ጌል ። ወርግብኒ ፡ ማርያም ፡ እግዝእትን ። ወማዕንቅኒ ፡ ጳው፡ሎስ ፡ ሐዋርያ ። ወለአዕ ዋፍሰ ፡ ኢትምትሮን ፡ ዘይቤሂ ፡ አዕዋፍሰ ፡ መምህራን ፡ እመ፡ንቱ ፡ ወኢይትመተሩ ፡
* fol. 54, v° b. እስከ ፡ ሕልቀተ ፡ ዓለ*ም ። ወፍና ፡ ሰርክ ፡ ዘይቤሂ ፡ ጥቃ ፡ ሕልቀቱ ፡ ለዓለም ፡ ይቤ ፡ ካዕበ ፡ እግዚእነሂ ፡ መጽአ ፡ ጊዜ ፡ ፍና ፡ ሰርክ ፡ ጥቃ ፡ ሕልቀተ ፡ ዓለም ። በከመ ፡ ይ

1. Ms. እግዚዚእነ.

son Créateur. Quant à *Hénoch*, son père est *Yârêd* et sa mère est *Bârêkâ*. *Noé* est fils du fils de *Mâtousalâ*, père de *Lamech*. Sa mère est *Bêtênês*. Il est le prophète, qui a prophétisé (et) exposé que le déluge viendrait dans le monde.

13. Abraham. —*Abraham* aussi est un prophète, qui a prophétisé beaucoup. *Le Livre des Jubilés* te le dit. *Abraham* a prophétisé, en disant : *Des enfants se lèveront pour rénover ta loi*. Ce sont les apôtres. De plus, il t'a dit : *Le monde sera (en) paix*. C'est au sujet du Fils, car il a mis le monde (en) paix, comme dit *Paul : Il a fait la paix par sa croix*. Quand *Abraham* eut accompli le
* fol. 54, v° a. sacrifice, * le Seigneur lui dit : *Prends un bœuf de trois ans, un bouc de trois ans, une colombe et une tourterelle*[1]. En voici l'explication. *Abraham* est expliqué par le Fils. *Le bœuf de trois ans* veut dire *Adam*. *Les trois ans* sont les trois époques. *De (trois) ans* veut dire que les peuples sont sortis des trois fils de *Noé*. Avec eux trois Notre-Seigneur a pris les peuples par la prédication de l'Évangile. *La colombe* est *Marie Notre-Dame*. *La tourterelle* est l'apôtre *Paul*. *Les oiseaux, ne les coupe pas*[2]. *Les oiseaux* veulent dire les doc-
* fol. 54, v° b. teurs. Ils ne seront pas interrompus jusqu'à la fin du monde. * *Vers le soir*[3] veut dire près de la fin du monde. Notre-Seigneur a dit en outre : *Le moment de l'approche du soir vient, (c'est-à-dire le moment) proche de la fin du*

1. Gen. xv, 9. — 2. Gen. xv, 10. — 3. Gen. xv, 12.

ቤ ፡ ጳውሎስ ፡ በሕልቀ፡ ፡ ዓለም ። መጽአ[1] ፡ ወልድ ፡ ከመ ፡ ይስዓራ ፡ ለነጢአት ፡ ወነድኂ ፡ ወልድ ፡ ውእቱ ፡ ወዕቶንሂ ፡ መስቀል ፡ ውእቱ ።

ወይቤ ፡ አባ ፡ በነይለ ፡ ሚካኤል[2] ፡ ግባእክ ፡ ወንግረኒ ። ዘከመ ፡ ወጽኡ ፡ ነቢያ ት ፡ ወስመ ፡ አበዊሆሙ ፡ ወእሞሙ ። ንግረኒ ፡ ካዕበ ፡ ይቤ ። ወይቤ ፡ መፈክር ፡ አ
5 በርሃምኒ ፡ ወዕአ ፡ እምኦራ ፡ እስመ ፡ ዘርኡ ፡ ሴም ፡ ውእቱ ። ወእሙኒ ፡ ስማ ፡ ኡዋ ሳ ፡ እንተ ፡ ይእቲ ፡ ትሕዲጥ ። ወእምነ ፡ አብርሃም ፡ ተፈልጡ ፡ ሕዝብ ፡ ወአሕዛብ ። ወ
እ*መነ ፡ ዘርኡ ፡ ያዕቆብ ፡ ሰረፀ ፡ ነቢያት ። ወቀዳሚ ፡ ነቢይ ፡ በአሪት ፡ ሙሴ ፡ ምል * fol. 55, r° a.
ክም ፡ ወእኑሁኒ ፡ አሮን ። ክህን ። ውእቶሙኒ ፡ እምቤተ ፡ ሌዊ ፡ ወስመ ፡ አቡሆሙ ፡
እንበራም ። ወስመ ፡ እሞሙ ፡ ዮክብድ ። ወስመ ፡ እኅቶሙ ፡ ማርያም ። ወኢያሱኒ ፡
10 ወልደ ፡ ኔዊ ፡ ይብልዎ ። ወሰሙኤል ፡ እምቤተ ፡ ሌዊ ፡ ውእቱ ፡ ዘሚራሪ ፡ ወአቡሁ
ሰ ፡ ሕልቃና ። ወስመ ፡ እሙ ፡ ሐና ፡ ወይእቲኒ ፡ እምቤተ ፡ እስራኤል ፡ ይእቲ ።

ወዳዊትኒ ፡ ነቢይ ፡ ወንጉሥ ፡ ውእቱ ፡ ዘ[ው]እቱ ፡ ዘእምነገደ ፡ ይሁዳ ፡ ወአቱ ፡ ወ
አቡሁኒ ፡ እሴይ ፡ ወስመ ፡ እሙ ፡ ሕብሊአሴ ። እምአመ ፡ ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽአተ ፡
ወልድ ፡ ፲፻፹፺፯ዓመት ። ወሰለሞንኒ ፡ ወ*ልዱ ፡ ነቢይ ፡ ውእቱ ፡ ወእሙኒ ፡ ቤርሳቤ * fol. 55, r° b.
15 ሕ ። ወኤልያስኒ ፡ ነቢይ ፡ ውእቱኒ ፡ እምነገደ ፡ ሌዊ ፡ ዘርኡ ፡ ፊናሃስ ፡ ወልደ ፡ ዓልዓ

1. Dittologie. — 2. Ms. ሚክኤል.

monde, comme dit *Paul : A la fin du monde, le Fils viendra, afin d'anéantir le péché. La flamme* est le Fils. *La fournaise* est la croix.

14. Les noms des pères et mères des prophètes. — *Abba Baḥayela Mikâ'êl* a dit : « Expose-moi donc à nouveau comment sont issus les prophètes. Expose-moi les noms de leurs pères et de leurs mères, a-t-il dit à nouveau. » L'explicateur a dit : « *Abraham* est issu de *Târâ,* car il est un descendant de *Sem.* Le nom de sa mère est *'Êwâsâ*, c'est-à-dire *Tehdif.* D'*Abraham* les nations et les peuples se sont diversifiés. Vraiment * la postérité de *Jacob* a * fol. 55, r° a.
pullulé en prophètes. Le premier prophète dans la Loi est *Moïse,* (descendant) de *Melkâm.* Son frère est le prêtre *Aaron.* Ils sont de la maison de *Lévi.* Le nom de leur père est *'Enbarâm*[1]. Le nom de leur mère est *Yokâbed.* Le nom de leur sœur est *Marie. Josué* est fils de *Nèwi,* dit-on. *Samuel,* de la maison de *Lévi,* est (descendant) de *Mirâri.* Son père est *Helqânâ.* Le nom de sa mère est *Hannâ.* Elle est de la maison d'*Israël.*

David est le prophète et le roi, dont l'origine est de la tribu de *Juda.* Son père est *Jessé.* Le nom de sa mère est *Hebli'âlê.* Depuis (l'époque) où il a prophétisé jusqu'à la venue du Fils, (il y a) 1800 ans. *Salomon,* son * fils, est * fol. 55, r° b.
un prophète. Sa mère est *Bêrsâbêh.* Le prophète *Élie* est de la tribu de *Lévi,* descendant de *Finâhâs,* fils du prêtre *'Al'âzar.* Le nom de son père est *'Iyâsênyou.* Le nom de sa mère est *Bitonâ. Isaïe* est de la tribu de *Siméon.* Sa

1. *'Enbarâm* = *Amram.*

ዘር ፡ ካህን ። ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ኢያሴንዩ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ቢቶና ። ወኢሳይያስኒ ፡ እ
ምነገደ ፡ ስምዖን ፡ ውእቱ ። ወእሙ·ኒ ፡ እምቤተ ፡ ሮቤል ፡ ይእቲ ። ወስመ ፡ አቡሁ ፡
አሞጽ ። ወስመ ፡ [እመ· ፡]አሬኔስ ፡ ወእምአመ ፡ ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽአተ ፡ ፍቁር ፡
፱፻፷፭ዓመት ። ወኤርምያስኒ ፡ እምነገደ ፡ ሌዊ ፡ ውእቱ ፡ ዘእምነ ፡ ቀዓት ። ወስመ ፡
አቡሁ ፡ ኬልቅዩ ። ወስመ ፡ እመ· ፡ ዊጤሌስ ። ወንብረቱሰ ፡ ውስተ ፡ አናቶት ፡ ብሔ
* fol. 55, v° a. ረ ፡ ብንያም ፡ ወዓዲ ፡ ስመ ፡ አቡሁ ፡ መለቤኔ ። ወእምአመ ፡ ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽ*አ
ተ ፡ እግዚእ ።

ወዳንኤልኒ ፡ ዘእምነገደ ፡ ይሁዳ ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ኢዮአቄም ፡ ንጉሠ ፡
ይሁዳ ። ወእሙ·ኒ ፡ ሜሌናስ ፡ ወእምአመ ፡ ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽአተ ፡ ቃል ፡ ፱፻፸፭ዓ
መት ፡ ወ፫፻፸፰ቅኒ ፡ ስመ ፡ አቡሆሙ· ፡ ሴምዩ ፡ ወስመ ፡ እሞሙ· ፡ ናጥሪ ፡ ወዓዲ ፡ ሐ
ና ። አቡሁ ፡ ለዳንኤል ፡ ወአቡሆሙ· ፡ ለ፫፻፸፰ ፡ አኀው ፡ ውእቶሙ· ። ወሕዝቅኤልኒ ፡
እምነገደ ፡ ሌዊ ፡ ዘቀዓት ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ቡዝ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ኖፌ ። ወእምአመ ፡
ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽአተ ፡ ዋህድ ፡ ፱፻፷፱ዓመት ፡ ወዕገራኒ ፡ ዘተሰምየ ፡ ሱቱኤል ፡
እምነገደ ፡ ሌዊ ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሴርዩ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሳሎ ፡ እምአመ ፡
* fol. 55, v° b. ተነበየ ፡ እስከ ፡ ምጽ*አተ ፡ ወልድ ፡ ፭፻፴፯ዓ፟ ፡ ወጦቢትኒ ፡ እምቤተ ፡ ንፍታሌም ፡ ው
እቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ግበኤል ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሜሴዴ ። ወኢያሱኒ ፡ ሲራክ ፡ ወል

mère est de la maison de *Ruben*. Le nom de son père est *Amos*. Le nom (de sa mère) est *'Arênès*. Depuis (l'époque) où il a prophétisé jusqu'à la venue de l'Aimé, (il y a) 765 ans. *Jérémie* est de la tribu de *Lévi*, qui (lui-même descend) de *Qa'àt*. Le nom de son père est *Kêlqyou*. Le nom de sa mère est *Wêtêlês*. Sa demeure a été à *'Anâtot*, pays de *Benjamin*. Le nom de son père est encore *Malabênê*. Depuis (l'époque) où il a prophétisé jusqu'à la
* fol. 55, v° a. venue * du Seigneur, (il y a)... [1].

Daniel est de la tribu de *Juda*. Le nom de son père est *'Iyo'aqêm*, roi de *Juda*. Sa mère est *Mêlênâs*. Depuis (l'époque) où il a prophétisé jusqu'à la venue du Verbe, (il y a) 404 ans. Quant aux trois enfants, le nom de leur père est *Sêmyou*. Le nom de leur mère est *Nâtri*, et aussi *Hannâ*. Le père de *Daniel* et le père des trois enfants étaient frères. *Ézéchiel* est de la tribu de *Lévi*, (descendant) de *Qa'àt*. Le nom de son père est *Bouz*. Le nom de sa mère est *Norê*. Depuis (l'époque) où il a prophétisé jusqu'à la venue de l'Unique, (il y a) 464 ans. *Esdras*, qui est appelé *Soutou'êl*, est de la tribu de *Lévi*. Le nom de son père est *Sêryou*. Le nom de sa mère est *Sâlo*. Depuis (l'époque) où il a
* fol. 55, v° b. prophétisé jusqu'à la venue * du Fils, (il y a) 537 (ans). *Tobie* est de la maison de *Nephtali*. Le nom de son père est *Geba'êl*. Le nom de sa mère est *Mêsêdê*. *'Iyâsou Sirâk* est fils du prêtre *'Al'âzar*, c'est-à-dire (du) prêtre *Siméon*. Son

1. La place pour la date est restée en blanc dans le ms.

ደ ፡ ዓልዓዘር ፡ ካህን ፡ ዘውእቱ ፡ ስምዖን ፡ ካህን ። ወስመ ፡ ስና ። ወሆሴዕኒ ፡ እምነገደ ፡ ዮሴፍ ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ቤኤርም ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሚሴሌ ። ወአሞጽኒ ፡ እምነገደ ፡ ስምዖን ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ዚታር ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሚሳታ ። ወወእቱኬ ፡ አቡሁ ፡ ለኢሳይያስ ፡ ነቢይ ።

ወምክያስኒ ፡ እምነገደ ፡ ብንያም ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ አምጻ ፡ ዘውእቱ ፡ መ·ራት ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሳተሞ ፡ እንተ ፡ ይእቲ ፡ ሲታኒ ። ወኢዩኤልኒ ፡ እምነገደ ፡ ሮቤል ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሮቤል ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሚሲሪ ፡ እ*ንተ ፡ ይእቲ ፡ በቱኤል ። ወአብድዩ ፡ እምነገደ ፡ ኤፍሬም ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ክክላ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሰፍጠ ። ወዮናስኒ ፡ እምቤተ ፡ ይሳኮር ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ አማቲ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ማታሌ ። ወናሆምኒ ፡ እምነገደ ፡ ዘብሎን ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሐልቅስዩስ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ አንቢና ። እንተ ፡ ይእቲ ፡ ሶና ። ወእንባቆምኒ ፡ እምነገደ ፡ ስምዖን ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ዳኮር ። ወስመ ፡ እመ· ፡ ሱራፋ ፡ እንተ ፡ ይእቲ ፡ ራስፍያ ፡ እስመ ፡ ተወልደት ፡ በብስራት ፡ ሱራፌም ። ወሰፎንያስኒ ፡ እምነገደ ፡ ንፍታሌም ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሐዲቅ ፡ ዘውእቱ ፡ ጎቶልያል ፡ አሞራዊ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሚሮባ ፡ ወግዲ ፡ ይብልዋ ፡ ንሕብ ፡ ወአሞራዊ ፡ ብሂል ፡ በእንተ ፡ ዘወረሱ ፡ ምድረ ፡ አ*ሞርዮን ።

ወሐጌኒ ፡ እምነገደ ፡ ጋድ ፡ ወእሙኒ ፡ እምነገደ ፡ ዳን ፡ ይእቲ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡

* fol. 56, r° a.

* fol. 56, r° b.

nom est *Sennâ*. *Osée* est de la tribu de *Joseph*. Le nom de son père est *Bé'érem*. Le nom de sa mère est *Mésélé*. *Amos* est de la tribu de *Siméon*. Le nom de son père est *Zitâr*. Le nom de sa mère est *Misâtâ*. C'est donc lui le père du prophète *Isaïe*.

Michée est de la tribu de *Benjamin*. Le nom de son père est *'Amdâ*, c'est-à-dire *Mourât*. Le nom de sa mère est *Sâtamo*, c'est-à-dire *Sitâni*. *Joël* est de la tribu de *Ruben*. Le nom de son père est *Ruben*. Le nom de sa mère est *Misiri*, c'est-à-dire *Bâtou'él*. *Abdée* est de la tribu d'*Éphraïm*. Le nom de son père est *Koklâ*. Le nom de sa mère est *Saftê*. *Jonas* est de la maison d'*Issachar*. Le nom de son père est *'Amâtê*. Le nom de sa mère est *Mâtâlê*. *Nahum* est de la tribu de *Zabulon*. Le nom de son père est *Hélqsyous*. Le nom de sa mère est *'Anbinâ*, c'est-à-dire *Sonâ*. *Habacuc* est de la tribu de *Siméon*. Le nom de son père est *Dâkor*. Le nom de sa mère est *Sourâfâ*, c'est-à-dire *Râsfyâ*, car elle a été engendrée sur (l'heureuse) nouvelle d'un Séraphin. *Sophonie* est de la tribu de *Nephtali*. Le nom de son père est *Sédéq*, c'est-à-dire *Gotolyâl l'Amorrhéen*. Le nom de sa mère est *Mérobâ*. On l'appelle aussi *Neheb*. *L'Amorrhéen* veut dire que (les Israélites) ont hérité de la terre d'*'Amoryon*.

Aggée est de la tribu de *Gad*. Sa mère est de la tribu de *Dan*. Le nom de son père est *'Atotâ*. Le nom de sa mère est *Lênê*. *Zacharie* est de la tribu

አጠታ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ሌኔ ። ወዘካርያስኒ ፡ እምነገደ ፡ ሌዊ ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ በራክዩ ፡ ወስመ ፡ እመ ፡ እመ· ፡ ሐዶ ፡ ወስመ ፡ እመ·[1] ፡ ኀሌ ። ወምልክያስኒ ፡ እምነገደ ፡ አሴር ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሩሔል ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ጽጌኔ ። ወጋድ ኒ ፡ ነቢይ ፡ እምነገደ ፡ ዳን ፡ ውእቱ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ሞጽ ። ወስመ ፡ እመ· ፡ ነቢ ፡ እንተ ፡ ይእቲ ፡ ነቢል ። ወዮሐንስኒ ፡ መክብበ ፡ ነቢያት ፡ እምቤተ ፡ ሌዊ ፡ ውእቱ ፡ ወ ስመ ፡ አቡሁ ፡ ዘካርያስ ፡ ወስመ ፡ እመ· ፡ ኤልሳቤጥ ። ወለሐጌኒ ፡ ካዕበ ፡ ስመ ፡ እመ· ፡

* fol. 56. v° a. ሶና ። እንተ ፡ ይእቲ ፡ ሌኒ ። ወከመገ ፡ ጸአቶ* መ· ፡ ለነቢያት ፡ እም፲ወ፪ቱ ፡ ያዕ ቆብ ፡ ወአልዐ ፡ ነቢይ ፡ ዘኢወዕአ ፡ እምያዕቆብ ፡ እንበለ ፡ ኢዮብ ፡ ባሕረ ፡ ዘተ መሰለ ፡ በወልድ ። ወኢዮብኒ ፡ እምቤተ ፡ ዔሳው ፡ ውእቱ ።

ወሐዋርያኒ ፡ አልዐ ፡ ዘኢወዕአ ፡ እምያዕቆብ ። ወበእንተ ፡ ሐዋርያኒ ፡ ተነበየ ፡ ሕዝቅኤል ። ወበእንተ ፡ ወልድኒ ፡ ይቤ ። እንተ ፡ ኖኅተ ፡ በአ ፡ ወወዕአ ፡ እን ዘ ፡ ሀለወት ፡ እዑታ ። ኖኅተሰ ፡ ማርያም ። = ። ድንግል ፡ ይእቲ ። ወካዕበ ፡ ይቤ ፡ ርኢኩ ፡ ፯ሰብአ ፡ ጉድብ ፡ እለ ፡ መጽኡ ፡ እምደቡብ ። ወ፯አብያጸሐመ ፡ እለ ፡ መጽ ኡ ፡ እምጽባሕ ፡ ወኩሉመ ፡ ጉድብ ፡ ውስተ ፡ እደዊሆመ ። ወእሉሰ ፡ ፲ወ፪ሐዋርያ

* fol. 56, v° b. ት ፡ ትርጓሜሆመ ። ወገድብኒ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብ* ሔር ፡ ውእቱ ። በክመ ፡ ይቤ ፡ በወ ንጌል ፡ ጉድብ ፡ ተሰይመ ፡ ውስተ ፡ ገንደ ፡ ዕፀው ። ወዕፀው ፡ ዘይቤ ፡ ሰብእ ፡ እመ·

1. Ms. አምኔወ..

de *Lévi*. Le nom de son père est *Barâkiyou*. Le nom de la mère de sa mère est *Hado*. Le nom de sa mère est *Ḥalê*. *Malachie* est de la tribu d'*Aser*. Le nom de son père est *Fâhêl*. Le nom de sa mère est *Tsegênê*. Le prophète *Gad* est de la tribu de *Dan*. Le nom de son père est *Mots*. Le nom de sa mère est *Nabi*, c'est-à-dire *Nabil*. *Jean*, qui ferme le chœur des prophètes, est de la maison de *Lévi*. Le nom de son père est *Zacharie*. Le nom de sa mère est *Élisabeth*. Quant à *Aggée* encore, le nom de sa mère est *Sonâ*, c'est-à-dire *Lêni*. Telle est

* fol. 56, v° a. l'origine * des prophètes : (ils viennent) des douze fils de *Jacob*. Il n'y a pas de prophète qui ne soit pas sorti de *Jacob*, sauf *Job* seul, qui est assimilé au Fils. Or, *Job* est de la maison d'*Ésaü*.

15. Les apôtres. — Quant aux apôtres, il n'y en a pas qui ne soient pas sortis de *Jacob*. Au sujet des apôtres *Ézéchiel* a prophétisé. Au sujet du Fils aussi il a dit : *Il est entré et sorti par la porte, alors qu'elle se trouvait fermée*[1]. La porte est la *Vierge Marie*. Il a dit encore : *J'ai vu sept hommes (avec) une hache, qui venaient du nord, et sept (de) leurs compagnons, qui venaient de l'Orient. Tous (avaient) une hache à la main*[2]. C'est l'explication des douze apôtres. *La*

* fol. 56, v° b. *hache* est la parole * du Seigneur, comme (le Seigneur) dit dans l'Évangile : *La hache est posée au trone des arbres*[3]. *Les arbres* veulent dire les hommes.

1. Ézéch. xliv, 2. — 2. Ézéch. ix, 2. — 3. Matth. iii, 10 (Luc iii, 9).

ንቱ ። ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ ሕዝቅኤል ፡ ወኵሉሙ ፡ እለ ፡ አልቦሙ ፡ ትእምርተ ፡ ግዝ
ሙ ፡ ወእለሰ ፡ ቦሙ ፡ ትእምርተ ፡ ሕድጉ ። ወዝኒ ፡ ብሒል ፡ እለ ፡ ቦሙ ፡ አሚን ፡
ሥላሴ ፡ ይድኅኑ ፡ ወእለ ፡ አልቦሙ ፡ ትእምርተ ፡ ዘይቤሂ ፡ እለ ፡ አልቦሙ ፡ አሚን ፡
ይትገዘሙ ፡ እምሕረቱ ። ወእምኀ ፡ ቅዱሳንየ ፡ ቅድሙ ፡ ዘይቤሂ ፡ እስራኤል ፡ እሙን
ቱ ፡ ለእሉኒ ፡ ለእመ ፡ አበዩ ፡ አሚን ፡ ግዝሙ ፡ ብሂል ።

ወዘክርያስኒ ፡ ይቤ ፡ በእንተ ፡ ወልድ ፡ ርኢኩ ፡ በሌሊት ፡ ብእሲ ፡ ዘይጼአን ፡ ዲ
በ ፡ ፈረስ ፡ ቀዪሕ ፡ ወይቀውም ፡ ማእከለ ፡ ክልኤ ፡ አድባር ፡ ዘቦ ፡ ጽላሎት ፡ *ወድኅ * fol. 57, r° a.
ሬሁ ፡ አፍራስ ፡ ቀዪሓን[1] ፡ ወጸሊማን ፡ ወኰስኵሶን ። ወጸዕድው ። ወሌሊተሰ ፡ ዘ
ተሰምየ ፡ ዝዓለም ፡ እምቅድመ ፡ ምጽአቱ ፡ ለወልድ ። በዝመ ፡ ይቤ ፡ ኢሳይያስ ፡ በሌ
ሊት[2] ፡ ትገይስ ፡ መንፈስየ ፡ ኀቤከ ። ፈረስኒ ፡ አዳም ፡ ውእቱ ፡ ዘለብሶ ፡ ለክርስቶስ ።
ወብእሲ ፡ ዘይቤ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ፡ ዘለብሳ ፡ ለእግዝእትነ ፡ ማርያም ፡ ወይቀውም ፡
ማዕከለ ፡ ክልኤ ፡ አድባር ፡ ማእከለ ፡ ሐዲስ ፡ ወብሉይ ፡ ብሂል ። ወድኅሬሁ ፡ አፍራ
ስ ፡ ቀይሓን ፡ ዘይቤ ፡ ሐዋርያት ፡ እሉ ፡ እለ ፡ ቄሑ ፡ በደመ ፡ ስምዖሙ ። ወጸሊማ
ን ፡ ዘይቤ ፡ እለ ፡ በመዋዕለ ፡ ሐዋርያት ፡ እለ ፡ መጽኡ ፡ ዕልዋን ፡ እለ ፡ ይብልዎሙ ፡
አርዮስ ፡ ወንስጥሮስ ። ወኰ*ኵሳንሰ ፡ ዘይቤ ፡ እሉ ፡ እለ ፡ ክርስቲያን ፡ ወኢኮነ ፡ * fol. 57, r° b.

1. Ms. ቀይይሓን. — 2. Ms. በሌት.

C'est pourquoi *Ézéchiel* a dit : *Retranchez tous ceux qui n'ont pas le signe. Quant à ceux qui ont le signe, laissez-(les)*[1]. Ceci veut dire aussi que ceux qui ont la foi (en) la Trinité seront sauvés, mais que *ceux qui n'ont pas le signe,* c'est-à-dire ceux qui n'ont pas la foi, seront retranchés de la miséricorde du (Seigneur). *Commencez par mes saints*[2] veut dire (par) *Israël.* Cela veut dire : Si eux-mêmes aussi rejettent la foi, *retranchez-(les).*

16. Exégèse de quelques textes bibliques. — *Zacharie* a dit au sujet du Fils : *J'ai vu dans la nuit un homme, qui chevauchait sur un cheval rouge. Il se tenait entre deux montagnes, qui avaient de l'ombre.* * *Derrière lui, il y avait des chevaux rouges, noirs, multicolores et blancs*[3]. *La nuit,* c'est l'appellation de ce monde-ci avant la venue du Fils, comme dit *Isaïe : Dans la nuit, mon esprit surgit vers toi*[4]. *Le cheval* est *Adam,* qui a revêtu le Christ. *L'homme* veut dire le Christ, qui a revêtu (la chair de) *Notre-Dame Marie. Il se tenait entre deux montagnes*[5] veut dire entre le Nouveau et l'Ancien (Testament). *Derrière lui, il y avait des chevaux rouges*[6] veut dire les apôtres, qui sont devenus rouges par le sang de leur martyre; *des noirs* veut dire les hérétiques, qui ont été dans les jours des apôtres et ceux qui sont venus (ensuite), qu'on appelle *Arius* et *Nestorius;* * *des multicolores* veut dire les chrétiens dont la foi n'a pas été * fol. 57, r° a. * fol. 57, r° b.

1. Ézéch. IX, 6. — 2. Ézéch. IX, 6. — 3. Zach. I, 8. — 4. Is. XXVI, 9. — 5. Zach. I, 8. — 6. Zach. I, 8.

ጽሩየ ፡ ሃይማኖቶሙ ፡ እለ ፡ ይብልዎሙ ፡ ልዮን ፡ ንስጥሮስ[1] ። አውጣኪዮስ ፡ ወመቅ
ዶንዮስ ፡ ወሰባልዮስ ፡ ወባእዳንሂ ፡ እለ ፡ ከማሆሙ ፡ ብዙኃን ። ወከዕበ ፡ አፍራስ ፡ ጸ
ዓድው ፡ ዘይቤ ፡ ፫፻፲ወ፰ርቱዓን ፡ ሃይማኖት ፡ ጸዓዳ ፡ ወብሩህ ፡ ሃይማኖቶሙ ። ወት
ምህርቶሙኒ ፡ ጽዱል ፡ ከመ ፡ ፀሐይ ።

ወዮሐንስኒ ፡ ይቤ ፡ ዚአሃኒ ፡ መልአክ ፡ ዘመጽአ ፡ ቀዲሙ ። ወይቤ ፡ ወሶበ ፡ ጠ
ቅሳ ፡ ሣድስ ፡ መልአክ ፡ ወሶበ ፡ ኮነ ፡ መንፈቀ ፡ ሣድስ ፡ ዘመን ፡ ተነበዩ ፡ ነቢያት ፡ ወ
ዘርኡ ፡ ወባዕዳን ፡ አረሩ ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ኢሳይያስ ፡ ዘዘርአ ፡ ሥድሰ ፡ ያአቱ ፡ ስል
* fol. 57, v° a. ሰ ። ወዘአረሩኒ ፡ ሥልሰ ፡ ሐዋርያት ፡ ውእቶሙ ፡ ሰብአ ፡ ስ*ላሴ ፡ እሙንቱ ፡ እስመ ፡
አረሩ ፡ ዘዘርኡ ፡ ነቢያት ፡ ወሥድሰ ፡ ዘርኡ ፡ ዘይቤሂ ፡ ፩አሪት ፡ ሙሴ ፡ ወሣድስ ፡ መ
ጽሐፈ ፡ ነቢያት ፡ ኵሎሙ ። ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ እግዚእነ ፡ ወከመ ፡ ካልእ ፡ ዘይዘርእ ። ወከልዕ ፡ ዘየአርር ። ወኢሳይያስኒ ፡ ካዕበ ፡ ይቤ ፡ እስመ ፡ ኢያሰልጥ ፡ ጽሞድ ፡ ብእ
ራ ፡ ወኢይጉበር ፡ አሐዱ ፡ ፀሐበ ። ዝኒ ፡ ብሂል ፡ አሪት ፡ ወነቢያት ፡ አልቦ ፡ ዘአስለ
ጡ ፡ ወኢይገብር ፡ አሐዱ ፡ ግሕብ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዮሐንስ ፡ መጥምቅ ፡ ዘኢተሰቅረ ፡ ገቦ
ሁ ፡ ለአድኅኖ ፡ አዳም ፡ ወውሉዱ ። ወጸሐብ ፡ ብሂል ፡ ስቅሪት ፡ ብሂል ። ወከመሰ ፡
ስቅሪት ፡ ብሂል ፡ ውእቱ ፡ ግሕብ ፡ ስምዖ ፡ ለሲራክ ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡ ልቡ ፡ ለአብ
ድ ፡ ከመ ፡ ግሕብ ፡ ስቁር ።

* fol. 57, v° b. ወበሣድስ ፡ ዘመን ፡ ተሰምዓ ፡ ቃል ፡ ፩እም*ን ፡ አቅርንተ ፡ ምሥዋዕ ፡ ዘይቤ ፡ ቃ

1. Ms. ልዮንስጥሮስ.

pure, eux qu'on appelle *Léon*, *Nestorius*, *Eutychès*, *Macédonius*, *Sabellius* et beaucoup d'autres encore, qui sont comme eux; *des chevaux blancs*, en outre, veut dire les 318 orthodoxes, dont la foi a été blanche et lumineuse, et dont la doctrine a été éclatante comme le soleil.

Jean a dit : *L'ange, qui est venu en premier lieu, m'a annoncé et a dit : Lorsque le sixième ange aura sonné de la trompette et lorsque la moitié de la sixième époque sera survenue, les prophètes prophétiseront et sèmeront, mais d'autres moissonneront, comme dit Isaïe : Celui qui aura semé* 6 (*mesures*) *récoltera* 3 (*mesures*)[1]. *Ceux qui ont récolté* 3 (*mesures*) sont les apôtres, les hommes * de la Trinité, car ils ont moissonné ce que les prophètes ont semé. (*Les prophètes*) *ont semé* 6 (*mesures*) veut dire les 5 (livres de) la Loi de *Moïse*, le sixième étant le livre de tous les prophètes. C'est pourquoi Notre-Seigneur a dit : *Autre* (*est*) *celui qui sème et autre* (*est*) *celui qui moissonne*[2]. *Isaïe* a dit aussi : *En effet,* (*le travail d'*)*une paire de bœufs ne remplira pas et ne fera pas un pot.* Ceci encore veut dire la Loi et les Prophètes. *Ne remplira pas et ne fera pas un pot* veut dire *Jean-Baptiste*, dont le côté n'a pas été percé, pour sauver *Adam* et ses enfants. *Le pot* veut dire le trou. Comme quoi *le pot* veut dire le trou, écoute *Sirâk*, lorsqu'il dit : *L'intelligence du sot est comme un pot troué.*

* fol. 57, v° a.

* fol. 57, v° b. *A la sixième époque, une parole a été entendue des * cornes de l'autel. Une*

1. Ap. IX, 13. — 2. Jean IV, 37.

ልሰ ፡ ፳ዘተብህለ ፡ ወልደ ፡ ዋሕድ ፡ ውእቱ ፡ ቃሉ ፡ ለአብ ፡ ወቃሉ ፡ ለመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ውእቱ ። ወአቅርንትሂ ፡ ለ፟ቃነ ፡ ጳጳሳት ፡ ውእቶሙ ፡ ፳ዘኤፌሶን ፡ ወዘአንጾኪያ ፡ ዘእስክንድርያ ፡ ወዘሮምያ ። መንበረ ፡ ጴጥሮስ ፡ ዓባይ ፡ ይእቲ ፡ ወሣድስ ፡ መልአክ ፡ ዘይቤሂ ፡ ወልደ ፡ ውእቱ ፡ ወ፳መላእክት ፡ ዘይቤሂ ፡ ፳ወንጌላዊያን ። ወፈለግኒ ፡ ዘኤፍራጥስ ፡ ዘይቤ ፡ ቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ይእቲ ። ወአፍራስኒ ፡ ዘይቤ ፡ አእላፍ ፡ ክርስቲያን ፡ ወጌራ ፡ እሳትኒ ፡ ዘይቤ ፡ አሚነ ፡ አብ ፡ ወወልደ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ። ወአርእስተ ፡ አፍራሲሆሙ ፡ ከመ ፡ አርእስተ ፡ አናብስት ፡ ዘይቤሂ ፡ ራእሲሆሙ ፡ ለክርስቲያን ፡ ሐዋርያት ፡ እልክ*ቱ ። ወእሳት ፡ ይወፅእ ፡ እምአፉሆሙ ፡ ዘይቤሂ ፡ ልሳናተ ፡ እሳት ፡ ዘወፅአ ፡ እምሐዋርያት ። ወጣልስተ ፡ እዬሆሙ ፡ ለእንለ ፡ እመሕያው ፡ ዘይቤሂ ፡ እስመ ፡ ፫እድ ፡ ሞቱ ፡ እምዓለም ፡ እለ ፡ አበዩ ፡ አሚነ ፡ በስብስተ ፡ ሐዋርያት ።

* fol. 58, r° a.

ወአናብስትሂ ፡ ተሰምዩ ፡ ነቢያት ፡ ወሐዋርያት ። ወአንበሳ ፡ ተሰምየ[1] ፡ ወልደ ፡ ዋህድ[2] ። ወሰይጣንሂ ፡ ይትሜሰል ፡ ከመ ፡ አንበሳ ፡ ወአኮ ፡ ዘአምሰልኖ ፡ በእግዚእነ ፡ አላ ፡ እስመ ፡ በሱሉ ፡ ጎይሉ ፡ ይትመኰሰይ ፡ አንበሳ ። እስመ ፡ ሐዋርያኒ ፡ ይቤ ፡ እስመ ፡ ጸላኢክሙ ፡ ጋኔን ፡ ዘይጥነር ፡ ከመ ፡ አንበሳ ፡ ወየኀሥሥ ፡ ዘይውኅጥ ። ወከመሰ ፡ ይሰመይ ፡ አንበሳ ፡ መድኀኒነ ፡ ስማዕ ፡ ዘይቤ ፡ መጽሐፈ ፡ *ኢዮብ ፡ ጣኅረ ፡

* fol. 58, r° b.

1. Ms. ተሰግየ. — 2. Ms. ወህድ.

parole, qui a été dite[1], veut dire le Fils Unique, le Verbe du Père et le Verbe de l'Esprit-Saint. *Les cornes* sont les quatre patriarches d'*Éphèse*, d'*Antioche*, d'*Alexandrie* et de *Rome*, le grand siège de *Pierre*. *Le sixième ange* veut dire le Fils. *Les quatre anges*[2] veulent dire les quatre Évangélistes. *Le fleuve de l'Euphrate*[3] veut dire la sainte Église. *Les chevaux*[4] veulent dire les milliers des chrétiens. *Le casque de feu*[5] veut dire la foi au Père, au Fils et à l'Esprit-Saint. *Les têtes de leurs chevaux sont comme les têtes des lions*[6] veut dire que les apôtres sont les chefs des chrétiens. * *Le feu sort de leur bouche*[7] veut dire les langues de feu, qui sont sorties des apôtres. *Le tiers des hommes*[8] veut dire que le tiers (des hommes), qui ont refusé de croire à la prédication des apôtres, est disparu du monde.

* fol. 58, r° a.

17. Le symbolisme du mot « lion ». — Les prophètes et les apôtres ont été appelés *lions*[9]. Le Fils Unique a été appelé *lion*. *Satan* est assimilé au *lion;* non pas que nous le comparions à Notre-Seigneur, mais c'est à cause de toute sa force qu'il a été surnommé *lion*. En effet, l'Apôtre a dit : *Car votre ennemi est le démon, qui rugit comme un lion, et cherche qui dévorer*[10]. Comme quoi Notre-Sauveur a été appelé *lion*, écoute ce que dit le livre de * *Job* : *Le rugissement du lion et le cri de la lionne*[11]. *Son rugissement* veut dire *'Élohê, 'Élohê*[12], (paroles

* fol. 58, r° b.

1. Ap. IX, 13. — 2. Ap. IX, 14. — 3. Ap. IX, 14. — 4. Ap. IX, 17. — 5. Ap. IX, 17. — 6. Ap. IX, 17. — 7. Ap. IX, 17. — 8. Ap. IX, 15 et 18. — 9. Ap. X, 3. — 10. I Pierre V, 8. — 11. Job IV, 10. — 12. Marc XV, 34.

አንበሳ ፡ ወንቃው ፡ አንበሳዊት ። ወጣሕሩኒ ፡ ዘይቤ ፡ ኤሎሄ ፡ ኤሎሄ ፡ በዲበ ፡ ዕፀ ፡ መስቀል ። ወአንበሳዊትኒ ፡ ቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ዘጸርኃት ፡ እንዘ ፡ ትብል ፡ በደመ ፡ ገቦሁ ፡ አጥመቀኒ ። ወያዕቆብኒ ፡ ይቤ ፡ ኖምክ ፡ ወተንሣእክ ፡ ከመ ፡ አንበሳ ፡ እንዘ ፡ አልቦ ፡ ዘያነቅሐክ ። ወሶበ ፡ ሰማዕክ ፡ ትንቢተ ፡ ያዕቆብ ፡ ኢይምሰልክ ፡ በእንተ ፡ ይሁዳ ፡ ወልዱ ፡ ዘይቤ ፡ አላ ፡ ተነበየ ፡ በእንተ ፡ ወልደ ። ወከመኒ ፡ ተሰምዩ ፡ ነቢያት ፡ አናብስት ፡ ይቤ ፡ ናሆም ፡ ነቢይ ፡ አይቱ ፡ ግበቢሆሙ ፡ ለአናብስት ፡ ወአይቱ ፡ ይትራአዩ ፡ እንለ ፡ አናብስት ። አይቱ ፡ ግበቢሆሙ ፡ ለአናብስት ፡ ዘይቤ ፡ በእንተ ፡ ዘ*ወረዱ ፡ ውስተ ፡ ሲኦል ፡ አበው ፡ ቀደምት ፡ ወነቢያት ። ወአይቱ ፡ ይትራአዩ ፡ እንለ ፡ አናብስት ፡ ዘይቤሂ ፡ ደቂቀ ፡ ነቢያት ፡ ውእቶሙ ። አይቱ ፡ ሐረ ፡ አንበሳ ፡ ዘይቤሂ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ፡ ዘወረደ ፡ ውስተ ፡ ሲኦል ። በከመ ፡ ይቤሎ ፡ በርተሎሜዎስ ፡ እግዚኦ ፡ አይቲኑማ ፡ ሐርከ ፡ ሶበ ፡ ትወርድ ፡ እመስቀልከ ። ወይቤሎ ፡ እግዚእ ፡ ኢየሱስ ፡ ሶቤሃ ፡ ወረድኩ ፡ ውስተ ፡ ሲኦል ፡ ከመ ፡ እድኅኖሙ ፡ ለአበው ።

ወገሀደመ ፡ ይብል ፡ ናሖም ፡ ቦአ ፡ ሀየ ፡ እንለ ፡ አንበሳ ። ወከዕበ ፡ ይቤ ፡ መልአ ፡ ገቦሁ ፡ እምነ ፡ ዘነአወ ፡ ወገዚ ፡ ብሂል ፡ ሶበ ፡ ነአም ፡ ለሰይጣን ፡ መልአ ፡ ገቦሁ ፡ ደሞ ፡ ክቡረ ፡ ወሶበ ፡ ወግኡ ፡ ኀራዊ ፡ ውሕዘ ፡ ደም ፡ ወማይ ፡ *ወአሜሃ ፡ ተሐተምነ ፡ አማንያን ። ወበዕዘዘ ፡ ሃይማኖት ፡ ተሐትሙ ፡ እለ ፡ ይዘግብዋ ፡ ለሃይማኖት ፤ ወለ

* fol. 58, v° a.

* fol. 58, v° b.

* fol. 58, v° a.

* fol. 58, v° b.

prononcées) sur le bois de la croix. *La lionne* est la Sainte Église, qui crie, en disant : *Par le sang de son côté il m'a baptisée. Jacob* dit : *Tu dormiras et tu te lèveras comme un lion, alors que personne ne te réveillera* [1]. Lorsque tu entends la prophétie de *Jacob*, qu'elle ne te paraisse pas (dite) au sujet de *Juda*, son fils. Elle veut dire au contraire qu'il a prophétisé au sujet du Fils. Comme quoi les prophètes ont été appelés *lions*, le prophète *Nahum* dit : *Où sont les tanières des lions et où paissent les petits des lions* [2] *? Où sont les tanières des lions?* veut dire que * les anciens Pères et les prophètes sont descendus dans le Schéol. *Où paissent les petits des lions?* veut dire les enfants des prophètes. *Où est allé le lion?* veut dire le Christ, qui est descendu dans le Schéol. Lorsque *Barthélemy* eut dit (au Seigneur) : *O Seigneur, où es-tu allé, lorsque tu es descendu de ta croix?* le Seigneur *Jésus* lui a dit : *Je suis descendu immédiatement dans le Schéol, afin de sauver les Pères.*

Nahum a dit clairement : *Le petit du lion est entré là* [3]. Il a dit encore : *Son côté est plein de ce qu'il a attrapé* [4]. Cette (parole) veut dire que, lorsqu'il eut attrapé *Satan*, son côté a été rempli de son sang glorieux. Lorsque le centurion eut frappé (*Jésus*), le sang et l'eau ont coulé. * C'est alors que nous avons été marqués fidèles. Ceux qui font un trésor de la foi ont été marqués par la force de la foi. Tout (croyant), qui a une foi forte, et (qui) ne devient pas

1. Gen. xlix, 9. — 2. Nah. ii, 11. — 3. Nah. ii, 11. — 4. Nah. ii, 12. ገቦሁ *son côté* est mis ici à la place de ማኅፀኑ *sa tanière*. Voir à ce sujet notre Introduction, p. 18.

ኵሉ ፡ ዘበ ፡ ሃይማኖተ[1] ፡ ጽኑዓ ፡ ወኢኮነ ፡ ኑፋቄ ፡ አልቦቱ ፡ ኵሉት ፡ በቀስተ ፡ አጋንን
ት ፡ ወሀገሩሂ ፡ ቀኍር ፡ በቀኍር ፡ ዘኢይትፈታሕ ፡ ወሐነቃ ፡ ለአንስቲያሁ ፡ ገዚ ፡
ብሂል ፡ አእነቃ ፡ ወአጥመቃ ፡ እማየ ፡ ሐብተ ፡ ጸጋሁ ፡ ዓበይ ፡ ለቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክር
ስቲያን ፡ ወአቅርንትሂ ፡ ተሰምዩ ፡ ወንጌላዊያን ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ዘካርያስ ፡ ርኢኩ ፡ ፬
ፀረብት ፡ እለ ፡ ያበልሕምሙ ፡ ለአቅርንት ፡ ወእሉሰ ፡ ፬ሊቃነ ፡ ጳጳሳት ፡ እለ ፡ ይነብብ
ምሙ ፡ ለወንጌላት ። ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ ዮሐንስ ፡ ተሰምዓ ፡ ቃል ፡ እምዓቅርንተ ፡
ምሥዋዕ ። *ምሥዋዕኒ ፡ ዘይቤ ፡ ቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። * fol. 59, r° a.

ወዘንተ ፡ ኵሎ ፡ ዕበ ፡ ነገረኒ ፡ መልአክ ፡ እቤሎ ፡ ለአቡነ ፡ ዮሐንስ ፡ ንግረኒ ፡ ፍ
ካሬ ፡ ቃልከ ። ወይቤለኒ[2] ፡ በእንተ ፡ ምንት ፡ ትሴአል ፡ ወእቤ ፡ በእንተ ፡ አርዌ ፡ ዘ
ተረግዘ ፡ አሐቲ ፡ እምአርእስቲሁ[3] ፡ ወበእንት ፡ ቃልሂ ፡ ዘተብሐለ ፡ ወቀኍስለ ፡ ሞቱ
ሰ ፡ ሐይወ ። ወይቤ ፡ ሐዋርያ ፡ አርዌሰ ፡ ዘይቤ ፡ ሰይጣን ፡ ውእቱ ፤ ዘተረግዘ ፡ ፬እ
ምአርእስቲሁ ፡ ዘይቤ ፡ ተረግዘት ፡ መንግሥቱ ፡ በመስቀሉ ፡ ለኢየሱስ[4] ፡ ክርስቶስ ፡ ወ
ሞተ ፡ ኵሉ ፡ ግብሩ ፡ ለሰይጣን ። ዘነግሠ ፡ ውስተ ፡ ዓለም ፡ እምቅድመ ፡ ምጽአተ ፡
ወልዱ ፡ ወተስእረ ፡ በሞቱ ፡ ለክርስቶስ ። ወቀኍስለ ፡ *ሞቱሰ ፡ ሐይወ ፡ ዘይቤሂ ፡ እ * fol. 59, r° b.
ንተ ፡ ይእቲ ፡ መንግሥተ ፡ ሐሳዊ ፡ መሲሕ ፡ ዘይመጽእ ፡ በስምረተ ፡ ሰይጣን ።

ወነኣቱሰ[5] ፡ ለውእቱ ፡ አርዌ ፡ ፯ቀ፯ወ፯ ፡ ወአምጣነ ፡ እጓለ ፡ እመሕያውኒ ፡ ዕበ ፡

1. Ms. ሃይማኖ. — 2. Ms. ይቤሎኒ. — 3. Ms. እምአርእሲቲሁ. — 4. Ms. ለኢየሱ. — 5. Ms. ኖኣቱሁሰ.

hésitant, ne connaît pas les négations, (faites) par les objections des démons. *Son collier est lié par un nœud, qui ne se défera pas; il l'a mis au cou de son épouse.* Ceci veut dire que (le Christ) a mis (un collier) autour du cou de la sainte Église, et l'a baptisée de l'eau du grand don de sa grâce. Les Évangélistes ont été appelés *cornes,* comme a dit *Zacharie : J'ai vu quatre ouvriers, qui aiguisaient des cornes*[1]. Ce sont les quatre patriarches, qui ont commenté les Évangiles. C'est pourquoi *Jean* a dit : *La parole a été entendue des cornes de l'autel*[2]. * *L'autel* veut dire la sainte Église. » * fol. 59, r° a.

18. La blessure de la bête. — Lorsque l'ange m'eut exposé tout ceci, j'ai dit à notre Père *Jean* : *Expose-moi l'explication de ta parole.* Il m'a dit : *Au sujet de quoi (m')interroges-tu?* Je (lui) ai dit : *Au sujet de la bête, dont l'une des têtes a été transpercée, et aussi au sujet de la parole, qui a été dite : De sa blessure mortelle elle est guérie*[3]. L'Apôtre a dit : *La bête veut dire Satan. Dont l'une des têtes a été transpercée* veut dire que son royaume a été transpercé par la croix de *Jésus-Christ.* Elle est morte toute l'œuvre de *Satan,* qui avait régné dans le monde, avant la venue du Fils, et elle a été détruite par la mort du Christ. *De sa blessure * mortelle elle est guérie* veut dire le royaume du faux Messie, qui viendra sur le bon plaisir de *Satan.* * fol. 59, r° b.

19. Le nombre de la bête. — *Le nombre de la bête est de 767, selon (le*

1. Zach. I, 20-21. — 2. Ap. IX, 13. — 3. Ap. XIII, 3.

ይብል ፡ አምጣነ ፡ አዳም ፡ ብሂል ፡ ዘበአ ፡ አዳም ፡ ሀየንቱሁ ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ነቢይ ፡ ውስተ ፡ ብሔረ ፡ ስዑር ፡ ሀየ ፡ ያሀድረኒ ። ወፀፀፀወኒ ፡ ዘይቤሂ ፡ አስማቲሆሙ ፡ ለሰ ይጣን ፡ አፀፀ ፡ ሰፀ[ፀ ፡]መፀፀ ፡ ያቤፀ ፡ ዲፀወኒ ፡ ወገዝንቱ ፡ አስማተ ፡ አርእስተ ፡ ሐ ራሁ ፡ ለሰይጣን ፡ አ ፡ አጋንንት ፡ ብሂል ፡ ሰ ፡ ሰይጣን ፡ ብሂል ። መ ፡ ማስቲማ ፡ ብሂ ል ። ያ ፡ ይያ ፡ በብሂል ፡ ቤ ፡ ቤልሖር ፡ ብሂል ፡ ዲ ፡ ዲያብሎስ ። ወካዕበ ፡ ይቤ ፡ መ

* fol. 59, v° a. ጽሐፈ ፡ ራእይ ። = ። ካልዕ ፡ መልአክ ፡ መጽአ ፡ *ወይጸውር ፡ ወንጌለ ። ወገሂ ፡ ዮሐን ስ ፡ መጥምቅ ፡ ብሂል ። ወገሀደመ ፡ ይብለከ ፡ ይሰርር ፡ ወይሰብክ ፡ ወይብል ፡ ሰዓተ ፡ ደይኑ ፡ በጽሐት ፡ ገሂ ፡ ቀርበት ፡ መንግሥተ ፡ ሰማያት ፡ ብሂል ። ወካልዕ ፡ መልአክ ፡ ዘይቤ ፡ ወድቀት ፡ በቢሎን ፡ ገሂ ፡ ወልድ ፡ ወይኑ ፡ ዘይቤ ፡ ወድቀት ፡ ዓለም ። ወሣ ልስ ፡ መልአክ ፡ ዘይቤሂ ፡ ጴጥሮስ ፡ ሊቀ ፡ ሐዋርያት ፡ ወእቱ ። ብፀዓን ፡ እለ ፡ ሞ ቱ ፡ በእንተ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘይቤሂ ፡ በእንተ ፡ ሐዋርያት ። ወርኢኩ ፡ ማኅ ወ ፡ እንተ ፡ ትመስል ፡ ባሕረ ፡ ወደምርት ፡ በእሳት ። ማህውሰ ፡ ዘይቤ ፡ ዘዘዚአሁ ፡ ገደለ ፡ ቅዱሳን ። ወባሕርኒ ፡ ዘይቤ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ይእቲ ። ወእለ ፡ ሞእዎ ፡ ለአ

* fol. 59, v° b. ርዌ ፡ ይቀው *ሙ ፡ ላዕለ ፡ ይእቲ ፡ ባሕር ፡ ዘይቤ ፡ እለ ፡ አምኑ ፡ ወተጠምቁ ፡ ብሂል ። ወካዕበ ፡ በእንተ ፡ ፀጽዋዓት ፡ እነግር ። = ። ፀጽዋዓት ፡ ዘይቤሂ ፡ ፀነቢያት ፡ እ ለ ፡ ተንሥኡ ፡ በበዘመኖሙ ። ወቅኑታን ፡ እመንቱ ፡ በቅናተ ፡ ወርቅ ፡ ወዘይቤሂ ፡

nombre de) *l'homme*[1], dit-on, c'est-à-dire selon (le nombre d')*Adam*, qui est entré à sa place, comme dit le prophète : *Dans une contrée herbeuse, c'est là qu'il me fera habiter.* 767 veut dire les noms de *Satan*. አ 200, ሰ 300, መ 200, ያቤ 30, ዲ 37. Ce sont les noms des chefs des armées de *Satan*. አ veut dire አጋንንት (*démons*); ሰ veut dire ሰይጣን (*Satan*); መ veut dire ማስቲማ (*persécuteur*); ያ veut dire ይያ; ቤ veut dire ቤልሖር (Βελίαρ); ዲ veut dire ዲያብሎስ

* fol. 59, v° a. (*diable*). Le livre de l'Apocalypse dit encore : *Le second ange vint.* * *Il portait l'Évangile*[2]. Celui-ci veut dire *Jean-Baptiste*. (L'Apocalypse) te dit clairement : *Il volait et il prêchait. Il disait : L'heure du jugement est arrivée*[3]. Ceci veut dire que le royaume des cieux est proche. *Le second ange, qui disait : Babylone est tombée*[4], c'est le Fils, qui a dit : *Le monde est tombé. Le troisième ange* veut dire *Pierre*, le prince des apôtres. *Bienheureux ceux qui sont morts à cause de la parole du Seigneur*[5] veut dire les apôtres. *J'ai vu un verre, qui ressemblait à la mer et était mêlé de feu*[6]. *Le verre* veut dire l'ascèse variée des saints.

* fol. 59, v° b. *La mer* veut dire l'Église. *Ceux qui auront vaincu la bête se tiendront* * *sur la mer*[7] veut dire ceux qui auront cru et auront été baptisés.

20. Les sept fioles. — Je vais exposer aussi au sujet des *sept fioles*[8]. *Les sept fioles* veulent dire les sept prophètes qui se sont levés, chacun à leur époque. *Ils sont ceints avec une ceinture d'or*[9]. *L'or* veut dire la foi. *Les sept fioles* veulent dire les sept anges. *La première fiole* veut dire le premier

1. Ap. xiii, 18. Le nombre donné par l'Apocalypse est 666. Voir à ce sujet notre Introduction, p. 110. — 2. Ap. xiv, 6. — 3. Ap. xiv, 6-7. — 4. Ap. xiv, 8. — 5. Ap. xiv, 13. — 6. Ap. xv, 2. — 7. Ap. xv. 2. — 8. Ap. xv, 7. — 9. Ap. xv, 6.

ወርቅሰ ፡ ሃይማኖት ፡ ይእቲ ። ወጺጽዋኅት ፡ ዘይቤሂ ፡ ጊመላእክት ፡ እመ·ንቱ ፡ ወቀዳ
ማዊ ፡ ጽዋዕ ፡ ዘይቤሂ ፡ ቀዳማዊ ፡ መልአክ ። መልአክኒ ፡ ዘይቤ ፡ ላእክ ፡ ብሂል ። ዘ
ውእቱ ፡ ሙሴ ፡ ሊቀ ፡ ነቢያት ። ዘከዓወ ፡ መዓት ፡ እግዚአብሐር ፡ ውስተ ፡ ግብጽ ።
ወመጽአ ፡ ላዕለ ፡ እልክቱ ፡ ሰብእ ፡ ጽልእ ፡ እኩይ ፡ ዘይቤ ፡ ገሀደመ ፡ ይብለክ ፡ አሪ
ት ። ቀሰፎሙ ፡ በጽልዕ ፡ ሶበ ፡ ነገሐ ፡ ሙሴ ፡ ሐመደ ፡ *እቶን ። * fol. 60, r° a.

ወከዓወ ፡ ካልዕ ፡ መልአክ ፡ ጽዋዖ ፡ ውስተ ፡ ባሕር ፡ ዘይቤ ፡ ካልዕኒ ፡ መልአክ ፡
ኢያሱ ፡ ወልደ ፡ ኔዊ ፡ ውእቱ ። ወከነ ፡ ደመ ፡ ባሕር ፡ ወሞተ ፡ ኵሉ ፡ ነፍሰ ፡ ሕይወ
ት ፡ ዘውስተ ፡ ባሕር ። ወባሕርሰ ፡ ዓለም ፡ ውእቱ ። ወደምኒ ፡ ዘይቤ ፡ ዓቢይ ፡ ቀትል ፡
ውእቱ ፡ ዘከነ ፡ በመዋዕለ ፡ ኢያሱ ፡ ወሞተ ፡ ኵሉ ፡ ዘይቤሂ ፡ በእንተ ፡ ተሰርዎቶሙ ፡
ለከነአን ፡ ወአልቦ ፡ ዘአትረፉ ፡ ዘእንበለ ፡ ሰብአ ፡ ገባአን ፡ እለ ፡ ተመየኑ ፡ ከመ ፡ ር
ሑቃን ። ወእምነ ፡ ኢያሪኮኒ ፡ አትረፉ ፡ ረዓብሃ ። ወኢያሱሂ ፡ ይተረጕም ፡ በአሪት ።
ወበነቢያት ፡ እለ ፡ አየኑ ፡ ምጽአተ ፡ እግዚእ ። ወራአብኒ ፡ ትተረጕም ፡ በቤተ ፡ ክርስ
ቲያን ፡ እንተ ፡ አሕዛብ ። ወዘማሂ ፡ *ዘይቤ ፡ በእንተ ፡ ገሠሥቶሙ ፡ ለአሕዛብ ። ወራ * fol. 60, r° b.
አብኒ ፡ ዘአሰረት ፡ ትእምርተ ፡ ቀዪሐ ፡ ውስተ ፡ መስኮተ ፡ ቤታ ፡ ገሊ ፡ አርአያሃ ፡
ውእቱ ፡ ለርግዘተ ፡ ፍቁር ፡ ደሙ ፡ ቀዪሕ ፡ ዘውሕዘ ፡ እምገቦሁ ፡ በዕለተ ፡ ዓርብ ። ወ
አዕባንሂ ፡ ፲ወ፪ ፡ እለ ፡ ኀረየ ፡ ኢያሱ ፡ አመ ፡ ዓደዉ ፡ ፈለገ ፡ ዮርዳኖስ ። እሉሂ ፡ በ፲
ወ፪ሐዋርያት ፡ ይተረጕሙ ። ወአሐቲ ፡ ዕለት ፡ ሰኑየ ፡ ከነት ፡ ዘይቤሂ ፡ ከማሁ ፡ ከነ ።

ange. *Ange* veut dire ministre. C'est *Moïse*, le prince des prophètes, lui qui a répandu la colère du Seigneur dans l'*Égypte*. *Des plaies pernicieuses sont venues sur ces hommes*[1] veut dire — la Loi te (le) dit clairement — que (le Seigneur) les a châtiés par des plaies, lorsque *Moïse* eut aspergé la cendre * de la fournaise. * fol. 60, r° a.

Le second ange a répandu sa fiole dans la mer[2]. *Le second ange* veut dire *Josué*, fils de *Nèwé*. *La mer est devenue du sang, et toute âme vivante, qui était dans la mer, est morte*[3]. *La mer*, c'est le monde. *Le sang* veut dire la grande tuerie, qui a eu lieu dans les jours de *Josué*. *Toute* (*âme*) *est morte* veut dire l'extermination de *Canaan*. On n'a laissé personne, hormis les gens de *Gabaon*, qui, étant éloignés, ont usé de ruse. A *Jéricho* on a laissé *Ra'âb*. *Josué* est expliqué par la Loi et par les prophètes, qui ont contemplé la venue du Seigneur. *Ra'âb* est expliquée par l'Église des peuples. *La prostituée*[4] * veut dire la fornication des peuples. C'est *Ra'âb* qui a attaché le signe rouge à la fenêtre de sa maison. Ceci est l'image de la perforation de l'Aimé, (et) du sang rouge qui a coulé de son côté, le vendredi. *Quant aux douze pierres*[5] que *Josué* a choisies lorsque (les *Israélites*) eurent traversé le fleuve du *Jourdain*, elles sont expliquées par les douze apôtres. *Un jour est devenu deux jours*[6] veut dire qu'un tel événement est survenu lors du crucifiement de Notre-Seigneur, c'est-à-dire le jour du ven- * fol. 60, r° b.

1. Ap. xvi, 2 (Ex. vii à xii). — 2. Ap. xvi, 3. — 3. Ap. xvi, 3. — 4. Ap. xvii, 1. — 5. Jos. iv, 8. — 6. Jos. x. 14.

በስቅለተ ፡ እግዚእነ ፡ ዘውእቱ ፡ ዕለተ ፡ ዓርብ ፡ ፪ዕለተ ፡ ኮነ ። መዋዕል ፡ ሙሴ ፡ ይተ
ረጐም ፡ በመዋዕል ፡ አብ ። ኢ፟ይምሰልከ ፡ አብእሲ ፡ አብኒ ፡ ወወልድኒ ፡ ወመንፈስ ፡
ቅዱስ ፡ ዘዘኢሖሙ ፡ መዋዕሊሆሙ ፡ አብኒ ፡ ወወልድኒ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ዕሩያ
* fol. 60, v° a. ን ፡ እሙ፡*ንቲ ። ወአልቦ ፡ አመ ፡ ቀደመ ፡ ፪ወአልቦ ፡ አመ ፡ ተድኅረ ፡ ፪እምእሉ ።

ወሣልስኒ ፡ ዘከዓወ ፡ ጽዋዖ ፡ ይተረጐም ፡ በሰሙኤል ፡ ነቢይ ፡ ወውስተ ፡ አፍላ
ግ ፡ ወውስተ ፡ አንቅዕተ ፡ ማያት ፡ ዘይቤሂ ፡ አፍላግሰ ፡ ቤተ ፡ እስራኤል ፡ ውእቶሙ ። ።
ወያምሂ ፡ ዘይቤ ፡ መሥዋዕተ ፡ አሪት ። ወአንቅዕተ ፡ ማያትሰ ፡ ዘይቤ ፡ ነቅዓ[1] ፡ ማይሰ ፡
አሪት ። ወመልዓክ ፡ ዓንቅዕተ ፡ ማያትኒ ፡ ዘይቤ ፡ ኤሊ ፡ ካህን ፡ ውእቱ ። ወከዐወ ፡
ያመ ፡ ነቢያቲከ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘውዕቱ ፡ ያመ ፡ መሥዋዕት[2] ፡ ዘይትነገሩ ፡ ነቢያት ። ወ
ያቂቀ ፡ ኤሊሰ ፡ አፍኒ ፡ ወፈናሐስ ፡ በክመ ፡ አገመኑ ፡ መሥዋዕተ ፡ ወተሐደጎ ፡ ሕገ ፡
* fol. 60, v° b. ምስሐገ ፡ መሥዋዕት ። ወያምኒ ፡ ዘእንበለ ፡ ይንገሩኑ ። ይክዕ*ው ። መሥዋዕት ፡ ወ
ያምኒ ፡ ወህየንተ ፡ ዘከዓዉ ፡ ያመ ፡ ዘእንበለ ፡ ይንገሩኑ ፡ ተክዕወ ፡ ደሞሙ ። ወተረግ
ዙ ፡ ውስተ ፡ አፋሆሙ ። ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ መጽሐፍ ፡ ወአስተይክሆሙ ፡ ደሞሙ ፡
እስመ ፡ ይደልዎሙ ፡ ወዝኒ ፡ ዘነገረኒ ፡ ነገረ ፡ ምሥጢር ፡ ሕቡእ ፡ ውእቱ ። ወአልቦ ፡
እምሰብእ ፡ ዘይክል ፡ ፈክሮቶ ፡ ወአውዕኦቶ ፡ ነገሮ ።

ወከዐወ ፡ ራብዕ ፡ ጽዋዖ ፡ ውስተ ፡ ዐሐይ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዐሐይሰ ፡ ዘተብህለ ፡ ኤልያስ ፡

1. Ms. ነቃዓ. — 2. Ms. መሥዋዕ.

dredi, (qui) est devenu deux jours. Les jours de *Moïse* sont expliqués par les jours du Père. O homme, qu'il ne te semble pas que les jours du Père, du Fils et de l'Esprit-Saint sont différents! Le Père, le Fils et l'Esprit-Saint sont
* fol. 60, v° a. égaux. * Jamais l'un (d'entre eux) n'est avant (l'autre); jamais l'un d'entre eux n'est après (l'autre).

Le troisième (ange), qui a répandu sa fiole dans les fleuves et dans les sources d'eau[1], est expliqué par le prophète *Samuel*. *Les fleuves* veulent dire la maison d'*Israël*. *Le sang* veut dire le sacrifice de la Loi. *Les sources d'eau* veulent dire que la Loi a été une source d'eau. *L'ange des sources d'eau* veut dire le prêtre *'Èli*. *Ils ont répandu le sang de tes prophètes*[2] veut dire le sang du sacrifice, (avec) lequel les prophètes ont été aspergés. Quant aux enfants d'*'Èli* : *'Ofni* et *Finâhas*, vu qu'ils ont souillé le sacrifice; que la prescription des lamentations (pendant) le sacrifice a été abandonnée; qu'ils ont répandu
* fol. 60, v° b. le sang, sans asperger, * (pendant) le sacrifice; en échange de ce qu'ils ont répandu le sang, sans asperger, leur sang a été répandu, et ils ont été transpercés par la bouche. C'est pourquoi l'Écriture dit : *Tu les as abreuvés de leur sang, car (cela) était juste pour eux*[3]. Cet exposé des mystères, que (le Seigneur) m'a donné, est caché. Personne d'entre les hommes ne peut l'expliquer, ni en tirer le récit.

Le quatrième (ange) a répandu sa fiole dans le soleil[4]. *Le soleil* veut dire

1. Ap. xvi, 4. — 2. Ap. xvi, 6. — 3. Ap. xvi, 6. — 4. Ap. xvi, 8.

ነቢይ ፡ በእንተ ፡ ዘለገመ ፡ ሰማየ ፡ ወገሀደመ ፡ ይብለክ ፡ ኮነ ፡ ሀሩር ፡ ወውእየ ፡ ሰብ
እ ፡ በእሳት ፡ ዘይቤሂ ፡ እሳትሰ ፡ ረኀብ ፡ ይእቲ ፡ እስመ ፡ ለክርስ ፡ እሳት ፡ ረኀብ ፡ ይእ
ቲ ። ወዐረፈ ፡ ሰብእ[1] ፡ ፡ ላዕ*ለ ፡ እግዚእ ፡ ወክህድዎ ፡ ለፈጣሪ ፡ ቤተ ፡ አሳአብ ። ወ * fol. 61, r° a.
ከወወ ፡ ኃምስ ፡ ጽዋየ ፡ ወላዕለ ፡ መንበሩ[2] ፡ ዘይቤሂ ፡ ከዋዌ ፡ ጽዋዕሰ ፡ ነጋሬ ፡ ትን
በት ፡ ውእቱ ። ኢሳይያስ ፡ ወልደ ፡ አሞጽ ። ወአርዌሂ ፡ ምናሴ ፡ ውእቱ ፡ ዘተአርወ
የ ፡ ላዕለ ፡ ኢሳይያስ ። ወጸልመት ፡ መንግሥቱ ፡ ዘይቤሂ ፡ እስመ ፡ ሐረ ፡ ብሐረ ፡ በ
ቢሎን ፡ በሂዋዌ ።

ወከወወ ፡ ሣድስ ፡ ጽዋየ ፡ ውስተ ፡ አፍላግ ፡ ዘኤፍራጥስ ፡ ዘይቤሂ ፡ ፈለገ ፡ ኤፍ
ራጥስ ፡ ቤተ ፡ እስራኤል ፡ ውእቱ ። ወከዓዌ ፡ ጽዋዕ ፡ ሕዝቅኤል ፡ ውእቱ ፡ ወየብሰ ፡
ማዩ ፡ ዘይቤሂ ፡ ማይሰ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ፡ ዘሐልቀ ፡ እምእስራኤል ፡ ከ
መ ፡ ትደሎ ፡ ፍኖቶሙ ፡ ለነገሥ*ት ፡ እምነ ፡ ምሥራቀ ፡ ዐለይ ፡ ዘይቤሂ ፡ ነገሥት ፡ * fol. 61, r° b.
ፋርስ ፡ ውእቶሙ ። ወከዓወ ፡ ሣብዕ ፡ መልአክ ፡ ጽዋየ ፡ ውስተ ፡ ነፋስ ፡ ዘይቤሂ ፡ የ
ሐንስ ፡ መጥምቅ ፡ ውእቱኒ ። ወነፋስ ፡ ዘይቤ ፡ ብዝኀ ፡ አሕዛብ ፡ ውእቶሙ ። ወሐል
ቀ ፡ ማይ ፡ ዘይቤሂ ፡ እስመ ፡ ዮሐንስ[3] ፡ ኮነ ፡ መጥምቀ ፡ ተፍጻሜተ ፡ ሕልቀተ ፡ ነቢያ
ት ፡ ወበእመ ፡ ዮሐንስ ፡ ኮነ ፡ መክብበ ፡ ነቢያት ። ከማሁ ፡ በሳብዕ ፡ ሺሕ ፡ የሐልቅ ፡
ዓለም ።

ወበእንተ ፡ ነገሥትሂ ፡ እለ ፡ ጸሐፋን ፡ ውስተ ፡ መጽሐፈ ፡ ቀሌምንጦስ ። ንግ

1. Dittologie. — 2. Dittologie. — 3. Ms. ዮሐን.

que le prophète *Élie* a enchaîné le ciel. (L'Apocalypse) te (le) dit clairement : *Il a fait chaud et les hommes ont été brûlés par le feu*[1]. *Le feu* veut dire la faim, car la faim est le feu du ventre. *Les hommes ont blasphémé* * *le Seigneur*[2]. * fol. 61, r° a. La maison d'*Achab* a renié le Créateur. *Le cinquième* (*ange*) *a répandu sa fiole sur le trône* (*de la bête*)[3]. *Celui qui a répandu la fiole* veut dire celui qui a exposé la prophétie : *Isaïe*, fils d'*Amos*. *La bête* c'est *Manassès*, qui a exercé sa fureur contre *Isaïe*. *Son royaume devint ténébreux*[4] veut dire qu'il est allé au pays de *Babylone* en captivité.

Le sixième (*ange*) *a répandu sa fiole dans le fleuve de l'Euphrate*[5]. *Le fleuve de l'Euphrate* veut dire la maison d'*Israël*. *Celui qui a répandu la fiole*, c'est *Ézéchiel*. *Son eau s'est desséchée*[6]. *L'eau* veut dire la parole du Seigneur, qui a cessé en *Israël*. *Afin que fût préparé le chemin des rois* * *de l'Orient*[7] veut dire * fol. 61, r° b. les rois de *Perse*. *Le septième ange a répandu sa fiole dans le vent*[8] veut dire *Jean-Baptiste*. *Le vent* veut dire la multitude des peuples. *L'eau a tari*[9] veut dire que *Jean-Baptiste* est devenu le terme et la fin des prophètes. De même que *Jean* est devenu celui qui ferme le chœur des prophètes. de même au septième millénaire le monde finira. »

21. Noms de plusieurs souverains. — « Au sujet des rois, qui sont écrits dans

1. Ap. xvi, 9. — 2. Ap. xvi, 9. — 3. Ap. xvi, 10. — 4. Ap. xvi, 10. — 5. Ap. xvi, 12. — 6. Ap. xvi, 12. — 7. Ap. xvi, 12. — 8. Ap. xvi, 17. — 9. Ap. xvi, 12.

ረኒ ፡ እቤሎ ፡ ለሐዋርያ ። ወይቤለኒ ፡ ዕዘ፡ተበሕለ ፡ እሴዎስ ፡ ውእቱ ፡ ዘቀ፡ለ ፡ ለያ
* fol. 61, v° a. ዕቆብ ፡ እኅሁ ፡ እግዚእነ ፡ ኢ፡የሱስ ። ወአዘይቤኒ ፡ አሮን ፡ ዳግ*ማይ ፡ ውእቱ ። ወጠ
ዘይቤ ፡ ጤብሮዮስ ፡ ዳግማይ ፡ ውእቱ ፡ ወልደ ፡ ወልዱ ፡ ለጤብሮዮስ ፡ ቀዳማይ ። ወ
ቀዘይቤኒ ፡ ቀሪኖስ ፡ ንጉሠ ፡ ነነዌ ፡ ውእቱ ። ወከዘይቤኒ ፡ ከቢር ፡ ንጉሠ ፡ ፋርስ ፡ ው
እቱ ። ወሰዘይቤኒ ፡ ስገር ፡ ወልደ ፡ አቶር ፡ ንጉሠ ፡ ንእማር ፡ ዘደቂቀ ፡ ሜሳው ። ወ
አዘይቤ ፡ አልያኖስ ፡ ውእቱ ፡ ኰናኔ ፡ መርቆርዮስ ፡ ሰማዕት ። ወመዘይቤኒ ፡ መክስ
ምያኖስ ፡ ብሂል ። ወአዘይቤኒ ፡ አግሪጳ ፡ ገዘውእቱ ፡ ዲዮ፡ቅልጥያኖስ ፡ ውእቱ ፡ ብ
ሂል ። ወመዘይቤኒ ፡ ሜንልንስ ፡ ዘውእቱ ፡ ንጉሠ ፡ አንጾኪያ ። ወዕሶበ ፡ ይብል ፡ ዕ
ጣሂ ፡ ንጉሠ ፡ ሮሜ ፡ ውእቱ ፡ ዘየዓቢ ። ወቀዘይቤ ፡ ቀሪቢን ፡ ንጉሠ ፡ ኵርጊ ፡ ዘው
* fol. 61, v° b. እቱ ፡ እምዘ*ርአ ፡ ያፈ፡ት ። ወሶበ ፡ ተንሥአ ፡ ለዐብአ ፡ በጊዜ ፡ ዘርእ ፡ የሐልቅ ፡ በ
ማእረር ፡ ዕዮ፡ብ ፡ ወመንክር ፡ ዝንቱ ፡ ነገር ።

ቈዘይቤኒ ፡ ቈስጠንጢ፡ንስ ፡ ውእቱ ። ቈዘይቤኒ[1] ፡ ቈስጠንጢ፡ኖስ ፡ ካልዕ ። ወፂ፡ነ
ገሥ፡ት ፡ ዘይቤ ። ወዝውእቱ ፡ አስማ፡ሆሙ ። አራ ፡ ወሰኤ ። ወላ ፡ ለውን ፡ ጸራ፡አይ ።
ዋዘይቤ ፡ ዋርግሥዘየን ። ወከዕበ ፡ ዋዘይቤኒ ፡ ዋጌር ፡ ውእቱ ፡ ንጉሠ ፡ ፋርስ ። ወያ
ዘይቤኒ ፡ ያኤል ፡ ንጉሠ ፡ ሮሜ ፡ ዘእምደቂቀ ፡ ሜሳው ፡ ውእቱ ፡ ወዝኩሰ ፡ ክነ ፡ ር፡ቱ
ዓ ። ወማዘይቤኒ ፡ ማሚር ፡ ውእቱ ፡ እምዘርአ ፡ ያፈ፡ት ። ወለዘይቤኒ ፡ ልቤኒ ፡ ውእ
* fol. 62, r° a. ቱ ፡ ክነ ፡ ር፡ቱዓ ። ወርዘይቤኒ ፡ ርጎማን ፡ አላዊ ፡ ውእቱ ። ወጠዘይቤኒ ፡ ጠ፡ቦር ፡ *ው

1 Ms. ቈዘዘይቤኒ.

le livre de *Qalêmentos* (Clément), expose-moi, » dis-je à l'Apôtre. Il me dit : « ዕ veut dire *'Esêwos*, qui a tué *Jacques*, le frère de *Notre-Seigneur Jésus;* አ vent dire
* fol. 61, v° a. *Aaron** II; ጠ veut dire *Tibère* II, fils du fils de *Tibère* I; ቀ veut dire *Qarinos*, roi de *Ninive;* ክ veut dire *Kabir*, roi de *Perse;* ሰ veut dire *Segar*, fils d'*'Ator*, roi de *Ne'mâr*, (descendant) des fils d'*Ésaü;* አ veut dire *'Alyânos*, qui a condamné *Marqoryos*, martyr; መ veut dire *Maksemyânos;* አ veut dire *Agrippa*, c'est-à-dire *Dioclétien;* መ veut dire *Mègêlnes*, qui a été roi d'*Antioche;* ዕ veut dire *'Etâhê*, roi de *Rome*, qui a été célèbre; ቀ veut dire *Qaribin*, roi de *Kuergi*,
* fol. 61, v° b. qui est de la descendance de *Japhet*. Lorsqu'il se fut levé pour la guerre à l'époque des semailles, il périt à (l'époque de) la moisson. Cet exposé-ci est merveilleux et prodigieux.

ቈ veut dire *Constantin;* ቈ veut dire *Constantin* II. Voici les noms de cinq rois : *'Arâ*, *Wasa'ê*, *Walâ*, *Lawen; Parâ'ey*. ዋ veut dire *Wârgeschzayan;* ዋ veut dire encore *Wâgêr*, roi de *Perse;* ያ veut dire *Yâ'êl*, roi de *Rome*, qui (descend) des fils d'*Ésaü*. Ce (roi) a été juste. ማ veut dire *Mâmir*, (qui) est de la descendance de *Japhet;* ለ veut dire *Lebêni*, (qui) a été juste; ር veut dire
* fol. 62, r° a. l'impie *Rehmân;* ጠ veut dire *Tibor;* ሀ veut dire *Herqâs;* መ veut dire *Marcien,*

እቱ ። ወሀ ፡ ዘይቤሂ ፡ ህርቃስ ፡ ውእቱ ። ወመዘይቤሂ ፡ መርቅያኖስ ፡ ውእቱ ፡ ዘበመ
ዋዕሊሁ ፡ ተሐጥአ ፡ መስቀል ። ወቦአ ፡ ውስተ ፡ ባሕር ፡ ነሢአ ፡ ኪያሁ ።

ወከዕበ ፡ ይብለከ ፡ ይትነሣእ ፡ ንጉሠ ፡ ቱግን ፡ ዘይመስል ፡ ላህመ ፡ ዘውእቱ ፡
ሐሳዊ ፡ መሲሕ ፡ ዘበአምሳሊሁ ፡ ለክርስቶስ ፡ ይትነሣእ ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡ አነ ፡ ውእቱ ፡
ክርስቶስ ። ወእንለ ፡ አንበሳሂ ፡ ዘይቤ ፡ ንጉሠ ፡ ሮም ፡ ውእቱ ። ወውእቱሰ ፡ ምስለ ፡
ንጉሠ ፡ ኢትዮጵያ ፡ ይገብር ፡ ረከበ ። ወይከውን ፡ አሜሃ ፡ ዘመነ ፡ ሠናይ ። ወአሜሃ ፡
ይበዝኅ ፡ እክል ፡ ወመሳር ፡ ወቅብዕ ፡ ወሐሊብ ፡ ዘእንስሳ ። ወይበኪ ፡ ሰብእ ፡ ውስተ ፡
መቃብ*ር ፡ ከልው ፡ አሐዱ[1] ፡ ወይብሎ ፡ እገሌ ፡ ተንሥእ ፡ ወነሣ ፡ ገዖ ፡ እስመ ፡ በገ * fol. 62, r° b.
ኅ ፡ እክል ። ወመሳር ፡ ወቅብዕ ። ወእክልሂ ፡ ዘተዘርአ ፡ ሕዳጥ ፡ ይከውን ፡ ብዙኀ ።
ወልብስሂ ፡ ዘተክድነ ፡ ብእሲ ፡ ይነብር ፡ እስከ ፡ ፯ዓመት ። ወዘንተ ፡ ኵሎ ፡ ነገርኩከ ፡
ዘይከውን ፡ ልቡና ፡ ወገዚ ፡ ነገር ፡ ምሥጢር ፡ ውእቱ ።

ወበእንተሂ ፡ መጻሕፍት ፡ እለ ፡ ተሀብኡ ፡ እምውስተ ፡ ሐዲስ ፡ ሕግ ፡ ስማዕ ፡ ከ
መ ፡ እንግርከ ። ፬እምውስተ ፡ ወንጌል ፡ ቅዱስ ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ መጽሐፍ ፡ ወቦ ፡ ባዕድ
ኒ ፡ ዘገብረ ፡ እግዚእ ፡ ኢየሱስ ፡ ብዙኀ ፡ ዘኢተጽሕፈ ፡ ውስተ ፡ ዝንቱ ፡ መጽሐፍ ።
ወእምጴጥሮስኒ ፡ ይቤ ፡ ፲ወ፪በከመ ፡ ይቤ ፡ ለሊሁ ፡ ወለነሰ ፡ አልቦ ፡ *ዘተክሥተ ፡ ለ * fol. 62, v° a.
ነ ፡ ዘእንበለ ፡ ሕዳጥ ። ወእምጳውሎስኒ ፡ ፬በከመ ፡ ይቤ ፡ ለሊሁ ፡ ወሰማዕኩ ፡ ነገረ ፡ ዘ
ኢይከውኖ ፡ ለሰብእ ፡ ወእምዮሐንስኒ ፡ ፯በከመ ፡ ነገረ ፡ ውእቱ ። ወነበ ፡ ፯ጸዓ ፡ ይተ

1. Dittologie.

dans les jours de qui les croix ont manqué. Il a pris la mer, pour (aller) en chercher. »

22. Le faux Messie. — (L'Écriture) te dit aussi : *Se lèvera le roi de Têmân, qui ressemble au bœuf, c'est-à-dire le faux Messie, qui est comme le Christ. Il se lèvera, en disant : Je suis le Christ. Le petit du lion* veut dire le roi de *Rome.* Lui-même fera rencontre avec le roi d'*Éthiopie.* Alors surviendra l'époque du bonheur. Alors seront abondants les céréales, le miel, l'huile, le lait des bestiaux. Les hommes pleureront dans les tombeaux. * L'un dira à l'autre : *Un tel,* * fol. 62, r° b.
lève-toi ; viens ici, car les céréales, le miel et l'huile sont abondants. Les céréales, qui auront été semées en petite quantité, deviendront abondantes. Les vêtements, dont l'homme sera couvert, dureront sept ans. J'ai exposé à ton intelligence tout ceci, qui surviendra. Quant à cet exposé-ci, c'est un mystère.

23. Les Écritures cachées. — Au sujet des Écritures de la Loi Nouvelle, qui sont cachées, écoute que je t'expose. (Il y en a) quatre de l'Évangile Saint, comme dit l'Écriture : *Il y a d'autres (choses), qu'a faites le Seigneur Jésus ; de nombreuses choses, qui n'ont pas été écrites dans ce livre*[1] ; douze, dit-on, de *Pierre,* comme il dit lui-même : *A nous rien* * *n'a été révélé, si ce n'est peu de* * fol. 62, v° a.
choses ; quatre de *Paul,* comme il dit lui-même : *J'ai entendu un exposé, qui*

1. Jean xxi, 25.

ረገም ፡ ቃለ ፡ ፯ንጐድጓድ ፡ በከመ ፡ ንቤ ፡ ቀዳሚ ። ወእምያዕቆብኒ ፡ ፩ወነዋ ፡ ኵሎ
ሙ ፡ ወ፳ወ፰ ፡

ወዘንተ ፡ ነገረ ፡ ምሥጢር ፡ ተውሕበ ፡ ለሰብአ ፡ ምሥጢር ። በከመ ፡ ይቤ ፡ እግ
ዚእ ፡ ምሥጢራትየሰ ፡ ለእሊአየ ፡ ተውህባ ፡ ወኢትክሥት ፡ ዘንተ ፡ መጽሐፈ ፡ ለኵ
ሉ ፡ ሰብእ ፡ ዘረከብከ ፡ ዘእንበለ ፡ ለመምህራን ፡ ወለባዊያን ፡ ሰብእ ። ወደቂቁኒ ፡ ለሙ
ሴ ፡ ነቢይ ፡ አቀቡ ፡ መጽሐፈ ፡ ንስቲተ ፡ ዘሀደገ ፡ ሎሙ ፡ አቡሆሙ ። ወወሶዶ ፡ ወ
* ልዱሰ ፡ ሰበ ፡ ከሠትዎ ፡ ለይእቲ ፡ መጽሐፍ ፡ ለኵሉ ፡ ሰብእ ። ወእምዝ ፡ መጽአ ፡ መ
ልአክ ፡ ወመሰጣ ፡ ወአዕረጋ ፡ ሰማያተ ። ወለከሂ ፡ ነገርኩከ ፡ ዘንተ ፡ ነገረ ፡ ምሥጢ
ረ ፡ ብዙኀ ፡ ዐቅ ፡ ወኢትክስት ፡ በከመ ፡ ረከብከ ።

ወዘንተ ፡ ብሂሎ ፡ አርገ ፡ ሐዋርያ ፡ ወመልአክኒ ፡ ዘነበረ ፡ እንዘ ፡ ይምሕረኒ ፡ ዘን
ተ ፡ ኵሎ ፡ ምሥጢረ ። ወውእቱሂ ፡ ይቤለኒ ፡ ሰላምኬ ፡ አል ። ወእምዝ ፡ በከይኩ ፡
ብዙኃ ። ወይቤለኒ ፡ ውእቱ ፡ መልአክ ፡ ኢትብከ ፡ ወማሕደርከሰ ፡ አልቦ ፡ ዘርእዮ ፡
ዘሥጋ ። ወበእንተ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔርሰ ፡ ዘነሠሥከ ፡ ብዙኅ ፡ ውእቱ ፡ ፍሬከ ፡ በሰ
* ማያት ። እስመ ፡ ብርሃን ፡ ለሥጋ ፡ ዓይን ፡ ውእቱ ፡ ወ*ብርሃኑ ፡ ለነፍስ ፡ ቃለ ፡ እግዚ
አብሔር ፡ ውእቱ ። ወዘንተ ፡ ሰሚዖ ፡ ተፈሥሐ ፡ ወገብረ ፡ ዓቢየ ፡ በዓለ ፡ ወተፈሥ
ሐ ፡ ምስሌሁ ፡ ፸፻፻፻ሕፃናት ። ወይከውን ፡ ብፁዓ ፡ ዘአንበበ ፡ ዘንተ ፡ መጽሐፈ ፡ ወዘ

fol. 62, v° b.

fol. 63, r° a.

n'est pas pour les hommes; sept de *Jean,* comme il a raconté lui-même : *Par les sept séries est expliqué le bruit des sept tonnerres,* comme nous avons dit naguère; une de *Jacques.* Voici : en tout, vingt-huit.

24. Le mystère caché. — Cet exposé du mystère a été donné aux hommes (destinés à recevoir) les mystères, comme a dit le Seigneur : *Mes mystères ont été donnés aux miens. Ne révèle pas ce livre à tout homme que tu rencontreras, sauf aux docteurs et aux hommes intelligents.* Les fils du prophète *Moïse* ont gardé le petit livre que leur avait laissé leur père. Quant aux enfants * de son fils, lorsqu'ils eurent révélé ce livre à tout homme, alors l'ange est venu, l'a ravi et l'a fait monter aux cieux. C'est à toi que j'ai dit cet exposé. Garde ce mystère important, et ne révèle pas comment tu l'as trouvé.

25. La lecture du livre. — Ayant dit ceci, l'Apôtre est monté (au ciel). Mais l'ange est resté à m'enseigner tout ce mystère. Lui-même m'a dit : *Point de paix.* Alors j'ai pleuré beaucoup. L'ange lui-même m'a dit : *Ne pleure pas. Aucun être, doué d'un corps, n'a vu ta demeure. A cause de la parole du Seigneur, que tu as recherchée, ta récompense sera considérable dans les cieux. En effet, la lumière du corps, c'est l'œil, (mais)* * *la lumière de l'âme, c'est la parole du Seigneur.* Ayant entendu ceci, il se réjouit et fit une grande fête. 40.000.000 d'enfants se réjouirent avec lui. Il deviendra bienheureux

ይቤሉ ፡ ዘንተ ፡ መጽሐፈ ፡ ወይድኅን ፡ እመንሱት ፡ ወኢይተሀጐል ፡ ወበሰማያትኒ ፡ ይ
ነሥእ ፡ ዕሤቶ ። ወዝንቱ ፡ መጽሐፍ ፡ ይትነበብ ፡ እምሰኑየ ፡ ሕማማት ፡ በሰሙን ፡ በአ
ምጣነ ፡ ይክሉ ፡ ያንብቡዎ ። ወበበዓለ ፡ የሐንስኒ ፡ ዘርእየ ፡ ዘንተ ፡ ምሥጢረ ። ወበ
በዓለ ፡ ደብረ ፡ ታቦርሂ ። ወበዓለ ፡ ሚካኤልሂ ፡ ዘሕዳር ። ወበዓለ ፡ ዳርፀ ፡ እንስሳሂ ። ወ
እለ ፡ ዓዕለወ·ሰ ፡ ለዛቲ ፡ መጽሐፍ ፡ ይቤሉ ፡ አልቦ ፡ ዘትትረከብ ፡ ዘእንበለ ፡ በሀገረ ፡
እንተ ፡ ይእቲ[1] ፡ ወከዕ*በ ፡ ዓዲ ፡ በድንሱና ። ወተገኅሩ·ሰ ፡ ለአባ ፡ በጸሎተ ፡ ሚካኤ * fol. 63 r° b.
ል ። አመ ፡ ፯ለኅዳር ፡ ጸሎቱ ፡ ተሀሉ ፡ ምስሌነ ፡ አሜን ። ስብሐት ፡ ወክብር ፡ ይደ
ሉ ፡ ለስላሴ ፡ አሜን ፡ ፡ ፡ ።

ቀዳሚ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ ምስጢረ ፡ መለኮት ፡ ኢሀሎ ፡ አብ ፡ ቅድመ ፡ ወልድ ።
ወኢሀሎ ፡ ወልድ ፡ ቅድመ ፡ አቡሁ ። ወመንፈስ ፡ ቅዱስኒ ፡ ኢሀሎ ፡ ቅድመ ፡ አብ ፡
ወወልድ ፡ ፩ውእቱ ፡ ሀልዎቶሙ ፡ እምቅድመ ፡ ይትፈጠር ፡ ዓለም ። ወ፩ሐልዎቶሙ ፡
እምድኅረ ፡ ፍጥረተ ፡ ዓለም ። አልቦ[2] ፡ አመ ፡ ኢሀለው ፡ ወአልቦ ፡ አመ ፡ ኢይሄል
ው ። ወአልቦ ፡ አመ ፡ ይብልዎሙ ፡ እምዝ ፡ ከመዝ ፡ ሀለው ። ወእስከ ፡ ከመዝ ፡ ይ

1. Les noms des deux villes ont été grattés dans le ms. — 2. Ms. አልልቦ.

celui qui lira ce livre. Celui qui lira ce livre sera sauvé du péril, ne périra pas, et recevra sa récompense dans les cieux. Ce livre sera lu dès le lendemain de la Passion, pendant une semaine, — (on en lira) autant que l'on pourra en lire — à la fête de *Jean,* qui a vu ce mystère, à la fête du mont *Thabor,* à la fête de *Michel* en Ḥedar, et à la fête des *Quatre Animaux.* Ceux qui traduiront ce livre diront : *Il n'a pas été trouvé, si ce n'est dans la ville de ... c'est-à-dire ... et* * *aussi à Denkuenâ.* La mémoire d'*Abba Batsalota Mikâ'êl* * fol. 63, r° b. est le 7 Ḥedar. Que sa prière soit avec nous! Amen. La gloire et l'honneur conviennent à la Trinité! Amen. Amen.

III. — LA DIVINITÉ ET LA CRÉATION

(TROISIÈME TRAITÉ)

1. LE MYSTÈRE DE LA DIVINITÉ. — Premier exposé au sujet du mystère de la Divinité. Le Père n'a pas existé avant le Fils. Le Fils n'a pas existé avant son Père. L'Esprit-Saint n'a pas existé avant le Père et le Fils. Une était leur existence, avant que ne fût créé le monde. Une est leur existence, après la création du monde. Jamais ils n'ont (cessé d')exister. Jamais ils ne (cesseront d')exister. Jamais on ne dira d'eux : « Depuis qu'ils ont existé ainsi, et jusqu'à ce qu'ils existent ainsi. » Leur existence n'a pas eu de commen-

ሄልው ፡ ወአልቦ ፡ ጥንተ ፡ ዘልምዶሙ ፡ ወአልቦ ፡ ማሕለቅተ ፡ ዘልምዶሙ ፡ እንዘ ፡
* fol. 63, v° a. ፅዩ ፡ ወእንዘ ፡ ፫ስብዕቱ ፡ ለ*ቱ ፡ ለመፍቀሬ ፡ ሰብእ ።

አባሕረ ፡ ምሕረት ፡ ወትሕትና ፡ ልማዱሰ ፡ ለሰብእ ፡ ኀጢአት ፡ ወልማዱ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ ምሕረት ፡ ልማደ ፡ ሰብእ ፡ አበሳ ፡ ወልማዱሰ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ ጣዘል ፡ ወሕድገት ፡ አበሳ ፡ ቦ ፡ ዘፈቀደ ፡ ያክብሮ ፡ ወለዘፈቀደ ፡ ያንስሮ ፡ ለዘፈቀደ ፡ ያልዕሎ ፡ ወለዘፈቀደ ፡ ያትሕቶ ፡ ሕድግሰ ፡ ለሰብእ ፡ ወእምንዋየ ፡ ልሕኵትኒ ፡ ቦ ፡ ዘአክበረ ፡ ወቦ ፡ ዘአሕሰረ ፡ ቦ ፡ ዘረሰየ ፡ እምኔሆሙ ፡ ሙዳየ ፡ መሶር ፡ ወቅብእ ፡ ወቦ ፡ ዘረሰየ ፡ እምውስቴቱ ፡ ዘይዘበጥ ፡ በእሳት ፡ ወእምኒ ፡ ዕዕኒ ፡ ወእምኒ ፡ እብንኒ ፡ ቦ ፡ ዘአዕበየ ፡ ወቦ ፡ ዘቀደሰ ፡ ወቦ ፡ ዘ[አ]ኀሠረኒ ፡ ይትባረክ ፡ ስሙ ፡ ነፋሳትኒ ፡ ሰረገላሁ ፡
* fol. 63, v° b. ወደብተ*ራ ፡ እሳት ፡ ሐይመታዊሁ ፡ ወስዕለ ፡ ማይ ፡ ገብረ ፡ ውስተ ፡ ልብሱ ፡ ደመናትኒ ፡ ጸበለ ፡ እገሪሁ ፡ ወማየ ፡ ባሕር ፡ ኢየአክል ፡ ሕፍኑ ። ወውእቱ ፡ ሰረራ ፡ ለባሕር ፡ በአሕባል ፡ ወከነ ፡ መጠና ፡ ምሕዋረ ፡ ፲፪ዓመት ፡ ወይእቲ ፡ ተሰምየት ፡ ምክያደ ፡ እግሩ[1] ። ወማዲ ፡ ዲበ ፡ ርእሰ ፡ እንስሳሁ ፡ ስፋሕ ፡ ሰማይ ፡ ዘባሕረ ፡ በረድ ፡ ኀበ ፡ ይነብር ፡ ወልድ ፡ ምስለ ፡ አቡሁ ፡ ወምስለ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ[2] ። ወእመ·ንቱ ፡ ይሴብሕዎ ፡ በመፍርህ ፡ መንጦላዕት ።

1. Ms. እግሩ. — 2. Voici le texte du ms. : ዘባሕረ ፡ በረድ ፡ ምስለ ፡ አቡሁ ፡ ወምስለ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ኀበ ፡ ይነብር ፡ ወልድ ፡ ምስለ ፡ አቡሁ ፡ ወምስለ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ።

cement. Leur existence n'aura pas de fin. En étant un, ils sont trois. En
* fol. 63, v° a. étant trois, ils sont un. Gloire * à l'Ami des hommes!

O mer de miséricorde et d'humilité! L'habitude de l'homme, c'est le péché. L'habitude du Seigneur, c'est la miséricorde. L'habitude de l'homme, c'est la faute. L'habitude du Seigneur, c'est la clémence et la rémission de la faute. Il honore ce qu'il veut. Il avilit ce qu'il veut. Il élève ce qu'il veut. Il abaisse ce qu'il veut. A plus forte raison (traite-t-il ainsi) les hommes. Parmi les vases en poterie, il rend les uns précieux, mais il rend les autres vils. Il fait de certains d'entre eux un récipient à miel (ou) à huile. Il fait d'autres (des récipients), dans lequels (les métaux) sont traités par le feu. Parmi les bois et les pierres aussi, il rend nobles les uns, il rend saints les uns, mais il rend vils les autres. Que son nom
* fol. 63, v° b. soit béni! Les vents sont ses chars. * Sa tente est un tabernacle de feu. L'eau est représentée sur son vêtement. Les nuées sont la poussière de ses pieds. L'eau de la mer ne suffit pas à son poing. Lui-même a fondé la mer, (la limitant) avec des cordes. Son étendue est celle d'un voyage de mille ans. Elle-même est appelée l'escabeau de ses pieds. De plus, sur la tête de ses animaux est étendu le ciel de la mer de cristal, où demeure le Fils avec son Père et avec l'Esprit-Saint. (Des êtres) le glorifient derrière un voile terrible.

እሙንቱሰ ፡ አፍራስ ፡ እለ ፡ ስኡላን ፡ በነደ ፡ እሳት ። ወነኩርኳሮሙኒ ፡ መርእዮ ፡ ወሶበ ፡ ይሰምዑ ፡ ንስቲተ ፡ ቃለ ፡ ፈጣሪ ፡ ይርዕዱ ፡ ወይደንግፀ ። ወ*ይቤሎሙ ፡ ፈጣ * fol. 64, r° a.
ሪ ፡ አ፡ትፍርሁ ፡ ወኢ፡ትደንግፁ ፡ ጹሩኒ ፡ እንዘ ፡ አነ ፡ እጸውረክሙ ። ወእምብዝኀ ፡ ፍሥሓ ፡ ሶበ ፡ ፈቀዱ ፡ ሰሪረ ፡ ይት፡ነሣእ ፡ ሰረገላ ፡ ምስሌሆሙ ፡ ወይበጽሕ ፡ ምስሌሆ
ሙ ፡ ምድረ ፡ ወይት፡ሌዓል ፡ እስከ ፡ ሰማያት ።

ወአልቦ ፡ ጋእዘ ፡ ማእከሌሆሙ ፡ ወኢ፡ያአምሩ ፡ ተጋእዞ ፡ ወተኀሀዶ ። ወልቦሙ ፡ ስፉሕ ፡ ለምሕረት ፡ ከመ ፡ አምላኩሙ ፡ ወማዕጠንቶሙ ፡ ይስእል ፡ ለምሕረት ፡ ወመ
ስቀሎሙ ፡ ይስእል ፡ ለምሕረት ። ወመሥዋዕቶሙ ፡ ይስእል ፡ ለምሕረት ። ወ፡ኅቦቶ
ሙኒ ፡ ይስዕል ፡ ለምሕረት ። ወማዕጠንቶሙ ፡ ዘውእቱ ፡ ጸሎተ ፡ ቅዱሳን ። ወሶበ ፡
ያወርጉ ፡ ዕጣነ ፡ ይብሉ ፡ ስብሐት ፡ እሳት ፡ *ማሕየዊ ፡ ለእለ ፡ የአምኑ ፡ በስመ ፡ ዘ * fol. 64, r° b.
አሁ ። ወእሳተ ፡ ኵነኔ ፡ ለእለ ፡ ኢ፡የአምኑ ፡ ቦቱ ። ወውእቱ ፡ እሳት ፡ ወዕአ ፡ እምሕ
ዕነ ፡ እሳት ። ወበሕርይ ፡ ክቡር ።

ወግልሰሳዊ ፡ እምክልኤሆሙ ፡ ኢ፡የሐዕዕ ። ወካዕበ ፡ ኃይለ ፡ ሥላሴ ፡ ስማዕ ፡ እነግ
ረክ ። አብ ፡ ይብል ፡ ንግበር ፡ ሰብአ ፡ በአርአያነ ፡ ወበአምሳሊነ ። ወወልድ ፡ ይቤ ፡
አነ ፡ እለብስ ፡ ሥጋ ፡ አዳም ። ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ይቤ ፡ አነ ፡ አሐድር ፡ ውስተ ፡ ል
በ ፡ ነቢያት ፡ ወሐዋርያት ፡ ውስተ ፡ ልበ ፡ ኵሎሙ ፡ ቅዱሳን ፡ እለ ፡ የአምኑ ፡ ኪያየ ፡
በርቱዕ ፡ ልብ ፡ ወበንጹሕ ፡ ሕሊና ። ወመለኮትኒ ፡ ምስለ ፡ ትስብእት ፡ ፩ስዊነ ፡ ኢሀ

Quant aux chevaux, qui sont représentés par la flamme du feu, leur tournoiement est terrifiant. Lorsqu'ils entendent un peu la voix du Créateur, ils tremblent et ils sont épouvantés. * Le Créateur leur dit : *N'ayez pas peur* * fol. 64, r° a.
et ne soyez pas épouvantés. Portez-moi, puisque moi-même je vous porte. Lorsque, dans l'intensité de (leur) joie, ils veulent bondir, (leur) char surgit avec eux. Il parvient avec eux à terre et s'élève jusqu'aux cieux.

Il n'y a pas de querelle entre (les anges). Ils ne connaissent pas la chicane, ni la dispute. Leur cœur est ouvert à la miséricorde, comme (celui de) leur Dieu. Leur encensoir demande la miséricorde. Leur croix demande la miséricorde. Leur sacrifice demande la miséricorde. Leur arche demande la miséricorde. *Leur encensoir* veut dire la prière des saints. Lorsqu'ils offrent l'encens, ils disent : *Gloire*. Il y a un feu * vivificateur pour ceux qui croient * fol. 64, r° b.
au nom (du Seigneur), et un feu de supplice pour ceux qui n'y croient pas. Le feu lui-même sort du sein du feu. C'est une substance noble.

2. La Trinité. — Le troisième (mystère) n'est pas moindre que les deux (précédents). C'est encore la puissance de la Trinité. Écoute : je vais te (l')exposer. Le Père a dit : *Faisons l'homme à notre image et à notre ressemblance* [1]. Le Fils a dit : *Moi-même, je revêtirai la chair d'Adam.* L'Esprit-Saint a dit : *Moi-même, j'habiterai dans le cœur des prophètes et des apôtres, dans le cœur de*

1. Gen. I, 26.

* fol. 64, v° a. ደገ ፡ አብ ፡ ከሢነ ፡ አብ ። ወወልድኒ ፡ ከሢነ ፡ ወልድ ። ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ዕ*ሩይ ፡ ምስሌሆሙ ። አብ ፡ ፈናዊ ፡ ወልድ ፡ ተፈናዊ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ሥሙር ፡ በገፃ ብር ። አብ ፡ ወላዲ ፡ ወኢተወላዲ ። ወልድ ፡ ተወላዲ ፡ ወኢወላዲ ። ወመንፈስ ፡ ቅ ዱስ ። ስሙር ፡ በምክረ ፡ ዚአሆሙ ። አሐዝያን ፡ እሙንቱ ፡ ወአልቦ ፡ ዘይእኅዘሙ ። ከናንያን ፡ እሙንቱ ፡ ወአልቦ ፡ ዘይከንኖሙ ። ያአምርዎ ፡ ለሰብእ ፡ ዘእንበለ ፡ ይፍ ጥርዎ ። ወለሙሰ ፡ አልቦ ፡ ጥንቁቀ ፡ ዘያአምሮሙ ። ቀታልያን ፡ እሙንቱ ፡ ወአል ቦ ፡ ዘይክል ፡ ቀቲሎቶሙ ። መኑ ፡ ያአምር ፡ እመ ፡ ይቀትልዎ ፡ ወእመ ፡ ያሐይውዎ ። ወእምድኅረ ፡ ዝንቱ ፡ ነገር ፡ አውስአ ፡ ብርሃናዊ ፡ ወይቤሎ ፡ ለአቡየ ፡ በኀይለ ፡ ሚካኤል ። ስማዕ ፡ እንግርከ ፡ በምሥጢር[1] ፡ ፍክሬ ፡ ፍጥረተ ፡ ሰማይ ፡ ወምድር ። ግ

* fol. 64, v° b. ብ*ር ፡ ዘተገብረ ፡ ቀዳሚ ፡ አርአያ ፡ ውእቱ ፡ ለደኃሪ ፡ መዋዕል ፡ ለምጽአተ ፡ እግዚእ ፡ እለተ ፡ ዕሁድ ፡ አርአያሃ ፡ ይእቲ ፡ ለዕለተ ፡ ትንሣኤሁ ፡ ሐዳስ ። በዕለተ ፡ እሁድ ፡ እ ለ ፡ ተፈጥሩ ፡ ግብር ፡ አርአያሆሙ ፡ እሙንቱ ፡ ለስዩማን ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ርኢ ኬ ፡ ከመ ፡ ሥላሴ ፡ ውስተ ፡ ኦሪት ፡ ይነግር ፡ ወይብል ። በቀዳሚ ፡ ገበረ ፡ እግዚአብ ሔር ፡ ሰማየ ። ቀዳሚሰ ፡ ዘይቤ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ኢሳይያስ ፡ ነቢ

1. Ms. በምጢር.

tous les saints, qui croiront en moi avec un cœur droit et avec une intelligence pure. La divinité forme avec l'Incarnation une (seule) essence. Le Père n'a pas abandonné l'essence du Père, ni le Fils l'essence du Fils. L'Esprit-Saint

* fol. 64, v° a. est * égal à eux. Le Père est l'envoyeur du Fils envoyé. L'Esprit-Saint se plaît dans cette œuvre. Le Père est géniteur, mais pas engendré. Le Fils est engendré, mais pas géniteur. L'Esprit-Saint se plaît dans leur propre sagesse. Ils sont dominateurs et personne ne les domine. Ils sont juges et personne ne les juge. Ils connaissaient l'homme, avant de le créer. Quant à eux, personne ne les connaît à fond. Ils sont tueurs et personne ne peut les tuer. Qui sait s'ils tuent ou s'ils font vivre quelqu'un ?

3. La création du ciel et de la terre. — Après cet exposé, (l'ange) lumineux répondit et dit à mon père *Baḥayela Mikâ'ël* : Écoute que je t'expose le mystère de l'explication de la création du ciel et de la terre. L'œuvre

* fol. 64, v° b. * qui a été faite le premier (jour), est l'image du dernier des jours (et) de la venue du Seigneur. Le dimanche est l'image du jour nouveau de la résurrection (du Seigneur). Les œuvres qui ont été créées le dimanche, sont l'image des clercs de l'Église. Vois donc que la Trinité est dans la Loi, (qui) expose et dit : *Au commencement le Seigneur a fait le ciel* [1]. *Le commencement* veut dire le Christ, comme dit le prophète *Isaïe : Je suis le premier et je suis le dernier* [2]. *Jean* a dit : *Il est le premier* [3]. *Paul* a dit : *Le premier, c'est le*

1. Gen. i, 1. — 2. Is. xli, 4. — 3. Ap. xxii, 13.

ይ ፡ አነ ፡ ቀዳማዊ ፡ ወአነ ፡ ዳኅራዊ ። ወየ·ሐንስኒ ፡ ይቤ ፡ ዝው·እቱ ፡ ቀዳማዊ ። ወጳ
ው·ሎስኒ ፡ ይቤ ፡ ቀዳሚ ፡ ክርስቶስ ፡ ው·እቱ ። ወካዕበ ፡ ይብለክ ፡ የ·ሐንስ ፡ ወንጌላ
ዊ ፡ ቀዳሚሁ ፡ ቃል ፡ ው·እቱ ። ወማርቆስኒ ፡ ወንጌላዊ[1] ፡ ይቤ ፡ ቀዳ*ሚሁ ፡ ለወን * fol. 65, r° a.
ጌል ፡ ኢ·የሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወልደ ፡ እግዚ·አብሔር ። ወበእንተ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስኒ ፡
ገሀደ ፡ ይነግረክ ፡ አሪት ፡ ወይብል ፡ መንፈሰ ፡ እግዚ·አብሔር ፡ ይጼልል ፡ መልዕልተ ፡
ማይ ። ርኢኩ ፡ ከመ ፡ ሥላሴ ፡ ውስተ ፡ ርእሰ ፡ አሪት ፡ ገሀደ ። ወምድርሰ ፡ ሀለወት ፡
እምትክት ፡ ዘይቤሂ ፡ ገዚ ፡ በእንተ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ እንተ ፡ ሀለወት ፡ እምትክት ፡
ውስተ ፡ ልበ ፡ እግዚ·አብሔር ። ወጽልመት ፡ መልዕልተ ፡ ቀላይ ፡ ዘይቤሂ ፡ ጽልመ
ት ፡ አርአያሆሙ ፡ ለማኅበረ ፡ አይሁድ ። ወቀላይኒ ፡ አርአያሃ ፡ ለአሪት ። ወሰማይኒ ፡
ንጹሕ ፡ አርአያሆሙ ፡ ለሐዋርያት ፡ በከመ ፡ ይ*ቤሉ ፡ ለሊሆሙ ። አርኂበን ፡ አፋን ፡ * fol. 65, r° b.
መጠነ ፡ ሰማይ ፡ ንጹሊ ። ወእሳትኒ ፡ አርአያሁ ፡ ለእሳተ ፡ ሕይወት ፡ ማሕየዊ ። ወማ
ይኒ ፡ አርአያሁ ፡ ው·እቱ ፡ ለጥምቀት ፡ ወነፋስኒ ፡ አርአያሁ ፡ ለመንፈስ ፡ ቅዱስ ። ወ
መንፈስ ፡ ቅዱስኒ ፡ ቀዳሲሁ ፡ ለዙሉ ፡ ፍጥረት ። ወመላእክት ፡ ቅዱሳን ፡ አርአያሆሙ ፡
ለካህናት ። ወብርሃን ፡ ይኩን ፡ ዘይቤ ፡ በቀዳሚ ፡ ወአርአያሁ ፡ ለቃል ፡ ው·እቱ ፡ ዘይ
ቤሂ ፡ ዘአምነ ፡ ወተጠምቀ ፡ ይድኅን ፡
ዙሉ ፡ ዘከነ ፡ በቀዳሚ ፡ መዋዕል ፡ አርአያሁ ፡ ለደኃሪ ፡ መዋዕል ፡ አሪት ፡ አርአ

1. Ms. ወ·ልጌላዊ.

Christ [1]. De plus, *Jean l'Évangéliste* t'a dit : *Au commencement était le Verbe* [2]. *Marc l'Évangéliste* a dit : * *Commencement de l'Évangile de Jésus-Christ, Fils du Seigneur* [3]. Au sujet de l'Esprit-Saint la Loi t'expose clairement et (te) dit : *L'Esprit du Seigneur faisait de l'ombre sur l'eau* [4]. Vois donc que la Trinité est clairement en tête de la Loi. *La terre a existé dès l'origine*. Cela veut dire l'Église, qui a existé dès l'origine dans le cœur du Seigneur. *Les ténèbres étaient au-dessus de l'abîme* [5]. *Les ténèbres* veulent dire l'image de la société des Juifs. *L'abîme* est l'image de la Loi. *Le ciel pur* est l'image des Apôtres, comme * ils ont dit eux-mêmes : *Élargissant notre bouche aussi grande que le ciel, nous prions. Le feu* est l'image du feu de la vie vivifiante. *L'eau* est l'image du baptême. *Le vent* est l'image de l'Esprit-Saint. *L'Esprit-Saint* est le sanctificateur de toute créature. *Les anges saints* sont l'image des prêtres. *Que la lumière soit* [6] est ce qu'a dit (le Seigneur) au commencement. C'est l'image du Verbe. Cela veut dire que celui qui aura cru et aura été baptisé sera sauvé.

* fol. 65, r° a.

* fol. 65, r° b.

4. Interprétations symboliques. — Tout ce qui est survenu au premier des jours est l'image de (ce qui surviendra au) dernier des jours. *La*

1. Col. 1, 18. — 2. Jean 1, 1. — 3. Marc 1, 1. — 4. Gen. 1, 2. — 5. Gen. 1, 2. — 6. Gen. 1, 3.

ያሃ ፡ ለወንጌል ። ወወንጌል ፡ አርአያሁ ፡ ለቃል ፡ ዘይጼውዕ ፡ ጻድቃን ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡
* fol. 65, v° a. ንዑ ፡ ኀቤየ ፡ ቡሩካኑ ፡ ለአቡየ ፡ *ትረሱ ፡ መንግሥተ ፡ ዘድልው ፡ ለክሙ ፡ ወዘአ፡ አምን ፡ ይደየን ፡ ዘይቤሂ ፡ አርአያሁ ፡ ውእቱ ፡ ለቃል ። ሖሩ ፡ ርጉማን ፡ ዘድልው ፡ ለሰይጣን ፡ ወለመላእክቲሁ ። ወደብተራ ፡ እስራኤል ፡ ጽላላ ፡ ለቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወ
ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ጽላላ ፡ ለኢየሩሳሌም ፡ ሰማያዊት ፡ አሪት ፡ ጽላላ ፡ ለወንጌል ፡ ቅዱ ፡ 5
ስ ። ወንጌል ፡ ጽላላ ፡ ለሐዳስ ፡ ዓለም ፡ ነቢያት ፡ ጽላሎሙ ፡ ለሐዋርያት ። ወሐዋርያ
ት ፡ ጽላሎሙ ፡ ለሕያዋን ፡ ሕያውተ ፡ መላእክት ።

ካህናተ ፡ አሪት ፡ ጽላሎሙ ፡ ለካህናተ ፡ ወንጌል ። ወካህናተ ፡ ወንጌል ፡ ጽላሎ
ሙ ፡ ለካህናተ ፡ ሰማይ ። ወባሕቱ ፡ ካህናተ ፡ ወንጌል ፡ አፈድፋዲ ፡ መባሕተ ፡ እምካህ
* fol. 65, v° b. ናተ ፡ ሰማይ ። እልክቱሰ ፡ ኢይእሕዝዎ ፡ ለምሥጢ*ር ፡ እንበለ ፡ በጕተት ፡ ዘእሳት ። 10
ወካህናተ ፡ ወንጌልሰ ፡ ይእኅዝዎ ፡ በእደዊሆሙ ፡ ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ እግዚአብሔር ።
አዳም ፡ ከነ ፡ ከመ ፡ ፩እምኔነ ። የኀ ፡ ያነሥእ ፡ እደዊሁ ፡ ወይበልዕ ፡ ዕምዕዐ ፡ ሕይወ
ት ፡ ወየሀዩ ፡ ለዓለም ። ከመ ፡ ፩እምኔነ ፡ ዘይቤሂ ፡ አፅሰ ፡ ወልድ ፡ ዋሕድ ፡ ውእቱ ።
የኀ[1] ፡ ያነሥእ ፡ እደዊሁ ፡ ዘይቤሂ ፡ በእንተ ፡ ካህናት ፡ ዘያነሥኡ ፡ እደዊሆሙ ፡ ለበለ
አ ፡ ሥጋሁ ፡ ለወልድ ። አማንኬ ፡ ዕዐ ፡ ሕይወት ፡ ለሊሁ ፡ ክርስቶስ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ 15

1. Ms. ያኀ.

Loi est l'image de l'Évangile. *L'Évangile* est l'image du Verbe, qui appelle
* fol. 65, v° a. les justes, en disant : *Venez à moi, les bénis de mon Père, * afin d'hériter du royaume, qui a été préparé pour vous* [1]. *Celui qui n'aura pas cru sera damné* [2]. Cela veut dire l'image du Verbe. *Allez, maudits, (au feu) qui a été préparé pour Satan et pour ses anges* [3]. *Le tabernacle d'Israël* est l'ombre de l'Église. *L'Église* est l'ombre de la *Jérusalem* céleste. *La Loi* est l'ombre de l'Évangile saint. *L'Évangile* est l'ombre du monde nouveau. *Les prophètes* sont l'ombre des apôtres. *Les apôtres* sont l'ombre des (vivants qui mènent) la vie des anges.

Les prêtres de la Loi sont l'ombre des prêtres de l'Évangile. *Les prêtres de l'Évangile* sont l'ombre des prêtres du ciel. Cependant, les prêtres de l'Évangile surpassent en autorité les prêtres du ciel. Ceux-ci, en effet,
* fol. 65, v° b. ne prennent pas le Mystère, * sauf avec des pincettes de feu. Mais les prêtres de l'Évangile le prennent avec leurs mains. C'est pourquoi le Seigneur a dit : *Adam est devenu comme l'un d'entre nous. Peut-être élèvera-t-il ses mains, mangera-t-il (du fruit) de l'arbre de la vie, et vivra-t-il pour toujours* [4] ? *Comme l'un d'entre nous : l'un* veut dire le Fils Unique. *Peut-être élèvera-t-il ses mains* veut dire les prêtres, qui élèvent leurs mains pour manger la chair du Fils. Vraiment donc l'arbre de vie est le Christ lui-même, comme il a

1. Matth. xxv, 34. — 2. Marc xvi, 16. — 3. Matth. xxv, 41. — 4. Gen. iii, 22.

ለሊሁ ፡ አነ ፡ ውእቱ ፡ ዕፀ ፡ ሕይወት ። ዘበልዑ ፡ አዳም ፡ ወሔዋን ። እስመ ፡ ምሥጢ
ር ፡ ኅቡእ ፡ ኀደረ ፡ ውስተ ፡ ልበ ፡ ሰብእ ፡ ዘውእቱ ፡ አሚነ ፡ አብ ፡ ወወልድ ፡ ወመን
ፈስ ፡ ቅዱስ ። ተፈጸመ ፡ ፍክሬ ፡ ፍጥረት ፡ ዘእኁድ ፡ ሰንበ*ት ። * fol. 66, r° a.

ወበዕለተ ፡ ሰኑይኂ ፡ አምሳለ ፡ ዕርገቱ ፡ ለእግዚእነ ፡ ይእቲ ። በከመ ፡ በሰኑይ ፡ ዐ
ርገ ፡ ማይ ፡ ወከማሁ ፡ እግዚእነኂ ፡ ማየ ፡ ሕይወት ፡ ዐርገ ፡ ሰማያተ ፡ በዕለተ ፡ አርብ
ዓ ። ማይሰ ፡ ኀበ ፡ ብዙኀ ፡ ይትረገሙ ፡ ቦ ፡ ኀበ ፡ ይትረገሙ ፡ ኀበ ፡ አሕዛብ ። ወቦ ፡
አመ ፡ ይትረገሙ ፡ ኀበ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወናሁ ፡ ተፈጸመ ፡ ነገረ ፡ ምሥጢር ፡
ዘሰኑይ ።

ወዕለተ ፡ ሠሉስኂ ፡ አምሳለ ፡ ዕለተ ፡ ፶ይእቲ ፡ እስመ ፡ ሠሉስ ፡ በሥላሴ ፡ ያር
ኢ ። ወበሠሉስ ፡ ይቤ ፡ እግዚአብሔር ፡ ለይትጋእ ፡ ማይ ። ውስተ ፡ ፩ ፡ ወገኒ ፡ ብ
ሂል ፡ ይትጋብኡ ፡ አሕዛብ ፡ ኀቤሁ ፡ በፍሃይማኖት ።

ወየብስኒ ፡ ጽንዓ ፡ ሃይማኖት ፡ ውእቱ ። ወዕዐውኒ ፡ ኀበ ፡ ሐዋርያት ፡ ያርኢ ፡ ትር
ንሚሁ ። ወ*ሐመልማልኒ ፡ ኀበ ፡ ደቂቆሙ ፡ ለሐዋርያት ፡ ያርኢ ። ወደቂቆሙኒ ፡ ለ * fol. 66, r° b.
ሐዋርያት ፡ እለ ፡ አምኑ ፡ በእደዊሆሙ ። ወዘርእኒ ፡ እሉ ፡ እመንቱ ፡ አርድእት ፡ እ
ለ ፡ ዘርኡ ፡ ውስተ ፡ ገጸ ፡ ምድር ። በበዘርኡ ፡ ዘይቤሂ ፡ በበክፍሎሙ ፡ ወበበ ፡ ስብ
ከቶሙ ። ወግንትኒ ፡ ኀበ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ይትረገም ። ወጽጌያቲሃ ፡ ወሕንባባቲሃኒ ፡

dit lui-même : *Je suis l'arbre de vie, (du fruit) duquel ont mangé Adam et Ève. En effet, un mystère caché habite dans le cœur de l'homme* veut dire la foi au Père, au Fils et à l'Esprit-Saint. L'explication de l'œuvre du premier jour de la semaine est terminée.

* *Au second jour,* c'est le symbole de l'Ascension de Notre-Seigneur. De même qu'au second jour l'eau est montée, de même Notre-Seigneur aussi, eau de la vie, est monté aux cieux, le quarantième jour. *L'eau* est expliquée par beaucoup (de choses); quelque part elle est expliquée par les peuples; parfois elle est expliquée par l'Église. Voici que l'exposé du mystère du second jour est terminé. * fol. 66, r° a.

Le troisième jour est le symbole du cinquantième jour. En effet, *le troisième jour* indique la Trinité. *Le troisième jour, le Seigneur a dit : Que l'eau se rassemble en un (endroit)* [1]. Cela veut dire que les peuples se rassembleront vers (le Seigneur) dans une même foi.

Le sec est la force de la foi. L'interprétation *des arbres* indique les apôtres. * *Les (plantes) vertes* indiquent les enfants des apôtres. *Les enfants des apôtres* sont ceux qui ont cru grâce à eux. *La semence*, ce sont les disciples, qui ont semé sur la surface de la terre. *Chacun avec sa semence* veut dire chacun avec sa part, chacun avec sa prédication. *Le jardin* est expliqué par l'Église. *Les fleurs et les baies du jardin* sont expliquées par le peuple * fol. 66, r° b.

1. Gen. I, 9.

ለገነት ፡ ኀበ ፡ ሕገበ ፡ ክርስቲያን ፡ ይተረጐም ። ወዘርእኒ ፡ ዘበበዘመዱ ፡ ወበበአምሳ
ሊሁ ፡ ወበበዘመዱ ። ቀዳሚ ፡ ዘመዱ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ እስራኤል ፡ እመንቱ ፡ እለ ፡
አምኑ ፡ ቦቱ ። ወክርስቲያንኒ ፡ እለ ፡ አምኑ ፡ ቦቱ ፡ እመንቱኒ ፡ ዘመዱ ፡ ለእግዚአብ
ሔር ። ወካዕበ ፡ ዘርእሰ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ። ወይከውን ፡ መብልዐ ፡ ለአዕዋ
* fol. 66, v° a. ፈ ፡ ሰማይ ፡ ዘይቤኒ ፡ አዕዋፍ ፡ እንከ ፡ ይ*ተረጐሙ ፡ መላእክት ፡ ሰማይ ፡ ወእሉኒ ፡ 5
እለ ፡ አምኑ ፡ አማን ፡ በቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘተሰብከ ፡ በታሕተ ፡ ሰማይ ፡ ወይቤሉ ፡
ስብሐት ፡ ለዘሰምሮ ፡ ለሰብእ ።

ወፀአፍላግ ፡ ይተረጐም ፡ በፀወንጌላዊያን ። ቀዳሚ ፡ ፈለግ ፡ ኤፌሶን ። ወሀየ ፡
ሀሎ ፡ ወርቅ ፡ ሐመልሚል ፡ ዕንቁ ፡ ክቡር ፡ ዘያሐቱ ። ወሀየ ፡ ሀሎ ፡ ወርቅ ፡ ቀይ
ሕ ። ወከመዝ ፡ እንከ ፡ ፍካሬሁ ፡ ዘነገረኒ ፡ አባ ፡ በጎይለ ፡ ሚካኤል ፡ ሊተ ፡ ለወልዱ ፡ 10
ይስሐቅ ፡ ወጸሐፍክዎ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ ጥበበ ፡ ለደኅርት ፡ ፈለግ ፡ ቀዳሚ ፡ አርአያሁ ፡
ለብሐር ፡ ወንጌል ። ዘጸሐፈ ፡ ማቴዎስ ፡ ወወርቅኒ ፡ ሐመልሚል ፡ ትስብእት ፡ ዘነሥ
* fol. 66, v° b. አ ፡ እግዚእነ ፡ እማርያም ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ሙሴ ፡ ነ*ቢያ ፡ ርኢኩ ፡ ዕፀተ ፡ ሐመልሚ
ል ፡ ወእሳት ፡ ሕውስ ፡ ውስቴታ ፡ ውእቱኬ ፡ መለኮቱ ፡ ለእግዚእነ ። ሀየ ፡ ሀሎ ፡ ዕን
ቁ ፡ ክቡር ፡ ዘይቤኒ ፡ ጥምቀት ፡ ይእቲ ። ወበይእቲ ፡ ዕለት ፡ ጥምቀት ፡ ይበጽሕ ፡ ስሙ ፡ 15
ለሰብእ ፡ ኀበ ፡ አምደ ፡ ወርቅ ። ወይእቲ ፡ ስም ፡ ሕስብት ፡ ውስተ ፡ ክፍለ ፡ መልአክ ።

des chrétiens. *Quant aux semences*, elles diffèrent chacune selon leur famille, selon leur type et selon leur espèce. La première famille du Seigneur est *Israël*, qui a cru en lui. Les chrétiens, qui croient au Seigneur, sont aussi la famille du Seigneur. De plus, *la semence* est la parole du Seigneur. Elle devient la
* fol. 66, v° a. nourriture des oiseaux du ciel. *Les oiseaux* sont donc * expliqués par les anges du ciel. Ce sont ceux qui ont cru vraiment à la parole du Seigneur, qui a été prêchée sous le ciel. Ils ont dit : *Gloire à Celui qui aime les hommes.*

5. Les quatre fleuves. — *Les quatre fleuves* sont expliqués par les quatre Évangélistes. *Le premier fleuve* est l'*Éfêson. Là se trouvent l'or vert et les gemmes précieuses, qui luisent. Là se trouve l'or rouge*[1]. Telle est donc l'explication que m'a exposée *Abba Baḥayela Mikâ'êl*, à moi, son fils, *Isaac*. J'ai écrit (cela), afin que la sagesse survînt pour la postérité. *Le premier fleuve* est l'image du livre de l'Évangile, que *Matthieu* a écrit. *L'or*
* fol. 66, v° b. *vert* est l'Incarnation, qu'a prise Notre-Seigneur de *Marie*, comme dit * le prophète *Moïse : J'ai vu un arbrisseau vert. Le feu était mêlé à lui*[2]. C'est donc la divinité de Notre-Seigneur. *Là se trouvent les gemmes précieuses* veut dire le baptême. Au jour du baptême, le nom de l'homme parvient à la colonne d'or. Le nom est consigné dans la part de l'ange, et inscrit dans la

1. Gen. II, 12. — 2. Ex. III, 2.

ወጽሕፍት ፡ ይእቲ ፡ ውስተ ፡ ክፍለ ፡ መልአክ ፡ ዘይጸመር ፡ በዕለተ[1] ፡ ጥምቀት ። ወ
ዕበ ፡ ይእኅገሠ ፡ ጾም ፡ ይጸመር ፡ ምስሌሁ ፡ መልአክ ፡ ጾም ፡ ዘዓርብ ፡ ወረቡዕ ። ወዕ
በ ፡ ይከውን ፡ መሐሪ ፡ ይጸመር ፡ ምስሌሁ ፡ መልአክ ፡ ምሕረት ። ወያበጽሖ ፡ ኀበ ፡ መ
ልአክ ፡ ሕይወት ። ውእቱ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወልደ ፡ ዋሕድ ፡ እስመ ፡ ይቤሎ ፡
ለአቡሁ ፡ መሐር ፡ ሊተ ፡ ሕዝቡየ ፡ እለ ፡ ሕቱማን ፡ በደመ ፡ ገቦየ ። *ወአማን ፡ ይም * fol. 67, r° a.
ሕር ፡ ሎቱ ፡

ወዘያወዕእ ፡ እምኀ ፡ ፈለግ ፡ ፍካሬሁ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ሕፃናት ፡ እለ ፡ ቀተሎሙ ፡
ሄሮድስ ፡ ወአማን ፡ ቀዪሐን ፡ እሉ ፡ በደመ ፡ ስምዕ ። ወከልዕ ፡ ፈለግ ፡ ግዮን ፡ ዘይቤ
ሂ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ካልዕ ፡ ብሐረ ፡ ወንጌል ፡ ዘጸሐፈ ፡ ማርቆስ ፡ አደ ፡ ውስተ ፡ አድያ
መ ፡ ግብጽ ፡ ወኢትዮጵያ ። ወሣልስ ፡ ፈለግ ፡ ጤግሮስ ፡ ዘይቤ ፡ ውእቱኬ ፡ አርአ
ያሁ ፡ ለብሐረ ፡ ወንጌል ፡ ዘጸሐፈ ፡ ሉቃስ ፡ ወያአውዶ ፡ ብሐረ ፡ ፋርስ[2] ፡ ፋርስሰ ፡
ዝዓለም ፡ ውእቱ ። ወፋርስኒ ፡ ካዕበ ፡ እሳት ፡ ብሂል ፡ በክሙ ፡ ይቤ ፡ ኢሳይያስ ፡ ወያ
ውሂ ፡ በፋርስ ፡ ኀይል ። ወራብዕ ፡ ፈለግ ፡ ኤፍራጥስ ፡ ውእቱ ፡ ዘያዓውድ ፡ ዮርዳኖ
ስ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለብሐረ ፡ ወንጌል ፡ ዘጸሐፈ ፡ ዮሐን*ስ ፡ ዘውእቱ ፡ ነባቢ ፡ መለኮት ። * fol. 67, r° b.
ወዮሐንስ ፡ ጸሐፈ ፡ በነገረ ፡ ሮሜ ፡ ለሰብአ ፡ ኤፌሶን ፡ እስመ ፡ ኤፌሶን ፡ ሮሜ ፡ ይ
እቲ ፡ ወሉቃስኒ ፡ ጸሐፈ ፡ በነገረ ፡ ሮሜ ። ወማርቆስኒ ፡ በቅብጢ ። ወማቴዎስኒ ፡ በዕ
ብራይስጥ ።

1. Ms. በዕለተ ፡ ተ ፡ — 2. Ms. ፋርሰስ.

part de l'ange qui est adjoint (à l'homme), le jour du baptême. Lorsqu'il prend le jeûne, l'ange du jeûne se joint à lui, le vendredi et le mercredi. Lorsqu'il devient miséricordieux, l'ange de la miséricorde se joint à lui. Il le fera parvenir à l'Ange de la vie, c'est-à-dire (à) *Jésus-Christ*, le Fils Unique. En effet, (*Jésus*) dira à son Père : *Aie pitié de mon peuple, qui est marqué du sang de mon côté.* * Vraiment (le Père) aura pitié (du peuple). * fol. 67, r° a.

6. Explication des fleuves. — (Voici) l'explication qui ressort des fleuves. (*Le premier fleuve*) indique les enfants qu'*Hérode* a tués. Vraiment ces (enfants) sont rouges par le sang du martyre. *Le second fleuve* est le *Geyon*. Il indique le second livre de l'Évangile qu'a écrit *Marc*. Il est autour du territoire de l'*Égypte* et de l'*Éthiopie*. *Le troisième fleuve* est le *Tigre*, c'est-à-dire donc le symbole du livre de l'Évangile, qu'a écrit *Luc*. Il entoure le pays de la *Perse*. *La Perse* est ce monde-ci. *La Perse* veut dire encore le feu, comme dit *Isaïe* : (*Le feu*) *consumera la Perse* (*avec*) *force*. *Le quatrième fleuve* est l'*Euphrate*, qui entoure (le pays de) *Yordânos*. C'est le symbole du livre de l'Évangile qu'a écrit *Jean*, * qui est le théologien de la divinité. * fol. 67, r° b.
Jean a écrit dans la langue de *Rome* aux gens d'*Éphèse*. En effet, *Éphèse*, c'est *Rome*. *Luc* aussi a écrit dans la langue de *Rome*. *Marc* (a écrit) en copte ; *Matthieu* en hébreu.

ወኤፌሶን ፡ ትውኅዝ ፡ ሐሊበ ፡ ዘውእቱ ፡ ትምህርቱ ፡ ለኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ እግዚ
እነ ። ወግዮን ፡ ትውሕዝ ፡ ወይን ፡ ዘውእቱ ፡ ፍሥሓ ፡ ትንሣኤሁ ። ወጤግሮስ ፡ ትው
ሕዝ ፡ መዓር ፡ ዘውእቱ ፡ አምሳለ ፡ ትዕግሥቱ ፡ ወሕማማቲሁ ። ወኤፍራጦስ ፡ ት
ውሕዝ ፡ ቅብዓ ፡ ዘውእቱ ፡ አምሳለ ፡ መዊዕ ፡ ዘመለከት ። ወገዘውእቱ ፡ ፈለግ ፡ ርስቶ
ሙ ፡ ለጻድቃን ፡ ወለሕፃናት ። ወእለ ፡ ቦሙ ፡ ሕድጋት[1] ፡ አበሳ ፡ ይሰትዩ ፡ እምፈለገ ፡ ሐ
* fol. 67, v° a. ሊብ ። ወእለ ፡ ቦሙ ፡ ጸዊረ ፡ ነገ*ር ፡ ይሰትዩ ፡ እምፈለገ ፡ መዓር ። ወእለ ፡ ቦሙ ፡ ፍ
ሥሓ ፡ መንፈስ ፡ ይሰትዩ ፡ እምፈለገ ፡ ወይን ። ወእለ ፡ መጠው ፡ ነፍሶሙ ፡ በእንተ ፡
ቢጸሙ ፡ ይሰትዩ ፡ እምፈለገ ፡ ቅብዕ ።

ወዘንተ ፡ ኵሎ ፡ ዘከርኑ ፡ እንበይነ ፡ ግብር ፡ ዘተፈጥረ ፡ በዕለተ ፡ ሠሉስ ። ወኵሉ ፡
ነገር ፡ ዘሠሉስ ፡ ወፍካሬሁ ፡ በምሥጢር ፡ ተፈጸመ ። ወበረቡዕ ፡ ይቤ ፡ ይኩን ፡ ዐሐ
ይ ፡ ወወርኀ ፡ ወከዋክብት ፡ ወዕለተ ፡ ረቡዕ ፡ እንከ ፡ አምሳለ ፡ ደብረ ፡ ታቦር ። ወወር
ኀኒ ፡ አርአያሁ ፡ ለጴጥሮስ ፡ ወለኵሎሙ ፡ አኀዊሁ ፡ ሐዋርያት ፡ ወከዋክብትኒ ፡ አርአ
ያሆሙ ፡ ለኵሎሙ ፡ ጻድቃን ። ወዘመሰልናሃ ፡ ለዛቲ ፡ ዕለት ፡ በአምሳለ ፡ ዕለተ ፡ ደ
ብረ ፡ ታቦር ፡ በእንተ ፡ ስኖሙ ፡ ለዐሐይ ፡ ወወርኀ ፡ ወከዋክብት ። እስመ ፡ ከመ ፡ ዐሐ
* fol. 67, v° b. ይ ፡ ምክዕቢተ ፡ ይበርሁ ፡ ጻድቃን ። ወዝንቱ ፡ ውእቱ ፡ *ነገረ ፡ ፍካሬ ፡ ዘበእንተ ፡
ረቡዕ ።

1. Ms. ሕጋተ.

(*De*) *l' 'Éfèson coule le lait*, c'est-à-dire la doctrine de *Jésus-Christ Notre-Seigneur*. (*Du*) *Geyon coule le vin*, c'est-à-dire la joie de sa résurrection. (*Du*) *Tigre coule le miel*, c'est-à-dire le symbole de sa patience et de ses souffrances. (*De*) *l'Euphrate coule l'huile*, c'est-à-dire le symbole de la victoire de la divinité. C'est le fleuve de l'héritage des justes et des enfants. Ceux qui auront répudié le péché, boiront du fleuve du lait. Ceux qui auront eu la charge de
* fol. 67, v° a. la parole, * boiront du fleuve du miel. Ceux qui auront eu la joie de l'esprit, boiront du fleuve du vin. Ceux qui auront livré leur âme à cause de leur prochain, boiront du fleuve de l'huile.

7. Les jours de la création. — Nous avons mentionné tout ceci au sujet de l'œuvre qui a été créée le troisième jour. Tout l'exposé du troisième jour et l'explication du mystère sont terminés. *Le quatrième jour, il a dit : Que soient le soleil, la lune et les étoiles*[1]. *Le quatrième jour* est donc le symbole de la montagne du *Thabor*. *La lune* est l'image de *Pierre* et de tous ses frères, les apôtres. *Les étoiles* sont l'image de tous les justes. Nous comparons ce jour au jour[2] du mont *Thabor*, à cause de la beauté du soleil, de la lune et des étoiles. En effet, les justes brilleront deux fois comme le soleil. Ceci est
* fol. 67, v° b. * l'exposé de l'explication qui a trait au quatrième jour.

1. Gen. I, 14. — 2. M. à m. « au symbole du jour ».

ወይቤ ፡ በሐመ·ስ ፡ ያው·ዕእ ፡ ማይ ፡ አዕዋፈ ፡ ወዓሣተኒ ፡ ወአናብርት ፡ ወፀእለ ፡ ስሞመ· ፡ ቤሔሞት ፡ ወሌው·ያታን ፡ ዕለተ ፡ ሐመ·ስ ፡ እንከ ፡ ትተረጐም ፡ በጸለ·ተ ፡ ሐመ·ስ ፡ ባቲ ፡ ዘአርአየ ፡ እግዚእነ ፡ ወጥኖ ፡ ሥጋሁ ፡ ወደመ· ፡ ወአዕዋፍኒ ፡ እለ ፡ ወዕኩ· ፡ በሐመ·ስ ፡ ይተረጐመ· ፡ በሐዋርያት ፡ እለ ፡ ወሀበመ· ፡ ሥጋሁ ፡ በሰርክ ፡ ሐመ·ስ ፡ ወአኀዚ ፡ ይተረጐመ· ፡ በአበው· ፡ ቅዱሳን ፡ እለ ፡ ተዋነዩ ፡ ውስተ ፡ ሲኦል ፡ ወወዕኩ· ፡ በደመ ፡ ገቦሁ ፡ ወአናብርት[1] ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ሰይጣን ፡ ውኀበ ፡ ማኅበረ ፡ አይሁድ ፡ ወዕንስሳ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ምሳሐ ፡ ቅዱሳን ፡ ወከመዝ ፡ ነገሩ ፡ ወከመዝ ፡ ፍክሬሁ ፡ ዘለሐመ·ስ ፡ ም/ጠ.ር ፡ ኮነ ፡ ዘበእንተ ፡ ዓርብ ፡ በዓርብ ፡ ተፈጥሩ ፡ አራዊት ፡ ወእንስሳ ፡ ወአዕማግ ፡ ዘውእቱ ፡ ተሐዋ*ስያን ፡ ብሂል ፡ ወአዳም ፡ ተፈጥረ ፡ ድኅረ ፡ * fol. 68, r° a.
ኵሉ ፡ አራዊት ፡ ወገዘ ፡ እንከ ፡ ይተረጐም ፡ በሊቃን ፡ ኅሀናት ፡ ወማሕበረ ፡ አይሁድ ፡ እለ ፡ ተጋብኡ ፡ ላዕለ ፡ ኢየሩሳሌም ፡ በዕለተ ፡ ዓርብ ፡

ወእንስሳኒ ፡ ይተረጐመ· ፡ በአሕዛብ ፡ እስመ ፡ ኀረዮመ· ፡ በዲበ ፡ መስቀል ፡ ወከመሰ ፡ አሕዛብ ፡ ተሰምዩ ፡ እንስሳ ፡ ይቤ ፡ እቤ[2] ፡ ኢሳይያስ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ እንስሳ ፡ ገዳም ፡ በእንት ፡ አሕዛብ ፡ ብሂል ፡ ወምክያስኒ ፡ ይቤ ፡ ከመ ፡ እንስሳ ፡ በማእከለ ፡ እንስሳ ፡ ዘገዳም ፡ ገዚ ፡ ብሒል ፡ ከመ ፡ ክርስቶስ ፡ በማእከለ ፡ አሕዛብ ፡ ብሂል ፡ ወዕገሪ·

1. Ms. አናምርት *tigres,* mais le contexte nous oblige de lire አናብርት *monstres marins.* En effet, est donnée ici l'explication de ce mot, précédemment cité à propos de l'œuvre du cinquième jour. — 2. Ms. ኢቤ.

Le cinquième jour, il a dit : Que l'eau produise les oiseaux, les poissons, les monstres marins et les deux (monstres) [1]*, qui s'appellent Bèhèmot et Léviathan. Le cinquième jour* est donc expliqué par la prière du jeudi, dans laquelle Notre-Seigneur a fait voir les prémices de sa chair et de son sang. *Les oiseaux,* qui sont sortis le cinquième jour, sont expliqués par les apôtres, à qui il a donné sa chair, le jeudi soir. *Les poissons* sont expliqués par les saints Pères, qui ont joué dans le Schéol, et sont sortis, (délivrés) par le sang de son côté. *Les monstres marins* indiquent *Satan* et la société des Juifs. *Les animaux* indiquent le festin des saints. Tel est l'exposé et telle est l'explication du cinquième jour. Ce qui a trait au vendredi est un mystère. Le vendredi ont été créés les bêtes, les animaux et les reptiles, * c'est-à-dire les êtres rampants. *Adam* a été créé * fol. 68 r° a.
après toutes les bêtes. Ceci est donc expliqué par les princes des prêtres et la société des Juifs, qui se sont réunis à *Jérusalem,* le vendredi.

Les animaux sont expliqués par les peuples. En effet, (*Jésus*) les a choisis sur la croix. Comme quoi les peuples ont été appelés *animaux, Isaïe* a dit : *Je fais un exposé au sujet des animaux du désert,* c'est-à-dire au sujet des peuples. *Michée* a dit que *les animaux* (*domestiques*) *sont au milieu des animaux du désert.* Ceci même veut dire que le Christ a été au milieu des peu-

1. Gen. I, 20.

ኂ ፡ ይቤ ፡ ተንሥእ ፡ አንበሳ ፡ እምገዳም ። ወከመሰ ፡ ተሰምዩ ፡ አራዊት ፡ ተሰምዩ ፡ ማኅበረ ፡ አይሁድ ። ስማዕ ፡ ዘይቤ ፡ ዮሐንስ ፡ መጥምቅ ፡ ትውልደ ፡ አራዊት ፡ ምድ
* fol. 68, r° b. ር ፡ መኑ ፡ አመረክሙ ፡ ወነ*ቢያትኂ ፡ ይቤሉ ፡ አራዊት ፡ ምድር ፡ እለ ፡ ይልሕሱ ፡ መ
ሬት ፡ መሬት ፡ ይልሕሱ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘውእቱ ፡ እልወቶሙ ፡ ዘአለው ፡ ፈጣሬ ፡ ወዘይ
ትሐወሱ ፡ ዘይቤሂ ፡ እሉ ፡ እሙንቱ ፡ እለ ፡ ተሐዋስያን ፡ ሕዝብ ፡ እለ ፡ ተፈጥሩ ፡ በ
ላዕለ ፡ አዳም ፡ እለ ፡ ይነብሩ ፡ ውስተ ፡ ምድር ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ዳዊት ፡ ዘቲ ፡ ባሕር ፡
ዓባይ ፡ ህየ ፡ ዘይትሐወስ ፡ ዘአልቦ ፡ ኑ*ልቄ[1] ። ባሕርሰ ፡ ዓለም ፡ ውእቱ ። ወዘይትሐወ
ስኂ ፡ አሕዛብ ፡ እሙንቱ ።

ወከመ ፡ ምንትኑ ፡ አዳም ፡ ተፈጥረ ፡ ድኅረ ፡ ኵሉ ፡ በከመ ፡ አዳም ፡ ተፈጥረ ፡
በዕለተ ፡ ዓርብ ። ወከማሁ ፡ እግዚእነኂ ፡ ዓርገ ፡ ዲበ ፡ ዕፀ ፡ መስቀል ፡ በዕለተ ፡ ዓር
ብ ። ወይቤ ፡ ይኩኑ ፡ ፩ኵሉሙ ፡ ወአዳምሰ ፡ ተፈጥረ ፡ በዕለተ ፡ ዐርብ ፡ እንከ ፡ አርአ
* fol. 68, v° a. ያሃ ፡ ለስቅለተ ፡ እግዚእ ፡ ይእቲ ። ወእምኔሁ ፡ ሠረፀ ፡ አሕዛብ ፡ *ዕበ ፡ ጸለየ ፡ በ
ዲበ ፡ መስቀል ፡ ወይቤ ፡ ይኩኑ ፡ ፩ኵሉሙ ። ወአዳምሰ ፡ ቀፈጥረ ፡ በ፩ጠበይዕ ፡ ወ
ክርስቶስኂ ፡ ደመረ ፡ መለኮቶ ፡ ማዕከለ ፡ ትርቡዓን ። ወዕለተ ፡ ዓርብሰ ፡ አርአያሃ ፡ እ
ንከ ፡ ለስቅለተ ፡ እግዚእ ። ወበይእቲ ፡ ዕለት ፡ ዕበ ፡ ውሕዘ ፡ ደም ፡ ወማይ ፡ እምገቦ

1. Ms. ጦልቄ.

ples. *Esdras* a dit : *Lève-toi, ô lion, (venant) du désert.* Comme quoi la société des Juifs a été appelée (*troupeau de*) *bêtes,* écoute ce qu'a dit *Jean-Baptiste : Race*
* fol. 68, r° b. *de serpents, qui vous a montré*[1]*...?* * Les prophètes ont dit : *Les serpents sont* (*les bêtes*) *qui lèchent la poussière. Lèchent la poussière* veut dire la défection de ceux qui ont abandonné le Créateur. *Les êtres qui se meuvent* veulent dire la famille des reptiles, qui a été créée contre *Adam,* (et) qui demeure sur la terre, comme a dit *David : La mer est grande ; là sont les reptiles innombrables*[2]. *La mer,* c'est le monde. *Les reptiles* sont les peuples.

8. Création d'Adam. — Comment se fait-il qu'*Adam* ait été créé après tous (les êtres)? De même qu'*Adam* a été créé le vendredi, de même Notre-Seigneur est monté sur le bois de la croix le vendredi. Il a dit : *Qu'ils soient tous un*[3]. *Adam* a été créé le vendredi. C'est donc l'image du crucifiement du
* fol. 68. v° a. Seigneur. C'est d'(*Adam*) que les peuples se sont propagés. * Lorsque (le Christ) eut prié sur la croix, il a dit : *Qu'ils soient tous un. Adam* a été créé avec les quatre éléments. Le Christ aussi a uni sa divinité entre les quatre (éléments). *Le vendredi* est donc l'image du crucifiement du Seigneur. Ce jour-là, lorsque le sang et l'eau eurent coulé du côté de l'Auteur du bien, le rocher

1. Matth. III, 7. — 2. Ps. CIII, 25. — 3. Jean XVII, 11.

ሁ ፡ ለውእቱ ፡ ገበሬ ፡ ሠናያት ፡ ተሰጥቀ ፡ ከሠተ ፡ ወበአ ፡ ውእቱ ፡ ማየ ፡ ሕይወት ፡ ውስተ ፡ አፉሁ ፡ ለአዳም ፡ ወከኖ ፡ ሕይወተ ።

ወሶበ ፡ ወፅአ ፡ መንፈሱ ፡ ለእግዚእ ፡ ኢየሱስ ፡ ወረደ ፡ ውስተ ፡ ሲኦል ፡ በነፍሰ ፡ ሥጋ[1] ፡ ወበመለኮት ። ወሥጋሁሰ ፡ ተረፈ ፡ ዲበ ፡ መስቀል ። ወመለኮቱኒ ፡ ኢተ
5 ፈልጠ ፡ ካዕበ ፡ እምውእቱ ፡ ሥጋ ። በነፍሰ ፡ ሥጋሁ[2] ፡ ወበመለኮቱ ፡ አውፅአመ ፡ ለሕሩያኒሁ ፡ ወፈነዎሙ ፡ ከመ ፡ ይበኡ ፡ ውስተ ፡ ገነት ። ወይቤሎሙ ፡ ሐሩ ፡ ውስ
ተ ፡ ገነት ፡ ወፈ*ያታይ ፡ ዘየማን ፡ ውእቱ ፡ ይምራሕክሙ ። ወሰሚዖሙ ፡ ዘንተ ፡ ይ * fol. 68, v° b.
ቤሉ ፡ ጻድቃን ፡ ወይቤሉ ፡ መኑ ፡ ውእቱ ፡ ዝንቱ ፡ ፈያታይ ፡ ዘየማን ፡ አዳምኑ ፡ አ
በ ፡ ዓለም ። ወሚመ ፡ ኖኅ ። አው ፡ አብርሃምኑ ፡ አርክ ፡ እግዚእ ፡ ወሚመ ፡ ይስሐ
10 ቅ ፡ ንጹሕ ፡ አው ፡ ያዕቆብ ፡ ቅዱስ ፡ ወሚመ ፡ ሙሴ ፡ የዋህ ። አው ፡ ዳዊትኑ ፡ ሐዳ
ጌ ፡ አበሳ ፡ ወሚመ ፡ ሰሙኤል ፡ ራትዕ[3] ። አው ፡ ሰሎሞን ፡ ጠቢብ ። ወሚመ ፡ ኢዮስ
ያስ ፡ ዘአምለክ ፡ በርትዕ ። አው ፡ ሕዝቅያስኑ ፡ ዘሐረ ፡ ቅድሜሁ ፡ በጽድቅ ፡ ወበርት
ዕ ። ወሚመ ፡ ሕዝቅኤል ፡ ዘርእዮ ፡ ማእከለ ፡ እንስሳ ፡ እሳት ፡ አርባዕ ። አው ፡ መ
ኑ ፡ ውእቱ ፡ ዝንቱ ፡ ዘየሐውር ፡ ቅድመ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወዘይሰርር ፡ በፍሥሓ ። ወ
15 መኑ ፡ ውእቱ ፡ ዘይብል ፡ እግዚእነ ፡ ፈያታይ ፡ ዘየማን ፡ ይምራህክሙ ።

ወአውሥአ ፡ ፈያታ*ይ ፡ ወይቤሎሙ ፡ ኢኮንኩ ፡ አንሰ ፡ እምእለ ፡ ትቤሉ ፡ አን * fol. 69, r° a.

1. Ms. በነፍስተ ፡ ሥጋ *avec son corps de chair*, mais le contexte nous oblige de lire በነፍስ ፡ ሥጋ *avec l'âme de son corps*. — 2. Cf. note 1. — 3. Ms. ራብዕ.

s'est fendu. Elle-même, l'eau de la vie est entrée dans la bouche d'*Adam* et est devenue pour lui la vie.

9. L'entrée au ciel et le bon larron. — Lorsque l'esprit du Seigneur *Jésus* fut sorti (de son corps), il descendit dans le Schéol, avec son âme et avec (sa) divinité. Mais son corps resta sur la croix. Sa divinité n'a pas été séparée à nouveau du corps. Par l'âme de son corps et par sa divinité il a fait sortir les élus, et les a envoyés, afin qu'ils entrassent dans le paradis. Il leur a dit : *Allez dans le paradis. Que* * *le brigand, qui était à ma droite, vous conduise lui-même.* Ayant entendu ceci, les justes dirent : *Qui est ce brigand, qui était à (sa) droite? Est-ce Adam, le père du monde, ou Noé, ou Abraham, l'ami du Seigneur, ou Isaac, le pur, ou Jacob, le saint, où Moïse, le doux, ou David, qui a abandonné le péché, ou Samuel, l'intègre, ou Salomon, le sage, ou Josias, qui a rendu le culte (au Seigneur) dans la droiture, ou Ézéchias, qui est allé en présence (du Seigneur) dans la justice et dans la droiture, ou Ézéchiel, qui l'a vu entre les quatre animaux de feu? Qui est celui-ci, qui va en présence du Seigneur et qui bondit de joie? Qui est celui de qui Notre-Seigneur a dit : Que le brigand de droite vous conduise?* * fol. 68, v° b.

Le brigand répondit * et leur dit : *Quant à moi, je ne suis pas de ceux que* * fol. 69, r° a.

ትመ· ። አላ ፡ አንሰኬ ፡ ዘተሐጸብኩ ፡ እምን[እ]ስየ ፡ በደመ ፡ ሰብእ ፡ ወዳዕመ· ፡ ሕሬት ፡ ቀጸበተኒ ። ወሊተሰ ፡ እምንእስየ ፡ ስዩም ፡ ምሕረት ፡ ውስተ ፡ ልብየ ። ወለዘ ፡ ቀተልኩዎሂ ፡ ሰብእ ፡ እበኪ ፡ ዲበ ፡ ርእሱ ፡ ወአአወዩ ፡ ወይእቲኬ ፡ አብጽሐተኒ ፡ ኀበ ፡ ዛቲ ፡ ምሕረት ። ወዘንተ ፡ ብሂሎ ፡ ሰረረ ፡ በፍሥሓ ፡ ወውስተ ፡ እደዉ ፡ እኂዘ[1] ፡ መጽሐፈ ፡ እንተ ፡ ትበል ፡ አርኅው ፡ ኖኅተ ፡ አንትሙ· ፡ ሱራፌል ፡ ወኪሩቤል ፡ አርኅውነ ፡ አርኅውነ ፡ ወክግሁ ፡ ይቤሉ ፡ ጻድቃን ፡ ኵሎሙ· ። ወይቤሎሙ· ፡ ሱራፌል ፡ ኢ፡ ያርኅወክሙ· ፡ ወኪሩቤልኒ ፡ ይቤሉ ፡ ኢ፡ያበውአክሙ· ። ወሶቤሃ ፡ አርአዮ ፡ መጽሐፈ ፡ ለኪሩቤል ፡ ገኩ ፡ ፈያታዊ ፡ ዘውእቱ ፡ ደማስ ፡ ዘሀሎ ፡ ውስተ ፡ እደዉ ፡ ዘጽሐፍ ፡ በ

* fol. 69, r° b. ደመ ፡ በክር ፡ *ዘውእቱ ፡ ደመ ፡ ውእቱ ፡ እግዚእነ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወልደ ፡ አብ ፡ ዋሕድ ። ወሶበ ፡ አንበበ ፡ ውእተ ፡ መጽሐፈ ፡ ውእቱ ፡ መልአክ ፡ ገደፈ ፡ ውእተ ፡ ኵናተ ፡ ዘእሳት ፡ እምውስተ ፡ እደዉ ። ወእምዝ ፡ ቦአ[2] ፡ ቅድመ ፡ ፈያታይ ፡ ዘየማን ።

ወበመትልወ ፡ ዚአሁ ፡ ቦኡ ፡ ኵሎሙ· ፡ ጻድቃን ፡ ውስተ ፡ ገነት ፡ አዳም ፡ አበ ፡ ዓለም ፡ የበበ ። ወኖኅኒ ፡ ከበሮ ፡ ዘበጠ ፡ አብርሃም ፡ አእኰተ ፡ ወይስሐቅ ፡ ሰበሐ ፡ ወያዕቆብ ፡ ወደሰ ፡ ወሙሴ ፡ እደወ ፡ ጠፍሐ ፡ ወአሮን ፡ በረከ ። ወሰሙኤል ፡ ተፈሥሐ ። ወዳዊት ፡ ጸናጽለ ፡ አድመጸ ። ሰሎሞን ፡ አስተአጸበ ። ወሕዝቅኤል ፡ ወኢዮ·

1. Ms. አኂዘ. — 2. Ms. ቦበአ.

vous avez nommés vous-mêmes. Mais, moi, je me suis lavé, dès ma jeunesse, dans le sang des hommes. Cependant l'élection m'a fait signe. Certes, dès ma jeunesse, la miséricorde a été posée dans mon cœur. J'ai pleuré sur la tête des hommes que j'avais tués. Je me suis lamenté, et cela m'a fait parvenir vers la miséricorde. Ayant dit ceci, il bondit de joie, après avoir pris dans sa main le livre qui dit : *Ouvrez les portes, vous Séraphins et Chérubins; ouvrez-nous, ouvrez-nous*[1]. C'est ainsi que diront tous les justes. Les *Séraphins* leur diront : (*Le Seigneur*) *ne vous ouvrira pas.* Les *Chérubins* aussi diront : *Il ne vous fera pas entrer.* Aussitôt ce brigand, c'est-à-dire *Dêmas*, fit voir aux *Chérubins* le livre qui se

* fol. 69, r° b. trouvait dans sa main, et qui était écrit avec le sang du premier-né, * c'est-à-dire (avec) le sang de *Notre-Seigneur Jésus-Christ*, le Fils Unique du Père. Lorsque l'ange lui-même eut lu ce livre, il jeta le glaive de feu de sa main. Puis il entra devant le brigand de la droite.

10. Entrée des justes dans le ciel. — A sa suite, tous les justes entrèrent dans le paradis. *Adam*, le père du monde, poussait des cris de joie. *Noé* frappait du tambour. *Abraham* rendait grâces. *Isaac* glorifiait. *Jacob* louait. *Moïse* battait des mains. *Aaron* bénissait. *Samuel* se réjouissait. *David* faisait résonner les cymbales. *Salomon* admirait *Ézéchiel* et *Josias* se réjouissaient.

1. Ps. xxiii, 7.

ስያስ ፡ ተፈሥሐ ። ወኢሳይያስ ፡ ይቤ ፡ ጸባኦት ፡ ውእቱ ። ወተቅዋም ፡ ምክሩ ፡ እ
ንተ ፡ ሐለየ ። ወኢዮብ ፡ ይቤ ፡ እጉሥ ፡ በትእግሥቱ ፡ ዘይትዔገስ ፡ ኀጢአተ ፡ ዓ
ለም ። ወኤ*ርምያስ ፡ ይቤ ፡ ለሕይወትኒ ፡ መጽአ ፡ ወልድ ፡ ዋሕድ ። ወሕዝቅኤል * fol. 69, v° a.
ኒ ፡ ይቤ ፡ በጸዊት ፡ ገብሩ ፡ ይርእየነ ። ዳንኤልኒ ፡ ይቤ ፡ ራእየ ፡ ነቢያት ፡ ተአትበ ።
ወዘካርያስኒ ፡ ይቤ ፡ በርሀ ፡ ሠረቀ ፡ እምብእሲ ። አሞጽኒ ፡ ይቤ ፡ ተሰፍሐ ፡ ትፍሥሕ
ት ፡ ውስተ ፡ ኵሉ ፡ ምድር ። ወኢያሱኒ ፡ ነሥአ ፡ ክበሮ ፡ እምእደ ፡ ኖኅ ። ወኀለየ ፡
እንዘ ፡ ይብል ፡ ይትፈሣሕ ፡ ሰማይ ፡ ወትትሐሰይ ፡ ምድር ። ወኵሎሙ ፡ ገቢኤ ፡ ነቢ
ያት ፡ ዘፈኑ ፡ ወአንፈርዓጹ ፡ ወወውዑ ፡ እንዘ ፡ ይብሉ ፡ ስብሐት ፡ ሎቱ ፡ ለዘአግብአ
ነ ፡ ውስተ ፡ ዘቀዳሚ ፡ ርስትነ ፡ ለዘ ፡ በእንተ ፡ ሞቱ ፡ ሕይወተ ፡ ጸገወነ ። ወአኮ ፡ ባ
ሕቲቶሙ ፡ ዘተፈሥሑ ፡ አላ ፡ ኵሎሙ ፡ እለ ፡ ሀለው ፡ በሰማያት ፡ ወእለ ፡ በምድር ፡
ተፈሥሑ ። ወዘንተ ፡ ነገረ ፡ ዘከርነ ፡ እንበይነ ፡ ግብር ፡ ዘተፈጥረ ፡ በዕለተ ፡ ዓርብ ፡
ስብሐት ፡ ሎቱ ፡ ለፈጣሪ ፡ አሜን ።

ወበቀዳሚ*ትሰ ፡ ሰንበት ፡ አዕረፈ ፡ በሥላሴሁ ፡ ወአዘዘ ፡ ባቲ ፡ ከመ ፡ ያእርፉ ፡ እ * fol. 69, v° b.
ምግብር ። ወይእቲሰ ፡ ዕለት ፡ አምሳለ ፡ ዕረፍቶሙ ፡ ለጻድቃን ። ወባቲ ፡ አሰንበቱ ፡
መላእክተ ፡ ቅዳሴ ። ወባእዳንሰ ፡ መላእክት ፡ ተፈነው ፡ ኀበ ፡ ለአከሙ ፡ እግዚአብሔር ፡
እግዚእ ። ወእሙንቱሰ ፡ መላእክት ፡ ገጽ ፡ መላእክተ ፡ ቅዳሴ ፡ በሙ ፡ ክስበተ ፡ ለመላ

Isaïe disait : *C'est (le Seigneur) Sabaoth. Le dessein qu'il conçoit est un fondement*[1]. *Job* disait : *Il est le patient qui, dans sa patience, supporte les péchés du monde.* * *Jérémie* disait : *C'est pour (donner) la vie qu'est venu le Fils Unique.* * fol. 69, v° a.
Ézéchiel disait : *Il nous a vus dans David, son serviteur. Daniel* disait : *La vision des prophètes a été scellée*[2]. *Zacharie* disait : *Une lumière s'est levée d'entre les hommes. Amos* disait : *Le bonheur a été étendu sur toute la terre. Josué* prenait le tambour de la main de *Noé*. Il chantait, en disant : *Le ciel se réjouira et la terre exultera*[3]. Toute l'assemblée des prophètes dansait, sautait et criait, en disant : *Gloire à Celui qui nous a fait revenir dans notre premier héritage; à Celui qui, par sa mort, nous a gratifiés de la vie.* Ce ne sont pas (les prophètes) seulement, qui se sont réjouis, mais tous ceux qui se sont trouvés dans les cieux. Ceux qui (se sont trouvés) sur la terre se sont réjouis (aussi). Nous avons mentionné cet exposé au sujet de l'œuvre qui a été créée le vendredi. Gloire au Créateur! Amen.

11. Le repos du sabbat et la circoncision des anges. — C'est au premier * sabbat que (le Seigneur) s'est reposé dans sa Trinité. Il a ordonné par * fol. 69, v° b.
là qu'on se reposât de (toute) œuvre. Ce jour est le symbole du repos des justes. C'est en ce (jour) que les anges de la sanctification observent le sabbat. Les autres anges sont envoyés là où le Seigneur les députe. Les anges de la face et les anges de la sanctification ont la circoncision. Comme quoi les anges

1. Is. xlvi, 10. — 2. Dan. ix, 24. — 3. I Par. xvi, 31 (Ps. xcv, 11).

እክተ ፡ ቅዳሴ ። ወከመሰ ፡ ቦሙ ፡ ክስበተ ፡ ለመላእክተ ፡ ገጽ ፡ ወለመላእክተ ፡ ቅዳሴ ፡ ስማዕ ፡ ዘከመ ፡ ይቤ ፡ መጽሐፈ ፡ ኩፋሌ ፡ ከመገ ፡ ክስበቶሙ ፡ ለመላእክተ ፡ ቅዳሴ ፡ ርቱዕኬ ፡ ከመ ፡ ንበል ፡ ኩልነ ፡ ስብሐት ፡ ለዘ ፡ ፈጠረ ፡ ኪያነ ፡ ለሕይወት ፡ ዘለዓለ ም ፡ አሜን ።

ወከዕበ ፡ እንግር ፡ ነገረ ፡ ይቤ ፡ ይስሐቅ ፡ ወልዱ ፡ ለአባ ፡ በጸሎተ ፡ ሚካኤል ። ወ
* fol. 70, r° a. ጸሐፈ ፡ ዘንተ ፡ ሐሳበ ፡ ዐሐይ ፡ * ሐሳበ ፡ ዕለት ፡ ብሂል ፡ ዘያነግር ፡ ዘከመ ፡ ተወልዱ ፡ ተናብልት ፡ ዓበይት ፡ ዘውእቶሙ ፡ ነቢያት ፡ እምአዳም ፡ እስከ ፡ ክርስቶስ ፡ ንጉሥ ። በከመ ፡ ይብል ፡ መጽሐፈ ፡ ሕግ ፡ ፷ወ፱ግብር ፡ ተገብረ ፡ እምአዳም ፡ እስከኔሁ ፡ ፷ ወ፱ትወ·ልደ ። ወከመገ ፡ ተወ·ልደ ፡ ፷ወ፱አርእስት ፡ እምአዳም ፡ እስከ ፡ ክርስቶስ ፡ ን ጉሥ ፡

ወከመ ፡ ተረክብ ፡ ዕለተ ፡ ልደቶ ፡ ለአዳም ፡ ንሣእ ፡ ግብረ ፡ ወዘአሜሃ ፡ በረከተ ፡ ፷ወአበቅቱ ፡ ወላዕሌሁ ፡ ወስክ ፡ አ፱ጠባይአ ፡ አዳም ። ወግድፍ ፡ እምኔሁ ፡ በበ፯ ፡ ወ አእትት[1] ፡ ፷ወይተርፍ ፡ እንከ ፡ ፯ውእቱኬ ፡ ልደቱ ፡ ለአዳም ፡ አመ ፡ ፷ለሚያዝያ ።

1. Ms. ወያአትት.

de la face et les anges de la sanctification ont la circoncision, écoute comment dit le *Livre des Jubilés : Telle est la circoncision des anges de la sanctification*. Il est donc juste que nous disions tous : *Gloire à Celui qui nous a créés pour la vie éternelle! Amen.*

IV. — LES COMPUTS ET LES SYMBOLES

(QUATRIÈME TRAITÉ)

1. Exposé d'Abba Batsalota Mikâ'êl. — *Je vais faire encore un exposé*, a dit *Isaac*, fils d'*Abba Batsalota Mikâ'êl*. Il a écrit des computs (sur) le soleil,
* fol. 70, r° a. * c'est-à-dire des computs sur les dates. C'est lui qui a exposé comment sont nés les grands ambassadeurs, c'est-à-dire les prophètes, depuis *Adam* jusqu'au Christ-Roi, comme a dit le livre de la Loi : *Vingt-deux œuvres ont été faites depuis Adam jusqu'au (Christ)*, (c'est-à-dire) vingt-deux générations. Telles sont les vingt-deux générations principales depuis *Adam* jusqu'au Christ-Roi.

2. Jour de la naissance d'Adam. — Pour trouver le jour de la naissance d'*Adam*, prends une œuvre, puis une bénédiction (et) une épacte; ajoute à cela les quatre éléments (constitutifs) d'*Adam;* divise par sept et retranche un; il restera donc sept; c'est donc (le jour de) la naissance d'*Adam*, le sept Miyâzyâ.

ዝኩ ፡ አዳም ፡ ቀዳማዊ ፡ ሶበ ፡ ስሕተ ፡ ወዕ*አ ፡ እምገነት ፡ ወእግዚእነ ፡ ወረደ ፡ * fol. 70, r° b.
ከመ ፡ ያድኅኖ ፡ ለአዳም ፡ እምግብርናት ። አዳምሰ ፡ ወዕአ ፡ እምርስቱ ፡ በዕለተ ፡ ዓር
ብ ። ወእግዚእነሂ ፡ ወዕአ ፡ ቀራንዮ ፡ በዕለተ ፡ ዓርብ ፡ በሀየ ፡ ከመ ፡ ይሰቀል ። አዳም ፡
በልዐ ፡ በ፫ሰዓት ። ወበከ[መ] ፡ አዳም ፡ ወሐዋን ፡ አደመ·[1] ፡ ዕፀ ፡ ገነት ። ወከማ
ሁ ፡ እግዚእነሂ ፡ ተቀስፈ ፡ ዘባኖ ፡ እስከ ፡ ውኅዘ ፡ ደም ፡ ፵፪ዜ ፡ በጥብጣቤ ። ወበዕድሰ ፡
ቅስፈታቲ ፡ እንተ ፡ ጸረ ፡ እግዚእነሂ ፡ ዘኢንክል ፡ ጎልቆቶ[2] ፡ ወአዳምሰ ፡ ሶበ ፡ ወዕአ ፡
እምገነት ፡ ወሀበ ፡ እግዚእነ ፡ ፲ወ፪አልሀምቲ ፡ ወለሐዋንሂ ፡ ወሀበ ፡ ከማሁ ፡ ወአንሐ
ብኒ ፡ ወጽኡ ፡ ምስሌሃ ፡ እምገነት ። ወአባግዕኒ ፡ በ፷፭ተባዕት ፡ ወአንስት ፡ ወዕኡ ፡ ምስ
ሌሃ ፡ ወአጣሊኒ ፡ *በ፷፭ተባዕት ፡ ወአንስት ፡ ወዕኡ ፡ ምስሌሃ ። ወአብቅልኒ ፡ በ፱፱፱ * fol. 70, v° a.
ተባዕት ፡ ወአንስትኒ ፡ ምስሌሃ ።

ወእምብገሪነ[3] ፡ ገመ·ቶመ· ፡ ከልአመ· ፡ እግዚአብሔር ፡ ውሉደ ። ወእምአዕዋመ ፡
ገነትኒ ፡ ወሀበ ፡ ካዕበ ፡ ወገወእቱ ፡ አትክልት ፡ ዘአውጽአመ· ፡ እምገነት ፡ አዳም ።
ወኤልያስ ፡ ፱ዘውእቱ ፡ መ·ገ ። ወበእንተገ ፡ ይቤ ፡ ኦሪት ፡ ምድረ ፡ ኤልያስ ፡ ዘዘይ
ት ፡ ወሮማን ፡ ፱ ፡ ናርዱ ፡ ፫ዘውእቱ ፡ ናርጌ ፡ ወከርካዕ ፡ ፱ዘውእቱ ፡ ለይመ·ን ፡ ዘ
ብዙኅ ፡ ፍሬሁ ። እንጐታት ፡ ፭ዘውእቱ ፡ ትርንጉ ። ተምር ፡ ፯ወለወገ ፡ ወገወገ ፡

1. Ms. አድምዉ; ici I, 2 (አደመ) a le sens de IV, 2 (አስተአደመ). — 2. Ms. ሞልቆቶ. — 3. Ms. ወአብገነ.

3. Adam et Jésus. — *Adam*, le premier (homme), lorsqu'il eut péché, sortit * du jardin. Notre-Seigneur est descendu (du ciel) afin de sauver *Adam* * fol. 70, r° b.
de l'esclavage. *Adam* est sorti de son héritage le vendredi. Notre-Seigneur aussi est sorti pour le Calvaire le vendredi, afin d'y être crucifié. *Adam* a mangé (le fruit) à trois heures. De même qu'*Adam* et *Eve* se sont délectés de l'arbre du jardin, de même Notre-Seigneur a été flagellé sur son dos, au point que le sang a coulé quarante fois sous les lanières. Quant aux autres coups qu'a supportés aussi Notre-Seigneur, nous ne pouvons pas les compter. Quand *Adam* fut sorti du jardin, Notre-Seigneur lui donna douze bœufs. A *Ève* aussi il donna la même chose. Les abeilles sont sorties avec elle du jardin. Les moutons sont sortis avec elle, cinq par cinq, mâles et femelles. Les boucs * sont sortis avec elle, cinq par cinq, mâles et femelles. Les mulets * fol. 70, v° a.
(sont sortis) avec elle, deux par deux, mâles et femelles.

Le Seigneur détourna (ses) enfants de l'intensité de leur fornication. Il (leur) donna aussi (plusieurs) des arbres du jardin, c'est-à-dire les plantations qu'*Adam* avait fait sortir du jardin, (à savoir) : un olivier, c'est-à-dire un *mouz;* c'est pourquoi la Loi dit : *La terre de l'élyâs (olivier), qui est l'olivier;* 2 grenadiers; 3 nards, c'est-à-dire des *nârgê;* 4 noisetiers, c'est-à-dire des *laymoun*, dont les fruits sont nombreux; 5 mandragores, c'est-à-dire des *terengue;* 6 dattiers; des amandiers; des noisetiers; (des plantes à) sucre; des vignes;

ወሰከር ። ወይን ፡ ወተበል ፡ ዘውእቱ ፡ እንሰት[1] ። ወዘንተ ፡ ኩሎ ፡ ወሀብዎ ፡ ሱራፌ
ል ፡ ወኪሩቤል ፡ ለትእዛዘ ፡ እግዚአብሔር ፡ ሕያው ። ወወፅአ ፡ አዳም ፡ እምገነት ፡
* fol. 70, v° b. *ወአሜሃ ፡ በከዩ ። ምስሌሁ ፡ መላእክት ፡ እለ ፡ የአቅቡ ፡ ዕፀ ፡ ገነት ፡ ወአስተፋነው
ዎ ፡ ፲ወ፪ምእራፍ ። ወበእንተዝ ፡ ይደልዎ ፡ ለሰብእ ፡ ከመ ፡ ያስተፋኑ ፡ ቢጾ ፡ እንግ
ዳ ። ወበከመ ፡ ተከለ ፡ አዳም ፡ አትክልተ ፡ ገነት ፡ ወከማሁ ፡ እግዚእነሂ ፡ ተከለ ፡ በም
ጽአቱ ፡ ፲ወ፪ሐዋርያት ፡ ፸፪አርድእት ፡ ዘዘዚአሁ ፡ ገደሎሙ ፡ ለኵሎሙ ፡ ቅዱሳን ።
ወዘንተ ፡ ነገረ ፡ ዘከርነ ፡ እንበይነ ፡ ፍጥረቱ ፡ ለአዳም ።

ወካዕበ ፡ ንዜኑ ፡ ካልአ ፡ ነገረ ፡ በእንተ ፡ ልደቱ ፡ ለሄኖክ ፡ ዘውእቱ ፡ ሳብዕ ፡ እ
ምአዳም ፡ ወእምእመ ፡ ልደቱ ፡ አቀባ ፡ ለጽድቅ ፡ ወርእየ ፡ ኩሎ ፡ ዘይከውን ፡ ወአ
* fol. 71, r° a. ንከረ ። ወአዲ ፡ ርእየ ፡ በእንተ ፡ ዐሐይ ፡ ወወርኀ ፡ ወከዋክብ*ት ። ወነቢያትሰ ፡ እን
ከ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ፡ ኩሎሙ ።

ወሄኖክኒ ፡ ጸሐፈ ፡ ኑባሬ ፡ ፲ወ፪ሰንበታተ ፡ ወእግዚአብሔርሂ ፡ አብ ፡ ጸሐፈ ፡ በ
ዓጸብዒሁ ፡ ፲ቃላተ ፡ ወይቤ ፡ ሄኖክ ፡ በቀዳሚት ፡ ሰንበት ፡ ተወለድኩ ፡ ወእስከ ፡ ም
ጽአተ ፡ ጽድቅ ፡ እትጌገስ ፡ ወገዚኒ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ ወልድ ፡ ውእቱ ። እስመ ፡ በቀዳ
ሚት ፡ ሰንበት ፡ ኮነ ፡ ዕረፍት ። ወበ ፡ ልደቱ ፡ ለእግዚእነ ፡ ኮነ ፡ እረፍተ ፡ ለኵሉ ፡
ፍጥረት ። ወእስከ ፡ መጽአ ፡ ጽድቅ ፡ እትጌገስ ፡ ዘይቤሂ ፡ ወሄኖክሰ ፡ ይጸንሕ ፡ እስ

1. Ms. ህየንሳት.

des bananiers, c'est-à-dire des *musa ensete*. Tout ceci, les *Séraphins* et les *Chérubins* le lui donnèrent, sur l'ordre du Seigneur vivant. *Adam* sortit du jardin.
* fol. 70, v° b. * Alors les anges, qui gardaient l'arbre du jardin, pleurèrent avec lui et l'accompagnèrent 12 stades. C'est pourquoi il convient à l'homme d'accompagner son prochain, l'étranger. De même qu'*Adam* a planté les plantations du jardin, de même Notre-Seigneur aussi a institué [1], dans sa venue, 12 apôtres et 72 disciples. L'ascèse de tous les saints est variée. Nous avons mentionné cet exposé-ci au sujet de la création d'*Adam*.

Nous énonçons encore un autre exposé au sujet de la naissance d'*Hénoch*, qui est le septième depuis *Adam*. Dès sa naissance, il a gardé la justice. Il a vu tout ce qui surviendrait et il a été étonné. De plus, il a eu des visions [2]
* fol. 71, r° a. touchant le soleil, la lune et les étoiles. * Les prophètes sont donc tous le symbole du Fils.

4. Les semaines d'Hénoch. — Quant à *Hénoch*, il a décrit l'institution [3] des 12 semaines. Mais le Seigneur, le Père, a écrit de ses doigts dix mots. *Hénoch* a dit : *La première semaine, j'ai été engendré, et jusqu'à la venue de la Justice je patienterai*. Cet exposé est au sujet du Fils. En effet, c'est au premier sabbat qu'est survenu le repos. C'est par la naissance de Notre-Seigneur qu'est survenu le repos pour toutes les créatures. *Jusqu'à ce que la*

1. M. à m. « a planté ». — 2. M. à m. « a vu ». — 3. Sens : « les lois ».

ከ ፡ አሜሃ ፡ ወበካልዕት ፡ ሰንበት ፡ ርእየ ፡ ሄኖክ ፡ ከመ ፡ በቁለ[1] ፡ እከይ ፡ ወጕሕሉ
ት[2] ፡ ወብዚ ፡ ይድጎን ፡ ብእሲ ፡ ይቤ ፡ ወበእሲሰ ፡ ዘይቤ ፡ ኖኅ ፡ ውእቱ ፡ ዘይድጎን ፡
እማየ ፡ አይኅ ፡ *ወካልዕት ፡ ሰንበት ፡ ዘይቤሂ[3] ፡ መዋዕሊሁ ፡ ይእቲ ፡ ወበመዋዕሊ * fol. 71, r° b.
ሆሙ ፡ ለቃየል ፡ ወለደቂቁ ፡ በቁለ ፡ ሕገ[4] ፡ እከይ ፡ ወጕሕሉት ፡ ወላዕለ ፡ አዳምሂ ፡
እለ ፡ ተመክሑ ፡ ዘውእቶሙ ፡ መላእክት ፡ ለቢሶሙ ፡ ሥጋ ፡ ተምህሩ ፡ ሜቢያ ፡ ኀጢ
አተ ፡ ወእልክቱኬ ፡ አርአዩ ፡ ኵሎ ፡ ግብረ ፡ ዘርእዩ ፡ በሰማይ ፡ ወኀጢአትሰ ፡ ተም
ህሩ ፡ በእንተ ፡ ትምክህቶሙ ፡ በእንተ ፡ ዘለብሱ ፡ ሥጋ ፡ ወበእንተዝኬ ፡ ኢይደልዎ ፡
ለሰብእ ፡ ተመክሖ ፡ ወብዑዕሰ ፡ ዘሞኦ ፡ ለሰይጣን ፡ እንዘ ፡ ለባሴ ፡ ሥጋ ፡ ውእቱ ፡
ቃየል ፡ እንከ ፡ አቡሁ ፡ ለሄኖኅ ፡ ወሄኖኅ ፡ ወለደ ፡ ለጋይዳድ ፡ ወጋይዳድ ፡ ለመላልዔ
ል ፡ ወመላልኤልኒ ፡ ለማቱሳላ ፡ ወማቱሳላ ፡ ለለሜኅ ፡ ወለሜኅሰ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለሰ
ይጣን ፡ እንከ ፡ ወለቃ*የልሰ ፡ ቀተሎ ፡ ለሜኅ ፡ ዘውእቱ ፡ ሳብእ ፡ እምውሉዱ ፡ ወለ * fol. 71, v° a.
አዳምኒ ፡ ቀተሎ ፡ ሰይጣን ፡ ዘውእቱ ፡ ሳብዕ ፡ እምጒንብር ፡ እለ ፡ ተፈጥሩ ፡ በዕለተ ፡
እሁድ ፡ ወለቃየልሰ ፡ ተበቀለ ፡ ሎቱ ፡ በፌወጒአይነ ፡ ዝናማት ፡ ወለአዳምኒ ፡ ተበቀ
ለ ፡ ሎቱ ፡ በፌወጒዘመደ ፡ ባሕር ፡ ተዐዊሮ ፡ እሉ ፡ እመንቱ ፡ እለ ፡ ዘከረ ፡ ሉቃስ ፡ ወ
ንጌላዊ ፡

ንግበእኬ ፡ በእንተ ፡ ዘይቤ ፡ ሄኖክ ፡ በሣልስት ፡ ሰንበት ፡ ይቤ ፡ ሄኖክ ፡ ይሳረ

1. Ms. በቀለ. — 2. Ms. ወጉሕሉት. — 3. Ms. ዘይ ፡ ይቤሂ. — 4. Ms. ሐጋ.

Justice soit venue je patienterai veut dire qu'*Hénoch* attendra jusqu'alors. *La seconde semaine, Hénoch* a vu que le mal et la ruse avaient augmenté. *C'est en cette semaine que l'homme a été sauvé,* dit-il. *L'homme* veut dire *Noé*, qui a été sauvé de l'eau du déluge. * *La seconde semaine* veut dire les jours (du * fol. 71, r° b.
déluge). Dans les jours de *Caïn* et de ses fils, l'habitude du mal et de la ruse augmenta. Ceux qui se sont glorifiés vis-à-vis d'*Adam* sont les (mauvais) anges. Ayant revêtu un corps, ils ont appris un grand péché. Ceux-ci ont donc fait voir toute l'œuvre qu'ils avaient vue dans le ciel. Le péché, ils (l')ont appris à cause de leur orgueil, parce qu'ils avaient revêtu un corps. C'est pourquoi il ne convient pas à l'homme de se glorifier. Bienheureux est celui qui vaine *Satan,* tout en étant revêtu d'un corps. *Caïn* est donc le père d'*Hénoch*. *Hénoch* a engendré *Gâydâd ; Gâydâd : Malâl'êl ; Malâl'êl : Mâtousâlâ ; Mâtousâlâ : Lamech*. *Lamech* est donc le symbole de *Satan*. * *Lamech a tué Caïn,* c'est-à-dire le * fol. 71, v° a.
septième de ses fils. *Satan aussi a tué Adam,* c'est-à-dire la septième des sept œuvres, (celle) qui avait été créée le dimanche. Le Seigneur a puni *Caïn* par les 77 (jours) du déluge de pluie. Il a puni aussi *Adam,* lorsque (*Noé*) fut porté sur la mer avec les 77 familles (d'animaux). Ce sont eux qu'a mentionnés *Luc l'Évangéliste*.

Revenons donc à ce qu'a dit *Hénoch*. *La troisième semaine,* a dit *Hénoch,*

ይ ፡ ብእሲ ፡ ለተክለ ፡ ጽድቅ ፡ ዘውእቱ ፡ አብርሃም ። ወበራብዕ ፡ ሰንበት ፡ ይጼዋዕ ፡ ብእሲ ፡ ወዐፀድ ፡ ይትገበር ፡ ለሙሴ ። ብእሲሰ ፡ ዘይቤ ፡ ሙሴ ፡ ውእቱ ፡ ዘተጸውዓ ፡ ወበኮሬብ ፡ ወዐፀድ ፡ ይትገበር ፡ ለሙሴ ፡ ዘይቤ ፡ ደብተራ ፡ እስራኤል ፡ ውእቱ ፡ ዘተገ
* fol. 71, v° b. ብረ ፡ በኪን ። ወበኀምስ ፡ ሰንበት ፡ ይትራአይ ፡ ራእይ ፡ ዘ*ውእቱ ፡ ዘመነ ፡ ነቢያት ። ወበሣድስ ፡ ሰንበት ፡ ይቤ ፡ ወበቂ ፡ የዐርግ ፡ ብእሲ ፡ ወይዘረዉ ፡ ዘመደ ፡ ሥርወ ፡ ሕ ራይ ። ወብእሲሰ ፡ ዘይቤ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ፡ ዘየዓርግ ፡ ዲበ ፡ መስቀል ። ወሥርው ኒ ፡ ተዘርው ፡ ዘይቤሂ ፡ ቤተ ፡ እስራኤል ፡ እመንቱ[1] ፡ እለ ፡ ተዘርው ፡ በስቅለቱ ።

ወበሳብእትሰ ፡ ሰንበት ፡ ዘይቤሂ ፡ ይትወሀብ ፡ ላቲ ፡ ክዕበተ ፡ መንፈስ ፡ ትምህር ት ፡ ዛቲ ፡ ይእቲ ፡ ዘመኖመ ፡ ለእለ ፡ የአምኑ ፡ በምጽአቱ ፡ ለእግዚእ ። ወክዕበተ ፡ ት ምህርትሂ ፡ ዘይቤ ፡ ዘውእቱ ፡ ብሉይ ፡ ወሐዲስ ። ወትከውን ፡ ይእቲ ፡ ትውልድ ፡ ዕ ለተ ፡ ይብል ፡ ከመዝ ፡ በእንተ ፡ ዕለተ ፡ ሮሜ ፡ ረባዕያን ፡ እለ ፡ ይብልዎመ ፡ ለአም ላክ ፡ እንዘ ፡ ሰብእ ፡ ኮነ ፡ እግዚእ ፡ ወንሕነሰ ፡ ንብል ፡ እንዘ ፡ አምላክ ፡ ውእቱ ፡ ኮነ ፡
* fol. 72, r° a. *ሰብአ ፡ እግዚእነ ፡ ወኢተፈልጠ ፡ መለኮቱ ፡ እምትስብእቱ ፡ ኢሰዐተ ፡ ወኢሐተ ፡ ወ ኢክመ ፡ ቅጽበተ ፡ ዐይን ። ወአርዮስኒ ፡ ዐለወ ፡ ትስብእቶ ፡ ለወልድ ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡

1. Dans ms. ውእቱ est écrit de première main; une seconde main a écrit en surcharge ወ·ን entre እ et ቱ.

(*le Seigneur décida de*) *choisir un homme pour l'implantation de la justice*, c'est-à-dire *Abraham. La quatrième semaine, un homme a été appelé. Un enclos a été fait pour* (*les Israélites*). *Un homme* veut dire *Moïse*, qui a été appelé à *Horeb. Un enclos a été fait pour* (*les Israélites*) veut dire le tabernacle d'*Israël*, qui a été fait avec
* fol. 71, v° b. art. *La cinquième semaine, une vision a été vue*, * c'est-à-dire l'époque des prophètes. *La sixième semaine*, a dit (*Hénoch*), *un homme est monté. Les familles de la souche choisie ont été dispersées. Un homme* veut dire le Christ, qui est monté sur la croix. *La souche, qui a été dispersée,* veut dire la maison d'*Israël*, qui a été dispersée par le crucifiement (du Christ).

La septième semaine, a dit (*Hénoch*), *le double de l'esprit de la doctrine a été donné*. C'est l'époque de ceux qui croiront à la venue du Seigneur. *Le double de la doctrine* veut dire l'Ancien et le Nouveau Testament. *Cette génération-ci deviendra perverse*[1]. (Le Seigneur) a parlé ainsi à cause de l'hérésie de *Rome. Les quatrinitaires* sont ceux qui appellent Dieu (l'humanité de Notre-Seigneur), alors que le Seigneur est devenu homme. Pour nous, nous disons : *Alors qu'il*
* fol. 72, r° a. *était Dieu, Notre-Seigneur est devenu * homme, et sa divinité n'a pas été séparée de son humanité, une seule heure, ni même un instant. Arius* a nié l'Incarnation du Fils, lorsqu'il a dit : *Dieu n'a pas été engendré de la femme.* D'autres aussi

1. Luc xi, 29.

አምላክ ፡ ኢተወልደ ፡ እምብእሲት ፡ ወከልአንሂ ፡ አምጽኡ ፡ ዕልወታቲ ፡ ብዙኀን ፡ ዘዘ
ዚአሁ ፡ ወከኑ ፡ ማሕተመ ፡ ሲኦል ።

ወበሣምንትሂ ፡ ሰንበት ፡ ይቤ ፡ ይትወሀብ ፡ ላቲ ፡ ሰይፍ ፡ ዛቲ ፡ ሰንበት ፡ ዘመነ ፡ ፫፻፲፰ዉጽርቶሳን ፡ ሃያማኖት ፡ ወሰይፍሂ ፡ ዘይቤ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ። ወበ
ሣምንት ፡ ሰንበት ፡ ይቤ ፡ ይትሐነጽ ፡ ቤተ ፡ መንግሥት ፡ ወቢይ ፡ ዘውእቶን ፡ አብያ
ተ ፡ ክርስቲያናት ፡ እለ ፡ ተሐንጻ ፡ በዘመነ ፡ ቈስጠንጢኖስ ፡ ንጉሥ ። ወታስዕ ፡ ሰንበ
ት ፡ ዘይቤ ፡ ዘመነ ፡ አላዊያን ፡ ውእቱ ፡ አዕርክ*ቲሆሙ ፡ ወአስማቲሆሙ ፡ ለእሙንቱ ፡ ወዓስርትሂ ፡ ሰንበት ፡ ዘይቤ ፡ ዘመነ ፡ ሐሳዊ ፡ መሲሕ ፡ ውእቱ ፡ ዘውእቱ ፡ ሕልቀ
ተ ፡ ዓለም ። ወአሜሃ ፡ ይትፈጸም ፡ ኵሉ ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ዳንኤል ፡ ነቢይ ፡ አሜሃ ፡
ሕልቀቱ ፡ ለዓለም ፡ ወዘንተ ፡ ኵሎ ፡ ርእየ ፡ ሄኖክ ፡ ዘእንበለ ፡ ይኩን ።

ሄኖክ ፡ ነቢይ ፡ ዘከመ ፡ ተወልደ ፡ ከመ ፡ ትርከብ ፡ ንሣእ ፡ ፬አስማተ ፡ ወርኀ ፡ ወ
፯መሳክዊሃ ፡ ለሰማይ ፡ ወ፪አስማቲሃ ፡ ለፀሐይ ፡ ስመ ፡ ዚአሁ ፡ ወስመ ፡ ወልዱ ፡ ወግ
ድፍ ፡ ወ፯፩ጊዜ ፡ ወይተርፍ ፡ ፯ፍጹመ ፡ ውእቱኬ ፡ ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለሄኖክ ፡ አመ ፡ ፯
ለኅዳር ።

ወከመ ፡ ይትረከብ ፡ ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለኖሕ ፡ ንሣእ ፡ እንከ ፡ ስሞ ፡ ወስመ ፡ እመ ፡ ወስመ ፡ ፫ደቂቁ ፡ ስመ ፡ ብእሲቱ ፡ ወስመ ፡ አንስትያ ፡ ደቂቁ ፡ ወበረከት ፡ አ*ሜሃ ፡ * fol. 72, r° b. * fol. 72, v° a.

ont apporté de nombreuses et diverses hérésies et ont été marqués du sceau du *Schéol*.

La huitième semaine, a dit (*Hénoch*), *une épée sera donnée*. Cette semaine est l'époque des 318 orthodoxes[1]. *Une épée* veut dire le Verbe du Seigneur. *La huitième semaine,* a dit (*Hénoch*), *sera bâtie la maison du grand royaume,* c'est-à-dire les églises qui ont été bâties à l'époque du roi *Constantin*. *La neuvième semaine* veut dire l'époque des hérétiques. * Les amis et les noms de ceux-ci (sont connus). *La dixième semaine* veut dire l'époque du faux Messie, c'est-à-dire la fin du monde. *Alors tout sera consommé*[2], comme dit le prophète *Daniel*. Alors ce sera la fin du monde. *Hénoch* a vu toutes ces (choses), avant qu'elles ne survinssent. * fol. 72, r° b.

5. Jour de la naissance de quelques prophètes. — Hénoch. — Pour trouver comment le prophète *Hénoch* est né, prends les quatre noms de la lune et des sept planètes du ciel, les deux noms du soleil, son propre nom et le nom de son fils. Retranche six une fois. Il restera sept exactement. C'est donc le jour de la naissance d'*Hénoch*, le sept Ḥedâr.

6. Noé. — Pour que soit trouvé le jour de la naissance de *Noé*, prends donc son nom, le nom de sa mère, le nom de ses trois enfants, le nom de sa femme, le nom des femmes de ses enfants, une bénédiction. * puis deux * fol. 72, v° a.

1. Les Pères du concile de *Nicée*. — 2. Dan. IX, 27.

፪ወአበቅቱ ፡ ወፎግድና ፡ ፯ወይተርፍ ፡ እንከ ፡ ፯ውእቱኬ ፡ ልደቱ ፡ ለኖኅ ፡ አመ ፡ ፯ ለሚያዝያ ።

ወበዕለተ ፡ ተወልደ ፡ ኖኅ ፡ ነበበ ፡ ስብሐተ ፡ እንዘ ፡ ይሔምር ፡ ዘደኃሪ[1] ፡ ዅነተ ፡ ዘሰብሐ ፡ ሕፃናት ፡ በኢያቲ ፡ ሆሳዕና ፡ ናሕ ፡ እንከ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ። ስማዕ ኬ ፡ እንግርከ ፡ ናሕሰ ፡ ገብረ ፡ ታቦተ ፡ አምሳሊሃ ፡ ለቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወቆመ ፡ ፭፻ ዘይቤሂ ፡ አምሳለ ፡ ፭፻፬ጽ ። ወግድመ ፡ ፫፻፲በእመት ፡ ዘይቤሂ ፡ አምሳለ ፡ ፫፻፲ወ፯ርቱ ዓን ፡ ሃይማኖት ። ወፀንሩ ፡ ዘይቤሂ ፡ አምሳለ ፡ ፴ፍሬሆመ ፡ ለመሃይምናን ፡ ሕጽበተ ፡ ማየ ፡ አይኅ ፡ ዘአንፈሰ ፡ መዓቶ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ አምሳለ ፡ ጥምቀት ፡ ዘአንፈሰት ፡ ነፍሰ ፡ እምአምልኮ ፡ ጣኦት ፡ በከመ ፡ ይቤሉ ፡ ሐዋርያት ፡ ዘአምነ ፡ በአብ ፡ *ወወል ድ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ አንፈሰ ፡ እምአምልኮ ፡ ጣዖት ።

* fol. 72, v° b.

ወጸበግኅ ፡ ዘሐረደ ፡ ኖሕ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ፡ ውእቱ ። ወኖሕኒ ፡ ዘሰትየ ፡ ወይነ ፡ ወኖመ ፡ ወአምሳለ ፡ ንዋመ ፡ ለወልድ ፡ በጊዜ ፡ ሕማሙ ። ወክም ፡ ዘሰሐቀ ፡ ላዕለ ፡ እርቃኑ ፡ ለኖኅ ፡ አምሳለ ፡ ማሕበረ ፡ አይሁድ ፡ እለ ፡ ሰሐቁ ፡ ላዕለ ፡ ኢየሱስ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ወንጌላዊ ፡ ወተሳለቁ ፡ ላዕሌሁ ፡ ወሰሐቅዎ ። ወሴም ፡ ወያፌት ፡

1. Ms. ዘዳኃሪ.

épactes. Retranche deux. Il restera donc sept. Sept est donc (le jour de) la naissance de *Noé*, le sept Miyâzyâ.

7. Noé, symbole du Fils. — Le jour où il est né, *Noé* a exprimé des louanges (au Seigneur), en montrant la scène ultérieure, dans laquelle les enfants ont loué (le Seigneur), à la procession de l'Hosanna. *Noé* est donc le symbole du Fils. Écoute donc que je t'expose. *Noé* a fait *l'arche*, symbole de l'Église. *Cinq cents (animaux) s'y sont tenus.* Cela veut dire le symbole des cinq cents compagnons. *La largeur (de l'arche) était de trois cents coudées.* Cela veut dire le symbole des trois cent dix-huit orthodoxes. *Les trente (coudées) de hauteur* veulent dire le symbole des trente fruits des fidèles. *Le lavage par l'eau du déluge*, qui a calmé la colère du Seigneur, est le symbole du baptême, qui a détaché les âmes du culte des idoles, comme ont dit les apôtres : *Celui qui croit au Père,* * *au Fils et à l'Esprit-Saint, (se) détache du culte des idoles.*

* fol. 72, v° b.

L'unique brebis que *Noé* a égorgée est le symbole du Fils. *Noé, qui a bu du vin et a dormi,* est le symbole du sommeil du Fils, au temps de sa Passion. *Cham, qui a ri de la nudité de Noé,* est le symbole de la société des Juifs, qui ont ri de *Jésus*, comme dit l'Évangéliste : *Ils se sont moqués de Lui et ils ont ri de Lui*[1]. *Sem et Japhet, qui ont pris le vêtement de leur père et ont couvert sa nudité*, sont le symbole de *Joseph* et de *Nicodème*, qui ont

1. Matth. xxvii, 29.

እለ ፡ ነሥኡ ፡ ልብሰ ፡ ወከደኑ ፡ እርቃነ ፡ አቡሆሙ ። ፡ አምሳለ ፡ እሉ ፡ ዮሴፍ ፡ ወኒ
ቆዲሞስ ፡ እለ ፡ ገነገዎ ፡ ለእግዚእነ ። ፡ ወንቅሐቱ ፡ ለኖሕ ፡ አምሳለ ፡ ትንሣኤሁ ፡
ለክርስቶስ ፡ ንጉሥ ። ፡ ወቋዕ ፡ በላሜ ፡ መልእክቱ ፡ አምሳለ ፡ ይሁዳ ፡ በላሜ ፡ ም*ግ * fol. 73, r° a.
ቡ ፡ ሠራቂ ፡ አስከሬን ፡ ወሠያጢ ፡ እግዚኡ ። ፡ አይሁዳ ፡ ለምንትኑ ፡ ሰረቀ ፡ ይመስለ
ከኑ ፡ ዘረባሕክ ፡ አከኑ ፡ ርእሰክ ፡ ሐሙልክ ። ፡ ወርግብ ፡ ቀዳሚት ፡ ዘፈነዋ ፡ ኖኅ ፡ አ
ምሳለ ፡ አሪት ፡ ይእቲ ፡ እንተ ፡ ተፈነወት ፡ በሰኖ ። ፡ ወኢረከበት ፡ ኀበ ፡ ታዕርፍ ፡ ዘ
ይቤ ፡ በእንተ ፡ ሕዝበ ፡ አሪት ፡ ዘኢረከቡ ፡ ዕረፍተ ፡ በቀዳሚት ፡ ሕግ ። ፡ በከመ ፡ ይ
ቤ ፡ ዘካርያስ ፡ ወኢያዕረፈ ፡ ዘይበውዕኒ ፡ ወዘይወፅእኒ ፡ እምሕማም ፡ ዝኒ ፡ ብሂል ፡
ዘይመውትኒ ፡ ወዘይትወለድኒ ፡ ኢያዕረፈ ፡ እምሕማመ ፡ ሲኦል ። ፡ ወካልእትኒ ፡ ርግብ ፡
ዘተፈነወት ፡ እምኀበ ፡ ኖኅ ፡ ትመስል ፡ ይእቲኒ ፡ አምሳለ ፡ ወንጌል ። ፡ ወቁጽለ ፡ ዘይት
ኒ ፡ ዘውስተ ፡ አፋሃ ፡ ለርግብ ፡ አምሳለ ፡ ትስብእቱ ፡ ለእግዚእነ ፡ ዘጽሑፍ ፡ *ዘውስ * fol. 73, r° b.
ተ ፡ ወንጌል ፡ ወልደ ፡ ዳዊት ፡ ወልደ ፡ አብርሃም ፡ ዘይብል ፡ ወገብኑ ፡ ውእቱ ፡ ነገሩ ፡
ለኖኅ ፡ ዘከመ ፡ ኮነ ፡ አርአያሁ ፡ ለወልድ ፡ ዋሕድ ። ፡

ሣልስ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ ዘከመ ፡ ተወልደ ፡ አብርሃም ። ፡ ወከመ ፡ ትርከብ ፡ ዕለተ ፡
ልደቶ ፡ ለአብርሃ[ም] ፡ ንሣእ ፡ ለከ ፡ ኀ̈ልቈ[1] ፡ ፳ወ፪ አበው ፡ ወእመ ፡ አቡሁ ፡ ወእመ ፡

1. Ms. ኖልቈ.

enseveli Notre-Seigneur. *Le réveil de Noé* est le symbole de la résurrection du Christ-Roi. *Qou'à, qui a dévoré sa fonction,* est le symbole de *Judas,* qui a dévoré * sa charge, (lui) le voleur de la bourse, le vendeur de son Sei- * fol. 73, r° a.
gneur. O *Judas,* pourquoi as-tu volé? Te semble-t-il que tu aies gagné? Ne t'es-tu pas perdu toi-même? *La première colombe* que *Noé* a envoyée est le symbole de la Loi, qui a été envoyée au *Sinaï*. (*La colombe*) *n'a pas trouvé où se reposer*[1] veut dire le peuple de la Loi, qui n'a pas trouvé le repos dans la première Loi, comme a dit *Zacharie : Celui qui entre et celui qui sort, ne se repose pas de (ses) souffrances.* Ceci veut dire que celui qui meurt et celui qui naît, ne se repose pas des souffrances du *Schéol*. (Il y a) aussi *une seconde colombe* qui a été envoyée par *Noé*. Celle-ci exprime le symbole[2] de l'Évangile. *Le feuillage d'olivier* qui était dans le bec de la colombe, est le symbole de l'Incarnation de Notre-Seigneur, qui est décrite * dans l'Évangile. (*Notre-* * fol. 73, r° b.
Seigneur est) *fils de David, fils d'Abraham,* dit (l'Évangile). Tel est l'exposé de *Noé,* (l'exposé de la manière) dont il est devenu l'image du Fils Unique.

8. Naissance d'Abraham. — Le troisième exposé traite comment est né *Abraham*. Pour trouver le jour de la naissance d'*Abraham,* prends le nombre des vingt et un Pères, le nom de son père, le nom de sa mère. Les vingt et un (Pères) sont, disons-nous, le symbole d'*Abraham*. (Prends) une béné-

1. Gen. VIII, 9. — 2. M. à m. « ressemble au symbole ».

እሙ ፡ ወጀወፅሰ ፡ ዘንቤ ፡ ምሳሌሁ ፡ ለአብርሃም ፡ ወበረከት ፡ አሜሃ ፡ ፩አበቅቱ ፡ ወፍግ ድፍ ፡ እንከ ፡ በበጊወይተርፍ ፡ ጊውእቱከ ፡ ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለአብርሃም ፡ አመ ፡ ጊለጥ ር ፡ በዕለተ ፡ ግዝረቱ ፡ ለእግዚእነ ፡

ወአብርሃምሰ ፡ ፍጹም ፡ በኵሉ ፡ ወእግዚአብሔርኒ ፡ ፈተኖ ፡ በ፲መከራ ። ወተረክ በ ፡ ምእመነ ፡ በኵሉ ። ወበከመ ፡ ተመከረ ፡ አብርሃም ፡ በ፲መከራ ። ወከማሁ ፡ ክነ ፡ አርአያ ፡ ላዕለ ፡ እግዚእነ ፡ አ*ብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በቀዳሚ ፡ በጸአተ ፡ ምድሩ ፡ ወእ ግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በጸአቱ ፡ እምድረ ፡ እስራኤል ፡ ወበሐረቱ ፡ ውስተ ፡ ምድረ ፡ ግ ብጽ ። አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በአባረ ፡ ምድር ። ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ እምኀበ ፡ ዲ ያብሎስ ፡ አመ ፡ ወጽአ ፡ ለጸዊም ፡ ውስተ ፡ ገዳም ። ወአመ ፡ ይቤ ፡ ክዕበ ፡ አልቦኑ ፡ ሕብስት ፡ ዘናበልአሙ ፡ ለሕዝብ ፤ አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በመቃብረ ፡ ሳራ ። ወእግዚእ ነኒ ፡ ተመከረ ፡ በሐጢአ ፡ ዘይቀብሮ ፡ እስከ ፡ ሶበ ፡ መጽኡ ፡ ዮሴፍ ፡ ወኒቆዲሞስ ። ወገነዝዎ ፡ ወቀበርዎ ።

አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በቀትለ ፡ ነገሥት ፡ እለ ፡ ተጋብኡ ፡ ላዕሌሁ ። ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በቀትለ ፡ አይሁድ ፡ እለ ፡ ተጋብኡ ፡ ላዕሌሁ ። ከመ ፡ ይቅትልዎ ፡ በዕለተ ፡ ዓርብ ። አብርሃም ፡ *ሞአሙ ፡ ለሕዝብ ፡ በ፫፻፲፰ወጅዕይው ። ወእግዚእነኒ ፡ ዮሳኖሙ ፡

* fol. 73, v° a.

* fol. 73, v° b.

diction, puis une épacte. Retranche trois (et divise) par sept. Il restera sept. C'est donc le jour de la naissance d'*Abraham*, le sept Ter. le jour de la circoncision de Notre-Seigneur.

9. Abraham, symbole de Jésus. — Abraham a été parfait en tout. Le Seigneur l'a éprouvé par dix tentations. Il a été trouvé fidèle en tout. De même qu'*Abraham* a été éprouvé par dix tentations, de même il est devenu l'image de Notre-Seigneur. * *Abraham* a été éprouvé en premier lieu par le départ de sa terre. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par son départ de la terre d'*Israël*, et par sa venue dans la terre de l'*Égypte*. *Abraham* a été éprouvé par la stérilité de sa terre. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par le diable, lorsqu'il fut parti jeûner dans le désert, et, en outre, lorsqu'il a dit : *N'y a-t-il pas du pain, que (nous puissions) donner à manger au peuple*[1] ? *Abraham* a été éprouvé à (l'occasion) du tombeau de *Sara*. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par le manque de gens pour l'inhumer, jusqu'à ce que fussent venus *Joseph* et *Nicodème*, (et jusqu'à ce) qu'ils l'eussent enseveli et l'eussent inhumé.

Abraham a été éprouvé par le meurtre des rois, qui s'étaient réunis contre lui. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par le meurtre des Juifs, qui se sont réunis contre lui, afin de le tuer, le vendredi. *Abraham* * a vaincu les peuples avec 318 hommes. Notre-Seigneur aussi a poursuivi les peuples et a vaincu

1. Matth. xv, 34.

ለአሕዛብ ፡ ወሞአሙ ፡ ለሰይጣናት ፡ በስብከተ ፡ ፲፪ወ፫ርቱዓን ፡ ሃይማኖት ፡ ። ፡ አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በስደት ፡ ይስማዔል ፡ ወልዱ ። ፡ ዘምስለ ፡ አጋር ፡ እሙ ። ፡ ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በሞተ ፡ ዓልዓዛር ፡ አርኩ ፡ እንዘ ፡ ቀታሊ ፡ ወማሕየዊ ፡ ውእቱ ። ፡ አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ ዕበ ፡ ይቤሎ ፡ ስድዳ ፡ ለዓመት ፡ ምስለ ፡ ወልዳ ። ፡ ወእግዚእነኒ ፡ ኮኖ ፡ ዕፀበ ፡ ዕበ ፡ ተሰደት ፡ ምኵራብ ፡ ምስለ ፡ ውሉዳ ። ፡ ምኵራብሰ ፡ ተሰደት ፡ ወተስዕረት ፡ በእንተ ፡ ዘሰቀልዎ ፡ ሕዝባ ። ፡ አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በግዝረት ። ፡ ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በርግዘተ ፡ ገቦሁ ፡ በሱናት ። ፡ ግዝረተ ፡ አብርሃም ፡ ወጸጋ ፡ ኮነ ፡ ለአሕዛብ ። ፡ *ወርግ ፡ ዘተ ፡ ገቦሁኒ ፡ ለእግዚእነ ፡ ሕይወተ ፡ ኮነ ፡ ለአሕዛብ ። * fol. 74, r° a.

አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ በደፈነ ፡ ዓዘቃቲሁ ። ፡ ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በደፈነ ፡ ትምህርቱ ፡ እምኀበ ፡ አይሁድ ፡ መሪራን ፡ እለ ፡ ፈቀዱ ፡ ይድፍኑ ፡ ትንሣኤሁ ፡ ቅድስተ ። ፡ አብርሃም ፡ ተመከረ ፡ ካዕበ ፡ በሂደተ ፡ ሳራ ፡ ብእሲቱ ። ፡ ወእግዚእነኒ ፡ ተመከረ ፡ በሂደተ ፡ ከላሚዳ ፡ ዘለይ ፡ ዘላዕሌሁ ፡ ወበሂደተ ፡ ልብሰ ፡ እልታሕ ፡ ዘላዕሌሁ ። ፡ ወገንቱ ፡ ኵሉ ፡ ዘኮነ ፡ አርአየሁ ፡ ለእግዚእነ ፡ ዝንቱ ፡ ኵሉ ፡ ነገራቲሁ ፡ ለአብርሃም ። ፡ አሚን ፡ ተረክበ ፡ በኀበ ፡ አብርሃም ፡ ወአስተርአየ ፡ ጥዩቀ ። ፡ ወጥምቀትኒ ፡ ተጠምቀ ፡ አብርሃም ። ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ እግዚእነ ፡ በመጽሐፈ ፡ ኪዳን ። ፡ ወሀብክዎ ፡ ለአብርሃም ፡

les démons par la prédication des 318 orthodoxes. *Abraham* a été éprouvé par l'expulsion d'*Ismaël*, son fils, avec *Agar*, sa mère. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par la mort de *Lazare*, son ami, bien que lui-même fût le tueur et le vivificateur. *Abraham* a été éprouvé, lorsque (l'ange) lui a dit : *Chasse la servante avec son fils* [1]. Ce fut dur aussi pour Notre-Seigneur, lorsque le temple a été renversé avec ses lévites [2]. Le temple a été renversé et a été détruit, parce que le peuple avait crucifié (le Christ). *Abraham* a été éprouvé par la circoncision. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par la perforation de son côté avec la lance. La circoncision d'*Abraham* est devenue la grâce pour les peuples. * La perforation du côté de Notre-Seigneur est devenue la vie pour les peuples. * fol. 74, r° a.

Abraham a été éprouvé par le bouchage de ses puits. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par l'obstruction à sa doctrine de la part des Juifs aigris, qui ont voulu cacher sa résurrection sainte. *Abraham* a été éprouvé encore par le rapt de *Sara*, sa femme. Notre-Seigneur aussi a été éprouvé par le rapt de sa chlamyde de pourpre, qui était sur lui, et par le rapt de sa tunique, qui était sur lui. Tout ceci, qui a eu lieu, est l'image de Notre-Seigneur. Tel est tout l'exposé d'*Abraham*. La foi s'est trouvée chez *Abraham* et est apparue clairement. *Abraham* aussi a été baptisé certainement, comme a dit Notre-Seigneur dans le livre du *Kidân* : *J'ai donné à Abraham le baptême*

1. Gen. xxi, 10. — 2. M. à m. « ses fils ».

* fol. 74, r° b. ጥምቀ*ት ፡ ሕይወት ፡ እደ ፡ የማን ፡ ወዘንተኒ ፡ ነገረ ፡ ዘክርን ፡ ሕዳጠ ፡ በበይን ፡ ነገሩ ፡ ለአብርሃም ። ወበርሃ ፡ ወኮነ ፡ ብርሃኑ ፡ መጠነ ፡ ፲ወ፪ ፡ ፀሐይ ።

ወበሕቱ ፡ መነኮሳት ፡ የዓብዩ ፡ እምቅዱሳን ፡ ነቢያት ፡ ወአኮ ፡ ዘየዓብዩ ፡ መነኮሳት ፡ በስመ ፡ ምንኵስና ። አላ ፡ እለ ፡ የዓብዩሰ ፡ እለ ፡ ፍጹማን ፡ በትዕግስት ። እለ ፡ ኮኑ ፡ ጳውሊ ፡ ወከመ ፡ እንጦኒ ፡ ወመቃሪ ።

እስመ[1] ፡ እንጦኒሰ ፡ ተመከረ ፡ ፲ወ፪መከራ ፡ ወገሠውእቱ ፡ መከራሁ ፡ ቀዳሚ ፡ በሞት ፡ አቡሁ ። ወበብእሲት ፡ እብራዊት ፡ ወበተመክሮ ፡ እምነበ ፡ አጋንንት ፡ እንዘ ፡ ከመ ፡ ላህም ፡ ዘቦ ፡ ቀርን ፡ ወዘቦ ፡ ካዕበ ፡ በአምሳለ ፡ ሠራዊት ፡ ዘንጉሥ ። በረሐብ ፡

* fol. 74, v° a. ወበጽምእ ። ወበተገርሞ ፡ እምነበ ፡ መስቱማ ፡ ከዊ*ኖ ፡ በአምሳለ ፡ አርዌ ፡ ጸዋግ ፡ ወበነገረ ፡ ግዕዝ ፡ ይብልዎ ፡ ነምር ፡ ወበውግአተ ፡ ኵናት ፡ ዘአረሚ ። ወበብሂለ ፡ ግባዕ ፡ ውስተ ፡ ዓለም ። ወበአንቃል ፡ ዘውእቶ[ሙ] ፡ ቀኖግል ። ወበተዓግሶ ፡ ጽፍኣት ፡ እምነበ ፡ መነኮስ[2] ። ወበሐለስትዮታት ፡ በተዘርፎ ፡ ገራህቱ ፡ ጊጊዜ ፡ ዘረፍዎ ፡ በአዕዕለት ። ወበተሰርቆ ፡ ማኅደሩ ። ወበሕማመ ፡ ርእስሂ ፡ ወበሕማመ ፡ ዐይንሂ ፡ እሙንተ ፡ ፲ወ፪መከራ ፡ ተመከረ ፡ ወበርሃ ፡ ከመ ፡ መጠነ ፡ ፲ወ፪ዐሐያ ። ወዐያወ ፡ ብርሃ

1. Dittologie. — 2. Ms. አመንኮስ.

* fol. 74, r° b. * *de la vie avec la main droite*. Nous avons mentionné cette parole, en peu de mots, au sujet de l'histoire d'*Abraham*. Sa lumière a brillé et est devenue aussi (éclatante) que (celle de) douze soleils.

10. Les moines et les prophètes. — Cependant les moines sont plus grands que les saints prophètes. Ce n'est pas que les moines soient grands par le nom de leur monachisme. Mais ceux qui sont grands sont ceux qui sont parfaits dans la patience, ceux qui sont devenus (comme) *Paul* et comme *Antoine* et *Macaire*.

11. Saint Antoine. — En effet, *Antoine* a été éprouvé par douze tentations. Voici ses tentations. D'abord (il fut éprouvé) par la mort de son père; (puis) par une femme juive; par des tentations de la part des démons, alors qu'ils (se présentaient à lui) comme un bœuf, qui a des cornes, et aussi sous l'apparence de l'armée d'un roi; par la faim, par la soif; par les terro-

* fol. 74, v° a. risations de la part du persécuteur[1], se métamorphosant * sous l'aspect de bêtes féroces; par des paroles de querelle, dit-on; par un tigre; par un coup de lance d'un païen; par cette parole : *Retourne dans le monde;* par la vermine, c'est-à-dire par les poux; par le support des gifles de la part des moines; par les onagres; par le ravage de son champ, que l'on dévasta sept fois en un jour; par le vol de sa demeure; par les maux de tête, par les maux d'yeux. Ce sont les douze tentations (par lesquelles) il fut éprouvé.

1. Nom donné à *Satan*.

ኑ ፡ እመጠነ ፡ ነቢያት ፡ ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ ፩እምቅዱሳን ፡ አብርሃም ፡ ዘተሰምየ ፡ አር
ከ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይኔስሕ ፡ ሶቤ ፡ ርእየ ፡ ዕበየ ፡ ሐብቶ ፡ ለእግዚአብሔር ። ወዝን
*ቱ ፡ ውእቱ ፡ ነገር ፡ እንበይነ ፡ አብርሃም ፡ ክቡር ። * fol. 74, v° b.

ወካዕበ ፡ ዝውእቱ ፡ ነገር ፡ በእንተ ፡ ልደቱ ፡ ለይስሐቅ ፡ ወከመ ፡ ትረክብ ፡ ልደ
ቶ ፡ ለይስሐቅ ። ንሣእ ፡ ለከ ፡ ጎልቄ[1] ፡ ፳ወ፪አበው ፡ ወስሞ ፡ ወስመ ፡ እም ፡ ወአሚ
ሃኒ ፡ አበቅቱ ፡ ፩ወበረክተ ፡ ፩ወግዮፍ ፡ በበ፯፫ጊዜ ፡ ወይተርፍ ፡ እንከ፲ ፡ ውእቱኬ ፡
ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለይስሐቅ ፡ አመ፲ ፡ ለሳኔ ፡ ወይእቲኬ ፡ አምሳለ ፡ በዓለ፱ ፡ ወአምሳለ ፡
በዓለ ፡ ሰዊቶሙ ፡ ለእስራኤል ፡

ወይስሐቅኒ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወንጹሕ ፡ ውእቱ ፡ ወኢያአም
ር ፡ ክልኤ ፡ ብእሲተ ፡ ዘእንበለ ፡ ርብቃ ፡ ብእሲቱ ። ወበእንተዝ ፡ ተውህበ ፡ ኑኀ ፡
መዋዕል ፡ እምዕለ[ተ] ፡ አቡሁ ፡ በዝኀ ፡ መዋዕሊሁ ። ወተ*ሥአ ፡ ህየንቴሁ ፡ በግዕ ፡ * fol. 75, r° a.
ዘገንት ። ዘመደ ፡ ውእቱ ፡ በግዕ ፡ ዘሥአ ፡ አቤል ፡ ወዘመዱ ፡ ለውእቱ ፡ በግዕ ፡ ዘሥ
አ ፡ እስራኤል ፡ እምዘመዱ ፡ ለውእቱ ፡ በግዕ ፡ ተፈጥሩ ፡ በምድረ ፡ ኤልዳ ። ወበጽ
ሐ ፡ ክፍል ፡ ለያፌት ፡ ወለካም ። ወአባግዐ ፡ ገንተሰ ፡ በጽሑ ፡ ኀበ ፡ ክፍለ ፡ ሴም ።
ወበእንተ ፡ ዘበጽሑ ፡ ክፍለ ፡ ለሴም ፡ እምእልክቱ ፡ ዐበግዓ ፡ ገንት ፡

ስማዕ ፡ እንግርከ ፡ እስመ ፡ ቡሩክ ፡ ውእቱ ፡ ወቡሩክ ፡ ተወልደ ፡ እምቤተ ፡ ዚአ

1. Ms. ናልቄ.

Elles brillent autant que douze soleils. Leur lumière dépasse la quantité (de celle) des prophètes. C'est pourquoi un saint a dit d'*Abraham*, qui a été appelé l'ami du Seigneur : *Il a fait pénitence, lorsqu'il eut vu la grandeur du don du Seigneur*. Telle * est l'histoire concernant l'illustre *Abraham*. * fol. 74, v° b.

12. Naissance d'Isaac. — En outre, voici l'exposé au sujet de la naissance d'*Isaac*. Pour trouver la naissance d'*Isaac*, prends le nombre des vingt-deux Pères, son nom, le nom de sa mère, puis une épacte et une bénédiction. Divise par sept trois fois. Il restera donc dix. C'est donc le jour de la naissance d'*Isaac*, le dix Sânê. C'est donc le symbole de la fête de la Pentecôte et le symbole de la fête des Épis d'*Israël*.

13. Isaac, symbole de Jésus. — *Isaac* est le symbole de *Jésus-Christ*. Il a été pur. Il n'a pas connu d'autre femme que *Rébecca*, sa femme. C'est pourquoi la longueur des jours lui a été donnée. Ses jours ont été plus nombreux que ceux de son père. * La brebis du jardin a été offerte à sa place. Elle était de la race de la brebis qu'*Abel* avait offerte, et de la race de la brebis qu'*Israël* avait offerte. (Elle provenait) de la race des brebis (qui ont été créées) dans la terre d'*Eldâ*. Une part (des brebis) est échue à *Japhet* et à *Cham*. Mais les brebis du jardin sont échues à la part de *Sem*. Parce qu'elles sont échues à la part de *Sem*, (elles font partie) des brebis du jardin. * fol. 75, r° a.

14. Naissance de Jacob. — Écoute, que je t'expose que (*Jacob*) est béni

ሁ ። ወበእምቤተ ፡ ያዕቆብኒ ፡ ዘከመ ፡ ተወልደ ፡ ስማዕ ፡ እንግርከ ፡ ንሣእ ፡ ለከ ፡ ኀመ ልቈ ፡ ፳ወ፪አበው ፡ ስሞ ፡ ወስመ ፡ እሞ ፡ ወአሚሃሰ ፡ አበቅቱ ፡ ወ፯ወበረከት ፡ ፪ወግ
* fol. 75, r° b. ድፍ ፡ በበ፯፫ጊዜ ፡ ወያተርፍ ፡ እንከ ፡ ፲ወ፩ውእቱኬ ፡ ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለያዕ*ቆብ ፡ አመ ፡ ፲ወ፩ ፡ ለጥር ፡ ዕለተ ፡ ጥምቀቱ ፡ ለእግዚእነ ።

ወያዕቆብሰ ፡ ተወልደ ፡ በዕለተ ፡ ቅዳሴ ፡ እስመ ፡ ቅዱስ ፡ ውእቱ ፡ ጸዋሬ ፡ ባሕር ፡ ይ ፡ ክቡር ፡ ቡሩክ ፡ ውእቱ ፡ እምከርሠ ፡ እሙ ፡ ወነረዮ ፡ እግዚእነ ፡ ወይቤሎ ፡ ያዕ ቆብሃ ፡ አፍቀርኩ ፡ ወሤሳውሃ ፡ ጸላእኩ ። ወያዕቆብሰ ፡ እንከ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልዲ ። ወሤሳውኒ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለሰይጣን ። ያዕቆብ ፡ እንከ ፡ ተባረከ ፡ በነበ ፡ አቡሁ ፡ ወሤ ሳውሰ ፡ ኢተባረከ ። ወለያዕቆብሰ ፡ ተውህቦቶ ፡ በረከት ፡ እስመ ፡ ሰአሉ ፡ ሎቱ ፡ መ ላእክተ ፡ ገጹ ፡ ወመላእክተ ፡ ቅዳሴ ፡ እንዘ ፡ ይብሉ ፡ ይኩን ፡ በረከት ፡ ላዕለ ፡ ያዕቆ ብ ፡ እስመ ፡ ንጹሕ ፡ ልቡ ፡ ወሕሊናሁ ።

ወያዕቆብ ፡ እንዘ ፡ ሀሎ ፡ ውስተ ፡ ናሕስ ፡ መዕአ ፡ ዔሳው ፡ ፈቂዶ ፡ ከመ ፡ ይቅት
* fol. 75. v° a. ሎ ። *ተሐስሶ[1] ፡ ዘተብህለ ፡ አምሳለ ፡ መስቀል ፡ ውእቱ ፡ ወሤሳውኒ ፡ አምሳለ ፡ ሰይ ጣን ፡ ውእቱ ፡ ወ፬ማዕዘኒሁ ፡ ለቤት ፡ ዘህለወ ፡ ያዕቆብ ፡ ውስቴቱ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ፬ወ ንጌላዊያን ። ወጸአቶሙኒ ፡ ለደቂቀ ፡ ያዕቆብ ፡ ኀበ ፡ ቀትለ ፡ ዔሳው ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡

1. Ms. ተሕስሳ.

et que (le Fils du Seigneur), le Béni, est né de sa propre maison, de la maison même de *Jacob*. Écoute, que je t'expose comment (*Jacob*) est né. Prends le nombre des vingt-deux Pères, son nom, le nom de sa mère, puis sept épactes et deux bénédictions. Divise par sept trois fois. Il restera donc onze. C'est
* fol. 75, r° b. donc le jour de la naissance de *Jacob*, * le onze Ter, le jour du baptême de Notre-Seigneur.

15. Sainteté et rôle de Jacob. — *Jacob* est né le jour de la sanctification. En effet, il a été saint, lui qui a porté une nature noble. Il a été béni dès le ventre de sa mère. Notre-Seigneur l'a choisi et lui a dit : *J'ai aimé Jacob et j'ai haï Ésaü*[1]. *Jacob* est donc le symbole du Fils. *Ésaü*, lui, est le symbole de *Satan*. *Jacob* a donc été béni par son père. *Ésaü*, lui, n'a pas été béni. C'est à *Jacob* que la bénédiction a été donnée, car les anges de la face et les anges de la sanctification l'ont demandée pour lui, en disant : *Que la bénédiction survienne sur Jacob, car son cœur et son intelligence sont purs.*

16. Symbolisme de la vie de Jacob. — Tandis que *Jacob* se trouvait
* fol. 75, v° a. sous le toit, *Ésaü* vint, voulant le tuer. * *La querelle* veut dire le symbole de la croix. *Ésaü* est le symbole de *Satan*. *Les quatre angles de la maison* dans laquelle se trouvait *Jacob*, indiquent les quatre Évangélistes. *Le départ des enfants de Jacob pour le meurtre d'Ésaü* indique le départ des apôtres

1. Rom. IX, 13 (Mal. I, 2).

ጸአቶመ፡ ለሐዋርያት ፡ ለስብከተ ፡ ወንጌል ። ሐወ ፡ ያዕቆብ ፡ እንተ ፡ ቀተለቶ ፡ ለሜ
ሳው ፡ ትተረጐም ፡ ጎበ ፡ መስቀለ ፡ ክርስቶስ ፡ እንተ ፡ ቀተለቶ ፡ ለሰይጣን ፡ በዕለተ ፡
ዓርብ ። ወከመ ፡ ወሀበ ፡ አምሀ ፡ ያዕቆብ ፡ ለሜሳው ። ወከማሁ ፡ እግዚእነሂ ፡ ወሀበ ፡
አምሃ ፡ ወጸበሕተ ፡ ለቄሳር ፡ ላባ ፡ ይተረጐም[1] ፡ በሰይጣን ፡ ወያዕቆብኒ ፡ ይተረጐም ፡
በእግዚእነ ። ወበግዕኒ ፡ እለ ፡ ቦን ፡ ትእምርተ ፡ ለያዕቆብ ፡ ወእለ ፡ አልቦን ፡ ትእ*ምርተ ፡ ለላባ ፡ እለ ፡ ቦሙ ፡ ትእምርተ ፡ ዘይቤ ፡ ክርስቲያን ፡ እመንቱ ፡ እለ ፡ ቦሙ ፡ ትእምርተ ፡ ሥላሴ ፡ ወእለ ፡ አልቦሙ ፡ ትእምርት ፡ ዓባግዕ ፡ ለላባ ፡ አረሚ ፡ እመንቱ ፡ እለ ፡ አልቦሙ ፡ አሚነ ፡ ሥላሴ ።

* fol. 75, v° b.

ወየሱፍኒ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ፡ ውእቱ ። ወከዕበ ፡ ከመ ፡ ተረክበ ፡ ዕለተ ፡ ልደ
ቶ ፡ ለየሱፍ ፡ ንግእ ፡ ለከ ፡ ጎልቄ[2] ፡ ፲ወ፪አነሂሁ ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ወእሙ[3] ፡ ወስ
መ ፡ ዚአሁ ። ወአሜሃ ፡ ወአበቅቱ ፡ ፭ወበረከት ፡ ፲ወግድፍ ፡ በበ፲፪ጊዜ ፡ ወይተርፍ ፡
እንከ ፡ ፯ውእቱኬ ፡ ዕለተ ፡ ልደቱ ፡ ለየሱፍ ፡ አመ ፡ ፯ለነሐሴ ፡

ወበማኅትሂ ፡ ለይእቲ ፡ ዕለት ፡ ተስእሎመ ፡ እግዚእ ፡ ኢየሱስ ፡ ለአርዳኢሁ ፡ ወ
ይቤሎመ ፡ መነ ፡ ይብሉኒ ፡ ሰብእ ፡ የሱፍ ፡ ተሰይጠ ፡ ለእ፳ብሩ*ር ፡ ወእግዚእነሂ ፡ ተ
ሰይጠ ፡ ለ፴ብሩር ፡ ሰ፯ዓመት ፡ ዘጽጋብ ፡ ወ፯ዓመት ፡ ዘረኀብ ፡ እለ ፡ ፈከረ ፡ የሱፍ ።

* fol. 76, r° a.

1. Ms. ይ ፡ ይተረጐም. — 2. Ms. ጐልቄ. — 3. Ms. ውእመ.

pour la prédication de l'Évangile. *La flèche de Jacob*, qui a tué *Ésaü* [1], est expliquée par la croix du Christ, qui a tué *Satan*, le vendredi. De même que *Jacob* a donné des présents à *Esaü*, de même Notre-Seigneur aussi a donné des présents et le tribut à *César*. *Laban* est expliqué par *Satan*. *Jacob*, lui, est expliqué par Notre-Seigneur. *Les brebis qui avaient le signe étaient à Jacob. Celles qui n'avaient pas* * *le signe étaient à Laban* [2]. *Celles qui avaient le signe* veulent dire les chrétiens, qui ont le signe de la Trinité. *Celles qui n'avaient pas le signe*, les brebis de *Laban*, sont les païens, qui n'ont pas la foi à la Trinité.

* fol. 75, v° b.

17. Naissance de Joseph. — *Joseph* est le symbole du Fils. De plus, pour trouver le jour de la naissance de *Joseph*, prends le nombre de ses douze frères, le nom de son père et de sa mère, son propre nom, puis une épacte et trois bénédictions. Divise par sept deux fois. Il restera donc sept. C'est donc le jour de la naissance de *Joseph*, le sept Nahasé.

18. Joseph, symbole de Jésus. — La veille de ce jour, le Seigneur *Jésus* a interrogé ses apôtres et leur a dit : *Que disent les hommes de moi* [3] *? Joseph* a été vendu pour vingt pièces d'argent. * Notre-Seigneur aussi a été vendu

* fol. 76, r° a.

1. L'auteur contredit ici la Bible. Il s'appuie sans doute sur un apocryphe de l'Ancien Testament ou sur une légende. — 2. Gen. xxx, 32-33. — 3. Matth. xvi, 1.

አዝማን ፡ ረኀብሰ ፡ እንከ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ አዝማን ፡ መዋዕል ፡ እምቅድመ ፡ ምጽአተ ፡ እግዚእነ ፡ ወጽጋብኒ ፡ ኀበ ፡ መዋዕል ፡ እምድኅረ ፡ መጽአ ፡ እግዚእነ ። እስመ ፡ መብልአ ፡ ጽድቅ ፡ ወመስቴ ፡ ጽድቅ ፡ ኃጥእ ፡ ወአሕዛብ ፡ እምቅድመ ፡ ምጽአተ ፡ እግዚእነ ። የሐፍ ፡ ኮነ ፡ መጋቤ ፡ በግብጽ ፡ ወእግዚእነሂ ፡ ኮነ ፡ መጋቤ ፡ ሐዳስ ፡ ሥር አተ[1] ፡

ወየሐፍ ፡ ነበረ ፡ ውስተ ፡ ቤተ ፡ ሞቅሕ ፡ ፫ዓመተ ፡ ወእግዚእነሂ ፡ ነበረ ፡ ውስተ ፡ ምድረ ፡ ግብጽ ፡ ፫ዓመተ ፡ ወ፯አውርኀ ፡ አመ ፡ ጐየ ፡ እምገጸ ፡ ሄሮድስ ፡ ወከዕበ ፡ አርአየ ፡ ተሞቅሖ ፡ እንዘ ፡ ይሰብክ ፡ በቃለ ፡ ወንጌል ፡ ፫ዓመተ ። ወየሐፍኒ ፡ ይቤሉ ፡ አ
* fol. 76, r° b. ኀዊሁ ፡ በእንቲ*አሁ ፡ አርዌ ፡ እኩይ ፡ በልዖ ፡ ወአግንኬ ፡ እሉሰ ፡ እንዘ ፡ ይፈቅዱ ፡ የሐስዉ ፡ ህልወ ፡ ተናገሩ ፡ ላዕለ ፡ ርእሶሙ ፡ አፈዊትኒ ፡ በልዖም ፡ ዘይቤሉ ፡ ለሊሆ ሙ ፡ እሙንቱ ፡ እለ ፡ ሣዮም ፡ ለእሁሞሙ ። ወበእንተዝ ፡ ይቤሎሙ ፡ ዮሐንስ ፡ መጥምቅ ፡ ለእለ ፡ መጽኡ ፡ ኀቤሁ ፡ ጸሐፍት ፡ ወፈሪሳዊያን ፡ ትውልደ ፡ አፈዊት ፡ ምድር ፡ መኑ ፡ አመረክሙ ፡ ወመኑ ፡ ነገረክሙ ፡ ከመ ፡ ታምስጡ ፡ እመንሱት ፡ ዘይመጽእ ። ናሁኬ ፡ ወድአ ፡ ተሠይመ ፡ ማሕጼ ፡ ውስተ ፡ ጕንደ ፡ ዕፀው ። ማሕፄሰ ፡ ዘይቤ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ውእቱ ። ወጕንደ ፡ ዕፀውኒ ፡ ዘይቤ ፡ ነገሥተ ፡ አሕዛብ ፡ እመ·

1. Ms. ሥፈአት.

pour trente pièces d'argent. *Les sept années d'abondance et les sept années de famine* sont celles qu'a expliquées *Joseph*. *L'époque de la famine* indique donc l'époque des jours avant la venue de Notre-Seigneur. *L'abondance* (indique) les jours après que fut venu Notre-Seigneur. En effet, les pécheurs et les peuples, avant la venue de Notre-Seigneur, (n'avaient pas pour) nourriture la justice, (ni pour) breuvage la justice. *Joseph* est devenu le dispensateur en *Égypte*. Notre-Seigneur aussi est devenu le dispensateur du Nouveau Testament.

Joseph est demeuré dans la prison (pendant) trois ans. Notre-Seigneur aussi est demeuré dans la terre de l'*Égypte* trois ans et sept mois, lorsqu'il se fut enfui de la face d'*Hérode*. En outre, il a fait voir l'emprisonnement (de *Joseph*), lorsqu'il a prêché la parole de l'Évangile (pendant) trois ans.
* fol. 76, r° b. Quant à *Joseph*, ses frères ont dit à son sujet : **Une bête méchante l'a mangé*[1]. Vraiment donc ceux-ci, alors qu'ils voulaient mentir, ont raconté la vérité sur eux-mêmes. *Les bêtes l'ont mangé* veut dire eux-mêmes, qui ont vendu leur frère. C'est pourquoi *Jean-Baptiste* a dit aux scribes et aux pharisiens, qui venaient vers lui : *Génération de serpents, qui vous a montré, qui vous a exposé d'échapper à l'épreuve qui vient? Voici donc : déjà la hache est mise au tronc des arbres*[2]. *La hache* veut dire le Verbe du Seigneur. *Le tronc des*

1. Gen. xxxvii, 33. — 2. Matth. iii, 7 et 10.

ንቱ ። ወዘንተ ፡ ነገረ ፡ ዘከርን ፡ እንበይነ ፡ ግብሩ ፡ ለዮሴፍ ። ወዝንቱ ፡ ነገሩ ፡ ለዮሴ
ፍ ፡ ዘከነ ፡ አርአያሁ ፡ ለእግዚእነ ፡ ለሞቱ ፡ ስብሐት ፡ አሜን ፡ ወአሜን ።

ወከዕበ ፡ ንነግር ፡ በእንተ ፡ ሥርዓት ፡ ዘሠርየሙ ፡ እግዚአብሔር ፡ ለደቂቀ ፡ *እስ * fol. 76, v° a.
ራኤል ፡ እንዘ ፡ ሀለው ፡ ብሔረ ፡ ግብጽ ፡ ወይቤሎሙ ፡ ይንግእ ፡ ብእሲ[1] ፡ በግዐ ፡
ዓሡሩ ፡ ለቀዳሚ ፡ ወርኀ ፡ ወእቁበ ፡ ይኩን ፡ እስከ ፡ አሡር ፡ ወረቡዕ ፡ ወጥብሕዎ ፡
አመ ፡ ፲ወ፬ ፡ ጊዜ ፡ ፍና ፡ ሰርክ ፡ ዘ፲ወ፫ ፡ ዘያጸብሕ ፡ ለ፲ወ፬ ። ወዘያጸብሕ ፡ ለ፲ወ
፫ ፡ ወኢይብልዕዎ ፡ በነግህ ፡ ወኢይብልዕዎ ፡ ለዘ ፡ ተረፈ ። ወነዋ ፡ ፍክሬሁ ። ወርእ
ሱ ፡ ለበግዕ ፡ ቃለ ፡ መለኮት ፡ እግዚእነ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ብሂል ። ወጸገሩኒ ፡
ለበግዕ ፡ ሀብተ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ውእቱ ፡ ዘያስተማውቆሙ ፡ ለመሐይምናን ። ወእ
ዴሁ ፡ ዘየማን ። ፲ወ፪ሐዋርያት ። ወእዴሁ ፡ ዘጸጋም ፡ ነቢያት ፡ እሙንቱ ። አብርሃ
ም ፡ ይስሐቅ ፡ ወያዕቆብ ፡ ወእገሪሁ ፡ ዘየማን ፡ ፲ወ፪አርድእቲ ፡ ፫፻፲ወ፰ርቱዓን ፡ ሃይ
ማኖት ። ወ፭፻፬ቢጽ ። ወእገሪ*ሁ ፡ ዘፀጋም ፡ እለ ፡ እምድኅሬሆሙ ፡ ፭፻እለ ፡ በቀስጥን * fol. 76, v° b.
ጥንያ ፡ ወ፪፻ ፡ እለ ፡ በኤፌሶን ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ።

ወእዘኒሁኒ ፡ ነቢያት ። ወአዕይንቲሁኒ ፡ ሊቃን ፡ ጳጳሳት ፡ ወኤጲስ ፡ ቆጶሳት ። ቀሳ

1. Dittologie.

arbres veut dire les rois des peuples. Nous avons mentionné cet exposé concernant l'histoire de *Joseph*. Telle est l'histoire de *Joseph*, qui est devenu l'image [1] de Notre-Seigneur. Gloire à Lui! Amen. Amen.

19. Le testament du Seigneur. — La brebis. — Nous allons encore exposer au sujet du Testament que le Seigneur a établi pour les enfants * d'*Israël*, pendant qu'ils se trouvaient dans le pays de l'*Égypte*. Il leur * fol. 76, v° a.
a dit : *Qu'un homme prenne une brebis, le dizième jour du premier mois, et qu'elle soit gardée jusqu'au quatorzième jour. Égorgez-la le quatorzième jour, au moment de l'approche du crépuscule du treizième jour, qui luit pour le quatorzième jour et qui luit pour le quinzième. Qu'on ne la mange pas le matin, et qu'on ne mange pas ce qui restera (d'elle)* [1]. Voici l'explication de ceci. *La tête de la brebis* veut dire le Verbe de la divinité, *Notre-Seigneur Jésus-Christ*. *Les poils de la brebis* sont les dons de l'Esprit-Saint, qui réchauffent les fidèles. *Ses pattes droites* (*de devant*) sont les douze apôtres. *Ses pattes gauches* (*de devant*) sont les prophètes *Abraham*, *Isaac* et *Jacob*. *Ses pattes droites* (*de derrière*) sont les 72 disciples, les 318 orthodoxes et leurs 500 collègues. *Ses pattes* * *gauches* (*de derrière*) sont ceux qui (viennent) après eux : les 500 (évêques) * fol. 76, v° b.
qui ont été à *Constantinople*, et les 200 évêques qui ont été à *Éphèse*.

Ses oreilles sont les prophètes. *Ses yeux* sont les patriarches, les évê-

1. Ex. xii, 1-10 (passim).

ውስት ፡ ወዲያቆናት ፡ ወንፍቀ ፡ ዲያቆናት ፡ ወአናጕንስጢስ ። ወሶበ ፡ ይነግር ፡ ብእሲ ፡ አበሳሁ ፡ ለካህን ፡ ይሰረይ ፡ ሎቱ ፡ ወእንዘ ፡ ይነግር ፡ ይለብስ ፡ መስቀለ ፡ ወበእፈ ፡ መ ንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ይሰፍር ፡ ሎቱ ፡ ካህን ፡ ንስሓሁ ፡ ወዓቢየ ፡ በዓለ ፡ ይከውን ፡ በእንተ አሁ ፡ በሰማያት ። ወፀአቅርንቲሁ ፡ ለበግዕ ፡ ኀበፀ ፡ መንግሥቶሙ ፡ ለጻድቃን ፡ ያር አኢ ። ቀዳሚሰ ፡ መንግሥቶሙ ፡ ቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወካልዕ ፡ መንግሥቶ
* fol. 77, r° a. ሙ ፡ በደብረ ፡ ጽዮን ። ወበሐዳስ ፡ ዓለም ። ዘ*አቦአ ፡ ውስተ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ አይክል ፡ በዊአ ፡ ውስተ ፡ ደብረ ፡ ጽዮን ፡ ወውስተ ፡ ሐዳስ ፡ ዓለም ። ወዘባኑኒ[1] ፡ ለበ ግዕ ፡ ጻድቃን ፡ እሙንቲ ፡ እለ ፡ ይነሥዑ ፡ ስምሃ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ለሐሳዊ ፡ መሲሕ ። ወንዋየ ፡ ውስጥሰ ፡ ቃላተ ፡ መጻሕፍት ፡ ቅዱሳት ። እለ ፡ ይትናገሩ ፡ ውሳጥያቲሁ ፡ ለእግዚአብሔር ። ወእስትንፋሰ ፡ ፀአዕናፊሁ ፡ መሥዋተ ፡ ሃይማኖቶሙ ፡ ለቅዱሳን ፡ ሰ
ማዕት ። ወገዘንቲሰ ፡ በግዕ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ሎቱ ፡ ስብሐት ፡ አሜን ።

በእንተ ፡ ግብረተ ፡ ደብተራኂ ፡ ከመገ ፡ አዘዘ ፡ እግዚእ ፡ ለሙሴ ፡ ወይቤሎ ፡ ግ በር ፡ ላቲ ፡ ለደብተራ ፡ ፲አዕጻደ ፡ ውኅልቴ[2] ፡ ኑኑኒ ፡ ፸ወ፭አጸድ ፡ ፳ወ፰ኑኑ ። ፭አዕ
* fol. 77, r° b. ዳዲሁ ፡ ያሰምካ ፡ በጠፈራ ፡ ቀዳሚት ። ወአሕባሊሆን ፡ ፀእ*ለ ፡ ይሰናሰላ ፡ ትሕምስ

1. Ms. ወዘንውኒ. — 2. Ms. ኖልቴ.

ques, les prêtres, les diacres, les sous-diacres et les lecteurs. Lorsqu'un homme expose ses péchés au prêtre, pour qu'ils lui soient pardonnés, tandis que (l'homme les lui) expose, le prêtre se revêt de la croix, et par l'inspiration [1] de l'Esprit-Saint lui impose une pénitence. Il survient une grande fête au sujet de cela dans les cieux. *Les deux cornes de la brebis* indiquent les deux royaumes des justes. Leur premier royaume sera la Sainte Église. Leur second royaume sera sur la montagne de *Sion* et dans le nouveau monde.
* fol. 77, r° a. Celui qui * ne sera pas entré dans l'Église, ne pourra pas entrer à la montagne de *Sion* et dans le nouveau monde. *Le dos de la brebis*, ce sont les justes qui recevront le martyre dans les jours du faux Messie. *Ses viscères* sont les paroles des Écritures Saintes, qui racontent (les pensées) intimes du Seigneur. *Le souffle de ses deux naseaux* est la chaleur de la foi des saints martyrs. *La brebis* est le symbole de *Jésus-Christ*. Gloire à Lui! Amen.

20. Le tabernacle. — Au sujet de la fabrication du tabernacle, le Seigneur a ordonné ainsi à *Moïse*. Il lui a dit : *Fais pour le tabernacle 10 tentures, dont le chiffre de la longueur sera...* [2]; *101 tentures d'une longueur de 28 (coudées).*
* fol. 77, r° b. *Cinq tentures reposeront sur le premier toit. (Fais) 4 chevrons, * qui seront re-*

1. M. à m. « par la bouche ». — 2. Le chiffre de la longueur n'est pas indiqué.

ተ[1] ፡ ፮ይትላጸቃ ፡ ወመማስሰ ፡ ፰ ፡ ወነዳጻት ፡ ዘበበ ፡ ፱ወሰቅሰቅ ፡ አስቃቅ ፡ ፲ወ፱ወ ፱ስክተቱ ፡ ወ፱ገጹ ፡ ፩አምድ ።

ወፍካሬሆንስ ፡ ለ፲ፀወዶ ፡ ከመገ ፡ መጠና ፡ እንተ ፡ ይእቲ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ መ ጠነ ፡ ፩አጸዶ ፡ የአክል ፡ ከመገ ። ወደብተራሂ ፡ ያርኢ ፡ ፍካሬሁ ፡ ኀበ ፡ ነፍሳቲሆሙ ፡ ለጻድቃን ፡ ፲ፀወድ ፡ ያርኢ ፡ ኀበ ፡ ፲ዓ፱ብአ ፡ ቅዱሳን ፡ ወነዳጻት ፡ ዘበበ፱ ፡ ዘይቤ ፡ ዘ ውእቱ ፡ ማየ ፡ ቤተ ፡ ብሂል ፡ ወማየ ፡ ልቡናሂ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ውእቱ ፡ ዘወረደ ፡ በዕለተ ፡ ፱እምድኅረ ፡ ተንሣኤሁ ፡ ለእግዚእነ ፡ ወ፫ዐዕፃድ ፡ እለ ፡ በጠፈር ፡ ዘይቤ ፡ ፱አ ዕያንት ፡ ወክል፱ ፡ ምስማዓ ፡ እገን ፡ ወ፩አፍ ፡ ወመልአ ፡ ፫ ፡ ወከመገ ፡ ፍካሬሆን ፡ ወ፫እለ ፡ ይሰናሰ*ላ ፡ ወይሞቅሕ ፡ ኵሎን ፡ አዕማድ ፡ እለ ፡ ምስሩታን ፡ ዘይቤ ፡ አምሳለ ፡ * fol. 77, v° a. ፫አራተ ፡ ሙሴ ፡ መሰረተ ፡ መጻሕፍት ፡ እሎን ፡ ወ፱ስክተቱ ፡ ዘይቤሂ ፡ መንበረ ፡ አም ድ ፡ ውእቱ ፡ አምሳለ ፡ ማሕተም ፡ እሉሂ ፡ ዘውእቶሙ ፡ ሥጋሁ ፡ ወደሙ ፡ ለዋሕድ ፡ ወሰቅሰቅ ፡ ዘይቤ ፡ አኀበር ፡ ብሂል ፡ ወአስቃቅሂ ፡ ዘውእቱ ፡ መራብዕ[2] ፡ ወዳቤርሂ ፡ ቤ ተ ፡ እስራኤል ፡ ብሂል ። ምስራየ ፡ ካህን ፡ ወአሕዋቲሁ ፡ ዘውእቱ ፡ ቀበልቲሁ ፡ ለ ደብተራ ፡ ወአዕማድ ፡ ለገጸ ፡ ባሕር ፡ አ፵ወ፱አምሳለ ፡ ፵ወ፱ልደተ ፡ አበው ፡ እለ ፡ ዘከሮ መ ፡ ማቴዎስ ፡ ወንጌላዊ ። ወለደቡብሂ ፡ ፲ወ፫አዕማድ ፡ አምሳለ ፡ ፲ወ፫ነቢያት ፡ ወቤ

1. La fin de ce mot (ስተ) est effacée sur le ms. — 2. Ms. መረባዕ.

liés quintuplement; 7, qui seront réunis ensemble; 20 lacets; des agrafes par séries de 50; 12 réseaux en tissu de poil; 2 bases; 2 faces; 1 colonne[1].

21. Symbolisme du tabernacle. — Voici l'explication des dix tentures. *Leur dimension* est l'Église. *La dimension d'une tenture* équivaut à la même chose. L'explication du tabernacle indique les âmes des justes. *Les dix tentures* indiquent les dix combats des saints. *Les agrafes,* qui sont par séries de 50, veulent dire l'eau de l'Église. *L'eau de l'intelligence* est l'Esprit-Saint, qui est descendu le cinquantième jour après la résurrection de Notre-Seigneur. *Les cinq tentures,* qui sont sur le toit, veulent dire les deux yeux, les deux oreilles et la bouche. Cela fait cinq. Telle est l'explication de (ces choses). *Les 5 (tentures),* qui * sont reliées (et) enchaînées, (et) toutes *les colonnes,* qui sont dressées, veulent dire le symbole des 5 (livres) de la Loi de *Moïse,* fondement des Écritures. *Les deux bases* veulent dire le socle de la colonne, symbole de la prison. Elles veulent dire aussi la chair et le sang de l'Unique. *Le réseau* veut dire le rideau. *Les étoffes en poil* veulent dire les 4 côtés du (tabernacle). *Le Saint des Saints* veut dire la maison d'*Israël,* le lieu du pardon, (réservé) au prêtre. *Les portiques* veulent dire les vestibules du tabernacle. *Les 42 colonnes du côté de la mer* sont le symbole des 42 générations des Pères, qu'a mentionnées *Matthieu l'Évangéliste. Les 15 colonnes*

* fol. 77, v° a.

1. Ex. xxvi (passim).

ተ ፡ ምሥዋዕኒ ፡ ዘይቤ ፡ ቤተ ፡ ግብር ፡ ብሒል ። ወፀአቅርንተ ፡ ምሥዋዕ ፡ ዘይቤ ፡ አ
* fol. 77, v° b. ምሰለ ፡ *ፀወንጌል ። ወመንሙስ ፡ ዘይቤ ፡ ዘውእቱ ፡ መውዕኤ ፡ ሥጋ ። ወመሳውዲ ፡
እሳትኒ ፡ ዘውእቱ ፡ አግልዕት ፡ ሐሚን ፡ ዘውእቱ ፡ መጽሐርያ ። ወምንዳድ ፡ ለገጸ ፡ ዓረ
ብ ፡ ኀበ ፡ ይበይት ፡ እሳት ። ወኑኑ ፡ ፫ ፡ ወጥነፈሁ ፡ ብርት ። ወኰባዳቲሁ ፡ ፀበራቲሁ ፡
ወወርቅ ፡ ወ፲ወ፪አምድ ፡ ለቀዳሚት ፡ ገጸ ፡ ምንዳድ ፡ ወቅብዓ ፡ ማኅቶት ። ወቤትኒ ፡ 5
ኀበ ፡ ይበይት ፡ እሳት ፡ አምሳለ ፡ እግዝእትነ ፡ ማርያም ፡ ዘጎደረ ፡ ላዕሌሃ[1] ፡ እሳተ ፡
ሕይወት ። ወጥነፈሁ ፡ ብርት ፡ ዘይቤሂ ፡ አቅርንቲሁ ፡ ብርት ፡ ብሂል ፡ ዘውእቱ ፡ አ
ርአያ ፡ መስቀል ፡ ቅዱስ ። ወኰባዳቲሁኒ ፡ ዘወርቅ ፡ ዘይቤ ፡ ወአምሰለ ፡ ክህናት ፡ ወአ
* fol. 78, r° a. ኖን ። ፲አዕማድ ፡ ዘይቤ ፡ አምሳለ ፡ ፲ቃላት ። ወቅብአ ፡ ማኅቶት*ኒ ፡ ዘይቤ ፡ አምሳ
ለ ፡ ሃይማኖት ፡ ወእቱ ፡ ዘአኅተወ ፡ ኵሎ ፡ ዓለመ ፡ 10

ወ፧አልባሰ ፡ አሮን ፡ ሂጾዲጤን ፡ ዘይለብስ ፡ በሰንበት ። ወቃስ ፡ ዘይለብስ ፡ በመዋ
ዕል ፡ ለጊዜ ፡ ሥርዓት ። ወቂዳርስኒ ፡ ዘይለብስ ፡ በመዋዕለ ፡ ተግክር ። ወአጌ ፡ ሐሪር ፡
ጸሊም ፡ ይለብሱ ፡ ክህናት ፡ ሶበ ፡ ይኴሰትሩ ። ወለግዮን ፡ ይለብስ ፡ በመዋዕለ ፡ ፯በዓ
ላቲሆሙ ። ወህየንተ ፡ ፧ልብሰ ፡ አሮን ፡ ለብሰ ፡ እግዚእነሂ ፡ ዘውእቶሙ ፡ ፍቅር ። ወ
ትሕትና ፡ ወምሕረት ፡ ወሕድገተ ፡ አበሳ ፡ ወተአገዘት ። ወአራዊተ ፡ ምድርኒ ፡ እለ ፡ 15

1. Ms. ላላዕሌሃ.

du côté du nord sont le symbole des 15 prophètes. *La maison de l'autel* veut dire la maison du ministère (sacré). *Les 4 cornes de l'autel* veulent dire le
* fol. 77, v° b. symbole des* 4 Évangiles. *La fourchette* veut dire l'instrument à écorcher la chair. *La cassolette* pour le feu veut dire les vases en fer, c'est-à-dire les réchauds. *Le foyer du côté du couchant* est (l'endroit) où le feu passe la nuit. Sa longueur est de 100 (coudées). Ses traverses sont d'airain; ses anneaux et ses palmes sont d'or. (Il y a) 14 colonnes pour le premier côté du foyer. (Là se trouve) l'huile de la lampe. *La maison, où le feu passe la nuit,* est le symbole de *Notre-Dame Marie*, dans laquelle a demeuré le feu de la vie. *Les traverses d'airain* veulent dire les cornes d'airain, c'est-à-dire l'image de la croix sainte. *Les anneaux d'or* veulent dire le symbole des prêtres. *Les 10 colonnes* veulent dire le symbole des 10 paroles. *L'huile de la lampe** vent dire
* fol. 78, r° a. le symbole de la foi, qui éclaire le monde entier.

22. Les vêtements sacerdotaux d'Aaron. — Les cinq vêtements d'*Aaron* sont la tunique, qu'il revêtait le sabbat; le caleçon, qu'il revêtait dans les jours de l'époque du Testament; la tiare, qu'il revêtait dans les jours du Souvenir; l'*agê* de soie noire, que les prêtres revêtaient, lorsqu'ils balayaient; le *logyon,* (qu'*Aaron*) revêtait dans les jours des sept fêtes. A la place des cinq vêtements d'*Aaron,* Notre-Seigneur aussi a revêtu (cinq vêtements), qui sont : l'amour, l'humilité, la miséricorde, le pardon du péché et l'obéissance. *Les*

ተንበሩ ፡ ውስተ ፡ ልብሰ ፡ አሮን ፡ እምወርቅ ፡ ንጹሕ ። አምሳለ ፡ ሕዝብ ፡ እለ ፡ ሰረ
ፁ ፡ እምወርቀ ፡ ሃይማኖት ። ወድርማንቅ ፡ ዘሐጺ ፡ ዘውእቱ ፡ ስራውር* ። አምሳለ ፡ ቅ * fol. 78, r° b.
ናተ ፡ መነኮሳት ፡ ውእቱ ። ወቆበአ ፡ አሮን ፡ አምሳለ ፡ ቆበአሙ ። ወቀኑርዕ ፡ ዘርእስ
ሂ ፡ ዘወርቅ ፡ ወብሩር ፡ ውነሂን ። ወቆበዓ ፡ ርእሰሙሂ ፡ ለመነኮሳት ፡ አምሳለ ፡ አክሊ
ል ፡ ዘሖክ ፡ ዘአስተቀጸልዎ ፡ ለእግዚ[እ]ነ ።

ወ፲ወ፪አዕናቁ ፡ ግሉፋን ፡ ውስተ ፡ ጸታ ፡ ፬አዕባን ፡ አስማቲሆሙ ፡ ጽሑፍ ፡ ለው
ሉደ ፡ እስራኤል ። ወ፬አዕባን ፡ ዘይቤ ፡ አምሳለ ፡ ፬ወንጌል ። ወ፲ወ፪ ፡ ደቂቀ ፡ ያዕቆ
ብ ፡ አምሳለ ፡ ፲ወ፪ሐዋርያት ። መረግድ ፡ ዘይሁዳ ። ወእምነገደ ፡ ይሁዳ ፡ ሠረፀ ፡ ዮሐ
ንስ ፡ ምስለ ፡ ያዕቆብ ፡ እኁሁ ። ወበከመ ፡ መረግድ ፡ ፃዓዳ ፡ ከማሁ ፡ ንጽሐ ፡ ሥጋሁ ፡
ለዮሐንስ ፡ ጸዓዳ ። ወሰርድዮንሂ ፡ ሕብረ ፡ ቀይሕ ፡ ዘይሰክር ፡ ይእቲ ፡ ወእምነገደ ፡ ይሳ
*ኮር ፡ ወዕአ ፡ ማቴዎስ ፡ ወንጌላዊ ፡ ጸሓፌ ፡ ትስብእቱ ፡ ለወልደ ። እስመ ፡ ሱባኤ ፡ ቀየ * fol. 78, v° a.
ሐ ፡ ነሥአ ፡ እምእግዝእትነ ፡ ማርያም ። ወጳጎዞንሂ ፡ አምሳለ ፡ መስቀል ። ዘዘብሎን ፡
ውእቱ ። ወጽአ ፡ ፊልጶስ ፡ ወስምዐ ፡ ዕረፍቱሂ ፡ ኮነ ፡ በዲበ ፡ መስቀል ። ወኒሩቱሂ ፡
አብጽሐ ፡ ኀበ ፡ ፈጣሪሁ ፡ ወወሀበ ፡ ፍሬሁ ። ወለኢያስጴድሰ ፡ ፫ኅርወተ ፡ ቦቱ ፡ ዘሮ
ቤል ። ወእምቤተ ፡ ሮቤል ፡ ወዕአ ፡ ጴጥሮስ ፡ ምስለ ፡ እንድርያስ ፡ እኁሁ ። ወ፲ስቀሎረ

serpents qui étaient façonnés sur les vêtements d'*Aaron*, en or pur, sont le symbole des peuples, qui se sont propagés de l'or de la foi. *Le caleçon des cuisses*, c'est-à-dire la culotte, est * le symbole de la ceinture des moines. * fol. 78, r° b.
La mitre d'Aaron est le symbole du capuce (des moines). *Le casque de la tête* était en or, en argent et en fer. *Le capuce*[1] *des moines* est aussi l'image de la couronne d'épines avec laquelle on a couronné Notre-Seigneur.

23. Les pierres précieuses; leur symbolisme. — *Les douze gemmes sculptées* (se trouvent) par rangées de quatre pierres, (sur lesquelles) sont écrits les noms des enfants d'*Israël*. *Les quatre pierres* veulent dire le symbole des quatre Évangiles. *Les douze enfants de Jacob* sont le symbole des douze apôtres. *L'émeraude* est (la pierre) de *Juda*. C'est de la tribu de *Juda* qu'est issu *Jean* avec *Jacques*, son frère. De même que l'émeraude est blanche, de même la pureté de la chair de *Jean* a été blanche. *La sardoine*, à la couleur rouge, est (la pierre) d'*Issachar*. C'est de la tribu d'*Issachar** qu'est * fol. 78, v° a.
sorti *Matthieu l'Évangéliste*, l'écrivain de l'Incarnation du Fils. En effet, (*Jésus*) a pris la (nature) humaine, (dont le sang est) rouge, de *Notre-Dame Marie*. *La topaze* est le symbole de la croix. C'est (la pierre) de *Zabulon*, (de qui) est sorti *Philippe*. Son martyre (et) sa mort [2] ont eu lieu sur la croix. Sa bonté l'a fait parvenir vers son Créateur, (qui lui) a donné sa récompense. *Le jaspe* a trois ciselures. C'est (la pierre) de *Ruben*. C'est de la maïson de *Ruben* qu'est sorti

1. M. à m. « le capuce de la tête ». — 2. M. à m. « le martyre de sa mort ».

ተ ፡ ቡቱ ፡ ለአ፡ያስጲስ ፡ ዘይቤ ፡ ፫ክሕደቱ ፡ ለጴጥሮስ ። ወከመ ፡ ፍሕምሂ ፡ ዘስምዖን ፡ ወከመ ፡ ፍሕም ፡ ቅንዓቶሙ ፡ ለቤተ ፡ ስምዖን ፡ ዘውእቶሙ ፡ ጸሐፍት ፡ ወፈሪሳዊያን ፡ እለ ፡ ቀንኡ ፡ ላዕለ ፡ ፈጣሪ ፡ ዘውእቱ ፡ እግዚእ ።

* fol. 78, v° b. ወሰንፔርሂ ፡ እንተ ፡ ታዋኪ ፡ በምዕር ። ወይእቲኬ ፡ ዘጋድ ፡ *ወእምነገደ ፡ ጋድ ፡ ወ ዕአ ፡ ያዕቆብ ፡ ዘእልፍዮስ ። ወበከመ ፡ ሰንፔር ፡ ያዋኪ ፡ በምዕር ። ከማሁ ፡ ያዕቆብኒ ፡ ፈ ጸመ ፡ ስምዖ ፡ በምዕር ። ወኬርልግዮንሂ ፡ ዘሶፍ ፡ ወይእቲ ፡ እብን ፡ ዘሶፍ ፡ ወትር ፭ሚሁሰ ፡ ለኬርልግዮን ፡ በፅዕለት ፡ አብቱለ ፡ ሰዊተ ፡ ብሂል ። ወዝንቱሰ ፡ ነገር ፡ ይ ተረጐም ፡ ፡ነበ ፡ ታዴዎስ ። ወአሜቱስጢስሂ ፡ ዘብንያም ፡ ወአሜቱስጢስ ፡ ብሂል ፡ ሐዋርያ ፡ አሕዛብ ፡ ብሂል ። ወዝንቱሰ ፡ ነገር ፡ ይተረጐም ፡ ፡ነበ ፡ ጳውሎስ ።

ወአካጥስሂ ፡ ዘኤፍሬም ። አካጥስ ፡ ብሂል ፡ መምልእ[1] ፡ ብሂል ። ወዝኒ ፡ ነገር ፡ ይተረጐም ። ፡ነበ ፡ ማቴያስ ። ወሱባዊሂ ፡ ዘንፍታሌም ። ሱባዊ ፡ ብሂል ፡ አስካለ ፡ ወ * fol. 79, r° a. ያን ፡ ብሂል ። ወይእቲሰ ፡ ነገር ፡ ትተረጐም ፡ ፡ነበ ፡ በርቶሎሜዎስ ። ወክርስቶ *ሎቤ ሂ ፡ ዘውእቱ ፡ ዕበን ፡ ወርቅ ፡ ወይእቲ ፡ እብን ፡ ዘዳን ፡ ወእምነገደ ፡ ዚአሁ ፡ ወዕአ ፡ ይ ሁዳ ፡ አስቆርዮቲ ፡ ወወርቅ ፡ ዘይቤ ፡ በእንተ ፡ ዘረሰዮ ፡ ለይሁዳ ፡ ዓቃቤ ፡ አስከሬን ፡ ዘወርቅ ፡ ወበእንተዝ ፡ ይቤ ፡ ወንጌላዊ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ አስከሬኑ ፡ የወቅብ ፡ ቀምጠ ፡ ረ ፡ ዘሙዳየ ፡ ምጽዋት ፡ ወቢሬሌሂ ፡ ማኅቶት ፡ ብሂል ። ወይእቲሰ ፡ እብን ፡ ዘአሴር ፡

1. Ms. መምእል.

Pierre avec *André*, son frère. Le jaspe a trois trous; cela veut dire les trois reniements de *Pierre*. (*Le zèle*) *de Siméon est comme la braise*[1]. *Le zèle de la maison de Siméon est comme la braise* veut dire les scribes et les pharisiens, qui ont été zélés envers le Créateur, c'est-à-dire le Seigneur.

Le saphir, (c'est la gemme) qui étincelle en un instant. C'est (la pierre) * fol. 78, v° b. de *Gad*. * C'est de la tribu de *Gad* qu'est sorti *Jacques*, (fils) d'*Alphée*. De même que le saphir étincelle en un instant, de même aussi *Jacques* a consommé son martyre en un instant. *L'escarboucle* est la pierre de *Joseph*. L'interprétation de l'escarboucle veut dire que (*Joseph*) fit croître les épis en un jour. Cette parole est expliquée par *Thaddée*. *L'améthyste* est (la pierre) de *Benjamin*. *L'améthyste* veut dire l'apôtre des peuples. Cette parole est expliquée par *Paul*.

L'agate est (la pierre) d'*Éphraïm*. *L'agate* veut dire celui qui complète. Cette parole est expliquée par *Matthias*. *L'onyx* est (la pierre) de *Nephtali*. *L'onyx* veut dire grappe de raisin. Cette parole est expliquée par *Barthé-* * fol. 79, r° a. *lemy*. * *La chrysolithe* veut dire la pierre d'or. C'est la pierre de *Dan*. C'est de la tribu de (*Dan*) qu'est sorti *Judas Iscariote*. *L'or* signifie que (*Jésus*) avait mis *Judas* gardien de la bourse d'or. C'est pourquoi l'Évangéliste a dit : *En effet, lui-même gardait notre bourse et la cassette de la bourse des aumônes*[2]. *Le béryl* veut dire la lampe. C'est la pierre d'*Aser*. Ces deux paroles sont expliquées

1. Gen. XLIX, 7. — 2. Jean XII, 6.

ወገሂ ፡ ፪ንገር ፡ ይተረጐም ፡ ኀበ ፡ ቶማስ ፡ ወይእቲሰ ፡ ማኅቶት ፡ ዘተበሕለት ፡ እስመ ፡ ከመ ፡ ማኅቶት ፡ አብርሃ ፡ ትምህርቱ ፡ ለመንፈ ። ወቶማስ ፡ ብሂል ፡ ዐሐይ ፡ ብሂል ። ወከመዝ ፡ ኮነ ፡ ፍክሬሆን ፡ ለአዕናቅ ፡ እለ ፡ ውስተ ፡ ልብሱ ፡ ለአሮን ፡ ካህን ። ወል ብሰ ፡ መትከፍትኒ ። ዘውስተ ፡ ክሳዱ ፡ ለአሮን ፡ ይተረጐም ፡ በአሕባል ፡ ዘወደዩ ፡ ው
ስተ ፡ ክሳዱ ፡ ለእግዚ*እነ ፡ ቀዳማዊ ፡ ይነግር ፡ በእንተ ፡ ደኃራዊ ፡ ወደኃራዊ ፡ ይፈጽ * fol. 79. r° b.
ሞ ፡ ለቀዳማዊ ፡ ስብሐት ፡ ለገባሬ ፡ ኵሉ ፡ አሜን ።

ወበእንተ ፡ ሚመቱሂ ፡ ለአሮን ፡ ዘይብል ፡ አሪት ፡ ከመዝ ፡ ውእቱ ፡ ፍክሬሁ ። ላ ህምሰ ፡ ዘበአፍአ ፡ ይውዲ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለክርስቶስ ፡ ዘተቀተለ ፡ በአፍአ ፡ እምኅአይ ንት ። ወደሙ ፡ በ፬አቅርንተ ፡ ምሥዋዕ ፡ ይትነዛኅ ፡ ዘይቤሂ ፡ ፬ለ፫ነ ፡ ጳጳሳት ፡ እለ ፡ ተነገሩ ፡ በደሙ ፡ ለክርስቶስ ። ወስብሐ ፡ ክርሡ ፡ ይተረጐም ፡ በማኅበረ ፡ ሐዋርያ ት ። ወ፪ኩልያቱ ፡ ዘይቤ ፡ ኀበ ፡ ጴጥሮስ ፡ ወጳውሎስ ፡ ይተረጐም ፡ ወክልዕ ፡ በግዕ ፡ ዘይቤ ፡ ውእቱኒ ፡ ኀበ ፡ ክርስቶስ ፡ ይትፈከር ፡ ወደሙ ፡ ዘመልአ ፡ ቤተ ፡ መቅደስ ፡ ይተረጐም ፡ በደሙ ፡ ለክርስቶስ ፡ ዘመልአ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ወተጠብሐ ፡ በበመሌ
ሊ*ቱ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘውእቶሙ ፡ መለያልዩ ፡ ለእግዚእነ ፡ ሐዋርያት ፡ በጸታሆሙ ፡ ሰማ * fol. 79. v° a.
ዕት ፡ በጸታሆሙ ፡ ወመነኮሳት ፡ በጸታሆሙ ፡ ካህናት ፡ በጸታሆሙ ፡ ወሕፃናት ፡ በጸታ
ሆሙ ፡ ወታሐዕብ ፡ ንዋየ ፡ ውስጡ ፡ በማይ ፡ ዘይቤሂ ፡ ንዋየ ፡ ውስጡሰ ፡ እሉ ፡ እመ·

par *Thomas*. *La lampe* signifie que la doctrine de *Didyme* brille comme une lampe. *Thomas* veut dire le soleil. Telle est l'explication des pierres précieuses qui étaient dans les vêtements du prêtre *Aaron*. *Le vêtement de l'épaule*, qui était sur le cou d'*Aaron*, est expliqué par les cordes qu'on a mises au cou de Notre-Seigneur. * Les premiers (événements) exposent les derniers. Les * fol. 79. r° b.
derniers consomment les premiers. Gloire à l'Auteur de toutes (choses)! Amen.

24. A PROPOS DU SACERDOCE. — La Loi parle au sujet de l'ordination d'*Aaron*. Telle est l'explication (de la Loi). *Le bœuf, qui est consumé au dehors*, est le symbole du Christ, qui a été tué hors du camp. *Que son sang soit aspergé aux quatre coins de l'autel*[1] veut dire les quatre patriarches, qui ont été aspergés par le sang du Christ. *La graisse de son ventre* est expliquée par la société des apôtres. *Les deux reins* sont expliqués par *Pierre* et *Paul*. *L'autre brebis* aussi est interprétée par le Christ. *Le sang, dont est rempli le temple*, est expliqué par le sang du Christ, dont est remplie l'Église. *Il a été immolé en chacun de ses membres*[2] * veut dire les membres de Notre-Seigneur : les * fol. 79. v° a.
apôtres dans leur série, les martyrs dans leur série, les moines dans leur série, les prêtres dans leur série, les enfants dans leur série. *Tu laveras ses intestins dans l'eau*[3]. *Ses intestins* veulent dire les enfants du baptême. *Tu*

1. Lév. IX, 9. — 2. Lév. IX, 13. — 3. Lév. IX, 14.

ንቱ ፡ ውሉደ ፡ ጥምቀት ፡ ወታኅብር ፡ ርእሰ ፡ ውስተ ፡ ዘይክል ፡ ገዚ ፡ ሥጋሁ ፡ ለእግ
ዚእነ ፡ ዘውስተ ፡ ጸሐል ፡ ዘእድ ፡ ብሂል ። ወበግዖሰ ፡ ኵሎ ፡ ታዓርግ ፡ ውስተ ፡ ምሥ
ዋዕ ፡ ዘይቤሂ ፡ በእንተ ፡ ዘአርገ ፡ እግዚእነ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ሀበ ፡ አቡሁ ፤ ወእ
ዕረገ ፡ ለአቡሁ ፡ ዕጣነ ፡ ወመሥዋዕተ ፡ ክቡረ ።

ወበግዕኒ ፡ ዘፍጹሜ ፡ ውእቱኒ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለእግዚእ ፡ ወደሙ ፡ ዘይትቀባዕ ፡ ው
ስተ ፡ ከተማ ፡ እገዚ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለደመ ፡ ክርስቶስ ፡ ዘ*ይትቀበኡ ። ቦቱ ፡ አማንያ
ን ፡ ወበቀዳማዊ ፡ ቅብዓት ፡ እድ ፡ ሲመቶሙ ፡ ይትፈጸም ፡ ለክህናት ፡ ወንጌል ። ወተላ
ዖ ፡ ለበግዕ ፡ ዘይቤሂ ፡ ሰምሰም ፡ ይእቲ ፡ እንት ፡ ላዕሌሃ ፡ ይበቍል ፡ አጥባት ። ወፀእ
ባግዕ ፡ ዘዘልፍ ፡ ወዘነግህ ፡ ወዘሰርክ ። ይተረጐም ፡ በጸሎተ ፡ ቅዱሳን ፡ ዘያወርጉ ፡ መ
ላእክት ፡ ሰርክ ፡ ወነግህ ፡ ወመላእክትሂ ፡ ሶበ ፡ ያደምጹ ፡ ዶሮሐ ፡ ይነቁ ፡ ሶቤሃ ፡ ወጸ
ራይቅ ፡ ናእት ፡ ጌይትፈኵር ፡ በጌደናግል ፡ ጠበባት ።

ወልብሰ ፡ ዘርዚቅ ፡ ጎሪረ ፡ ወርቅ ፡ አምሳለ ፡ እልታሕ ። ወይእቲ ፡ ልብስ ፡ ፀጉብ
ራ ፡ አምሳለ ፡ ፀጉራ ፡ እለ ፡ ተወጸው ፡ ላዕለ ፡ ልብሰ ፡ እግዚእ ። ወግዱም ፡ ዘርዚቅ ፡ ዓ
ው*ደ ፡ ልብሰ ፡ ሎግዮን ፡ እንተ ፡ ይለብስዋ ፡ ሱራፌል ፡ በበዓላት ፡ ዓበይት ፡ ወ*ጽጌ ፡
ሮማን ፡ ቀዪሕ ፡ አምሳለ ፡ ክዕወተ ፡ ደሞሙ ፡ ለሰማዕት ፡ ወዘንተ ፡ አርአዮ ፡ ለሙ

* fol. 79, v° b.

* fol. 80, r° a.

mettras sa tête où cela se pourra. Ceci veut dire le corps de Notre-Seigneur, qui est dans la patène à main. *Toutes les brebis, tu les offriras à l'autel* [1], signifie que *Notre-Seigneur Jésus-Christ* est monté vers son Père et a offert à son Père l'encens et le sacrifice glorieux.

La brebis parfaite est le symbole du Seigneur. *Le sang (de la brebis, avec) lequel elle était ointe au bout de son oreille*, est le symbole du sang du Christ, avec lequel * ont été oints les fidèles. C'est par la première onction, (faite) à la main, que l'ordination des prêtres de l'Évangile a été accomplie. *La poitrine de la brebis* veut dire le thorax, sur lequel croissent les mamelles. *Les deux brebis perpétuelles du matin et du soir* sont expliquées par la prière des saints, que les anges font monter le soir et le matin. Lorsque les anges font un bruit, le coq chante aussitôt. *Les cinq galettes azymes* sont interprétées par les cinq vierges sages.

Le maillot de soie, (couleur) d'or, est le symbole de la tunique. *Le vêtement aux quatre couleurs* est le symbole des quatre soldats qui ont jeté le sort sur le vêtement du Seigneur. Le maillot est enroulé autour du vêtement du *logyon* que revêtent les Séraphins dans les grandes fêtes. * *La fleur de grenade rouge* est le symbole de l'effusion du sang des martyrs. (Le Seigneur) a fait voir ceci à *Moïse*. Au sujet de la dédicace, il lui a ordonné de faire entrer et lui a dit de faire entrer tout (le peuple). Le firent entrer *les douze princes de*

1. Deut. XII, 27.

ሴ ። ወበእንተ ፡ መድቅሕ ፡ አዘዘ ፡ ከመ ፡ ያብእ ፡ ወይቤሎ ፡ ከመ ፡ ያብእ ፡ ሑሎ ፡ ወ
አብኡ ፡ ፲ወ፪መላእክት ፡ ኀይል ፡ አምሳለ ፡ ፲ወ፪መላእክት ፡ ዘውእቶሙ ፡ ሐዋርያት ፡ ወ
ዝውእቱ ፡ ዘአብኡ ፡ ለለ፯መላእክተ ፡ ኀ[ይ]ል ። መጽብሕ ፡ ፬ዘብሩር ፡ ዘየ፬ወ፯ሐሳቡ ፡
ወፍያል ፡ ዘብሩር ፡ ፬ዘፍ፬ሰቅሎን ፡ በሰቅል ፡ ቅዱስ ። መዕብሕ ፡ ብሂል ፡ ዘውእቱ ፡ ገይበ ፡
ወርቅ ፡ ፲ወ፪ወርቁ ፡ ዘይቤ ፡ ሴጡ ፡ ብሂል ። ወኀሳቡ ፡ ዘይቤ ፡ እስመ ፡ ያስተዋዕእዋ ፡
በላዕለ ፡ የ፬በእሲ ። ወ፪በሰቅሎን ፡ ዘይቤሂ ፡ ውእቱኒ ፡ ያስተዋጽእዎ ፡ በላዕለ ፡ ፫በእ
ሲ ። ወመጽብሕ ፡ ዘይቤኒ ፡ *ካዕበ ፡ በአምሳለ ፡ አቡ[ነ] ፡ አዳም ፡ ዘይቤሎ ፡ እግዚአብ * fol. 80, r° b.
ሔር ፡ አምሳልየ ፡ ወአርአያየ ። ወፍያልኒ ፡ ዘውእቶሙ ፡ ቀ፦ርባናት ። ወበእንተዝ ፡ ይ
በል ፡ ሰሎሞን ፡ እምውስተ ፡ ፍያላት ፡ ምጽዋተ ፡ ወሀበከ ፡ ለአዕይንቲከ ፡ ድኅረ ፡ ተ
ኀውር ፡ ዕረቅከ ፡ ከመ ፡ ናሕስ ።

ንግባእኬ ፡ ኀበ ፡ ጥንተ ፡ ነገረ ፡ ጻሕል ፡ ዘወ፦ሥሩ[1] ፡ ወርቁ ፡ ጻሕልሰ ፡ አምሳሌ
ሁ ፡ ለክርስቶስ ፡ ጻሕለ ፡ ሕያወት ፡ ወማ፦ሥሩ ፡ ወርቁ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘውእቱ ፡ ግ፲አጻብዓ ፡
እደዊሁ ፡ ለእግዚእነ ፡ እለ ፡ ስፋሓን ፡ በዲበ ፡ ዕፀ ፡ መስቀል ፡ ወምሉዕ ፡ ዕጣን ፡ ውስቴ
ቱ ፡ ዘይቤሂ ፡ ዘውእቱ ፡ ጸሎተ ፡ ቅዱሳን ። ወበከመ ፡ ይቤ ፡ አቡ ፡ ቀለምሲስ ፡ ወሀብ
ዎ ፡ ዕጣናተ ፡ ከመ ፡ የሀብ ፡ ለጸሎተ ፡ ሑሎሙ ፡ ቅ*ዱሳን ። ወላህም ፡ ፬ዘይቤሂ ፡ ላ * fol. 80, v° a.
ህመ ፡ መግዝዕሰ ፡ ለሊሁ ፡ ክርስቶስ ፡ ወ፬በግዕ ፡ ዘይቤሂ ፡ በግዕኒ ፡ ክርስቶስ ። ወከመ
ሰ ፡ በግዕ ፡ ክርስቶስ ፡ ስግዕ ፡ ዘይቤ ፡ ኢሳይያስ ፡ መጽአ ፡ ይጠባሕ ፡ ከመ ፡ በግዕ ። ወ

1. Ms. ዘ፬ወዕ፦ሥሩ. Nous avons changé cette leçon en ዘወ፦ሥሩ à cause de l'explication, donnée une ligne plus bas.

l'armée, symbole des douze *princes*, c'est-à-dire des apôtres. Cela veut dire que chacun des *princes* de l'armée l'a fait entrer. *Un tribut d'argent de la valeur de 130 (sicles), et une coupe d'argent de 70 sicles, selon le sicle saint*, (sont des symboles). *Le tribut* veut dire le calice d'or. *Les douze (pièces d')or* veulent dire le prix (du calice). *Sa valeur (est de 130 sicles)* signifie ce qu'on a payé pour 130 hommes. (*Sa valeur est*) *de 70 sicles* veut dire aussi ce qu'on a payé pour 70 hommes. *Le tribut* veut dire * encore le symbole de notre père *Adam*, de * fol. 80, r° b. qui le Seigneur a dit : *Il est ma ressemblance et mon image*[1]. *La coupe* veut dire les oblations. C'est pourquoi *Salomon* a dit : *Les perles, provenant de ta coupe, tu les as données en aumône, ensuite tu es allé au comme un toit.*

Revenons donc au commencement de l'exposé de la patène de dix (pièces d')or. *La patène* est le symbole du Christ, patène de la vie. *Les dix (pièces d')or* veulent dire les dix doigts des mains de Notre-Seigneur, qui ont été étendus sur le bois de la croix. *L'encens y est abondant* veut dire la prière des saints, comme a dit *Abou Qalamsis : On donne l'encens (au Seigneur), afin qu'il exauce la prière de tous * les saints. Un bœuf; le bœuf gras* veut dire le Christ * fol. 80, v° a. lui-même. *Une brebis ; la brebis* veut dire le Christ. Comme quoi la brebis est le Christ, écoute ce qu'a dit *Isaïe : Il est venu, afin d'être égorgé comme une brebis*[2].

1. Gen. I, 26. — 2. Is. LIII, 7.

ማሕስአ ፡ በግዕኒ ፡ ፀዘይቤሂ ፡ ውእቱኒ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለክርስቶስ ፡ ዘተማሕስአ ፡ በሥጋ ፡ ሰብእ ።

ፀዘይቤሂ ፡ ዘውእቱ ፡ ፀመክሊት ፡ ዘንብር ። ወፀአማሊ ፡ ዘውእቶሙ ፡ ፀምስፍና ፡ ኢሎፍሊ ፡ ጌት ፡ አስቀሎና ፡ ጋዛ ፡ አቃሮን ። ወፀአባግዕ ፡ አንስት ፡ ዘይቤሂ ፡ አምሳሊሆን ፡ ለፀደናግል ፡ ጠባባት ። ወፀእጎልት ፡ ዘይቤሂ ፡ አምሳሊሆሙ ፡ ለአሕዛብ ፡ ኤዶም ፡ ወለአሕዛበ ፡ ሞአብ ፡ እለ ፡ ተጸውዑ ፡ ውስተ ፡ አሚን ። ወበእንተ ፡ ሞአብ ፡ ይ
* fol. 80, v° b. ብል ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ወሞአብ ፡ ካህ*ን ፡ ተስፋየ ። ወበእንተ ፡ ኤዶምያስ ፡ ይቤ ፡ ዳዘ ፡ ኤዶምሰ ፡ እሰፍሐ ፡ መከየድየ ፡ ወመከየድየ ፡ ይብል ፡ በእንተ ፡ [ቤተ] ፡ ክርስቲያን ፡ ቅድስት[1] ፡ ተሰፍሐት ፡ ለአሕዛብ ። ወካህንኒ ፡ ዘተሰምየ ፡ ወልደ ፡ እግዚአብሔር ፡ ላዕለ ፡ ሁሉ ፡ አሕዛብ ። ወሁሉ ፡ መድቅሐ ፡ ያብተራ ፡ አምሳሊሁ ፡ ውእቱ ፡ ለዘሀሎ ፡ ይመጽእ ። ወሀየንተ ፡ እለ ፡ አብአ ፡ መድቅሐ ፡ በቀዳሚ ፡ ሕግ ፡ ገነቱ ፡ ዘዘከርን ፡ አምነሃ ፡ ለቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወሀየንተ ፡ መዳምኒሃ ፡ ለደብተራ ፡ ዘይቤ ፡ መገሙረ ፡ ቅዱሳን ። ወመዳምሕኒ ፡ ዘይቤ ፡ ጸዋልቅ ፡ ብሂል ፡ ወድንበዘቲሃኒ ፡ ጉገዝዘቲሃ ፡ ለታቦት ። ወባዕ ፡ ገዘየ ፡ ወገዘየ ፡ ዘይቤሂ ፡ ገዘየ ፡ ወገዘየ ፡ ዕሩይ ፡ ብሂል ፡ አምሳሊሁ ፡ ለሥላሴ ።

* fol. 81, r° a. ወማዕጠንት ፡ ዘወርቅ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለዋህድ ፤ ወዕጣንኒ ፡ ውኑ*ን ፡ ጠሲ ፡ ዘእም

1. Voici le texte du ms. : በእንተ ፡ ክርስቲያን ፡ ቅድስቲያን ፡ ቅድስት ፡

Un agneau de brebis ; cela veut dire aussi le symbole du Christ, qui s'est fait agneau par la chair de l'homme.

Cinq veut dire les cinq talents du serviteur. *Les cinq boucs* veulent dire les cinq principautés des *Philistins : Gath, Ascalon, Gaza, Accaron*[1]. *Les cinq brebis* veulent dire le symbole des cinq vierges sages. *Les deux génisses* veulent dire le symbole du peuple d'*Édom* et du peuple de *Moab,* qui ont été ap-
* fol. 80, v° b. pelés à la foi. Au sujet de *Moab,* l'Esprit-Saint a dit : *Moab, le prêtre, est * mon espérance*[2]. Mais au sujet d'*Édom*[3], il a dit : *Sur Édom j'étendrai mon escabeau*[4]. *Mon escabeau* veut dire la Sainte Église, (qui) est étendue pour les peuples. *Le prêtre,* qui s'appelle le Fils du Seigneur, est pour tous les peuples. *Toute dédicace du tabernacle* est le symbole de celui qui devait venir. *A la place de ceux qui ont introduit la dédicace dans la première Loi* (veut dire) les dons de l'Église, que nous avons mentionnés. *A la place des coupes du tabernacle* veut dire le psautier des saints. *Les coupes* veulent dire les bassins. *Les barres* (veulent dire) les tapis en joncs de chaque sanctuaire. *Entre ici et ici. Ici et ici* veut dire égal et est le symbole de la Trinité.

25. L'encens, symbole des souffrances du Christ. — *L'encensoir d'or* est
* fol. 81, r° a. le symbole de l'Unique. *L'encens et * la vapeur de la fumée qui en monte,* sont

1. Manque la cinquième principauté. — 2. Ps. lix, 8 (cvii, 9). — 3. *Idumée* (?). — 4. Ps. lix, 8 (cvii, 9).

ውስቴቱ ፡ የዓርግ ፡ አርአያ ፡ ሕማማቲሁ ፡ ለክርስቶስ ፡ ዘአዕረገ ፡ ለአቡሁ ፡ ዕጣነ ፡ ወ
መሥዋዕቶ ፡ ክቡረ ፡ ወበእንተዝ ፡ ይቤሎ ፡ ሰሎሞን ፡ በእንተ ፡ ነፍሰ ፡ ክርስቶስ ፡ ወ
መኑ ፡ ይእቲ ፡ ዛቲ ፡ እንተ ፡ ተዓርግ ፡ እምገዳም ፡ ከመ ፡ ሠርዐ ፡ ጢስ ፡ ዕጥንታ ። እም
ገዳም ፡ ይብለክ ፡ ከመ ፡ ይብጻሕ ፡ ዘይቤ ፡ ለሊሁ ፡ ናሁ ፡ አዐርግ ፡ ኢየሩሳሌም ፡ ወይ
ሰቅልዎ ፡ ለወልደ ፡ እጓለ ፡ እመሕያው ። ወከመ ፡ ጢስ ፡ ዘይወፅእ ፡ እመሳክው ፡ ከማ
ሁ ፡ ብዙኅ ፡ ሕማማት ፡ ወዕአ ፡ እምላዕለ ፡ እግዚእ ። ተእኅዘ ፡ ተሰቅለ ፡ ሐመ ፡ ተጸፍ
ዓ ፡ ተኰርዐ ፡ ዘባኖ ፡ ተዘብጠ ፡ ወሀየንተ ፡ ማይ ፡ ሐሞተ ፡ ሰትየ ፡ ወፍትሐ ፡ ሞት ፡
ኀቤሁ ፡ ገብአ ። ወበሕማማቲሁ ፡ መንበረ ፡ አብ ፡ ተአጥነ ።

ወታቦ* ትኒ ፡ እንተ ፡ ውስቴታ ፡ ኦሪት ፡ አምሰሊሃ ፡ ይእቲ ፡ ለእግዝእትነ ፡ ማርያ * fol. 81, r° b.
ም ። ወ፲ቃላት ፡ እለ ፡ ውስተ ፡ ታቦት ፡ አምሰሊሁ ፡ ውእቱ ፡ ለክርስቶስ ፡ ስብሐተ ፡
ሕይወት ፡ ቃለ ፡ አብ ፡ አማንኬ ፡ ኮነ ፡ ሰብአ ፡ ወኀረያ ፡ ለማርያም ፡ እግዝእትነ ፡ ድን
ግል ፡ በሥጋሃ ፡ ድንግል ፡ በሕሊናሃ ፡ ድንግል ፡ በአፋሃ ፡ ወድንግል ፡ በአዕይንቲሃ ። በ
ስጋሃ ፡ አልባቲ ፡ ደነሰ ። ወበሕሊናሃ ፡ ኢሐለየት ፡ እኩየ ፡ እስመ ፡ መንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ኮ
ነ ፡ ማእያ ፡ ወመንሰገ ። ወአፋሃ ፡ ኢነበበ ፡ እኩየ ፡ ወአዕይንቲሃ ፡ ኢተሰግረ ፡ በእኩ
ይ ። ዘንተ ፡ ፩ድንግልና ፡ ረከበነ ፡ በነበ ፡ እግዝእትነ ፡ ማርያም ። ወሰብእሰ ፡ አልቦ ፡

l'image des souffrances du Christ, qui a offert à son Père l'encens et son sacrifice glorieux. C'est pourquoi *Salomon* a dit au sujet de l'âme du Christ : *Quelle est celle-ci, qui monte du désert comme se propage la fumée d'un parfum*[1] *(qui brûle)? Afin qu'il vienne du désert,* t'a dit (Salomon), veut dire (le Christ) lui-même, (qui a dit) : *Voici : je monterai à Jérusalem. On crucifiera le Fils de l'homme*[2]. Comme la fumée qui sort des fenêtres, ainsi furent nombreuses les souffrances (qui) sont sorties du Seigneur. Il a été saisi; il a été crucifié; il a souffert; il a été souffleté; il a reçu des coups de poing; il a été frappé sur son dos; à la place d'eau il a bu du fiel; la sentence de mort est revenue vers lui. Par ses souffrances le trône du Père a été parfumé.

26. La Vierge Marie. — *L'arche* * *dans laquelle était la Loi* est le symbole * fol. 81, r° b.
de *Notre-Dame Marie. Les dix paroles qui étaient dans l'arche* sont le symbole du Christ. La Gloire de la Vie, le Verbe du Père, est donc vraiment devenu homme. Il a choisi *Marie Notre-Dame,* vierge dans son corps, vierge dans son intelligence, vierge dans sa bouche, vierge dans ses yeux. Dans sa chair elle n'a pas eu d'impureté. Dans son intelligence elle n'a pas pensé le mal, car l'Esprit-Saint est devenu (pour elle) le loquet et le verrou. Sa bouche n'a pas parlé le mal. Ses yeux n'ont pas été pris au piège par le mal. Cette unique virginité, nous la trouvons en *Notre-Dame Marie.* L'homme, lui, n'est pas parfait. S'il ne pèche pas dans sa chair, parfois il pèche dans son intelligence.

1. Cant. III, 6. — 2. Matth. XX, 18 (Marc X, 33; Luc XVIII, 31).

ፍጹመ ፡ እመ ፡ ኢስሕተ ፡ በሥጋሁ ፡ ቦ ፡ አመ ፡ ይስሕት ፡ በሕሊናሁ ። ወሕሊና ፡ መ
* fol. 81, v° a. ላእ*ክትኒ ፡ ኢይትዔረዩ ፡ ለንጽሐ ፡ ሕሊና ፡ ለእግዝእትነ ፡ ማርያም ።

ወዘንተ ፡ ሑሎ ፡ ነገር ፡ ዘደብተራ ፡ እንበይነ ፡ ነገሩ ፡ ለሙሴ ። ወተወልደ ፡ ከመ፤ ወ፤ለነሐሴ ፡ አልቦ ፡ አበቅቴ ፡ ወከነ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ። ወኢ፡ያሱኒ[1] ፡ ጎበ ፡ ትእግ
ሥቲ ፡ ለወልድ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወልድ ። ወኢ፡ያሱኒ ፡ ወልደ ፡ ኔዌ ፡ አምሳሊሁ ፡ ለወ
ልድ ። ወተወልደ ፡ ጎበ ፡ አልቦ ፡ አበቅቴ ፡ አመ ፡ ወለ፡ጎሣሥ[2] ። ወርኢኬ ፡ ከመ ፡ ከነ ፡ ገሀደ ፡ አርአያሁ ፡ ለወልድ ። በከመ ፡ ቦአ ፡ ኢ፡ያሱ ፡ ተወረሱ ፡ እስራኤል ፡ ምድ
ረ ፡ ርስት ። ከማሁ ፡ ተዋረሱ ፡ ክርስቲያን ፡ ቅድስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ኢ፡ያሱ ፡ እ
ንከ ፡ ፈነወ ፡ ፪ሰብአ ፡ ዓይን ፡ አምሳለ ፡ አሪት ፡ ወነቢ፡ያት ። ወፈ፡ዓብኒ[3] ፡ አምሳለ ፡ ቅድ
* fol. 81, v° b. ስት ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ። ወፈትለ ፡ ተዩ*ሕ ፡ ዘአሰረት ፡ በመስኮተ ፡ ቤታ ፡ አምሳለ ፡
ደም ፡ ዘወ፡ሕዘ ፡ እምገቦሁ ፡ ለእግዚእነ ።

ወተሰርዎ ፡ ከናአን ፡ በእደ ፡ ኢ፡ያሱ ። ተሰርዎ ፡ አጋንንት ፡ በእደ ፡ እግዚእ ። ወበ
ከመ ፡ በመዋዕለ ፡ ኢ፡ያሱ ፡ ቆመት ፡ ፀሐይ ፡ ፅዕለት ፡ ፪ኪነ ፡ ከማሁ ፡ በዕለተ ፡ ስቅለ
ቱ ፡ ለእግዚእ ፡ ፅዕለተ ፡ ሰንየ ፡ ኮነ ። ኢ፡ያሱ ፡ እንከ ፡ ነሥአ ፡ ትእምርተ ፡ ወልድ ፡
ፍጹመ ። ኢ፡ያሱ ፡ እንከ ፡ ጎረየ ፡ ፲ወ፪አዕባነ ። ወኢ፡የሱስኒ ፡ ጎረየ ፡ ፲ወ፪ሐዋርያተ ።

1. Ms. ወኢ፡ዮብኒ. — 2. Avant et après ወ, il y a deux espaces, laissés en blanc, pour la date. — 3. Ms. ወፈ፡ብዕኒ.

* fol. 81, v° a. L'intelligence des ' anges n'est pas égale à la pureté de l'intelligence de *Notre-Dame Marie*.

27. Josué, symbole de Jésus. — Tout cet exposé du tabernacle est au sujet de l'histoire de *Moïse*. (*Moïse*) est né le 13 Nahasê. Il n'y a pas eu d'épacte. Il est devenu le symbole du Fils. *Josué* par sa patience est le symbole du Fils. *Josué*, fils de *Nèwé*, est le symbole du Fils. Il est né (à une époque) où il n'y a pas eu d'épacte, le ...[1] Tâḥschâsch. Vois donc qu'il est devenu clairement l'image du Fils. De même que, (lorsque) *Josué* fut entré, *Israël* a hérité de la terre de l'héritage, de même les chrétiens héritent de la Sainte Église. *Josué*, en outre, a envoyé deux éclaireurs, symbole de la Loi et des prophètes.
* fol. 81, v° b. *Rà'ab* est le symbole de la Sainte Église. Le fil rouge ' qu'elle a attaché à la fenêtre de sa maison est le symbole du sang qui a coulé du côté de Notre-Seigneur.

L'extirpation de *Canaan* (a eu lieu) par *Josué*. L'extirpation des démons (a eu lieu) par le Seigneur. De même qu'aux jours de *Josué* le soleil s'est arrêté, et qu'un jour est devenu deux (jours), de même au jour du crucifiement du Seigneur un jour est devenu deux jours. *Josué* a donc pris le signe du Fils parfaitement. *Josué*, de plus, a choisi douze pierres. *Jésus* aussi a choisi douze

1. L'espace pour la date est en blanc.

ኢ፡ያሱ ፡ ነረየ ፡ ፲አቅርንተ ፡ ኢ፡ዮቤል ፡ ዘይነቁ ። ወእግዚእ ፡ ኢ፡የሱስ ፡ ወሀበ ፡ ፲አ
ዩግነ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያነ ። ለኢ፡ያሱሰ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ተረክበ ፡ አካር ፡ ሰራቂ ። ወለ
እግዚእ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ተረክበ ፡ ይሁዳ ፡ ሰራቂ ፡ አስከፈን ። ለኢ፡ያሱ ፡ በመዋዕሊሁ ፡
ተአ*ዘዙ ፡ ለሞቱ ፡ ደቂቀ ፡ እስራኤል ፡ በ፩ልብ ፡ ኵሎሙ ። ወለኢ፡የሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ * fol. 82, r° a.
ተአዘዙ ፡ ለሞቱ ፡ ሕገበ ፡ ክርስቲያን ፡ ወበ፩ልብ ፡ ወ፩ሃይማኖት ። ወለኢ፡ያሱ ፡ በመዋ
ዕሊሁ ፡ ሐደጉ ፡ ሕገብ ፡ ነገሮንጎረ ። ወለእግዚእ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ሐደጉ ፡ ሕገብ ፡ አ
ምልክ ፡ ጣዖታት ። ኢ፡ያሱ ፡ ከፈለሙ ፡ ለእስራኤል ፡ ምድሮሙ ፡ ዘዘዚአሆሙ ። ወ
ክርስቶስ ፡ ሠርዓ ፡ ለቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ወሠርያሙ ፡ ለክርስቲያን ፡ በበ ፡ መዓርጊሆ
ሙ ፡ ወበበምቅዋምሆሙ ። ለኢ፡ያሱ ፡ እንከ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ሠናየ ፡ ኮነ ። ወለኢ፡የሱ
ስ[1] ፡ በ[መ]ዋዕሊሁ ፡ ተዋረሱ ፡ ሕገበ ፡ ዘ፲አሀ ፡ መንግሥት ፡ ሰማያት ። ለኢ፡ያሱ ፡
በመዋዕሊሁ ፡ ኮነ ፡ ዘይትባደሩ ፡ ውስተ ፡ ቀትል ። ወለእግዚእ ፡ በመዋዕሊሁ ፡ ተባደ
ሩ ፡ ቅዱ*ሳን ፡ ሐዋርያት ፡ ለከዊነ ፡ ስምዕ ። ወዘንተ ፡ ዘናየድ[ዕ] ፡ እንበይነ ፡ ኢ፡ያ * fol. 82, r° b.
ሱ ፡ ወልደ ፡ ኔዌ ። ወኮነ ፡ ጽላለ ፡ ወአርአያ ፡ ለሐዳስ ፡ ሕግ ።

ወገሠውእቱ ፡ ነገሩ ፡ ለዳዊት ፡ ወልደ ፡ እሴይ ። ወከመ ፡ ትርከብ ፡ ልደቶ ፡ ለዳዊ
ት ፡ ንሣእ ፡ ለከ ፡ ኮልቄ ፡ ፲አውታር ፡ ወስመ ፡ አቡሁ ፡ ወእመ ፡ ውኮልቄ ፡ ፱መገ

1. Ms. ወለኢ፡ያሱ.

apôtres. *Josué* a choisi sept trompettes de jubilé, pour sonner. Le Seigneur *Jésus* a donné sept clercs à l'Église. Dans les jours de *Josué*, *'Akâr* a été trouvé voleur. Dans les jours du Seigneur, *Judas* a été trouvé voleur de la bourse. Dans les jours de *Josué*, * les enfants d'*Israël* ont tous obéi à (*Josué*) d'un seul * fol. 82, r° a.
cœur. (Dans les jours) de *Jésus-Christ*, le peuple des chrétiens a obéi à (*Jésus-Christ*) d'un seul cœur et (dans) une seule foi. Dans les jours de *Josué*, le peuple a abandonné le murmure. Dans les jours du Seigneur, le peuple a abandonné le culte des idoles. *Josué* a distribué aux Israélites la terre (promise, donnant) à chacun (sa part). Le Christ a organisé l'Église et a organisé les chrétiens, (les mettant) chacun à son rang et chacun à sa place. Dans les jours de *Josué*, le bien est, en outre, survenu. Dans les jours de *Jésus*, le peuple (du Seigneur) a hérité du royaume des cieux. Dans les jours de *Josué*, il est arrivé qu'on se dépassait dans le meurtre. Dans les jours du Seigneur, les saints * apôtres se sont dépassés à devenir martyrs. Voici ce que nous * fol. 82, r° b.
racontons au sujet de *Josué*, fils de *Nèvé*. Il est devenu l'ombre et l'image de la Nouvelle Loi.

28. David. — Voici l'histoire de *David*, fils de *Jessé*. Pour trouver la naissance de *David*, prends le nombre des dix cordes (du psalterion), le nom de son père et de sa mère, et le nombre de cinquante psaumes. Divise par sept, jusqu'à ce que tout (le calcul) soit terminé. Ce qui te restera est donc (le jour

ሙር ፡ ወግድ፞ፍ ፡ በበ ፡ ፯እስከ ፡ ይትዌዳእ ፡ ኵሉ ። ወዘተረፈከ ፡ ውእቱኬ ፡ ልዩቱ ፡ ለ ዳዊት ፡ አመ ፡ ፯ለሚያዝያ ፡ በእለተ ፡ እንተ ፡ አዳም ፡ ተወልደ ፡ ዳዊት ። ወከነ ፡ አምሳ ሊሁ ፡ ለወልድ ፡ ወበሥጋ ፡ ተሰምየ ፡ አቡሁ ፡ ለእግዚእነ ፡ በእንተ ፡ ዘሠረፀት ፡ እግዝ እትነ ፡ ማርያም ። እምኔሁ ፡ ለዳዊት ። ወውእቱ ፡ ተነበየ ፡ ዘከመ ፡ ይመጽእ ፡ ወዘከመ ፡ ይትወለድ ። ወዘከመ ፡ ይሰቀል ፡ ወይትነሣእ ።

* fol. 82, v° a. ወበእንተ ፡ ሥላሴ ፡ *ተነበየ ፡ ዕሙቀ ፡ ወይቤ ፡ መኑ ፡ ውእቱ ፡ አምላክ ፡ ዘእን በለ ፡ እግዚአብሔር ። ወመኑ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘእንበለ ፡ አምላክነ ። እግዚአብሔር ፡ ዘያቀንተኒ ፡ ኀይለ ። ርኢኬ ፡ ከመ ፡ ፫እግዚአብሔር ፡ ይብል ፡ በእንተ ፡ ሥላሴ ። ወከ ዕበ ፡ ይቤ ፡ በእንተ ፡ ሥላሴ ፡ ውኅሥኩ ፡ ገጸከ ። ገጸ ፡ ዚአከ ፡ አኅሥስ ፡ እግዚኦ ። ወኢትሚጥ ፡ ገጸከ ፡ እምኔየ ። ወከዕበ ፡ ይቤ ፡ ይቤለ ፡ እግዚእ ፡ ለእግዚእየ ፡ ንበር ፡ በ የማን ፡ ዝኒ ፡ በእንተ ፡ ሥላሴ ። ወከዕበ ፡ ይቤ ፡ እበውዕ ፡ ኀበ ፡ ምሥዋዒሁ ፡ ለእግዚአ ብሔር ፡ ኀበ ፡ አምላኪየ ፡ ዘአስተፍሥሓ ፡ ለውርዙትየ ፡ እገኒ ፡ ለከ ፡ አምላኪየ ፡ በ መሰንቆ ። ወዝኒ ፡ አርአያ ፡ ስላሴ ። ወከዕበ ፡ ይቤ ፡ በእንተዝ ፡ ቀብአከ ፡ እግዚአብሔ

* fol. 82, v° b. ር ፡ አምላክከ ፡ ቅ*ብአ ፡ ትፍስሕተ ፡ እምእለ ፡ ከማከ ፤ እምእለ ፡ ከማከ ፡ ዘይቤ ፡ እም ነቢያት ፡ ብሂል ፡ ወአምላክከ ፡ ይብል ፡ በእንተ ፡ ዘለብሰ ፡ ሥጋ ፡ ሰብእ ። ርኢኬ ፡ ከ

de) la naissance de *David*, le sept Miyâzyâ, le jour où est né *Adam*. *David* est devenu l'image du Fils. Selon la chair, (*David*) est appelé le père de Notre-Seigneur, parce que *Notre-Dame Marie* est sortie de *David*. Lui-même a prophétisé comment (le Fils) viendrait, comment il naîtrait, comment il serait crucifié et ressusciterait.

* fol. 82, v° a. 29 David et la Trinité. — Au sujet de la Trinité, il a * prophétisé (des choses) profondes. Il a dit : *Qui est Dieu en dehors du Seigneur? Qui est le Seigneur en dehors de notre Dieu? C'est le Seigneur, qui m'a ceint de la force*[1]. Vois donc qu'il a dit trois (fois) *Seigneur*, au sujet de la Trinité. Il a dit encore, au sujet de la Trinité : *Je cherche ta face; je cherche ta propre face, ô Seigneur. Ne détourne pas ta face de moi*[2]. En outre, il a dit : *Le Seigneur a dit à mon Seigneur : Assieds-toi à ma droite*[3]. Cela est au sujet de la Trinité. De plus, il a dit : *J'entrerai à l'autel du Seigneur, vers le Dieu qui réjouit ma jeunesse. Je te supplierai, (ô) mon Dieu, avec la cithare*[4]. Cela est l'image de la Trinité. Il a dit encore :

* fol. 82, v° b. *C'est pourquoi le Seigneur, ton Dieu, t'a oint de * l'huile de la joie, de préférence à ceux qui sont comme toi*[5]. *De préférence à ceux qui sont comme toi* veut dire de préférence aux prophètes. *Ton Dieu* veut dire que (le Christ) a revêtu la chair

1. Ps. xvii, 31-32. — 2. Ps. xxvi, 8-9. — 3. Ps. cix, 1 (Matth. xxii, 44; Marc xii, 36; Luc xx, 42; Act. ii, 34). — 4. Ps. xlii, 4. — 5. Ps. xliv, 7.

መ ፡ ሥላሴ ፡ አርአየ ፡ በዝኒ ። ወለሊሁኒ ፡ ይቤ ፡ እግዚእ ፡ እንዘ ፡ ያርኢ ፡ ስላሴሁ ፡ ዓ
ዓርግ ፡ ሰማየ ፡ ኀበ ፡ አቡየ ፡ ወአቡክሙ ፡ ኀበ ፡ አምላክክሙ ። ዘንተ ፡ ይቤ ፡ ዳዊት ፡
በእንተ ፡ ሥላሴ ።

ሎቱ ፡ ስብሐት ፡ ለገባሬ ፡ ኵሉ ፡ ፍጥረት ፡ ለዓለመ ፡ ዓለም ፡ አሜን ፡ ወአሜን ።

de l'homme. Vois donc que (*David*) a montré la Trinité par ces (paroles). Lui-même aussi le Seigneur a dit, en montrant sa Trinité : *Je monte au ciel vers mon Père et (vers) votre Père, vers votre Dieu*[1]. *David* a dit cela au sujet de la Trinité.

Gloire à l'Auteur de toute créature pour les siècles des siècles! Amen. Amen.

1. Jean xx, 17.

PREMIÈRE TABLE DE TOUS LES NOMS PROPRES

(Les chiffres renvoient à la page correspondante)

A

Aaron, 139, 168, 188, 189, 191.
Aaron II, 152.
Abba Bahayela Mikâ'êl, 126, 139, 158.
Abba Batsalota Mikâ'êl, 154, 170.
Abba Zosimâs, 126.
Abdee, 141.
'Abdon, 134.
Abel, 181.
Abraham, 137, 138, 139, 167, 168, 174, 177, 178, 179, 180, 181, 185.
Accaron, 194.
Achab, 151.
Adam, 128, 129, 130, 131, 137, 138, 143, 144, 148, 157, 160, 161, 165, 166, 167, 168, 170, 171, 172, 173, 198.
Agar, 179.
Aggée, 141, 142.
Agrippa, 152.
'Akâr, 197.
'Al'âzar, 139, 140.
Alexandrie, 145.
Alphée, 190.
'Alyânos, 152.
'Amâtê, 141.
'Amdâ, 141.
'Amoryon, 141.
Amos, 140, 141, 151, 169.
'Anâtot, 140.
'Anbinâ, 141.
André, 190.
Antioche, 145, 152.
Antoine, 180.
'Apolyon, 134.
Arâ, 152.
'Arênês, 140.
Arius, 143, 174.
Ascalon, 194.
Aser, 142, 190.
'Ator, 152.
'Atota, 141.

B

Babylone, 148, 151.
Barâkiyou, 142.
Bârêkâ, 138.
Barthélemy, 146, 190.
Bâton'êl, 141.
Bê'êrem, 141.
Bêhêmot, 165.
Bêliar, 148.
Benjamin, 140, 141, 190.
Bersâbêh, 139.
Bêtênês, 138.
Bitonâ, 139.
Bouz, 140.

C

Caïn, 173.
Canaan, 149, 196.
Cêsar, 183.
Cham, 135, 176, 181.
Constantin, 152, 175.
Constantin II, 152.
Constantinople, 185.

D

Dâkor, 141.
Damâtrê, 127.
Dan, 141, 142, 190.
Daniel, 140, 169, 175.
David, 135, 139, 166, 167, 168, 169, 177, 197, 198, 199.
Dêmas, 168.
Denkuenâ, 155.
Digêba'êl, 128.
Dioclétien, 152.

E

Édom, 194.
'Êfêson, 162, 164.
Égypte, 149, 163, 178, 184, 185.
'Êldâ, 181.
'Êli, 150.
Élie, 139, 151.
Élisabeth, 142.
'Enbarâm, 139.
Êphèse, 127, 145, 163, 185.
Êphraïm, 141, 190.
Ésaü, 137, 142, 152, 182, 183.
Esdras, 131, 135, 140, 166.
'Esêwos, 152.
'Etâhê, 152.
Éthiopie, 153, 163.
Euphrate, 145, 151, 163, 164.
Eutychès, 144.
Ève, 161, 171.
'Êwâsâ, 139.
Ézéchias, 167.
Ézéchiel, 140, 142, 143, 151, 167, 168, 169.

F

Fâhêl, 142.
Feldelfyâ, 128.
Finâbâs, 139, 150.
Foubêfên, 128.

G

Gabaon, 149.
Gabriel, 127, 128.
Gad, 141, 142, 190.
Gath, 194.
Gâydâd, 173.
Gaza, 194.
Geba'êl, 140.
Geyon, 163, 164.
Gotolyâl, 141.

H

Habacuc, 141.
Hado, 142.
Ḥalê, 142.
Hanoâ, 139, 140.
Hebli'âlê, 139.
Helqânâ, 139.
Hêlqsyous, 141.
Henoch, 137, 138, 172, 173, 174, 175.
Hérode, 163, 184.
Herqâs, 152.
Horeb, 174.

I

Isaac, 137, 167, 168, 181, 185.
Isaac, fils d'Abba Batsalota Mikâ'êl, 162, 170.
Isaïe, 131, 135, 139, 141, 144, 144, 151, 158, 163, 165, 169.
Israel, 132, 137, 139, 143, 150, 151, 160, 162, 178, 181, 185, 187, 189, 196, 197.
Issachar, 141, 189.
'Iyâsênyou, 139.
'Iyâsou, 128.
'Iyâsou Sirâk, 140.
'Iyo'aqêm, 140.

J

Jacob, 137, 139, 142, 146, 167, 168, 181, 182, 183, 185, 189.
Jacques, 152, 154, 189, 190.
Japhet, 135, 137, 152, 176, 181.
Jean Abou Qalamsis, 126, 127, 128, 130, 131, 132, 134, 144, 147, 154, 155, 158, 159, 163, 189, 193.
Jean-Baptiste, 126, 133, 142, 144, 148, 151, 166, 184.
Jérémie, 135, 140, 169.
Jéricho, 149.
Jerusalem, 165, 195.
Jessé, 139, 197.
Jésus-Christ, 146, 147, 152, 153, 163, 164, 165, 167, 168, 171, 178, 185, 189, 196, 197.
Job, 129, 142, 145, 169.
Joël, 141.
Jonas, 141.
Joseph, 141, 183, 184, 185, 190.
Joseph d'Arimathie, 176, 178.
Josias, 167, 168.
Josué, 139, 149, 169, 196, 197.
Juda, 139, 140, 146, 189.
Judas Iscariote, 197, 190.

K

Kabri, 152.
Kêlqyou, 140.
Koklâ, 141.
Kuergi, 152.

L

Laban, 183.
Ladouqyân, 128.
Lamech, 138, 173.
Laodicée, 128.
Lawen, 152.
Lazare, 179.
Lebêni, 152.
Lênê, 141, 142.
Léon, 144.

Lévi, 139, 140, 142.
Léviathan, 165.
Luc, 163, 173.

M

Macaire, 180.
Macédonius, 144.
Maksemyânos, 152.
Malabênê, 140.
Malachie, 142.
Malâ'êl, 173.
Mâmir, 152.
Manassès, 151.
Marc, 159, 163.
Marcien, 152.
Marie (Sainte Vierge), 138, 142, 143, 162, 188, 189, 193, 196, 198.
Marie (sœur de Moïse), 139.
Marqoryos, 152.
Mâtâlê, 141.
Mâtousalâ, 138, 173.
Matthias, 190.
Matthieu, 162, 163, 187, 189.
Mêgêlnes, 152.
Mêlênas, 140.
Melkâm, 139.
Mêrobâ, 141.
Mêsêdê, 140.
Mêsêlê, 141.
Michée, 141, 167.
Michel, 127, 155.
Mirâri, 139.
Misâtâ, 141.
Misiri, 141.
Moab, 194.
Moïse, 126, 127, 132, 135, 139, 144, 149, 150, 154, 162, 167, 186, 187, 192, 196.
Mots, 142.
Mourât, 141.

N

Nabi, 142.
Nabil, 142.
Nahum, 141, 146.
Nâtri, 140.
Neheb, 141.
Ne'mâr, 152.
Nephtali, 140, 144, 194.
Nestorius, 143, 144.
Nêwi, 139, 149, 196, 197.
Nicodème, 176, 178.
Ninive, 152.
Noé, 130, 138, 167, 168, 169, 173, 175, 176, 177.
Norê, 140.

O

'Ofni, 150.
Osée, 141.

P

Parâ'ey, 152.
Parâgmon, 128.
Paul (apôtre), 129, 134, 136, 137, 138, 139, 153, 158, 190, 191.
Paul (ermite), 180.
Pergame, 128.
Perse, 151, 152, 163.
Pharaon, 142.
Philadelphie, 128.
Philippe, 189.
Pierre, 127, 145, 148, 153, 154, 190, 191.

Q

Qa'ât, 140.
Qalêmentos, 152.
Qaribin, 152.
Qarinos, 152.
Qon'â, 177

R

Ra'âb, 149, 196.
Rachel, 132.
Râsfyâ, 141.
Rébecca, 181.
Reḫê'êl, 128.
Reḫmân, 152.
Rome, 145, 152, 153, 163, 174.
Ruben, 140, 141, 189.

S

Sabellins, 144.
Saſtê, 141.
Sâlo, 140.
Salomon, 133, 139, 167, 168, 193, 195.
Samuel, 139, 150, 167, 168.
Sara, 179.
Sardes, 128.
Sardinon, 127.
Sardisson, 128.
Sâtamo, 141.
Satan, 130, 131, 132, 134, 145, 146, 147, 148, 169, 165, 173, 182, 183.
Sêdêq, 141.
Segar, 152.
Sem, 139, 176, 181.
Sêmyou, 149.
Sennâ, 141.
Séryou, 140.
Siméon, 139, 141, 190.
Siméon (prêtre), 140.
Simon II, 128.
Sinaï, 132, 177.
Sion, 135, 186.
Sirâk, 135, 140, 144.
Sitâni, 111.
Smyrne, 127.
Sonâ, 141, 142.
Sophonïe, 141.
Sourâfâ, 141.
Souton'êl, 140.

T

Taboden, 127.
Tarâ, 137, 139.
Tehdif, 139.
Têmân, 153.
Thabor, 155, 164.
Thaddée, 196.
Thomas, 191.
Thyatire, 128.
Tibère I, 152.
Tibère II, 152.
Tibor, 152.
Tigre, 163, 164.
Tiyâtron, 128.
Tobie, 140.
Tsegênê, 142.

W

Wâgêr, 152.
Walâ, 152.
Wârgeschzayan, 152.
Wasa'ê, 152.
Wêtêlês, 140.

Y

Yâ'êl, 152.
Yârêd, 138.
Yokâbed, 139.
Yordânos, 163.

Z

Zabulon, 141, 189.
Zacharie, 135, 141, 142, 143, 147, 169, 177.
Zitâr, 141.

SECONDE TABLE DES NOMS PROPRES

PARTICULIERS AU LIVRE DES MYSTÈRES [1]

(Les chiffres renvoient à la page et à la ligne correspondantes)

ሀ

ህርቃስ 153[1]

ለ

ልቤኒ 152[16]
ሌኒ 142[7]
ለውን 152[13]
ለዱቂያን 128[9]

ሐ

ሐልቅስዩስ 141[11]
ሕልቃና 139[11]
ሕብሊኣሉ 139[13]
ሐያ 142[2]

መ

መስቤኔ 140[6]
ሜሴናስ 140[9]
ምልክም 139[7]
መላልዔል 173[9]
ማማር 152[16]
ሚራሪ 139[10]
መርቆርዮስ 152[6]
ሜሮባ 141[14]
ሙራት 141[6]
ሜሴሌ 141[2]
ሚሰሪ 141[7]
ሚሳኃ 141[3]
ሜሴዴ 140[16]
ማኃሉ 141[10]
ማቱስላ 138[14], 173[10]
ሞጽ 142[4]
ሜጌልንስ 152[8]

ረ

ራስጥያ 141[13]
ርጎማን 152[17]
ርኑኤል 123[6]

ሰ

ሳሎ 140[14]
ሴምዩ 140[10]
ሴርዩ 140[14]
ሰርዲስዮን 128[5]
ሰርዲናን 127[12]
ሱራፋ 141[12]
ሱራፌም 141[13]
ሳተሞ 141[6]
ሲኃን 141[6]
ሱቱኤል 140[13]
ስና 141[1]
ሶና 141[11], 142[7]
ሴያቅ 141[13]
ስገር 152[5]
ስፍጠ 141[9]

ቀ

ቀሌምንጦስ 151[17]
ቀሪቢን 152[9]
ቀሪኖስ 152[4]
ቂዕ 177[3]
ቀሳት 140[4,12]

በ

ቤልሖር 148[5]
ቤርሳቤሕ 139[14]
ባሬክ 138[1]
በራኪዩ 142[2]
ቢቶና 140[1]
ቤቱኤስ 138[1]
ባቱኤል 141[8]
ቤኤርም 141[2]
ቡዝ 140[12]

ተ

ትሕዲፍ 139[6]
ቴማን 153[3]
ታራ 137[8], 139[5]
ቲያጥሮን 128[4]

ነ

ነሉ 142[2]

1. Cette table ne renferme que les noms propres inconnus ou peu connus jusqu'ici, et particuliers au *Livre des Mystères du ciel et de la terre*. Il nous a paru inutile de mentionner les noms propres cités fréquemment par les auteurs, comme እስራኤል *Israël*, ሰይጣን *Satan*, etc. On les rencontre d'ailleurs dans la table précédente.

ነ

ንሕብ 141₁₅
ኖሬ 140₁₂
ናትሪ 140₁₀
ነቢ 142₄
ነቢል 142₅
ነነዌ 152₄
ንአማር 152₅

አ

አልያኖስ 152₆
አሞርየን 141₁₅
አማቱ 141₉
አምዳ 141₅
አራ 152₁₃
አሬኔስ 140₃
እሱዎስ 152₄
አባ ፡ በንይለ ፡ ሚካኤል 126₅, 139₃, 138₈
አባ ፡ በጸሎተ ፡ ሚካኤል 155₇, 170₅
አባ ፡ ዞሲማስ 126₅
አቶር 152₅
እንበራም 139₉
እንቢና 141₁₁
አዋሳ 139₅
አያሱንዩ 140

አያአቄም 140₈

ከ

ኩልቅዩ 140₅
ኮርገ. 152₉
ከቢር 152₃
ኮክላ 141₈

ወ

ወላ 152₁₃
ዋርግሥዝየን 152₁₄
ወስኤ 152₁₃
ዊቱሉስ 140₅
ዋኔር 152₁₅

ዐ

ዕማሃ 152₈

ዘ

ዘጉር 141₃

የ

ያሬድ 137₁₇
ያኤል 152₁₅
ዮክብድ 139₉

ደ

ደግስ 168₈

ደግትሬ 127₁₁
ድንኮና 155₆
ዳቅር 141₁₂
ዲጌበኤል 128₅

ገ

ግዘኤል 140₁₆
ግቶልያል 141₁₄
ጋይዳድ 173₉

ጠ

ጠቦር 152₁₇
ጠብሮዮስ 152₃
ጦቢት 140₁₅
ጠቦድን 127₁₃

ጸ

ጸራግሞን 125₃
ጸራኤይ 152₁₃

ፀ

ፅጊኔ 142₃

ፈ

ፍልዮልፍዮ 128₆
ፋሐል 142₃
ፉቤራን 128₅

TABLE DES MATIÈRES

Introduction 103
Note historique complémentaire. 117

II. — INTERPRÉTATION DE L'APOCALYPSE

(second traité)

1. Titre du traité 126
2. Enterrement de Moïse 126
3. Noms des Anges des sept Églises d'Asie 127
4. Le livre aux sept sceaux. 128
5. L'Agneau aux sept cornes et aux sept yeux. 129
6. Explication des sept sceaux 129
7. Les coups de trompette des Anges 131
8. Le mystère de Jean Abou Qalamsis 134
9. Les Écritures cachées 135
10. Les sept dons cachés. 135
11. Incrédulité à l'exposé du mystère 136
12. Origine des prophètes 137
13. Abraham 138
14. Les noms des pères et mères des prophètes. 139
15. Les Apôtres. 142
16. Exégèse de quelques textes bibliques 143
17. Le symbolisme du mot « lion » 145
18. La blessure de la bête 147
19. Le nombre de la bête. 147
20. Les sept fioles 148
21. Noms de plusieurs souverains 151
22. Le faux Messie. 153
23. Les Écritures cachées 153
24. Le mystère caché 154
25. La lecture du livre. 154

III. — LA DIVINITÉ ET LA CRÉATION

(troisième traité)

1. Le mystère de la divinité. 155
2. La Trinité 157
3. La création du ciel et de la terre 158

4. Interprétations symboliques 159
5. Les quatre fleuves 162
6. Explication des fleuves. 163
7. Les jours de la création. 164
8. Création d'Adam. 166
9. L'entrée au ciel et le bon larron 167
10. Entrée des justes dans le ciel 168
11. Le repos du sabbat et la circoncision des Anges 169

IV. — LES COMPUTS ET LES SYMBOLES

(QUATRIÈME TRAITÉ)

1. Exposé d'Abba Batsalota Mikâ'êl 170
2. Jour de la naissance d'Adam 170
3. Adam et Jésus. 171
4. Les semaines d'Hénoch 172
5. Jour de la naissance de quelques prophètes. — Hénoch 175
6. Noé. 175
7. Noé, symbole du Fils 176
8. Naissance d'Abraham 177
9. Abraham, symbole de Jésus. 178
10. Les moines et les prophètes 180
11. Saint Antoine 180
12. Naissance d'Isaac. 181
13. Isaac, symbole de Jésus 181
14. Naissance de Jacob. 181
15. Sainteté et rôle de Jacob. 182
16. Symbolisme de la vie de Jacob 182
17. Naissance de Joseph. 183
18. Joseph, symbole de Jésus 183
19. Le Testament du Seigneur. — La brebis 185
20. Le tabernacle. 186
21. Symbolisme du tabernacle. 187
22. Les vêtements sacerdotaux d'Aaron. 188
23. Les pierres précieuses; leur symbolisme 189
24. A propos du sacerdoce. 191
25. L'encens, symbole des souffrances du Christ 194
26. La Vierge Marie. 195
27. Josué, symbole de Jésus. 196
28. David. 197
29. David et la Trinité 198

Première table de tous les noms propres. 201
Seconde table des noms propres éthiopiens particuliers au Livre des Mystères. 203

Typographie Firmin-Didot et Cie. — Paris.

HISTOIRE DES CONCILES

(SECOND LIVRE)

SÉVÈRE IBN AL-MOQAFFAʿ

ÉVÊQUE D'ASCHMOUNAÏN

HISTOIRE DES CONCILES

(SECOND LIVRE)

I

ÉDITION ET TRADUCTION DU TEXTE ARABE

PAR

L. LEROY

II

ÉTUDE DE LA VERSION ÉTHIOPIENNE

PAR

S. GRÉBAUT

PERMIS D'IMPRIMER

Paris, le 6 janvier 1911.

P. FAGES, v. g.

Tous droits réservés.

AVERTISSEMENT

Sévère, évêque d'Aschmounaïn, fut, au xe siècle de l'ère chrétienne, le principal champion de l'Église copte jacobite menacée par l'activité, le zèle et les talents du patriarche Melchite Eutychius (Saïd ibn-Batriq) (933-940) que soutenait le nouveau maître de l'Égypte, Mohammed el-Ekchyd. Sévère composa un grand nombre d'ouvrages et jouit d'une grande autorité chez les Coptes, qui admiraient sa science, son éloquence et sa connaissance approfondie de la langue arabe. Il est en effet un des premiers écrivains chrétiens qui firent usage de cet idiome. Ce fut lui que choisit le patriarche Abraham le Syrien pour discuter, en présence du Khaliphe Al-Moëz-le-Din-Illah (969-975), avec le rabbin juif Moussa (Moïse). V. *Revue de l'Orient Chrétien*, 1909 n° 4, p. 383.

Voici, d'après Renaudot (*Hist. des Patriarches d'Alexandrie*, Paris, 1713, p. 368), l'énumération des ouvrages de Sévère :

Expositio Christianae fidei. — De Paschate et simul de Eucharistia. — De exercitiis christianorum. — Expositio legis mystica. — Adversus Judaeos et Motazalios. — De Dei unitate. — Adversus Saïd filium Batriq (Eutychius). — Adversus Nestorianos. — Tractatus de Judiciis ad Abulyemen Cosmam Mennae filium. — Contra fatum. — De pellenda tristitia et moribus recte instituendis. — De statu animarum. Sessiones. — De statu infantium tam christianorum quam infidelium. — De differentiis schismatum seu de haeresibus. — Judicia. — Explicatio mysterii Incarnationis. — Commentarius in Evangelia. — Instructio de confessione peccatorum. — Ordo rituum ecclesiasticorum. — Quaestiones et responsiones ad filium Giaroud. — Explicatio fundamentorum christianae fidei. — Expositio fidei brevior. — Parabolae et aenigmata. — De ordinibus ecclesiasticis. — De quatuor primis conciliis synopsis. — Prima pars Historiae Patriarcharum Alexandrinorum.

Ce dernier ouvrage, actuellement en cours de publication dans la *Patrologie Orientale*, a été continué par Michel, évêque de Tanis, Mauhoub ibn-Mansour, diacre d'Alexandrie, et Marc ibn-Zaraa.

La réfutation de Saïd ibn-Batriq (Eutychius) a été publiée dans la *Patrologie Orientale*, tome III, fascicule II, par Mgr Chébli, archevêque maronite de Beyrouth. Cet ouvrage renferme déjà un petit traité des Conciles.

L'ouvrage que je présente au public est conservé à la Bibliothèque Nationale à Paris, Ms. arabe 171 (ancien 419). Il porte en tête l'annotation suivante qui semble être de la main de Renaudot :

Cod. 419 Arab. Severi filii Mocfa, Episcopi Ashmounin in Thebaide Jacobitae. Historia concilii Nicaeni et rerum in eo adversus Arium et Arianos gestarum, tum sequentium conciliorum usque ad Chalcedonense, cujus historiam describit secundum Jacobitarum traditionem.

Confirmatio fidei Jacobiticae ex SS. Scripturae PP.que testimoniis.

Opusculum ejusdem apologeticum sententiae Jacobiticae et alia quaedam hujus generis.

Scriptus anno Egypt. 1046. J. C. 1636.

Cette note donne un aperçu exact des matières contenues dans l'ouvrage, qui est comme la continuation et le complément de la *Réfutation d'Eutychius*. Il renferme, comme ce premier livre, un résumé de l'histoire des Conciles, mais la partie dogmatique est beaucoup plus développée. Il est comme une somme de la doctrine jacobite en même temps qu'un plaidoyer passionné en sa faveur.

Il semble que le manuscrit dont je donne le texte soit unique. M. l'abbé Tisserant a eu l'obligeance d'examiner les manuscrits du même auteur conservés à la Bibliothèque Vaticane, et n'en a pas trouvé de semblable. Il ne se trouve pas non plus dans les autres grandes Bibliothèques d'Europe.

Je donne tel quel le texte du manuscrit, laissant subsister les particularités orthographiques à l'exception de celles qui m'ont paru être des fautes évidentes de copistes. J'ai soin de donner le texte du manuscrit aux variantes.

L. Leroy.

* f. 1, v°.

الكتاب الثانى

لانبا ساويرس
اسقف الاشمونين
ابن المقفع

* f. 2, r°. * وهو جمعه من عدة الفاظ ومعانى لينتفع به المومنين بصحتها ويومنون بالفاظها وسالتنا تعريفك السبب فى وضعها وفى اى عصر كان اجتماعهم هولا الائمة وعلى عهد من توافوا ولماذا افترق القوم وتشتتوا وتعادوا وتنافروا بعد ان كانوا متسالمين وعلى الحق مجتمعين وان تنبيك بعد ذلك بتفسير الفاظها وتاويل معانيها وقد فعلنا ذلك بتاييد ذى القدرة البالغة والعزة المنيعة وجعلنا كتابنا هذا مبوّبا بالتقريب على قاريه تناول الفاظه وحفظ معانيه وبالله عز وجل على كل حال نستعين وعليه نتوكل فى جميع الامور

* f. 1, v°.

SECOND LIVRE

D'ANBA SÉVÈRE, ÉVÊQUE D'ACHMOUNAIN
FILS D'AL-MOQAFFA'

* f. 2, r°. * Il l'a composé d'un certain nombre de formules et des sentences utiles aux fidèles par la vérité qu'elles expriment et qui sont un objet de la foi. Vous nous avez demandé de vous exposer pour quelle cause elles ont été établies, à quelle époque et sous quel règne se sont assemblés les évêques, pour quelles raisons le peuple chrétien s'est divisé en factions hostiles, en lutte les unes avec les autres, après avoir vécu en paix et avoir professé la vérité. Vous nous demandez encore de vous interpréter ces formules et de vous en expliquer le sens. Nous l'avons fait avec l'aide de Celui qui a la Toute-Puissance et qui possède la force à laquelle rien ne résiste, et nous avons écrit ce livre divisé en chapitres pour aider le lecteur à retenir ses maximes et à garder ses interprétations. C'est à Dieu, qui est puissant et grand, que nous recourons et c'est à lui que nous nous confions en toutes choses.

* f. 2, v°. * فهرست هذا الكتاب

الباب الاول
صدر الكتاب
الباب الثالث
فى اى عصر كانوا وعلى
يد من اجتمعوا
الباب الخامس
وضعها وترتيب
الفاظها
الباب السابع
من اين اخذت
الوصاياء
الباب التاسع
كيفية تلاوتها
عند سائر الفرق

الباب الثانى
سبب الاجتماع
الباب الرابع
اسماء المشهورين
منهم ومدنهم
الباب السادس
الرد على من طعن فيها
الباب الثامن
السبب فى افتراق القوم
بعد هذا
الباب العاشر
تفسير معانيها
وتاويل الفاظها

* f. 2 v°. TABLE DES MATIÈRES CONTENUES DANS CE LIVRE

Chapitre I. — Préface du livre.

Chapitre II. — Cause du concile.

Chapitre III. — A quelle époque eut lieu le concile et par qui les évêques furent-ils convoqués?

Chapitre IV — Noms des Pères qui sont connus et de leurs villes (épiscopales).

Chapitre V. — Sujets qu'ils ont traités et ordre de leurs formules.

Chapitre VI. — Réponse à ceux qui les ont attaquées.

Chapitre VII. — D'où proviennent les articles (de foi)?

Chapitre VIII. — Cause du schisme qui se produisit plus tard.

Chapitre IX. — Variantes en usage chez les différentes sectes.

Chapitre X. — Interprétation des articles et explication des formules.

الباب الاول

صدر الكتاب

امن ابرهيم بالله وحسب له ايمانه برا فوعده على ايمانه وحسن طاعته ان يكثر زرعه
ويغنى بولده * ان اقاموا شرايعه وحفظوا وصاياه فلما نزعوا الى ارض مصر واقاموا بها * f. 3, r°.
واستعبدهم ملوكها صرخوا اليه فاستنقذهم من العبودية المرة وعتقهم من الرق والضيق
وملّكهم بلدان الامم الطاغية والشعوب العاصية وبعث فيهم موسى كليمه والسنن بعده
فاستخفوا بهم وعصوهم وخالفوا امر ربهم ونبذوا خالقهم واعتاضوا لانفسهم الاصنام المنحوتة
والاوثان المسبوكة وسعوا فى الارض فسادا واقترفوا[1] الاثام والخطايا وتمردوا وعتوا وجاهروا
بالفسق والزنا والنجس والطمث وصنعوا من الشرور ما لم تصنعه الامم الخالية وارتكبوا من
السيات ما لم تركبه الشعوب الماضية حتى ان ابا وابنا ضاجعا امراة واحدة قال الله فسماهم

1. Ms. وافرقوا.

CHAPITRE PREMIER

PRÉFACE DU LIVRE.

« Abraham crut en Dieu et fut justifié par sa foi[1] »; et Dieu lui promit, à cause de sa foi et de la perfection de son obéissance, de multiplier sa postérité et de faire prospérer ses descendants, * s'ils observaient ses lois et s'ils * f. 3, r°.
gardaient ses commandements. Plus tard ils furent transplantés, allèrent en Égypte et séjournèrent dans ce pays où les rois les réduisirent en servitude. Ils crièrent alors vers Dieu et il les délivra de la servitude pénible et les affranchit de l'esclavage et de l'oppression. Puis il les mit en possession des pays des peuples impies et des tribus rebelles et leur envoya Moïse son interlocuteur et, après lui, ses Lois. Mais ils les méprisèrent et se révoltèrent contre eux et désobéirent aux ordres de leur Seigneur. Ils rejetèrent leur Créateur pour adorer à sa place des idoles sculptées et des dieux coulés au moule. Leurs actes étaient pervers et ils contractèrent des vices et des péchés. Ils devinrent rebelles et insolents, et firent parade de leurs prévarications : de l'adultère, de l'impureté et de la corruption. Ils firent plus de mal que les nations disparues et se rendirent coupables d'abominations que les peuples anciens n'avaient pas commises, à tel point que le père et le fils avaient commerce avec la même femme. Aussi Dieu, par la bouche du prophète Ézéchiel[2], les appela des scorpions venimeux, et des habitants d'une maison de

1. Gen., xv, 6. — Rom., iv, 3. — 2. Ez., ii, 6.

حزقيال النبى عقارب مسمومة واهل بيت سخط * وقال ارميا النبى هم الفضة الزيف وقال * f. 3, v°.
نبى اخر اولاد زنا ونسل خبيث وقال اخر وجوهم حديد وصدورهم نحاس وقد كان موسى
النبى نبأهم بانهم لايزالوا عاصيين لله وفى طلاتهم عاكفين فلما لم يسمعوا لربهم وارتكبوا
أفعال ابليس ابيهم الذى لم يزل منذ البدى للبشر قاتلا وللصالحين عدوا وقتلوا الانبياء
والاصفياء وسفكوا دماهم والقوا جثثهم الى السباع الضارية والوحوش المهلكة فاقتطعهم عن
الشعوب الباقية فلم ينتفعون بما سمعوا ولم يشكروا على ما اعطوا غضب الله عليهم وشتّتهم
ومقتهم وذلهم وسلّط عليهم اعدايهم وملك رقهم من كانوا عليه ملوكا

وانما ابتدت الاشياء بهم وصاروا اليهم قبل الخلائق اجمعين لما علم الله جهلهم وسوء
رايهم وعمى قلوبهم فانه * تبارك وتعالى يقول فى ذلك انهم صم الاذان عمى للعيون فلما * f. 4, r°.
كاد اهل العالم ان يعطبوا ويهلكون بما جنوه على انفسهم من مخالفتهم لخالقهم ومنعشهم
واقبالهم على شهوات انفسهم وما زيّنه لهم عدوهم نبأهم بانه سيعهد اليهم عهدا جديدا ليس

* f. 3, v°. colère. * Le prophète Jérémie dit qu'ils étaient de faux argent [1] et un autre prophète les appelle des enfants de l'adultère et une race perfide. Un autre dit : « Leurs visages sont de fer et leurs cœurs sont d'airain. » Moïse, le prophète, leur avait prédit qu'ils se révolteraient constamment contre Dieu et auraient toujours un cou opiniâtre [2]. Toutes les fois qu'ils n'écoutèrent pas le Seigneur, ils accomplirent les œuvres du diable leur père [3] qui, depuis le commencement, n'a pas cessé d'être homicide et ennemi des bons. Ils tuèrent les prophètes et les saints, répandant leur sang et jetant leurs corps en pâture aux bêtes sauvages et aux animaux féroces. Dieu les avait séparés des autres peuples, mais ils ne profitèrent point de ce qu'ils entendirent et ne furent pas reconnaissants des bienfaits reçus; alors Dieu fut irrité contre eux : il les dispersa, les haït, les rejeta, les mit sous la domination de leurs ennemis et ils eurent pour maîtres ceux qu'ils avaient asservis.

Toutes choses avaient commencé à cause d'eux et avaient été faites pour eux de préférence à toutes les créatures. Mais Dieu, connaissant leur infi-
* f. 4, r°. délité, la perversité de leurs sentiments et l'aveuglement de leur cœur, * dit à ce sujet (qu'il soit béni et exalté) qu'ils sont sourds de leurs oreilles et aveugles de leurs yeux. Et quand le genre humain fut sur le point de périr et d'être détruit à cause de la folie de leur cœur et de leur révolte contre leur Créateur et leur Conservateur pour s'abandonner à leur concupiscence et faire ce que l'ennemi leur rendait attrayant, Dieu leur annonça qu'il con-

1. Jer., VI, 30. — 2. Ex., XXXII, 9; XXXIII, 3, 5; XXXIV, 9; Deut., IX, 6, 13; XXXI, 27. Act., VII, 51. — 3. Joan., VIII, 44

كالعهد الذى عاهد عليه بنى اسرائيل حيث اخذ بايديهم واخرجهم من أرض مصر وانه سيبدل لهم مكان قلوبهم الحجرية قلوبا لحمية ومكان عقولهم المظلمة عقولا مضية ويكتب ناموسه فى صدورهم وبين افئدتهم وانهم كما جهلوا اباهم[1] وصانعهم وصاروا كالبهائم الذى لا عقل لها هكذا يفيض المعرفة به على الارض كالماء الذى يفيض على وجه البحار حتى يعرفوه صغيرهم وكبيرهم وبنوهم وبناتهم فتخلق تبارك وتعالى لعبيده * واستعان لخليقته فى صورة * f. 4, v°.
ابيهم ادم وكان ظهوره فى امة بنى اسرائيل وتجسده من آل ابرهيم كما وعده وقال ان بزرعك تتبارك جميع الشعوب وجعل يعطيهم ويرشدهم ويقويهم ويشددهم فاستهانوا به وظنوا انه انسانا مساويا لهم كما ظنوا ان عجلا الاهم ولم يقبلوا وصيته ولا سمعوا قوله لكنهم وثبوا على هيكله فهدموه وعلى لباسه فمزقوه

فلما راى سوء فعلهم وخبث نياتهم خلى بينهم وبين استطاعتهم وجعل يهزا بهم ويسخر بهم كما قال داوود النبى الجالس فى السماء يهزو بهم والرب يمقتهم

1. ابايهم.

churait avec eux un pacte nouveau[1], mais non comme le pacte conclu avec les fils d'Israël quand il les prit par la main et les fit sortir d'Égypte: qu'il changerait leurs cœurs de pierre et leur donnerait des cœurs de chair et qu'au lieu de leurs intelligences obscurcies, il leur donnerait des intelligences lucides, qu'il écrirait sa loi dans leur cœur et au milieu de leurs entrailles.

Dans la même mesure où ils avaient méconnu leur Père et leur Créateur et étaient devenus comme des brutes sans intelligence, la connaissance de Dieu inonderait la terre comme l'eau abonde à la surface des mers, de sorte qu'il serait connu des petits et des grands, de leurs fils et de leurs filles. Dieu (qu'il soit béni et exalté!) prendrait la forme de ses serviteurs, * et les créa- * f. 4, v°.
tures devaient retrouver par la grâce la forme de leur père Adam; il paraîtrait dans le peuple des fils d'Israël et il prendrait un corps de la race d'Abraham, selon la promesse qu'il lui avait faite en lui disant que toutes les nations seraient bénies dans sa postérité[2]. Il les combla de faveurs, les dirigea, les fortifia et leur donna la force d'âme. Mais ils le méprisèrent et crurent qu'il n'était qu'un homme comme eux, de même qu'ils avaient cru qu'un veau était leur dieu; ils n'acceptèrent point sa loi et n'écoutèrent point sa parole, mais ils attaquèrent son temple, le détruisirent et déchirèrent ses habits.

Voyant la perversité de leurs actes et la malice de leurs pensées, il paralysa leur pouvoir et il commença à rire et à se moquer d'eux selon la parole de David le prophète : « Celui qui trône dans le ciel se moquera d'eux et le Seigneur les aura en horreur[3]. »

1. Jer., xxxi, 31-33. — 2. Gen., xxii, 18; xxvi, 4. Act., iii, 25. — 3. Ps. ii, 4.

فلما نظروا انهم قد وصلوا الى البغية فظفروا بالراحة وانه ليس من يثنى غيرهم بعده
عمّا هم مرتكبوه ولا من يحول بينهم وبين ما هم معترفوه وقالوا تعالوا نوثق البر فانه عسيرا
ان يكون صالحا وحسبوا انهم اذا قتلوا * الوارث ملكوا ولم يكن عليهم رقيبا بعده فلما * f. 5, r°.
اكملوا بشرهم وبلغوا نهاية خبثهم ومكرهم انبعث فيهم حيا وظهر لهم كما هو مثل ما كان
لهم اولا واراهم[1] اثار المكاره الذى لقيها منهم وعاد الى الموضع الذى منه اتى ولما صعد
الى سمايه تلقته الملايكة المقرّبون والمراتب الروحانيون فقالوا له يا رب ما هذه الجراحات
الذى فى يديك فقال لهم هذا نالنى من بيت جنسى حبيبى فلعنهم اهل السموات وكل
الارضيين واطرحتهم يد الله العالية وقوته العالية فمزقهم وفرقهم فى البلاد وشروهم من العباد
وانزل بهم البلايا والنكال والعار والخزى وبعث الان رسله الذين صبروا على المحن
والتجارب الى سائر الناس كافة فقبلوهم احسن قبول واستمعوا قولهم ورضوا بافعالهم واحتذوا

1. اوراهم.

Quand ils virent qu'ils étaient arrivés à ce qu'ils désiraient, qu'ils avaient obtenu le repos, et qu'il n'y avait personne qui pût leur être substitué quoi qu'ils pussent commettre, ni pour s'interposer entre eux et ce qu'ils méditaient, ils redirent : « Allons enchaîner le Juste, car il est dans une situation
* f. 5, r°. critique malgré sa sainteté. » Ils comptaient qu'en tuant * l'héritier, ils posséderaient les biens et qu'après lui il n'y aurait point d'intendant sur eux, et ils comblèrent la mesure de leur malice et ils atteignirent la limite de leur perversité et de leur perfidie. Alors il ressuscita et apparut vivant comme il était auparavant au milieu d'eux et il leur montra les traces des blessures qu'ils lui avaient infligées; puis il retourna au lieu d'où il était venu, et quand il remonta à son ciel, les anges vinrent au-devant de lui pour lui rendre hommage ainsi que les esprits de la hiérarchie céleste, et ils lui dirent[1] : « Seigneur, que sont les blessures que vous avez dans vos mains? » Et il leur répondit : « Ces blessures m'ont été faites dans la maison de ma famille bien-aimée »; mais ils ont été maudits par les habitants des cieux et de la terre, renversés par la main élevée de Dieu et sa puissance sublime, divisés et dispersés dans tous les pays; ils furent vendus comme esclaves et Dieu leur envoya toutes sortes d'épreuves, de châtiments, d'opprobres et d'humiliations. Il envoya alors ses apôtres dont la patience éclata dans les tribulations et les tentations à tous les hommes qui les accueillirent avec empressement, écoutèrent leur parole, approuvèrent leurs actes et s'efforcèrent de marcher dans leur voie. Les apôtres leur apprirent quelle était la

1. Zach., XIII, 6.

بسيرتهم واعلموهم ما كان من شأن بنى اسرائيل * وعصيانهم وان الله تبارك وتعالى قد * f. 5, v°.
كسرهم ولا انجبار لهم واختص الشعوب بدلهم وان عنايته قد شملت صغيرهم وكبيرهم وان
الملكوت لاهل الطاعة وحلت العقوبة على اهل المعصية وحذورهم من التشبه لهم وارتكاب
معاصيهم وطهرهم من دنسهم فلم تزل رسل المخلص مسرعين اقدامهم الى مشارق الارض
ومغاربها وسهلها وجبلها حتى ازاحوا العلة وقطعوا الحجة وعمروا الدنيا بالهياكل الفاخرة
والمصليات البهية المبهجة وقرّبوا عليها التسابيح الحسنة والاصوات الشجية والقلوب الخاضعة
والنفوس المتواضعة وابادوا العدو اللعين واجناده وكسروا شوكته وطفوا مشورته وقاوموا الشياطين
الظلمة والملوك الغاشية فقتلوا منهم وصلبوا منهم وفريق اخر احرق بالنيران واخرون القوا
الى السباع الضارية ومنهم * من قطعت اعضايه ومنهم من فصلت عضامه كل ذلك لئلا تبقى * f. 6, r°.
البشرى حالة يستوجب بها منزلة عالية تعوقهم فما تركوا درجة رفيعة الا بلغوها ونالوها
فتجاوزت اقدارهم من يقدمهم وبلغوا ما لا تبلغه اسلافهم وكتبت اسماوهم فى سفر الحياة

situation des fils d'Israël, * et leur rébellion: comment Dieu (qu'il soit béni et exalté) les avait brisés sans rémission, et avait élu les gentils à leur * f. 5, v°.
place. Ils leur enseignèrent que sa Providence s'intéresse aux petits comme aux grands; que le royaume des cieux est destiné à ceux qui obéissent, tandis que le châtiment est réservé aux rebelles; et ils leur recommandèrent de ne pas ressembler à ces derniers et de ne prendre aucune part à leur révolte. Il les purifia de leurs souillures, et les apôtres du Sauveur ne cessèrent d'exercer leur zèle vers l'orient et vers l'occident, dans la plaine et la montagne jusqu'à ce qu'ils firent cesser le vice, convainquirent les hommes et couvrirent le monde de temples magnifiques, de beaux et élégants oratoires, dans lesquels ils offraient leurs louanges parfaites, leurs voix émues, leurs cœurs soumis et leurs âmes humiliées. Ils détruisirent (la puissance) de l'ennemi maudit et de ses soldats; ils brisèrent son aiguillon et confondirent ses desseins, ils résistèrent aux démons ténébreux et aux rois infidèles. Les uns furent tués ou mis en croix, les autres furent brûlés vifs ou jetés en pâture aux bêtes féroces. * Quelques-uns subirent l'amputation de leurs mem- * f. 6, r°.
bres. D'autres furent écartelés. Ils regardaient comme une obligation de subir tous ces tourments pour que la diffusion de l'Évangile ne restât pas stationnaire. Une dignité incomparablement supérieure à ce qu'ils quittaient les faisait renoncer à ce monde pour qu'ils l'atteignissent et l'obtinssent. Ils dépassèrent par leur dignité ceux qui les avaient précédés et parvinrent à un degré d'héroïsme que n'avaient point atteint leurs ancêtres dans la foi. Leurs noms sont écrits au Livre de Vie, et ils sont entrés en possession du royaume éternel et de la béatitude durable. Dieu les fit mourir, mais

وورثوا الملكوت الدايمة والسعادة الباقية وتوفاهم الله وقد ازهرت اغراسهم وانبعث اغصانهم واثمرت اشجارهم لان لنا بشفاعتهم محفوظين وبدعايهم محروسين امين

الباب الثانى

سبب الاجتماع

فلم تزل السلامة للامم شاملة والموادعة والمسالمة عامة مذ جميعهم الديانة واشتركوا فى النعمة ورعى الاسد والذيب رعيا سويا وربض النمر والجدى مكانا واحدا والقوا عنهم
* f. 6, v°. * وحشيتهم وطرحوا ضررهم ودخلوا الى بيعة الله المقدسة وجماعته فاكلوا طعاما سمائيا وشربوا شرابا الاهيا وعادوا الى مثل ما كانوا عليه من الموادعة والمسالمة فى سفينة نوح المنجية وقد اخبر المعلمون ان تلك السفينة انما كانت مثالا لامر البيعة المقدسة

فلما راى العدو اللعين الملوك الطاغية قد خضعت والامم العاصية قد توادعت واصطلح البشريون وتحابوا بعد البغضة فراى ان سلطانه عنهم قد ذهب وامره لهم قد بطل وشرايعه

leurs rejetons fleurirent, leurs branches ressuscitèrent et les arbres qui en sortirent produisirent des fruits, car c'est leur intercession qui nous conserve et leurs prières qui nous gardent. Ainsi soit-il.

CHAPITRE II

CAUSE DU CONCILE.

La paix n'avait cessé de s'étendre à tous les peuples, la bonne harmonie et la concorde étaient générales depuis le moment où ils s'étaient réunis dans la religion et avaient eu part à la grâce. Le lion et le loup paissaient au même pâturage; la panthère et le chevreau étaient couchés au même endroit ; ils
* f. 6, v°. avaient perdu * leur férocité et avaient cessé de nuire et ils étaient entrés dans la sainte Église de Dieu et sa société. Ils mangeaient une nourriture céleste et buvaient un breuvage divin et ils étaient revenus à la bonne harmonie et à la concorde de l'arche libératrice de Noé, car les docteurs rapportent que cette arche était le type de la sainte Église.

Mais quand l'ennemi maudit vit que les monarques cruels se soumettaient, que les peuples rebelles se réconciliaient, que les hommes devenaient meilleurs et s'aimaient après s'être détestés; quand il vit que le pouvoir qu'il avait sur eux était passé, et que son influence était annihilée, que ses

قد دثرت لا يدع شيأ من اعمالهم واعماله الخبلية فى تفريق شملهم وافساد نظامهم فجعل
ينهض فى كل زمان اهل البدع والظلالة فياتوا بتعاليمهم الباطلة وارايهم الكاذبة واقوالهم
الفاسدة فكانت الائمة فى كل حين يجتمعوا على دحض كفرهم وتبيين خطاياهم واسقاطهم
وارذالهم لتبقى البيعة هادية قارة سليمة من الزوان الذى يبذره العدو فى ارض قريبه * f. 7, 1°.
وهو نائم مستقر

فانتهى الامر الى رجل من اهل الاسكندرية يقال له اريوس وكان ظهوره فى ايام
بطرس الشاهد اسقفها فجعل ياتى باقاويله الباطلة وتاويله الفاسدة وكان حكيما عند نفسه
ومعلما برايه فقال ان كلمة الله الذى قامت بها السموات والارض مخلوقة وحكمته الذى
انتظمت الخلائق وانشقت محدته مصنوعة فلما اتصل ببطرس المعلم العظيم خبره نهاه
وزجره واعلمه أن ابليس هو القاذف بهذا الشر فى قلبه المتكلم به على لسانه فلم يقبل
الموعظة وولى مدبرا ولم ياخذ من الطبيب الفاضل علاج نفسه ولا قبل منه شفاء لالمه
فلما زاد مرضه وعظمت قرحته وفشا داوه حتى لحق نفر مسترسلين واخرين جاهلين

lois étaient abolies, qu'il ne réussissait pas à pervertir leurs actions et que ses manœuvres séductrices pour détruire leur unité et troubler leur ordre restaient sans effet, il se mit à exciter en tous temps les esprits novateurs et égarés qui vinrent avec leurs fausses doctrines, leurs opinions mensongères et leurs maximes perverses. Chaque fois les évêques s'assemblèrent pour faire disparaître leur infidélité, démontrer leurs erreurs, les déposer et
les condamner afin que l'Église restât ferme dans la bonne voie, préservée * f. 7, 1°.
de l'ivraie que l'ennemi avait semée dans le champ de son voisin pendant qu'il dormait profondément [1].

Ce fut un homme de la ville d'Alexandrie, nommé Arius, qui prit en main la cause (de l'hérésie). Cet homme parut du temps de Pierre le Martyr, évêque d'Alexandrie. Il proféra des maximes mensongères et donna des interprétations erronées. Il était sage à ses propres yeux et s'estimait savant. Il prétendait que le Verbe de Dieu par qui le ciel et la terre ont existé, a été créé et que la sagesse qui a mis de l'ordre dans les créatures et les a limitées selon leur nature, a été faite. Quand Pierre, le grand Docteur, apprit cela, il lui interdit ces propos, le réprimanda et l'avertit que c'était le démon qui jetait ce mal dans son cœur et qui parlait par sa bouche. Arius n'accepta point cet avertissement, mais il prit la fuite et il n'obtint pas du bon médecin la santé de son âme, ni la guérison de son mal. Mais comme au contraire sa maladie augmentait, que sa plaie s'agrandissait et que son mal se propageait au point de gagner quelques personnes sans énergie et d'autres igno-

1. Matth., XIII, 24-31.

قطعه[1] المعلم الطاهر من البيعة واخرجه من الجماعة ممتلا لقول الرسول اما الرجل
الجاهل * فعظه مرة واثنين فان اتعظ والا فاجتنبه واطرحه * f. 7, v°.

ثم ان بطرس العجيب الراى فى بعض ايامه راى رويا كان السيد المسيح يواجهه وثوبه ممزق فقال له يا رب من الذى خرق ثوبك فرد عليه مجيبا ان المخرق به اريوس وامره لا يقبله فى البيعة ولا يدخله فى جملة الجماعة واوصى بذلك تلميذيه وهما ارشلاوس والاكسندروس القسيس

ثم ان ديقلاديانوس الملك جعل يطلب القديس ليقتله ويرتصده ليبيده وذلك انه وضع كتبا يطعن فيها على عبادة الاوثان ويرى[2] خطاهم وظلالتهم فاتصل خبرها بالاب بطرس واحضرت بين يديه فقراها واستشاط غضبا عليه فلم يزال هاربا الى ان اكمل سعيه وقضى خدمته وقوى قلوب شعبه واودعهم الامانة المستقيمة الارثدكسية التى ورثها عن سلفه المختارين فحينيذ[3] ظهر للملك وشهد بالحق وناضل فى قول الصدق ممتلا لقول داوود

1. قطعرا ; c'est évidemment une faute de copiste. — 2. يورى. — 3. فحينيذا.

rants, le saint Docteur le retrancha de l'Eglise et le chassa de la communauté.
* f. 7, v°. selon la parole de l'Apôtre : « Avertis l'homme ignorant * une fois ou deux et il s'amendera, sinon traite-le comme un étranger[1]. »

Pierre, doué d'une pénétration admirable, eut un jour une vision. Le Seigneur Jésus se présenta devant lui avec un manteau déchiré. Pierre lui demanda alors : « Seigneur, qui est-ce qui a déchiré ton manteau? » Il lui répondit : « C'est Arius qui l'a déchiré, » et il lui ordonna de ne pas le recevoir dans l'Église et de ne pas l'admettre dans l'assemblée des fidèles. Et Pierre communiqua cette recommandation à ses disciples Achillas (*Archelaos*) et le prêtre Alexandre[2].

Il arriva ensuite que l'empereur Dioclétien se mit à rechercher le saint pour le mettre à mort, et il cherchait l'occasion de le perdre. La cause en était qu'on avait composé des livres où on attaquait le culte des idoles et on en démontrait la malice et l'erreur. Le Père Pierre en entendit parler, il se les fit apporter et les lut publiquement. L'empereur fut transporté de colère contre lui. Pierre vécut dès lors en fugitif tout en s'acquittant de ses fonctions et accomplissant son service. Il fortifiait le cœur de son peuple, lui prêchait la vraie foi orthodoxe qu'il avait reçue de ses saints prédécesseurs. Ce fut alors qu'il comparut devant l'empereur et rendit témoignage à la vérité avec un grand zèle pour la vraie foi selon la parole de David le Prophète :

1. Matth., XVIII, 17. — 2. Cf. *P. Or.*, t. I, p. 392. L'éthiopien écrit 'Arkêlâwos comme l'arabe.

النبى انى * انادى بشهاداتك بين يدى الملوك ولا استحي وقرّب نفسه لله جل اسمه * f. 8, r°.
ذبيحة زكية وصعيدة طيبة فلما بلغ حين الشهادة دعا ربه وناجا خالقه قايلا يا رب اجعل
خاتمة لجميع دما المومنين

فقيل ان اول من استشهد فى ايام ديقلاطيانوس اللعين تاوميطس اسقف رومية واخر
من استشهد بطرس الزكى اسقف الاسكندرية وكانت شهادته[1] على حسب ما دوّنه اهل
الاثار انهم لما اكثروا الطلب له ووضعوا الرصد عليه استعلن لهم فى الموضع الذى كان
مخفيا فيه واخرج راسه من كوة كانت هناك فضربت عنقه من وقته واخذت الكفرة راسه
فاما نفسه الطاهرة فاسلمها الى الخالق الرؤوف فلو كشف لكم رعاكم الله عن
المكرمات البهية الذى صارت نفس القديس اليها والراحة الدايمة الذى عرج اليها لرايتم
الملائكة صفوفا امامها بالتهليل والتقديس حتى صاروا بها الى محلها وادخلوها * الى بيعة * f. 8, v°.
الابكار المكتوبين فى السماء

ولو قدرنا نصف تلك الحال على كيفيتها لوصفناها لكم وبعثناها الا ان لساننا لا يفى بذلك

1. شهاداته.

« Je * publierai ton témoignage en présence des rois et je ne serai pas con- * f. 8, r°.
fondu [1]. » Il offrit son âme à Dieu (glorifié soit son nom) en sacrifice d'agréable odeur et en holocauste parfait, et quand le moment de son martyre fut venu, il invoqua son Seigneur et implora son Créateur en disant : « Seigneur, mettez fin à l'effusion du sang des fidèles. »

On rapporte que le premier qui rendit témoignage à la foi sous le règne de Dioclétien le maudit, fut *Tâômitus*[2] (Timothée?) évêque de Rome, et que le dernier fut le vertueux Pierre, évêque d'Alexandrie. D'après les témoignages recueillis par les historiens, son martyre eut lieu de la manière suivante : Comme on multipliait les recherches et qu'on redoublait de vigilance pour le surprendre, on eut connaissance du lieu où il était caché. Il passa la tête par une lucarne qui était dans la muraille et à ce moment on lui coupa le cou. Les infidèles s'emparèrent de sa tête, mais non de son âme pure qu'il rendit à son Créateur miséricordieux. Ah! si (que Dieu vous ait en sa garde) l'on vous révélait les honneurs magnifiques rendus à son âme sainte et le repos éternel auquel elle est parvenue, vous verriez les chœurs des anges se presser devant elle pour la louer et la bénir en la conduisant à sa place et en l'introduisant * dans l'assemblée de Vierges dont le nom est écrit au ciel! * f. 8, v°.

Si nous pouvions décrire ce qu'est cet état, nous le ferions et nous vous en enverrions la description, mais notre langue est impuissante, notre science

1. Ps. cxviii, 46. — 2. Éth. : Tâwmîṭes. Ce nom est évidemment supposé, car il ne fut porté par aucun pontife romain.

ومعرفتنا لا تبلغه ولا تتلوه ولكن اذا اردتم علم ذلك على حقيقته وصدقه فعليكم بمقالة الاب يوحنا فم الذهب التى وضعها على المقاييس فانكم تجدونه يصف الدرجات العالية والمراتب السنية التى تصير اليه الشهداء ومثل ذلك المعلم يقدر يصف هذا الامر الجليل فاما نحن فقد عرفنا كم ضعف منطقنا ونزارة علمنا

واخبر المخبرون ان شهادة هذا البار النقى كانت فى السنة التاسعة عشر من ملك ديقلاديانوس فى اليوم التاسع والعشرين من هتور من شهور المصريين وهو اليوم السادس والعشرين من تشرين الاول سنة ستماية واربعة عشر للاسكندروس بن فيلبس المقدونى الملك قد افضى[1] الامر بعده الى ارشلاوس فورث اسقفيته وجلس على كرسى الرسول مرقس وانهم اكثروا الطلب[2] * اليه فى قبول اريوس فقبله ولم تطل مدة هذا الاب لكنه * f. 9, r°. تولى امر البيعة مدة ثمنية شهور لا غير ومضى لسبيله فتقلد بعده الاسقفية الاكسندروس الشيخ النقى البهى الطاهر فلما راى ادمان اريوس على جنونه ومواظبته على فساد قلوب

1. Ms. مضنى (?). — 2. Ms. الطلبة.

ne peut y parvenir ni même en approcher. Si néanmoins vous voulez savoir ce qu'il en est en toute vérité et simplicité, prenez le traité des Degrés[1] qu'a composé le vénérable Père saint Jean Chrysostome; vous y trouverez la description des degrés supérieurs et des rangs élevés où se trouvent les Martyrs. Il faudrait un tel Docteur pour raconter cette glorieuse histoire tandis que nous savons combien faible est notre parole et combien petite est notre science.

Les historiens rapportent que le martyre de cet homme saint et pur eut lieu la dix-neuvième année du règne de Dioclétien, le vingt-neuvième jour d'Hatour selon la chronologie égyptienne, c'est-à-dire le vingt-sixième jour de Tischrin-al-Awal de l'an 614[2] de l'ère d'Alexandre, fils de Philippe le Macédonien. Après sa mort ce fut *Archelaos* (Achillas) qui lui succéda dans l'épiscopat et qui s'assit sur le siège de l'Apôtre Marc. On multiplia les démarches * f. 9, r°. auprès de lui pour lui demander * de recevoir Arius. Il le reçut en effet dans l'Église, mais son épiscopat ne dura pas longtemps : il ne gouverna l'Église que pendant huit mois, puis il mourut. Après lui la dignité épiscopale échut à Alexandre le vieillard saint, admirable et pur. Quand il vit qu'Arius s'opiniâtrait dans sa folie et s'obstinait à corrompre les cœurs, il le déposa de la dignité sacerdotale selon la recommandation de son vertueux maître. Arius le maudit n'en appela point de cette sentence et ne porta point le différend

1. Homélies de saint Jean Chrysostome sur les Psaumes cxix et cxx (Psaumes des Degrés). — 2. Éth. : Le 27 de Tâsrîn premier (octobre) de l'an 714. Cf. *P. O.*, t. I, 383 et 400.

شعبه واسقطه من الكهنوة ممتلا لامر معلمه الفاضل فلم يدع اللعين اريوس الرفيعة عليه والوقيعة عند الملوك والعلماء والسلاطين والكبراء وافشا مذهبه فى البلدان وسار قوله الى كل الامصار واتصل خبره باساقفة الدنيا فلم يزالوا لقوله دافعين ولكلامه منكرين يتكاتبون ويتراسلون واريوس هذا مصر على جهالته ومقيما على بدعته وظلالته

الباب الثالث

فى اى عصر كانوا وعلى عهد من اجتمعوا

فلما اهلك الله ديقلاطيانوس ومحا باثاره وطمس معالمه بما انزله به من البلاياء القادحة عقوبة على ما فعله من سفك دما المومنين * وقتل الابرار والصالحين وهدم الهياكل واحراقه كتب الله افضى الملك بن هيلانة وكانت هيلانة هذه البارة النقية من بلاد الشام عرمن من قرية تعرف بكفر الشمس وكانت بالمسيح مومنة وبرحمته واثقة فتزوج بها ابو قـ ـين وقد وافا الى بلد الشام وجعلها موطنه واخرج الله من نسلها هذا الملك التقى ولم * f. 9, v°.

devant les rois, les docteurs, les souverains et les grands. Mais il divulgua son enseignement dans différentes contrées, sa parole pénétra dans toutes les provinces et sa renommée parvint jusqu'aux extrémités du monde. Les Évêques en prirent connaissance et ne cessèrent point de combattre sa doctrine et de réfuter sa parole, de correspondre entre eux et d'échanger des lettres. Mais Arius s'obstinait dans son infidélité et s'opiniâtrait dans son hérésie et son erreur.

CHAPITRE III

A QUELLE ÉPOQUE EUT LIEU LE CONCILE; PAR QUI LES ÉVÊQUES FURENT-ILS CONVOQUÉS?

Quand Dieu eut fait périr Dioclétien et eut effacé sa trace et fait disparaître tout signe de lui par les épreuves infamantes qu'il lui envoya en punition de ce qu'il avait répandu le sang des fidèles, * tué les saints et les hommes de bien, détruit les églises et brûlé les livres divins, l'empire passa aux mains du fils d'Hélène. Hélène, cette pieuse et sainte femme, était de la Syrie[1] Arménienne, d'une ville appelée *Kafr-ech-Chams* (Héliopolis)[2]; elle croyait au Christ et espérait en sa miséricorde. Elle épousa le père de Constantin qui était venu en Syrie et y séjournait, et Dieu fit sortir de sa race * f. 9, v°.

1. Châm 'Arman. — 2. D'après les Grecs, sainte Hélène était née à Drépane en Bithynie.

تزل هيلانة حتى افضى الملك فكتمت[1] له ما فى نفسها وكانت تراسل الزهاد والعباد وتسألهم التضرع الى الله فى أن يفتح قلب ابنها وسمعه وبصره حتى يرى مقدار النعمة بالايمان بالمسيح المخلص وجعلت تدعو معهم وتسأل من واهب الخيرات ان يريها ابنها بالله مومنا ولقوله مصدقا فاستجاب الله دعاها وقبل شفاعتها وشفاعة الاباء الابرار والاخيار الذى استنجدت بهم ورغبت اليهم فبينما هو فى بعض لياليه قائما اذ راى فى السماء صليبا والملائكة تحف به فانتبه مذعورا * فسأل قهارمته وجلساء عن الرويا فقالوا له[2] ها * f. 10, r°. عظائم الصليب لقوم من اهل الشام يدعون نصارى من قصتهم وحالهم فعاهد الله وقد اراد الخروج فى بعض الحروب انه متى ظفر بعدوه جعل الشكر على ذلك التدين بالنصرانية واظهار الديانة المسيحية فلما باشر الحرب راى ملايكة الله حاملة الصليب وبقى مقابل معه عدوّه وظفر ببغيته ونصره الله على عدوه فامن بالله وبمسيحه وترك ديانة ابايه وسلفه والملوك قبله الذين كانوا يتدينون ومن الحنيفية

1. فكتم. — 2. Le Ms. porte ici le mot التدين.

ce roi pieux. Hélène lui cacha constamment ce qu'elle avait dans le cœur jusqu'à ce qu'il fût parvenu à l'empire, mais elle entretenait une correspondance suivie avec les moines et les serviteurs de Dieu, leur demandant d'adresser à Dieu d'humbles supplications pour qu'il ouvrît le cœur de son fils ainsi que son entendement et les yeux de son âme, pour qu'il vit la puissance de la grâce dans la foi au Christ Sauveur. Elle-même s'unit à leurs prières et demanda au Dispensateur de tous biens qu'il lui fît voir son fils croyant en Dieu et confiant dans sa parole. Dieu exauça sa demande et accueillit favorablement sa prière et celle des saints et bons Pères dont elle implorait le secours et l'intercession.

Une nuit qu'il était resté debout, il vit dans le ciel une croix et les * f. 10, r°. anges qui s'empressaient alentour. Il se réveilla tout effrayé * et demanda à ses conseillers et à ses compagnons ce que voulait dire cette vision. Les assistants lui répondirent : « Ce sont les prodiges de la croix qui s'opèrent chez des Syriens appelés *Nazaréens* à cause de leur histoire et de leur état. » Il promit à Dieu, au moment où il se disposait à partir pour une expédition, que s'il triomphait de l'ennemi, il en témoignerait sa reconnaissance en se faisant chrétien et en pratiquant publiquement la religion du Christ. Au plus fort de la bataille, il vit les anges de Dieu qui portaient la croix; il se présenta ainsi contre son ennemi et le vainquit, selon son désir, avec le secours de Dieu. Il crut en Dieu et en son Christ et il abandonna le culte de ses pères et de ses prédécesseurs et des empereurs qui avaient régné avant lui et le culte des Infidèles.

فلما اتصل به قول اريوس وراى الناس له منكرين وصادين عنه امر ان يجتمع كل
الاساقفة من كل صقع حتى ينظروا فيما قالوا ويعلم ما عندهم فيما ابتدعه ويعرف الصواب
فيفاضل فيه ويتمسك به ويتبين الخطا فيطرحه * ويمتنع منه فكتب الى كل الاساقفة فى ذلك * f. 10, v°.
الحين يسالهم الحضور فاجتمع منهم ثلثماية وثمنية عشر اسقفا وكان اجتماعهم بمدينة نيقية من
عمل بوثينيا من صقع اسيا فى اليوم السابع عشر من حزيران سنة ستماية وسبعة وثلثين من
سني الاسكندروس الملك وذلك بعد مايتى ستة وتسعين سنة من صعود سيدنا يسوع
المسيح له المجد

فاما ماحكاه اليآ على بن عبيد مطران النسطورية بدمشق انهم كانوا الفان وثمان ماية
وثمانية واربعون فهو مما لم يجده فى شىء من الكتب ولا رايت احدا من العالمين حكاه مع
كثرة ذكرهم لهم ووصفهم اخبارهم واذا * الخبر بهذا لم يستقص فيتواتروا بنقله جماعة تقطع * f. 11, r°.
خبرها العدد وتوجب الحجة وقول بن عبيد مدفوع لايقبل ولايجوز قبوله ومن البرهان على
فساد قول بن عبيد انّا لم نجدهم ذكروا ان جماعة اجتمعوا سواهم ولا وضعوا شيًا من

Quand il entendit parler de la doctrine d'Arius et qu'il vit qu'on le contredisait et qu'on se détournait de lui, il prescrivit une réunion générale des évêques de toutes les provinces pour examiner ce qui se disait afin qu'il connût leur opinion sur les nouveautés d'Arius, qu'il sût où était la vérité et qu'il la défendit avec zèle et s'y attachât. tandis que l'erreur étant manifestée, il la rejetterait * et la réprimerait. Il écrivit donc à tous les évêques qui existaient * f. 10, v°.
à cette époque pour leur demander de venir. Il y eut trois cent dix-huit évêques qui se réunirent dans la ville de Nicée, dans la province de Bithynie en Asie, le dix-septième jour d'Haziran, l'an 637 de l'ère du roi Alexandre[1], deux cent quatre-vingt-seize ans après l'Ascension de Notre-Seigneur Jésus-Christ (gloire à lui)[2].

Elia-Ali ben-Obéïd, évêque nestorien de Damas, a raconté qu'ils étaient deux mille huit cent quarante-huit[3]. C'est une assertion dont on ne trouve trace dans aucun livre et je n'ai rencontré aucun savant qui l'ait rapportée, malgré les nombreux détails qu'ils donnent et le récit circonstancié qu'ils font. * Ils ne font aucune mention d'un pareil chiffre, bien qu'ils aient mis * f. 11, r°.
des variantes dans la transcription. Plusieurs même suppriment toute évaluation de nombre. Il faudrait des preuves. L'affirmation de Ben-Obéïd doit donc être rejetée et son acceptation n'est pas admissible. Une preuve de sa fausseté est que nous ne trouvons aucune allusion à un concile autre (que celui des 318) ni aux décrets qu'il aurait portés. Nous ne trouvons pas non

1. 17 juin 326 (lire 325; cf. p. 24). — 2. Éth. : 737 et 297, car les chiffres 6 et 7 s'y permutent facilement. — 3. Éth. : 2048.

اقاويلهم ولم نجد لجرى العادة اذا اجتمع مجمع ان يحضره احدا من الهراطقة ولا ممن قد نفى واسقط ولو كان الامر كما وصف لقد كان لذكر الباقيين ما يعرفون به وقد كان من امر مليطيوس اسقف اسيوط ما كان ونوبه على كرسى الاسكندرية قد ذكرته الاباء الثلثمائة والثمنية عشر فى رسالتها الذى كتبت بها الى اهل الاسكندرية وجدت من امره ومن[1] امر البيعة قوانين رسموها ودونوها[2] * فلو خالف على القوم تخالف غير من ذكروا حاله لوصفوه ذكروا مقالته * f. 11, v°.

ومن الدليل الواضح على صحة ما قلناه انهم قد ذكروا اريوس والنفر الذين تبعوه واسموهم وهم اريوس اخليوس قرمانيس اريوس الاخر اتيليس وسردماس هولاء القسسا ومن الشمامسة اوكينوس قوليدس لوقيوس وهولاء العدة هم الذين كتبوا الامانة الذى راوها ودفعوها الى الاكسندروس الاسقف ونسبها فى كتاب المجامع وغير ذلك بما يليق بذلك الكتاب وانت تجد التاولوغس قد فاز بهذا اللفظ فى مقالته على الاب اثناسيوس ومن اجل هذا هولاء الثلثمائة

1. Ms. وجدت من امراه وامن من يبعد. Ce passage a été évidemment altéré par les copistes. Je propose la lecture وجدت من امره ومن امر البيعة comme plus logique et plus vraisemblable. — 2. دونها.

plus qu'il ait été d'usage d'admettre les hérétiques à prendre part aux conciles pas plus que ceux qui étaient excommuniés ou qui avaient fait défection. Si la chose était comme il l'a rapportée, les autres historiens auraient rapporté ce qu'ils en connaissaient. Or l'affaire de *Malitios* (Mélétios), évêque d'Assiout, et sa translation au siège d'Alexandrie sont relatées par les trois cent dix-huit Pères dans la lettre qu'ils adressèrent aux habitants d'Alexandrie. Ils portèrent à son sujet et au sujet des affaires de l'Église, des canons qu'ils consignèrent dans un recueil. * Quant à la question de savoir s'il se révolta contre le concile, les écrivains qui ont rapporté son cas et raconté son histoire ne sont pas d'accord à cet égard. * f. 11, v°.

Une preuve évidente de la vérité de ce que nous venons d'affirmer c'est qu'ils désignent nommément Arius et ses partisans. Ce sont : Arius, *Achilios* (Achillas), *Carmanie* (Carpones?), un autre Arius, Atilis (Aetales) et *Sardamis* (Sarmates), qui étaient prêtres. Parmi les diacres, ils nomment *Okinos* (Euzoïos), *Kolidos* (Macarius), Lucius (*Julius*)[1]. Ce furent ceux-là qui rédigèrent le symbole d'après leur manière de voir, et le firent parvenir à l'évêque Alexandre. La teneur de ce symbole se trouve dans le livre des conciles et autres ouvrages analogues. Vous trouverez aussi que le Théologien est favorable à cette opinion dans son panégyrique du vénérable Père

1. Cf. Sozomène, I, xv, *P. G.*, t. LXVII, col. 904.

والثمنية عشر بنيقية الذين * جمعتهم روح القدس بها جعل اثناسيوس هذا المرض يزول ويبطل * f. 12, r°.
اعنى قول اريوس ولم يكن تولى الاسقفية فى ذلك الزمان الا انه كان اولا فيما اجتمعوا له
وكانوا يعرفون له الفضيلة كما يعرفون الدرجة وقد وضح فيما بيناه انه لم يجتمع فى المجمع
الا العدة التى ذكرت وقد نبأنا الله تبارك وتعالى بعدد الثلثماية وثمنية عشر وانهم سبب نجاة
المومنين بما كان من قصة ابرهيم حين اسر ابن أخته لوط فانه جمع انيته وعشيرته
المومنين بالله وخرج لمحاربة العدو حتى استنقذ ابن اخته فكانت عدتهم ثلثماية وثمنية
عشر رجلا

فليس اذا الدعوى بمن ادعى ان القوم كانوا اكثر من هذه العدة معنى ولو علم من
على النصرانية من الطعن فى قوله لما ذكروه لضرب عنه واطرحه لانه ان كان قد اجتمع
الفان وثمان ماية وثمنية واربعون * اسقفا فلم يقف على هذه الامانة الا ثلثماية وثمنية عشر * f. 12, v°.
وغير عنه الفين وخمس ماية وثلثون فلا علم العوام من الحق هو مع الاكثر او مع
الاقل وتعوذ بالله من تصور اهل ملتنا فانهم اشد علينا من اعدائنا اذ كانوا يبدرون كلاما

Athanase. C'est pourquoi les trois cent dix-huit que le Saint-Esprit avait rassemblés à Nicée * choisirent Athanase pour faire cesser et détruire ce * f. 12, r°.
fléau, je veux dire la doctrine d'Arius. En ce temps-là on n'élevait à l'épiscopat que ceux qui étaient préalablement désignés d'un commun accord et dont on connaissait la vertu et le rang. Il est clair d'après ces explications qu'il n'y eut à prendre part au concile que le nombre que je viens d'indiquer. Dieu lui-même (qu'il soit béni et magnifié) nous a révélé que le nombre 318 est une cause de salut pour les fidèles. Il est rapporté en effet dans l'histoire d'Abraham que, son neveu Loth ayant été fait prisonnier, il prépara ses armes et réunit ses serviteurs qui croyaient en Dieu, marcha contre l'ennemi et lui livra bataille jusqu'à ce qu'il eût délivré son neveu. Or le nombre de ses serviteurs était de 318.

Il est absurde de prétendre que le nombre des évêques dépassait 318, quand on songe aux attaques auxquelles cette assertion donnerait lieu contre les chrétiens. Car si le concile avait compté deux mille huit cent quarante-huit[1] * évêques et que trois cent dix-huit seulement eussent défendu la vraie foi, * f. 12, v°
il y en aurait eu deux mille cinq cent trente[2] qui s'en seraient écartés et les peuples n'auraient pas su si la vérité eût été avec le grand nombre ou avec le petit nombre. Que Dieu nous garde de l'imagination des fidèles qui professent notre foi! elle est plus dangereuse pour nous que nos ennemis eux-mêmes quand ils répandent une doctrine sans en comprendre la portée; ils

1. Éth. : 2048. — 2. Eth. : 1730.

لا يدرون ما عاقبته فيزرعون فى قلوب الناس الفتنة ويوجدون المخالفين السبيل الى الطعن علينا

ثم عاد الكلام الى ذكر وقت الاجتماع وجدت فى مصاحف اصحابنا المصريين القديمة ان اجتماعهم كان فى اليوم الثالث عشر من الشهر المعروف عند اليونانيين يوليوس وعند المصريين ابيب فى امارة يوليانوس فى ملك قسطنطين الملك وحسب[1] للمشرقيين ذكروا وقت الاجتماع والمصريين ذكروا الوقت الذى وضعوا فيه الامانة هكذا يوجب * نسق القول * f. 13, r°. الذى وجدوه مكتوبا عند اصحابنا انهم وضعوا الامانة فى اليوم الثالث عشر من شهر يوليوس كما ذكرنا آنفا ولهذا بعينه وقع الخلاف فى الشهر فقال المشرقيون ان اجتماعهم كان فى حزيران وهو عند اصحابنا تموز وزعم معلم اخر جليل ان اجتماعهم كان فى اليوم السادس والعشرون من الشهر المعروف بابيب وهو العشرون من تموز والله اعلم

1. واحسب.

sèment ainsi dans les cœurs des ferments de discorde dont les dissidents profitent pour nous calomnier.

Venons maintenant à la date du concile. J'ai trouvé dans les livres de nos compatriotes, les anciens Égyptiens, que leur première assemblée eut lieu le treizième jour du mois appelé, chez les Grecs, juillet et, chez les Égyptiens, Abib, sous le consulat de Julien[1] et sous le règne de l'empereur Constantin. Les Orientaux comptent comme date le jour où le concile se réunit pour la première fois, tandis que les Égyptiens la placent au jour où fut dressée la * f. 13, r°. profession de foi. C'est d'après cette remarque que l'on doit * supputer les dates données par nos compatriotes qui placent la profession de foi le treizième jour du mois de Juillet comme nous venons de le dire. On voit ainsi que la divergence porte sur le mois. Les Orientaux disent encore que le concile se réunit en Hazirān[2], qui est le mois de Tamouz chez nos compatriotes. Un docteur illustre, émettant une autre opinion, dit que le concile se réunit le vingt-sixième jour du mois appelé Abib, ce qui correspond au vingtième jour de Tamouz[3]. Or Dieu sait ce qu'il en est.

1. Le concile s'ouvrit le 19 juin 325 sous le consulat de Julien et de Paulin, et dura jusqu'au 25 août de la même année. — 2. juin. — 3. 20 juillet. Cette concordance est exacte d'après Ludolf, *Commentarius ad historiam aeth.*, Francfort-sur-le-Mein, 1691, p. 401. L'éthiopien porte ici le 27 abib et 10 Tamouz.

الباب الرابع

اسماء المشهورين منهم ومدنهم

ولانا راينا انه انا متى ذكرنا لك اسماء القوم على جهتهم ومدنهم لم نقف على الكثير منها ولم نعرف مواقعها وان ابلغ الامور فى هذا الباب ان نذكر المشهورين منهم ومدنهم المعروفة فممن كان فى هذا المجمع خلفاء اسقف رومية * لانه كان شيخا كبيرا لم يقدر * f. 13, v°.
على الحضور فانفذ قسيسين يقومان مقامه وهما يوطن ونيقيدوس

وحضر من المصريين ستة عشر اسقفا منهم من قد خربت مدينته وتعطل كرسيه ومنهم من قد نفى الآن وهذه اسما الباقيين منهم الاسكندروس اسقف الاسكندرية ادميطوس اسقف القيس طيباريوس اسقف نماه بطرس اسقف اهناس دراينوس اسقف الفرما ارنفرا[1] اسقف

1. Ou ارنعرا.

CHAPITRE IV

NOMS DES PÈRES QUI SONT CONNUS ET DÉSIGNATION DE LEURS VILLES (ÉPISCOPALES).

Nous pensons que, dans l'énumération des Pères du concile d'après leur pays et leurs villes, nous ne pouvons déterminer sûrement la plupart d'entre eux et nous ne savons pas non plus quel était leur siège épiscopal. Mais, le sujet nous y amenant, nous donnerons dans ce chapitre les noms des plus illustres d'entre eux et de leurs villes qui sont connues. Parmi ceux qui assistaient au concile, il y avait les représentants de l'évêque de Rome * qui n'avait * f. 13, v°.
pu venir à cause de son grand âge et avait envoyé pour le représenter deux prêtres : *Ioutân* (Vitus ou Victor) et *Niqidous* (Vincentius).

Il y avait seize évêques égyptiens. Il y en a dont les villes ont été détruites et leurs évêchés ont disparu. D'autres ont été chassés de leurs sièges. Voici les noms de ceux dont les évêchés subsistent encore : *Alexandre,* évêque d'Alexandrie; *Admète,* évêque d'Al-Qis[1]; *Tibérius*, évêque de Namâh; *Pierre,* évêque d'Ahanas[2]; *Drâïanos* (Dorothée?), évêque de Faramâ[3]; *Arnafra,* évêque d'Alafrâgoun; *Arianus,* évêque de Qeft[4]; *Antiochos* (Antiochus), évêque de

1. Ville de la Haute-Égypte fondée par les musulmans après la conquête de l'Égypte, renommée pour ses ouvrages de broderies. — 2. Ahanas, l'ancienne Héracléopolis, dans la Haute-Égypte, était, d'après une tradition arabe mentionnée par Makrizi, le lieu de naissance de Jésus. — 3. Nom arabe de l'ancienne Péluse. — 4. Mentionnée à la Ve division du manuscrit d'Oxford.

الافراجون اريانوس اسقف قفط انطياخوس اسقف منف طبريوس اسقف انصنا يوليسيانوس اسقف اسيوط دبروس اسقف قهقوه

ومن اهل فلسطين تسعة عشر اسقفا وهم مقاريوس اسقف يروشليم اومانيوس اسقف قيسارية فطليبوس اسقف عسقلان يانوزاريوس اسقف * اريحا اوسانيوس اسقف اردودة * f. 14, r°. اسبلقينوس اسقف غزة

ومن فونيقية اثنى عشر اسقفا منهم زينون اسقف صور مغنيس اسقف دمشق تيدرس اسقف صيدا ومن سورية السفلى اسطاس اسقف انطاكية تاوطيطس اسقف الادقية بانيوس اسقف سلوقية بباريوس اسقف شمساط ومن نواحى شتى اتيلوس اسقف الرها لاقيطبوس اسقف قيسارية وقبادوقية سخاريوس اسقف انغورا ابومنا اسقف قيسوس تاوفيطس اسقف افسس جالاسيوس اسقف سلامية قبادوقية قبرس اوسانيوس اسقف مقصوريا تاوغسطس اسقف نيقية مارقس اسقف خلقدونية * يسطس اسقف انيسية * f. 14, v°.

وقد حكى ان توما اسقف مرعش كان فى هذا المجمع ويعقوب اسقف نصيبين وكان نسيبا ليعقوب ابن يوسف النجار اخا سيدنا وان توما هذا كان قد لقى من الهراطقة عذابا

Memphis; *Tibérius*, évêque d'Ansana (Tuthitis?); *Julisianus* (Julianus?), évêque d'Assiout; *Dabros*, évêque de Qahqouh.

Les évêques de Palestine étaient au nombre de dix-neuf. Citons: *Macaire*, évêque de Jérusalem; *Omanios* (Eusèbe), évêque de Césarée; *Fatlibos*[1], évêque * f. 14, r°. d'Ascalon; *Yanouzarios* (Januarius), évêque * de Jéricho; *Ossanios*, évêque d'Ardudah; *Asbalqinios* (Asclepios), évêque de Gaza.

Il y avait douze évêques de Phénicie, parmi lesquels *Zénon*, évêque de Tyr; *Maghnis* (Magnus), évêque de Damas; *Théodore*, évêque de Sidon. Dans la Basse-Syrie : *Astase* (Eustathe), évêque d'Antioche; *Théothitos* (Théodote[2]), évêque d'Aladakieh (Laodicée); *Banios* (Zénobius), évêque de Séleucie; *Babarios* (Piperius), évêque de Samosate.

Parmi ceux des autres provinces, il y avait : *Atilos* (Aetholaus, Aetholus), évêque d'Ar-Rohah (Édesse); *Laqitabos* (Leontius), évêque de Césarée et de Cappadoce; *Sacharios* (Pancharius), évêque d'Angora; *Abouména* (Mennas?), évêque de Kisos[3]; *Théophytos* (Menophantos), évêque d'Éphèse; *Gélasios*, évêque de Salamine de Cappadoce (?) de Chypre; *Ossanios*, évêque de Maqsouria; *Theoghoustos* (Théognis), évêque de Nicée; *Marcus*, évêque de * f. 14, v°. Chalcédoine; * *Justus*, évêque d'Anisia.

On raconte que *Thomas*, évêque de Mar'ach, était à ce concile ainsi que *Jacques*, évêque de Nisibe, qui était de la famille de Jacques, fils de Joseph

1. Longin d'après les listes grecque et latine. — 2. Théodore d'après la liste latine: Theodote d'après le grec. — 3. Peut-être Cyzique. Le nom de l'évêque était Théonas.

عظيما حتى انهم قطعوا من جسمه خمسة وعشرون ولست احق هذا الخبر ولا وجدته فى
اخبار سير البيعة ولا فى شى من اخبار المجمع ولعل الحاكى لو وجده فى سير اخبار
بيعة المشرقيين ولو شيت اقول ان هذا الخبر باطل وان البرهان على فساده ان الاريوسية
لم يكن لها من السلطان والمقدرة قبل اجتماع هذا المجمع لم يقدر على حبس الاساقفة
والتنكيل بهم فى ذلك الوقت وانما كانت شرذمة يسيرة وانما قوى امرهم بعد هذا المجمع
بمدة وحين تنيح الملك البار قسطنطين وتقلد ابنه قسطنطينوس * فى ايام واليس الملك * f. 15, r°.
وذلك بعد ان تنيح ايضا الاسكندروس وافضى الى اثناسيوس فلم يزل معه مقاوما لهم مبطلا
لامرهم واضعا الكتب ويبين خطاهم فاما فى ايام قسطنطين فلم يظهروا براحة ولا بما امرهم
ولا عظم شانهم لقلت وكنت صادقا وبالجملة ان كان فى هذا المجمع من اهل المغرب اعنى
مصر ورومية وارمينية الشام[1] وافريقية وغيرهم مايتان واربعة وعشرون اسقفا ومن اهل المشرق
اربعة وتسعون اسقفا والمجد لواهب العقل دايما بلا نهاية والسبح لله دايما ابدا

1. الشالم.

le Charpentier, et frère de Notre-Seigneur. Ce Thomas aurait enduré un supplice terrible de la part des hérétiques qui auraient tranché vingt-cinq morceaux dans son corps. Mais je n'ai pu vérifier ce fait, et je n'en ai pas trouvé mention dans les annales ecclésiastiques ni dans les Actes du Concile. Peut-être l'auteur l'a-t-il trouvé dans les annales de l'Église d'Orient. Je puis, si je le veux, démontrer que c'est une erreur; la preuve de la fausseté de cette allégation consiste en ce fait que les Ariens n'avaient aucune puissance ni aucune influence avant le concile de Nicée, qu'ils ne pouvaient emprisonner les évêques et n'étaient pas en situation de leur causer du tort à cette époque, car ils n'étaient qu'une poignée. Mais leur parti se fortifia quelque temps après le concile, quand, le pieux Constantin étant mort, son fils Constance fut monté sur le trône, * et sous le règne de l'empereur *Wâlis* * f. 15, r°.
(Valens). Alexandre était mort et Athanase lui avait succédé. Celui-ci ne cessa pas pendant son pontificat, de lutter contre les Ariens, réfutant leur doctrine, composant des livres et démontrant leur erreur. Pendant le règne de Constantin, ils se montrèrent turbulents, et ne se conformèrent point à ses décrets et leur parti ne prit pas d'accroissement comme je viens de le dire conformément à la vérité.

Le nombre total des évêques du Maghreb (Occident), c'est-à-dire l'Égypte. Rome, l'Arménie syriaque, l'Afrique et autres provinces, qui prirent part à ce concile, fut de deux cent vingt-quatre, tandis que les évêques orientaux étaient au nombre de quatre-vingt-quatorze. Gloire sans fin à Celui qui donne l'intelligence et louange perpétuelle à Dieu pour l'éternité.

الباب الخامس

كيفية وضعها وترتيب الفاظها

لما اجتمعوا بنيقية وضعت الكراسى واخذ كل واحد منهم مجلسه والانجيل بينهم
وقسطنطين الملك معهم بالنية الصادقة الباقية والطوية * الخالصة فسالهم حسن النظر فيما له * 15, v°.
اجتمعوا وان يفحصوا كتب الله ويتاملون موضوعات انبيايه ورسله وما ورثوه عن المعلمين
الافاضل

فابتدوا بالرغبة الى سيدنا المسيح له المجد فى ان يعينهم فيما له قصدوا وان يوقفهم
ويفتح عيونهم ويرشدهم فقيل ان السيد المسيح جلس معهم فيما بينهم وكان مشددا لهم
ومعينا لجماعتهم وكانوا اذا جلسوا على الكراسى عددهم العادة ثلثماية وتسعة عشر فاذا قاموا
الانصراف يوجدوهم ثلثماية وثمنية عشر ثم انهم اخذوا ينظروا فى امر اريوس وجدوه قد
ضل عن طريق الحق ونظر فى كتب ارمحايس وتبع اراه واتى بقول محدث وديانة
مخترعة وقال ابن الله الذى هو مثال شخصه وصورة ازليته مخلوق وانما كان مما لم يكن

CHAPITRE V

EXPOSITION ET EXPLICATION DES FORMULES [1].

Quand les évêques furent assemblés à Nicée, on leur donna des sièges de manière que chacun d'eux eût sa place. On mit l'Évangile au milieu d'eux. Avec eux siégeait l'empereur Constantin, ce prince aux intentions droites et
* f. 15, v°. bienfaisantes, aux vues * salutaires. Il leur demanda de bien considérer ce pour quoi ils étaient réunis, de scruter les livres de Dieu et de méditer les écrits de ses prophètes et de ses apôtres et les traditions des plus éminents docteurs.

Ils commencèrent par supplier Notre-Seigneur (gloire à Lui) de les aider dans ce qu'ils cherchaient, de les assister, d'ouvrir leurs yeux et de les guider, et l'on dit que le Seigneur Christ siégea avec eux en les éclairant, les fortifiant et favorisant leur réunion. Quand ils prirent possession de leurs sièges, leur nombre habituel était de trois cent dix-neuf et quand ils se retirèrent, ils étaient trois cent dix-huit. Ils examinèrent la cause d'Arius et trouvèrent qu'il s'était écarté du chemin de la vérité. Il avait étudié les livres d'Armhaïs [2] (?) et avait suivi sa doctrine; il avait apporté un langage nouveau et une religion inventée, prétendant que le Fils de Dieu, qui est la figure de sa substance [3] et son image éternelle, est une créature, et qu'il fut un temps

1. Litt. : « manière d'exposer et de coordonner les formules ». — 2. L'éthiopien porte d'Argènes et se rapproche donc d'Origène. — 3. Hebr., I, 3.

فلما سمعت الايمة مقالته استشاطت غضبا لله تبارك اسمه وغيرة على دينه كما فعل
فنحاس الكاهن فى ايام الخطية الذى كانت من الاسرائيلى وعلمت ان ابليس اللعين هو * f. 16, r°.
الذى نطق على لسان اريوس بهذا الكفر كما نطق على لسان الحية حتى قالت لحوا
انكما متى اكلتما من هذه الشجرة صرتما مثل الالهة فلفظ اللعين ابليس بذكر الالهة وما
احسن ما قال المعلم يوحنا لسان الذهب ان اول ما جرا ذكر الالهة على لسان ابليس فانه
لم يجسر هذا على لسان بشرى

فاريوس ايضا قال ثلاثة الهة خالق ومخلوقين ثم ان الابا لما راوا سوء فعله وعناده وجنايته
على بيعة الله وانبيايه بالعلم الباطل وفحصت الكتب ونظرت فى ديوان رب العالمين ورسله
وانبيايه فوجدت الانبياء والرسل مجتمعين على انه اله واحد وان بكلمته قامت السموات
وبروح فيه كل قواتها وانه * لا يجوز ان يكون كلمة الله وروحه مخلوقين * f. 16, v°.

ووجدت الانجيل قد شهد بازلية الكلمة والروح قال فى البدى كان الكلمة والكلمة لم
تزل عند الله والله هو الكلمة وقال سيدنا المسيح انا فى الاب والاب فىّ وقال بولس

où il n'était pas. En entendant ce langage, les prélats s'enflammèrent d'une sainte colère pour Dieu et de zèle pour sa religion comme * Phinée le prêtre, * f. 16, r°.
aux jours de la prévarication des Israélites, et ils comprirent que c'était le Diable maudit qui avait proféré cette erreur par la bouche d'Arius, de même qu'il avait parlé par la bouche du serpent quand celui-ci dit à Ève : « Quand vous mangerez de ce fruit vous deviendrez comme des dieux. » Ce fut le démon maudit qui parla le premier de plusieurs dieux, et comme le fait très bien remarquer saint Jean Chrysostome : la première mention de plusieurs dieux se trouva dans la bouche du diable, car il n'osa proférer ce blasphème par une bouche humaine.

Arius disait encore qu'il y a trois dieux : un dieu créateur et deux dieux créés. Quand les Pères virent la malice de sa conduite, son obstination, sa prévarication contre l'Église de Dieu et ses prophètes en prétextant une science vaine, ils scrutèrent les Écritures, et étudièrent le recueil des livres du Seigneur de l'Univers, de ses apôtres et de ses prophètes, et ils trouvèrent que les prophètes et les apôtres étaient d'accord pour affirmer qu'il n'y a qu'un Dieu, que les cieux ont été créés par son Verbe et leurs puissances par l'Esprit de sa bouche, et qu'il n'est pas permis de dire * que le Verbe de Dieu * f. 16, v°.
et son Esprit sont créés.

Ils trouvèrent aussi que l'Évangile témoigne de l'éternité du Verbe et de l'Esprit, par ces paroles : « Au commencement était le Verbe, et le Verbe n'a pas cessé d'être avec Dieu et le Verbe était Dieu [1] » ; ou par ces paroles de

1. Joan., I, 1.

الرسول المسيح اله الكل وايضا فى اخر الازمان كلمنا بابنه الذى هو مثال شخصه وصورته وازليته وبه خلق العالمين وان الله قد نهى عن عبادة المحدث واشراكه معه فى ربوبيته وملكه وانه ما كان من غير الالهة فهو عبد مربوب فلا يجوز عبادته ولا يحل السبح له والتقديس وان تكون الملايكة والروساء والمسلطون والكراسى والارباب والكاروبيم والسارافيم فكل اسم يسمى فى هذا العالم والعالم العتيد له مطيعين وبين يديه ساجدين

فحين وقفوا على سر فعل اريوس وانه جعل خالق العالمين مخلوق وصورة * الله التى * f. 17, r°.
لا ترى مصنوعة وسمى الصانع مصنوعا والخالق مخلوقا وان هذا القول قول من قد اختلط عقله وفسد تخيله نفوه من البيعة واسقطوه من الجماعة وكتبوا ما راوه للحق موافقا ولكتب الله محققا ودونوه لمن ياتى بعدهم فقالوا

نومن باله واحد الاب ممسك الكل الذى به كان كل شى ما يرى وما لا يرى ونومن برب واحد يسوع المسيح بن الله الوحيد المولود من الاب قبل كل الدهور كلها يعنى

Notre-Seigneur Jésus-Christ : « Je suis en mon Père et mon Père est en moi [1]. » L'Apôtre Paul dit à son tour : « Le Christ est le Dieu de l'Univers et, à la fin des temps, Dieu nous a parlé par son Fils qui est la figure de sa substance, son image et son éternité et par qui il a créé l'univers [2]. » Or Dieu interdit d'introduire de nouveau culte et d'attribuer à d'autres sa Domination et sa Royauté. Si donc le Verbe n'était pas Dieu, s'il n'était qu'un serviteur subordonné, il ne serait pas permis de l'adorer, la louange et l'adoration ne lui conviendraient pas ; les Anges, les Principautés, les Puissances, les Trônes, les Dominations, les Chérubins, les Séraphins, et tout autre titre donné en ce monde et dans le monde futur ne lui obéiraient pas et ne se prosterneraient pas devant lui.

Quand ils pénétrèrent le secret de la conduite d'Arius qui faisait du Créa-
* f. 17, r°. teur de l'univers une créature, de l'image * invisible de Dieu un être produit, qui disait que l'Auteur du monde avait été fait, et que le Créateur était créé, comprenant qu'une telle doctrine n'était que l'élucubration d'un esprit dévoyé et d'une imagination pervertie, ils le chassèrent de l'Église et l'excommunièrent de la communauté des Fidèles, puis ils mirent par écrit ce qu'ils jugèrent d'accord avec la vérité et conforme aux livres divins ; ils le consignèrent en symbole pour la postérité et ils dirent [3] :

« Nous croyons en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant, par qui toutes choses ont existé, les choses visibles et les choses invisibles. Nous croyons en un seul Seigneur Jésus-Christ, fils du Dieu unique, né du Père avant tous les siècles, c'est-à-dire qu'il est de la substance du Père; Lumière de

1. Joan., xiv, 10, 11. — 2. Hebr., i, 1-3. — 3. Socrate, *Hist. eccl.*, I, 8, t. LXVII, col. 60.

انه من جوهر الاب نور من نور اله حق من اله حق مولود غير مخلوق مساوى الاب
فى الجوهر وبه كان كل شى الذى من اجلنا نحن البشر ومن اجل خلاصنا نزل من
السماء وتجسد من روح القدس ومن مريم العذرى وصار انسانا * وصلب عنا على عهد * f. 17, v°.
بيلاطس البنطى وتالم ومات وقبر وانبعث فى اليوم الثالث وصعد الى السماء وجلس عن يمين
الله وهو ايضا ياتى فى مجده ليدين الاحياء والاموات الذى ليس لملكه انقضى ونومن بروح
القدس فمن قال انه قد كان تم زمان ولم يكن وانه لم يكن قبل ان يولد وانما حدث
لا شى او من شخص اخر او جوهر اخر يعنون ان ابن الله مخلوق وانه مستحال او تغير
فكل هولاء البيعة الجامعة المقدسة تحرمهم

هكذا رات[1] الاساقفة الاطهار الذين اجتمعوا فى هذا المجمع المقدس من اجل الامانة
هذه هى الامانة التى وضعها اباونا اما اولا فمن اجل افترى اريوس القايل ان ابن الله
مخلوق ومن اجل ان الفرق كلها فرقة سابليوس وفوطيوس وبولى الشميساطى * والمتانية * f. 18, r°.
واصحاب واليطس ومرقيان ونحن نحرم كل اهل البدع الذين قاوموا البيعة الجامعة الرسولية
هذا ما وضعته الثلثماية وثمنية عشر الاساقفة قالوا ونحن نحرم من يقول ثلثة الهة

1. رايت.

Lumière, vrai Dieu de vrai Dieu, engendré et non créé, consubstantiel au Père, par qui toutes choses ont existé; qui, à cause de nous, humains, et à cause de notre salut, est descendu du ciel, s'est incarné par l'opération du Saint-Esprit, dans le sein de la Vierge Marie, et s'est fait homme. * A été * f. 17, v°.
crucifié pour nous sous Ponce-Pilate, a souffert, est mort, a été enseveli, est ressuscité le troisième jour. Est monté au ciel et siège à la droite de Dieu. Il viendra de nouveau dans sa gloire pour juger les vivants et les morts et son règne n'aura point de fin. Nous croyons au Saint-Esprit. Et quiconque dit qu'il y eut un temps où il n'était pas, qu'il n'existait pas avant d'être engendré, qu'il a commencé étant sorti de rien, ou qu'il provient d'une autre personne ou d'une autre substance en ce sens que le Fils de Dieu a été créé, qu'il a changé et subi des vicissitudes, tous ceux-là la sainte Église catholique les excommunie. »

Telle fut la manière de voir des vertueux évêques réunis à ce concile pour donner une règle de foi. C'est ce symbole que nos pères ont établi en premier lieu à cause des innovations d'Arius qui prétendait que le Fils de Dieu est une créature, et ensuite contre toutes les hérésies : celles de Sabellius, de *Photios* (Photin), de Paul de Samosate, * des Montanistes, des sectateurs de * f. 18, r°.
Valentin et de Marcion. « Et nous excommunions, (ajoutent-ils), tous les hérétiques qui se révoltent contre l'Église catholique et apostolique. »

Voilà ce qu'ont défini les trois cent dix-huit évêques. Ils ajoutèrent :

ويجحد ابن الله ويقول انه لم يكن قبل ان يولد من مريم العذرى ونحن نحرم ايضا على من يقول بقول الشميساطى ان [1] ابن الله لم يكن قبل ان تلده مرتمريم العذرى ولكنه ولد بالجسد منها ومن يقول ان ابن [1] الله خلاف كلمة الله فلهذا بعينه نحن نحرم كل هارسيس وذكرناها [2] وجنون اريوس المملو الكفر

ومن اجل هذه [3] الامانة رأت الاباء الذين اجتمعوا فى السنودس هذا الراى وكتبوا الاساقفة نسخة الامانة * الارتدكسية واحدا واحدا ومرتبته وبلدته انا نومن هكذا كما هو * f. 18, v°. مكتوب ونحن يوطن ونبقيدوس القسيسان خلفا اسقف رومية نكتب عنه بامره ورضاه وعن سنيته اسقف رومية انه يومن هكذا والاسكندروس اسقف الاسكندرية ثم بعدهم ساير الاساقفة ووضعوا بعد ذلك القوانين وهم عشرون قانونا فكتبوا الى اهل الاسكندرية رسالة يعلموهم ان قسطنطين الملك التقى جمعهم [4] بنيقية المدينة وانهم اثبتوا وفحصوا عن كفر اريوس وضلالته [5] ومن تبعه وانهم حكموا حكما واحدا وراوا رايا واحدا ومنهم قسطنطين الملك

1. بن. — 2. وكرناها. — 3. هذا. — 4. جمعيهم. — 5. وظلالته.

« Nous condamnons quiconque dit qu'il y a trois dieux et renie le Fils de Dieu ; quiconque dit qu'il n'existait pas avant d'être enfanté par la Vierge Marie. Nous excommunions encore ceux qui prétendent, avec Paul de Samosate, que le Fils de Dieu n'existait pas avant que la Vierge Marie l'eût mis au monde, tandis qu'elle ne lui a donné que la génération corporelle ; nous condamnons ceux qui disent que le Fils de Dieu est différent du Verbe de Dieu. Pour ces raisons nous anathématisons toutes les hérésies dont nous avons parlé en même temps que la folie d'Arius rempli d'impiété. »

Telles furent, au sujet de cette foi, les décisions des Pères réunis en con- * f. 18, v°. cile. Ils rédigèrent le symbole de la foi * orthodoxe et chacun d'eux le signa en indiquant sa dignité et son pays : « Nous croyons comme il est écrit et nous les prêtres *Ioudan* (Vitus) et *Niqidus* (Vincent), représentants de l'évêque de Rome, écrivons par son ordre et selon sa volonté que telle est la foi de l'illustre évêque de Rome, telle est aussi celle d'Alexandre, évêque d'Alexandrie, et après eux, celle de tous les évêques. » Puis ils établirent les canons au nombre de vingt, et envoyèrent aux habitants d'Alexandrie une lettre [1] pour les informer que le pieux empereur Constantin les avait assemblés dans la ville de Nicée, qu'ils y ont affermi la foi, qu'après avoir fait une enquête sur l'infidélité et les erreurs d'Arius et de ses partisans, ils ont porté un jugement unique et n'ont eu qu'une même manière de voir, et que l'empereur Constantin était avec eux ; qu'ils ont condamné Arius et sa doctrine perverse, les maximes et les titres menteurs qu'il avait apportés, en disant que le Fils de

1. Socrate, *Hist. eccl.*, l. 9, *P. G.*, t. LXVII, col. 77. La suite figure au même endroit.

واحرموا اريوس وامانته الردية واقاويله والاسما الكاذبة الذى اتى بها اذ يقول ان بن الله
لم يكن قبل ان يولد وانه كان ما لم يكن وانه * قد كان زمان قبل كونه وان ابن الله * f. 19, r°.
مخلوق وان له الاستطاعة فى الرذيلة والفضيلة وتسميته له خلقا جديدا وان المجمع احرمه ولم
يصبر على استماع هذا الكفر والافترى فانكم قد وقفتم على ما لحقه او ستقفون عليه
اذ كنا نحب لا نحب ان يظن بنا نشمت برجل فى جزاه على كفره حتى انه جذب اليه
ايضا ثاونا من اهل مرمارنغى وسقندس من مدينة بطليميون وما اصاب ذلك فقد لحق
هذين

وفى هذا القول حجة لكم قوية فى ابطال القول بان المجمع كان اكثر ثلثماية وثمنية
عشر اذا كانت الاباء قد ذكرت المخالفين الذين تبعوا اريوس وقالوا

قد حددنا[1] فى امر مليطيوس اسقف سيوط ومن قسمه ان يكون * لا سلطان له * f. 19, v°.
بعدها على قسم احد وان يبقى له كرامة الاساقفة فقط فاما هولاء الذين قسمهم فليكونوا
ثوانيافى الدرجة وان تنيح الاولون فلياتى بعدهم هولاء ان شهد الشعب انهم مستحقون وان

1. جددنا.

Dieu n'existait point avant d'être enfanté, qu'il est devenu ce qu'il n'était pas, qu'il * y eut un temps avant qu'il fût, que le Fils de Dieu est créé, qu'il a le * f. 19, r°.
pouvoir de faire le mal et le bien et qu'il a été appelé créature nouvelle. Le concile l'a condamné et n'a pu supporter d'entendre de telles impiétés et de telles inventions. Vous avez été informés des mesures prises contre lui ou vous le serez quand nous le voudrons; mais nous ne voulons pas que l'on pense que nous nous réjouissons du mal qui arrive à un homme en punition de son infidélité. Il attira encore à son parti Théonas de *Marmarnghi* (Marmarique), et Secundus de la ville de *Batlimioun* (Ptolémaïs de Pentapole) et la sanction portée contre lui fut aussi appliquée à ces derniers. »

Ces paroles doivent être pour vous une preuve solide de l'erreur de ceux qui prétendent que le concile se composait de plus de trois cent dix-huit évêques, puisque les Pères citent les révoltés qui avaient suivi Arius. Ils ajoutent :

« Nous nous sommes occupés de l'affaire de Mélétius, évêque de Siout, et de ceux qu'il a ordonnés et nous avons décidé qu'il n'aurait * désormais juri- * f. 19, v°
diction sur aucun diocèse, mais qu'il conserverait seulement la dignité épiscopale. Quant à ceux qu'il a ordonnés, ils resteront au second rang et lorsque ceux qui occupent le premier rang viendront à disparaître, ils leur succéderont si le peuple les en juge dignes. Pour ce qui a pu être établi ou décrété, notre illustre frère Alexandre, notre associé dans le service de Dieu, vous

كان شى قد وضع او كتب فيستعرفكم به اخونا الكريم الاسكندروس شريكنا فى الخدمة فاذا اتى فاعلموا انه مشارك ومسلّط على جميع ما كان عليه

ونحن نبشركم بالاتفاق الذى جرى به امر الفصح المقدس فان هذا الباب الاخر قد استقام بصلواتكم فان الاخوة كلهم الذين فى المشرق فكانوا يصنعون الفصح مع اليهود ويستعملونه منذ الآن مع الروم ومعنا ومع كل احد فى وقت واحد

فاقبلوا الآن اسقفكم بكرامة حسنة ومحبة زايدة يعنى الاسكندروس * شريكنا فى * f. 20, r°.
الخدمة فانه قد فرحنا برويته وصبر على هذا التعب العظيم وهو فى هذا السن لكى يكون لكم انتم ايضا السلامة

صلوا علينا نحن ايضا لكى يبقا ما وضعناه دايما ثابتا من الله ممسك الكل وربنا يسوع المسيح وروح القدس الذى له المجد والسلطان الى ابد الابدين امين

يويطن ونيقيطون القسيسان من رومية قد اجتمعنا فى المجمع عن اسقفنا طيناطس اسقف رومية نحن نكتب وندعوا ان تحيوا بالله

وكتب ايضا قسطنطين الملك اليهم اعنى اهل الاسكندرية رسالة يعلمهم ما جرى فى

en donnera connaissance; et, quand il sera de retour, que l'on sache bien qu'il avait part et juridiction en tout ce à quoi il était préposé.

« Nous vous annonçons l'accord qui a eu lieu sur la question de la sainte Pâque. Cette autre affaire a été réglée convenablement grâce à vos prières. Tous nos frères d'Orient faisaient la Pâque en même temps que les Juifs, désormais ils la célébreront à la même date que les Grecs, que nous-mêmes et que tous les chrétiens.

« Maintenant recevez avec les honneurs qui lui sont dus et un amour toujours grandissant, votre évêque, nous voulons dire Alexandre, * notre com- * f. 20, r°.
pagnon dans le service de Dieu, dont la vue nous a comblés de joie et qui, malgré son âge, a supporté ces grandes fatigues pour vous procurer la paix et la sécurité.

« Priez aussi pour nous afin que ce que nous avons défini soit fermement établi par Dieu Tout-Puissant, par Notre-Seigneur Jésus-Christ et par l'Esprit-Saint à qui appartiennent la gloire et la puissance dans les siècles des siècles. Amen.

« *Ioûouïtàn* (Vitus) et *Niqiton* (Vincentius) prêtres de Rome qui avons pris part au concile au nom de notre évêque *Tinaltus* (?) (Sylvestre), évêque de Rome, nous signons et nous souhaitons que vous viviez en Dieu. »

L'empereur Constantin écrivit aux Alexandrins une lettre pour les informer de ce qui s'était fait au concile, leur disant qu'il y avait assisté comme

المجمع وانه كان معهم كواحد منهم وكعبدا للمسيح ويشكر الله تبارك وتعالى اذ وجد
هولاء الاباء الاطهار الثلثماية وثمنية عشر الاساقفة كلهم على امانة واحدة * وأن هذا القول * f. 20, v°.
الذى جرى على السنتهم ليس هو من افعال البشر بل هو من الله تبارك اسمه وروح
القدس الذى ملا قلوبهم وامرهم بالثبوت على هذا الحق وحذرهم عن العدول عنه وان
اريوس قد ارذل واطرح

وكتب ايضا قسطنطين الملك المبارك رسالة طويلة وهو يوبخه على كفره وينهاه ويزجره
عجيبة جدا فلم يزل اريوس مرذولا والبيعة هادية ساكنة وكل العالم يرفعون قرابينهم وصعايدهم
تامة نقية زكية

فلما تنيح المغبوط قسطنطين وتولى الامر بعده ابنه قسطنطينوس وخرج اريوس اليه
واستعان بجماعة من حاشيته وصانعهم واظهر انه قد رجع عن قوله وتاب عن سؤ فعله
فسأل الملك الاكسندروس الاسقف ان يقبله اليه فى البيعة فعرّفه ان ذلك ما لا * يجوز له * f. 21, r°.
وانه لا سبيل لاريوس بعدها الى دخول بيعة الله فلما اكثر اريوس الحاف بالله وكتبه
ورسله وانه قد ترك كل قول كان خالف فيه الاباء كل ذلك وهو يتاول فى يمينه ويساره

l'un d'entre les évêques et comme un serviteur du Christ. Il remerciait Dieu de ce que ces saints évêques, les trois cent dix-huit, s'étaient trouvés tous d'accord sur une même profession de foi; * les paroles qui s'étaient trouvées * f. 20, v°.
sur leurs lèvres ne venaient point de l'homme mais de Dieu (béni soit son nom) et de l'Esprit-Saint qui remplissait leurs cœurs, les faisait rester fermes dans la vérité et les empêchait de s'en écarter. Quant à Arius, il était flétri et rejeté.

Constantin, l'empereur béni, écrivit encore à Arius une longue et merveilleuse lettre dans laquelle il le réprimandait de son impiété. Arius resta sous le coup de sa flétrissure, tandis que l'Église était en repos et en paix et que le monde entier offrait des sacrifices et des oblations parfaites, pures, et sans tache.

Mais après la mort du bienheureux Constantin, le pouvoir échut à son fils *Constantinos* (Constance). Arius alla le trouver, après avoir imploré le secours de quelques-uns de sa suite qu'il flattait et auxquels il faisait croire qu'il avait renoncé à son erreur et fait pénitence de sa scandaleuse conduite. L'empereur demanda à l'évêque Alexandre de le recevoir dans l'église, mais l'évêque lui fit savoir que cela * n'était pas permis et qu'il n'y avait plus * f. 21, r°.
possibilité pour Arius d'entrer dans l'église de Dieu. Cependant Arius fit plusieurs fois serment au nom de Dieu, de ses Livres et de ses apôtres, affirmant qu'il avait renoncé à toute formule en désaccord avec les Pères et protestant

خلاف ذلك وما اعلن قال الملك لا بد من قبول هذا الرجل اذ قد حلف بهذه الايمان
الموكدة وتاب هذه التوبة البينة فقال الاكسندروس يقيم على ما هو عليه الى يوم الاحد
فاذا صرنا الى بيعة الله ورجعنا بين يديه فنحن نرجو[1] ان كان رضى الله عن هذا الرجل
ان يعلن لنا على امر هذا نحن معشر عبيده

فلما حضر وقت الصلاة دخل الاب الاسقف الاكسندروس الى قدس القدس والكهنة
حوله فلم يزل مدمنا فى التضرع والدعاء الى الله فى كشف امر اريوس فلما حضر وقت
قرأة الانجيل واريوس قد اعد نفسه * للاختلاط بالكهنة وباصعاده القرابين معهم فحس باحشايه * f. 21, v°.
قد تالمت وامعاه قد اضطربت فخرج الى موضع الراحة واذا امعاه وجميع ما فى جوفه
سقط وبقى جماد ميتا فلما حضر الوقت طلبه الاسقف فلم يجده وبعث يسأل عنه فوجده
على الحال الذى هو فيها كما وصفنا فهذه هى النقمة المشهورة التى حلت به والنازلة
القادحة الذى لحقته وشكروا الجماعة خالقهم على ما راوه من معاقبة الفاجر حسب نيته
وفساد طويته وانه اظهر خلاف يبطن وحلف باسم الله كاذبا وشهد التاولوغس بالنقمة التى

1. نرجوا.

de la main droite et de la main gauche qu'il désavouait cela et tout ce qu'il avait publié. L'empereur dit alors : « Il faut absolument recevoir cet homme qui a juré par cette foi affermie et qui a témoigné un repentir évident. » Alexandre lui répondit qu'il se conformerait à ce qu'il voulait le dimanche suivant. « Quand nous irons à l'Église de Dieu et que nous retournerons le servir, nous le prierons, s'il veut agréer cet homme, de nous en donner un signe à nous qui formerons l'assemblée de ses serviteurs. »

Quand arriva l'heure de la prière, le vénérable évêque Alexandre entra dans le Saint des Saints, entouré des prêtres, et ne cessa de s'humilier devant Dieu et de l'invoquer pour qu'il dévoilât l'affaire d'Arius. Quand arriva
* f. 21, v°. le moment de lire l'Évangile, Arius se disposa * à se mêler aux prêtres et à faire avec eux l'oblation, mais il ressentit des douleurs d'entrailles et des troubles dans les intestins; il sortit pour aller aux lieux d'aisance, mais ses intestins et tout ce qu'il avait dans le ventre tombèrent à terre, et il resta raide mort. Quand l'heure du sacrifice fut arrivée, l'évêque le chercha et ne le trouva point. Il l'envoya chercher et on le trouva dans l'état que nous venons de décrire. Tel fut le châtiment éclatant qui l'atteignit et le fléau vengeur qui le rongea. L'assemblée remercia son Créateur d'avoir vu la punition qui avait frappé l'imposteur à cause de sa déloyauté et de ses intentions perverses et de ce qu'il avait manifesté la désobéissance cachée et le parjure fait au nom de Dieu. Le Théologien rapporte le châtiment qui frappa Arius et il dit dans son homélie aux Égyptiens : « Les prières du prêtre pur

لحقت اريوس فقال فى مقالته على المصريين صلوات الكاهن الزكى اهلكت الكاهن الشقى ودعا الامام التقى اهلك الكاهن المفترى

الباب السادس

الرد على من طعن فيها

* f. 22, r°. ورايت قوما من مخالفينا قد طعنوا * فى هذه الامانة وقالوا [1] ان هولاء الثلثماية والثمنية عشر اسقف هم الذين وضعوا القول بالتثليث ودوّنوه واذاعوه فى مدنهم وعند رعيتهم وان دين المسيح الذى اتى به هو دين التوحيد الذى هم عليه وهذا الذى زعموا هو التحريف والتبديل الذى وضعناه فنحن الآن مفسدون عليهم هذا الراى والقول بما نحن نذكره فنقول انا وانتم قد اجتمعنا على انه اذا اتى من قبل الله تبارك ان فى زمان اى الازمنة فلا بد من اقامة الحجة وازاحة العلة وعليه ان يودع اهل الزمان الذين هم فيه حجة الله على ساير خلقه ما القاه اليه ربه وان يعرّفهم ما سنّن عليهم من السنن وشرع لهم من الشرايع

1. قال.

ont perdu le malheureux prêtre, et l'invocation du pieux prélat a détruit le prêtre menteur. »

CHAPITRE VI

RÉPONSE AUX ATTAQUES CONTRE LE CONCILE.

* f. 22, r°. J'ai connu des dissidents qui attaquent * cette profession de foi et disent que ce sont les trois cent dix-huit évêques qui ont établi la doctrine de la Trinité, l'ont rédigée en symbole et l'ont propagée ainsi dans leurs villes et parmi leurs ouailles, que la religion que Jésus-Christ est venu apporter est une religion de monothéisme telle qu'ils la pratiquent, tandis que d'après eux nous avons établi une religion altérée et changée. Mais nous retournons contre eux cette argumentation et cette affirmation et nous disons en résumé : Vous et nous sommes d'accord pour convenir que celui qui est venu de la part de Dieu (qu'il soit béni) à une époque ou à une autre, doit avoir nécessairement donné ses preuves et fait cesser l'erreur; qu'il a dû apporter à la génération au milieu de laquelle il a paru une preuve venant de Dieu (qui est au-dessus de toutes ses créatures) que sa mission lui avait été confiée par le Seigneur et qu'il a dû en même temps leur faire connaître les lois et les préceptes qu'il leur imposait. Car il n'était pas permis de le vénérer avant qu'il eût présenté ses preuves et que sa doctrine eût été connue et publiée et

فانه لايجوز ان يحترم الا وقد [1] حجته وبانت دلالته وانتشرت وصارت مع الحجة فاذا كان * f. 22, v°.
هذا هكذا وكان لا بد من انتشار الخبر * واستفاضته وتدوين الشرايع والسنن وجميع ما القى
عليه فلن يجوز بعد ان يدون الاخبار ويحصل له الاثار ويصير فى افواه الرجال الحجة
وتسيرها الركبان على ساير البلدان ان لا يغير ولا يبدل ولو كان هذا جايزا لبطلت اخبار
الانبياء وفسدت اثارهم ولم يعلم حقيقة ما جأوا به ولم يكن لله تبارك وتعالى اليوم حجة
لانا لا نعلم لعلة ما جرى فى كل عصر مثل ما اودعتموه فلعل امركم ايضا مدخول وقد
حدث له مثل ما حدث فى امر النصارى وغيرهم من التحريف والتبديل

ودليل ثانى اقول انه مستحيل ان بدع العالم الذين هم الحجة ما كانوا يتدينون به مما
اخذوه عن الصادقين وتلقنوه من المسيح وحوارييه واصحابه ويقبلون اقاويل قوم ليس هم
عندهم فى منزلة اوليك ولو جاز هذا لجاز ان بدع الناس اجمعون اقاويل الرسل ويتبعون من
هم دونهم * من العوامر وغيرهم * f. 23, r°.

وايضا فلو كان القوم حرّفوا وافسدوا لقد كانوا يحتاجوا الى احضار الاناجيل الصحيحة

1. Il manque ici un mot; sans doute قدم.

en même temps prouvée. Ces conditions étant remplies, la bonne nouvelle ne
* f. 22, v°. pouvait manquer de se répandre * et de se divulguer; on ne pouvait manquer
non plus de recueillir par écrit ses lois, ses préceptes et tous ses enseignements.
Il n'était plus permis ensuite de rien insérer ni ajouter à ce recueil. Puis cette
doctrine devait être défendue par la bouche des hommes et propagée par les
messagers apostoliques dans tous les pays sans y introduire de changement.
Car si cela eût été permis, c'en était fait des enseignements des prophètes, les
documents qu'ils laissaient eussent été altérés et on ne saurait plus où est la
vérité qu'ils ont apportée sur la terre, en sorte que Dieu (qu'il soit béni et
magnifié) ne disposerait maintenant d'aucune preuve ; nous ne saurions
quelles erreurs ont pu se produire au cours des siècles dans ce que vous
avez transmis et il peut se faire que votre doctrine ait été interpolée de
même qu'il s'est produit souvent des altérations et des changements chez les
chrétiens et autres.

Voici un second argument: Je dis qu'il est absurde de supposer que des
innovations aient été faites par des hommes qui avaient la preuve que leur
doctrine religieuse venait de témoins sincères et que c'était bien la doc-
trine du Christ, de ses apôtres et de ses disciples, et de prétendre en même
temps que ces mêmes hommes auraient accepté l'enseignement de docteurs
inférieurs en dignité. Si cette argumentation était légitime, il serait tout
* f. 23, r°. aussi légitime de dire qu'ils ont inventé * toutes les paroles des apôtres et
qu'ils s'en tiennent à ce qu'ils ont eux-mêmes compilé.

On peut dire encore que si l'on avait forgé des livres altérés et corrom-

التى دوّنها السيد المسيح له المجد واصحابه على زعمهم واحضار اقاويل حواريه واحراقها بالنار وكتب غيرها مما راوه والبعث به الى البلدان حتى يكون عند اهل الامصار نسخة واحدة يرجعون اليها

واذ قد نرى هذا الخبر من هذه المطاعن كلها فلم يبق لمبدع حجة ولا لمتحذلق فان ادعوا ان شيأ مما وصفناه قد كان فى اخبارنا ولم ينقله مخالف ولا موافق فليعارضوا بمثل ما ادعوه علينا على السنتهم بالسوال حتى نريهم فسادهم فساد ما ادعوه سوا ونتحن الآن راجعون عليهم فنقول خبرونا عنكم اذا نحن قلنا لكم ان دين الله تبارك وتعالى الذى اتى به * صاحبكم هو التثليث والاتحاد والتدين باعضام الصليب وتوقير يوم الاحد والتقريب بالقربان وان الذى انتم عليه الآن من عمل فلان وفلان الذين اخرجوا المصاحف وكتبوا ما راوه فى زمانهم وانفذوه الى ساير البلدان وقسروا الناس عليه وروينا لكم الاخبار التى تعرفونها من ان فلان اطعن على فلان وفلان بسبب فلانا بسبب هذا الكتاب وفلان * f. 23, v°.

pus, il aurait fallu avoir en mains les Évangiles véritables qui, d'après eux, ont été composés par Notre-Seigneur Jésus-Christ (gloire à Lui) et par ses disciples, ainsi que les maximes des apôtres. Ils auraient dû ensuite les brûler et en écrire d'autres conformes à leurs idées qu'ils auraient envoyés dans tous les pays, afin que les habitants des provinces n'eussent qu'un texte unique auquel ils se seraient conformés.

Quand nous examinons les attaques à ce point de vue, il ne reste plus d'argument au novateur, ni d'échappatoire pour celui qui veut se séparer. Ils objectent que nous avons relaté dans nos annales des faits qui n'ont été transcrits ni par nos adversaires ni par nos partisans ; qu'ils nous montrent sur quoi est fondée la question qu'ils nous adressent, mais nous leur démontrerons leur tort et l'erreur de leur prétention erronée. Puis, nous retournant contre eux, nous leur dirons : Donnez-nous votre avis, quand nous vous disons que la religion de Dieu (qu'il soit béni et exalté) que votre Maître est venu apporter, * consiste à reconnaître la Trinité et l'Unité (de Dieu), à professer la foi au bois (?) de la croix, à sanctifier le dimanche et à offrir le saint sacrifice : tandis que la doctrine que vous tenez maintenant est l'œuvre d'un tel ou d'un tel qui ont composé des livres et écrit ce qu'ils pensaient à leur époque, puis l'ont fait pénétrer dans tous les pays et l'ont imposé aux populations. Nous vous citons des faits que vous connaissez ; on s'attaque les uns les autres à cause de tel livre. On dit : J'ai beaucoup de peine à expliquer les interpolations qui sont introduites dans la parole de Dieu ; j'étais habitué à la lire auparavant de telle et telle façon et maintenant je n'y trouve plus ce que je lisais. * f. 23, v°.

قال هاهنا فى كلام الله زيادة اكره ان ابينها وانى قد كنت اقرى قبل هذا الوقت كيت وكيت وليس اراه الآن ثابتا فى هذا الكتاب

ماذا يكون جوابكم فلا بد لهم من الاحتجاج بمثل ما به احتججنا وان الخبر قد استفاض فلم يمكن تغيره وتحريفه وان الحجة لا تجوز عليها شى من هذا

ولنا عليهم حجة اخرى وهى ان اصحابهم قد نقلوا انهم فعلوا جميع ما قلناه واصحابنا نحن على كثرة اختلافهم وتعاديهم ما منهم احد ادعى ان * مخالفة وقعت ولا تحريفا جرى * f. 24, r°.
والا فهوذا اريوس الذى وصفنا حاله واوناميوس يقولان ان كلمة الله وروحه مخلوقتان فهل وجدتمونهما ادعيا على مخالفيهما [1] انهم غيّروا او بدلوا او افسدوا وقد عارضت رجلا من حذاق المتكلمين بهذه المعارضة فطالبته بالتفريق مما ادعاه علينا وعلى الامة الاخرين وبين ما عارضناه به فلم يجد الى ذلك سبيلا وساذكر لكم نص ما جرى مع هذا المتكلم وغيره فى كتاب المجالس مما يزيد فيه قولنا ويدفع به قول خصومنا ان هذه الامانة التى اتفق عليه هولاء الايمة ماخوذة الفاظها من كتب التنزيل ومن النص والتوفيق وانهم لم ياتو ابشى

1. مخالفتهما.

Quelle sera votre réponse?

Ils sont obligés d'en revenir à notre argumentation : la Bonne Nouvelle s'est répandue sans qu'il ait été possible de la changer ou de l'altérer et l'on ne peut donner de preuve légitime du contraire.

Nous avons encore un argument à opposer à nos adversaires; leurs partisans rapportent qu'ils ont agi en tout d'après nos maximes et celles de nos partisans. Mais nous contredisons absolument et nous démentons formelle-
* f. 24, r°. ment qu'un seul d'entre eux ait prétendu qu'il y ait eu seulement * divergence d'opinion et non altération. Nous avons en effet Arius, dont nous avons rapporté le cas, et Eunomius qui disent que le Verbe de Dieu et son Esprit sont des créatures. Mais où avez-vous trouvé qu'ils aient réclamé contre leurs contradicteurs en les accusant de changer, d'altérer et de corrompre l'Écriture? J'ai même eu une discussion avec un des plus habiles parmi ceux qui nous contredisent en cela, et je lui demandai de m'expliquer la différence qu'il y a entre ce qu'il reproche à nous et au reste du peuple, et ce en quoi nous nous écartons de lui, et il ne trouva pas de réponse satisfaisante. Je vous ferai le récit de mes entretiens avec cet interlocuteur et avec d'autres dans le livre des séances, car cela est de nature à corroborer notre doctrine et à réfuter celle de nos adversaires en démontrant que le symbole au sujet duquel ces prélats se sont mis d'accord est tiré des livres révélés et conforme à leur texte, qu'ils n'y ont rien mis de leur propre fond, et que cette doctrine n'est point de leur invention. Toutes les objections qu'ils ont faites sur cette ques-

من عندهم ولا اخترعوا قولا من ذواتهم وفى هذا الباب بطلان جميع ما ادعوه * وحجة * f. 24, v°.
لمن كان ضعيفا فى صناعة الكلام فليعلم العالمون ان هولاء الايمة ما اتوا الا بما استودعوا
من كلام رب العالمين وكتب الرسل والمعلمين الذين شاهدوا وعاينوا وسمعوا وقبلوا

* لشى[1] منها فليس للدين[2] اخذتموه[3] معنى مفهوم الرد على النسطورية فاما النسطوريون * f. 25, r°.
فهم اكثر اضطرابا واختلافا واقل اتفاقا فى اراهم وفى اقاويلهم وذلك انه اذا قيل لهم ما امانتكم
قالوا نومن بالله الاب والابن وروح القدس قيل ارايتم هذا الذى بيننا هو هذا الابن امرتم
اثنين احدهما[4] والاخر المبتدى به فلم يجدوا ندا اضطرارا من ان يقولون انه واحد فان
قيل لهم ارايتم المولود الملقى فى الارض[1] هو هذا الواحد الجوهرى قالوا معا والله فعل
القول فى الايمة ماخوذة الفاظها من كتب التنزيل ومن النص والتوفيق وانهم لم ياتوا بشى

1. Tout ce passage, jusqu'à la fin du chapitre, est barré. Il a sans doute été introduit à cet endroit par suite d'une erreur de copiste. — 2. Peut-être doit-on lire للذى. — 3. Ms. اخدتوه. — 4. Il manque ici un mot; sans doute الازلى.

tion sont donc vaines et ne constituent * une preuve que pour ceux qui sont * f. 24, v°.
inexpérimentés dans l'art de la parole. Les hommes instruits doivent savoir que les prélats n'ont apporté que les paroles qu'ils ont reçues en dépôt du Maître du monde et tirées des livres des Apôtres et des Docteurs qui ont écrit ce dont ils ont été témoins, ce qu'ils ont vu de leurs yeux, ce qu'ils ont entendu ou reçu par tradition.

. . . . . .
. . . . . .

* [1] Et il n'y a pas de sens compréhensible dans la croyance que vous avez choisie. * f. 25, r°.
Telle est la réponse que l'on fait aux Nestoriens. Il y a en effet chez eux un grand trouble et une grande confusion et un manque complet d'accord dans leurs opinions et leurs discours. Ainsi quand on leur demande quelle est leur foi, ils répondent : « Nous croyons en Dieu, le Père, le Fils et le Saint-Esprit. » Nous leur posons alors la question suivante : « Que pensez-vous de notre explication au sujet du Fils? Vous dites qu'il y en a deux : l'un (éternel), l'autre qui a un commencement. » Ils ne peuvent nécessairement pas éviter de dire qu'il est un. Si maintenant on leur demande : « Pensez-vous que celui qui est né et qui a été envoyé sur la terre soit le (Fils) unique et substantiel? » ils répondent d'un commun accord : « C'est Dieu qui est l'auteur de la profession de foi des évêques. Les formules en ont été prises dans les livres révélés conformément au texte et au sens, et

1. Ce passage *qui manque dans la version éthiopienne* se trouve intercalé ici sans doute par erreur de copiste. Il est à noter que les dernières lignes sont la répétition exacte de celles qui se trouvent à la fin du chapitre VIe, immédiatement auparavant.

من عندهم ولا اخترعوا قولا من ذواتهم وفى هذا الباب بطلان جميع ما ادعوه وحجة لمن
كان ضعيفا فى صناعة الكلام فليعلم العالمون ان هولاء الايمة ما اتوا الا بما استودعوا من
* كلام رب العالمين وكتب الرسل والمعلمين الذين شاهدوا وعاينوا وسمعوا وقبلوا * f. 25, v°.

الباب السابع

من اين اخذت الفاظها

اما قولهم نومن باله واحد الاب ممسك الكل وبالرب الوحيد يسوع المسيح فمن
الانجيل والرسول فاما قولهم المولود من الاب قبل كل الدهور وليس مخلوق مساوى الاب
فى الجوهر فمن انجيل يوحنا اذ قال الكلمة لم تزل عند الله والله هو الكلمة وشهادة
يوحنا الصابغ وقوله ياتى بعدى من اسبق منى وقول الرسول انه صورة الله الذى لا يرى
وبه خلق العالمين وقوله المسيح هو اله الكل وقول سيدنا المسيح له المجد عن نفسه

ils n'y ont rien mis de leur propre fond et cette doctrine n'est point de leur invention. » Les objections qu'ils font sur cette question sont donc vaines et ne constituent une preuve que pour ceux qui sont inexpérimentés dans l'art de la parole. Les hommes instruits doivent savoir que les prélats n'ont apporté que les paroles qu'ils ont reçues en dépôt
* f. 25, v°. * du Maître du monde et tirées des livres des Apôtres et des Docteurs qui ont écrit ce dont ils ont été témoins, ce qu'ils ont vu de leurs yeux, ce qu'ils ont entendu ou reçu par tradition.

CHAPITRE VII

D'OU ONT ÉTÉ TIRÉES LES FORMULES DU SYMBOLE.

La formule suivante : « Nous croyons en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant, et en un seul Seigneur Jésus-Christ », est tirée de l'Évangile et de l'Apôtre. Cette autre formule : « Né du Père avant tous les siècles, non créé, consubstantiel au Père », provient de l'Évangile de saint Jean qui dit : « Le Verbe n'a pas cessé d'être avec Dieu et le Verbe était Dieu[1] »; ainsi que du témoignage de Jean-Baptiste quand il dit : « Il vient après moi un homme qui était avant moi[2]. » De même l'Apôtre dit qu'il est l'image du Dieu invisible et que le monde a été créé par lui[3]; il dit encore : « Le Christ est le Dieu de toutes choses[4]. » Notre-Seigneur Jésus-Christ (gloire à Lui) dit de lui-même : « J'étais avant Abraham[5]. » Si donc le Fils est le Créateur du monde,

1. Joan., I, 1. — 2. Joan., I, 27. — 3. Hebr., I, 2, 3. — 4. Rom., IX, 5. — 5. Joan., VIII, 58.

انا قبل ابراهيم فاذا كان الابن خالق العالمين فهو قبلهما كما قالوا وقد قال الانجيل انه كان يعادل نفسه بالله * وقوله انى فى ابى وابى فىّ وقال انى اتيت من عند ابى وانطلق ايضا الى ابى وقوله انى انما نزلت من السماء لاعمل بمسرة ابى وقال الرسول ايضا يسوع المسيح هو امس واليوم والى الابد وفى كل حين وقد قال سمعون الصفا انت ابن الله الحى * f. 26, r°.

واما ساير فى هذه الامانة من قولهم انه نزل من السماء وجأ لخلاصنا وتأنس من روح القدس ومن مريم العذرى وذكر الصليب والانبعاث وغير ذلك فهو نصوص الانجيل وقول سيدنا يسوع المسيح له المجد ونبيّنه انه ابن البشر مستعد ان يسلم نفسه فى ايدى الخطأة ويتألم وينبعث فى اليوم الثالث فاى امر ابين من هذا واى قول اوضح منه وان هذه الامانة هى التى لم تزل عليها امم النصرانية يتوارثوها خلف عن سلف ولو شيت لاحضرت لكم من قول * الايمة الماضيين الذين كانوا من قبل هولاء الثلثماية وثمنية عشر بالدهر الطويل ممن شاهد السيد المسيح له المجد وممن تبع تلاميذه منهم * f. 26, v°.

il était avant le monde, comme on l'a dit. L'Évangile ajoute qu'il s'égalait à Dieu * et lui-même dit : « Je suis en mon Père et mon Père est en moi[1]. » Il * f. 26, r°.
dit encore : « Je suis venu de mon Père et je retourne à mon Père[2] » ; et ailleurs : « Je suis descendu du ciel pour accomplir ce qui plaît à mon Père[3]. » L'Apôtre dit à son tour : « Jésus-Christ était hier, il est aujourd'hui et il sera pour l'éternité et dans toute la durée[4]. » Et Simon Céphas a dit : « Tu es le Fils du Dieu Vivant[5]. »

Ainsi les formules de ce symbole s'accordent pour affirmer qu'il est descendu du ciel, qu'il est venu pour nous sauver, qu'il s'est fait homme par l'opération du Saint-Esprit dans le sein de la Vierge Marie. Elles mentionnent la Croix, la Résurrection et autres faits. Or tout cela se trouve dans les textes de l'Évangile et dans les paroles de Notre-Seigneur Jésus-Christ (à Lui la gloire). Et nous démontrons qu'il est le Fils de l'homme, qu'il était prêt à se livrer dans les mains des pécheurs, qu'il a souffert, qu'il est ressuscité le troisième jour. Qu'y a-t-il de plus clair et de plus évident que ce langage? Cette foi est bien celle sur laquelle les peuples chrétiens n'ont pas cessé d'être d'accord, celle qu'ils ont reçue en héritage de leurs ancêtres. * Je * f. 26, v°.
puis vous citer, si je le veux, les paroles des évêques anciens qui ont vécu longtemps avant les trois cent dix-huit, dont les uns ont vu Notre-Seigneur Jésus-Christ (à Lui la gloire), et les autres sont venus immédiatement après

1. Joan., xiv, 10, 11. — 2. Joan., xvi, 28. — 3. Joan., vi, 38, 39. — 4. Hebr., xiii, 8. — 5. Matth., xvi, 16.

اغناطيوس اسقف انطاكية بوليقورس اسقف سمرنا فان احد هذين كان تلميذا لسمعون الصفا والاخر كان ليوحنا الانجيلى واريانوس وديونوسيوس اسقف الاسكندرية ما يعلمون معه ان هولاء الاباء متبعون الامانة التى اسلمها السيد المسيح له المجد لرسله الاطهار واودعهم اياها الا ان هذا مما نوجزه الى ان نجعله فى الموضع الذى يليق به ولعلنا سنذكر شياء منه اذا صرنا الى تفسير معانيها وتاويل الفاظها ان احتجنا الى ذكره وعن الطاغون الان عن هذه الامانة من الوجه الذى ذكروه المخطيون وعلى الباطل مقيمون وللحق معاندون

* f. 27, r°. * الباب الثامن

فى افتراق القوم بعدها

وحين انصرف الاباء الى مواطنهم ورجعوا الى بلدانهم اودعوا هذه الامانة رعاياهم وامروهم بتلاوتها فى كل يوم على مذابحهم وفى اوقات صلواتهم ليكونوا لها ذاكرين وعليها عاملين وامروهم بتعليمها بنيهم وعبيدهم متبعين لامر الله تبارك وتعالى اذ قال لموسى النبى

ses disciples. Tels sont Ignace, évêque d'Antioche, Polycarpe (*Bolikouros*), évêque de Smyrne, dont l'un fut disciple de Simon Céphas, et l'autre de Jean l'Évangéliste, Arianus[1] et Dionysius, évêque d'Alexandrie. On sait bien que ces Pères ont suivi la foi que le Seigneur Christ (à Lui la gloire) a transmise et léguée à ses Apôtres saints. Mais nous passerons rapidement sur ce sujet en attendant que nous le traitions au lieu qui lui convient; il est possible qu'au besoin nous en parlions de nouveau en faisant le commentaire du symbole et l'explication de ses formules; nous réfuterons ceux qui s'en écartent à l'heure actuelle en se plaçant au point de vue des hérétiques qui partent de principes faux et s'opposent à la vérité.

* f. 27, r°. * CHAPITRE VIII

SCHISME DU PEUPLE CHRÉTIEN APRÈS LE CONCILE.

Quand les Pères furent de retour dans leurs pays et furent rentrés dans leurs villes, ils transmirent cette profession de foi à leurs ouailles et ordonnèrent d'en faire la lecture tous les jours pendant le sacrifice et aux heures de prières, pour qu'ils en gardassent le souvenir et qu'ils la missent en pratique. Ils leur ordonnèrent aussi de l'enseigner à leurs enfants et à leurs serviteurs conformément à l'ordre de Dieu (qu'il soit béni et exalté) quand il

1. L'éthiopien porte « Arianus, son disciple », peut-être Irénée, disciple de Polycarpe.

فى قضية الفصح اذ امر بنى اسراييل ان يحملوا معهم عجينهم قبل ان يختمر ويخبزونه فطيرا قال تبارك وتعالى اذا سالوك بنوك عن هذا فقل لهم هذا تذكرة لما صنعه الله معنا فى وقت اخرجنا من ارض مصر وانتزاعه ايانا من يد عدونا اذ امرنا ان نحمل العجين من قبل ان يختمر ونخرج مسرعين

وقال الله جل وعز فى موضع اخر سل اباوك فهم يخبرونك وتعرف من مشايخك وهم يعلّمونك الا[1] ترى القوم لما جأتهم الايمة بما جمعوه من كتب الله واتفقوا عليه ولم يطعن فيه طاعن ولا دفعه دافع ولا نازع فيه منازع بل تلقوه بالقبول لعلمهم انه دين الله وعقد سلفهم وانهم لم يزوغوا ولا عدلوا عن الطريقة المثلى والمحجة البيضا وقرت البيعة وسكنت الجماعة وامتلت الا·ض من معرفة الله كالمأ الذى يفيض على وجه البحار كما قال الله * f. 27, v°.

فلما راى العدو اللعين ان امره كله قد دثر وبطل قذف ايضا شر اخر على لسان

1. Ms. الى substitué selon toute vraisemblance par le copiste à l'expression الا qui seule convient à cette place.

parla à Moïse le Prophète à propos de la Pâque, et ordonna aux fils d'Israël d'emporter avec eux leur pâte avant qu'elle fût fermentée et d'en faire du pain azyme. Le Dieu (qu'il soit béni et exalté) leur dit : « Quand vos fils vous interrogeront à ce sujet, dites-leur : C'est en souvenir de ce que Dieu a fait pour nous quand il nous a tirés de la terre d'Égypte et nous a délivrés de la main de notre ennemi, il nous ordonna d'emporter la pâte avant qu'elle eût fermenté et de partir en toute hâte[1]. »

Et Dieu (qu'il est puissant et grand !) a dit dans un autre passage : « Interroge tes pères et ils te l'apprendront ; tu le sauras par tes vieillards qui t'en instruiront. » Ainsi ne voyez-vous pas (quelle fut l'attitude) du peuple : quand les évêques lui eurent apporté la doctrine qu'ils avaient puisée dans les livres divins et au sujet de laquelle ils s'étaient mis d'accord, il n'y eut personne pour attaquer cette foi, pour la rejeter ou pour la contester, mais elle fut acceptée avec empressement, car on savait que c'était la religion divine et la croyance des ancêtres. Ils ne s'écartèrent point et ne s'éloignèrent point de la bonne voie et de la route bien marquée ; l'Église fut affermie, la foule fut apaisée et la terre fut remplie de la connaissance de Dieu comme l'eau qui abonde à la surface des mers, selon la parole de Dieu. * f. 27, v°.

Quand l'ennemi maudit vit que son œuvre était paralysée et détruite, il vomit une autre impiété par la bouche d'un homme appelé *Maqdounousin* (Macé-

1. Ex., xii, 15, 25-27, 39.

رجل يعرف بمقدونوسين اسقف القسطنطينية فقال ان روح القدس مخلوق وان الاب والابن من جوهر واحد وافتتن مدينة القسطنطينية فلما تادى هذا الخبر الى الايمة فى ذلك الحين اجتمعوا على نفيه واسقاطه واقام اغريغوريوس التاولغس بمدينة القسطنطينية عشر سنين * وهو يبين خطا هذا الرجل ويرد عليه قوله ويرى فساد دعواه فلما بطل * f. 28, r°.
امر هذا الرجل الاخر وبادت مقالته وقد كان ايضا ابوليناريوس قد ظهر وزعم ان جسد سيدنا المسيح بغير ذى نفس ولا عقل وان اللاهوت قام له مقام النفس والعقل واحتج بقول الانجيل الكلمة صارت لحما وانه لم يقل صارت انسانا فلم يظفر هذا براحة ولا وجد له معينا فعملت الاباء فى الطعن عليه ورد مقالته

ثم انتهى الامر الى ديودروس وتيدروس اسقفان كانا فاتيا بقول عجيب وراى بديع ممن مضى ولا ظنت الاباء أن قايلا يقوله زعما أن المولود من مرتمريم العذرى هو المسيح وان ابن الله اخر غيره هو المولود من الاب قبل كل الدهور وان الابن الازلى حل[1] فى

1. جل.

donius), évêque de Constantinople, qui prétendait que le Saint-Esprit est créé tandis que le Père et le Fils sont d'une seule et même substance. Il séduisit la ville de Constantinople. Quand cette affaire parvint à la connaissance des évêques qui étaient alors en fonction, ils se mirent d'accord pour le condamner et le déposer. Ce fut alors que Grégoire le Théologien résida pendant dix ans à Constantinople; * il démontra l'erreur de cet homme, réfuta * f. 28, r°.
sa doctrine et montra la perversité de ses assertions. Quand le parti de cet hérésiarque eut disparu et que sa doctrine fut tombée dans l'oubli, parut encore Apollinaire qui prétendait que le corps de Notre-Seigneur le Christ n'avait pas d'âme ni d'intelligence et que la divinité lui tenait lieu d'âme et d'intelligence. Il se fondait sur l'Évangile qui dit : « Le Verbe s'est fait *chair* », et non « le Verbe s'est fait *homme* ». Mais il n'eut pas de succès et ne trouva point de soutien. Les Pères s'occupèrent néanmoins de le combattre et de réfuter sa doctrine.

Ensuite vinrent les deux évêques *Diodros* (Diodore[1]) et *Tidros* (Théodore) qui professaient une doctrine extraordinaire et une opinion plus étrange que tout ce qui avait paru jusqu'alors, telle que les Pères n'avaient point présumé qu'il se présenterait quelqu'un pour la soutenir. Ils prétendaient que celui qui a été enfanté par Marie est le Messie, et que le Fils de Dieu, celui qui est né du Père avant tous les siècles, est différent de lui; que le Fils éternel a habité dans le Christ et que le Christ a été appelé Fils de Dieu par

1. Diodore, évêque de Tarse depuis 378 jusqu'à sa mort (394), fut le maître de saint Jean Chrysostome et de Théodore qui fut évêque de Mopsueste de 393 à 429.

المسيح فسمى المسيح ابن الله بالنعمة والكرامة * لان الابن قد حل فيه لانه ابن الله * f. 28, v°.
الحقيقى وان الاتحاد الذى ذكروه انما كان بالمشية والارادة فقط وان المخلّص لـلبشر
والمنقذ لهم هو هذا المولود من مرتمريم وهو انسان مساو لكل الناس فاثبتا لله ابنين
واحد بالنعمة والكرامة واخر بالجوهر والطبيعة وعدلوا بينه وبين اليهود الكفرة المسميين
ابناء الله وبنايه بالانعام والاكرام ولم يفتش أمر هولاء ولا ظهر ظهورا بينا وانما كانا يضعان
الكتب ومؤلفاتها ويفسران ويؤلفان ويتاولان كتب الله ورسله ثم ماتا ولم ينشر لهما ذكرا

وانما كان نسطور الذى صار اسقفا على القسطنطينية تلميذا لهما فتبع اراهما وسلك
طريقهما الا انه لم يجسر انه يقول بلفظة ان لله ابنين احدهما منعم عليه بهذا الاسم والاخر
طبيعى بل كان يقول انه ابن واحد ورب واحد * غير انه كان فى ساير اموره واقاويله * f. 29, r°.
متبعا لهما يقول ان المسيح جل فى الابن الازلى وانى اعبده من اجل ان الله فيه وزعم
ان المسيح له المجد جوهران واقنومان واذاع هذا القول بمدينة القسطنطينية وخطب به
على روس الناس والاشهاد فى ايام الاعياد فانكر عليه منكرون ما يسمعونه فنفاهم واسقطهم

grâce et par honneur * parce que celui qui est le véritable Fils de Dieu * f. 28, v°.
a habité en lui. L'union dont ils parlent n'est qu'une union morale fondée sur la volonté. Le Sauveur des hommes, celui qui les a rachetés est précisément, d'après eux, celui qui est né de Marie ; il est homme, de même substance que tous les autres hommes. Ils attribuaient ainsi à Dieu deux Fils : l'un par la grâce et l'honneur et l'autre par la substance et la nature. Ils le faisaient ainsi l'égal des Juifs infidèles qui furent appelés enfants de Dieu et ses prophètes par la grâce et l'honneur. On ne fit pas d'enquête sur cette hérésie et on n'éclaircit pas cette affaire. Ils composèrent des livres pour commenter, mettre en ordre et expliquer les livres divins et ceux des Apôtres. Puis ils moururent et leur souvenir s'effaça.

Nestorius (*Nastor*), qui devint plus tard évêque de Constantinople, fut leur disciple; il adopta leurs opinions et marcha sur leurs traces. Il n'osa pas néanmoins dire que Dieu a deux Fils, l'un auquel ce nom est concédé par grâce et l'autre qui est son Fils par nature, mais il disait qu'il n'y a qu'un seul Fils et qu'un seul Seigneur. * Il suivit néanmoins ses deux maîtres dans sa * f. 29, r°.
doctrine et dans ses maximes, prétendant que le Christ est devenu glorieux par le Fils Éternel. « Je l'adore, disait-il, parce que Dieu est en lui. » Il supposait ainsi que dans le Christ (à Lui la gloire) il y a deux natures et deux hypostases. Il divulgua cette erreur dans la ville de Constantinople et la prêcha ouvertement, les jours de fêtes, devant tout le monde. Et ceux qui protestèrent contre ce qu'ils entendaient furent proscrits et déposés par lui.

فاتصل امره بكيرلص اسقف الاسكندرية وقلنطينوس اسقف رومية ويوحنا اسقف انطاكية ويوناليوس اسقف اورشليم فكتب بعضهم الى بعض بان اتصل بهم ان نسطور يقول ان المسيح انسان فيه ابن الله وانه هيكل له وانه جوهران واقنومان

فلما كثر الاضطراب بمدينة القسطنطينية كتب تاوضوسيوس الملك الى الاساقفة يسألهم الاجتماع للنظر فى هذا الامر * فاجتمعوا فى مدينة افسس ولم يحضر نسطور وراسلوه * f. 29, v°. فى الاجتماع معهم فلم يجيبهم ولم يفعل فلما طال امرهم ولم يروه اليهم مقبلا ولا على قولهم عاملا احضروا اقاويله بين ايديهم واحضروا اقاويل الاباء القدماء المعلمين النجباء فوجدوه قد خالفهم خلافا بينا وزاغ عن طريقهم زوغانا فاحشا فحينئذ نفوه من البيعة واسقطوه من درجة الكهنوت ومضوا لسبيلهم فاما الفاظهم ومناظراتهم وما جرى فى المجمع على نصه فقد خبرناكم به مما يليق اثباته فى كتاب المجامع

وكان ظهور هذا الرجل اعنى نسطور بعد تبق خمسين سنة من اجتماع المجمع الثانى وبعد ماية سنة وستة سنين من مجمع نيقية

Le bruit de cette affaire parvint à Cyrille (*Kirillos*), évêque d'Alexandrie, à Célestin (*Calentinos*), évêque de Rome, à Jean, évêque d'Antioche, à Juvénal (*Jounalios*), évêque de Jérusalem. Ils entretinrent entre eux une correspondance au sujet des bruits qui couraient sur Nestorius, d'après lesquels il prétendait que le Christ était un homme en qui le Fils de Dieu habitait comme dans un temple, et qu'il y avait en lui deux natures et deux hypostases.

Comme les troubles augmentaient à Constantinople, l'empereur Théodose écrivit aux évêques, leur demandant de se réunir pour examiner cette affaire. * f. 29, v°. * Ils s'assemblèrent dans la ville d'Éphèse, mais Nestorius ne parut pas. Ils lui écrivirent alors de venir les rejoindre, mais il ne leur répondit point et ne vint pas. Comme l'affaire traînait en longueur, qu'il ne venait point et qu'il ne se conformait point à leurs instructions, ils exposèrent publiquement ses propositions en même temps que les maximes des anciens Pères et des Docteurs vénérables, et ils trouvèrent qu'il était en contradiction flagrante avec eux et qu'il s'écartait scandaleusement de leur voie : En conséquence ils l'excommunièrent, et le déposèrent du sacerdoce, puis ils s'en retournèrent. Quant au texte des formules et des considérations qui furent énoncées dans ce concile, nous en avons exposé, au Livre des Conciles[1], ce qu'il fallait pour les défendre.

Cet homme, je veux dire Nestorius, parut cinquante ans après le second concile, et cent six ans[2] après le concile de Nicée.

1. Cf. *P. O.*, t. III, p. 143-161. — 2. L'éthiopien porte à tort 167 ans.

فلما تنيح المغبوط تاودوسيوس الملك افضى الملك الى مرقيان ولم * يكن من اهل * f. 30., v°.
بيت الملك لان تاودوسيوس لم يخلف ولدا فتزوجت اخته بمرقيان هذا وملكته وتنيح كيرلس
اسقف الاسكندرية وقلسطينوس اسقف رومية ويوحنا اسقف انطاكية وبقى قونياليوس اسقف
اورشليم وتولى ديسقورس كرسى مرقس الرسول ومكسيمس كرسى انطاكية ولاون كرسى
بطرس برومية

وكان قد ظهر فى ايام تاودوسيوس بالقسطنطينية رجل قس يدع اوطاخى زعم اصحابه
ومن سمع منه انه كان يقول ان جسد المسيح لطيف وانه ليس مساو لاجسادنا وانه لم تحله
الالام والاعراض وكان ذلك فى ايام ابلاينوس اسقفها والدافع عليه باسيليوس اسقف دمالوس
فقطعه ابلاينوس وعدة اجتمعت معه فمضى الى الملك مستعديا وزعم انه قطع ظلما * وامر * f. 30, v°.
ان يجمع مجمع بافسس فاجتمع مجمع كان عدته ماية وثلثين اسقفا منهم ديسقورس
اسقف الاسكندرية ويونياليوس اسقف اورشليم واصطفن اسقف افسس وغيرهم وحضر اوطاخى
فتبرأ مما ادعى عليه وكتب خطه بان امانته مساوية لامانة ابايه فحكمت الاساقفة بقبوله

Après la mort du bienheureux empereur Théodose, l'empire échut à Marcien. * Il n'appartenait pas à la famille impériale, car Théodose n'avait pas * f. 30, r°.
laissé d'enfant, mais il avait épousé la sœur de l'empereur et il parvint ainsi au trône impérial. Cyrille, évêque d'Alexandrie, était mort, ainsi que Célestin, évêque de Rome, et Jean, évêque d'Antioche; Juvénal (*Counalios*), évêque de Jérusalem, vivait encore. Dioscore (*Discouros*) était monté sur le siège de l'Apôtre Marc, Maxime sur celui d'Antioche et Léon sur le siège de Pierre à Rome.

Il avait paru à Constantinople, sous le règne de Théodose, un prêtre nommé Eutychès (*Otakhi*). D'après ses partisans et ceux qui l'avaient entendu, il enseignait que le corps du Christ est subtil, qu'il n'est point semblable à nos corps ni sujet aux souffrances ni aux accidents. Cela se passait du temps de Flavien (*Ablaïnos*), évêque de Constantinople. Il fut réfuté par Basile, évêque de Damalos[1], et Flavien l'excommunia avec un grand nombre de ses partisans. Mais Eutychès implora la protection de l'empereur, alléguant qu'il avait été excommunié injustement. * L'empereur ordonna la con- * f. 30, v°.
vocation d'un concile à Éphèse. Ce concile se réunit et il y eut cent trente évêques à y prendre part, entre autres Dioscore évêque d'Alexandrie, Juvénal (*Jounalios*) évêque de Jérusalem, Étienne (*Istaphane*) évêque d'Éphèse, et d'autres. Eutychès y parut et se justifia des accusations portées contre lui; il signa une protestation affirmant que sa foi était la même que celle de ses pères. Les évêques décidèrent alors de le recevoir dans leur communion et

1. Éth. : Danàloùs. Eusèbe de Dorylée?

ورده الى ديره فبرز الشيطان اللعين فى ذلك المجمع ذكر القول بالطبيعتين اللتان قال بهما نسطور وتاصل ابلانيانوس وباسيليوس ودلدالوس عن هذا القول ورفع على ايبا الاسقف الرهاوى وتاودريطس اسقف قيرس انهما بريان من هذا الراى فلم يبرح المجمع حتى قطع القايلين بهذا القول وهم ابلاينوس وايبا باسيليوس وتاودريطس وانصرفوا

* f. 31, r°. فلما اتصل الخبر باسقف رومية لاون * وانه قد اجتمع مجمع ولم يحضروا فيه فوجد من ذلك قلقا عظيما وانزعاج شديدا واظهر العناد لهم فخرج اليه نفرا من المقطوعين واقاموا عنده ووصفوا له حالهم ووما جرى عليهم وان ديسقورس اجترى على ان عمل مجمع وقضى قضية من غير مشورتك وانت صاحب كرسى الرسول ومن رتبته الابا فى الاساقفة اولا

فحين تنيح تاودوسيوس وافضى الملك الى مرقيان كتب اليه يعلمه بما جرى وثبت القول بالطبيعتين وجعل يحتج بامر اوطاخى وان امانته فاسدة ولم يذكر ديسقورس فجمع مرقيان مجمعا كان عدده ستماية ونيف وثلاثين اسقفا وامر ان تدخله المقطوعين وحضر

* f. 31, v°. ديسقورس اسقف الاسكندرية * وكان مرقيان على ما يخبر المخبرون يعتقد مذهب نسطور

de le renvoyer à son monastère. Mais le démon maudit fit revenir dans ce concile la question des deux natures dont parlait Nestorius. Flavien, Basile et Daldalos[1] se rangèrent pour cette opinion et on accusa également Ibas (*Iba*), évêque d'*Ar-Roha* (Édesse), et Théodoret, évêque de Cyr, de partager cette erreur. Le concile ne se termina pas sans excommunier les fauteurs de cette doctrine : Flavien, Ibas, Basile et Théodoret, puis les évêques se séparèrent.

* f. 31, r°. Quand * l'évêque de Rome apprit qu'un concile s'était tenu sans la participation de ses légats, il trouva qu'il y avait dans ce fait un grave désordre et une cause de grand trouble, et il protesta publiquement. Quelques-uns des personnages excommuniés vinrent alors chercher un asile près de lui, ils le mirent au courant de leur situation et de ce qui leur était arrivé. « Dioscore, lui dirent-ils, a eu la présomption de tenir un concile et d'établir des canons sans votre avis, vous qui occupez le siège de l'Apôtre et qui êtes par votre rang le premier Père entre les évêques. »

Quand, après la mort de Théodose, Marcien fut devenu empereur, il (Léon) lui écrivit pour l'informer de ce qui s'était passé, il maintint la doctrine des deux natures et discuta l'affaire d'Eutychès, prétendant que sa croyance était mauvaise. Il ne parla pas de Dioscore. Marcien réunit alors un concile dans lequel il y eut plus de six cent trente évêques. Il ordonna que les excommuniés fussent admis au concile. Dioscore, évêque d'Alexan-

* f. 31, v°. drie, y assista. * Marcien, au témoignage des historiens, était attaché au parti

1. Éth. : Daràloùs. Lire : Flavien et Eusèbe de Dorylée, cf. page préc.

ويرى برايه فاجتهد ان يظهر مقالته وقد كان انفذ فى طلبه واستحضاره من الموضع الذى نفى اليه من ارض مصر وهى المدينة المسمى اخميم فالقاه الرسول عليلا وانتظره فلم يظفر ببغيته ومات هناك

واختلط الامر جدا واجتوى القوم على القول بالطبيعتين واثبات رسالة لاون فيما يصفونه وقبولها وقد كانوا ينفروا منها وذكروا انها تشاكل قول الشميساطى فى المسيح امتنعوا امتناعا شديدا جدا فى ان يثبتوا حدا جديدا وامانة محدثة خوفا من الحرم الذى وضعته جماعة افسس على كل من يضع قولا ويحد حدا غير ما وضعت الثلثماية وثمنية عشر الاساقفة فلم يقبل قولهم وترددت * الرسل بالوعد والوعيد الى الاساقفة فكتبوا كلهم ورضوا وعملوا * f. 32, r°. امانة محدثة واقفوا فيها نسطور على امانته ومعانيه حرفا بحرف مما يذكر نسطور وتعدد من سو فعله انه قيل له وهو ماض الى افسس ليجتمع مع هذا المجمع كيف تكون هذه الامانة فقال لاهل بلده اعنى اهل القسطنطينية يومنون بالاب والابن وروح القدس والمسيح فلما وضعت اهل خلقدونية حددوها ابتدت هذا الابتدا بعينه فقالت نومن بالاب والابن

de Nestorius et partageait sa manière de voir; il s'efforça de faire triompher sa doctrine et il l'envoya chercher au lieu où il avait été banni en Égypte. C'était une ville appelée Akhmim [1]. Le messager de l'empereur le trouva malade; il l'attendit, mais il n'obtint pas ce qu'il désirait, car Nestorius mourut là.

Cependant la situation devenait confuse, car le peuple avait en aversion la doctrine des deux natures, et répugnait à donner son assentiment à la lettre de Léon et à l'accepter telle qu'on la proposait. Il s'en éloignait en faisant remarquer qu'elle ressemblait à ce que Paul de Samosate disait du Christ. Il opposa donc une résistance énergique à ce que l'on adoptât une définition nouvelle et un symbole nouveau, par crainte de l'anathème porté par le concile d'Éphèse contre quiconque proposerait une doctrine, ou ferait une définition autre que ce qui a été établi par les trois cent dix-huit évêques. Mais ses protestations ne furent pas acceptées; les légats multiplièrent * près des * f. 32, r°. évêques les promesses et les menaces de sorte que tous signèrent et approuvèrent une nouvelle profession de foi favorable à Nestorius, s'accordant mot pour mot avec la doctrine et les commentaires qui lui sont attribués. Le mal fut même plus grand que ce qu'il avait fait. On lui demandait en effet, au moment où il se rendait au concile d'Éphèse, quelle était sa foi; il répondit en parlant des habitants de sa ville, c'est-à-dire Constantinople : « Ils croient au Père, au Fils, au Saint-Esprit et au Christ. » Or les évêques du concile de Chalcédoine renouvelèrent cette déclaration en établissant une profession de foi qui débutait ainsi : « Nous croyons au Père, au Fils, au Saint-Esprit et à

1. Ville de la Haute-Égypte sur l'emplacement de l'ancienne Khemmis ou Panopolis.

وروح القدس وانسانية الرب الا ديسقرس اسقف الاسكندرية ونفر معه لم يكتبوا فنفي ديسقرس واقام فى النفي الى ان تنيح وقد كان يوناليوس امتنع امتناعا شديدا فلم تزل
* f. 32, v°. * الرسل اليه متواترة والمواعيد العظيمة حتى استخاروا كتبه

وتلون الآن امر البيع كلها واضطربت الدنيا وشاع القتل والنهب وسفك الدما فى سايـر البلدان كل ذلك لامتناع المومنين من الرضى بقول خلقدونية وتركهم امانة ابايهم وجرى ما ان وصفناه طال الخطاب وعظمت الشكوى وحزن اهل السموات والارضين فاطلع الرب من سمايه على ظلم اهل خلقدونية وما فعله مرقيان فمحق عمره ونقص عدد ايامه ومضى لسبيله بعد ست سنين

وتقلد لاون بعده فكان برايه موافقا له ثم ان باسيليوس تقلد وكان رجلا مومنا فامر باحراق جميع ما كان وضعه مجمع خلقدونيه واجتمع بالمشرق جماعة اساقفة واحرموا من يقبل ذلك
* f. 33, r°. المجمع ابدا * وحضر كثيرا ممن كان مجتمعا فيه فقالوا انا انما رضينا وكتبنا بالضرورة والعسر وقلوبنا غير راضية وامانتنا سليمة

l'humanité du Seigneur. » Cependant Dioscore évêque d'Alexandrie et ses partisans refusèrent de signer; Dioscore fut banni et resta en exil jusqu'à sa mort. Juvénal (*Jounalinos*), de son côté, opposa une résistance énergique.
* f. 32, v°. Les légats ne cessèrent * de lui écrire et de lui faire de grandes promesses pour obtenir qu'il corrigeât ses écrits.

Cependant la situation de toutes les Églises s'embrouillait et le monde entier était troublé. Partout se propageaient le meurtre et le pillage et on versait le sang dans toutes les provinces : tout cela à cause du refus des fidèles d'accepter la formule de Chalcédoine et d'abandonner la foi de leurs pères. Il se passa des horreurs dont le récit allongerait trop notre histoire, les plaintes se multiplièrent, les habitants de la terre et des cieux furent dans la consternation, et le Seigneur, considérant du haut des cieux le mal causé par les Chalcédoniens et par la tyrannie de Marcien, lui retira ses bénédictions et abrégea le nombre de ses jours; il mourut après six ans de règne.

Il eut pour successeur Léon qui partageait sa manière de voir. Ensuite vint Basile[1], véritable fidèle, qui ordonna de brûler tous les Actes du concile de Chalcédoine. Les évêques se réunirent alors en concile en Orient et prononcèrent l'anathème contre quiconque accepterait le concile de Chalcédoine.
* f. 33, r°. * Il y avait parmi eux beaucoup d'évêques qui avaient pris part au concile de Chalcédoine. Ils s'excusèrent en disant : « Nous avons donné alors notre consentement et notre signature par nécessité et à cause de la difficulté des circonstances, mais nos cœurs n'y consentaient pas et notre foi était sauve. »

1. Éth. : Yàsèlyoùs. Lire : Basilisque.

وتقلد زينون الملك فازداد الدين بتوتا والامر وضوحا واطرح الناس ذلك المجمع وسموه المجمع الطمث النجس وتقلد انسطاسيوس بعده فظهر الحق ظهورا بينا وبطل امر خلقدونيه كله ولم تزل الدنيا قارة هادية الى ان تقلد يسطان الملك فظهر قوم من المخالفين فغروه واماله الى رايهم وخبروه ان الناس قد اطرحوا مجمع خلقدونية فاجابهم الى مرادهم وكان اسقف القسطنطينية لا يقسم اسقفا حتى ياخذ خطه بقبول ذلك المجمع وهو لا يظهر ذلك فلما عاد البلا وعظمت المحنة وجرى على المومنين ما لم يجرى مثله على الكافرين اجاب الرب بين ملوك الروم وبين ساير الدنيا لاضعافهم[1] فقط * وثبتت الارض وثبتوا المصريين على الامانة المستقيمة الرسولية والنوب والحبشة والارمن والسريان وانتشر قول خلقدونية فى بلاد الروم فقط فهذا اعزك الله سبب افتراق الفرق بعد هذه الامانة وكل يتلوها وتعظم شانها ولا يرى العدول عنها اذ كانوا مجتمعين على انها اثبتت بتاييد سيدنا يسوع المسيح وتوفيقه وانه كان مع الايمة الذين اتفقوا عليها وقد كانت الآن * f. 33, v°.

1. للاصتغهم (?).

Zénon parvint alors à l'empire. La vraie religion se fortifia et la lumière se fit de plus en plus. On rejeta ce concile et on l'appela le concile de corruption et d'impureté. Sous le règne d'Anastase, son successeur, la vérité se fit de plus en plus claire et évidente et la cause de Chalcédoine était complètement perdue. Le monde persévéra dans la bonne voie jusqu'au règne de Justin. Un parti de dissidents le trompèrent et l'amenèrent à leurs opinions. Ils l'avertirent que l'on avait rejeté le concile de Chalcédoine. Il accéda à leurs désirs. L'évêque de Constantinople ne consacrait aucun évêque avant d'avoir pris son engagement écrit qu'il acceptait ce concile sans laisser connaître cette précaution. La persécution et les épreuves se multiplièrent et les fidèles eurent à supporter des traitements tels qu'on n'en inflige pas aux infidèles. Le Seigneur se prononça entre les empereurs grecs et le reste du monde en affaiblissant ces monarques. * Le monde résista avec fermeté; les Égyptiens * f. 33, v°. persévérèrent dans la foi orthodoxe et apostolique, ainsi que les Nubiens, les Abyssins, les Arméniens, et les Syriens, tandis que la doctrine de Chalcédoine ne se propagea qu'au pays des Grecs.

Voilà (que Dieu te donne la force) la cause du schisme après cette profession de foi. Tous la suivirent; la situation de ses partisans se fortifia et l'on ne vit plus de défection, parce qu'on était d'accord qu'elle fut établie par l'aide et le secours de Notre-Seigneur Jésus-Christ, et que celui-ci fut avec les évêques qui étaient d'accord pour la soutenir.

A cette époque les Pères qui s'étaient réunis à Constantinople pour reu-

الابا الذين[1] اجتمعوا بقسطنطينية على اسقاط عدو روح القدس اثبتوا فيها ذكر روح القدس وانه الرب المحيى ودونوها[2] على ما هى عليه الآن مرسومة

الباب التاسع

كيفية تلاوتها عند ساير الفرق

فقد اختلفت هذه الفرق فى تلاوتها خلافا لا يوجب ازالة معنى ولا يخرج عن الحق
واكثر الفرق فى الفاظها اختلاف النسطورية الا ان كلامهم * كما قلنا لا يزيل شيأ من معانيها * f. 34, r°.
ولا يبطل قولا من اقاويل الايمة الذين[1] وضعوها ولم اجد الى وقتى هذا احدا من علمايهم
من احتج كذلك ولاذكر السبب فيه ولو كان ذلك موجودا لذكره لنا على بن عبيد لما
وصف افتراق القوم فى تلاوتها لانه قد كان عالما من علمايهم وخبرا من احبارهم وانا الآن
واصف وواضع لك ما يجتمعون عليه وما يختلفون فيه لان ابن عبيد هذا قد اقتصر فيه
تقصيرا تمليلا قايلا لتقف على ذلك وتعلم أن الذى قلناه من أن المعنلى الذى راتها الاباء

1. الذي. — 2. ودونها.

verser l'ennemi de l'Esprit-Saint ajoutèrent au symbole la doctrine du Saint-Esprit d'après laquelle il est le Seigneur vivificateur et la rédigèrent telle qu'on la trouve aujourd'hui dans le symbole.

CHAPITRE IX

MANIÈRE DONT ON LIT LE SYMBOLE CHEZ LES DIFFÉRENTES SECTES.

Les différentes églises ont dans la lecture du symbole, des variantes qui n'affectent pas le sens et qui ne s'écartent pas de la vérité. Mais les Nestoriens
* f. 34, r°. ont le plus de variantes. Cependant * leurs formules, comme nous venons de le dire, n'altèrent en rien le fond et ne détruisent pas une seule des définitions adoptées par les évêques. Je n'ai trouvé jusqu'à présent aucun de leurs savants qui ait argumenté ainsi et en ait indiqué la cause. Et s'il en était un seul, Ali ben-Obéïd[1] nous l'aurait signalé au cours de l'exposition qu'il donne des divergences de lecture des différentes églises. Or Ben-Obéïd était un de leurs savants et un de leurs évêques. Je vais maintenant vous exposer et vous expliquer ce en quoi ils s'accordent avec nous et ce en quoi ils s'en écartent, car ce Ben-Obéïd a été très succinct et très superficiel, se contentant de dire : « Tenez-vous-en à cela. » Or rappelez-vous ce que nous avons dit :

1. Ce nom, ici et ailleurs, a été traduit en éthiopien par Walda-Gaber « le fils du serviteur ».

(لا)[1] تتزحزح وانه لا يمكن احدا من اهل الفرق العدول عما اجتمعوا عليه وان الله قد حرسها ووقاها سليمة من التحريف والتبديل فاول ما امروا المومن ان يعتقده ويقر به ونومن * ان قالوا له قل اومن باله واحد الاب ممسك الكل اتفقوا جميعا على هذا النص * f. 34, v°. خالق السماء والارض ما يرى وما لا يرى تقول النسطورية خالق كلما يرى وما لا يرى وقالوا ونومن برب واحد يسوع السيح بن الله الوحيد

تقول النسطرية وبرب واحد يسوع المسيح بن الله الوحيد بكر الخلايق

انفردت النسطورية بهذه الزيادة وهى قولهم بكر الخلايق المولود من الاب قبل الدهور كلها تقول النسطورية المولود من الاب قبل العوالم ولم يخلق نور من نور اله حق من اله حق مولود غير مخلوق مساوى الاب فى الجوهر الذى به كان الكل تقول النسطورية اله حق من اله حق بن جوهر ابيه الذى بيده خلق كل العوالم وخلق * كل شىء ولم * f. 35, r°. يقل النسطورى نور من نور والمسيح يقول انما انا جيت نور العالم وقول الانجيل النور

1. La négation لا ne se trouve pas dans le manuscrit. Comme elle est nécessaire au sens, son omission ne peut venir que d'une faute de copiste.

Que le sens attaché par les Pères à leurs formules est immuable, qu'un membre d'une église quelconque ne doit pas s'écarter des définitions au sujet desquelles les Pères se sont mis d'accord, que Dieu garde et préserve ces vérités de toute interversion et de tout changement. Le premier article imposé par les Pères, auquel le fidèle doit croire * et qu'il est obligé de confesser, est * f. 34, v°. celui-ci : « Je crois en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant. » Ils sont d'un accord unanime sur cet article. « Créateur du Ciel et de la Terre, des choses visibles et des choses invisibles. » — Les Nestoriens disent : « Créateur de tout ce qui est visible et de tout ce qui est invisible. »

Les orthodoxes disent : « Nous croyons aussi en un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Dieu unique ».

Les Nestoriens : « Et en un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Dieu unique, premier-né des créatures. » Les Nestoriens s'écartent des orthodoxes par l'addition de la formule « premier-né des créatures. »

« Né du Père avant tous les siècles. » Les Nestoriens disent : « Né du Père avant les mondes et il n'a pas été créé. »

« Lumière de Lumière, Dieu vrai de Dieu vrai, engendré non créé, consubstantiel au Père, par qui tout a existé. » Les Nestoriens disent : « Dieu vrai de Dieu vrai, Fils de la substance de son Père, par la main duquel ont été créés tous les mondes * et toutes choses. » Le Nestorien ne dit pas : * f. 35, r°. « Lumière de Lumière, » bien que le Christ ait dit : « Je suis venu (pour être)

اضا فى الظلمة والظلمة لم تدركه وقال انه خلق العوالم وخلق كل شىء وقال الباقون خلق الكل بالمعانى قايمة

ومن اجلنا معشر البشر ومن اجل خلاصنا نزل من السماء وتجسد من روح القدس ومن مريم العذرى وصار انسانا تقول النسطورية من اجلنا معشر البشر ومن اجل خلاصنا نزل من السماء وتجسد من روح القدس ومن مريم العذرى وصار انسانا وحبل به وولد من البتول وقد انفردت النسطورية بقولهم[1] وحبل به وولد وليس ينتفعون فيما يرومونه بهاتين اللفظتين ولا تصلحان لهم بل الحجة عليهم بهذا القول اوكد

وصلب من اجلنا على عهد بيلاطس البنطى وتألم وقبر * تقول النسطورية وتألم وصلب * f. 35, v°
على عهد بيلاطس البنطى ودفن هاهنا وقع بين اصحابنا الروم زيادة لفظة واهل الصعيد والسريان يقولون ومات وقبر واهل اسفل الارض والروم يقولون وتألم وقبر وليس يقولون مات

وقام من الموتى فى اليوم الثالث كما فى الكتب وطلع الى السماء وجلس عن يمين ابيه واتفقوا جميعا على هذا[2] الفصل

1. بقولها. — 2. هذه.

la lumière du monde[1]. » Il est dit aussi dans l'Évangile : « La lumière luit dans les ténèbres et les ténèbres ne l'ont pas comprise[2], » et encore : « Il a créé les mondes et il a créé toutes choses[3]. » Or le commun des hommes emploie le mot *créer* dans le sens de donner l'existence.

« Et à cause de nous, humains, et à cause de notre Salut, il est descendu du Ciel, et s'est incarné par l'Esprit Saint dans le sein de la Vierge Marie, et il s'est fait homme. » Les Nestoriens disent : « Et à cause de nous, humains, et à cause de notre salut, il est descendu du ciel, s'est incarné par l'opération du Saint-Esprit dans le sein de la Vierge Marie et il s'est fait homme, il a été conçu et enfanté par la Vierge. » Les Nestoriens s'écartent de nous en disant : « a été conçu et a été enfanté », mais ils n'atteignent pas le but qu'ils se proposent par ces deux expressions; loin de les favoriser, ce langage fournit un argument qui se tourne contre eux avec plus de force.

« Et il a été crucifié à cause de nous sous Ponce-Pilate, a souffert et a été
* f. 35, v°. enseveli, » * Les Nestoriens disent : « Il a souffert et a été crucifié sous Ponce-Pilate, et a été enseveli. » Dans ce passage, il y a chez les Grecs qui sont avec nous, une expression de plus. Les habitants du Saïd et les Syriens disent : « Est mort et a été enseveli. » Les habitants de la Basse-Égypte et les Grecs disent : « A souffert et a été enseveli, » mais ils ne disent point : « Il est mort. »

« Et il est ressuscité d'entre les morts, le troisième jour, selon les Écritures; il est monté au ciel et est assis à la droite de son Père. » Tous sont d'accord sur cet article.

1. Joan., VIII, 12; IX, 5. — 2. Joan., I, 5. — 3. Ps. LXXXVIII, 12.

وايضا ياتى فى مجده ليدين الاحيا والاموات الذى ليس لملكه انقضاء وقد اتفقوا فى هذا الموضع

ونومن بروح القدس واحد روح الحق المنبثق من الاب الروح المحيي نسجد له ونمجده مع الاب والابن المتكلم على السن الانبياء هذا لا تقوله النسطورية وبيعة واحدة جامعة ؛ سولية هم متفقون فى هذه * المقالة وتقر بمعمودية واحدة لغفران الخطايا وفى هذا * f. 36, r°.
ايضا متفقون ونتوقع قيامة الاموات والحيوة الابدية الآتية امين يقول النسطورى وبقيامة اجسادنا والحيوة الابدية امين

فهذه كيفية تلاوتها عند ساير الامم المومنين بالسيد المسيح اعنى المعروفين فى هذا الوقت وهم فى القول والعقد فرق اربع تتفرّع الى سبع فالقبط والنوب والحبشة والارمن والسريان متفقون على راى واحد وقول واحد واوطاخى واللبان اسقف المنقرش واصحاب ابراهيم البطريرك خالفوهم فى اشيأ غير الاعتقاد والايمان هولا كلهم مجتمعين على القول بتوحيد ذات المسيح ومشيته

« Et il viendra dans sa gloire pour juger les vivants et les morts et son règne n'aura point de fin. » Il y a accord sur ce point.

« Nous croyons en un seul Saint-Esprit, l'Esprit de vérité qui procède du Père, l'Esprit vivificateur que nous adorons et que nous glorifions avec le Père et le Fils, qui a parlé par les prophètes. » Les Nestoriens ne disent pas cela.

« Et en une seule église, catholique et apostolique. » Ils admettent cet article.

« Nous confessons un seul baptême pour la rémission des péchés. » Ils admettent encore cet * article. * f. 36, r°.

« Et nous attendons la résurrection des morts et la vie éternelle qui doit venir. Amen. »

Les Nestoriens disent : « Et à la résurrection de nos corps et à la vie éternelle. Amen. »

Telles sont les différentes leçons chez tous les peuples qui croient en Notre-Seigneur Jésus-Christ, je veux dire ceux que l'on connaît à l'heure actuelle. Ils se divisent pour la profession de foi et la croyance en quatre classes qui se subdivisent en sept branches : Les Coptes, les Nubiens, les Abyssins, les Arméniens et les Syriens ont une même croyance, et une même profession de foi. Quant à Eutychès et à Laban, évêque d'Al-Monqaresch[1], ainsi qu'aux partisans du patriarche Abraham, ils s'en écartent sur des points qui ne concernent pas le dogme ni la foi, mais ils sont d'accord pour reconnaître dans le Christ une seule nature et une seule volonté.

1. Éth. : 'El-Tanqaras.

والملكية اصحاب مرقيان * الملك هم الروم والنسطورية اصحاب نسطور اسقف * f. 36, v°.
القسطنطينية والمارونية اصحاب مارون فالذى اتفقوا عليه النسطورية وينفردوا به بكر الخلايق

وقد فسره يوحنا فم الذهب فى كتابه فى تفسير الخليقة واعاب من ظن به راى اريوس ومنها قولهم وحبل به وولد وهو لفظ الانجيل

وانفردت السريان واهل صعيد مصر بقولهم ومات وقد وجدنا ذلك فى بعض الامانة التى وضعها الاباء حين اجتمعوا وهذا لا يوجب تغييرا فى العقل والراى

ونحن الآن آخذون فى تفسير معانيها وتاويل الفاظها على حسب ما يتلوه القبط والروم ومن وافقهم نستجهد فى تبيين شأنها وايضاح معانيها وأن يكون ما ياتى به موافقا لكتب الرسل * ومحكم التاويل ومشاكلا لكلام المعلمين واقاويل المفسرين ليعلم المومنون جزالة * f. 37, r°.
الفاظها واحكام وضعها وانها قد جمعت معانيا كثيرة نافعة بالغة قليلة يسيرة وذلك بتاييد السيد المسيح الحال معهم الجالس فيما بينهم موفيا بوعده ومصدّقا لقوله اذ يقول واى اثنين او

* f. 36, v°. Les Melkites, partisans de l'empereur Marcien, * sont les Grecs et les Nestoriens, disciples de Nestorius, évêque de Constantinople, ainsi que les Maronites, disciples de Maron, qui sont d'accord avec les Nestoriens; ils ne s'en écartent que pour l'expression « premier-né des créatures ».

Saint Jean Chrysostome en a donné une explication dans son livre où il explique la Création[1] : il condamne ceux qui partagent l'opinion d'Arius, particulièrement quand ils emploient l'expression « a été conçu et a été enfanté », qui pourtant se trouve dans l'évangile.

Les Syriens et les habitants de la Haute-Égypte ont aussi une divergence par l'emploi de l'expression « et il mourut ». Or nous avons trouvé la même expression dans une profession de foi rédigée par les Pères réunis en concile; mais cela ne permet pas de conclure à une divergence qui en affecte le sens et la portée.

Nous allons maintenant entreprendre le commentaire des articles du symbole et l'explication de chaque formule d'après le texte en usage chez les Coptes, les Grecs et ceux qui les suivent. Nous allons nous appliquer à en démontrer la portée et à en éclaircir le sens et nous ferons en sorte que les
* f. 37, r°. pensées qui nous viendront soient conformes aux livres des Apôtres, * à la saine exégèse, aux maximes des docteurs et aux sentences des commentateurs, afin que les fidèles comprennent l'éloquence de ses formules et le sens de ses articles, qui sont de nombreuses sentences utiles, efficaces, courtes et faciles, rédigées avec l'aide de Notre-Seigneur Jésus-Christ qui était avec les

1. Homélies sur la Genèse.

ثلاثة اجتمعوا لذكرى فانا اكون معهم وفيما بينهم وقوله لا تهتمون بماذا تقولون ولا بماذا تنطقون فانى معطيكم منطقا وحكمة حتى لا يقدر احدا على مقاومتكم ولا يمكنه منازعتكم وقال ايضا لرسله واتباعهم وساير خلوفهم انطلقوا الى العالم فاصبغوهم باسم الاب والابن والروح القدس فانى معكم الى انقضاء الدنيا فنحن ايضا على اقاويله هذه متكلون وبمواعيده واثقون ولنصره متوقعون

* الباب العاشر * f. 37, v°.

فى تفسيرها وتأويل معانيها

قال المومن اومن باله واحد الاب ممسك الكل قال المفسر الايمان انما هو بالتصديق والتصديق مجامع الاقرار مع عقد القلب واليقين فلذلك ابتدأ المومن بالتصديق بما قد عزم على تلاوته والتفوّه به متبعا لقول داوود النبى امنت لذلك تكلمت ومصدّقا لقول النبى

Pères et qui siégeait au milieu d'eux selon sa promesse, conformément à cette parole [1] : « Si deux ou trois se réunissent en mon nom je serai avec eux et au milieu d'eux. » Il a dit encore [2] : « Ne vous inquiétez pas de ce que vous direz ni de la manière dont vous parlerez, car je vous donnerai un langage et une sagesse tels que personne ne pourra vous résister, ni vous tenir tête dans la discussion. » Il a dit encore à ses Apôtres et à leurs disciples ainsi qu'à tous leurs successeurs [3] : « Allez dans le monde, baptisez les hommes au nom du Père et du Fils et du Saint-Esprit, et voici que je suis avec vous jusqu'à la fin du monde. » Or nous avons confiance dans ses paroles, nous comptons fermement sur ses promesses et nous attendons son assistance.

* CHAPITRE X * f. 37, v°.

COMMENTAIRE ET EXPLICATION DES FORMULES DU SYMBOLE.

Le Fidèle : « Je crois en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant. »

Le Commentateur : — La foi est dans l'adhésion de l'intelligence et cette adhésion est tout ensemble l'affirmation avec le consentement du cœur et la certitude. C'est pourquoi le Fidèle commence par adhérer à ce qu'il a résolu de réciter et de proférer selon cette parole de David le prophète [4] : « J'ai cru, c'est pourquoi j'ai parlé, » ou comme dit un autre prophète [5] : « Le Juste vit

1. Matth., xviii, 20. — 2. Luc., xxi, 15. — 3. Matth., xxviii, 19. — 4. Ps. cxv, 1. — 5. Hab., ii. 4.

الاخر ان البر انما يحيا بالايمان ولقول الرسول ان كل ما لا يكون بايمان فهو اثم وخطية
فيجب على المومن الا ينطق الا بما قد امن به واعتقده وصدّقه وانما يقول المومن باله
واحد ويشهد على نفسه ان قوله موافقا لرايه واقراره مساويا لضميره بان الاله واحد وانما
قالت الاباء انا نومن باله واحد لننفى اقاويل من قال ان * الالهة اكثر من واحد والقايلون * f. 38, r°.
الالهة اكثر من واحد مختلفون فمنهم من قال الالهة اثنين وهم اشمعت اليهود وبنيامين
النهاوندى ونظراوهم القايلون بالله الاكبر والرب الاصغر يسمونه بلغتهم ادونای قاطوا وكذلك
مانى اللعين وابن ديصان القايلون ايضا ان الالهة اثنين نورى وظلمى وخير وشرير ومنهم من
قال ان الالهة ثلثة وهم افلاطون ومن ذهب مذهبه ومرقيان واصحابه فان افلاطون يقول ان
الالهة ثلثة اب الكل والخالق ونفس العالم فاما مرقيان فيزعم ان الالهة ثلثة خير وشرير
ومعدل بينهما ومنهم من قال ان الالهة كثير فاما من قال انها كثير غير متناهية فمنهم الحنفاء
القايلون اناث وذكران فى السماء والارض وفى المياه وتحت * الارض فكان المومن لما * f. 38, v°.

de la foi. » L'apôtre dit aussi que « tout ce qui n'est pas de la foi est une faute et un péché[1] ». Le Fidèle ne doit dire que ce qu'il croit et ce dont il est persuadé, et il doit être sincère. Quand par exemple il dit qu'il croit en un seul Dieu, il doit dans son cœur se rendre témoignage que son langage est conforme à sa croyance et à ses convictions et en accord rigoureux avec sa conscience, qui lui atteste qu'il croit en un seul Dieu. Quand en effet nous disons avec les Pères que « nous croyons en un seul Dieu », nous excluons par
* f. 38, r°. là même les formules de ceux qui disent * qu'il y a plus d'un Dieu. Quant à ceux qui prétendent qu'il y a plus d'un Dieu, ils sont d'avis différents. Il y en a qui disent qu'il y a deux dieux : ce sont les *Achma'at*[2] juifs, Benjamin An-Nahaouandi et leurs pareils qui prétendent que *Dieu* est le plus grand des deux, et que *le Seigneur* lui est inférieur; ils l'appellent dans leur langue 'Adonaï Qatouâ (Qadosch). De même Manès le maudit et Ibn-Dissân (Bardesane) prétendent qu'il y a deux dieux : un dieu de lumière et un dieu de ténèbres, un dieu bon et un dieu mauvais.

Il y en a qui ont affirmé l'existence de trois dieux; ce sont Platon et son école ainsi que *Marqiân* (Marcion) et ses sectateurs. D'après Platon il y a trois dieux : le Père de l'univers, le Créateur et l'Ame du monde. Marcion suppose aussi qu'il y a trois dieux : un bon, un mauvais et un dieu intermédiaire. Il y en a qui disent qu'il y a un grand nombre de dieux; d'après d'autres, ils sont en nombre indéterminé. Les païens, par exemple, prétendent qu'il y
* f. 38, v°. a des dieux mâles et femelles au ciel, sur la terre, dans les eaux et sous * la

1. Rom., I, 17. — Gal., III, 11. — Hebr., X, 38. — 2. Sans doute la secte que Maqrizi appelle القراء ou الاسمعية. V. *Khitat*, t. I, pp. 476-477. Éd. de Boulaq.

اعترف حل[1] اقاويل هولاء كلهم وبطلانها وان الاله تبارك وتعالى واحد ان كانت الالهة
لا يستقيم تدبيرها ولا ينتظم خلايقها وان لا بد ان يقع بينهما التمانع والتصادر والفساد فنفى
المومن عن نفسه هذه الاقاويل واقر ان الاله واحد فى جوهره مخالفا لساير الموجودات
لايشبهه شى مما فى العالم ولا يشركه غيره فى خلايقه فاما تسميتنا اياه ابا فمتبعون لقول
النبى اشعيا اذ يقول قولوا ان الله ابونا وقال الانجيل المقدس اذا امرنا ان ندعوه اذا رغبنا
اليه وتضرعنا ابانا الذى فى السموات يعنى انه متعطف علينا رؤوف بنا كتعطف الاب على
ولده كما شهد داوود النبى وقال ان الله رؤوف بمن يخشاه كالاب المشفق على ولده
ورادين لقول الحنفاء الذين يسمون كوكب زحل * اب الكل وهو بلغتهم افرولس وانما قلنا * f. 39, r°.
انه ممسك الكل لان الحنفا والوثنيين يزعمون ان الكل ممسكون عدد يسوسونه ويحفظونه
ومنهم من يزعم انه يسوس الكليات دون الجزيات يعنون بالكليات الاجناس والانواع ويعنون
بالجزيات الاشخاص فهذا هو قول افلاطن واشياعه القايلين بان البارى خلق الكواكب

1. جل.

terre. Quant au Fidèle, il reconnaît la vanité de tous ces discours, il sait qu'il n'y a qu'un seul Dieu (qu'il soit béni et exalté) et il comprend que, s'il y avait plusieurs dieux, leur gouvernement ne serait pas régulièrement ordonné, il n'y aurait pas entre eux de hiérarchie d'après leur nature, et il en résulterait nécessairement entre eux de l'opposition, des résistances et du désordre. Le Fidèle bannit de sa pensée de semblables discours, et il reconnaît que Dieu est un en substance, différent de toutes les choses existantes, que rien de ce qui est dans le monde ne lui ressemble, et qu'aucun être en dehors de lui ne participe à ses attributs. Quand nous l'appelons Père nous ne faisons que nous conformer à cette parole du prophète Isaïe[1] : « Dites : Dieu est notre Père. » Le saint Évangile nous ordonne de le prier dans les termes suivants quand nous avons recours à lui et nous humilions devant lui[2] : « Notre Père qui êtes aux cieux. » Cela veut dire qu'il est pour nous plein de condescendance et de bonté comme un père pour son enfant, d'après le témoignage de David le prophète qui dit que Dieu est bon pour ceux qui le craignent comme un tendre père l'est pour son fils[3]. C'est pour répondre aux païens qui donnent le titre de Père du Tout à la planète Saturne * qu'ils appellent dans leur * f. 39, r°.
langue *Afroulos*[4]. Nous disons : « Tout-Puissant », parce que les païens et les idolâtres supposent que le Tout comprend le nombre qu'il gouverne et conserve. Les uns prétendent qu'il gouverne les universaux sans les parties. Par universaux ils entendent les genres et les espèces et par parties les individus. Tel est le système de Platon et de ses disciples. D'après eux Dieu a

1. Is., LXIII, 16 et LXIV, 8. — 2. Matth., VI, 9; Marc., XI, 25, 26. — 3. Ps. CII, 13. — 4. Éth. : Afroûnes; Κρόνος?

وجعلها نائبته[1] وامرها بخلق العالم وسياسته والعناية به ومنهم المنجمون الزاعمون بان الكواكب السبعة هم مدبّرين العالم بما فيه من انواعه واشخاصه

فنفى المومن اقاويل هولاء كلهم وقال ممسك الكل هذا الاله الواحد تبارك وتعالى عما يقول الملحدون فقد جمعت هذه المقالة توحيد البارى تبارك وتعالى * بالاقرار * f. 39, v°. بتعطفه ورحمته وانه خير الذات جواد الجوهر وانه ممسك الكل والمعنى بصلاحه وتقويمه وانه يسوس العالم بكلياته وجزياته بلطيف حكمته ومحكم علمه

قال المومن خالق السما والارض ما يرى وما لا يرى قال المفسّر لما اعترف المومن بان الاله تبارك وتعالى واحد وانه اب الكل ممسك الكل اخذ فى ان يبين انه خالق السما والارض ما يرى وما لايرى وانما قالت الاباء انه خالق السما والارض رادين على اكساعروس الفيليسوف القايل ان العوالم ثلثماية فى كل واحد منها شمسه وقمره ومحرك يحركه وعلى من قال ان العوالم ثمنية عشر الف عالم وعلى من قال ايضا ان العوالم غير

1. مايند.

créé les étoiles, les a déléguées à sa place et leur a ordonné de créer le monde, de le gouverner et d'en prendre soin. Il y a aussi les astrologues qui prétendent que ce sont les sept étoiles qui gouvernent le monde avec ses espèces et ses individus.

Mais le Fidèle rejette toutes ces théories. Il dit : « Le Tout-Puissant est le Dieu unique (qu'il soit béni et magnifié) », contrairement à ce que disent les hérétiques. Cette formule renferme l'unité du Créateur (qu'il soit * f. 39 v°. béni et magnifié), * tout en reconnaissant sa condescendance et sa miséricorde, la bonté de sa nature et la perfection de son essence. « Il est tout-puissant », cela montre sa bonté et sa justice, et veut dire qu'il gouverne l'univers dans les universaux comme dans les parties, avec une sage bonté et une science parfaite.

Le Fidèle : « Créateur du ciel et de la terre, des choses visibles et invisibles. »

* Le Commentateur : — Après avoir confessé que Dieu (qu'il soit béni et magnifié) est unique et qu'il est le Père de tous et le Tout-Puissant, il commence à expliquer que c'est lui qui a créé le ciel et la terre, les choses visibles et invisibles. En disant : « Créateur du ciel et de la terre, » les Pères réfutent Aksâ'aros[1] le philosophe qui prétend qu'il y a trois cents mondes et que chacun d'eux a un soleil, une lune et un moteur qui le met en mouvement. Ils réfutent également ceux qui disent qu'il y a dix-huit mille mondes et ceux qui prétendent qu'ils sont en nombre illimité. Qu'il nous suffise, pour leur répon-

1. Éth. : Lekâgoûres; Pythagore?

متناهية وقد كفانا ارسطاطاليس الفيلسوف مونة هولا وارانا بطلان اقاويلهم وفساد دعاويهم
في * كتاب السما والعوالم * f. 40, r°.

ولان مانى اللعين ايضا وابن ديصان ومرقيان واشياعهم يقولون ان الظلامى خلق بعض الخلايق والنورى خلق بعض الخلايق فابانت الاباء الغايرين كذبهم وقالوا أن خالق السماء والارض الاله الواحد تبارك وتعالى ثم انهم احتاطوا فى قولهم للمومن وارادوا قطع شعب من يقول بعوالم كثيرة ممن ذكرنا ومن يقول بخالقين عدة فقالوا انه خالق ما يرى وما لا يرى كثيرة كانت العوالم ام قليلة واحدا او اكثر من واحد وانما اكدت القول بان قالت ما يرى وما لايرى يعنى ما فوق السما من الملايكة وطقوسها وساير الروحانيين ومراتبها وما فى البحار والاغماق من الحيونات السابحة والخلايق العجيبة وما تحت الارض من جميع الخلايق التى تدعيها طوايف فقالت * بالقول القاطع ان جميع ما تدعيه المدعون وتصفه * f. 40, v°.
الواصفون كله من خلق البارى تبارك وتعالى ولم يفوضه الى ملاك كما تقول اشمعت اليهود ولا الى الالهة التى امدها الحياة كما يقول افلاطون ولا لابليس اللعين فيها حصة ولا

dre, de l'autorité d'Aristote le philosophe qui démontre l'inanité de leurs doctrines et la fausseté de leurs assertions * dans son livre du ciel et des mondes. * f. 40, r°.

Quant à Manès le maudit, à *Ibn-Dissân* (Bardesane), à *Marcián* (Marcion) et à leurs partisans, ils prétendent que le dieu des ténèbres a créé une partie des êtres et le dieu de la lumière une autre partie. Mais les Pères zélés ont dévoilé leur imposture et ils ont dit que le Créateur du ciel et de la terre est un Dieu unique (qu'il soit béni et magnifié). Puis ils arrêtèrent des définitions pour protéger le Fidèle et ils décidèrent d'excommunier quiconque parlerait de plusieurs mondes comme nous venons de l'expliquer, et quiconque prétendrait qu'il y a deux Créateurs. Ils ont déclaré qu'il est le Créateur des choses visibles et invisibles, que les mondes soient en grand ou en petit nombre, qu'il n'y en ait qu'un ou plusieurs. Ils ont défini la doctrine par l'expression « des choses visibles et des choses invisibles », c'est-à-dire les êtres qui sont au-dessus du ciel : les anges et leurs chœurs, tous les esprits et leurs différents degrés, puis ce qui peuple les mers : les animaux qui nagent dans les profondeurs, les monstres et toutes les créatures qui existent, dit-on, en foule sous la terre. Ils ont défini * en termes * f. 40, v°.
décisifs que toutes les créatures auxquelles on peut donner un nom, toutes celles que l'on peut décrire sont l'œuvre du Créateur (qu'il soit béni et magnifié) et qu'il n'a point confié à un ange le soin de les créer, comme le prétendent les *Achmaat* juifs, ni à des dieux auxquels il a donné la vie, comme l'affirme Platon, ni au démon maudit qui n'y a aucune part pas plus qu'aucune

خليقة بل كل ذلك من خلق الاله الواحد الجواد ما شاهدنا منه وما لم نشاهده ما كان علويا وما كان سفليا وما يرى ويقع عليه الحواس وما لا يرى مما تدركه العقول وتلحقه الاوصاف

تبارك ربنا وتعالى علوا كثيرا ونشكره على احسانه الينا اذ اخرجنا من العدم الى الوجود ومن ليس الى ايش اعظم الشكر وابها التسبيح واسنى المجد والثناء

قال المومن وبرب واحد يسوع المسيح بن الله الوحيد قال المفسّر بعد ان اعترف المومن ان * واحدا هو الاله وانه ممسك الكل خالق السما والارض ما يرى منها من * f. 41, r°. المحسوسات وما لا يرى من المعقولات اتبع ذلك بالاقرار بالرب الواحد يسوع المسيح بن الله الوحيد وانما يقول المومن ان الرب واحد ردا على من قال من الحنفاء والوثنيين بان الارباب كثيرة ولان كتبوا من الناس ايضا والملايكة قد سماهم البشر ارباب على جهة الاكرام لهم والتعظيم لشأنهم قالت الاباء ان الرب واحد عرّفتنا انه يسوع المسيح ابن الله الوحيد وأن اوليك الذين سموا ارباب على الوجه الذى ذكرناه من الهيئة لهم والتفخيم لامرهم كما

créature. Mais tout cela a été créé par le Dieu unique et bon : ce qui tombe sous notre expérience et ce qui lui échappe, ce qui est en haut comme ce qui est en bas, les choses visibles et celles qui tombent sous les sens comme les choses invisibles, celles qu'atteint l'intelligence et l'imagination.

Béni soit Dieu notre Maître, qu'il soit magnifié par-dessus tout. Nous lui rendons grâces pour ses bienfaits, lui qui nous a fait passer du néant à l'existence, du non-être à l'être. A Lui les plus grandes actions de grâces, et en même temps la louange et la gloire la plus magnifique.

Le Fidèle : « Et en un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Dieu unique. »

* f. 41. r°. Le Commentateur : — Après que le Fidèle a confessé * que Dieu est un, qu'il est tout-puissant, qu'il a créé le ciel et la terre, les choses sensibles qu'on y voit et les choses intellectuelles que l'on ne voit pas, il continue en confessant un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Dieu unique. En disant « un seul Seigneur », le Fidèle réfute les païens[1] et les idolâtres qui prétendent qu'il y a plusieurs Seigneurs. Comme il est écrit que des hommes et des anges ont reçu parfois le titre de Seigneur par honneur pour eux et par respect pour leur dignité, les Pères ont déclaré que le Seigneur est unique pour nous faire connaître que cet unique Seigneur est Jésus-Christ le Fils unique de Dieu, tandis que ceux qui sont appelés « Seigneurs » dans le sens que nous venons d'indiquer, ne reçoivent ce titre que pour la forme et l'honneur. C'est ainsi que David, apercevant Saül, se prosterna à ses pieds en l'appelant « mon Sei-

1. Comme le syriaque ܥܡܡܐ.

* f. 41, v°. * سمى داوود شاوول الملك لما رآه وخر له ساجدا ربى وكما سمى يعقوب * اخاه عيسوا لما اقبل اليه وخرّ له متواضعا ولان المراتب التسعة السمايیه قد سميت ارباباً ولهذا بعينه ايضا ما ابانت الاباء الغايزون انه يسوع المسيح واتقت[1] ايضا بقولها انه يسوع المسيح راى اشمعت اليهود القايلين بادوناى قاطوا والفرقة القايلين منهم ان الملاك الذى نادا موسى وقال انا الرب على زعمهم هو الرب الذى خلق العالم ولما كان الكتاب ايضا قد سمى من اصطفاه واجتباه ابنا لله كتسميته ليعقوب ابنى بكرى وقوله لداوود انى اكون لسليمان ابا ويكون لى ابنا وقوله ايضا لبنى اسراييل اكون لكم ابا وتكونون لى بنين والانجيل

* f. 42, r°. * ايضا قال قد سمى المومنين ابناء الله فاعلمتنا الامانة ان هولاء المدعون ابناء الله * وانما دعوا على جهة الاكرام لهم والتحنن عليهم وان ابن الله واحد هو يسوع المسيح

قال المومن المولود من الاب قبل كل الدهور قال المفسر ولان المسيحين ابناء الله كما بيننا انما سموا على الجهة التى وصفنا ما ابانت اباونا الطاهرون ان هذا الابن خاصه مولود من الاب كانها احسنت لقايل يقول فما انكرتم من ان يكون المسيح انما هو ابن

1. وتقت.

gneur[1] ». Jacob donna aussi le même titre * à son frère Ésaü, quand il vint * f. 41, v°. au-devant de lui et se prosterna humblement à ses pieds. Un des neufs chœurs des anges est aussi appelé « les Seigneurs[2] » (les Dominations), ce qui montre clairement en quel sens les Pères affirmaient que Jésus-Christ est le Seigneur. En disant « Jésus-Christ », ils se gardèrent de soutenir l'opinion des *Achma'at* juifs qui sont pour 'Adonaï Qadosch et de ceux qui affirment que l'ange qui appela Moïse et lui dit : « Je suis le Seigneur, » n'est autre que le Seigneur qui créa l'univers. De même l'Écriture donne à ceux que Dieu a élus et choisis le nom de fils de Dieu. Ainsi Jacob est appelé « Mon Fils premier-né »; Dieu dit à David : « Je serai pour Salomon un père et il sera pour moi un fils[3] », et aux Israélites : « Je serai pour vous un père et vous serez pour moi des fils. » L'Évangile appelle aussi les fidèles « fils de Dieu[4] ». Or la foi nous apprend que dans ces différents cas le nom de « fils de Dieu » * est donné par honneur et par grâce et qu'il n'y a qu'un seul Fils de Dieu qui * f., 42, r°. est Jésus-Christ.

Le Fidèle : « Né du Père avant tous les siècles. »

Le Commentateur : — Les Chrétiens sont fils de Dieu comme nous l'avons expliqué, et ce titre leur est donné dans le sens que nous avons dit. Or nos saints Pères ont déclaré clairement que le Christ est le Fils de Dieu au sens propre du mot, « né du Père », comme ils le disent excellemment. Vous ne

1. I Reg., xxvi, 17, 18, 19. — 2. Col., i, 16. — 2. I Par., xxviii, 6. — 3. Matth., v, 9, 45. — 4. Luc., vi, 35.

الله على مثل الجهة التى سموا لها اوليك المتقدمون ابنا فاوضحت بان يسوع المسيح مولود
من الاب قبل كل الدهور فان اوليك ليسوا مولودين من الاب بل ميلاد يسوع المسيح
من الاب قبل الازمان والاوقات والدهور والعوالم وقد دل على ذلك داوود النبى وقال انه
قبل الشمس مولده قبل كوكب الصبح واما انه لم يزل مع الاب فالدليل * عليه قول الله * f. 42, v°.
تبارك وتعالى فى التوراة فنخلق انسانا كشبهنا ومثالنا وقول المسيح لليهود انى قبل ابراهيم
وقوله ان الكلمة لم تزل عند الله وقال الرسول ان يسوع المسيح هو امس واليوم فى كل
حين وقد رات الانبياء الابن فى صورة اتحاده المزمع ووصفت جلوسه على العرش
ومخاطبته اياها وكلامه لها وليس لمدعى ان يدعى ان المرء الجالس على العرش الله الاب
ان كان الله تبارك وتعالى لا يرى ولا يحد ولا تحويه الاماكن ولا تجوزه الافكار كما قال
الانجيل الله لم يراه احدا قط ولايستطيع بشر ايضا ان يراه كما قال الرسول والدليل على
بطلان قول من ادعى رويته من اشمعت واضحات انه ليس جسم ولا جزء من جسم فاذا
لم يكن * جسم ولا جزء من جسم لم يكن رويته والنظر اليه فان زعم زاعمون ان * f. 43, r°.

pouvez méconnaître que le Christ soit le Fils de Dieu dans le sens où ces anciens Pères lui ont donné ce titre. Il en résulte évidemment que Jésus-Christ est « né du Père avant tous les siècles »; les autres (auxquels le titre de Fils est donné) ne sont pas nés du Père, mais c'est le Christ qui est né du Père, avant les temps, les instants, les siècles et les mondes. C'est ce que démontre cette parole de David le prophète : « Il était avant le soleil et sa naissance est antérieure à l'étoile du matin. » Il n'a pas cessé d'être avec le Père, comme
* f. 42, v°. le prouve * cette parole de Dieu (qu'il soit béni et magnifié) dans la Thorâ : « Créons l'homme à notre image et à notre ressemblance [1] », ainsi que la parole du Christ aux Juifs : « J'étais avant Abraham [2] », et encore : « Le Verbe n'a pas cessé d'être avec Dieu. » L'Apôtre dit de son côté que « Jésus-Christ était hier, qu'il est aujourd'hui et qu'il sera dans toute la durée [3] ». Les prophètes ont vu le Fils dans son union indissoluble, ils ont décrit son intronisation, et rapporté les paroles qu'il leur a adressées. On ne peut objecter que l'homme qui siège sur le trône est Dieu le Père, comme si ce pouvait être le Dieu (qu'il soit béni et magnifié), invisible et immense, que ne contiennent pas les espaces et que la pensée ne pénètre pas. L'Évangile dit que « Dieu n'a été vu par personne [4] » et « l'homme ne peut le voir [5] », au témoignage de l'apôtre. Ce qui prouve l'inanité de l'opinion des *Achma'at* qui prétendent qu'on peut le voir, c'est que Dieu n'a évidemment pas de corps ni de parties corporelles;
* f. 43, r°. or n'ayant pas * de corps ni de parties corporelles, il ne peut être vu et le

1. Gen., I, 26, — 2. Joan., VIII, 58. — 3. Hebr., XIII, 8. — 4. Joan., I, 18. — 5. Ex., XXXIII, 20. — Col., I, 15.

الاعراض قد ترى من الالوان[1] ونظايرها قيل له ان الاعراض لا ترى بنفسها وانما ترى فى
الاجسام الحاملة لها فان كان البارى جسما حاملا للاعراض فلعمرى ان رويته جايزة وان
كان ليس بجسم فليس بحامل للاعراض فاذا ليس رويته ممكنة فاما من اثبته جسما فيقال له
الروية له من حيث هو جسم او من حيث هو حامل للاعراض فان قال نافرا للاعراض
الروية واقعة على الاجسام قيل لهم فانكم لا ترون الا سطوح الاجسام فان كانت السطوح
اجساما والسطوح هى المرية فما بقى فى الاجسام وهو الغمق * والطول لستم ترونها فاذا * f. 43, v°.
انما ترون بعض الاجسام وهى السطوح

وهذه الاقاويل كلها شنعة لا يقول بها ذو عقل وانما اتينا بهذه البراهين فى هذه المواضع
ليتبين ان المرى هو الابن المولود من الاب قبل كل الدهور وان الاب لم يره احدا قط
كما قال الانجيل روية الانبياء له كما يمكنها ان ترى على الوجه الذى قلناه لا ان ذاته
ذات مرية ولا جوهره جوهر محسوس

قال المومن نور من نور اله حق من اله حق قال المفسر لانا فى هذه الموضع نريد

1. الاولون.

regard ne peut l'atteindre. A ceux qui supposent que les accidents peuvent être vus par les couleurs et ce qui leur ressemble, on répond que les accidents ne sont pas vus en eux-mêmes, mais dans les corps qui les portent. Si le Créateur était un corps portant des accidents, il n'est pas douteux qu'on pût le voir. Si au contraire il n'a pas de corps, il ne porte pas d'accidents et par conséquent il n'est pas possible de le voir. Si l'on prétend qu'il a un corps, nous répondons que, dans ce cas, il serait visible en tant que corps ou en tant qu'il porte des accidents. Si quelqu'un rejette les accidents et prétend que les corps eux-mêmes tombent sous la vue, on lui répondrait : Vous ne voyez que les surfaces des corps; si ce sont les surfaces qui constituent les corps, puisque ce sont elles qui sont visibles, ce qui reste dans les corps, c'est-à-dire la profondeur * et la longueur, vous ne le voyez pas. Lors donc * f. 43, v°.
que vous voyez des corps ce ne sont que des surfaces.

Tous ces discours ne sont qu'une grossière erreur et l'homme intelligent ne les profère pas. Nous avons apporté ici ces arguments pour qu'il soit démontré clairement que celui qui est visible est le Fils, né du Père avant tous les siècles, et que le Père n'a jamais été vu, selon le témoignage de l'Évangile. Les visions des Prophètes sont possibles dans le sens que nous avons indiqué, non que la substance de Dieu soit visible ni que son essence soit perçue.

Le Fidèle : « Lumière de Lumière, vrai Dieu de vrai Dieu. »

Le Commentateur : — Nous voulons trouver dans ce passage une expli-

تبين لنا كيفية ولادته من الاب قبل كل الدهور فزعمت ان مولده من الاب كتولد
النور من النور يعنى بقولها ان هذا هو الضؤ الذى نراه ونشاهده متولد من النور بلا زمان
ولا انفصال وانه وجد ابدا * بوجوده وايضا فان شعاع الشمس متولد من ذات الشمس * f. 44, r°.
وضؤ النار متولد من النار مولود الابن من الاب على هذه الجهة وان كان اعلا من كل
وصف فمن اراد ان يفهم ولادة ابن الله فليفهمه على الوجه الذى ذكره معلمونا وينفى
عن نفسه جميع ما يخطر عليها من ولادات المخلوقين ما يكون منها المناكحة وما يكون
منها على طريق المجاز كقول الناس ان الاشجار قد ولدت الثمار وقولهم قد ولد الهلال فان
هذه المجازات كثيره فى جميع اللغات وقد شبهه بعض ابائنا ومثل ذلك بالمصباح الذى
يوضع على المنارة فيضى منه البيت اجمع وقد حكى المفسرون انه انما عنى بالبيت
العالم والولادة * ايضا كتولد الكلمة من العقل والنطق من النفس فمن ذهب الى هذه * f. 44, v°.
المعنى فقد ذهب مذهبنا ولان الانبياء والرسل قد سموا نوراً لانهم سبب هداية العالم
والمرشدون لهم والمعلمون المسددون كما قال سيدنا يسوع المسيح لرسله انتم نور العالم

cation claire de la manière dont le Fils est engendré par le Père avant tous les siècles. Cet article suppose qu'il est engendré par le Père comme la lumière est produite par la lumière. Cela veut dire dans le langage des Pères que le Fils est comme la lumière que nous voyons et qui tombe sous nos sens et qui est produite par la lumière sans durée et sans division, et
* f. 44, r°. qu'il a existé de toute éternité. * Et de même que les rayons du soleil sont produits par la substance du soleil et que la flamme est produite par le feu, de la même manière le Fils est engendré par le Père et sa génération est au-dessus de toute description. Ceux qui veulent avoir une idée juste de la génération du Fils de Dieu, doivent l'entendre dans le sens que l'ont expliquée nos Docteurs et bannir de leur pensée tout ce qui rappelle la génération des créatures, comme la génération charnelle. Quant à ce qui a un sens figuré, comme il arrive quand on dit que les arbres engendrent les fruits ou que le croissant est engendré, de semblables métaphores sont communes dans toutes les langues. Ainsi quelques Pères ont comparé le Fils de Dieu au flambeau que l'on met sur le chandelier et qui éclaire tout l'appartement; les commentateurs expliquent que l'appartement signifie le
* f. 44, v°. monde. On l'a comparé * aussi à la parole qui est engendrée par l'intelligence et au langage qui est produit par l'âme. Ceux qui admettent ce sens sont dans la bonne voie. Quand les prophètes et les apôtres sont appelés lumière, n'est-ce pas parce qu'ils ont converti le monde, enseigné et dirigé les hommes vers le bien et la justice? Ainsi quand Notre-Seigneur Jésus-

اراد أن بكم يهتدون بنوركم على ايديكم وينظرون ويفهمون ما كان عليه وعنهم هو مكنونا من العلم بالله وكتبه ورسله ونباهم بان العالم اجمع يستضى بنورهم ويهتدى بكلامهم ما ابانت الامانة ان المسيح له المجد تبارك اسمه نور من نور على الجهة الذى ذكرناه ووصفناه انه مولود من الاب قبل كل الدهور ثم اتبعت ذلك بقولها اله حق من اله حق يعنى انه ليس الها بالكرامة والنعمة كما سمى موسى الها لفرعون وكما سموا * بنو اسرايل * f. 45, r°.
الهة وانه اله حق من اله حق لا يشركه احدا فى هذه الصفة ولا يساويه فيها وان الالهة التى ذكرناها ان اليونانيين ذكرتها ليست الهة فى الحقيقة ولا هى مولودة من اله حق لان اوليك بشر وصفوهم بالسيف الى فضايل ادعوها لهم من الشجاعة والمحاربة والزهد كابلون وزاوس واشغيليوس وديونوسيوس وغيرهم

اما السيد يسوع المسيح ابن الله الوحيد فاله حق من اله حق ولكن هاهنا لا ينقص نقص ولا يجزى اذ كان البارى جل وعز لا يتجزى ولا ينفصل وانما اراد به انه بن الله

Christ dit à ses apôtres : « Vous êtes la lumière du monde », il veut dire : C'est par vous, c'est à votre lumière et par vos mains que les hommes seront dirigés, qu'ils verront et comprendront ce qui leur était caché de la connaissance de Dieu, de ses livres et de ses apôtres; et il leur annonce que le monde entier sera éclairé par leur lumière et dirigé par leur parole. C'est ce qu'explique le symbole en disant que le Christ (à Lui la gloire, et que son nom soit béni) est lumière de lumière dans le sens que nous avons rapporté et expliqué, qu'il est né du Père avant tous les siècles. Ensuite vient cette formule : Vrai Dieu de vrai Dieu, c'est-à-dire qu'il n'est pas Dieu par honneur et par grâce, comme Moïse quand il est appelé « le Dieu de Pharaon[1] » ou comme * les fils d'Israël quand ils sont appelés * f. 45, r°.
Dieux[2]. Mais il est vrai Dieu de vrai Dieu, qualité qu'il ne partage avec aucun autre et pour laquelle il n'a point d'égal, tandis que les dieux dont nous venons de parler et ceux que mentionnent les Grecs, ne sont pas de véritables dieux, et ne sont pas nés du vrai Dieu, ils ne sont que des hommes qui, à ce que l'on rapporte, sont parvenus par l'épée aux vertus qu'on leur attribue : le courage, la vaillance dans les combats et la tempérance. Tels sont Apollon, *Zàous* (Zeus, Jupiter), Achille, Dionysios et d'autres.

Notre-Seigneur Jésus-Christ, Fils de Dieu unique, est, au contraire, Dieu vrai de Dieu vrai, mais il n'y a point là d'amoindrissement ni de division, car le Créateur n'est pas composé de parties et ne peut être divisé. On veut dire

1. Ex., VII, 1. — 2. Ps. LXXXI, 1, 6. Joan., 34, 35.

كلمته المتولدة من ذاته وجوهره وانها ذات اقنوم ولذلك سميت الها ووصفت الكلمة المولودة
* f. 45, v°. * من ذاته وجوهره باوصاف الاله لان الجوهر يعطى اقانيمه الاسم والحد كالانسان المقول
على جميع الناس اسمه وحده والحيوان المقول اسمه على ساير انواعه فما كان من جوهر
الاله وهو مسمى اله كما انه ما كان من جوهر الذهب سمى ذهبا وما كان من جوهر
الماء سمى ماء وما كان من جوهر البشر سمى بشرا فالدليل من الكتاب على انه اله حق
من اله حق قول التوراة وانزل الرب من بين يدى الرب نارا وكبريتا على اهل سدوم
وعامورا وقول الانجيل انه كان يعادل نفسه بالله وقوله ايضا فى البدء كان الكلمة والكلمة
كانت عند الله والله هو الكلمة وقول الرسول المسيح اله الكل

* f. 46, r°. قال المومن مولود غير مخلوق مساو * الاب فى جوهره وبه كان الكل قال المفسر
هاهنا بين خطا اريوس فى قوله ان كلمة الله مخلوقة هذا هو السبب الذى له اسقط
اريوس ونفى من البيعة فنقول نحن الآن فى تفسير فى قولهم ان الاقرار قد وقع من جميع
الامم على ان الله تبارك كلمة بها خلق الخلق واما اشمعت اليهود وساير النصارى

par cette expression qu'il est le Fils de Dieu, son Verbe engendré de son essence et de sa substance, qu'il possède une personnalité et que c'est pour cela
* f. 45, v°. qu'il est appelé Dieu. On attribue au Verbe, né * de l'essence et de la substance de Dieu, les perfections divines, car c'est l'essence qui communique aux personnes le nom et la définition. Ainsi le seul nom d'*homme* se dit de tous les hommes, et le mot *animal* se dit de toutes les espèces d'animaux. Ce qui est de l'essence divine est aussi appelé Dieu, comme ce qui est de l'essence de l'or est appelé or, ce qui est de l'essence de l'eau est appelé eau et ce qui est de l'essence humaine est appelé homme. L'Écriture donne la preuve qu'il est vrai Dieu de vrai Dieu. La Thorâ dit en effet : « Le Seigneur fit tomber de la part du Seigneur du feu et du soufre sur les habitants de Sodome et de Gomorrhe[1]. » Il est dit aussi dans l'Évangile : « Il s'égalait à Dieu[2] », et ailleurs : « Au commencement était le Verbe, et le Verbe était en Dieu et le Verbe était Dieu[3]. » L'apôtre dit à son tour : « Le Christ est le Dieu de tout[4]. »

* f. 46, r°. Le Fidèle : « Engendré et non créé, consubstantiel[5] * au Père, par qui tout a été fait. »

Le Commentateur : — C'est ici qu'est dévoilée l'erreur d'Arius qui prétendait que le Verbe de Dieu est une créature. Ce fut la cause de la déposition d'Arius et de son excommunication. Voici l'explication que nous donnons de la formule des Pères : tous les peuples ont été unanimes à

1. Gen., XIX, 24. — 2. Joan., V, 18. — 3. Joan., I, 1. — 4. Rom., IX, 5. — 5. Mot à mot : « Égal au Père dans sa substance. »

وجميع المعلمين فقالوا ان كلام الله قديم ليس بمخلوق واما اريوس وعناية اليهود ومعتزلة
المسلمين زعموا ان كلمة الله مخلوقة محدثة مربوبة فقال لهذه الطوايف ان كانت كلمة الله
التى بها خلق السموات والارض مخلوقة فما انكرتم ان يكون علمه مخلوقا وقدرته
مخلوقة فيكون لا عالما حتى خلق العلم فكان به عالما * وخلق القدرة فكان بها قادرا * f. 46, v°.
كما انه لم يكن متكلما حتى خلق الكلام فصار به متكلما فان قالوا العلم صفة ذات
ولا شيء من المعلومات الا وقد كان الله به عالما قيل لهم فالكلام صفة ذات ولا شيء من
المتكلمات الا[1] وكان له متكلما فان قالوا قد كانت الكلمات معدومة والبارى موجودا قيل لهم
فمن اين يصح لهم الكلام وقد كانت المعلومات والمقدورات معدومات فمن اين يصح
العلم والقدرة فان قالوا من لم يكن عالما كان جاهلا ومحال ان يكون البارى جاهلا ثم
علم وقيل لهم ومن لم يكن متكلما فهو ماووف او ساكت ومحال ان يكون البارى ماووفا
او ساكتا فان قالوا ان السكوت ليس بضد الكلام قيل لهم وليس الجهل بضد * العلم فاين * f. 47, r°.

1. Le contexte exige le mot الا que le copiste a dû omettre par mégarde.

reconnaître que Dieu (qu'il soit béni) est un Verbe par lequel l'univers a été créé. Les *Achma'at* Juifs, tous les chrétiens et tous les docteurs ont affirmé que le Verbe de Dieu est éternel et incréé, tandis qu'Arius, les *'Anâniat* juifs et certaines sectes musulmanes prétendent que le Verbe de Dieu est une créature, temporelle et subordonnée. Mais on répond à ces sectaires : « Si le Verbe de Dieu, par qui les cieux et la terre ont été créés, est lui-même une créature, vous ne nierez pas que sa science et sa puissance soient aussi créées, et qu'il ne savait rien avant que sa science fût créée et c'est par elle qu'il sut; * que la puissance fut créée et c'est par elle qu'il devint puissant, * f. 46, v°.
de même qu'il ne parlait pas avant que la parole fût créée et c'est par elle qu'il parla. » S'ils objectent que la science est un prédicat substantiel et qu'aucune science ne pouvait échapper à Dieu, on leur répond que, dans ce cas, la parole est aussi un prédicat substantiel et que la parole ne pouvait nullement lui manquer. S'ils insistent en disant que les paroles n'existaient pas, mais que le Créateur existait, on peut leur demander comment on pourra avoir la parole. De même si l'objet de la science et de la puissance n'existe pas, comment pourra-t-on avoir la science et la puissance? — S'ils disent : « Quiconque ne sait pas est ignorant, » nous répondons qu'il est absurde de dire que le Créateur a ignoré d'abord et a su plus tard. On leur objecte encore : Celui qui ne parle pas est infirme ou muet; or il est absurde de prétendre que le Créateur est infirme ou muet. S'ils objectent que le silence n'est pas en contradiction avec la parole, nous leur répondons que dans ce cas l'ignorance n'est pas non plus en contradiction * avec la science. La distinc- * f. 47, r°.

الفرق وهذا الافضل لهم فيه فان قالوا قل كان عالما بذاته قيل لهم فهل كان قادرا على ذاته فمن قولهم انهم لا يصفوه بالقدرة على ذاته فيقال لهم فلم تصفوه بالقدرة والمقدورات بعد مقدورات وان جاز الوصف له فانه قادر ولا مقدور جاز الوصف له فانه متكلم ولا يتكلم

وساكلمهم[1] فى غير هذا الكتاب فى باب الصفات بكلام اوسع من هذا الكلام واكثر شرحا وقد خاطبهم ايلياس قديما فقال لهم[2] اذا زعمتم ان الله قال للشىء كن فكان وكانت الكون[3] الاولى مخلوقة افليس لم يخلق الا يكون قبلها فهذا يتسلسل الى ما لا نهاية له
* f. 47, v°. وانتم تنكرون مثله على الملحدة واصحاب المعانى فان ادعوا * ان قوله كن انما مجاز واتساع قيل لهم وعلمه انما اتساع ومجاز فان قالوا العلم لا يكون مجاز بل العلم علما معلوم موجود حقيقى قيل لهم والقول لا يكون الا القول له حقيقى فهذا ما لا يجدون فيه فرقا وان قالوا ان كان كلام الله قديما لكان هذا قديمان الله وكلامه قيل لهم نحن نقول

1. وسيكلمهم. — 2. فقالوا لهم. — 3. الكن.

tion à faire en pareil cas est une question superflue pour eux. S'ils disent qu'il se connaissait lui-même, on leur dira : « Avait-il donc pouvoir sur lui-même? » Ils disent en effet qu'il n'a point de pouvoir sur lui-même. Nous leur objectons alors : « Mais pourquoi lui attribueriez-vous la puissance alors que les choses possibles n'étaient encore que possibles? Or, si l'attribut de puissance lui convient, il est puissant sans être soumis à une puissance. De même il convient de dire : Il parle, mais il n'est pas proféré. »

Je leur répondrai plus au long dans un autre livre, au chapitre des attributs, et je donnerai des explications plus étendues. *Elias* leur avait déjà parlé en ces termes : « Quand vous supposez que Dieu dit à l'être : « Sois », et il fut, et ce fut la première créature, est-ce qu'elle aurait été créée s'il n'y avait pas eu un être avant elle? Autrement on sera réduit, pour chercher l'origine des créatures, à remonter à l'infini, procédé que vous rejetez contre les héré-
* f. 47, v°. tiques et les rhéteurs. » Quand ils objectent * que la parole divine : « Sois », n'est qu'une métaphore, et une figure, nous leur répondons : « Alors la science divine n'est qu'une figure et une métaphore. » S'ils disent que la science n'est pas une métaphore mais qu'elle est une connaissance réelle et véritable, nous leur répondons que la parole, chez le Créateur, n'est pas non plus autre chose qu'une parole véritable et ils ne trouveront aucune différence dans les deux cas.

S'ils objectent encore que la parole de Dieu étant éternelle, il y a ainsi deux Êtres éternels : Dieu et sa Parole, nous donnons la réponse suivante :

ان الله بكلامه قديما ولا يطلق من العبارة الا ما ارتضيناه فليس يلزمنا اذا قلنا ان الله بكلامه قديم ان يثبت قديمين كما انا واتتم اذا قلنا موسى نبى الله لم يلزمنا ان نقول كلامه نبى الله ولا ان يكون موسى بكلامه نبيين وبهذه الحجة بعينها ترد قولهم اذا راموا الزامنا ان يكون الله وكلامه الفين ثم يسالون فيقال لهم هل تخيلوا كلام الله ان كان مخلوقا * من ان يكون جسما او عرضا او جزء لا يتجزى وليس يقول واحد منهم انه جزء * f. 48, r°.
الا يتجزى بل ليس مخلوقا من الكلام هذين القسمين اما جسم واما عرض والقايلين منهم بان كلام الله جسم هم طايفة من معتزلة المسلمين هم ابراهيم النظام واشياعه واما ساير المعتزلة فيقولون ان كلام الله عرض

فيقال لهم ولابراهيم النظام خبرنا عن هذا الكلام ان كان هو جسما طويل عريض عميق ام ليس بطويل ولا عريض ولا عميق فمن قوله ان كان جسم طويل عريض عميق ان كانت صفة كل جسم فيقال له افليس ان جسم واحد ببغداد ويكون بالبصرة فى وقت

« Nous disons que Dieu avec sa Parole est éternel; nous n'étendons pas le sens de cette explication au delà du sens que nous y attachons, et quand nous disons que Dieu est éternel avec sa Parole, nous ne sommes nullement obligés d'affirmer deux Éternels différents comme vous et moi. Quand par exemple nous disons : « Moïse, prophète de Dieu », nous ne sommes pas obligés de dire que sa parole est prophète de Dieu, et que Moïse et sa parole sont deux prophètes. » C'est par cet argument que nous les réfutons le plus directement quand ils veulent nous faire dire que Dieu et sa Parole sont deux associés. Aux explications qu'ils demandent, nous répondons par la question suivante : « Si le Verbe de Dieu est créé, * vous le représentez-vous * f. 48, r°.
comme un corps ou un accident ou une partie indivisible? » Mais il n'y a personne d'entre eux qui prétende qu'il est une partie indivisible, mais ils disent qu'il s'est revêtu d'une créature du Verbe, qui est ou corps ou accident. Une partie des Mo'atazalat musulmans prétendent que la Parole de Dieu est corporelle : c'est Ibrahim An-Nazam et ses partisans. Quant à l'ensemble de la secte des Mo'atazalat, ils affirment que la Parole de Dieu est un accident.

Nous demandons à Ibrahim An-Nazâm et à ses partisans : « Dis-nous, en supposant que la Parole de Dieu soit corporelle, si elle a les trois dimensions de longueur, de largeur et de profondeur, ou si elle ne les a pas? » Il dit en effet que, si elle est un corps, elle doit être longue, large et profonde puisque ce sont les attributs de tous les corps. Nous lui objectons encore [1] : « Si

1. L'éthiopien passe d'ici à la page 76, l. 9.

واحد تبارك وتعالى الذى قامت به السموات والارض وجميع المخلوقين فاذا كان الآن
كلام الله تبارك * وتعالى قايم الذات موجودا لم يزل فقد ثبت انه صفة له ذاتية وذات * f. 48, v°.
اقنوم ازلى وشخص سرمدى

فاذا كان هكذا فقد بطل قول سابليوس القايل ان البارى اقنوم واحد وانّ الاب هو
الابن والآن فيقال لسابليوس خبرنا عن الصوت الذى اتى من السماء يقول هذا ابنى
الحبيب الذى به سررت له فاطيعوا او صوت الاب او صوت الابن فان قالوا انه صوت
الاب قايلا هذا ابنى الحبيب اثبت ابا وابنا وان قال ان الابن نادى الابن وقال هذا ابنى
فثبت قحته وحمقه

واما اريوس واهل نحلته والدليل على بطلان مذهبهم قول الرسول بولس ان الله كلّمنا
فى اخر الزمان بابنه الذى هو مثال شخصه وصورة ازليته وقوله صورة الله الذى * لا يرى * f. 49, r°.
اذ كانت الصورة ابدا لا تفارق المصوّر وان يوجد مصوّر الا وهو ذو صورة واذا كانت

Dieu (qu'il soit béni et magnifié), qui a donné l'existence aux cieux, à la terre et à toutes les créatures, était un corps, ne serait-ce pas prétendre qu'un même corps puisse être à la fois à Bagdad, par exemple, et à Bassora? »
* f. 48, v°. Or si le Verbe de Dieu (qu'il soit béni * et magnifié) avait une existence substantielle, il n'a pas cessé d'exister et il est établi qu'il est un attribut substantiel, et qu'il possède une personnalité éternelle et une individualité perpétuelle.

S'il en est ainsi, la doctrine de Sabellius est dénuée de fondement. Il prétend en effet que le Créateur n'a qu'une seule personnalité et que le Père est le même que le Fils. Mais nous posons à Sabellius cette question : « Apprends-nous ce qu'était la voix qui vint du Ciel en disant : « Celui-ci est mon Fils bien-aimé en qui j'ai mis mes complaisances, obéissez-lui [1]. » Était-ce la voix du Père ou celle du Fils? Si l'on dit que c'était la voix du Père qui proféra ces paroles : « Celui-ci est mon Fils bien-aimé... » il en résulte avec certitude qu'il y a un Père et un Fils. » Si Sabellius prétend au contraire que c'est le Fils qui a appelé le Fils et qui a dit : « Celui-ci est mon Fils... », il fait preuve d'impudence et de sottise.

Quant à Arius et ses partisans, la fausseté de leur doctrine est démontrée par ces paroles de l'apôtre Paul : « Dieu nous a parlé à la fin des temps par son Fils qui est la représentation de sa substance et son image éternelle [2] »;
* f. 49, r°. et par cette autre parole du même Apôtre [3] : « * Son image invisible. » Si l'image est éternelle, elle n'est pas séparée de son modèle et, s'il y a un modèle,

1. Matth., III, 17; Luc., III, 22. — 2. Hebr., I, 3. — 3. Coloss., I, 15.

الكلمة صورة الله ومثال شخصه وبطل قوله انها مخلوقة ومحدثة والدليل بان قول الرسول ايضا ان المسيح كلمة الله وقوته ومحال ان يكون حكمة الله مخلوقة فان كانت الحكمة مخلوقة كما زعم اريوس فقد كان البارى تبارك اسمه لا حكيما حتى خلق الحكمة فصار بها حكيما وهذا ما لا يجيب له اريوس واما احتجاجه بقول سليمان ان الحكمة قالت انه خلقنى قبل خلايقه فانما عنى به جسد المسيح لانه سماه حكمة ولم يعن لاهوتيته الا تراه قال الانجيل المقدس اهدموا هذا الهيكل وانا اقيمه فى ثلاثة ايام ومن هاهنا يستدل لقوله اهدموا على انه انما اعنى البناء ويوكد ذلك من قول سليمان الحكمة بنت لها بيتا والبيت المبنى هو الذى قال المسيح اهدموا وانا اقيمه فى ثلثة ايام ولو كان عنى اللاهوتية لقد كان البارى على اصل اريوس لا حكيما ثم صار حكيما كما صار آنفا ولا قويا حتى خلق القوة فصار بها قويا وقد ناقض اريوس نفسه لقوله ان المسيح اله وانه خلق العالم اذ كان لم يقدر عن دفع النصوص لان الاله لا يكون مخلوقا والخالق لا

* f. 49, v°.

ne doit-il pas avoir une image? Or si le Verbe est l'image de Dieu et la représentation de sa substance, il est absurde de dire avec Arius qu'il a été créé et qu'il est temporel. Nous en avons une autre preuve dans cette parole de l'Apôtre d'après laquelle le Christ est la Parole de Dieu et sa puissance. Il serait en effet absurde que la Sagesse de Dieu fût créée. Car si elle était créée, comme le prétend Arius, le Créateur (béni soit son nom) n'aurait pas été sage avant que la Sagesse fût créée et c'est par elle qu'il serait devenu sage. C'est là une objection à laquelle Arius ne peut répondre. Quant à l'argument qu'Arius veut trouver dans le passage de Salomon où ce prophète fait dire à la Sagesse : « Il m'a créée avant ses créatures [1] », cette parole doit s'entendre du corps du Christ qu'il a appelé la sagesse, et non de sa divinité. Cette interprétation n'est-elle pas rendue évidente par cette parole du saint Évangile : « Détruisez ce temple, et je le relèverai en trois jours [2] »? * Il est clair * f. 49, v°. que le mot « détruisez » indique qu'il s'agit d'un édifice. Cette explication est corroborée par cette autre parole de Salomon : « La Sagesse s'est construit une maison [3]. » La maison construite par la Sagesse est celle dont le Christ a dit : « Détruisez-la et je la relèverai en trois jours. » S'il avait voulu parler de sa Divinité, le Créateur, conformément à la doctrine d'Arius, n'aurait d'abord pas été sage, puis le serait devenu, comme nous l'avons dit plus haut; il aurait été de même sans puissance jusqu'à ce que la Puissance fût créée et qu'il fût devenu puissant par elle. Arius se contredit donc en disant

1. Eccl., xxiv, 14; cf. Eccl., i, 4. — 2. Matth., xxvi, 61; cf. xxvii, 40. — Marc., xiv, 58; cf. xv, 29. — Joan., ii, 19. — 3. Prov., ix, 1.

يجوز ان يكون محدثا لان الخالق تبارك من صفاته الازلية والتقدم لساير الموجودات واظن اريوس النجس لما سمع قول افلاطن فى تقديمه الاب الكل على الخالق واعتقد
* f. 50, r°. هذا المذهب بعينه * اذ قد راى افلاطن ومذهبه ولقد عاجله من النقمة المشهوره بان بهته

وان قال انه اذا كان ببغداد طويلا عريضا عميقا فهو منتاهى الذات فلا بد من نعم فيقال له اذا كان هذا الكلام ببغداد الجوز ان يكون بالبصرة فان قال انه اذا كان ببغداد لم يكن بالبصرة وبمصر وغيرهم من المدن فقد صار الجسم فى مواضع كثيرة فى وقت واحد فان قال كلام الله ليس هو هذا المقرؤ وانما هذه هى حكايته فمن قال انه سمع كلام الله ببغداد فقد كذب وانما هذه حكاية سمعوا ولم يسمع الكلام فان مر على هذا تجاهل بقوله ان المسموع حكاية وان الكلام فى نفسه ما قرى قط ولا سمعه سامع وان الناس
* f. 50, v°. انما * يتلوا حكاية التوراة والانجيل والزبور وغيرهم فاما التوراة والانجيل ما قريا قط وهذا من اشنع قول وافسده

que le Christ est Dieu et qu'il a créé le monde en supposant qu'il soit impossible d'enlever aux termes leur valeur; en effet Dieu n'est pas une créature, et il est impossible que le Créateur ait changé, car le Créateur (qu'il soit béni) a des attributs éternels et il est antérieur à tout ce qui existe. Arius l'impur s'imagina le contraire en lisant Platon qui met le Père du Tout avant le
* f. 50, r°. Créateur; il adopta cette opinion à la lettre, * en étudiant Platon et son système. Mais Dieu ne tarda pas à lui infliger un châtiment éclatant à cause de son imposture.

S'il dit par exemple que le Verbe est à Bagdad, limité en longueur, en largeur et en profondeur, que son essence est bornée et qu'il faut nécessairement en convenir, nous lui faisons l'objection suivante : « Quand le Verbe est à Bagdad, est-il possible qu'il soit en même temps à Bassora? » Il répondra qu'étant à Bagdad, il n'est pas à Bassora, pas plus qu'au Caire ou dans quelque autre ville, car dans ce cas un corps serait dans plusieurs lieux à la fois. Il ajoutera sans doute que la Parole de Dieu n'est pas ce qui est lu, et que ce qui est lu n'est qu'un récit, et que celui qui dit qu'il a entendu la Parole de Dieu à Bagdad, se trompe, car ce que l'on entend n'est qu'un récit et non la Parole. Si Arius passe sur cette objection, il simule l'ignorance en disant que ce qui est entendu n'est qu'un récit, que la Parole
* f. 50, v°. elle-même n'est pas lue et que l'auditeur ne l'entend pas; que, lorsqu'on * lit un récit de la Thorâ et de l'Évangile, les Psaumes ou d'autres livres, ce n'est pas la Thorâ ni l'Évangile qui est lu. C'est là une assertion horrible et pernicieuse.

ثم قيل له بالحكاية جسم او عرض فان قال ان الحكاية عرض قيل له فهوذا تجد التقطيع والحروف والاى فهذا هو دليل على الكلام جسم ثم يقال له خبرنا عن هذا الجسم المحدث اليس هو قابل الاعراض والاستحالة والفساد فان قال نعم قل له ما انكرت ان تكون قد عرضت له اعراض افسدته وازالت معانيه وابطلته فان قال له الاعراض لا يحله نقص اصله اذ كان انما استدل عند نفسه فان الكلام جسم لانه محتمل التقطيع والحروف وغير ذلك واما القايلون ان الكلام * عرض فيقال لهم ان الاعراض لا تكون * f. 51. r°.
الا محمولة فى الاجسام افتقولون ان كلام الله حال فى الاجسام فمن قولهم كلام الله وان كان عرضا فهو فى مكان فيقال لهم اذا جاز وجود عرض واحد فى مكانين واكثر من ذلك فما انكرتم من وجود اجسام كثيرة فى مكان واحد وان اجازوا ذلك دخلوا فى قول النظام فى قول المداخلة وان ابوه ما عصوا وقد راموا الفضل فتعذر عليهم وان كان كلام الله تبارك وتعالى ليس بجسم ولا عرض فقد ثبت انه جوهر وانه موجود بوجود المتكلم

Nous lui faisons ensuite cette question : « Est-ce un corps ou un accident qui est dans le récit? » S'il répond que c'est un accident, nous lui demandons : « Vous y trouvez des versets, des lettres et autre chose de semblable? » Mais ces signes prouveraient que la Parole est un corps. Nous lui demandons alors : « Apprends-nous ce qu'est ce corps ainsi relaté : est-il sujet aux accidents, au changement et à la corruption? » S'il répond affirmativement, dites-lui : « Méconnaîtras-tu qu'en lui attribuant des accidents, tu en as parlé faussement : tu en as altéré et détruit le concept? » S'il dit : « Il a des accidents en qui le principe auquel ils doivent l'existence n'est pas amoindri, » qu'il se charge lui-même d'expliquer cela. Que la Parole soit corporelle, cela ressort de ce qu'elle se compose de versets, de lettres et autres éléments similaires. Quant à ceux qui disent que la Parole * est * f. 51, r°.
un accident, on leur répond que les accidents n'existent pas autrement que portés par les corps. Direz-vous que la Parole de Dieu descend dans les corps? ils prétendent en effet que si le Verbe de Dieu est un accident il doit occuper un lieu. On lui répond : « Si la présence d'un seul accident est possible dans deux ou plusieurs lieux, vous ne nierez pas la possibilité de la présence de plusieurs corps en un seul lieu. » S'ils font cette concession, ils tombent dans l'erreur d'An-Nazâm au sujet de la compénétration. S'ils s'en défendent, ils ne commettent pas d'hérésie, mais ils vont trop loin et sont illogiques. Si le Verbe de Dieu (qu'il soit béni et magnifié) n'est ni corps ni accident, il en résulte évidemment qu'il est l'essence (divine) et qu'il existe en Celui qui parle. Or le Créateur (qu'il soit magnifié et

وان البارى تعالى وتبارك لم يزل متكلما قايلا للمعدومات كونى فكانت واما اليهود القايلون
* f. 51, v°. بمثل مقالة المعتزلة من العناية ونظرايهم * فكلما الزمه[1] المعتزلة لازم لهم ويقال لهم بعد ذلك
قال النبى ان بكلمة الله قامت السموات وكل قواتها بروح فيه افتزعمون ان العالم اعناية
جوهره واشخاصه واعراضه قايمة بالاعراض فان اجابوا الى ذلك فقد بان جهلهم وان ابوه
لزمهم كلام الله اذ كانوا بالله عارفين وفى طاعته متصرفين ولا من اجل ابليس وجنوده اذ
كان ابليس وشياطينه عالمين بما لقوه من معصية الخالق تبارك اسمه ومخالفة امره واتيانه
تبارك فلخلاصنا من الرب الذى متنا بخطية ابينا ادم فانه لما داس وصية ربه وخالف امره
ومد يده الى ما نهى عنه واكل من الشجرة التى منع من الاكل منها لصلاحه وان الاكل منها
* f. 52, r°. لا يصلح لهولاء يوافق ذاته اذ كانت * تتيه ويضعفان عن الاكل منها لا انه تبارك وتعالى
بخل عليه بان ياكل منها ولا حسدا على حسنها كما ظن ابليس اللعين واليان ملك الروم

1. الزماد.

béni) n'a cessé de parler, disant aux choses qui n'étaient pas : « Soyez ». et elles étaient.

Quant aux Juifs de la secte des 'Anâïat et autres semblables qui partagent
* f. 52, r°. la doctrine des Mo'atazalat * et se croient obligés d'admettre toutes les opinions, que ces sectaires regardent comme obligatoires, nous leur faisons à ce sujet la remarque suivante : Le Prophète a dit : « C'est par la parole de Dieu que les Cieux ont existé, et toute leur force par l'esprit de sa bouche[1]. » Pensez-vous donc que le Monde, qui représente sa substance, ses personnes et ses attributs, subsiste lui-même par les accidents? S'ils admettent cela, ils font preuve d'une ignorance évidente; s'ils le nient[2], la parole de Dieu s'impose à eux, supposé qu'ils connaissent Dieu et conforment leurs actions à ses commandements au lieu de servir le démon et ses satellites. Or Satan et ses diables connaissaient la révolte dans laquelle ils devaient tomber contre le Créateur (béni soit son nom), leur désobéissance à ses commandements et la venue du Seigneur (qu'il soit béni) pour nous délivrer de la mort où nous avait précipités le péché de notre père Adam qui transgressa l'ordre de son Seigneur, désobéit à son commandement, porta la main sur ce qui lui était interdit et mangea du fruit dont l'usage lui était défendu s'il voulait rester juste. Cette action fut pernicieuse pour eux, bien que le fruit en lui-
* f. 52, r°. même leur convint, * mais l'orgueil rendit cette nourriture funeste pour eux. Ce n'était pas que Dieu (qu'il soit béni et magnifié) se montrât avare pour empêcher qu'ils n'en mangeassent, ni jaloux de la bonté du fruit, comme le pensait le démon maudit et Julien (*Eliân*), empereur romain, dans les

1. Ps. xxxii, 6. — 2. L'éth. met ici les p. 73-75 puis omet 78, l. 12 à 80, l. 10.

فى كتبه التى ظن فيها على موسى وتوراته بل الامر على ما قلناه من ان تثبيت ادم لم تكن محتملة للاكل من تلك الشجرة وان من الصلاح له منفعة منها

وقد قال القديس اغريغوريوس التاولغس فى تفسير امر الشجرة انه ليس من الواجب ان يعظم المسترسلون عدا غليظا يريد بذلك ان من كانت طبيعته ضعيفة لم تصلح له ان يحمل عليه ما لا يطيقه ويخنقه ليلا يمد يده الى ما تجاوز قوته ليلا يفسده ويتغير

ويتلون كما قد رايتم عاقبته وليس يليق * بما نحن عازمون عليه من تفسير هذه * f. 52, v°.
الامانة الكلام على تلك وما هى لولا ذلك لفسّرنا امرها وبيّنا شانها وسنفعل ذلك باذن الله فى كتابنا الذى عزمنا على تاليفه فى تفسير ما اشتكل من قول موسى النبى عليه السلام فى الخليقة فلما زل ابونا ادم وتعدى الى ما لم يومر به وخالف الخالق تبارك اسمه اطاع ابليس اللعين الحسود المحتال على بنيه وبين استطاعته وارادته فاغتاله ابليس اللعين حتى ظن انه ناصح له ومشفق عليه وانه يصير كالهه فعاقبه الله عز وجل على خيانته فان

livres où il traite de Moïse et de sa loi. Mais, comme nous l'avons dit, ce fut la constance qui manqua à Adam pour s'abstenir de ce fruit, abstention qui lui eût assuré le salut.

Saint Grégoire le Théologien dit, en expliquant l'histoire du fruit défendu, qu'on ne doit pas imposer à ceux qui manquent d'énergie une mesure exagérée. Il veut dire par là qu'il n'est pas bon d'imposer à ceux qui sont de nature faible, ce qu'ils ne peuvent faire et ce dont ils pourraient être accablés, de peur qu'ils ne mettent la main à ce qui dépasse leurs forces, et que cela ne cause leur malheur et leur perte.

Ils entendent ce récit dans le sens que vous avez vu et ils n'acceptent point * l'interprétation que nous donnons à cet article de foi. Mais nous expliquerons * f. 52, v°.
cette question et nous exposerons ce qu'il en est. C'est ce que nous voulons faire, s'il plaît à Dieu, dans le livre que nous nous proposons de composer pour éclaircir ce qu'il y a d'obscur dans le récit que Moïse le prophète (salut à lui) fait de la création, du péché de notre père Adam, qui transgressa l'ordre qu'il avait reçu, désobéit à son Créateur (béni soit son nom), pour obéir au diable maudit et jaloux qui dressait des embûches à sa postérité. Il lui représenta son pouvoir et sa volonté, et ce démon maudit le séduisit au point de lui faire croire qu'il était pour lui un conseiller plein de sollicitude, et qu'il deviendrait comme Dieu. Mais Dieu (qui est puissant et glorieux) le punit de son infidélité, et le chassa dans un monde de peine et de corruption, où il le condamna à vivre du travail de ses mains, à la sueur de son front. C'est ainsi qu'il accomplit sa menace : qu'il venait de la terre et qu'il retournerait dans

اخرجه الى عالم الكون والفساد وجعل معاشه من كد يديه وعرق جبينه وتمم عليه وعيده
* f. 53, r°. بانه من التراب ويعود ومنه خلق فصار بنوه من بعده فى مثل حاله * ولم يدع العدو
المحال حالا من الشر والا انزلها بهم وصار كالمالك لهم والرييس عليهم فصرفهم فى محبة
عبادة الاوثان وجحود نعم الرحمان ثم زيّن لهم من الرفث والفسوق وسفك الدما وتعظيم
الاشباح والصور ما عظمت به البلوى وطالت به المحنة والشكوة حتى ذبحوا بنيهم وبناتهم
وثمار قلوبهم التى خلقها الله تبارك وتعالى بحكمته لزينة العالم وعمارته للشياطين الطاغية
والاصنام المنحوتة ونجسوا الارض بالدما الزكية وجرى عليه ما قد اعلمناكم به بالقول
الصحيح هذا ما اثبته الايمة المنتخبون حسب ما اخذوه عن اسلافهم الى ان ينتهوا الى
الصدر الذى سمع من السيد المسيح ورسله القايلين فى البدى كان الكلمة والكلمة لم
* f. 53, v°. تزل عند الله وقول سيدنا * المسيح انى فى ابى وابى فىّ وقوله كلما للاب فهو لى يعنى
الازلية والقدم والالهية والربوبية والسلطان وقد سال اريوس عن كيفية ميلاد الكلمة من الاب
وزعم انه لا يعقل الميلاد الا على ما شاهد من الالام والاحراض الذى تلحق الولد فمن

cette terre dont il avait été formé. Ses fils après lui se trouvèrent dans la
* f. 53, r°. même condition. * Le perfide ennemi ne laissa aucun vice sans les y précipiter; il devint pour ainsi dire leur souverain et leur chef, il leur inspira l'amour du culte des idoles et leur fit renier la grâce du Miséricordieux. Il leur montra sous un aspect séduisant le blasphème, le libertinage, l'effusion du sang, les honneurs rendus aux fantômes et aux images. Il en résulta de grandes calamités; ils en vinrent à ce degré de malheur et de misère qu'ils immolèrent leurs fils et leurs filles, le fruit de leur sein, que Dieu (qu'il soit béni et exalté) a créés pour orner le monde et le peupler, à des démons abominables et à des idoles sculptées, et ils souillèrent la terre du sang innocent. Alors arriva ce que nous vous avons annoncé en vous prêchant la parole de vérité, ce qu'ont défini les évêques prédestinés selon la tradition qu'ils avaient reçue de leurs prédécesseurs en remontant jusqu'à l'enseignement du Seigneur Jésus-Christ et de ses apôtres qui avaient dit : « Au commencement était le
* f. 53, v°. Verbe et le Verbe n'a jamais cessé d'être en Dieu [1]. » Notre-Seigneur * Jésus-Christ a dit également : « Je suis en mon Père et mon Père est en moi [2]. » Et ailleurs : « Tout ce qui est à mon Père est à moi [3]. » Il veut dire l'Éternité, la préexistence, la divinité, la domination, la puissance. Arius se posa la question de savoir comment le Verbe est engendré par le Père et il prétendit que la génération ne se conçoit pas autrement qu'avec les souffrances et les angoisses qui, comme nous le savons par expérience, accompagnent la naissance

1. Joan., I, 1. — 2. Joan., XIV, 10. — 3. Joan., XVI, 15.

سال عن ذلك فجوابا له هو جواب اغريغوريوس التاولغس لاريوس لانه يقول هكذا وان
كنت يا هذا تسالنا كيف ولد وان كانت ولادة اعلى من كل صنف فخبرنا انت كيف خلق
حتى نجيبك بكيف ولد وقد اجاب بهذا الجواب يوحنا فم الذهب فى كتابه فى تفسير
الخليقة ولسنا ننكر وان كنا قد عرفنا بالدليل الواضح والخبر الصادق ان كلمة الله مولودة
من ذات الاب وانها ليست بمخلوقة انا لا نقف على كنه ميلادها من الاب كما انا
نعلم ان الله خلق الخليقة ولسنا ندرى كيف خلقها فان مارى مماري فى هذا الباب فليجاب * f. 54, r°.
بجواب الفاضل الاب اغريغوريوس فانه قاطع فى كل شعب تمحل وقد اكذب الاباء القول
بان قالت ان الابن مساويا للاب فى الجوهر لان اريوس يقول ان البارى ثالثة جواهر مختلفة
قديما هو الاب ومحدثا هو الابن والروح فاعلمتنا الايمة ان الابن مساويا للاب فى
الجوهر فانه موافق فى ذاته وان به كانت الخلايق كلها كما قال داوود النبى ان كلمة الله
قامت السموات وكل قواتها بروح فيه وقال الانجيل ان الكل كان بكلمة الله ولم يكن

corporelle. Si on nous pose la même question, nous donnons la réponse de Grégoire le Théologien : Toi qui nous demandes comment le Verbe a été engendré et si sa génération est supérieure à tout autre mode, explique-nous comment il a été créé pour te dire comment il a été engendré. C'est aussi la réponse de Jean Chrysostome dans le livre où il explique la création. Nous ne méconnaissons pas cette vérité, car nous savons, par des preuves claires et un témoignage véridique, que le Verbe de Dieu est engendré de la substance du Père, et qu'il n'est pas créé, et nous ne cherchons pas à pénétrer la manière dont il est engendré par le Père. Ainsi nous * savons que Dieu a créé le * f. 54, r°.
monde, mais nous ignorons comment il l'a créé. Et si quelqu'un veut discuter cette question, nous lui répondrons par l'argument du vénérable Père Grégoire qui a une valeur décisive contre tous les sophistes. Les Pères ont d'ailleurs montré la fausseté de cette doctrine en définissant que le Fils est consubstantiel au Père, tandis qu'Arius prétendait qu'il y a dans le Créateur trois substances distinctes : une primitive qui est le Père, une plus nouvelle qui est le Fils, et enfin l'Esprit. Mais les prélats nous ont enseigné que le Fils est consubstantiel au Père, car il a part à sa substance, et que toutes les créatures lui doivent l'existence selon cette parole de David le prophète : « C'est par la Parole de Dieu qu'ont existé les cieux et toute leur force par l'esprit de sa bouche [1]. » L'Évangile dit également que « tout a existé par la Parole de Dieu et que rien n'a été sans elle [2] ». L'apôtre Paul dit à son tour : « C'est par lui qu'a été créé l'univers, par son Fils qui est la splendeur

1. Ps. XXXII, 6. — 2. Joan., I, 3.

شيا من دونها وقال بولس الرسول ان به خلق العالمين بابنه الذى هو ضيا مجده وصورة
ازليته وصورته * وشخصه * f. 54, v°.

فكلما ظنه على اريوس فهو بعينه ردا على اوناميس وشيعته اذ كان موافقا لاريوس فى القول بان كلمة الله مخلوقة

قال المومن من اجلنا نحن البشر ومن اجل خلاصنا نزل من السما وتجسد من روح القدس ومن مريم العذرى وصار انسانا

قال المفسر اعلمتنا الاباء السعداء فى هذه الصلاة انه ابن الله انما نزل من السما من اجلنا معشر البشر وانه لم يات من اجل الملايكة رفضتهم ملايكة الله وصارت لهم جزية لاواود ذهابهم على خالقهم ومنعشهم الا انه بجوده وتحنّنه لصلاحهم بعث اليهم رسله وتابع فيهم انبيائه يحذّرونهم عظيم ما ارتكبوه ويذكرونهم بنفيس ما جنوه ويوعدونهم على المعصية بالنار الموبدة والظلمة الخارجة فما ازدادوا * الا عتوا وطغيانا وتمردا وعصيانا فقتلوا الانبياء * f. 55, r°.
ورجموا الاصفياء فتضاعفت اثامهم وثقلت اوزارهم فصرخت الانبياء ونادت الرسل النجباء

* f. 54, v°. de sa gloire, le miroir de son éternité, son image * et sa ressemblance [1]. »

La réfutation que l'on fait des erreurs d'Arius s'applique également à Eunomius (*Onamis*) et à ses partisans qui partageaient l'opinion d'Arius d'après laquelle la parole de Dieu est créée.

Le Fidèle : « A cause de nous, humains, et à cause de notre salut, il est descendu du ciel et s'est incarné par l'Esprit-Saint dans le sein de la Vierge Marie et il s'est fait homme. »

Le Commentateur : — Les bienheureux Pères nous enseignent dans cette invocation que le Fils de Dieu n'est descendu du ciel que pour nous, humains, et qu'il n'est point venu à cause des anges [2]. Les anges de Dieu avaient abandonné les hommes, mais il s'est fait leur rançon, car il a été touché de compassion en voyant leur conduite à l'égard de leur Créateur, et il les a relevés. En outre, dans sa bonté et sa sollicitude pour leur salut, il leur a envoyé ses apôtres, après ses prophètes [3], pour les avertir de la grandeur de la faute qu'ils avaient commise et leur rappeler l'énormité de leur péché, en les menaçant, s'ils étaient rebelles, du feu éternel et des ténèbres extérieures. Le seul résul-
* f. 55, r°. tat fut un redoublement * d'orgueil, d'impiété, de désobéissance et de révolte. Ils tuèrent les prophètes, lapidèrent les saints ; leurs iniquités redoublèrent et leurs péchés s'aggravèrent. Mais les prophètes élevèrent la voix, et les généreux apôtres en appelèrent au Créateur Miséricordieux, Puissant et Magni-

1. Hebr., I, 3. — 2. L'éth. met ici les p. 78 à 80. — 3. L'éth. ajoute ici un feuillet.

مستغيثين للخالق الرحيم والقادر العزيز فواحدا قال الرب قد هلك الخاطى واخر قال تدركنا رحمتك عاجلا واخر قال قد ظللت كالنعجة الظالة فاطلب عبدك يا سيدى واخر قال اعلمنى يا رب متى تاتينى وفى اى حين تجينى واخر قال الذى ياتى فليس يبطى فلما سمع الرب صوت انبيائه وعلم انهم قد عجزوا عن الدوا وعظم الدوى احب ان لا يذهبوا ضياعا فتداركهم بان نزل من السماء لخلاصهم وتجسد من مريم العذرى ومن روح القدس ولم يكن نزوله الان شاكلا كما ذكرته الكتب من انه قال لموسى اننى نزلت لاخلص شعبى من ايدى المصريين وقوله هوذا نزل فنظر فى صياح اهل سدوم وغامورا ولا مشابها لنزوله الى العليقة[1] التى كلم الله موسى منها وانما نزل بان لبس جسد ادم الذى نزل به واخطى وكان تجسده من اطهر بنى ادم جسما واكرمهم حسبا واشرفهم نسبا مريم البتول الذى اصطفاها وانتخبها ونظفها من الاوساخ الدنيانية ولم يخطر على قلبها ارتكاب معصية ولا مقارنة خطية ثم طهرها بحلول روح القدس عليها وخلق منها جسما اتحد به * f. 55, v°.

1. السخرة (?).

fique. L'un dit : « Que le Seigneur fasse périr le pécheur [1]. » Un autre ajoute : « Ta miséricorde nous préviendra [2]. » Un autre dit : « J'ai erré comme une brebis égarée; cherche ton serviteur, ô Seigneur [3]. » Ou encore : « Apprends-moi, Seigneur, quand tu viendras à moi et en quel temps tu me visiteras. » Un autre dit à son tour : « Il viendra et il ne tardera pas [4]. » Alors le Seigneur, entendant la voix de ses prophètes, et sachant qu'ils étaient impuissants à procurer le remède, mais qu'au contraire le mal augmentait, ne voulut pas laisser perdre les hommes, mais il répara leur condition en descendant du ciel pour les sauver et en s'incarnant dans le sein de la Vierge Marie par l'opération du Saint-Esprit. Sa venue n'a pas été une descente figurée comme celles dont parlent les Livres Saints, quand par exemple le Seigneur dit à Moïse : « Je suis descendu * pour sauver mon peuple des mains des Égyptiens [5] » ; ou * f. 55, v°. encore : « Il descendit et il considéra le cri des habitants de Sodome et de Gomorrhe [6]. » Ce n'est pas non plus comme la descente du Seigneur au milieu du buisson d'où il appela Moïse [5]. Mais il descendit en se revêtant d'un corps humain, comme celui qu'avait eu le premier homme et dans lequel il avait péché. Il s'incarna chez celle des descendantes d'Adam qui avait la plus grande pureté corporelle, qui était la plus élevée en mérite, et la plus noble par la race, la Vierge Marie, qu'il choisit, élut et purifia des souillures de ce monde. Aucune pensée de désobéissance ou qui tendît quelque peu au péché ne pénétra jamais dans son cœur. Ensuite il la sanctifia en faisant descendre l'Esprit-Saint en elle et il forma d'elle un corps auquel il s'unit et

1. Ps. CXLIV, 20; cf. CXXXVIII, 19; Eccl., V, 7. — 2. Ps. LXXVIII, 8. — 3. Ps. CXVIII, 176. — 4. Habac, II, 3. — 5. Ex. III, 8. — 6. Gen. XVIII, 21.

واحتجب فيه وانما تجسد من بنى آدم ولم يتجسد من الملايكة السمايين لانه انما اتى لخلاص البشريين وان الملايكة لا يصبرون على عظم المحنة والتجربة ولهم الغيرة على ما يرونه من معاصى الله فتجسد الابن من البشر وسار فى العالم السيرة الفاضلة وسلك الطرايق الحميدة واعلم البشريين انهم ان سلكوا ذلك * المسالك نجوا ولم يعطبوا ولم * f. 56 r°
يحتج الى تجسم ما بجسمه لخلاصهم والكون معهم ووفى ما يقول النبى ارميا ان الله سينزل على الارض ويمشى بين الناس

ومعنى قولهم وتجسد من روح القدس يريدون ان روح القدس تولى خلق الجسم من مريم بموافقة الاب والابن هكذا اخبر المفسرون وبهذا القول تقول المومنين ولم يخالف احد من اهل مذاهب النصارى هذا التاويل ولعل قول النبى ارسل روحه فخلق هو هذا المعنى بعينه وانه اراد ان ينبينا بان روح القدس يخلق وان الامر ليس كما قال واليطس انه انزل جسده من السماء بل تجسده كان من مريم البتول

وقالوا وصار انسانا يعنون انه تجسد وصار انسانا تاما كاملا حيوانا ناطقا مايتا وانه لم

dans lequel il voila sa divinité. Il a pris un corps dans la descendance d'Adam et il n'a point pris la nature des Anges célestes, parce qu'il est venu pour sauver les hommes et parce que les anges n'ont pas à supporter tant d'épreuves et de tentations et parce qu'ils sont pleins de zèle contre ceux qui se révoltent contre Dieu. Le Fils de Dieu a pris un corps humain; il a suivi dans le monde le chemin de la perfection et il a marché dans les voies du
* f. 56, r°. bien. Il a appris aux hommes qu'en suivant les mêmes * voies ils seront sauvés et ne périront pas. Il n'avait pourtant pas besoin, pour sauver les hommes, de s'incarner et d'habiter avec eux. Mais il a accompli cette parole du prophète Jérémie :« Dieu descendra sur la terre et il marchera au milieu des hommes. »

Par cette expression : « Il s'est incarné par l'opération du Saint-Esprit », les Pères ont voulu dire que l'Esprit-Saint s'est chargé de créer le corps dans le sein de Marie avec la coopération du Père et du Fils. Telle est l'interprétation des commentateurs et tel est le sentiment des fidèles qui n'a trouvé aucun contradicteur chez les différentes sectes chrétiennes. Cette parole du prophète : « il a envoyé son Esprit et il a créé[1] », s'applique sans doute à la lettre au cas présent et le prophète a voulu nous apprendre que l'Esprit-Saint a créé le corps contrairement à l'erreur de *Oudîtos* (Valentin) qui prétend que le Fils de Dieu a apporté son corps du ciel. La vérité est qu'il s'est incarné dans le sein de Marie la Vierge.

Par la formule : « Il s'est fait homme », les Pères ont voulu dire qu'il a

1. Ps. cm, 30.

* f. 56, v°. * ينجسد بجسد بلا نفس ولا عقل كما يقول ابوليناريوس بل تجسد * بجسد ذى نفس
وعقل لان الانسان انما صار انسانا لانه مركب من جسد وعقل ونفس ولو لم يكن هكذا
لم يكن انسانا وكان جسما كساير الاجسام المايتة والجامدة التى فى عالم الكون والفساد
وكان خلاصه لهم الآن على الوجه الذى قلناه من الظهور لشعبه والاستعلان لعبيده فى
صورة ابيهم آدم فلما اكمل البر كله ووفى بالشرايع المفروضة والرسوم المحدودة ابان لهم
ما كان عنهم مكتوبا وانباهم بما كان من دونهم مستورا وعلّمهم انه ربهم ومالكهم وانه انما
اتى لاستنقاذهم من يد العدو اللعين وشرع لهم الشرايع الكاملة التى كل من عمل بهم
حيي ليست كالشرايع القديمة الذى قال انى اعطيتكم لقساوة قلوبكم شرايع ليست حسنة
ووصايا لا تحيون بها فاما هذه الوصايا والشرايع فاستعمالها نجاتكم وحياتكم كما قال فى انجيله
* f. 57, r° * المقدس ان وصاياى هى الحياة الخالدة وقال ان كلامى روح وحياة وحقق عندنا انه لم
يفوض امرنا الى ملاك يخلّصنا ولا الى بشرى يحيينا اذ كان البشريون لا يقدرون على
مثل معالجة الداء الذى دهانا والمرض الذى حل بنا ونبانا بذلك اشعيا النبى فقال هو ليس

pris un corps et est devenu un homme complet et parfait, un animal raisonnable et mortel; qu'il n'a pas pris un corps sans âme et sans intelligence
* f. 56, v. * comme le prétend Apollinaire, mais qu'il a pris un corps avec une âme et une intelligence, parce que l'homme n'est homme que s'il a un corps avec une intelligence et une âme, et s'il n'était pas ainsi, il ne serait pas homme. Son corps était comme tous les corps mortels et consistants qui sont dans le monde corruptible. Il leur apporta le salut, de la manière que nous avons dit, en se montrant à son peuple et en se manifestant à ses disciples dans la forme de leur père Adam. Quand il eut accompli toute la justice et satisfait aux lois et aux prescriptions, il leur expliqua ce qui était écrit à leur sujet, et leur dévoila ce qui leur était caché. Il leur apprit qu'il était leur Seigneur et leur Maître et qu'il n'était venu que pour les sauver des mains de l'ennemi maudit. Il leur donna les lois de perfection dont l'accomplissement donne la vie, non comme les anciennes lois dont il a dit [1] : « Je vous ai donné, à cause de la dureté de votre cœur, des lois imparfaites et des préceptes par lesquels vous ne vivrez pas. » Tandis que l'accomplissement de ces nouveaux préceptes et de ces nouvelles lois sera votre salut et votre vie, comme il dit dans son saint Évangile * : « Mes préceptes sont la vie éternelle [2]. » On encore : « Ma * f. 57, r°. parole est esprit et vie [3]. » Nous avons la certitude qu'il n'a pas confié à un ange le soin de nous sauver ni à un homme la mission de nous vivifier,

1. Matth., xix, 8; Marc., x, 5. — 2. Joan., xii, 50; cf. Matth., xix, 17; Luc., x, 25 ss. — 3. Joan., vi, 64.

ملاك ولا شفيع لكن الرب الذى يخلصنا اتى وخلصنا وقال المعلم تاوفيلس انه لم يكن
مع البشريين الثمن الذى اشترينا به ويفيدنا بادايه

وقد نزل نسطور ومعلماه تودريس ودروديس وغلطا غلطا فاحشا فى قولهم ان المخلص
لنا والمتولى لحياتنا انسانا بشرى ولا ادرى كيف حسدوا على رد هولاء الا انهم السعدا فى
* f. 57, v°. قولهم ان ابن الله المولود قبل كل الدهور هو الذى نزل لخلاصنا * وتولى استنقاذنا من
يد عدونا وقد تقدمت الانبياء فشهدت لهم بمثل ما شهد المعلمين فقالوا خلاص الانسان
باطل وملعون من يتوكل على الانسان وقال احدهم بالقول الفصيح انى لست اخلصهم
بسيف ولا عصا ولكن بالرب الههم وقال هذا النبى الذى ضربنا هو الذى يشفينا والذى
كسرنا هو يضمدنا وايضا قال الله انا الله ربك الذى اصعدتك من ارض مصر لا تعرف اله
غيرى لانه ليس مخلصا غيرى انا اله الذى مسستك وقال داوود النبى طاطا السموات ونزل

car les hommes sont impuissants à guérir le mal dont nous sommes atteints et la maladie qui nous a envahis. C'est ce qu'a prédit le prophète Isaïe quand il a dit : « Ce n'est pas un ange ni un intercesseur, mais c'est le Seigneur qui nous sauvera : Il viendra et il nous sauvera [1]. » Théophile [2] le Docteur dit à ce sujet : « Il n'est pas entre les mains des hommes le prix par lequel nous avons été rachetés et dont le paiement nous a été salutaire. »

Nestorius parut avec ses deux maîtres *Todris* (Théodore) et *Droudis* (Diodore). Ils commirent une erreur abominable, prétendant que le Sauveur, celui qui avait mission de nous donner la vie, n'était qu'un homme et rien de plus. Je ne connais pas d'autre manière de les réfuter que de répéter la formule des bienheureux Pères d'après laquelle c'est le Fils de Dieu, engendré
* f. 57, v°. avant tous les siècles, qui est descendu pour nous sauver * et s'est chargé de nous délivrer de la main de notre ennemi. Avant eux les prophètes étaient venus et avaient rendu un témoignage semblable à celui des Docteurs en disant : « Le salut qui vient de l'homme est vain, et maudit soit celui qui se confie à l'homme. » L'un d'eux dit clairement : « Je ne les sauverai point par l'épée ni par la verge, mais par le Seigneur leur Dieu [3]. » Et ce même prophète dit encore : « Celui qui nous a frappés, c'est lui qui nous guérira, et celui qui nous a brisés, c'est lui qui nous pansera [4]. » Dieu dit ailleurs : « Je suis le Seigneur ton Dieu qui t'ai fait monter de la terre d'Égypte, tu ne connaîtras pas d'autre Dieu que moi, parce qu'il n'y a pas d'autre Sauveur que moi : c'est moi le Dieu qui t'ai touché [5]. » David le prophète dit à son tour : « Il a incliné les cieux et il est descendu [6]. »

1. Is., xxxv. 4; lx, 16. — 2. Éth. : Paul. — 3. Os., i, 7. — 4. Os., vi. 2. — 5. Ex., xx. 5 ss. — 6. Ps. xviii, 10.

واذ جعلوا خلاص العالم ببشرى ازالوا عناية الله بخلقه وذهبوا عن قول هولاء الايمة
وقول الانبياء والمعلمين اذ قالوا ان ابن الله الذى صفاته انه مولود من الاب قبل كل
الدهور وانه مساوى للاب فى جوهره وذاته وانه * مولود ليس بمخلوق وهو النازل من * f. 58, r°.
السماء لخلاصنا وما احسن ما فعل المعلمون اذ سموا نسطور عابد الانسان لانه زعم ان
خلاصه ببشرى قد استحق عليه العبادة وجبّ له الربوبية والالهية لانه خلاص بنى ادم
وخلصهم واستنقذهم وانه قد اجلس على كرسى ليدين الاحياء والاموات وانه ابن الله
بالمحبة وبالنعمة وبالكرامة ولم يصغ الى قول الله تبارك انى لست اعطى كرامتى لاحد
وقوله الرب الهك وحده فاسجد ولو وجب عبادة بشرى لوجبت عبادة البشر اجمعين واجاز
ان يعبد الخالق والمخلوق المذم من اجل ذلك أن يعبد الله والسماء لانه مخلوقة او يعبد
الله والحمار والثور لانهما مخلوقان ولا فرق بين عبد مخلوق وبين عبادة الاوثان لانهم عبدوا
المخلوقين كما قال التاولوغس * فى كتابه الثالث فى التالوجيا فان كان الآن بحسب قولك * f. 58, v°.
ايها المفترى روح القدس مخلوقا فقد احببت ان تكون وحدك وثنيا اذ كان بولس

Mettre dans un homme le salut du monde, c'est anéantir la Providence de Dieu sur ses créatures et s'écarter des formules de ces prélats et du langage des prophètes et des docteurs qui ont déclaré que c'est bien le Fils de Dieu, né du Père avant tous les siècles, de même essence et de même substance que le Père, * engendré et non créé, qui est descendu du ciel pour nous sauver, * f. 58, r°.
et rien n'est plus juste que la qualification d'adorateur d'un homme attribuée par les docteurs à Nestorius puisqu'il prétendait que son salut était l'œuvre d'un homme, auquel il attribuait l'adoration (tout en lui déniant le souverain domaine et la divinité), parce qu'il est le Rédempteur des hommes qu'il a sauvés et délivrés, parce qu'il a été établi sur le trône pour juger les vivants et les morts, et parce qu'il est Fils de Dieu par l'amour, la grâce et l'honneur. Ainsi Nestorius ne prend pas garde à cette parole de Dieu (qu'il soit béni) : « Je ne donnerai ma gloire à personne[1] »; pas plus qu'à cette autre : « Le Seigneur ton Dieu est un, adore-le[2]. » Si l'on devait adorer un homme, on devrait conséquemment les adorer tous et il permet ainsi d'adorer le Créateur et la créature. Il en résulterait cette abomination qu'on adorerait comme dieu le ciel, parce qu'il est créé, et que l'on rendrait les honneurs divins à l'âne et au bœuf, parce qu'ils sont aussi des créatures. Or il n'y a pas de différence entre le culte de la créature et le culte des idoles, car dans les deux cas c'est l'adoration des créatures, selon * l'expression du Théologien au troisième * f. 58, v°.
livre de sa Théologie. Si maintenant tu viens prétendre, ô séducteur, que le

1. Is., XLII, 8. — 2. Deut., VI, 4.

الرسول يقول موبخا لجهالتهم سجدوا وعبدوا الخليقة دون الخالق ولو جسر نسطور على ان يقول انه لا يعبد هذا الابن الجالس على كرسى فوق الملايكة والمسلطون والارباب وكل اسم يسمى فى هذا العالم والعالم المزمع لكان لقول الرسول دافعا وعلى غير النص عاملا الا ان النص والتوفيق اضطره الى القول بعبادة المخلص ولقد قال لما دهمته الحجج انا اعبد الظاهر من اجل الخفى والملبوس من اجل اللابس فاما على بن عبيد البنا مطران دمشق فانه قد تحير وتغير لما راى وراهم بزّ عمدة تفسير هذه الامانة فمرة قال ان
* f. 59, r°. المسيح هو انسان ومرة يقول * انه الكلمة ورام يرى ان قول الاباء وصار انسانا يدل على الجوهريين الذى قال بهما نسطور وتسبب معلما لنا عظيم القول جليل المحل ولو لا ان المسيح له المجد امرنا ان لا نجازى المسى بالسيية لاقتصصنا لمعلمنا وصانع معنا كل الخيرات ولو كان كلام بن عبيد الذى رام ان يبين به ان كان المسيح جوهران فى هذه المواضع كلاما يعدونه او فيه ادنى شبهة او اضعف حجة امسحناه وبينا فساده الا ان جميع

Saint-Esprit est une créature, je désire que tu sois seul dans cette erreur. En second lieu l'Apôtre Paul dit en blâmant l'infidélité des païens : « Ils se prosternèrent devant la créature et l'adorèrent à la place du Créateur. » Si Nestorius avait osé dire qu'il n'adorait pas ce Fils qui siège sur le Trône, au-dessus des Anges et des Puissances, des Dominations et de tout nom sur cette terre et dans le monde éternel, il aurait contredit la parole de l'Apôtre et altéré son texte, tandis que ce texte et son interprétation obvie l'ont obligé à parler de l'adoration du Sauveur. Mais quand on le pressait d'arguments, il répondait : « J'adore ce qui paraît à cause de ce qui est caché, et le vêtement à cause de celui qui le porte. »

Quant à Ali ibn-Obeïd al-Banâ, évêque de Damas, il a été comme frappé de vertige et d'égarement en outrant la pensée des Pères et il a détruit les bases sur lesquelles est fondée l'interprétation du symbole affirmant tantôt que
* f. 59, r°. le Christ est homme, tantôt * qu'il est le Verbe; il voudrait démontrer que cette parole des Pères : « Et s'est fait homme », est une preuve de la dualité des natures dont parle Nestorius. Il a joué au Docteur grandiloquent et important. Si le Christ (gloire à Lui) ne nous avait pas défendu de rendre le mal pour le mal, nous aurions vengé notre maître et notre bienfaiteur. Si les passages où Ibn-Obéïd veut démontrer la dualité de nature dans le Christ, présentent une parole digne d'être notée, tant soit peu spécieuse ou renfermant une trace de preuve, nous l'avons déjà réfutée et nous en avons démontré la fausseté. Mais l'on vit sans peine que sa doctrine est fausse et erronée.

ما اتى به يبين ببديهة العقل انه خطا وضلال[1] وعلى انه لا يريد بقوله لحجة احتج بها ولا علة اعتل بها بل اقاويله كلها معراة بالاحتجاج والبرهان

فقد تبين خطا بن عبيد وفساد رايه وظلمة عقله فى مواضع كثيرة من كتبنا ولا باس * ان نريكم هاهنا * ضعفه فى الجدال وذهابه عن صناعة اهل الكلام فنقول على هذه الوجه خبرنا ياابن عبيد ان كان المسيح جوهرين كما زعمت متبعا لصاحبك نسطور اليس احد الجوهرين ازلى والاخر زمنى فلا بد من قوله نعم يقال له فالجوهر الازلى مسيح فان قال نعم نقض الديانة للنسطور جميعها وقلعها باجمعها وهدمها من اصلها وان قال ان الجوهر الازلى ليس هو المسيح قيل له فالجوهر الزمنى هو المسيح فان قال نعم فهو احد اقاويله التى قلنا لكم انه قد اخلط فيها مرة يجيب نعم ومرة يجيب لا قيل له فان كان الجوهر الزمنى هو المسيح فقول الاباء انها نومن برب واحد يسوع المسيح بن الله الوحيد المولود من الاب قبل كل الدهور فان اجاب الى ذلك كفر اذ رد قول الاباء

* f. 59, r°.

1. ظلال.

et qu'il ne veut pas discuter ni même donner des prétextes. Tous ses discours sont dépourvus d'arguments et de preuves.

L'erreur de Ben-Obéïd, la perversité de sa doctrine et l'obscurité de son intelligence sont démontrées dans un grand nombre de nos livres et rien ne s'oppose à ce que nous exposions ici * la faiblesse et la maladresse de son esprit dans les discussions. Nous plaçant donc à ce point de vue nous disons : « Si le Christ a deux natures comme tu le prétends, ô Ibn-Obéïd, selon les enseignements de ton maître Nestorius, l'une de ces deux natures n'est-elle pas éternelle, tandis que l'autre est temporelle? » Il doit nécessairement répondre par l'affirmative. Nous lui demandons alors : « La nature éternelle est-elle le Christ? » S'il répond : « Oui, » il renverse le système de Nestorius[1], il l'extirpe entièrement et le détruit jusqu'à la racine. Si au contraire il dit que la nature éternelle n'est pas le Christ, on lui répond : « Alors c'est la nature temporelle qui est le Christ. » S'il répond oui, c'est précisément une de ses échappatoires dont nous avons parlé grâce auxquelles il produit la confusion et répond comme il lui plaît tantôt « oui » et tantôt « non ». On lui répond dans ce cas : « Si la nature temporelle est le Christ, que devient cet article des Pères : Nous croyons en un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Dieu unique, né du Père avant tous les siècles? » S'il essaie de répondre à cette objection, il fait acte d'infidélité en rejetant la parole des Pères qui, d'après le témoignage des plus éminents et des plus saints de son

* f. 59, v°.

1. Éth. : Arius.

الذين شهدوا اهل نحلته بفضلهم وقدسهم * وانهم انما نطقوا بهذه الامانة عن قول المسيح * f. 60, r°.
وتاييده وهدايته وان ترك هذين القولين ورجع الى قول اصحابه ان المسيح هو الجوهران
وان احدهما لا يسمى مسيح دون الاخر شهد على نفسه بكذبه على هذه الامانة فى
تفسير ما فسد فيها وخوطب بجميع ما خاطبنا به النسطورية فى كتابنا الذى الفناه فى الرد
عليهم فى طريق المقايسة والمناظرة وقيل له اذ كان والمسيح جوهران وكان الها وانسانا قديما
ومحدثا (ولا)[1] كنت تسمى القديم مسيحا ولا تسمى المحدث ايضا فرادى مسيحا وانك انما
تسمى هذين الجوهرين مسيحا عند اتحادهما كما انكرت من قول اصحاب الجزء الذين
قالوا انا لا نسمى الجزء الواحد طويلا والجزء الاخر طويلا حتى اذا اجتمعا صار منهما
طويلا * فان قال انه محال ان يكون مجى من لا طويل ولا طويل طويلا قيل له ومحال * f. 60, v°.
ان يجى من لا مسيح ولا مسيح مسيحا ويقال له ان كنت لا تسمى المسيح مسيحا الا
عند اتحاده فما يصنع بقول الانبياء اذ قالوا ان مسيح ياتى وسموه قبل مجيه مسيح
فالمدة الطويلة فان اجاز تسميته مسيحا قبل اتيانه كما سمته الانبياء نقض قوله وقول اهل

1. Le contexte exige la négation لا, bien qu'elle ne se trouve pas dans le manuscrit.

* f. 60, r°. propre parti, * n'étaient, en composant ce symbole, que les porte-parole du Christ qui les assistait et les dirigeait. S'il renonce à ces deux affirmations pour revenir au langage de sa secte d'après lequel il y a dans le Christ deux natures et que le nom de Christ n'est pas donné à l'une sans l'être en même temps à l'autre, il témoigne contre lui-même qu'il a faussé le symbole en l'interprétant d'après les altérations qu'on lui a fait subir, et on peut lui appliquer les paroles que nous avons adressées aux Nestoriens dans le livre que nous avons composé pour les réfuter par la méthode de comparaison et de discussion. Nous lui disons donc : « Si le Christ a deux natures, s'il est Dieu et homme, éternel et temporel, si tu ne donnes pas à l'éternel le nom de Christ pas plus qu'au temporel pris isolément, mais si au contraire tu ne donnes le nom de Christ à ces deux natures qu'après leur union, tu refuses d'admettre l'argument *de la partie* d'après lequel deux parties qui ne sont longues ni l'une ni l'autre engendrent la longueur par leur réunion. »

* f. 60, v°. * S'il objecte qu'il est absurde que deux parties dont ni l'une ni l'autre n'est longue produisent la longueur, nous lui répondons qu'il est également absurde de prétendre que le Christ résulte de deux natures dont ni l'une ni l'autre n'est le Christ. Nous lui faisons encore la remarque suivante : « Si tu ne donnes le nom de Christ qu'après l'union des deux natures, que fais-tu de la parole des prophètes qui disent que le Christ vient et l'appellent de ce nom longtemps avant sa venue? « S'il a été permis de l'appeler ainsi avant sa venue, comme l'ont fait les prophètes, c'est la réfutation directe de ce qu'il avance avec ceux

فرقته ان المسيح لا يجوز ان يسمى مسيح الا ان عند اتحاده وان اياه رد قول الانبياء
فى تسميتهم له مسيحا قبل اتيانه للعالم واتحاده من مريم البتول وكلما لزم النسطورية فى
قولهم بالجوهرين لازم للاون صاحب الملكية وماروں رييس المارونية بالدليل على صحة
قولهم بان المسيح جوهران اقنوم واحد وكل حجة يحتجون * بها ان جوهرين اتحدا بهما * f. 61, r°.
فكان منهما اقنوما واحدا فليكن حجتهم على ان الجوهرين لما اتحدا صارا جوهرا واحدا

وسيبين لكم من كتب الايمة النجباء ما يدلكم على بطلان دعاوى هذه الفرق على
المسيح وتصحيح ما يذهب اصحابنا اليه المحقون فى غير هذا الكتاب فلناخذ الآن مما
قصدنا له من تفسيرنا امانة ابائنا الصادقين ومعلمينا المحقين

قال المومن وصلب من اجلنا على عهد بيلاطس البنطى وتألم وقبر وقام فى اليوم
الثالث كما فى الكتب قال المفسر قد بيننا فى تفسيرنا للفصل الذى قدم السبب الذى له
تجسم ابن الله المولود قبل الدهور والتجسد من مريم العذرى وانه انما اتى لخلاصنا
من عدونا واستنقاذنا من يد شانينا وكان غرامة لنا بالصليب الذى احتمله عنا وصبر عليه من * * f. 61, v°.

de sa secte : que le nom de Christ ne doit être donné qu'après l'union des deux natures, et il appert qu'il contredit la parole des prophètes qui l'ont appelé Christ avant sa venue dans le monde et son union avec notre nature dans le sein de la Vierge Marie. Toutes les raisons qui ont amené les Nestoriens à parler de deux natures sont précisément les mêmes dont Léon, chef des Melchites, et Maron, chef des Maronites, se sont servis pour démontrer la vérité de leur axiome : Que dans le Christ il y a deux natures et une seule personne. Or tous les arguments par lesquels ils veulent prouver * que de l'union des deux * f. 61, r°.
natures résulte une seule personne, établissent seulement que les deux natures, en s'unissant, deviennent une seule nature.

Vous trouverez dans les livres des illustres évêques la démonstration évidente de la fausseté des arguments de ces sectes concernant le Christ et de la vérité de la doctrine de nos coreligionnaires comme nous l'établissons dans un autre livre. Nous nous contentons pour le moment de ce qui est conforme à notre but, qui est d'expliquer la foi de nos Pères véridiques et de nos docteurs irréfragables.

Le Fidèle : « A été crucifié à cause de nous sous Ponce Pilate, a souffert, a été enseveli et est ressuscité le troisième jour selon les Écritures. »

Le Commentateur — : Nous avons expliqué, dans notre commentaire de l'article précédent, la cause pour laquelle le Fils de Dieu, né avant tous les siècles, s'est incarné et est né de la Vierge Marie, et comment il est venu pour nous sauver * de notre ennemi et nous délivrer de la main de celui qui * f. 61, v°.

اجلنا وذلك ان ابانا آدم لما كان اكله من الشجرة سبب هلاكه وهلاك ولده من بعده حتى صاروا ماسورين فى الخطية وكان لا بد من تخليصهم على الوجه الذى يليق بعدله وحكمته وانه لم يحب ان يقهر ابليس بسلطته وقوته ولكنه لما سار السيرة العادلة واكمل الناموس والشريعة ولم يخط ولا وجد فى فيه كلام الغش وقضى عن ادم دينه اسلم نفسه لمحاربة عدوه بالافعال الجميلة والاعمال الحسنة فحين راى العدو انه لم يقدر على استمالته ولا امكنه حيلة فى تجريبه جمع اليهود اصحابه وشيعته ووثبوا على المخلص وادعوا عليه الدعا الباطلة وصلبوه على عود خارج المدينة فكان بصلبه نجاة العالم وخلاصه كما كان بصلب الحية النحاس * خلاص بنى اسرايل لما لسعتهم الحيات فى البرية والنجاة من سمومها وضورها هكذا كان خلاص العالم من لسع الافاعى الخفية ابليس وجنوده بهذا المصلوب ونجوا به من سمومها القاتلة وافعاله المهلكة

* f. 62, r°.

وكان هذا الصلب على عهد بيلاطس البنطى عامل ملك الروم على الشام وانما ذكرتنا

nous hait et comment il a été notre rançon sur la croix qu'il a subie à cause de nous et sur laquelle il a souffert pour nous. Car notre père Adam, ayant mangé du fruit (défendu), causa sa propre perte et celle de sa postérité, en sorte que ses descendants étaient esclaves du péché. Il fallait les sauver tout en satisfaisant à sa justice et à sa sagesse, mais il ne voulait pas triompher du démon par sa puissance et sa force. C'est pourquoi, ayant suivi la voie de la justice et accompli la loi et les préceptes, ayant évité tout péché, et aucune parole trompeuse ne s'étant trouvée dans sa bouche, il acquitta la dette d'Adam et se donna lui-même pour combattre l'ennemi par de bonnes œuvres et des actions honnêtes. L'ennemi, voyant qu'il ne pouvait se le concilier et que les ruses de ses tentations étaient inefficaces, réunit les Juifs, ses disciples et ses partisans; ils s'insurgèrent contre le Rédempteur, portèrent contre lui de fausses accusations et le crucifièrent sur le bois hors de la ville. Son crucifiement fut le salut du monde et sa rédemption comme le crucifiement du serpent d'airain avait été * le salut des Israélites mordus par les serpents dans le désert, et le remède contre leur venin et leur voracité. C'est ainsi que le salut du monde contre les morsures des vipères cachées, le diable et ses satellites, est dans le crucifié. C'est par lui que les hommes sont préservés de leur poison mortel et de leurs œuvres pernicieuses.

* f. 62, r°.

Le Sauveur fut crucifié sous Ponce Pilate, gouverneur de Syrie pour l'empereur romain. Les Pères nous ont rappelé l'époque où ces événements eurent lieu pour que l'on conservât chez tous les peuples et dans toutes les

الاباء بالزمان الذى كان ذلك ليكون محفوظا عند الامم فى اقطار الدنيا والوقت الذى اتى فيه المسيح لخلاص البشر

وقالوا وتالم وقبر ليبطلوا من قال انه لم يتالم بالحقيقة وان ذلك كله انما كان خيلولة وحسبان وهو اوطاخى واللبنان اسقفا سقرسوس وقبلهم اصحاب مانى ووالیطس وابن ديصان ونظراوهم وليعلمونا انه صلب وتالم بالحقيقة ولو كان انما صلب وتالم لا فى الحقيقة لكن على جهة الخيلولة والحسبان وانه لم يخلصنا بالحقيقة * فاما ما ذهب اليه نسطور من ان المصلوب المتالم من اجلنا انسانا والاباء قد ابانت بطلان هذا القول بقولها انه نزل من السماء لخلاصنا وصلب وتالم فان كان النازل لخلاصنا وصلب وتالم فان كان النازل لخلاصنا انسان فهذا هو المحال وان كان النازل من السماء هو المولود قبل كل الدهور فليس المتولى لخلاصنا انسان فان كان المتولى لخلاصنا انسان والنازل اذن من السماء لم ينزل لخلاصنا ان كان خلاصنا بانسان * f. 62, v°.

ومن الدليل الواضح على ان المتولى لخلاصنا ليس هو انسان قول الاباء من اجلنا

contrées de la terre le souvenir du temps précis dans lequel le Christ est venu pour sauver les hommes.

Les Pères ont dit : « A souffert, a été enseveli », pour réfuter ceux qui prétendent qu'il n'a pas souffert réellement, mais que tout cela n'est qu'illusion et conjecture. Tels sont Eutychès et Al-Libnân évêque de Saqersous [1] et avant eux les disciples de Manès, de Valentin, de Ibn-Dissân et leurs pareils. Mais les Pères nous apprennent qu'il a été crucifié et a souffert réellement et que si son crucifiement et ses souffrances n'avaient pas été réels, mais seulement apparents et illusoires, il ne nous aurait pas sauvés réellement.

* Quant à l'opinion de Nestorius d'après laquelle celui qui a été crucifié et qui a souffert pour nous n'est qu'un homme, les Pères en démontrent l'inanité en disant qu'il est descendu du ciel pour nous sauver, qu'il a été crucifié et qu'il a souffert. Si celui qui est descendu du ciel pour nous sauver, qui a été crucifié et a souffert n'était qu'un homme, ce serait une absurdité. Si en effet celui qui est descendu du ciel a été engendré avant les siècles, celui qui a été chargé de nous sauver n'est pas seulement un homme. Car si le Sauveur n'était qu'un homme, celui qui descend du ciel n'en serait pas descendu pour nous sauver, puisque, dans l'hypothèse, notre salut serait opéré par un homme. * f. 62, v°.

Une preuve évidente que notre Sauveur n'est pas seulement un homme est dans cette parole des Pères : « A cause de nous humains et à cause de notre salut, il est descendu du ciel. » Si dans ce passage il était question de deux,

1. Éth. : 'Elbân, évêque d''Aqrôsoûs = Julien, évêque d'Halicarnasse?

معشر البشريين ومن اجل خلاصنا نزل من السما ولو كان هاهنا اثنان كما قال نسطور
وديردوروس وتيدرس واحدا نزل من السما واخر ولد من العذرى لقالت الاباء ان المولود
* f. 63, r°. قبل الدهور * نزل من السماء وتجسد وصار انسانا وصلب الانسان وتالم الانسان وقبر ولم
يقل ان النازل صلب وتالم وينشق القول على النازل المولود قبل الدهور المساوى للاب
فى الجوهر فان صح قول نسطور ومعلميه ان مخلصنا بشرى فالويل لنا ان لم يتولى
خلاصنا خالقنا بل جعل خلاصنا الى غيره وسبب نجاتنا والحكم علينا الى مخلوق مثلنا
(والحكم علينا مثلنا)[1] ولم يقول ذلك منا وهذا القول يدخل لنسطور واصحابه فى قول
افلاطن ان الله يسوس الكليات دون الجزييات يعنى انه يتولى سياسة بعض خلقه ويدع ان
يسوس البعض وانه جعل سياسة البعض لبعض الى خلقه وقد صدق على افلاطن من الزمه
ان يكون البارى مجبلا غير جواد اذ عنى ببعض خلقه ولم يعن بالبعض الاخر وخلق
* f. 63, v°. البعض ولم يخلق البعض الاخر * لان من شأن الجواد ان يعم[2] النفع ومن قول الانجيل
ان شعر روسكم معدود كله عند البارى وانه لا يسقط منه واحده الا باذنه وقوله ايضا ان

1. Cette répétition des mots mis entre parenthèse est une faute de copiste. — 2. بعم.

comme le prétend Nestorius, ainsi que Diodore et Théodore, dont l'un serait descendu du ciel, tandis que l'autre serait né de la Vierge, les Pères auraient
* f. 63, r°. dit que celui qui est né avant tous les siècles * est descendu du ciel, s'est incarné et s'est fait homme, que l'homme seul a été crucifié et que l'homme seul a souffert et a été enseveli. Ils n'auraient pas dit que celui qui est descendu du ciel a été crucifié et a souffert, tandis qu'au contraire ils affirment ces deux choses de celui qui est descendu du ciel, qui est né avant les siècles et qui est consubstantiel au Père. S'il était vrai, comme le prétendent Nestorius et ses maîtres, que notre Sauveur n'est qu'un homme, ce serait un malheur pour nous que notre Créateur ne se fût pas chargé de notre salut, mais qu'il en eût confié le soin à un autre, et abandonné l'œuvre de notre Rédemption et de notre jugement à une créature comme nous. La doctrine de Nestorius et de ses partisans rentre dans le système de Platon d'après lequel Dieu gouverne les universaux mais non les parties, c'est-à-dire qu'il se charge du gouvernement d'une partie de ses créatures et abandonne le soin des autres, laissant à des créatures le soin d'une partie de ses œuvres. On reproche justement à Platon que, dans son système, on est obligé d'admettre que le Créateur est l'auteur des choses, mais qu'il n'est pas généreux puisqu'il prend soin d'une partie des créatures et ne s'occupe pas des autres, qu'il en a créé une partie
* f. 63, v°. et n'a pas créé les autres. * Or le concept de générosité exige que ses bienfaits soient étendus à tous les êtres. L'Évangile dit en outre : « Les cheveux de

الله يعطى طاير السماء غذاه وقوته ودليل على بطلان من قال ان الله يسوس الكليات دون الجزييات ويعنى بالاجناس والانواع دون الاشخاص ويفسخ قول من قال انه جعل خلاص العالم الى مخلوق

بل هو تبارك وتعالى المتولى لخلاصنا كما قال داوود النبى الرب مخلصى وقال ايضا مخلصى فى السماء والمستنقذ لنا من السماء ينقذنا من خطيتنا والقاضى عنا دين ابينا آدم والبادل نفسه دوننا وهو ربنا والهنا كما قال بولس الرسول ان المسيح مات وحيي وانبعث كى يكون ربا للاحياء والاموات وهو الفني تمسكن لاجلنا ولسنا الآن نعبد بشر * ولا نسبّح * f. 64, r°.
مخلوقا فان كان الرب واحد كما قال الرسول والايمان واحد فمن عبد بشريا مخلوقا كما فعل نسطور ومعلماه واهل فريقته فقد دخل الى عبادة الاوثان وجحد نعمة الرحمن ورد قول الرسول القايل وانتم عبيد الرب لا للبشر فمن قال ان هاهنا واحد نزل من السماء واخر تالم واخر ولد واخر لم يولد وواحد صلب واخر لم يصلب ولا شك من ان المولود

votre tête sont tous comptés auprès du Créateur, il n'en tombe aucun sans sa permission[1]. » Et ailleurs : « Dieu donne à l'oiseau du ciel la nourriture et la force[2]. » Ce sont là autant de preuves établissant l'inanité du système d'après lequel Dieu gouverne l'ensemble sans les parties, c'est-à-dire les genres et les espèces sans les personnes, et la fausseté de la doctrine d'après laquelle Dieu aurait confié la rédemption du monde à une créature.

C'est Lui (qu'il soit béni et magnifié) qui s'est chargé de notre salut, comme dit David le prophète : « Le Seigneur est mon Sauveur[3] » ; et encore : « Mon Sauveur est dans le ciel et notre Rédempteur vient du ciel pour nous délivrer de notre péché[4]. » Ainsi celui qui acquitte pour nous la dette de notre père Adam, et qui se livre lui-même pour nous, c'est notre Seigneur et notre Dieu. Paul l'Apôtre dit à ce sujet que « le Christ est mort, a vécu et est ressuscité pour qu'il soit le Seigneur des vivants et des morts[5] ; et étant riche, il s'est fait pauvre à cause de nous ». Nous n'adorons donc pas un homme, * et nous ne rendons pas hommage à une créature. Si le Seigneur * f. 64, r°.
est unique, selon la parole de l'Apôtre, la foi est également unique et quiconque adore un homme, simple créature, comme l'ont fait Nestorius et ses deux maîtres et ceux de sa secte, tombe dans l'idolâtrie, renie la grâce du Miséricordieux et contredit cette parole de l'Apôtre : « Vous êtes des serviteurs du Seigneur et non de l'homme. » Que l'on ne dise donc pas « que l'un est descendu du ciel et que l'autre a souffert, que l'un est né et que l'autre n'est pas né, que l'un a été crucifié et que l'autre n'a pas été crucifié », car il n'est pas douteux que celui qui est né de Marie soit le Christ

1. Matth., x, 30; Luc., xii, 7. — 2. Matth., vi, 26; Luc., xii, 24. — 3. Ps. xxiv, 5. — 4. Ps. xviii, 15. — 5. Rom., xiv, 9.

من مريم هو المسيح وهو المصلوب وبهذا يقول كل واحدا واخر نزل لخلاصنا مولود قبل الدهور فلسنا نشك ان المولود قبل الدهور مسيح واحد كما قالت الاباء آنفا

نومن برب واحد يسوع المسيح المولود من الاب قبل الدهور كما قال الرسول لا تقل فى نفسك من صعد الى السماء وانزل المسيح ولا من هبط الى * عمق الجحيم فاصعد * f. 64, v°. المسيح افلا ترى ان الرسول كيف سمى الرسول النازل من السماء مسيحا واذا لم يكن الصاعد من الجحيم هو الكلمة المولود قبل كل الدهور فلم يثق الا ان يكون الصاعد هو الانسان وللانسان فليس هو عندهم المسيح وان كان عندهم مسيحا بالمولود قبل الدهور يسوع المسيح ليس هو مسيح فاذا لم يكن مسيح فلا وجه لقول القايل المسيح نزل من السماء لخلاصنا لان المسيح مولود من مريم ومحدث مخلوق زمنى مربوب وان قالوا المسيح اسم الاله والانسان قيل لهم فقد قال الرسول لا تقل من صعد الى السماء فانزل المسيح فالنازل الآن من السماء اله وانسان ام اله فقط ام انسان فقط فمن قولهم النازل

et qu'il ait été crucifié. C'est ce que tous affirment d'un accord unanime. « Un autre est descendu du ciel pour notre salut »; c'est celui qui est né avant les siècles. Et nous ne doutons pas que celui qui est né avant les siècles ne soit le Christ unique, comme l'ont dit précédemment les Pères.

« Nous croyons en un seul Seigneur Jésus-Christ, né du Père avant les siècles. » L'Apôtre dit à ce sujet : « Ne dis pas en toi-même : Qui est monté au ciel pour en faire descendre le Christ? pas plus que : Qui est descendu dans * f. 64, v°. * les profondeurs de l'enfer pour en faire monter le Christ [1]? » Ne voyez-vous pas que l'Apôtre donne le nom de Christ à celui qui est descendu du ciel? Si donc celui qui monte de l'enfer n'est pas le Verbe né avant tous les siècles, la seule conclusion ferme est qu'il n'est qu'un homme et rien de plus, et ce n'est point là leur Christ; si d'autre part ils considèrent comme le Christ celui qui est né avant les siècles, Jésus-Christ ne serait pas le Christ, et, s'il n'est pas le Christ, il n'y a aucun sens dans cette parole : « Le Christ est descendu du ciel pour notre salut »; car le Christ, dans cette hypothèse, est né de Marie, il a eu un commencement, il a été créé dans le temps et il est subordonné. S'ils disent que le nom de Christ appartient à Dieu et à l'homme, nous leur répondons que l'Apôtre a dit : « Qui est monté au ciel et en a fait descendre le Christ? » Or celui qui descend du ciel est à la fois Dieu et homme, ou Dieu seulement, ou homme seulement. Ils disent qu'il est Dieu seulement. Nous leur faisons alors l'objection suivante : Si celui qui est descendu du ciel est Dieu seulement, Paul lui a néanmoins donné le nom

1. Rom., x, 6, 7.

اله فقط يقال لهم فاذا كان النازل الها فقط فقد سماه بولس مسيحا فلم لا يتبعوا الرسول فى
تسمية النازل من السماء مسيحا ويتبعونه * ايضا فى تسمية الصاعد من الجحيم مسيحا وانما * f. 65, r°.
تحتال النسطورية ليزول عنهم الاقرار بمسيحين وليس الى ذلك سبيل فهيهات ان يلج
الجمل فى سم[1] الخياط هاهنا وعالم الله تبارك نازل من السماء قد سماه بولس مسيحا
وسماه المعلمون مسيحا وقال يوحنا فم الذهب فى رسالته الى الميناء فلهذا هبط المسيح من
السموات كلها واتى لخلاصنا فاى بيان ابين من هذه واى برهان اوضح من هذا وهاهنا على
زعمهم مولود من مريم وهذا ابن داوود ابن ابراهيم وهو صلب وتالم ولطم وقبر فان كان
مسيح فقد ثبت ان هاهنا مسيحين واذ لم يكون مسيح فالمسيح اذن لم تلده مريم ولا
تألم عنا فان قالوا صلب بما هو انسان قيل لهم ما تعنون بقولكم صلب بما هو انسان
أتريدون ان الاله صلب بما هو انسان ومات الاله من حيث هو انسان أتريدون ان
الانسان مات من حيث هو انسان واتقوا اهل الحق وتبغضوا نحلة نسطور وان قالوا * f. 65, v°.
صلب الابسان بما هو انسان بان جهلهم فان قالوا صلب المسيح بما هو انسان فنسكت

1. سمو.

de Christ; pourquoi ne suivent-ils pas l'Apôtre quand il appelle Christ celui
qui est descendu du ciel, tandis qu'ils le suivent * quand il donne le nom de * f. 65, r°.
Christ à celui qui monte de l'enfer? Les Nestoriens ne font que chercher des
échappatoires pour ne pas parler de deux Christs, mais ils ne peuvent y
réussir. Prenons garde qu'en cette occasion le chameau ne pénètre dans
le chas de l'aiguille. On sait que Dieu (qu'il soit béni) est descendu du
ciel, que Paul l'a appelé Christ et que les Docteurs lui ont donné le même
nom. Ainsi Jean Chrysostome dit dans sa lettre à *Al-Mînâ* (Mennas?) : « C'est
la raison pour laquelle le Christ est descendu du plus haut des cieux et est
venu pour nous sauver. » Y a-t-il une explication plus claire et une preuve
plus évidente que celle-là? Dans leur hypothèse, celui qui est né de Marie,
qui est fils de David et fils d'Abraham, a été crucifié, a souffert, a été souffleté
et a été enseveli. S'il est Christ, il est établi dans ce cas qu'il y a deux Christs.
S'il n'est pas Christ, le Christ n'a pas été enfanté par Marie et n'a pas
souffert pour nous. Quand ils font observer que le Christ a été crucifié
comme homme nous leur demandons : « Que signifient ces paroles : « il a été
« crucifié comme homme? » Voulez-vous dire que Dieu a été crucifié comme
homme et que Dieu est mort comme homme, ou bien voulez-vous dire que
* l'homme est mort en tant qu'homme? » Que ceux qui cherchent la vérité f. 65, v°.
prennent garde et se prémunissent contre la secte de Nestorius : quand ses
partisans disent que l'homme a été crucifié en tant qu'homme, ils font preuve
d'absurdité. S'ils insistent en disant : « Le Christ a été crucifié en tant

قيل لهم صلب المسيح الذى هو انسان او هو الذى بزعمكم اله وانسان وان قالوا صلب
الذى هو اله وانسان بما هو انسان قيل لهم قد رددتم القول الى شى واحد هو لكم
صلب المعنى الذى هو اله وانسان بما هو انسان فذلك المعنى من حيث هو واحد لا
اثنان هل هو مسيح او غير مسيح فان كان مسيح فقد صلب الاله والانسان وان كان غير
مسيح فلم يصلب المسيح ويلزمكم ان تجيبونا عن قولكم لفظة مسيح يدل على اله
وانسان هل المعنى المسمى الها وانسانا جوهرا او عرض فان كان بعينه المعنى جوهرا فقد
صار المسيح جوهرا لا جوهرين وان كان المعنى عرضا فالمسيح عرض فهذا ما لا تجيبون
اليه لانكم * قد قلتم لنا ان المسيح اله وانسان فاشرتم الى مسمى لا الى مسمين ولا بد من * f. 66, r°.
ان يكون المعنى المسمى جوهرا او عرض وهذا ما لا سبيل الى العدول عنه الاباء لا حاجة
الى القول ان المسيح جوهر لا جوهران والا فقولوا صلب المعنيين الذين هما اله وانسان
بما هما انسان وهذه عبارة كل لفظة منها محال لانكم لا تعلموا انه لا بد للاسماء من
مطابقة المعانى مهنا قلنا لكم قد عرفنا ما معنى قولكم مسيحا وهو اله وانسان فخبرونا

qu'homme et nous n'ajoutons rien », nous leur demandons : « Est-ce le Christ qui est homme ou celui qui, dans votre hypothèse, est Dieu et homme, qui a été crucifié? » S'ils répondent que c'est celui qui est Dieu et homme, mais qu'il a été crucifié en tant qu'homme, nous leur faisons l'observation suivante : Vous rapportez le mot « a été crucifié » à un sujet unique qui est Dieu et homme, mais seulement en tant qu'homme. Sur quoi vous fondez-vous pour lui donner le sens d'un sujet unique au lieu de deux sujets? Est-il Christ ou non Christ? S'il est Christ, celui qui est Dieu et homme a été crucifié; s'il n'est pas Christ, le Christ n'a pas été crucifié. Vous devez nous donner un éclaircissement au sujet de votre assertion d'après laquelle le mot Christ signifie Dieu et homme. Le concept qui dénote à la fois la divinité et l'humanité est-il substance ou accident? S'il est en lui-même substance, il en résulte que le Christ est une substance unique et non deux substances. Si au contraire ce concept est accident, le Christ n'est qu'un accident. Voilà
* f. 66, r°. un argument auquel vous ne pouvez répondre, car * vous nous avez dit que le Christ est Dieu et homme et vous n'avez désigné qu'un sujet et non deux. Il faut nécessairement que le sujet désigné soit substance ou accident; il n'y a pas moyen d'échapper à cette alternative. Aussi les Pères n'avaient pas besoin de dire que le Christ est une seule substance et non deux. S'il en était autrement vous devriez dire : Les deux êtres qui sont Dieu et homme ont été crucifiés en tant qu'homme. C'est là une explication dont chaque terme est absurde, car vous ne vous rendez pas compte que les mots doivent

اليس كل واحد من الاله والانسان جوهرا وبهذا وجب عندكم ان المسمى مسيح جوهرين فمن قولهم نعم يقال لهم فانا نقول انا ندع الاسم ونسل عن المعانى فاختاروا ما احببتم اما ان تقولون المعنى الذى هو اله وانسان صلب بما هو انسان فيكون المسيح معنى واحد لا معنيان او تقولون المعنيان اللذان هما اله وانسان * صلبا بما هو انسان فلا تصح هذه * f. 66, v°.
العبارة فاما العبارة الاولى فيلزمكم ان تخبرونا عن الواحد اهو جوهرا او عرضا من حيث هو واحد واذا لم يكن عرضا فهو أذن جوهر وهذا هو ما هو اوضح من الشمس فازيلوا عن نفوسكم المغالطة بالاسماء فانظروا فى المعانى والتسميات التى عنها تبحث الفلاسفة والمتكلمون والنحويون

فاذا كان الان ما قلناه فى هذا الباب واضحا وكان قد بان خطا القايلين بان المسيح جوهران والقايلين بان المصلوب ليس هو النازل من السماء لخلاصنا وان اخر لم ينزل من السماء وانما ولد من امراة خلصنا وهولاء هم نسطور وتيدروس ودودريوس معلماه ولاون

s'adapter servilement aux concepts. Nous vous disons donc : « Nous connaissons le sens dans lequel vous prenez le mot Christ : il veut dire Dieu et homme. Mais dites-nous : chacun des deux concepts Dieu et homme ne signifie-t-il pas la substance? Vous devez donc reconnaître deux substances dans celui que vous appelez Christ. » S'ils répondent affirmativement, nous leur disons : « Nous laissons de côté le nom pour nous occuper du sens. Choisissez donc le sens que vous voudrez; ou bien vous adopterez le sens d'après lequel le Christ est Dieu et homme et a été crucifié comme homme et il n'y aura dans le Christ qu'un concept et non deux; ou bien vous direz que les deux substances, Dieu et l'homme, * ont été crucifiées en tant * f. 66, v°.
qu'homme. Cette dernière explication est fausse. Dans la première explication, vous devez nous dire si celui qui est un est substance ou accident dans ce qui constitue son unité. S'il n'est pas accident, il doit être entendu comme substance; c'est plus clair que le soleil. Cessez donc de sophistiquer sur les mots, et considérez quelle en est la signification et quelle en est la valeur nominale d'après les recherches des philosophes, des rhéteurs et des grammairiens. »

Si ce que nous avons dit dans ce chapitre est clairement démontré, il en résulte que ceux qui disent qu'il y a deux substances dans le Christ sont dans l'erreur, de même que ceux qui prétendent que le crucifié n'est pas descendu du ciel pour notre salut, mais que ce fut un autre qui ne descendit pas du ciel mais naquit d'une femme, qui fut l'auteur de notre salut. Tels sont Nestorius, Tidros (Théodore) et Dodrios (Diodore), ses maîtres, Léon,

اسقف رومية وايا اسقف[1] الرها وتاودويطس اسقف قيرس وباسيليوس وديواليوس واشياعهم
* f. 67, r°. بان هولاء فان كانوا يظهرون الخلاف على نسطور ويتبرون * منه باللفظ فانهم له موافقون
بالعقد والراى وسيبين لكم الاب ما قاله نسطور مما به تبرأ منه معلموا البيعة ونسطر لكم
الفاظه وندل على مواضعها ونريكم موافقة لاون واصحابه له لتعلمون عدول من عدل عن
هذه الامانة وثبوت من اقام على الايمان بها والاقرار بصحتها وسلامة معانيها من اراء اهل
البدع والشنع وان لاون واهل مقالته قد كانوا موافقين لنسطور وشيعته الا ان الخوف منعهم
من اظهار ما كانوا يعتقدونه فعتملوا الحيل فى اظهاره على غير لسان نسطور وناضلوا عنه
واعتبروا وعاندوا اهل الحق وتبروا منه ولحقوا بصاحبه

قال قورلس فى رسالته الى سركلس كان رجلا يقال له دودريوس محاربا لروح القدس
* f. 67, v°. فرح عن ذلك وخالط جماعة الارثدكسية * فلما راى مقدونيوس سقط من مرض اخر
وكتب يقاوم المسيح ويقول ان الابن المولود من زرع داوود النبى وهو الذى فقط من
العذرى وانه غير الابن المولود من الاب بالحقيقة وكان يقول ان المولود الوحيد الذى

1. واسقف.

évêque de Rome, Ibas, évêque de Roha (Édesse), Théodoret, évêque de Cyr, Basile, Dialios et leurs partisans. Ces derniers, tout en faisant montre de
* f. 67, r°. divergences avec Nestorius en l'anathématisant * en paroles, sont d'accord avec lui pour le fond et la manière de penser. Les Pères vous feront comprendre quelles sont les propositions de Nestorius opposées à la doctrine des Docteurs de l'Église. Nous allons vous expliquer ses maximes et vous indiquer les lieux où elles se trouvent. Nous vous montrerons en quoi Léon et ses partisans sont d'accord avec lui pour que vous connaissiez l'égarement de ceux qui s'écartent de cette foi et la constance de ceux qui lui sont fidèles, et qui reconnaissent que cette foi est véritable et à l'abri des erreurs des hérétiques et des impies. Vous verrez ainsi que Léon et ses partisans étaient favorables à Nestorius et à ses sectateurs, mais que la crainte les a empêchés de manifester le fond de leur pensée. Ils usèrent d'artifice en employant une autre terminologie que Nestorius, mais ils prirent sa défense et eurent pour lui toutes sortes d'égards, tandis qu'ils faisaient de l'opposition aux partisans de la vraie doctrine, la repoussaient et persécutaient son défenseur.

Qourillos (Cyrille) dit à ce sujet dans sa lettre à Successus (*Serkillos*) : « Il y avait un homme appelé Dodrios (Diodore), qui attaqua l'Esprit saint. Il
* f. 67, v°. renonça à cette erreur et rentra en communion avec l'église orthodoxe. * Ce que voyant, Macédonius tomba dans un autre mal : il écrivit contre le Christ,

1. Migne, *P. G.*, t. LXXVII, col. 228.

ولد من الله الاب هو الابن ويسمى المسيح ابنا كانه انما ينعم عليه بهذا الاسم كما يقول
ويسمى المولود من مريم ابنا لانه اتحد مع الابن الحقيقى وانه لم يتحد كما نظن نحن
لكن بالمشية والكرامة وان نسطور صار لهذا تلميذا بكفره الذى اظلمه واظهر انه يعتقد
مسيحا واحدا وابا واحدا وربا واحدا وهو يفرق الغير مفترق ويجعله اثنان اذ يقول ان
الانسان انما انضاف الى اللاهوت بالاسم فقط وبالمجد والكرامة فاما تيودرس ونسطورس
فكانا يقولان ان الذى ولدته مريم ليس هو اله ولا ابن حقيقى وكانوا * يضيفوا اليه الالام * f. 68, r°.
بزعمهم يفرقونه من الله الكلمة ولكيلا يقولوا بزعمهم ان الله (الاله)[1] تالم فهذا ارا اوليك
الردية ومعرفتهم الكاذبة وانه لا يجب ان يسمى المسيح وحده كلمة الله ليلا يلحقه الالام[2]
فقد دل الان قول هذا المعلم ان نسطور كان لا يقول ان ابن الله تالم وانه كان
يضيف الالام الى الابن المولود من مريم ليس هو الابن الحقيقى وانما هو ابنا بالنعمة
والكرامة وهذا بعينه هو قول لاوون (و)مجمع خلقدونية حرفا بحرف لم يعاذروا منه شى

1. Sic in Ms. — 2. Le Ms ajoute ici زعمهم.

prétendant que le Fils né de la race de David le prophète, n'est que le Fils de la Vierge et n'est pas le Fils né véritablement du Père. Il ajoutait que celui qui est né de Dieu le Père est le Fils unique tandis que le nom de Fils est donné au Christ uniquement à titre gracieux. Ainsi il dit que celui qui est né de Marie est appelé Fils à cause de son union avec le véritable Fils; que cette union n'est pas telle que nous la supposons mais qu'elle n'existe que dans la volonté et à titre honorifique. Nestorius fut le disciple de cet homme et il adopta son hérésie en l'aggravant. Tout en simulant la foi en un seul Christ unique, en un seul Père et en un seul Seigneur, il séparait ce qui est indivisible et il affirmait deux Christs en disant que la divinité n'était attribuée à l'homme que de nom pour la gloire et l'honneur. Tiodoros (Théodore) et Nestoros (Nestorius) étaient tous les deux d'accord pour dire que celui qui est né de Marie n'est pas Dieu ni véritable Fils de Dieu. * Ils lui attribuaient les * f. 68, r°.
souffrances, voulant ainsi le distinguer de Dieu le Verbe et éviter de dire que Dieu a souffert. Telles sont les idées de ces hommes pervers et telle est leur doctrine mensongère. On ne devait pas d'après eux donner au Christ pris séparément le nom de Verbe de Dieu, de peur d'attribuer au Verbe les souffrances. Il résulte des termes qu'emploie ce Docteur que Nestorius ne disait pas que le Fils de Dieu a souffert, mais qu'il attribuait les souffrances au Fils né de Marie, qui n'est pas le véritable Fils de Dieu, mais qui est ainsi nommé à titre gracieux et honorifique. C'est à la lettre ce que professent Léon et le concile de Chalcédoine. Ils ne peuvent alléguer aucune excuse. Il nous suffit d'avoir à cet égard le témoignage d'un autre docteur qui affirme

وكفى بهم شهادة المعلم غيره بموافقتهم لهولاء الذين اراوهم فاسدة ردية وافكارهم مظلمة

قال نسطور فى الفصل السادس عند تجسده الطاهر الذى جعله واحدا معه وقال ان
* f. 68. v°. هذا يسوع الذى تجسد لم يغير جسده الى طبيعة اللاهوت لكنه سكن * انسان وقال
لاوون فى رسالته الى ابلانيانيوس الحكمة بنت لها بيتاً الذى هو ان الحكمة تجسدت
وحلت فينا فى الجسد الذى اخذه من الانسان وصيّره ذا نفس بروح القدس حيا ناطقا
وقد وافق الان لاوون نسطور فى اتحاد المسيح وزعما جميعا ان المسيح سكن فى
انسان وقال قيرلوس فى الحرم الخامس اختزى ان يقول ان المسيح انسان سكنه الله بل
صار اله حقيقى تجسد وشارك اللحم والدم فليكن ملعونا فالحرم الخامس الذى ذكرناه له
لازم وسيرتكم ايضا اتفاق قولهما فيما بعد التجسد

فقال نسطور فى الفصل السادس عشر لم يفترق الله من الذى حل فيه فلهذا السبب
اشلبه كرامة الذى لم يفارقه انا افرق الطبايع واسجد للذى لم يفارقه وقال لاوون كل
واحد من الطبيعتين احفظها بفعلها وحدها كما ان فعل الله جل وعز لم يتضيع الى

leur accord avec ceux dont les opinions sont corrompues et mauvaises et dont les pensées sont perverses.

Nestorius dit au chapitre VI où il traite de l'Incarnation très pure qui, affirme-t-il, est spéciale au Christ seul : « Jésus qui s'est incarné n'a pas
* f. 68. v°. transformé son corps en la nature divine, mais il a habité * dans l'homme. » Léon de son côté dit dans sa lettre à Ablanianios (Flavien) : « La Sagesse s'est bâti une maison, c'est-à-dire qu'elle s'est incarnée et est descendue parmi nous dans le corps qu'elle a pris à l'homme, auquel elle a communiqué une âme par l'opération du Saint-Esprit, et en même temps la vie et la raison[1]. » Léon est donc d'accord avec Nestorius au sujet de la manière dont l'union s'est faite dans le Christ : Tous les deux sont d'avis que le Christ a habité dans l'homme. Or Kyrillos (Cyrille) dit dans son cinquième anathème : « Qu'il soit confondu celui qui dit que le Christ est un homme en qui Dieu habite, tandis qu'il est véritablement Dieu qui s'est incarné et a pris la chair et le sang. Que celui-là soit maudit[2]. » Dans ce même cinquième anathème que nous venons de citer il ajoute : « Il faut que, dans votre langage, vous associiez les deux natures après l'Incarnation. »

Nestorius dit dans son chapitre seizième : « Dieu n'est pas séparé de celui en qui il est descendu; c'est pourquoi il orne de gloire celui dont il ne se sépare pas. Pour moi je sépare les natures et j'adore celui dont Dieu ne se sépare pas[3]. » Léon dit à son tour : « Je conserve chacune des deux natures et j'attribue à chacune ses opérations propres selon la disposition du Dieu glorieux

1. *P. L.*, t. LIV, col. 763. — 2. Labbe, *Conciles*, t. III, col. 407-410. — 3. *Ibid.*, 523 C.

* f. 69, r°. * شبه العبد وقال فالكلمة تفعل ما لا يضاف الى الكلمة والجسد يتمم ما الجسد فالواحد
يفعل العجايب والاخر يصبر على الالام وهاهنا صرح لاوون بقول الشميساطى وزاد على
نسطور لان نسطور لم يجسر على ان يقول انهما اثنان واحد يفعل العجايب والاخر صبر
على الالام وانما يقول ان المسيح الواحد هو الفاعل العجايب ويحتمل الالم ويدلك على
صحة ما قلناه ما قاله قورلس فى الحرم الثانى هو اله وانسان معا لسنا نفرقه الى انسان نرى
على حدته والكلمة على حدة كانتا نظن هما اثنين وقال من فرق احوال المسيح فبعض
ينسبها الى انسان وبعض ينسبها بصنفها الى الكلمة التى من الله على حدتها فليكن محروما
وقال نسطور فى الفصل السادس هذا يسوع الذى اقامه الله يعنى الظاهر الذى راوه
* f. 69, v°. بعيونهم الذى صلبه على الخشبة الذى جسه * توما بيده الذى نادى التلاميذ وقال لهم
جسونى لتروا انه لا يكون عظما ولحم للروح كما ترون وقال لاوون هذا يسوع الذى
صلبوه والذى اقامه الله هذا هو البين الظاهر تعرفونه وترونه يعنون البشر الذى سمروه
الخشبة والذى جسه توما بيده هو هو ايضا ليس الموت للاهوت الذى كان فيه المسيح ثالثة

et puissant qui n'a pas été absorbé * dans la forme du serviteur. » Il dit * f. 69, r°.
encore : « Le Verbe fait ce qui convient[1] au Verbe et le corps accomplit ce qui lui est propre : l'un opère les miracles et l'autre endure les souffrances[2]. » Dans ce passage, Léon donne manifestement dans l'erreur du Samosate. Il va même plus loin que Nestorius, car Nestorius n'a pas osé dire qu'ils sont deux : l'un qui accomplit les miracles, l'autre qui subit les souffrances. Il se contente de dire que c'est le Christ unique qui fait les miracles et endure les souffrances, et, au second anathème, Cyrille témoigne de la vérité de ce que nous avons dit : « Il est Dieu et homme tout ensemble[3] », nous ne le divisons pas en l'homme que nous voyons, séparé du Verbe dont nous voyons l'action, comme si nous pensions qu'ils sont deux. Il ajoute : « Quiconque divise les conditions du Christ et les attribue séparément, d'après leur degré, les unes à l'homme et les autres au Verbe divin, qu'il soit anathème[4] ! » Nestorius, de son côté, dit au chapitre VIe : « Ce Jésus que Dieu a ressuscité, c'est-à-dire celui qui a paru, qu'ils ont vu de leurs yeux, qui a été crucifié sur le bois (de la croix), que Thomas a touché * de sa main, qui a * f. 69, v°.
appelé ses disciples et leur a dit : Touchez-moi et considérez qu'un esprit n'a ni os ni chair, comme vous voyez que j'en ai. » Léon dit sur le même sujet : « Ce Jésus qu'ils ont crucifié et que Dieu a ressuscité, est le signe évident que vous reconnaissez et que vous voyez ; c'est-à-dire l'homme qu'ils ont crucifié sur le bois, que Thomas a touché de sa main. C'est lui, c'est l'homme, car la mort dans laquelle le Christ est resté pendant trois jours

1. « ne convient pas ». Ms. — 2. *P. L.*, t. LIV, col. 767. — 3. Labbe, *Conciles*, t. III, 407 D. — 4. *Ib.*, 407 E.

ايام لكن الجسد هو هذا جسد المسيح الذى خلقه الروح فى البطن هو الذى سمرنا بالمسامير ولاوون ايضا فهو مقيم على هذا فى كل وقت يقر بان الطبايع غير مفرقة الذى صارت واحدة فى كرامة اللاهوت

وقال قرلوس فى الحرم الثانى عشر ليس يكون انسانا يصير بكر الموتى الا الكلمة التى هى بكر الموتى الا الكلمة التى هى من الله التى احتمل الصلب وذاق الموت من اجلنا بل هو رب المجد تالم من اجلنا * على ما فى الكتب لكن اصحاب كلام الطمث * f. 70, r°. يريدون يدخلون فى الامانة انسانا شبه الناس كلهم فيقولون انه احتمل عنا الصلب فلهذا كتبت الحرم ليبين كفرهم افرايت الآن موافقة لاوون لنسطور حرفا بحرف وعدله من قول فولوس ودوسه الحرم الذى وضعوها هذا مع تعظيمه له وايثاره قوله على كل قول وانما استشهدنا باقاويل فولوس المغبوط ليبين الاوون واصحابه مخالفته وموافقته لنسطور وان الامور الذى لها قطع نسطور والاقاويل الذى من اجلها اطرح هى بعينها التى قال بها لاوون ولان لاون نفسه ايضا فى رسالته امرنا بالاقتدا بفولوس

n'était pas pour la divinité, mais c'est le corps du Christ, ce corps que l'Esprit saint a créé dans le sein (de la Vierge), que nous avons transpercé de clous.» Léon, qui s'en tient constamment à cette distinction, affirme néanmoins que les deux natures ne sont pas séparées, mais qu'elles ne font qu'un seul sujet auquel on attribue les honneurs divins.

Cyrille dit au contraire dans son douzième anathème[1] : « Ce n'est pas un homme, mais c'est le Verbe qui est le premier-né d'entre les morts; c'est le Verbe de Dieu qui a subi la croix et qui a goûté la mort à cause de nous, lui qui est le Roi de gloire a souffert pour nous * selon les Écritures. Mais * f. 70 r°. ceux qui tiennent un langage corrompu veulent introduire dans la profession de foi un homme semblable à tous les autres hommes, et ils disent que c'est lui qui a enduré la croix pour nous. C'est pourquoi nous avons porté contre eux l'anathème afin que leur infidélité devienne notoire. » Ne voyez-vous pas maintenant que Léon est, mot pour mot, d'accord avec Nestorius, et qu'il s'écarte de la doctrine de Paul? Ne le voyez-vous pas fouler aux pieds l'anathème porté [par les Pères] tout en exaltant Nestorius et en plaçant son langage au-dessus de tout autre; et nous nous autorisons des paroles du bienheureux Paul pour démontrer à Léon et à ses partisans qu'ils sont en contradiction avec la vraie doctrine, qu'ils sont d'accord avec Nestorius et que les choses pour lesquelles Nestorius a été excommunié et les paroles pour lesquelles il a été rejeté de l'église, sont contenues en substance dans le discours et les écrits de Léon. Or Léon lui-même nous ordonne dans sa lettre de nous conformer à Paul[2].

1. Cf. Labbe, *Conciles*, t. III, col. 410. — 2. Éth. : « à la formule de Cyrille ».

وسناتى الان باقاويل المعلمين القدماء ليرى نسطور واهل نحلته ولاون واتباعه كيف
اطرحوا الامانة * الصحيحة وخالفوا جميع ما عليه اهل النصرانية ووافقوا اليهود فيما يقولونه * f. 70, v°.
فى المسيح ليكون ذلك تنبيها لهولاء القوام الذين لم يقفوا على ما يعتقدونه رووسايهم
ويقولونه عظماوهم

قال اغناطيوس فى رسالته الى اهل اسمرنا وانتم ايضا ثابتين كملا بربنا الذى من زرع
داوود بالجسد وهو ابن الله الحقيقى بمشية الله وقوته ولد بالحقيقة من عذرى وعمد من
يوحنا لكى يتم البر كله على عهد بلاطس البنطى صلب من اجلنا فى الجسد وقال ايضا
فى رسالته الى اهل انطاكية ومن اعترف الآن بالمسيح ولم يقر انه بن الله خالق العالم
لا ابن اخر ويعدل عما بشر به الناموس والانبياء فهذا هو هيكل لابليس وقال فى رسالته
الى اهل رومية فليعط لى ان اكون متشبها بآلام الهى وليعط لى ان * اكون معلما لالم * f. 70bis r°.
الهى وقال فى رسالته لاهل طرسوس كيف يكون الانسان يسمع من الله انه[1] يجلس عن

1. Ms. انه لم يجلس, l'introduction de la négation est évidemment une faute de copiste.

Nous arrivons maintenant aux maximes des anciens docteurs. Nous allons montrer comment Nestorius et ses sectateurs, aussi bien que Léon et ceux de son parti, ont rejeté la vraie foi * et ont contredit ce que les peuples chré- * f. 70, v°.
tiens ont le plus à cœur et ont au contraire parlé du Christ de la même manière que les Juifs. Que ce soit un avertissement pour les personnes qui ne sont pas encore informées de ce que croient leurs supérieurs et à ce qu'enseignent leurs docteurs.

Ignace dit dans sa lettre aux habitants de Smyrne : « Quant à vous qui avez une foi ferme et parfaite dans Notre Seigneur qui est de la race de David selon la chair, et en même temps le véritable Fils de Dieu par la volonté et la puissance de Dieu, qui est né véritablement de la Vierge; qui a été baptisé par Jean pour accomplir toute la justice; qui, à cause de nous, a été crucifié dans son corps sous Ponce Pilate[1]. » Il dit encore dans sa lettre aux habitants d'Antioche : « Celui qui reconnaît le Christ, mais ne croit pas qu'il est le Fils de Dieu, le Créateur du monde, en dehors duquel il n'y a pas d'autre Fils (de Dieu), et s'écarte de ce qu'ont prédit de lui la loi et les prophètes, est le temple du démon[2]. » Il écrit d'autre part dans sa lettre aux Romains : « Qu'il me soit donné d'être conformé aux souffrances de mon Dieu, et puissé-je * ensei- * f. 70bis r°.
gner les souffrances de mon Dieu[3] ! » Il s'exprime ainsi dans sa lettre aux habitants de Tarse : « Comment se pourrait-il qu'un homme entendît de la bouche de Dieu : Assieds-toi à ma droite, et comment pourrait-il dire lui-même :

1. Cité *P. O.*, t. III, p. 184. — 2. *Ibid.* — 3. *P. G.*, t. V, col. 693.

يمينى وكيف يقول انى من قبل أن يكون ابراهيم انا لم ازل وكما قال ايضا يا ابتى مجدنى بالمجد الذى لم يزل لى عندك قبل ان يكون العالم

وقال اغريغوريوس التاولوغس فى رسالته الى قلنديوس من قال ان مريم لم تلد الله فهو غريبا من الله بالكلية وليس هو معدود معنا ومن قال ان الانسان خلق ثم حله الله فليكون ملعونا ومن يقول بابنين واحد من الله الاب واخر من أمه العذرى فليسقط من البنوة الذى وعد بها المومنين وقال ايضا من ذا الذى لا يعلم ان المولود الوحيد الذى لم يزل منذ البدى والى الابد اتى الى العالم بسبب خلاص البشر الذى لا اول له ولدته مريم العذرى تجسد لكى يغير جسد تواضعنا الى جسد * مجده والغير متألم اتى فاسلم *f. 70bis, v°. نفسه للالام الى ان خلص جميع البشر من الالام وقال باسيليوس فى ميمره الذى وضعه من اجل الشكر [1] صرنا غربا بالخطية من الله خالقنا لكن بدم الابن الوحيد نجانا من العبودية المرة ودعانا الى الحرية وقال اغريغوريوس اخوه فى كتابه الذى وضعه فى تفسير الطوبا اى شيء احقر من صورة العبد عند الملك حتى يتواضع ويصير عبدا ويخالط طبيعتنا المسكينة

Avant qu'Abraham fût né, je n'ai pas cessé d'être? De même qu'il dit dans une autre circonstance : Mon Père, glorifie-moi de la même gloire que j'ai eue en toi avant que le monde fût [1]. »

Grégoire le Théologien écrit de son côté dans sa lettre à Clédonios : « Quiconque dit que Marie n'a pas enfanté Dieu, est complètement séparé de Dieu et n'est pas compté avec nous. Quiconque dit que l'homme a été créé d'abord et qu'ensuite Dieu est descendu en lui, qu'il soit maudit! Quiconque dit qu'il y a deux Fils, l'un né de Dieu le Père, l'autre de la Vierge Mère, qu'il soit privé de la qualité d'enfant de Dieu qui a été promise aux Fidèles [2]. » Il dit ailleurs : « Qui donc ignore que le Fils unique, qui a toujours été dès le commencement et sera éternellement, est venu dans le monde pour sauver les hommes; lui qui n'a pas de commencement, qui est né de Marie la Vierge et *f. 70bis, v°. s'est incarné pour transformer le corps de notre bassesse selon son corps * glorieux. Lui l'impassible, est venu et s'est livré aux souffrances pour sauver des souffrances tous les hommes. » Basile dit également dans son homélie sur l'eucharistie : « Le péché nous avait éloignés de Dieu notre Créateur, mais il nous a sauvés de la servitude amère par le sang du Fils unique, et il nous a appelés à la liberté [3]. » Grégoire son frère s'exprime ainsi dans le livre où il explique les Béatitudes : « Qu'y a-t-il de plus abject que l'extérieur d'un esclave auprès du roi, aussi longtemps qu'il reste dans l'avilissement et la servitude? Mais par sa volonté le Roi des Rois s'est mêlé à notre pauvre nature, le Seigneur des Seigneurs a revêtu la forme de l'esclave; le Souverain Juge s'est assujetti aux

1. *P. G.*, t. V, col. 893. — 2. *P. G.*, t. XXXVII, col. 177-180. — 3. Cf. *P. G.*, t. XXXI, col. 217. Cf. *P. O.*, t. III, p. 191.

بمشيته ملك الملوك ورب الارباب لبس صورة عبد ديان الكل صار تحت سلطان
سلاطين الارض حتى انه يعطيهم الجزية رب الخليقة كلها جعلوه فى مغارة ماسك الكل لم
يجد موضعا ينزله لكنهم جعلوه فى مذود البهايم الطاهر الغير فاسد قبل اوساخ طبيعة البشر
وكل حال * سار فى المسكنة ملك السماء والارض حي ذاق الموت من اجلنا والديان * f. 71, r°.
حكم عليه الانسان ارايتم مقدار المسكنة الذى لبسها بارادته الحى ذاق الموت من اجلنا
ديان الكل حكم عليه انسانا بسببنا وحيات كل الارض صار تحت قضية حاكم ارضى رب
القوات السمايية لم يطرح فى ايدى يمسكونه هذا فنال المسكنة الذى فعلها رب الكل
وقال افروسيوس الاسقف فان كانوا يصدقونى فليصدقوا الرسول بولس القايل انه لما كملت
الازمان بعث الله ابنه فكان من امراة وصار تحت الناموس انما يعنى ابنه وليس هو واحد من
الجماعة ليس هو واحد مثل كل احد لكنه ابنه المولود منه ميلادا ازليا غير محدودا فان هذا
من بعد صار من امراة من اجل الجسد الذى صار تحت الناموس من اجل حفظ الناموس
* وقال اغريغوريوس التاولوغس فى ميمرة الذى وضعه يعقا[1] الرسول المتوجه من قبل * f. 71, v°.

1. يعط.

Puissances de la terre et leur a payé le tribut; le Maître de la création tout entière a été couché dans une crèche; Celui qui contient tout n'a pas trouvé de lieu pour y descendre, mais on le mit dans un abri pour les animaux; le Pur, en qui il n'y a point de souillure, a pris les souillures de la nature humaine,* et il a vécu constamment dans la pauvreté, lui qui est le Roi du ciel * f. 71, r°.
et de la terre; le Vivant a goûté la mort à cause de nous, et le Juge a été jugé par l'homme. Avez-vous compris la grandeur de la misère dont il s'est revêtu de son plein gré : le Vivant a goûté la mort pour nous; le souverain Juge a été jugé par l'homme à cause de nous; celui qui est la vie de toute la terre s'est soumis à la juridiction d'un juge terrestre; lui qui est le Maître des Puissances célestes, pourquoi a-t-il été livré à ceux qui mirent la main sur lui? Il a eu la pauvreté en partage, lui qui a créé le monde et qui est le Maître de tout. »

L'évêque Ambroise (*Aphrosios*) dit à son tour[1] : « S'ils ajoutent foi à mes paroles, ils doivent croire aussi l'Apôtre Paul qui affirme que lorsque les temps furent accomplis, Dieu envoya son Fils qui fut enfanté par la femme et fut assujetti à la loi. Il n'a voulu parler que de son Fils, non un entre plusieurs, non un Fils comme un autre, mais son Fils engendré éternellement par lui, non borné. C'est ce Fils qui plus tard fut enfanté corporellement par la femme et qui a été assujetti à la loi parce qu'il l'a observée. »

* Grégoire le Théologien s'exprime ainsi dans une de ses homélies : * f. 71, v°.
« L'envoyé qui se présente de la part de l'empereur pour conquérir (?) une

1. *De fide*, I, 14. *P. L.*, t. XVI, col. 550.

الملك ليكسب المدينة ولم يمتنع ان يعطى الجزية لكنه ادى عنه وعن بطرس الكريم الجليل الذى من تلاميذه الاستار[1] يعلمنا بهذا ان نتواضع فى كل امر صار انسانا من اجلنا واخذ صورة العبد بسبب خطايانا واتوا به الى الموت وهذه كلها عملها المخلص وهو يقدر يحيينا بمشيته فقط لانه الله

قال يوحنا فم الذهب فى كتابه الثالث فى تفسير الخليقة يبين ان المسيح رب الخليقة كلها يوحنا يبشر بهذا ويقول ان الكل منه كان ومن دونه لم يكن شيأ مما كان الى قوله ولو لم يكن رب الماء لما اقلبه خمرا ولو لم يكن رب السماء لم يكن نجم السماء يبشر به ولو لم يكن رب الشمس لم يغيب نورها وتلبس الظلام وفى يوم صلب * f. 72, r°. * المسيح على الصليب والشمس قد اظلمت بالهذه الاعجوبة العظيمة لم تحتمل الخليقة بان تسبّح الرب والشمس انما اظلمت لكى لا تعلم ان الذى على الصليب هو رب الشمس وقال فى الكتاب الرابع ما ذكر قول الله فلنخلق انسانا كشبهنا ومثالنا فهذا القول يسكّت اليهود الهراطقة والهراطيق هو يهودى فى الخليقة بل هو اشر من اليهود لان اليهود يظنون انهم

1. Ms. الاستار.

ville est exempté [de l'impôt]; quant à lui, il ne refuse pas de le payer, mais il donne un statère[1] pour lui et pour Pierre, son illustre et vénéré disciple, voulant nous enseigner par là l'humilité en toutes choses. Il s'est fait homme à cause de nous et il a pris la forme de l'esclave à cause de nos péchés et il a été conduit à la mort, et le Sauveur a fait tout cela bien qu'il eût pu nous donner la vie par un seul acte de sa volonté, car il est Dieu. »

Jean Chrysostome, dans le troisième livre de son Explication de la Création[2], démontre que le Christ est le Maître de toute la Création : « Jean, dit-il, proclame cette vérité et dit que tout a été par lui et que rien n'a été fait sans lui. S'il n'était pas le Maître de l'eau, comment l'aurait-il changée en vin? S'il n'était pas le Maître du ciel, l'étoile du ciel n'aurait pas annoncé sa [naissance]. S'il n'était pas le Maître du soleil, la lumière de cet astre ne se serait pas dérobée et il ne serait pas devenu ténébreux. Or le jour * f. 72, r°. * où le Christ fut suspendu à la croix, le soleil s'obscurcit et, en présence de ce grand prodige, la création fut dans l'impuissance de louer le Seigneur, car le soleil s'obscurcit uniquement pour ne pas savoir que celui qui était sur la croix était le Maître du soleil. » Le même docteur écrit dans son IVe livre en commentant cette parole de Dieu : « Créons l'homme à notre image et à notre ressemblance. » Cette parole impose silence aux Juifs et aux hérétiques. L'hérétique au fond est Juif et même pire que le Juif, car les Juifs croyaient

1. Cf. Matth., xvii, 23-26. — 2. La troisième homélie sur la Genèse (?).

صلبوا الجسد الذى ينظرون اليه الى ان قال انما وضعت لكم هذا الكلام فلتعلموا ان المسيح لم يزل منذ البدى وقال ايضا فى ميمره الذى على الميلاد الذى اوله يقول ارى سرا عجيبا وفى هذا اليوم ولد الازلى فصار الازلى فى المبدى الذى لم يكن فيه الذى لم يزل الها صار انسانا اليوم * هوذا كل شىء قد تغير الملوك تفرح ويتعجبون من الملك * f. 72, v°.
السمايى ان كيف جاء الى الارض وليس معه ملايكة ولا رووساء ملايكة ولا قوات ولا ارباب لكنه مشى فى طريق متغير وخرج من بطن لم يزرع فيه اتت الملوك فسجدت للملك السمايى الذى هو فى السماء اتى الرجال فسجدوا للذى صار انسانا اتى النساء فسجدت للطفل المولود من امراة اتى العذارى فسجدت للمولود من العذرى

قال برقلس فى ميمره فى الانبعاث فاذا كنت ايها اليهودى تقرأ فى الناموس لا تسمع الانبياء وتتهاون بالانجيليين وتغير كلام الرسل فلنرجع الى مسلة الاسطقسات فنعلم منها هل تقر ان الرب مات بالجسد ومن هو هلم نسل الشمس اولا قل لنا ايها الشمس لم جمعت اليك نورك وشعاعك * لما صلب الرب ان كان انسانا فقط المصلوب فكان يجب ان * f. 73, r°.
* يفعل هذا فى هابيل الصديق لما ذبح واقول ايضا ايتها السماء لم لبست الظلام فى وقت

crucifier le corps qu'ils voyaient. Il conclut en ces termes : « Je vous ai fait ce discours pour que vous sachiez que le Christ n'a pas cessé d'exister depuis le commencement. » Il s'exprime ainsi dans son homélie sur la Nativité qui commence par : « Je contemple un mystère merveilleux[1] ; en ce jour est né l'Éternel ; l'Éternel a eu un commencement avant lequel il n'était pas. Celui qui n'a pas cessé d'être Dieu est devenu homme. Voici le jour * dans lequel toutes choses * f. 72, v°.
sont transformées. Les rois se réjouissent et admirent comment le Roi du ciel est venu sur la terre sans être accompagné des Anges, ni des Archanges, ni des Puissances, ni des Dominations. Mais il a suivi une route différente, et il est sorti d'un sein qui n'avait pas été fécondé. Les rois sont venus et ils ont adoré le Roi céleste qui règne dans les cieux ; les hommes sont venus et ils ont adoré celui qui s'est fait homme ; les femmes sont venues et elles ont adoré l'enfant né d'une femme ; les vierges sont venues et elles ont adoré celui qui est né d'une vierge. »

Proclus (*Barklos*) parle ainsi dans son homélie sur la Résurrection : « Puisque tu lis la loi, ô Juif, sans entendre les prophètes, en méprisant les Évangélistes et en altérant la parole des apôtres, interrogeons les éléments et ils nous apprendront si le Seigneur est mort corporellement et qui il est. Et tout d'abord interrogeons le soleil. Dis-nous, ô soleil, pourquoi as-tu retiré ta lumière et tes rayons * quand le Seigneur a été crucifié? Si le * f. 73, r°.
Crucifié n'était qu'un homme, la même chose aurait dû se produire quand

1. *P. O.*, t. LVI, col. 385 ; cf. *P. O.*, t. III, p. 188.

الظهيرة فقالت من اجل انهم طعنوا الرب ان كان انسانا فقط المصلوب الذى صلب عنا فلم لا تبكى على نابوتا الاسرايبلى وقد رجم خبرينا ايتها الارض لما تزلزلت والمحاربون لله تحيرون لهذا فخبرينى هذا السر العظيم ان كان انسانا فقط الذى صلب فلم لا تزلزلى لما رايت اشعيا النبى قد نشره منسى وليقول لنا الهيكل ايضا لماذا شققت الستر لما صلب المسيح ان كان المصلوب عنا انسانا فقط فلم لا تخرقه وقت سفك دم ذكريا فى وسطك

فهذا بعض ما قاله هولاء المعلمين الذين اناروا العالم بعلومهم ووصاياهم وفسروا ما اشكل من اقاويل * الكتب وارشدوا الى طريق الهدى والحق فلا شك الا انه قد تبين * f. 73, v°.
لكم اقاويل المحقين وبد المبطلين فمن بعد بعد هذا عن اراء هولاء الاباء فقد بان انه من المدحوضين لانهم قد افتروا ولغوا من راى الاراء الكاذبة وادعى الدعاوى الباطلة بقولهم ان كلمة الله لم تولد ميلادا باينا كما قال نسطور فى رسالته الثالثة ان المصلوب عنا انسانا مثلنا وان ابن الله الازلى ليس هو الذى اتى من السماء وصلب فى جسده ومن

le juste Abel a été mis à mort. Je dis encore : O ciel, pourquoi t'es-tu couvert de ténèbres au milieu du jour? Et le ciel me répond : Parce qu'ils ont frappé le Seigneur [avec une lance]. Si celui qui a été crucifié pour nous n'était qu'un homme, pourquoi n'as-tu pas pleuré Naboth l'Israélite lorsqu'il a été lapidé? Dis-nous, ô terre, pourquoi tu as tremblé au point que les ennemis de Dieu en ont été interdits? Explique-nous ce grand mystère. Si le Crucifié n'était qu'un homme, pourquoi n'as-tu pas tremblé quand tu as vu le prophète Isaïe scié en deux par Manassé? Que le temple nous dise aussi pourquoi le voile s'est déchiré quand le Christ a été crucifié. Si celui qui a été crucifié pour nous n'était qu'un homme, pourquoi ne s'est-il pas déchiré quand on versa le sang de Zacharie dans son enceinte[1]? »

Voilà une partie des explications données par les docteurs qui ont éclairé le monde par leur science et leurs sages directions, qui ont expliqué ce qu'il y avait d'obscur * dans les Écritures, qui ont conduit les hommes dans la voie * f. 73, v°.
du salut et de la vérité. Il n'est pas douteux que vous n'ayez bien compris les sentences des docteurs de vérité et les faux-fuyants des sophistes. Après cela il est clair que ceux qui s'écartent des idées de ces Pères sont réfutés d'avance, parce qu'ils inventent des nouveautés et que les Pères ont prononcé l'anathème contre quiconque professe des doctrines erronées et affiche des prétentions vaines prétendant que le Verbe de Dieu n'est pas né d'une manière visible, comme Nestorius qui s'exprime ainsi dans sa troisième lettre[2] : « Celui qui a été crucifié pour nous est un homme comme nous, et ce n'est

1. *P. G.*, t. LXV, col. 793. — 2. Cf. Labbe, III, col. 323 C. Sévère modifie tous les textes de Nestorius.

اجلنا ولكن انسانا المصلوب مساويا لنا ولولا انا راينا طايفة من اهل البدع قد عدلت
بكلام هذه الامانة الذى لذاتها قد اودعت وموافقتها لمذهبها لقد كان الآن لا نطول كتابنا
بذكر مذاهبهم وارايهم لكنا اذ كنا عارفين عازمين على وضع ذلك كله فى كتاب غير هذا
وانما قالوا انه قام فى اليوم الثالث يعنون * ما قاله هوشع النبى ان الذى ضربنا هو يشفينا * f. 74, r°.
وفى اليوم الثالث هو ينجينا ونقوم بين يديه وقول الانجيل المقدس اهدموا هذا الهيكل
وانا اقيمه فى ثلثة ايام وقول السيد المسيح ان ابن البشر مستعد ان يسلم فى ايدى الخطاة
ويتالم ويقوم وقد قال بعض الاباء ان المسيح له المجد انما اقام فى القبر ثلثة ايام يوما
عن خطية آدم ويوما عن خطية حوآ ويوما عن ساير الخليقة وشهد الانجيل ان امر
يونان النبى [1] وابتلاع الحوت له مثالا لامر المسيح سيدنا
قال المومن وصعد الى السما وجلس عن يمين ابيه قال المفسّر لانا هاهنا متبعون

1. Ms. ولا.

pas le Fils éternel de Dieu qui est venu du ciel et qui a été crucifié dans son corps à cause de nous, mais c'est un homme comme nous qui a été crucifié. » Si aucune des communautés hérétiques ne s'était écartée de cette profession de foi, et si elle ne l'avait pas interprétée à sa guise, nous n'aurions pas allongé notre livre par un exposé de leurs idées et de leurs opinions (?), mais nous avons l'intention de traiter ce sujet tout au long dans un autre livre.

Quand on dit que le Christ est ressuscité le troisième jour, on est d'accord * avec le prophète Osée qui a dit [1] : « C'est celui que nous avons frappé qui * f. 74, r°.
nous guérit et le troisième jour il nous sauvera et nous nous tiendrons en sa présence. » Telle est encore cette parole du saint Évangile [2] : « Détruisez ce temple et je le relèverai en trois jours. » Notre Seigneur Jésus-Christ dit dans le même sens que « le Fils de l'homme est prêt à être livré aux mains des pécheurs, qu'il souffrira et qu'il ressuscitera [3] ». Quelqu'un des Pères a dit que le Christ (gloire à lui) est resté trois jours dans le tombeau : un jour à cause du péché d'Adam, un autre jour à cause du péché d'Ève, et un troisième jour à cause des péchés de toutes les créatures. L'Évangile d'autre part rend témoignage que l'histoire de Jonas englouti par le poisson est la figure de ce qui est arrivé à Notre Seigneur Jésus-Christ [4].

Le Fidèle : « Est monté au ciel et est assis à la droite de son Père. »

Le Commentateur : — Nous nous conformons dans ce passage à ces paroles de l'Évangile [5] : « Il n'est monté au ciel que celui qui est descendu du ciel,

1. Os., VI, 2, 3. — 2. Joan., II, 19, 21. — 3. Matth., XVII, 21, 22; XX, 18; Marc., IX, 30; Luc., IX, 44. — 4. Matth., XII, 39, 40; Luc., XI, 29. — 5. Joan., III, 13.

لقول الانجيل لم يصعد الى السماء الا الذى نزل من السماء بن البشر وقوله وكيف اذا
* f. 74, v°. رايتم ابن البشر يصعد الى الموضع الذى منه اتى وقد تنبى * النبيون بهذا الصعود فقال داوود
النبى صعد الرب بصوت المجد الرب بصوت القرن وقال ايضا ركب على الكاروبيم وطار
طار على اجنحة الرياح وقال ايضا صمويل النبى صعد الرب الى السماء وارعد وهو يدين
الارض كلها وكما ان نزوله بلا زوال هكذا صعوده بغير انتقال لانه تبارك اسمه لا يحتاج
فى صعوده ونزوله الى ان يقطع بالمسافات ويمر بالاماكن ويشغل مكانا ويقرع مكانا بل
هو المسيح بن الله فى السماء والارض وفى ساير المواضع ولم يخل منه مكانا

ويعنون بقولهم وجلس عن يمين الله فى العظمة والقوة كما قال الرسول انه جلس
عن يمين العظمة فى العلا واليمين هنا ليست ضد الشمال بل هو القوة والعزة والكرامة
كما قال داوود النبى يمينك يا رب تنجينى وقال ايضا رايت الرب عن يمينى لست
* f. 75, r°. ازول ولا اعيّر فهذا معنى قولهم * وجلس عن يمين ابيه يريدون القدرة والعظمة والعزة

le Fils de l'homme »; et dans un autre passage[1] : « Et comment (ferez-vous) quand vous verrez le Fils de l'homme monter au lieu d'où il est venu? » Les
* f. 74, v°. prophètes * ont également prédit cette Ascension. David le prophète dit ce qui suit[2] : « Le Seigneur est monté au milieu de chants glorieux, au son de la trompette »; et ailleurs[3] : « Il a été porté sur les Chérubins, et il a volé, il a volé sur les ailes des vents. » Samuel le prophète parle ainsi : « Le Seigneur est monté au ciel, il a fait entendre son tonnerre et il juge toute la terre[4]. » Or de même que sa descente s'effectue sans qu'il quitte le ciel, de même son Ascension se produit sans qu'il change de lieu, parce que (béni soit son nom) il n'a pas besoin, pour monter et pour descendre, de franchir les espaces et de traverser les lieux ou de les occuper et de frapper aux portes, mais il est le Fils de Dieu, présent au ciel, sur la terre et en tous lieux et il n'y pas d'endroit privé de sa présence.

Par cette expression : « Il est assis à la droite de Dieu dans la grandeur et la force », ils se conforment au langage de l'Apôtre qui dit que « le Christ est assis à la droite de la magnificence au plus haut des cieux[5] ». La droite n'est pas prise ici par opposition à la gauche, mais ce terme signifie la puissance, la gloire et l'honneur, selon cette parole de David le prophète[6] : « Ta droite, ô Seigneur, m'a sauvé »; et encore : « J'ai vu le Seigneur à ma
* f. 75, r°. droite, je ne serai point écarté ni confondu. » Tel est le sens * de leur formule : « Est assis à la droite de son Père »; ils entendent par droite la puis-

1. Joan., VI, 61, 62. — 2. Ps. XLVI, 6. — 3. Ps. XVII, 11. — 4. I Sam., II, 10. — 5. Hebr., X, 12. — 6. Ps. CXXXVII, 7.

والسلطان وان الانسانية التى اتحد بها بن الله قد صارت فى هذه المرتبة والكرامة
قال المومن وهو ايضا ياتى بمجده ليدين الاحياء والاموات الذى ليس لملكه انقضاء
قال المفسر للمسيح له المجد تبارك وتعالى مجيان احدهما الذى اتى فيه ليخلاص
البشريين من العدو وارشادهم وهدايتهم والاخر مجيه الثانى حين ياتى ليدين الاحياء
والاموات وذلك الوقت هو عند[1] انقضى العالم ووقوف حركاته وقد انبانا دانيال النبى بمجيه
الثانى فقال رايت واذا شبه بن البشر جأ فى الغمام حتى دنى من عتيق الايام فقرّبوه اليه
فوهب له السلطان والملك والكرامة وليعبده جميع الشعوب وكل لسان وسلطانه سلطان
الدهر وملكه لا يزول وقال فى الانجيل المقدس اذا اتى ابن الانسان بمجده وملايكته * f. 75, v°
وجلس ليدين العالم فحينيذا يميز الضان من الماعز وقال الانجيل ستروا الذين طعنوا وقال
لوقا الانجيلى الرسول ايها الناس الجليليون فماذا تتعجبون هذا يسوع المسيح صاعدا الى
السماء وهكذا ياتى فى اخر الزمان وانقضى الدنيا فانما قالوا انه يدين الاحياء والاموات

1. Ms. عندى.

sance, la grandeur, la force et l'autorité, et ils veulent dire que l'humanité avec laquelle le Fils de Dieu s'est uni a été élevée à la même dignité et au même honneur.

Le Fidèle : « Il reviendra dans sa gloire pour juger les vivants et les morts, et son règne n'aura point de fin. »

Le Commentateur : — Le Christ (à lui la gloire, qu'il soit béni et magnifié !) a deux avènements. L'un a déjà eu lieu ; il est venu sauver les hommes de l'ennemi, les conduire et les diriger. Le second avènement aura lieu quand il viendra juger les vivants et les morts. La date en est fixée à la fin du monde, quand l'univers sera bouleversé. Le prophète Daniel nous a prédit le second avènement en ces termes[1] : « Je vis, et voici : une figure qui ressemblait au Fils de l'homme vint sur les nuées et s'approcha de l'Ancien des jours, auquel il fut présenté et qui lui donna la puissance, la domination et la gloire, et il voulut qu'il fût adoré par tous les peuples et par toutes les langues. Sa puissance * est éternelle et son règne n'aura point de fin. » Il est dit également dans le saint Évangile[2] : « Quand le Fils de l'homme viendra dans sa gloire, entouré de ses anges, et siégera pour juger le monde, il séparera les brebis des boucs. » Et dans un autre passage : « Vous verrez ceux qui l'auront transpercé[3]. » Luc, apôtre et évangéliste, écrit à son tour[4] : « Hommes de Galilée, pourquoi vous étonnez-vous de voir ce Jésus monter au ciel ? C'est ainsi qu'il viendra dans les derniers temps, à la fin du monde. » * f. 75, v°.

1. Dan., VII, 9 ss. — 2. Matth., XXV, 32 ss. — 3. Zach., XII, 10. — 4. Act., I, 11.

يريدون ان سلطانه بارك على كل من كان حيا فى حين اتيانه ومن كان ميتا وان كلا
محكوما عليه ولان قوما ادعوا ان ناسا احيا لا يموتون منهم اليا واخنوخ فهاولا وان كانوا
احيا فلا بد مايتين وحين ياتى الديان يموت كل حى الموت الطبيعى ثم يحيا الجميع
* f. 76, r°. وهذا الموت هو الذى وضعوا الاباء ووضعه الرسول وقال ان احد فى يوم الدينونة * لا
يكون حيا وانه اعنى بالاحياء من كان مومنا وبالموت من كان مخالفا وقال انهم يتغيرون فى
طرفة عين ثم يقومون وذلك الحين هو المنشر

وقال ان ملكه ليس له فناء متبعين لقول الانجيل المقدس وقول دانيال النبى وليعلمونا
ان ملك المسيح دايما الى الابد وان ليس ملكه كملك هذه الدنيا الزايل الباید كما قال
لبيلاطس البنطى وانه الازلى الذى لم يزل ملكه ولم يزال ينعم على الصالحين ويعاقب
الطالحين وذلك قوله ياابتاه والذى اعطيتنيهم احب ان يكونوا حيث اكون وان يروا المجد
الذى اعطيتنى والحب الذى احببتنى

1. Ms. يا ابتاء.

En disant « qu'il jugera les vivants et les morts », les Pères veulent dire que sa Puissance (qu'il soit béni) s'étendra sur tous ceux qui seront vivants au moment de sa venue et sur ceux qui seront morts, et que tous seront jugés. Il y en a qui prétendent que certains hommes vivront perpétuellement sans passer par la mort, tels sont Élie et Hénoch. Mais s'ils vivent encore, ils devront nécessairement mourir, et quand viendra le Juge, tout ce qui sera vivant mourra de mort naturelle, puis tous revivront. C'est de cette mort qu'ont parlé les Pères ainsi que l'Apôtre. Et quand l'Apôtre, en parlant de
* f. 76, r°. quelqu'un, dit * « qu'il ne sera pas vivant au jour du jugement », il entend par vivants les Fidèles et par la mort la prévarication. Il ajoute [1] « qu'ils seront transformés en un clin d'œil et qu'ils ressusciteront ». C'est en cet instant qu'aura lieu la Résurrection.

En disant que « son règne ne cessera point », les Pères se conforment au langage du saint Évangile et à celui du prophète Daniel. Ils veulent nous apprendre que le règne du Christ durera éternellement, que son règne n'est point comme un règne de ce monde qui cesse et disparaît, comme lui-même le déclara à Ponce-Pilate, mais qu'il est l'Éternel dont le règne ne finira point et qui ne cessera point de faire le bonheur des bons et de punir les méchants. C'est ce qu'il déclare lui-même en ces termes [2] : « Mon Père, je veux que ceux que tu m'as donnés soient là où je serai et qu'ils contemplent la gloire que tu m'as donnée et l'amour dont tu m'as aimé. »

1. I Cor., xv, 51, 52. — 2. Joan., xvii, 24.

قال المومن وبروح قدس واحد الرب المحيي الفايض من ذات الاب نسجد له ونمجده
مع الاب والابن * قال المفسر لما اعلمتنا الايمة الاب والابن ووضعت لنا كيف ينبغى ان * f. 76, v°
يكون ايماننا بهما وان الابن نزل من السماء لخلاصنا وولد وصلب ودفن وانبعث كما فى
الكتب وصعد الى السماء وجلس عن يمين ابيه وانه ياتى ليدين الاحياء والاموات اخذت فى
اعلامنا كيف ينبغى ان يكون ايماننا بروح القدس فقالت ان روح القدس هو روح واحد
وان الارواح كثيرة منها الملايكة قد سميت ارواحا والشياطين قالت ان روح القدس واحد
وان الرب المحيي وانه فايض من ذات الاب وانه ليس الامر كما قال مقدونيوس فى ان
روح القدس مخلوق بل روح القدس من جوهر الاله ويدل على ذلك قول النبى الله
روح وقول الانجيل الله روح والذين يسجدون له ينبغى ان يسجدون له بالروح وقال
اشعيا النبى الله * ارسلنى وروحه وقال ايوب روح الله خلقتنى وقال داوود ارسل روحه * f. 77, r°.
فخلق وفى قول الانجيل المقدس للرسل انطلقوا فاصبغوا البشر باسم الاب والابن والروح
القدس وقال بولس الرسول انتم هياكل الله وروح الله حالا فيكم ففى قوله انطلقوا واصبغوا

Le Fidèle : « Et à l'Esprit saint, unique, Seigneur vivificateur, qui procède de la substance du Père, que nous adorons et glorifions avec le Père et le Fils. »

* Le Commentateur : — Après nous avoir fait connaître le Père et le Fils et * f. 76, v°.
nous avoir exposé ce que doit être notre foi en eux, définissant que le Fils est descendu du ciel pour nous sauver, qu'il est né, a été crucifié et a été enseveli, qu'il est ressuscité selon les Écritures, qu'il est monté au ciel et est assis à la droite de son Père, et qu'il viendra juger les vivants et les morts, les prélats passent maintenant à la définition de ce que doit être notre foi au Saint-Esprit et ils établissent que le Saint-Esprit est unique, par opposition aux nombreux esprits tels que les anges et les démons auxquels on donne aussi ce nom. C'est pourquoi ils disent qu'il n'y a qu'un seul Esprit saint, qu'il est le Seigneur vivificateur, qu'il procède de la substance du Père, qu'il n'est pas créé comme le prétendait Macédonius, mais que le Saint-Esprit est de la substance divine, comme le prouve la parole du prophète : « Dieu est Esprit, » et cette parole de l'Évangile : « Dieu est esprit et ceux qui l'adorent doivent l'adorer en esprit [1]. » Le prophète Isaïe dit également [2] : « Dieu * m'a envoyé ainsi que son Esprit »; et Job [3] : « L'Esprit de Dieu m'a * f. 77, r°.
créé. » David dit aussi : « Il a envoyé son Esprit et il a tout créé. » Citons encore les paroles du saint Évangile adressées aux Apôtres [4] : « Allez et baptisez les hommes au nom du Père et du Fils et du Saint-Esprit »; et ce

1. Joan., IV, 24. — 2. Is., XLVIII, 16. — 3. Job, XXXIII, 4. — 4. Matth., XXVIII, 19.

البشر باسم الاب والابن وروح القدس دليل على ان هذه الثلثة اسماء اسم واحد ذاتية
جوهرية للخالق تبارك اسمه كما قال اغريغوريوس التاولوغس انى اذا قلت الله فانما اعني
ابا وابنا وروح القدس ولقد احتج على مقدونيوس فى بعض كتبه بان قلت ياهذا لست
ارضى يا هذا ان يكون المساوى لى من هو عندى عدلى مخلصى ومطهرا ياتى ان كان
روح القدس بزعمك ليس الها فلتصر الها ثم من بعد ذلك فتخلصنى وان كان روح القدس
مخلوقا * كما يقول مقدونيوس لما كان ذكره مع الاب والابن فى المعمودية معنى ولا * f. 77, v°.
لاشراكه حال اوجبت ذلك ويدل على بطلان قول جميع من راى هذا الراى ما قاله الله
الثلثة الفتية فى تسبحتهم وهم لما القوا فى الاحدود الذى هو الاتون سبحوا الله ومجدوه على
خلاصه اياهم من النار المتوقدة ودعوا الخليقة كلها لتسبيح البارى معهم يشكروه بشكرهم
فقالوا جميع الخلايق نسبّح الله ثم عددوا اشياء شتى من الخلايق السمايية والارضية
والبهايم والسباع والطيور والليل والنهار والنور والظلمة ولو كان روح القدس مخلوقا لقالوا روح

que dit l'Apôtre Paul [1] : « Vous êtes les temples de Dieu et l'Esprit de Dieu est descendu en vous. » Cette formule : « Allez et baptisez les hommes au nom du Père et du Fils et du Saint-Esprit », est une preuve que ces trois noms ne désignent qu'une seule et même essence et une seule et même substance du Créateur (béni soit son nom), comme le fait remarquer en ces termes Grégoire le Théologien : « Quand je dis *Dieu*, je veux dire le Père, le Fils et le Saint-Esprit. » Dans un de ses livres il argumente ainsi contre Macédonius : « Si je te dis, ô imposteur, que la pensée d'être sauvé et purifié par quelqu'un qui serait mon égal, qui serait avec moi et pareil à moi, ne me satisfait point, il en résulte que si, dans ton hypothèse, le Saint-Esprit n'est pas Dieu, il doit le devenir pour qu'il puisse opérer mon salut. Or si le Saint-Esprit est
* f. 77, v°. créé, * comme le prétend Macédonius, on ne comprendrait plus pourquoi il est nommé avec le Père et le Fils dans la formule du baptême alors que rien n'y oblige. » Ce qui prouve l'erreur de ceux qui partagent cette opinion, ce sont les louanges que les trois jeunes gens adressèrent à Dieu après qu'ils eurent été garrottés et jetés dans la fournaise : Ils louaient et glorifiaient Dieu de ce qu'il les avait délivrés du feu et ils invitaient toute la création à célébrer le Créateur et à lui rendre grâce avec eux. Ils disaient : « Toutes les créatures, louons Dieu » ; puis ils énumèrent les êtres nombreux de la création, les célestes et les terrestres, les animaux domestiques, les bêtes sauvages et les oiseaux, la nuit et le jour, la lumière et les ténèbres. Or si l'Esprit saint

1. I Cor., III, 16.

القدس تسبح الله لانهم قد ذكروا جميع الخليقة من اولها الى اخرها قليلها وكثيرها فهذا اوضح دليل على ان روح القدس غير مخلوق وانه فايض من ذات الاب يحل على الانبياء * والصالحين وهو الحياة التى يحيا بها العالم فتنفى عن نظامه واتساقه * f. 78, r°.

وقال انها تسجد له وتمجده من ذات البارى وجوهره وانما كان مخلوقا لما سجدت له مع الاب والابن بقوله تركوا الخالق[1] وسجدوا للمخلوق

واذا كانت الاباء انما قالوا نسجد له ونمجده مع الاب والابن لانه مساويا لهما فى الجوهر فكيف يجوز لنسطور ومعلميه عبادة المخلوق المحدث الذى ليس هو من جوهر اللاهوت ويشرك مع البارى فى السجود غيره وقد قال معلم قديم العهد عظيم المقدار انا لسنا نسجد لاربعة الاب والابن وروح القدس وانسان بل نحن نحرم فاعل ذلك وبهذا المعلم فهو اغريغوريوس صاحب العجايب وهو ممن لا تبعد درجته عن درجة الحواريين بعدا كثيرا

وهاهنا ختمت الاباء الكلام على الثالوث المقدس وعرفت بخاصة واحد واحد من الاقانيم ثم جميعهم بالسجود والتمجيد فقالت ان خاصة الاب الابوة وخاصة الابن الولادة من الاب * * f. 78, v°.

1. Ms. الخلايق.

était une créature, ils auraient dit : « Esprit saint, louez Dieu, » parce qu'ils énumèrent toutes les créatures, depuis la première jusqu'à la dernière, les petites et les grandes. C'est là une preuve évidente que le Saint-Esprit n'a pas été créé, mais qu'il procède de la substance du Père, d'où il descend sur les prophètes * et les justes. Il est la vie qui vivifie le monde et il nous sanc- * f. 78, r°.
tifie par son action pleine d'ordre et de sagesse.

Le même Docteur dit que l'Esprit saint (qu'il soit adoré et glorifié!) est de la substance et de l'essence du Créateur. S'il n'est qu'une créature, pourquoi l'adorez-vous avec le Père et le Fils, quand lui-même a dit : « Ils ont abandonné le Créateur et ils ont adoré la créature »?

Les Pères ayant dit : « Nous l'adorons et nous le glorifions avec le Père et le Fils, parce qu'il est de même substance qu'eux », comment Nestorius et ses deux maîtres se permettent-ils d'adorer un être créé et temporel, qui n'est pas de la substance divine, et de faire participer à l'adoration adressée au Créateur un être différent de lui? Un ancien Docteur qui jouit d'une grande autorité s'est prononcé à ce sujet dans les termes suivants : « Nous n'adorons pas quatre : le Père, le Fils, le Saint-Esprit et l'homme, mais au contraire nous anathématisons celui qui fait cela. » Ce docteur est Grégoire le Thaumaturge qui est peu éloigné du rang des Apôtres.

C'est là que les Pères terminent leur déclaration sur la sainte Trinité. Ils nous font connaître ce que chaque personne a de particulier, * puis ils les * f. 78, v°.

قبل الدهور وخاصة الروح القدس الانبثاق من ذات الاب وانه الرب المحيي وفى قولنا نومن
باله واحد الاب ماسك الكل ورب واحد يسوع المسيح بن الله المولود قبل الدهور
وبروح قدس واحد الله المحيى دليل على افتراق الاقانيم من حيث هى اقانيم على واحد
انبثاثها[1] فى الجوهرية اذ كانت سميت كلا منها واحدا قلنا انها اشخاص لان الشخص هو
الواحد بالعدد وهو الذى لا يجمع خواصه فى شخص اخر فالثالوث اقانيم ثلثة (وهو الذى
لا يجمع خواصه فى شخص اخر فالثالوث اقانيم ثلثة)[2] جوهر واحد الاب والابن وروح
القدس الله الحى الناطق فالحياة والنطق صفتان له ابتيان موجوديا الغير مشار اليهما ممتاز
احدهما من الاخر * امتيازا عقليا لا امتيازا حسيا * f. 79, r°.

قال المومن المتكلم على السن الانبياء وبيعة واحدة جامعة رسولية قال المفسر هذه
هى خاصة روح القدس اذ كان هو الناطق على السن الانبياء الحال على الرسل والاصفياء
الا ترى الى قول الله تبارك وتعالى ان روح الرب حل على النفر الذى لقيهم شاوول
فتنبوا وقال الانجيل المقدس ان روح القدس هو المتكلم على السنتكم وقال كتاب

1. Ms. ابتثها. — 2. Répétition fautive.

unissent dans l'adoration et la louange. Ils disent donc que le caractère propre du Père est la paternité, celui du Fils d'être engendré par le Père avant tous les siècles, et celui du Saint-Esprit la procession de la substance du Père; ils ajoutent qu'il est le Seigneur qui vivifie. Quand nous disons : « Nous croyons en un seul Dieu : le Père Tout-Puissant, et en seul Seigneur Jésus-Christ, Fils de Dieu, né avant tous les siècles, et en un seul Esprit saint, Dieu vivificateur », ce langage montre en quoi consiste la différence des personnes en tant que personnes, c'est-à-dire dans la manière dont elles procèdent de la substance divine. Quand d'autre part nous les désignons en particulier, nous disons que ce sont des personnes, parce que la personne est une numériquement, et que ses particularités ne sont pas communiquées à une autre personne. Dans la Trinité il y a trois personnes en une seule substance : le Père, le Fils et le Saint-Esprit, le Dieu vivant et intelligent. Or la vie et l'intelligence sont deux particularités réelles du Père, qui ne lui viennent de
* f. 79, r°. personne, et entre lesquelles il y a une * distinction purement intellectuelle et non sensible.

Le Fidèle : « Qui a parlé par les prophètes, et en une seule Église, catholique et apostolique. »

Le Commentateur : — On attribue spécialement au Saint-Esprit d'avoir parlé par les prophètes et d'être descendu dans les apôtres et les saints. Ne voyez-vous pas que Dieu (qu'il soit béni et magnifié!) a dit que l'Esprit du Seigneur descendit sur les personnes que rencontra Saül, et elles prophétisèrent. Le

الابركسيس ان المومنين لما تعمدوا حل عليهم روح القدس فثبتوا قال حزقيال النبى
فاخذتنى روح الرب بناصيتى والقتنى الى جبل شاهق فاما اشعيا النبى فقال لما وصف
تجسد السيد المسيح له المجد وانه يخرج عصا من اصل يسا روح الرب تحل عليه روح
الحكمة والفهم وروح المشورة والراى وقال داوود النبى روحك القدوس يا رب لا تنزعه عنى
وقالوا بيعة واحدة جامعة رسولية * يعنون ان كل من شق البيعة وفارق الجامعة الرسولية * f. 79. v°.
الذى اخذت عن الرسل وروبت ووزبت عنهم وانهم لا يومنون ان هناك بيعتين بل بيعة
واحدة وهى الامانة التى قال للصفا وعليك ابنى بيعتى اى على امانتك هذه الذى اعترفت
بها واعلمها لك الاب من السماء وهى التى لا تقدر على زحزحتها ابواب الجحيم يعنى
الملوك الكفرة والسلاطين الظلمة اجناد ابليس الطاغية والهراطقة اصحاب البدع والضلالة بل
البيعة واحدة جامعة وهى التى اليها تجمع المومنين وهى الرسولية التى ثبت عليها قول الصفا
كما قلنا فمن يخرج عليها ورای رایا غير ما هى مجتمعة عليه فهو من الحايدين الجاحدين

saint Évangile dit également que « c'est l'Esprit saint qui parlera par vos bouches[1] ». Il est dit au livre des Actes que, « les Fidèles ayant été baptisés, l'Esprit saint descendit sur eux et ils furent affermis ». Le prophète Ézéchiel dit aussi : « L'Esprit du Seigneur me prit par les cheveux et me transporta sur une montagne élevée[2]. » Le prophète Isaïe s'exprime ainsi en parlant de l'incarnation du Christ (gloire à lui)[3] : « Il sortira un rameau de la racine de Jessé ; l'Esprit du Seigneur descendra sur lui : l'Esprit de sagesse et d'intelligence, l'esprit de conseil et de discernement. » Et David le prophète demande[4] : « Seigneur, ne retire pas de moi ton Esprit saint. »

En disant : « l'Église, une, catholique, apostolique », * les Pères ont en * f. 79, v.
vue quiconque divise l'Église et se sépare de cette église catholique apostolique qui a commencé aux apôtres, qui a prospéré, et qui a coulé d'eux jusqu'à nous. Ils ne croient pas qu'il y a deux Églises, mais une seule. Telle est la foi qu'il (le Christ) donna à Pierre (Céphas) : « Sur toi je bâtirai mon Église, c'est-à-dire sur la confession que tu viens de faire et que le Père t'a révélée du haut du ciel. Elle ne peut être ébranlée par les portes de l'enfer », c'est-à-dire par les rois impies et les puissances des ténèbres, les satellites pervers du démon, les hérétiques amateurs de nouveautés et d'aberrations. Mais l'Église est une et catholique, parce que c'est en elle que se fait l'union des fidèles ; elle est apostolique, elle s'est vérifiée d'une manière sûre la parole dite à Pierre (Céphas), comme nous l'avons expliqué. Quiconque se révolte contre elle et professe une foi différente de celle qui est admise par l'Église

1. Matth., x, 20 ; Marc., xiii, 11. — 2. Ez., xxxvii, 1. — 3. Is., xi, 1, 2. — 4. Ps., l, 12.

ومن اقام عليهم فهو الرجل الحكيم الذى بنى بيته على الصخرة فلم تزعزعه الرياح ولم تحركه الامواج

* f. 80, r°. قال المومن ونقر بمعمودية واحدة لغفران الخطايا قال المفسر انما قالت الاباء * انما ونعترف بمعمودية واحدة لان المعمودية واحدة والمعموديات كثيرة فمنها معمودية الطوفان الذى بها هلكوا وطهرت منهم الارض ومنها معمودية بحر سوف الذى فيه غرق فرعون وجنوده وايضا معمودية بنى اسرايل الذى كانت بالدماء الذى ترش عليهم ومعمودية كهنتهم وايضا طلسنامرة معمودية يزعمون انها تنقيهم من اوساخهم فى كل يوم وهاهنا معمودية يوحنا الصابغ ومعمودية الرسل وقد زعم التاولوغس ان المعموديات خمس موسى عمد بالسحاب ويوحنا عمد بالماء للتوبة والرسل الاطهار عمدوا بروح القدس ودم الشهداء يعد معمودية رابعة ودم الخاطيين يعد المعمودية خامسة ومعمودية يوحنا وان كان الكتاب يقول انها تغفر الخطايا فانها انما تجرى

* f. 80, v°. مجرى من يطهر ويتنظف لاتيان الملك * العظيم ولقايه وهى وان وهبت لمن تاتى اليه موهبته الدالة عليه والقرب منه فلن يغفر الخطايا التى غفرتها المعمودية التى من بعد القيامة

universelle, fait fausse route et devient apostat. Mais celui qui s'en tient à l'enseignement des Pères, est l'homme sage qui a bâti sa maison sur le roc; elle n'est pas ébranlée par les vents ni ruinée par les vagues.

Le Fidèle : « Nous confessons un seul baptême pour la rémission des péchés. »

* f. 80, r°. Le Commentateur : — Les Pères disent : * « Nous ne reconnaissons qu'un seul baptême, » parce qu'il n'y a qu'un baptême. Il y a néanmoins plusieurs baptêmes, entre autres le baptême du déluge dans lequel les hommes périrent et la terre fut purifiée de leur présence; le baptême de la mer Rouge, dans laquelle Pharaon fut englouti avec son armée; le baptême des Israélites, par lequel ils furent aspergés de sang; le baptême de leurs prêtres; la *Talsnâmara*, baptême qui, croyaient-ils, les purifiait chaque jour de leurs souillures; le baptême de Jean Baptiste et le baptême des Apôtres. Le Théologien admet cinq baptêmes : celui de Moïse qui baptisa dans la nuée; celui de Jean qui baptisait dans l'eau pour la pénitence; celui des saints Apôtres qui baptisaient dans l'Esprit saint. Le sang des martyrs est considéré comme le quatrième baptême, et le sang des pécheurs comme le cinquième. Quant au baptême de Jean, quoique l'Écriture dise qu'il remettait les péchés, il n'était en réalité qu'une sorte d'ablution consistant à se laver et à se purifier pour aller à la

* f. 80, v°. rencontre du grand Roi, * pour se présenter devant lui. Jean l'administrait à ceux qui venaient à lui comme signe de l'arrivée prochaine du Christ; mais il ne remettait pas les péchés de la même manière que le baptême

بحلول روح القدس على من اعتمد وهى التى امر السيد المسيح له المجد رسله ان
ينطلقوا الى الشعوب اجمعين فيصبغونهم باسم الاب والابن والروح القدس ا لا تراه يقول
فمن انصبغ وامن احيى فقد حيى واما يوحنا فقال انا اصبغكم بالماء وسياتى بعدى من هو
اسبق منى وهو يصبغكم بالماء والروح وقد قال مثل هذا بعينه فم الذهب فى تفسيره
لانجيل يوحنا فى الفصل الذى فيه اتى وهوذا يعمد لم يكن معمودية يوحنا تعطى روح
القدس لمن يصبغ بها وهكذا معمودية الحواريين لم تكن تعطى روح القدس لكن
معمودية يوحنا والرسل كانوا يدعون الناس الى الايمان بالسيد المسيح فمن بعد القيامة لما
ارسل اليهم الروح البارقليط عمدوا * بروح القدس جميع من ياتيهم وهذه المعمودية التى * f. 81, r°.
بعد القيامة وتمام التدبير فهى الذى قال فيها حزقيال النبى وارش عليكم ماء ذكيا وابدل لكم
مكان القلب الحجرى قلبا لحميا وقال النبى الاخر وهو يجمع ذنوبكم ويلقيها فى اليم فلهذا
قالوا ان هذه المعمودية الواحدة هى التى تغفر الخطايا وتكفر سياتنا ألا ترى قول الرسول
انا نحن الذين انصبغنا انما انصبغنا بموته فقوله انصبغنا بموته اى ان بموته غفرت خطايانا

qui fut conféré après la Résurrection, par la descente du Saint-Esprit sur ceux qui le recevaient. C'est ce baptême qu'institua Notre Seigneur Jésus-Christ (gloire à Lui), quand il ordonna à ses Apôtres d'aller chez tous les peuples et de les baptiser au nom du Père et du Fils et du Saint-Esprit. Ne remarquez-vous pas qu'il dit [1] : « Celui qui sera baptisé et croira sera vivifié et vivra »; tandis que Jean dit [2] : « Pour moi, je baptise dans l'eau; mais il viendra après moi quelqu'un qui était avant moi : c'est lui qui vous baptisera dans l'eau et l'Esprit. » C'est aussi ce que dit en substance Jean Chrysostome dans son commentaire sur l'Évangile de saint Jean au chapitre où il est dit : « Il viendra et c'est lui qui baptisera. » Le baptême de Jean ne donnait pas le Saint-Esprit à celui qui le recevait; le baptême des Apôtres ne le donnait pas non plus. Mais le baptême de Jean, comme celui des Apôtres, conviait les hommes à la foi au Seigneur Jésus-Christ. Après la Résurrection, quand il leur eut envoyé le Paraclet, ils baptisèrent * dans l'Esprit Saint tous ceux * f. 81, r°.
qui venaient à eux. C'est ce baptême qui fut conféré après la Résurrection, quand l'économie du salut fut complète. C'est celui dont parle le prophète Ézéchiel quand il dit [3] : « Je répandrai sur vous une eau pure et je changerai votre cœur de pierre en un cœur de chair. » Un autre prophète dit : « Il prendra toutes leurs fautes et les jettera dans la mer. » C'est pourquoi ils disent que c'est ce baptême unique qui remet les péchés et efface nos souil-

1. Marc., xvi, 16. — 2. Matth., iii, 1; Marc., i, 8; Luc., iii, 16; Joan., i, 26. — 3. Ez., xi, 19.

وحيينا بالحياة الجديدة وهذه المعمودية فهى بمنزلة النشر لمن كان ميتا لانا كلنا ميتين بخطية
ابينا آدم واحيانا المسيح ونشرنا من اجداث الخطايا واحيانا حياة جديدة كما قال بولس
الـ سول لكى يتجدّد بالمسيح كل شىء وهذه الحياة الجديدة هى الميلاد الثانى وهو الذى
قال المسيح له المجد لنيقوديمس ان من * لم يولد من الماء والروح لم يلج ملكوت * f. 81. v°.
السموات

قال المومن ونتوقع قيامة الاموات والحياة الدايمة الابدية امين قال المفسر المومنين
الذين امنوا بالله ومسيحه وصبغوا صبغة الحيوة وعدلوا فى سيرتهم واستعملوا الفضايل واطرحوا
كل الرذايل وخلعوا الانسان العتيق ولبسوا الجديث الذى تجدد بالعلم فى شبه خالقه
يتوقعون القيامة الذى وعدوا بها وانهم يدخلون الى الملكوت ويوفون اجورهم وينعمون بالخيرات
الذى لم ترها عين ولم تسمع بها أذن ولم تخطر على قلب بشر وهى الدار الدايمة الخالدة
والسعادة الباقية الجايدة علينا كالملايكة المقربن قد بنوا بنية شريفة رهيبة كاملة لا تعترضها الآفات

lures. Ignorez-vous ce que dit l'Apôtre[1] : « Nous qui avons été baptisés, nous avons été baptisés dans sa mort. » En disant « nous avons été baptisés dans sa mort », il veut dire que c'est par sa mort que nos péchés ont été pardonnés et nous avons vécu d'une vie nouvelle. Ce baptême est la résurrection de ceux qui étaient morts, car nous étions tous morts à cause du péché de notre père Adam. Mais nous avons été vivifiés par le Christ, nous sommes sortis vivants du tombeau du péché, et nous avons vécu d'une vie nouvelle, selon l'expression de l'Apôtre Paul, pour que tout soit renouvelé dans le Christ. Cette vie nouvelle est la seconde naissance; c'est d'elle que
* f. 81, v°. le Christ (gloire à lui) parlait à Nicodème quand il disait que « celui qui * ne naît pas de l'eau et de l'esprit, n'entrera pas dans le royaume des cieux[2] ».

Le Fidèle : « Et nous attendons la résurrection des morts et la vie stable et éternelle. Amen. »

Le Commentateur : — Les Fidèles qui croient en Dieu et en son Christ, qui ont reçu le baptême de vie, qui vivent dans la justice et la pratique des vertus, qui rejettent toute impureté et se sont dépouillés du vieil homme pour revêtir l'homme nouveau qui a été renouvelé dans la science, à la ressemblance de son Créateur, et qui attendent la résurrection promise, entreront dans le royaume, recevront leurs récompenses et obtiendront des biens que l'œil ne voit pas, que l'oreille n'entend pas, que le cœur humain ne conçoit pas. Ces biens sont la demeure stable et éternelle, la béatitude sans fin qui fera notre bonheur. Ils seront comme les Anges fidèles qui ont

1. Rom., vi, 3. — 2. Joan., iii, 8.

ولا تلحقها الحادثات واما الماقدون الملحدون واليهود المضلون القايلون انه ليس قيامة ولا
محاشر[1] فهولاء هم الذين ذكرهم * الرسول ووبخهم على جهلهم حين قال فلناكل ونشرب * f. 82, r°.
فان غدا نموت فلو كان الحكيم لم يفرق بين عدوه ووليه فهو فى المحسن اجره ويعاقب
المسى على جرمه لقد كان يجب على راى من انكر القيامة ان يكون حكماء هذه الدنيا
لايعاقبون اصحاب الجرايم ولا يكرمون اصحاب الفضايل ولو كان كل الناس يحلون ارادتهم[1]
وشهوات انفسهم لقد كان واضعى جميع النواميس من الفلاسفة ومشترعوا الشرايع لاعنين اذ
فرقوا بين المحسنين والمسيين وعاقبوا اهل الجريرة وكافوا على الحسنة وقد قال بالجزا اكثر
الناس وصححوا امره الا انهم مختلفون فى كيفية امره فاما اهل الديانات ومتبعوا كتب الله عز
وجل الآخذون بما ارته الانبياء والرسل فقالوا ان الجزا واصل الى الانسان بجملته ان كان
خيرا وان كان شرا واقع على جسده كما قال الرسول بولس فانا جميعنا مزمعون ان * تقوم * f. 82, v°.
قدام منبر المسيح ليجزى كل امرء منا فى جسده ما قدم من عمله من خير ومن شر

1. Ms. صحاشد. — 2. Ms. وارادتهم.

bâti une demeure glorieuse, redoutable, parfaite, à l'abri des malheurs et de la mauvaise fortune. Les Macédoniens[1] calomniateurs et les Juifs imposteurs prétendent qu'il n'y a point de résurrection, ni de jugement. C'est à eux que l'Apôtre fait allusion * en leur reprochant leur ignorance quand * f. 82, r°.
il dit[2] : « Mangeons et buvons, car nous mourrons demain. » Le Juge ne faisant pas d'acception de personne entre ennemi et ami, récompensera celui qui fait le bien et punira le coupable selon son péché. D'après ceux qui nient la résurrection, les juges de ce monde ne devraient pas punir ceux qui font le mal ni honorer les hommes vertueux. Si les hommes ne devaient pas recevoir la rémunération de leurs actes et de leurs passions, les législateurs, les philosophes et les légistes ne prononceraient que de vains anathèmes en faisant une distinction entre les bons et les méchants, en punissant le mal et en récompensant le bien. La plupart des hommes admettent une rémunération et donnent des preuves de cette croyance, bien qu'ils diffèrent sur la manière de l'expliquer. Les hommes religieux qui se conforment aux livres de Dieu (qui est grand et glorieux), et qui admettent l'enseignement des prophètes et des apôtres, disent que la rémunération porte sur l'homme tout entier, qu'il soit bon ou mauvais, et qu'elle s'applique aussi à son corps comme le dit l'Apôtre Paul[3] : « Nous croyons tous * que nous comparaîtrons * f. 82, v°.
devant le tribunal du Christ pour qu'il rémunère en chacun de nous, dans son corps, les œuvres qu'il a opérées précédemment, en bien ou en mal. »

1. Éth. : les Sadducéens. — 2. I Cor., xv, 32. — 3. Rom., xiv, 10; I Cor., v, 10.

فاما الفلاسفة فمن قال منهم الجزأ فزعم انه لاحق بالنفس دون الجسد والذى[1] دعاهم الى هذا القول انهم راوا ان النفس باقية غير ميتة والجسد ميت فان لا يرجع ولا يعود ولو كان الامر كما يقولون فالعقاب اذن واقع على من لم يذنب اذ كان الجسد هو الذاهب الجانى المتصرف ولما كان هذا القول واضح البطلان وجب ان يكون الجزا واصل الى الانسان بجملته اذ هو الذى يستحق ذلك بافعاله فهذه القيامة الان فهى الذى نرتجيها ونتوقعها كل المومنون واليها كان يجرى العرض ليكون الناس قد عادوا الى رتبتهم الاولى الذى كان عليها ابوهم آدم قبل الزلة ولم يذهبوا ضياعا وانما اتى المخلص لنا تبارك اسمه وتعالى ذكره ليردنا الى دارنا ويعيدنا * الى تلك الدار البهية ويتلذذون بتلك الخيرات الدايمة * f. 83, r°. السرمدية ويكونوا احيا الى ابد الابدين ودهر الداهرين كما قال الانجيل المقدس اما الابرار فالى الحيوة الابدية واما الاشرار فالى العقوبة الخالدة وان سال سايل عن تلك المنزلة ما هى فليجاب بقول الانجيل حيث اكون انا هناك يكون خادمى وقوله ايضا انى

1. Ms. والذين.

Quant aux philosophes, lorsqu'ils parlent de la rémunération, ils supposent qu'elle doit affecter l'âme sans le corps. Ce qui les a amenés à penser ainsi c'est qu'ils ont cru que l'âme est immortelle et survit au corps, tandis que celui-ci meurt. Mais si le corps ne revenait pas et ne devait pas ressusciter, et s'il en était comme ils le supposent, la punition tomberait sur la partie qui ne pèche pas, étant donné que, dans leur hypothèse, le corps corruptible est mauvais et responsable du mal. L'absurdité d'une telle argumentation est évidente, et il est clair que la rémunération convient à l'homme tout entier, car c'est l'homme tout entier qui s'en rend digne par ses œuvres. C'est cette résurrection que nous espérons et que nous attendons avec tous les Fidèles. C'est vers elle que tend l'âme, afin que les hommes retournent à leur dignité première, celle que possédait leur père Adam avant sa chute, et qu'ils n'aillent pas à leur perte. C'est pour nous rendre à notre demeure qu'est venu le Sauveur (béni soit son nom et ma-
* f. 83, r°. gnifiée soit sa mémoire!) et pour nous ramener * à ce séjour magnifique où les bienheureux exulteront au milieu des biens impérissables et éternels et vivront dans l'éternité des éternités et les siècles des siècles, selon l'expression du saint Évangile : « Les bons iront à la vie éternelle et les méchants au châtiment perpétuel et sans fin[1]. »

Si l'on nous demande quelle est l'excellence de cette dignité, nous répondrons par ces paroles de l'Évangile[2] : « Où je serai, là sera aussi mon

1. Matth., xxv, 46. — 2. Joan., xii, 26.

اتى وابى فنتخذ عنده محلا ولا حال هى اعظم من الموضع الذى فيه المسيح له المجد
واذ كان المومنون خدمه يكونون حيث كان فهذا هو تفسير قول الرسول فى الخيرات الذى
لم ترها عين ولم تسمع بها اذن ولم تخطر على قلب بشر ولعمرى انها بالمنزلة الذى ذكرها
الرسول من عظم الخطر وجلالة المحل الا ترى الى قول هذا الرسول كيف يقول * فاذا * f. 83, v°.
نحن صرنا معه فسنملك معه ايضا فاذا كان الآن سنملك معه وهو سيدنا المسيح فقد
وصلنا الى الدرجة العظمى والمنزلة الكبرى فعليكم يا اخوتى بالاعمال الزكية والسيرة
المحمودة الذى توديكم الى هذه المرتبة السنية والكرامة العالية فاغفروا لنا الآن فيما فرطنا
فيه وقصرنا دونه فانا وان كنا قد تجاوزنا رتبتنا وجسرنا على كلام وفسرنا قول ابائنا فاحببنا
ان تنفعكم بما تادى الينا ونوصل اليكم ما وصل الينا لتزكوا ثماركم وتنموا اغراسكم وتضى
عقولكم فلا تملوا ولا تكسلوا عن الاعمال الصالحة الفاضلة فانها تقود الى الراحة الدايمة
كما قال صاحب الزبور داوود النبى تعب الى الابد يحيى الى الدهر وهذه الحياة هى التى

serviteur »; ou encore[1] : « Je viendrai avec mon Père et nous prendrons chez lui notre demeure. » Il ne peut rien y avoir de supérieur au lieu où habite le Christ (gloire à lui!), puisque les Fidèles qui le servent sont là où il est. Telle est l'explication du texte de l'Apôtre dans lequel il parle des biens que l'œil ne voit pas, que l'oreille n'entend pas, que le cœur de l'homme ne conçoit pas. Oui, sans aucun doute, ces biens se trouvent dans cet état dont l'Apôtre célèbre la sublimité et la splendeur. Ne concevez-vous pas la portée de cette parole de l'Apôtre[2] : * « Si nous sommes avec lui, nous régnerons * f. 83, v°.
avec lui »? Or si nous régnons avec lui, qui est le Christ notre Seigneur, nous serons parvenus au degré le plus sublime et à la plus éminente dignité. Vous devez donc, mes Frères, accomplir des œuvres saintes et tenir une conduite louable qui vous conduira à cette dignité très haute et à cet honneur sublime. Pardonnez-nous nos négligences et notre brièveté, et soyez indulgents si nous sommes allé au delà de nos facultés et si nous avons osé prendre la parole pour expliquer les maximes de nos Pères. Nous avons voulu vous faire profiter de ce qui nous a été donné et vous faire parvenir ce que nous avons reçu, pour que vous produisiez des fruits abondants, que vos demeures s'affermissent, que vos intelligences s'éclairent, pour que vous ne vous rassasiiez ni ne négligiez jamais d'accomplir des actions bonnes et vertueuses, car elles conduisent au repos éternel comme le dit le psalmiste, David le prophète : « Il a travaillé pour l'éternité, il vivra pour les siècles. » C'est à cause de cette vie que les prophètes et les justes ont

1. Joan., xiv, 23. — 2. II Tim., ii, 11-12.

من اجلها تعب الانبياء والصالحين وبذلوا الشهداء دماهم * وصبروا على العذاب فى اجسادهم * f. 84, r°.
وقاوموا سلاطين هذا العالم حتى يخلصون ذواتهم من اسر العدو المعاند وصاروا يضوا فى
ملكوت ابيهم له المجد والاكرام والتعظيم مع ابنه يسوع المسيح وروح القدس المحيي
المساوى معه الآن وكل اوان والى ابد الابدين ودهر الدهرين امين فالسبح لله دايما

قد كنا رعاكم الله عملنا هذه الامانة تفسيرا قبل هذا وضاع الكتاب الذى عملناه
الا انا قد اجتهدنا ان يكون ما اتينا به فى هذا الكتاب قرير المعانى فى ذلك الكتاب
بعينه فمن وجد ذلك الكتاب ووقع به فلا ينكر مخالفة الفاظه لكتابنا هذا على اى
التفسيرين احب فكل كاف شاف والمجد لله دايما ابدا سرمدا

* كمل تفسير الامانة وتاويل الفاظها ولله المجد والمنّة وكان فراغ الاب الفاضل انبا * f. 84, v°.
ساويرس اسقف مدينة الاشمونين المعروف بابن المقفع من تفسيرها فى اليوم السابع من
توت سنة ستماية واثنى وسبعين لديقلا وكان تفسيره الاول لها فى شهر هتور سنة ستماية

* f. 84, r°. travaillé et que les martyrs ont versé leur sang, * et ont supporté avec patience les tortures dans leurs corps, ont résisté aux puissances de ce monde jusqu'à ce qu'ils se soient délivrés des liens de l'ennemi rebelle et soient devenus brillants de gloire dans le royaume de leur Père (à lui la gloire, l'honneur et la magnificence avec son Fils Jésus-Christ et l'Esprit saint vivificateur et consubstantiel, maintenant, dans tous les temps et jusqu'à l'éternité des éternités et les siècles des siècles. Amen. Louange à Dieu à jamais!)

Nous avons écrit (que Dieu vous garde) un commentaire du symbole, avant le présent ouvrage; mais le livre que nous avions composé s'est perdu. Nous nous sommes efforcé toutefois de faire en sorte que le livre que nous présentons maintenant conserve pour le fond le même sens que l'autre. Quiconque trouverait le premier, s'il lui tombait entre les mains, ne méconnaîtrait pas une différence de langage avec notre présent livre [1] : il choisira l'explication qu'il préfère, car tout ce qui est suffisant est péremptoire. Gloire à Dieu pour toujours!

* f. 84, v°. * Fin du commentaire du symbole et de l'explication de ses formules. Louanges et actions de grâces en soient rendues à Dieu. Le vénérable Père Anba Sévère, de la ville d'Achmounaïn, connu sous le nom d'Ibn-al-Moqaffa', a terminé ce commentaire le septième jour de Tout, en l'an six cent soixante-douze de l'ère de Dioclétien [2]. Son premier commentaire datait du mois de Hatour de l'an six cent soixante-sept de Dioclétien [3].

1. Ici se termine la version éthiopienne — 2. 4 sept. 956. — 3. Nov. 951.

وسبع ستين لديقلا وكان نجاز نسخ ذلك فى يوم الثلثا المبارك سادس شهر مسرى المبارك سنة الف ومايتى وعشرين للشهداء الاطهار رزقنا الله بركة صلواتهم وشفاعاتهم

نقل عن نسخة من القلاية المعمورة للابد فى زمن السيادة البطريركية اليوأنسية الشهير بابن المصرى الرابع والتسعين من عدد الاباء البطاركة بالكرسى المرقصى فالرب الاله ينصر سنى حياته ويورث التلميذ بركة صلاته امين

كتب هذا الكتاب بعينه من النسخة المذكورة العبد الحقير المعترف بالذنب والتقصير الحقير داود بن يوحنا بن داود المنشاوى المعروف بابو اخنوخ بمشبه اخميم وجد هذه النسخة فى بنى سويف من اعمال البهنا وكان نجازه فى يوم الاحد المبارك الخامس والعشرون من شهر ابيب من السنة القبطية للشهدا الاطهار

La copie de ce manuscrit a été achevée le jour béni du mardi, sixième jour du mois béni de Mesri, en l'an mil deux cent vingt des saints Martyrs [1]. Que Dieu nous accorde la bénédiction de leurs prières et de leur intercession.

La transcription a été faite sur un original, trouvé dans un ermitage (puisse-t-il être habité à jamais!), sous le pontificat de l'éminent patriarche Jean (*Yoannsi*), connu sous le nom de Ibn-al-Misri, le quatre-vingt-quatorzième des Pères Patriarches qui ont occupé la chaire de Marc [2]. Que Dieu lui accorde, durant sa vie, aide et protection, et à moi son disciple la grâce de ses prières. Amen.

A copié ce livre, de sa propre main, sur le sus-dit manuscrit, le très humble serviteur, qui confesse ses fautes, David, fils de Jean, fils de David-al-Menchaoui, connu sous le nom d'Abou-Akhnokh, au pays d'Akhmim. Il a trouvé ce manuscrit à Beni-Soueif dans la province de Bahnà. La copie en a été terminée le dimanche béni, vingt-cinquième jour d'Abib de l'an copte des saints Martyrs [3].

1. 30 juillet 1504. C'est la date de l'original de la transcription suivante (lignes 4 à 8). — 2. Johannes Misra (Fabricius, *Bibl. Graeca,* IX, p. 500), désigné par Ioannes (XIII) Aegyptius dans Petrus ibn Rahib, trad. Cheikho, Paris, 1903, p. 154, était patriarche de 1522 à 1526, *ibid.* — 3. D'après le catalogue des manuscrits arabes de Paris, p. 42, la présente copie, faite sur la transcription précédente (lignes 4 à 8), est de l'an 1334 des Martyrs (1618 de J.-C.).

TABLE DES NOMS PROPRES [1]

ا

ابراهام ; ابرهيم Ibrahim (Abraham), 9_{1} 11_{6} 23_{5} 43_{1} 66_{5} 106_{1}

ابراهيم البطريك Abraham le Patriarche, 57_{11}

ابراهيم النظام Ibrahim al-Nazâm, 73_{7-9}

ابلانيانوس Flavien, 49_{8-9} 50_{2-4} 102_{4}

ابلون Apollon, 69_{8}

ابليس Iblis (le Diable), 78_{6-10}

ابن ديصان Ibn-Dissan (Bardesane), 60_{7} 63_{3}

ابن عبيد Ibn 'Obéïd, 54_{8-10} 89_{5}

بن عبيد

ابن المصرى Ibn-al-Miṣri, 127_{4}

ابن المقفع Ibn-al-Moqfa', 126_{10}

ابو اخنوخ Abou - Akhnokh (Abou-Enoch), 127_{7}

ابوليناريوس Apollinaire, 46_{5} 85_{1}

ابو منا Abou-Menâ (Mennas), 26_{9}

اتيلوس Atilos (Actolaus), 26_{8}

اثناسيوس Athanase, 22_{11} 23_{1} 27_{7}

اخليوس Achille, 22_{8} 69_{9}

اخميم Akhmim, 51_{2} 127_{7}

اخنوخ Akhnokh (Enoch), 114_{2}

ادم Adam, 11_{6} 78_{7} 79_{1-9} 84_{1} 92_{1-4} 95_{5} 111_{8} 122_{2} 124_{7}

ادميطوس Admète, 25_{8}

ادونای قاطوا Adonaï Qadosch, 60_{6} 65_{4}

اردودة Ardoudah, 26_{4}

ارسطاطاليس Aristote, 63_{1}

ارشلاوس Archelaos (Achillas), 16_{5} 18_{8}

ارمحايس Armhâïs, 28_{11}

الارمن Les Arméniens, 53_{8} 57_{9}

ارمينية الشام L'Arménie Syrienne, 27_{10}

ارميا Jérémie, 10_{1} 84_{5}

ارنفرا Arnafrâ, 25_{8}

اريحا Jéricho, 26_{4}

اريوس Arius, 15_{6} 16_{4} 18_{9-11} 19_{4} 21_{1} 22_{8} 23_{2} 28_{10} 29_{3} 30_{6} 31_{10} 32_{4-10} 33_{1} 35_{7-12} 36_{6} 40_{7} 58_{3} 70_{10-11} 71_{1} 74_{9} $75_{4-10-11}$ 76_{2} 80_{11} 81_{1-8}

اريانوس Arianos, 26_{1} 44_{2}

اسا Jessé, 119_{3}

اسبلقينوس Asbalqinos, 26_{5}

اسرايل Israël, 69_{5} 110_{2}

(بنى) اسرايل Les Israélites, 11_{1-6} 13_{1} 45_{4} 92_{8} 120_{6}

اسطاس Astase (Eustathe), 26_{7}

الاسكندروس Alexandre, 16_{6} 18_{7-10} 21_{6} 22_{10} 25_{8} 27_{7} 32_{8} 34_{1-6} 35_{11} 36_{2-5} 48_{5} 49_{10-11} 51_{7-10}

الاسكندرية Alexandrie, 15_{6} 17_{5} 25_{8} 32_{8-9} 34_{13} 44_{2} 49_{3} 50_{12} 52_{1}

اسمرنا ; سمرنا Smyrne, 44_{1} 105_{5}

اسيا L'Asie, 21_{5}

1. M. l'abbé Leroy, né le 6 juin 1866 à Maisdon (Loire-Inférieure), est mort à Courbevoie (Seine) le 8 octobre 1910. Le présent fascicule était inachevé. Nous avons terminé les tables et ajouté quelques références. Mgr Graffin a fait corriger le texte et la traduction. Le chapitre X ci-dessus est résumé en quelques pages par Aboul-Barakat, ms. arabe de Paris, n° 203, fol. 25v°.

(F. N.)

اسيوط Assiout, 22_3 26_2

اشعيا Isaïe, 61_5 85_{12} 110_4 115_{10} 119_2

اشغيليوس Achille, v. اخليوس

اشمعات اليهود Les Achma'at Juifs, 60_5 63_{11} 70_{12}

الاشمونين Achmounaïn, 126_{10}

اصطفان Étienne, 49_{11}

اغريغوريوس التاولوغس S. Grégoire le Théologien, 36_{12} 46_3 79_3 81_{1-7} 87_{11} 106_{3-11} 107_{13} 116_2

اغريغوريوس صاحب العجايب S. Grégoire le Thaumaturge, 117_{10}

اغناطيوس Ignace, 44_1 105_5

الافراجون Al-Afrâdjoun, 26_1

افروسيوس Aphrosios (Ambroise), 107_8

افرولس Afroulos (Saturne), 61_8

افريقية L'Afrique, 27_{10}

افلاطون Platon, 60_8 61_{11} 63_{12} 76_{2-3} 94_{8-9}

اكساعروس Aksâ'aros (Pythagore), 62_{10}

الاذقية Laodicée, 26_7

اليا علي بن عبيد Eliâ 'Ali Ben-'Obéïd, 21_{8-11}; v. ابن عبيد

اليا Elie, 72_6 114_2; ايلياس

اليان Eliân (Julien), 78_{10}

انسطاسيوس Anastase, 53_2

انصنا Anṣanâ, 26_1

انطاكية Antioche, 26_7 44_1 48_2 49_{3-4} 105_8

انطياخوس Antiochus, 26_1

انغورا Angorâ (Ancyre), 26_9

انيسية Anisia, 26_{11}

انيليس Anilis, 22_8

اهناس Ahânas, 25_9

اورسليم ;يروشليم Jérusalem, 26_3 48_2 49_{4-11}

اوسانيوس Ossânios, 26_{4-10}

اوطاحى Eutychès, 49_{6-11} 57_{10} 93_4

اوكينوس Okinos, 22_9

اومانيوس Omânios (Eusèbe), 26_3

اونوميوس Eunomios, 40_7 82_3

ايبا الرهاوى ;ايبا Ibas d'Édesse, 50_{2-4} 100_1

ايوب Job, 115_{10}

ب

باسيليوس Basile, 49_8 50_{2-4} 100_1 106_9

باسيليوس Basile (Basilique), 52_9

بانيوس Bânios (Zénobios), 26_7

بباريوس Babârios (Piperius), 26_5

بحر سوف La mer Rouge, 120_5

برقلس Barqlos (Proclus), 109_9

بصرة Bassora, 73_{11} 76_{5-8}

بطرس Pierre, 15_{7-9} 16_{3-8} 17_5 25_9 49_{7-9} 108_2

بطليميون Baṭlimioun (Ptolémée?), 33_6

بغداد Bagdad, 73_{11} 76_{5-8}

بني سويف Beni-Soueif, 127_8

بن عبيد البنا Ben 'Obéïd el-Banâ, 88_5 89_3; v. ابن عبيد

بنيامين النهاوندى Benjamin al-Nahâouandi, 60_{5-6}

بهنا Bahnâ, 127_8

بوثينيا La Bithynie, 21_5

بولس S. Paul, 29_{12} 74_9 87_{12} 95_6 115_{12} 122_2 123_{10}

بولى الشمساطى Paul de Samosate, 31_{11} 32_2

بوليقورس Polycarpe, 44_1

بيلاطس البنطى Ponce Pilate, 31_4 56_{8-9} 91_9 92_{11} 105_7 114_9 (بلاطس)

ت

تاودريطس Théodoret, 50_{3-4} 100_1

تاوذوسيوس Théodose, 48_4 49_{1-2-6} 50_9 (تاودوسيوس)

تاوطيطس Théodote, 26_7

تاوغسطس Thâoghoustos (Théognis), 26_{10}

تاوفيطس Théophytos, 26_9

تاوفيلس Théophile, 86_1

التاولوغس Le Théologien, 120_8; v. اغريغوريوس

تاوميطس Timothée, 17_4

تاونا Théonas, 33_6

توما Thomas, $26_{12\text{-}13}$ $103_{9\text{-}10}$

تيدرس, تودريس, تيودرس Théodore, 26_6 46_9 86_3 94_2 99_{11} 101_5

ج

جالاسيوس Gélasios, 26_{10}

الجليليون Les Galiléens, 113_{10}

ح

الحبشة Les Abyssins, 54_8 57_9

حزقيال Ézéchiel, 10_1 119_1 121_9

حكمة الله La Sagesse de Dieu, $75_{2\text{-}3\text{-}4\text{-}7}$

حوا Ève, 29_3 111_8

خ

خلقدونية Chalcédoine, 26_{11} 51_{12} $52_{5\text{-}7\text{-}10}$ $53_{3\text{-}4}$ 54_9 101_{11}

د

دانيال Daniel, 113_5 114_7

داوود (داود) David, 11_{11} 59_{10} $65_{1\text{-}6}$ 66_3 81_{10} 86_{10} 95_4 100_{11} 105_6 $112_{2\text{-}10}$ 115_{10} 119_4 125_{11}

داود المنشاوى Daoud al-Menchaoui, 127_7

دبروس Dabros, 26_2

دراينوس Daraïnos (Dorothée), 25_9

دلدالوس Daldalos, 50_2

دمالوس Damâlos, 49_8

دمشق Damas, 26_6

ديالبوس Dialios, 110_1

ديسقورس Dioscore, $49_{4\text{-}10}$ $50_{10\text{-}12}$ $52_{1\text{-}2}$

ديصان (ابن) Ibn-Dissan (Bardesane), 93_4

ديودروس Diodore, 46_9 86_3 94_2 99_{11} 100_9

دروديس ;دودريوس

ديقلاطيانوس (ديقلا) Dioclétien, 16_7 17_4 18_6 $127_{1\text{-}2}$

ديونوسيوس S. Denys, 44_2 69_9

ذ

ذكريا Zacharie, 110_5

ر

الروح L'Esprit-Saint, 29_{10} $31_{3\text{-}5}$

الرها Édesse, 26_9 100_1

الروم Les Grecs, $54_{7\text{-}9}$ $56_{9\text{-}10}$ $58_{1\text{-}7}$

رومية Rome, 17_4 25_5 27_{10} $32_{7\text{-}8}$ 34_{11} 48_1 $49_{3\text{-}5}$ 50_5 100_1 105_{10}

ز

زاوس Zeus, 69_9

زينون Zénon, 26_6 33_1

س

سابليوسى Sabellius, 31_{11} $74_{4\text{-}5}$

ساويرس Sévère, 126_{10}

سخاريوس Sachârios, 26_9

سدوم Sodome, 70_6 83_7

سردماس Sardamâs, 22_8

سركلس Serkillos (Succensus), 100_9

السريان Les Syriens, 54_8 56_{10} 57_{10} 58_5

سقرسوس Saqersous (Halicarnasse), 93_4

سقندس Secundus, 33_6

سلامية Salamine, 26_{10}

سلوقية Seleucie, 26_8

سليمان Salomon, 65_6 $75_{4\text{-}7}$

سمرنا Smyrne, 44_1

سمعون الصفا Simon Céphas, 43_4 $44_{1\text{-}2}$

سورية السفلى La basse Syrie, 26_7

سيوط Siout, 33_{10}

ش

شام La Syrie, 19_{11} 20_7

شام عرمن La Syrie arménienne, 19_{10}

شاوول Saül, 65_1 118_{11}

شمساط Samosate, 26_8

الشميساطى (Paul) de Samosate, 32_8 51_5 103_2

شياطين Les démons, 78_6

ص

الصعيد Le Ṣaïd, 56_{9} 58_{5}

الصفا Céphas (Pierre), 43_{4} $119_{7\text{-}10}$

صموئيل Samuel, 112_{4}

صور Ṣour (Tyr), 26_{6}

صيدا Ṣaïda (Sidon), 26_{7}

ط

طبريوس Tibérius, 26_{1}

طرسوس Tarse, 105_{11}

طلسنامرة Ṭalesnâmara, ablution quotidienne des Juifs, 120_{6}

طيباريوس Tibérius, 25_{9}

طيناطس Tinaltas (Sylvestre), 31_{11}

ع

عناية Les ʿAnaïat, 71_{1} 78_{2}

عناية الله La Providence de Dieu, 87_{1}

غ

غامورا Gomorrhe, 70_{7} 83_{7}

ف

فرعون Pharaon, 69_{5} 120_{5}

الفرما Farama (Péluse), 25_{9}

فطليبوس Faṭlibos, 26_{4}

فم الذهب Chrysostome, 121_{4}

فنحاس Phinées, 29_{2}

فوطيوس Photius (Photin), 31_{11}

فولوس Paul, $104_{9\text{-}10\text{-}12}$

فيلبس Philippe (de Macédoine), 18_{7}

ق

قبادوقية Cappadoce, 26_{10}

قبرس Chypre, 26_{10}

القبط Les Coptes, 57_{9} 58_{7}

قرمانيس Carmanis, 22_{8}

قسطنطين Constantin, 19_{11} 24_{3} $27_{6\text{-}8}$ 28_{4} 32_{10} 34_{13} $35_{6\text{-}9}$

قسطنطينوس Constantinos (Constance), 27_{6}

القسطنطينية Constantinople, $46_{1\text{-}2\text{-}3}$ $47_{7\text{-}10}$ 48_{4} $49_{2\text{-}6}$ 51_{11} 53_{5} 54_{1} 58_{2}

قفط Qefṭ, 26_{1}

قلسطينوس Célestin, 49_{3}

قلندينوس Calendinos (Clédonios), 106

قلنطينوس Qalenṭînôs (Célestin), 48_{1}

قهقوه Qahqouh, 26_{2}

قورلوس: قيرلس. فرلوس Cyrille, 100_{9} 102_{7} 103_{5} 104_{4}

قوليدس Qôlîdos, 22_{9}

قونياليوس Qônâlios (Juvénal), 43_{3}

قيرس Cyr, 50_{3} 100_{1}

القيس Al-Qîs, 25_{9}

قيسوس Qîsôs, 26_{9}

قيشارية Césarée, $26_{4\text{-}9}$

ك

كراص Cyrille, 48_{1}

كفر الشمس Kafr ech-Chams (Héliopolis), 19_{10}

كلام الله Le Verbe de Dieu, 15_{8} $20_{9\text{-}10\text{-}11\text{-}12}$ 32_{3} 42_{8} 46_{7} $73_{1\text{-}2\text{-}3\text{-}4\text{-}6\text{-}7\text{-}8\text{-}9}$ 74_{2} $76_{5\text{-}7\text{-}8\text{-}9}$ $77_{2\text{-}5\text{-}6\text{-}7\text{-}10}$

الكلمة Le Verbe, 66_{6} $70_{1\text{-}7\text{-}8}$ 71_{2} 74_{1} $89_{9\text{-}11}$ $81_{10\text{-}11}$ 88_{7} 96_{6} 101_{7} $103_{1\text{-}5\text{-}7}$ $104_{4\text{-}5}$

كيرلس Cyrille, 49_{2}

ل

لاقيطبوس Lâqiṭabôs (Léontius), 26_{8}

لاون ; لاوون Léon, 49_{4} 51_{4} 91_{3} 99_{11} 100_{6} 101_{11} $102_{4\text{-}6\text{-}11}$ $103_{2\text{-}10}$ $104_{2\text{-}8\text{-}10\text{-}12}$ 105_{1}

اللبان Laban, 57_{10}

اللبنان Al-Libnan (Julien d'Halicarnasse), 93_{4}

لوط Loth, 23_{5}

لوقا Luc, 113_{10}

لوقيوس Lucius, 22_{9}

م

مارقس Marc, 26$_{11}$

مارون Maron, 58$_{2}$ 91$_{3}$

الماروية Les Maronites. 58$_{2}$ 91$_{3}$

الماقدون Les Macédoniens, 123$_{1}$

مانى Manès, 60$_{7}$ 63$_{3}$

المتانية Les Montanistes, 31$_{11}$

مرتمريم (Notre) Dame Marie, 46$_{10}$ 47$_{3}$ 56$_{4-5}$

مرغس Marghach (Germanicie), 26$_{12}$

مرقس Marc, 18$_{9}$ 49$_{4}$

مرقصى (Le siège de) Marc, 127$_{4}$

مرقيان Marcien, 49$_{1}$ 50$_{9-11-12}$ 58$_{1}$

مرقيان Marcion, 31$_{12}$ 60$_{8-9}$ 63$_{3}$

مرمارنفى Marmârnofî (Marmarique), 35$_{6}$

مريم Marie, 31$_{3}$ 32$_{1-2}$ 43$_{7}$ 82$_{6}$ 83$_{5}$ 84$_{8-11}$ 91$_{11}$ 96$_{1-9}$ 97$_{3}$ 101$_{2-6-10}$

المسيح Le Christ, 19$_{10}$ 20$_{3-10}$ 30$_{1-3-11}$ 39$_{1}$ 42$_{10}$ 43$_{12}$ 44$_{3}$ 46$_{10}$ 47$_{1-10}$ 49$_{7}$ 51$_{5-11}$ 55$_{11}$ 57$_{8-11}$ 58$_{11}$ 64$_{5}$ 65$_{12}$ 66$_{5}$ 69$_{3}$ 75$_{2-5}$ 80$_{9-10}$ 88$_{7-9}$ 89$_{5-8-10}$ 90$_{1-2-3-5-6-7-10-11-12}$ 91$_{1-2-4-7}$ 95$_{6}$ 96$_{1-2-4-5-7-10-11}$ 97$_{1-2-4-5-8-12}$ 98$_{1-4-5-7-8-10}$ 99$_{1-3-9}$ 100$_{11}$ 101$_{1-4-8}$ 102$_{6-7}$ 103$_{4-6-12}$ 104$_{1}$ 105$_{3-8}$ 108$_{5-8}$ 109$_{9}$ 110$_{5-10}$ 111$_{6-7-9}$ 113$_{3}$ 119$_{3}$ 121$_{1-7}$ 122$_{2-3-4-7}$ 125$_{1-5}$

المشرق Al-Machriq (L'Orient), 27$_{10}$ 34$_{4}$

المشرقيين Les Orientaux. 24$_{4-7}$

مصر Misr (l'Égypte), 9$_{2}$ 11$_{1}$ 27$_{10}$ 51$_{2}$ 86$_{9}$

المصريين Les Égyptiens, 24$_{6}$ 54$_{8}$ 83$_{7}$

معتزلة Mo'atazilat, 71$_{1}$ 78$_{2}$

المغرب Le Maghreb, 27$_{9}$

مغنيس Maghnîs (Magnus), 26$_{6}$

مقاريوس Macaire, 26$_{3}$

مقدونوسيين Macédoniens, 46$_{1}$

مقدونيوس Macédonius, 100$_{10}$ 115$_{7}$ 116$_{3-6}$

مكسيموس Maxime, 49$_{4}$

مقصورية Maqṣouria, 26$_{10}$

الملكية Les Melchites, 58$_{1}$ 91$_{3}$

مليطيوس Mélèce, 22$_{3}$ 33$_{10}$

منسى Manassé, 110$_{4}$

منف Menf (Memphis), 26$_{1}$

المنقرش Al-Monqarech, 57$_{10}$

موسى Moïse, 9$_{4}$ 10$_{2}$ 44$_{12}$ 65$_{4}$ 69$_{5}$ 73$_{2-3-8-10}$ 79$_{1-3}$ 83$_{6-8-10}$ 120$_{8}$

المينا Mennas. 97$_{5}$

ن

نابوثا Naboth, 110$_{2}$

نسطور Nestorius, 47$_{7}$ 48$_{2-4-11}$ 50$_{2-12}$ 51$_{9}$ 58$_{1}$ 87$_{4}$ 88$_{1-8}$ 89$_{7}$ 93$_{8}$ 94$_{1-5-7}$ 95$_{9}$ 97$_{12}$ 99$_{11}$ 100$_{2-3-6-7}$ 101$_{3-5-9}$ 102$_{2-6-10}$ 103$_{3}$ 104$_{3-10-11}$ 105$_{1}$ 110$_{10}$ 117$_{7}$

النسطوريين Les Nestoriens, 41$_{5}$ 54$_{6}$ 55$_{4-6-7-8-9-11}$ 56$_{4-6-8}$ 57$_{4-6}$ 58$_{1-2}$ 90$_{3}$ 91$_{2}$

نصارى Les Nazaréens (chrétiens), 20$_{7}$

نصيبين Nisibe, 26$_{12}$

نطرا Naṭrâ, 93$_{5}$

النظام Al-Nazâm, 77$_{10}$

نماه Namâh, 25$_{9}$

النوب Les Nubiens, 54$_{8}$ 57$_{9}$

نوح Noé, 14$_{8}$

نيقوديمس Nicodème, 122$_{4}$

نيقيدوس Niqîdôs (Vincentius), 25$_{6}$ 32$_{7}$ 34$_{11}$

نيقية Nicée, 21$_{4}$ 23$_{1}$ 26$_{11}$ 28$_{3}$ 32$_{10}$

ه

هابيل Abel, 109$_{13}$

هيلانة Hélène, 19$_{9}$ 20$_{1}$

و

والنطس Valentin, 31$_{12}$ 84$_{10}$ 93$_{4}$

واليس Valens, 27$_{6}$

ى

يانوزاريوس Iânouzârîôs (Januarius), 26$_{4}$

يروشليم Jérusalem, 26$_{3}$

يسطان Justin, 53$_{3}$
يسطس Justus, 26$_{11}$
يسوع المسيح Jésus-Christ, 21$_{6-7}$ 42$_{8}$ 43$_{3-4-8}$ 53$_{11}$ 55$_{5-6}$ 64$_{6-8-11}$ 65$_{3-9}$ 66$_{1-3-6}$ 68$_{12}$ 69$_{10}$ 89$_{10}$ 96$_{3-8}$ 102$_{3}$ 103$_{8-10}$ 109$_{9}$ 113$_{10}$ 118$_{2}$ 126$_{3}$
يعقوب Jacques, 26$_{12-13}$ 65$_{6}$
اليهود Les Juif, 105$_{2}$ 108$_{11-12}$ 123$_{1}$
يوانسية Jean, patriarche, 127$_{3}$
يوحنا Jean, 43$_{1}$ 49$_{3}$ 105$_{7}$ 108$_{7}$ 120$_{10}$ 121$_{3-5-7}$
يوحنا الانجيلى Jean l'Évangéliste, 44$_{2}$
يوحنا فم الذهب Jean Chrysostome, 18$_{2}$ 29$_{5}$ 58$_{3}$ 81$_{3}$ 97$_{5}$ 108$_{5}$
يوسف النجار Joseph le charpentier, 26$_{13}$
يوطن Iouṭan (Vitus ou Victor), 25$_{6}$ 32$_{7}$ 34$_{11}$
يوليانوس Julien, 24$_{3}$
يوليسيانوس Ioulîsiânôs (Julien), 26$_{1}$
يوناليوس Juvénal, 48$_{2}$ 49$_{11}$ 52$_{2}$
يونان Jonas, 111$_{9}$
اليونانيين Les Grecs, 24$_{4}$ 69$_{7}$

TABLE ALPHABÉTIQUE DES PRINCIPALES MATIÈRES

A

Achma'at, sont la secte juive des Caraïtes, d'après le nom que leur donne Maqrizi, p. 60, n. 2. Cf. 63, 65. Voir Benjamin al-Nahouandi.

Adam, commentaire de sa chute, 78-80.

Alexandre d'Alexandrie et Arius, 35-37.

'Anâïat, secte juive, 71, 78.

Apollinaire, 46, 85.

Apôtres, envoyés pour prêcher l'Évangile, 12. Leurs souffrances, 13-14.

Arche, type de l'Église, 14.

Arius, ses erreurs, 15. Leur développement, 18-19. Leur condamnation à Nicée, 21-23. Ses erreurs devant le concile, 28-30; devant l'empereur, 35. Constance ordonne à Alexandre de le recevoir, 35-36. Mort d'Arius, 36. Sa réfutation, 70, 74-76, 80-82.

Astrologie. 61-63.

B

Baptême, 120-122. Ses figures, 120.

Bardesane, 60, 63.

Benjamin al-Nahouandi, 60; Caraïte juif qui se fit connaître en Perse, vers 820, cf. Vigouroux, *Dict. de la Bible*, t. II, col. 244.

Ben-'Obéïd al-Banah (Elia Ali), évêque nestorien de Damas, 21. A écrit un court exposé du symbole, 54. Ses erreurs, 88-89.

C

Caraïtes, voir Achma'at et 'Anâïat.

Chalcédoine, 50-52. Condamné par Basilisque, Zénon Anastase, 52-53. Imposé par Justin, 53

Constance intervient en faveur d'Arius, 35-37.

Constantin. La croix lui apparaît, 20. Il convoqua le concile de Nicée, 21.

D

Dieu, secles qui reconnaissent deux dieux ou trois, 60.

Diodore et Théodore. Leurs erreurs, 46-47, 86, 94.

E

Éphèse, Concile contre Nestorius, 48. Concile en faveur d'Eutychès, 49-50.

Eunomius, 82,

Eutychès condamné à Constantinople et réhabilité à Éphèse, 49-50.

H

Hélène, mère de Constantin. Son histoire, 19-20.

Hérésies, Arius, 15, 18-19, 28-30. Sabellius, etc., 31. Macédonius, 45-46. Apollinaire, 46. Diodore et Théodore, 46. Nestorius, 47-48.

I

Ibrahim al-Nazâm, auteur musulman, 73-74, 77.

Incarnation, 11-12, 82-92, 95-96.

J

Jacques, frère du Seigneur, est fils de Joseph. Jacques de Nisibe est de sa famille, 26-27.

Juifs, bienfaits de Dieu à leur égard, 9. Leur ingratitude, 9-10. Le nouveau pacte, 11. Leur conduite envers le Christ, 12.

L

Légendes de Jacques de Nisibe et de Thomas de Marghach. 26-27.

Léon (S.), chef des Melkites, 91. Est d'accord avec Nestorius, 101-104. A rejeté la vraie foi, 105.

M

Macédonius, son erreur, 45-46. Il est combattu par S. Grégoire, 46; par l'auteur, 115, 116.

Marcien. Ses origines, 49. Il rappelle Nestorius, 50-51. Son rôle à Chalcédoine, 51-52. Sa mort, 52.

Maronites, disciples de Maron, 58, 91.

Melkites ou partisans de Marcien sont les Grecs et les Nestoriens, 58, 91.

Mo'atazalat, secte musulmane dont une partie comprend Ibrahim al-Nazâm et ses partisans, 73-74, 78.

N

Nature. Réfutation des deux natures, 88-91, 94-9. Les deux natures, en s'unissant, deviennent une seule nature, 91.

Nestorius, ses erreurs. 47. Son époque et sa condamnation à Éphèse, 48. La profession de foi de Chalcédoine lui est favorable, 51. Paroles qu'on lui attribue, 51-52. Il est rappelé par Marcien, 50-51. Sa réfutation, 86-91, 93, 94. Est d'accord avec saint Léon, 101 à 105, 110-111.

Nicée (concile de). Son époque, 21-24. Nombre des Pères d'après Elia-Ali-ben-'Obéïd, évêque nestorien de Damas, 21-22. Leur nombre est celui des serviteurs d'Abraham, 23. Principaux évêques, 25-26. Leur nombre était 224+94, 27. Description du concile, 28-30. Décisions de Nicée, 30-33. Lettre aux Alexandrins, 32-34. Apologie du concile ; il

n'a pas changé la tradition, 37-41, car sa doctrine est conforme aux Écritures et à l'enseignement des Pères apostoliques, 42-4.

O

Objet du livre, 7-14. Conciles, schismes, explication du symbole, 7.

P

Pierre d'Alexandrie, sa vision au sujet d'Arius, 16. Son martyre, 16-19.
Providence à l'égard des Juifs, 9-11. L'Incarnation, 11. Prédication de l'Évangile, 12-14.

S

Sabellius, 31, sa réfutation, 74.
Sectes. Musulmane ; voir Mo'atazalat. Sectes juives ; voir Achma'at, 'Anâïat, Caraïtes.
Symbole, variantes des nestoriens opposées aux lectures des orthodoxes (jacobites), 55, 56, 57 ; variantes du grec, 56. Des habitants du Sa'id (Haute-Égypte), 56, 58. De la Basse-Égypte, 56. Des Syriens, 56, 58. Commentaire du symbole, 59-127. Je crois en un seul Dieu qui contient tout, 59-62. Créateur du ciel et de la terre, des choses visibles et invisibles, 62-64. En un seul Seigneur Jésus-Christ, 64-65. Né du Père avant tous les siècles, 65-67. Lumière de Lumière, vrai Dieu de vrai Dieu, 67-70. Engendré et non créé, consubstantiel au Père, 70-82. Est descendu du ciel et s'est incarné, 82-91. A été crucifié, a souffert, a été enseveli, est ressuscité, 91-111. Est monté au ciel, est assis à la droite de son Père, 111-113. Viendra juger les vivants et les morts, 113-114. Je crois à l'Esprit-Saint, 115-118. Qui a parlé par les prophètes, en une seule Église, 118-120 ; en un seul baptême, 120-122 ; en la résurrection des morts, 122-126.

T

Thomas, évêque de Marghach (Germanicie). Un auteur, désapprouvé par Sévère, semble lui attribuer le martyre de Jacques l'intercis, 26-27.

V

Verbe n'est pas une créature, 71.

SÉVÈRE IBN AL-MOQAFFAʿ

ÉVÊQUE D'ASCHMOUNAÏN

HISTOIRE DES CONCILES

(SECOND LIVRE)

II

ÉTUDE SUR LA VERSION ÉTHIOPIENNE ET APPENDICES

PAR

S. GRÉBAUT

I. — ÉTUDE SUR LA VERSION ÉTHIOPIENNE

Le ms. *d'Abbadie* n° 155 (24 sur 21, deux colonnes, 164 feuillets, dont 7 blancs) contient du fol. 103 r° a au fol. 154 v° b la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles* de Sévère, évêque d'Aschmounaïn[1]. M. d'Abbadie lui donne le titre suivant : *Explication de la foi orthodoxe, établie par les trois cent dix-huit Pères, recueillie par le saint Père Sawiros en dix parties (sections)*[2].

I. — Incipit, desinit et colophon.

Incipit : **በስመ ፡ አብ ፡ ወወልድ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ፀአምላክ ፡ ንወጥን ፡ በረ ድኤተ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወበሥናይ ፡ ተሠናአምቲ ፡ በጽሐፈ ፡ ፍካሬ ፡ ሃይማኖት ፡ አር ቶዶክሳዊት ፡ ዘአንበርዋ ፡ አበው ፡ ፫፻፲ወ፰በሀገረ ፡ ኒቅያ ፡ ዘአስተጋብአ ፡ አብ ፡ ቅዱ ስ ፡ አባ ፡ ሳዊሮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእስሙናይን ፡ እግዚአብሔር ፡ ይጸግወነ ፡ በረክ ቶ ፡ አሜን ፡ ወአሜን ፡** *Au nom du Père, du Fils et du Saint-Esprit, un seul Dieu. Nous commençons, avec l'aide du Seigneur et avec son bon plaisir, à écrire l'explication de la foi orthodoxe, qu'ont définie les 318 Pères dans la ville de Nicée, (et) qu'a réunie (en volume) le Saint Père Abbâ Sévère* (Sâwiros), *évêque d'Aschmounaïn* ('Esmounâyen). *Que le Seigneur nous accorde sa bénédiction! Amen. Amen.* — Cet incipit n'existe pas en arabe. Viennent ensuite l'avant-propos, qui est plus long dans la version (fol. 103 r° a et b) que dans l'original (p. 7), et les titres des chapitres, qui sont identiques.

Desinit : **ለ።ቲ ፡ ስብሐት ፡ ወክብር ፡ ወዕበይ ፡ ምስለ ፡ ወልዱ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶ ስ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ማኅየዊ ፡ እስከ ፡ ለዓለመ ፡ ዓለማት ፡ አሜን ፡** *Gloire, honneur et magnificence au (Père) avec son Fils, Jésus-Christ et l'Esprit-Saint Vivificateur jusqu'aux siècles des siècles! Amen.*

Immédiatement après le *desinit* se trouve le *colophon* suivant, qui équivaut au second paragraphe de la page 126 de l'arabe. **ነዋ ፡ ክነ ፡ ይትኖለወክሙ ፡**

1. C'est M. Nau qui nous a signalé ce manuscrit et qui l'a identifié. Mgr Graffin nous en a ensuite adressé une reproduction.

2. A. d'Abbadie, *Catalogue raisonné de manuscrits éthiopiens,* Paris, 1859, pp. 167-168.

እግዚአብሔር ፡ ገበርነ ፡ ትርጓሜ ፡ ለዝኒ ፡ ሃይማኖት ፡ እምቅድመ ፡ ዝኒ ። ወእንበርነ ፡ መጽሐፈ ፡ ዘገበርነ ፡ ባሕቲ ፡ ንሕሊ ። ነዋ ፡ ጽሕቅነ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ ዘእምጸእነ ፡ በዛ ኒ ፡ መጽሐፍ ፡ ቅሩበ ፡ ለፍኳሬ ፡ እምዝንቱ ፡ መጽሐፍ ፡ በእንጻሪሁ ። ወዘሰ ፡ ረከበ ፡ ዘንተ ፡ መጽሐፈ ፡ ወወድቀ ፡ ቦቱ ፡ ወኢይትኅሐድ ፡ ተዋልጦተ ፡ ቃላቲሁ ። *Voici : nous avions fait — que le Seigneur vous garde (comme son troupeau)! — une explication du symbole avant celle-ci, et nous avions mis (quelque part) le livre, que nous avions fait, mais il s'est perdu. Voici : nous avons fait en sorte que ce que nous mettons dans ce livre se rapproche des explications du livre précédent. Celui qui trouvera ce (dernier) livre, ou mettra (la main) sur lui, (verra) que la différence des mots (entre les deux) n'implique (aucune) contradiction.* — C'est ici que se termine la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles*. La mention des dates, où l'ouvrage a été commencé, terminé par l'auteur, et transcrit par le copiste David, ne se trouve que dans l'arabe.

II. — Caractères généraux de la version éthiopienne.

Bien qu'elle apparaisse, à première vue, comme un remaniement, la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles* est au fond une traduction littérale, ou plutôt un décalque brut de l'arabe. Elle pousse même la servilité jusqu'à s'adapter bon gré mal gré les tournures spéciales à l'arabe, au lieu de chercher à les remplacer par des locutions éthiopiennes correspondantes. Aussi, elle perd tout caractère littéraire, et devient la plupart du temps enchevêtrée, obscure et parfois inintelligible. On pourrait dire, sans exagérer, que bien souvent le discours se compose de mots éthiopiens, ordonnés entre eux au moyen d'une syntaxe arabe.

Néanmoins, en dépit de cette servilité, que nous constatons à chaque ligne, elle ne laisse pas que de comporter, depuis le commencement jusqu'à la fin, des divergences très nombreuses et quelquefois profondes avec l'arabe; et ce n'est pas chose facile pour nous que de rendre compte de ces deux notes si opposées de la version éthiopienne : étroite littéralité d'une part, et réelle liberté d'allure d'autre part.

Vraisemblablement le traducteur était un Arabe, connaissant bien sa propre langue, mais incapable de penser en éthiopien, car son travail ressemble fort aux thèmes de nos écoliers, qui, insoucieux du génie des langues étrangères, se préoccupent surtout de rendre servilement le mot à mot des pensées et des tournures françaises, dût-il en résulter des nonsens.

La liberté d'allure peut aussi s'expliquer par l'embarras où il se sera trouvé devant certaines difficultés qui étaient insurmontables pour lui, et qu'il a essayé de tourner en modifiant l'original.

D'ailleurs, il avait à sa disposition un manuscrit arabe de meilleure qualité

que le manuscrit, seul connu jusqu'ici qui a servi à M. l'abbé Leroy. Nous le constatons déjà dans l'original lui-même, lorsqu'un scribe arabe répète, avec des mots différents, la fin du chapitre VI (cf. *supra*, pp. 41-42). Cette licence ne nous donne pas grande confiance dans la fidélité des scribes successifs. Or, l'éthiopien ne porte pas cette répétition. Plus loin, l'ordre véritable, troublé dans l'arabe à plusieurs reprises différentes par l'interversion de morceaux importants, est rétabli en éthiopien. En outre, un passage assez long manque dans l'original, mais, par contre, est conservé dans la version.

Le double fait de provenir d'un meilleur manuscrit et de le traduire littéralement donne donc beaucoup d'importance à la version éthiopienne, pour compléter et corriger le manuscrit arabe. C'est pourquoi, nous avons collationné cette version sur l'original et nous en avons noté les particularités. Nous allons donner présentement quelques exemples de ces particularités et ajouter comme appendices des extraits de l'éthiopien, qui aideront à l'intelligence plus complète de l'arabe.

III. — Divergences sémantiques, additions et omissions.

Les divergences sémantiques entre l'arabe et l'éthiopien, ainsi que les additions et omissions, sont très fréquentes et se rencontrent à travers tout l'ouvrage. Elles portent, pour la plupart, sur de simples mots. Il nous a paru inutile de donner ici des exemples de ces variations de mots[1], tant il sera facile d'en trouver à la lecture des textes cités plus bas. Quelquefois les changements s'étendent à des phrases entières et même à des passages plus ou moins importants.

Voici plusieurs exemples, pris çà et là.

I. DIVERGENCES SÉMANTIQUES.

RÔLE DU MARTYRE.

ዝንቱ ፡ ሃሉ ፡ ከመ ፡ ኢ፡ይትርፍ ፡ ለእግለ ፡ እመሕያው ፡ ምክንያት ፡ ዘያዓቅፍ ፡ ባቲ ፡ በእንተ ፡ ማኅደር ፡ ልዑላዊት ። ዘእንበለ ፡ ዘበጽሐዋ ፡ ወነሥእዋ ፡ (fol. 105 v° a).

1. Signalons seulement les variations des doxologies, placées après le nom de Dieu ou de N.-S. Jésus-Christ. لهُ المجدُ *Gloire à Lui* est omis presque toujours dans la version (cf. fol. 111 r° b et passim). تبارك *qu'il soit béni,* وتعالى تبارك *qu'il soit béni et exalté,* وتعالى وتبارك *qu'il soit exalté et béni,* عز وجل *qui est puissant et glorieux* sont remplacés très souvent par **ይትባረክ ፡ ስሙ ፡** *que son nom soit béni* (cf. fol. 115 r° b et passim) et par **ይትባረክ ፡ ወይትለዓል ፡ ስሙ ፡** *que son nom soit béni et exalté* (cf. fol. 115 v° a et passim).

TRADUCTION DE L'ARABE.

Ils (les Apôtres) regardaient comme une obligation de subir tous ces tourments, pour que la diffusion de l'Évangile ne restât pas stationnaire. Une dignité incomparablement supérieure à ce qu'ils quittaient les faisait renoncer à ce monde, pour qu'ils l'atteignissent et l'obtinssent (p. 13).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

Tout ceci, afin que ne restât pas aux fils de l'homme le prétexte de s'achopper au sujet de la demeure supérieure, mais afin qu'ils y parvinssent et qu'ils l'atteignissent.

COMPARUTION DE PIERRE D'ALEXANDRIE DEVANT DIOCLÉTIEN.

ወተምዓ ፡ መዓተ ፡ ላዕሌሁ ፡ ወኢፈቀደ ፡ ይጕየይ ፡ እስከ ፡ አመ ፡ ፈጸመ ፡ ሩጸቶ ፡ (fol. 106 v° b).

TRADUCTION DE L'ARABE.

L'empereur fut transporté de colère contre lui. Pierre vécut dès lors en fugitif, tout en s'acquittant de ses fonctions... (p. 16.)

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

(L'empereur) fut transporté de colère contre lui. Mais il ne voulut pas qu'il s'enfuît, jusqu'à ce qu'il eût achevé sa course (sa vie).

ARIUS PROTESTE DE SON ORTHODOXIE.

በዝንቱ ፡ ኵሉ ፡ ይኄሱ ፡ በመሐላሁ ፡ ወይትፌሣሕ ፡ በዕልወቱ ፡ ወኢከሠተ ፡ ዘን ተ ፡ ።። (fol. 114 v° a).

TRADUCTION DE L'ARABE.

... Protestant de la main droite et de la main gauche, (il jura) qu'il désavouait cela et tout ce qu'il avait publié (pp. 35-36).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

En tout ceci il mentait dans ses serments et il se réjouissait de son impiété; mais il ne le manifestait point.

INTELLIGENCE DE L'ÉCRITURE.

ወኢይሬኢ ፡ ይእዜ ፡ ወልደ ፡ በዝንቱ ።። (fol. 116 r° a).

TRADUCTION DE L'ARABE.

... Maintenant je n'y trouve plus ce que je lisais (p. 39).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

Je ne vois plus maintenant le Fils dans (l'Écriture).

MORT DE NESTORIUS.

ወተራከበ ፡ ላእክ ፡ በፍኖት ፡ ወኢተሀበለ ፡ ከመ ፡ ይትኃሠሥ ፡ ወሞተ ፡ በፍኖት ፡ (fol. 120 r° b).

TRADUCTION DE L'ARABE.

Le messager de l'empereur le trouva malade; il l'attendit, mais il n'obtint pas ce qu'il désirait, car Nestorius mourut là (p. 51).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

Le serviteur le rencontra en chemin, mais il n'osa pas discuter avec lui. (Nestorius) mourut en chemin.

Il n'est pas rare de rencontrer dans la traduction un sens préférable à celui de l'original, et concordant mieux avec le contexte en logique et en précision.

ENTRÉE AU CIEL DE L'AME DE PIERRE D'ALEXANDRIE.

እስከ ፡ አብጽሕዋ ፡ ውስተ ፡ ማኅደር ፡ ወአብእዋ ፡ ውስተ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ዘ ማኅበረ ፡ በኵር ፡ እለ ፡ ጽሑፍ ፡ አስማቲሆሙ ፡ በሰማያት ፡ (fol. 107 r° a et b).

TRADUCTION DE L'ARABE.

... en l'introduisant dans l'assemblée de Vierges, dont le nom est écrit au ciel (p. 17).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

Jusqu'à ce que (les anges) l'eussent fait parvenir dans la demeure (d'en haut) et fait entrer dans l'église (céleste), en compagnie du Premier-Né et de ceux dont les noms sont écrits dans les cieux.

LE RENOM D'ARIUS.

ወበጽሐ ፡ ዜናሁ ፡ ኀበ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ፡ ሀገር ፡ (fol. 107 v° b).

TRADUCTION DE L'ARABE.

... sa renommée parvint jusqu'aux extrémités du monde (p. 19).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

Sa renommée parvint aux évêques du pays.

PRÉDICTION DE LA PASSION.

.... ቃሉ ፡ እግዚእነ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ። ወተነብየ ፡ ከመ ፡ ወልደ ፡ እጓለ ፡ እመሕያው ፡ ሀለዎ ፡ ያግብእ ፡ ርእሶ ፡ ውስተ ፡ እደ ፡ ኃጥኣን ። (fol. 117 r° a).

TRADUCTION DE L'ARABE.

... cela se trouve ... dans les paroles de Notre-Seigneur Jésus-Christ... Et nous démontrons qu'il est le Fils de l'homme, qu'il était prêt à se livrer dans les mains des pécheurs... (p. 43).

TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.

(Cela ressort des) paroles de Notre-Seigneur Jésus-Christ et de sa prédiction, (où il disait) que le Fils de l'homme devait se livrer dans la main des pécheurs (cf. Matth., XXVI, 2).

A PROPOS D'UNE CITATION DE HABACUC II, 4.

ወከመ ፡ ያጽድቅ ፡ ቃሎ ፡ ለዕንባቆም ፡ ነቢይ ፡ ዘይቤ ፡ (fol. 124 r° a).

TRADUCTION DE L'ARABE.	TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.
... ou comme dit un autre prophète... (p. 59).	*Et afin de justifier la parole du prophète Habacuc, qui dit...*

LA DEMEURE CÉLESTE.

ዘኢያማስና ፡ ዓፄ ፡ ወኢይረክባ ፡ ቍንቍኔ ፡ (fol. 153 r° b et v° a).

TRADUCTION DE L'ARABE.	TRADUCTION DE L'ÉTHIOPIEN.
... à l'abri des malheurs et de la mauvaise fortune (p. 123).	*... que les mites ne corrompent pas et que les teignes n'attaquent pas* (cf. Matth., VI, 20).

Souvent aussi l'éthiopien a permis de corriger l'arabe, lorsque celui-ci semblait avoir un sens défectueux. En effet, le scribe arabe avait parfois omis les points diacritiques ou les avait placés au hasard.

SANS LA CORRECTION.	AVEC LA CORRECTION.
ستون *Soixante*	سنن *Lois*
(Dieu) envoya Moïse ... et ... les Soixante.	*(Dieu) envoya Moïse ... et ... ses Lois* (p. 9). Correction faite d'après **ሕግጋት** = *Lois* (fol. 103 v° b).
جديد *grave* نجس *souillé*	حديد *fer* نحاس *airain*
Leurs visages (des Israélites) sont graves et leurs cœurs sont souillés.	*Leurs visages sont de fer et leurs cœurs sont d'airain* (p. 10). Correction faite d'après **ሐዲን** = *fer* et **ብርት** = *airain* (fol. 104 r° a).
فصيلة *famille*	فضيلة *vertu*
On n'élevait à l'épiscopat que ceux... dont on connaissait la famille...	*On n'élevait à l'épiscopat que ceux... dont on connaissait la vertu...* (p. 23). Correction faite d'après **ትሩፋቲሁ** = *ses vertus* (fol. 109 r° b).

فولوس *Paul*

(Trois fois dans la page 104. — A propos du XIIe Anathème de Cyrille contre les Nestoriens).

قرلوس *Cyrille*

Correction faite d'après **ቂርለሶስ** = *Cyrille* (fol. 145 v° a et b).

سكر *ivrognerie*

... homélie (de Basile) sur l'ivrognerie...

شكر *action de grâces*

... homélie eucharistique... (p. 106). Correction faite d'après **አኩቲት** = *action de grâces* (fol. 146 v° a).

ستروا الذين طعنوا

Cachez les calomniateurs (p. 113).

ይሬእይዎ ፡ እለ ፡ ወግዕዎ ።

Le verront ceux qui l'auront transpercé (fol. 149 v° a) (cf. Jean, XIX, 37).

ماقدون *Macédoniens*

Les Macédoniens... et les Juifs... prétendent qu'il n'y a point de résurrection... (p. 123).

ሰዱ.ቃው.ያን *Sadducéens*

Les Sadducéens... etc. (fol. 153 v° a) (cf. Luc, XX, 27).

2. TEXTES AJOUTÉS DANS L'ÉTHIOPIEN.

L'INCIPIT DU SYMBOLE.

Ar., p. 59. *Le Fidèle : « Je crois en un seul Dieu... »*

Éth., fol. 124 r° a. **ንወጥን ፡ በረድኤተ ፡ እግዚአብሔር ፡ ትርጓሜ ፡ ወፍክሬ ፡ ቃላቲሃ ።** ይቤ ፡ **ምእመን ፡ አአምን ፡ በኍአምላክ** ፡ *Nous commençons, avec l'aide du Seigneur, l'interprétation et l'explication des formules du symbole*[1]. Le Fidèle dit : « Je crois en un seul Dieu... »

LES RIVALITÉS DES FAUX DIEUX.

Ar., p. 61. *... entre eux... du désordre. Le fidèle bannit de sa pensée de semblables discours...*

Éth., fol. 124 v° b. **ማእከለ·ሙ· ፡ ተጋእዞ ፡ ወተ·ግርሮ ። ወሰ·ሉ ፡ ለለ፟ ፡ በተ ፡ ም ክንያተ ፡ እምግብረ ፡ ሐፀፅ ፡ ወመ·ስና ፡ ወነገረ ፡ ዘው·ዕ ። አግሐሰ ፡ ወአሰሰለ ፡ ምእመ ን ፡ እምርእሱ· ፡ ዘንተ ፡ ባሕለ ፡** ... entre eux des querelles et des inimitiés. *Chacun d'eux a un prétexte, (tiré) d'une œuvre défectueuse et vicieuse, et dit des sornettes.* Le fidèle écarte et éloigne de lui-même ces propos...

1. Seule l'*addition* est mise en italiques.

CONTRE LA THÉORIE DE LA PLURALITÉ DES MONDES.

Ar., p. 62. *Ils (les Pères) réfutent également ceux qui disent qu'il y a dix-huit mille mondes...*

Éth., fol. 125 r° b et v° a. ወውእቱሰ ፡ እግዚእ ፡ ይትሌዓል ፡ ወይዕበይ ፡ እዘዘ ፡ ስመ· ፡ ወዘንተሰ ፡ እለ ፡ ይቤሉ ፡ ግዙፋን ፡ እሙንቱ ፡ ወናሁ ፡ ተጋብኦት ፡ በዛቲ ፡ ቃለ ፡ ተዋሕዶተ ፡ ፈጣሪ ፡ ይትሌዓል ፡ ስመ· ፡ ወይትአመን ፡ እግዚእናሁ ፡ ወበእን ተ ፡ ዘይቤ ፡ ከመ ፡ ዓለማት ፡ ፲፻ወ፰ ፡ ወውእቶሙ· ፡ እምእለ ፡ ሰምዐ· ፡ እምአይሁድ ፡ ውእቶሙ· ፡ ይቤሉ ፡ ከመ ፡ እግዚአብሔር ፡ ረጠረ ፡ ፲፻ወ፰ ፡ አእምሮታተ ፡ *Mais le Seigneur — que la puissance de son nom soit exaltée et magnifiée! — est (unique Créateur). Certains disent que (les mondes) sont énormes. Voici que cela concorde avec la formule de l'unicité du Créateur — que son nom soit exalté! — et confesse sa souveraineté.* Quant à ceux qui disent qu'il y a 1.008 mondes, *ils font partie des disciples des Juifs (les Achma'at Juifs). Eux-mêmes disent que le Seigneur a créé* 1.008 *intelligences.*

GÉNÉRATION ÉTERNELLE ET NAISSANCE TEMPORELLE DE JÉSUS-CHRIST.

Ar., p. 89. *Nous croyons en... Jésus-Christ... né du Père avant tous les siècles.*

Éth., fol. 138 v° a et b. ነአምን.... ዘተወልደ ፡ እምአብ ፡ እምቅድመ ፡ ይትፈጠ ር ፡ ዓለም ፡ አበሳ ፡ ወስሕተት ፡ ክነ ፡ እስመ ፡ ይቤሉ ፡ ከመ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ዘ ተወልደ ፡ እምቅድመ ፡ ይትፈጠር ፡ ዓለም ፡ Nous croyons... (en Jésus-Christ), qui est engendré du Père, avant que le monde ne fût créé. (*Leur*) *péché et leur) erreur sont en ce qu'ils disent que Jésus-Christ est né (est celui qui est né) avant que le monde ne fût créé.*

ADDITION D'UN PASSAGE IMPORTANT.

Au fol. 54 v° de l'arabe (p. 82) est ajouté en éthiopien un passage, qui comprend un peu plus de 3 colonnes, à savoir : les fol. 134 v° a, 134 v° b, 135 r° a et 135 r° b (commencement du fol.) [1].

3. TEXTES OMIS DANS L'ÉTHIOPIEN.

Ar., p. 31. *Nous croyons au Saint-Esprit. Éth. om.*, fol. 112 v° a.

Ar., p. 32. ... *et nous les prêtres Ioutan (Vitus) et Niqidus (Vincent), représentants de l'évêque de Rome... Éth. om.*, fol. 113 r° a.

Ar., p. 61. ... *d'après le témoignage de David, le prophète, qui dit que Dieu est bon pour ceux qui le craignent, comme un tendre père l'est pour son fils* (cf. Ps. ciii, 13). *Éth. om.*, fol. 124 v° b.

1. Voir le texte V, mis en appendice.

Ar., p. 114. *C'est en cet instant qu'aura lieu la Résurrection. Éth. om.*, fol. 150 r° a.

Ar., pp. 41-42. Les fol. 25 r° et 25 v° (commencement du fol.) sont une répétition de ce qui précède, avec des mots différents (cf. p. 41. note 1). *Éth. om.*, fol. 116 v° a.

Il nous eût été facile de continuer l'énumération de ces divergences sémantiques et de ces additions et omissions ; nous l'avons arrêtée ici, pour ne pas fatiguer le lecteur.

IV. — Onomastique.

On retrouve dans l'onomastique les deux caractères généraux de la version : servilité et licence, que nous avons exposés plus haut. Dans le passage de l'arabe à l'éthiopien beaucoup de noms propres sont transcrits avec une rigueur et une précision, qui semblent avoir pour but principal de remplacer les lettres arabes par leurs correspondantes éthiopiennes. Exemples :

Arabe (p. 26).	Éthiopien (fol. 110 v° a).
(Zénon) زينون *Zaynoûn.*	ዘይኑን *Zaynoûn.*
(Césarée) قيسارية *Qîsâryâ.*	ቂሳርያ *Qîsâryâ.*
(Abouména) ابومنا *Aboûmenâ.*	አቡ·ምና *Aboûmenâ.*
(Théophytos) تاوفيطس *Tâwfîtes.*	ታው·ፊጥስ *Tâwfîtes.*

Cette substitution mécanique se remarque surtout à propos de noms d'usage courant. Ainsi, pour rendre *Théodore*, le traducteur néglige la forme reçue ቴምዮ·ድሮስ, dont les auteurs font un usage si fréquent, et la remplace — tant il pousse le scrupule à ne pas s'écarter de son modèle — par ces autres toutes nouvelles : ትዮ·ዶ·ሮስ *Teyôdrôs* (fol. 110 v° a) de l'arabe تيدرس (p. 26), ታው·ድ·ሪስ[1] *Tâwdrîs* (fol. 136 v° b) de l'arabe تودرس (p. 86), ቲድ·ሩ·ሳ *Tîdroûsâ* (fol. 140 v° a) de l'arabe تيدرس (p. 94), qui sont des transcriptions littérales de l'original.

Pour ce qui est des équivalents phonétiques, ils ne sont pas personnels au traducteur, mais ils sont les mêmes, en général, que ceux qui sont le plus ordinairement employés dans la transcription des noms propres arabes en éthiopien. Il faut donc savoir gré au traducteur de n'avoir pas laissé subsister, par l'emploi d'équivalents personnels, les traces d'une prononciation de terroir. Chacun sait, en effet, combien les valeurs phonétiques de

1. Ms. መው·ድሪስ.

certaines lettres arabes sont variables, même pour les indigènes, et diffèrent de milieu à milieu.

A côté de la servilité, on rencontre de très nombreuses licences, qui consistent soit en additions d'une lettre ou d'une syllabe :

سردماس *Sardamâs* (Sarmates), p. 22.	ወ·ስርድ·ማስ *Wesredmâs*, fol. 109 r° a. *Add.* ወ·.
طرسوس *Tarsoûs* (Tarse), p. 105.	ጣበርሱስ *Tâbarsoûs*, fol. 146 r° a. *Add.* በ.

soit en omissions d'une lettre ou d'une syllabe :

مرمارنغى *Marmârnghi* (Marmarique), p. 33.	መርሞንቂ *Marmônqê*, fol. 113 v° a. *Om.* la transcription du second ر.
طينلطس *Tînaltus* (Sylvestre), p. 34.	ጠ.ልጥስ *Tiltes*, fol. 114 r° a. *Om.* la transcription de ن.
اللبنان *Al-Libnân*, p. 93.	እልባን *'Elbân*, fol. 140 r° b. *Om.* la transcription du second ل et du premier ن.

soit en permutations ou confusions de lettres, v. g. : q et f ; r et z ; r et d ; b et y ; n et y ; etc. La similitude graphique de certains caractères arabes, surtout dans l'écriture manuscrite, v. g. : ق et ف ; ر et ز ; etc., rend compte de ce fait. Les scribes, d'ailleurs, s'arrogent le droit de modifier non seulement les points diacritiques, mais les lettres elles-mêmes. Exemples :

سلوقية *Séleucie*, p. 26.	ሰለ·ፍ·ያ *Salôfyâ*, fol. 110 v° a. Confusion entre ق et ف (ፈ).
اردوده *Ardûdah*, p. 26.	አዝዱድ· *'Azdoûd*, fol. 110 v° a. Confusion entre ر et ز (ዘ).
مقصوريا *Maqsoûriâ*, p. 26.	መቅሱ·ድ·ያ *Maqsoûdyâ*, fol. 110 v° a. Confusion entre ر et د (ደ).

soit en métathèses :

دراينوس *Drâïanôs*, p. 25.	ዶራንዩስ *Darânyoûs*, fol. 110 r° b. *nyoûs* au lieu de *ïanôs*.
فطليبوس *Fatlibôs* (Longin), p. 26.	ጠልብዮ·ስ *Talbyôs*, fol. 110 v° a. *lbyôs* au lieu de *libôs*.

soit en altérations profondes :

قلسطينوس *Célestin*, p. 49.	**ብልሳጥዩስ** *Belsâtyoûs*, fol. 119 r° b.
يسطان *Justin*, p. 53.	**ሰቢጥያን** *Sabityân*, fol. 121 r° a.
طلسنامرة *Talsnâmara*, p. 120.	**ፍልስምራሓ** *Felsmerâḥ*, fol. 152 v° a.

soit même en substitutions de mots :

النظام *Al-Nazâm*, p. 77,	est remplacé par **መብእያት** *Moûbâ'yât*, fol. 131 r° b.
تاوفيلس *Théophile*, p. 86,	est remplacé par **ጳውሎስ** *Paul*, fol. 136 v° b.
فولوس *Paul*, p. 104 (trois fois),	est remplacé (trois fois) par **ቂርሎስ** *Cyrille*, fol. 145 v° a et b.

En plus des transcriptions, il y a quelques traductions de noms propres :

بن عبيد *Ben-'Obéïd*, p. 21 et passim.	**ወልደ ፡ ገብር** *Walda-Gaber* (= *Fils de l'esclave*), fol. 108 v° b et passim.
ابراهيم النظام *Ibrahim al-Nazâm*, p. 73 et passim.	**አብርሃም ፡ ወዱስ** *'Abrehâm Wedoûs* (= *Abraham le loué*), fol. 130 v° a et passim.

Ces noms, ainsi traduits, ont une couleur tout à fait éthiopienne, puisqu'ils sont à la fois composés et appellatifs.

La non-intelligence de quelques noms propres a induit le traducteur en des erreurs de traduction :

شام عرمن *Châm 'Arman* (Syrie Arménienne), p. 19.	**አህጉረ ፡ ሻም** *les provinces de la Syrie*, fol. 107 v° b.
ارمينية الشام *l'Arménie syriaque*, p. 27.	**አርማንያ ፡ ወአህጉረ ፡ ሻም** *l'Arménie et les provinces de la Syrie*, fol. 111 r° a.
اشمعت *les Achma'at* (secte de Juifs), p. 66 et passim.	**እለ ፡ ሰምዑ ፡ እምአይሁድ** *les disciples* (*ceux qui apprennent*) *des Juifs*, fol. 127 v° a et passim.

V. — Divergences numériques.

Très souvent les nombres diffèrent de l'arabe à l'éthiopien.

Il ne s'agit pas ici des divergences qui peuvent être attribuées à la similitude de certains chiffres en éthiopien, par exemple : ፮ et ፯ (6 et 7), que les scribes emploient fréquemment l'un pour l'autre dans les mss., ou encore ፩ et ፬ (1 et 4), qui prêtent ordinairement à la confusion :

Arabe.	Éthiopien.
(p. 18) 614.	(fol. 107 v° a) 714, ፯፻፲፬.
(p. 21) 637.	(fol. 108 v° a) 737, ፯፻፴፯.
(p. 24) 26.	(fol. 110 r° a) 27, ፳፯.
(p. 27) 224.	(fol. 111 r° a) 221, ፪፻፳፩.

mais de celles qui ont été causées par une recension arabe, différente du texte édité plus haut. Exemples :

Arabe.	Éthiopien.
(p. 21 et p. 23) 2.848.	(fol. 108 v° b et 109 v° a) 2.048, ፳፻፵ወ፰.
(p. 21) 296.	(fol. 108 v° b) 277, ፪፻፸፯.
(p. 23) 2.530.	(fol. 109 v° a) 1.730, ፲ወ፯፻ወ፴.
(p. 24) 20.	(fol. 110 r° a) 10, ፲.
(p. 27) 94.	(fol. 111 r° b) 99, ፺ወ፱.
(p. 48) 106.	(fol. 119 r° b) 167, ፻ወ፷ወ፯.
(p. 62) 18.000.	(fol. 125 v° a) 1.008, ፲፻ወ፰.
(p. 102) VI (chapitre).	(fol. 144 r° b) XXVII, ፳ወ፯.

VI. — Langue de la version.

La plupart des manuscrits éthiopiens sont des traductions de l'arabe, et, lors même qu'ils ont pour original un texte grec ou copte, par exemple, on peut supposer *a priori* un intermédiaire arabe. Or, les traductions éthiopiennes se divisent en deux catégories nettement distinctes. Les premières sont libres; le traducteur est capable de penser en éthiopien et affecte de remanier le texte plutôt que de le traduire, afin de donner à son œuvre une forme quelque peu littéraire. Les secondes sont serviles : inhabile à s'exprimer dans une langue qu'il ne connaît pas entièrement, le traducteur suit l'original en esclave, cherche surtout à substituer des mots éthiopiens à des mots arabes, sans se croire tenu d'appliquer les règles de la syntaxe éthiopienne, dont il

fait bon marché, et sans s'inquiéter de l'incohérence de langage qui résultera d'un tel travail. C'est à cette dernière catégorie que se rattache la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles*. On a tout dit d'elle, lorsqu'on a dit qu'elle est un décalque de l'arabe et un assemblage inorganique, voire un amas confus, de mots éthiopiens. Son seul mérite est de posséder une morphologie un peu plus correcte que celle des manuscrits du même genre. Les fautes de copiste (dittologies, omissions de mots, etc.) y sont assez rares.

Le résultat de cette étude a été d'établir l'importance de la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles*, puisque, d'une part, elle rend servilement le manuscrit arabe utilisé, et que, d'autre part, il ressort manifestement de l'examen de la version que le traducteur a travaillé sur une recension meilleure que le texte édité par M. l'abbé Leroy.

Sylvain Grébaut.

Bézancourt, par Gournay-en-Bray, le 14 décembre 1910.

II. — APPENDICES

TEXTES EXTRAITS DE LA VERSION ÉTHIOPIENNE DE L'HISTOIRE DES CONCILES

Six textes divers sont extraits de la version éthiopienne de l'*Histoire des Conciles*. Leur sujet ou leur but sont indiqués par des titres, que nous avons ajoutés, en grandes capitales.

Le texte V, intitulé : *Interversion et Addition*, est le plus important. En effet, il rétablit l'ordre logique, interverti à plusieurs reprises en arabe ; de plus, il ajoute un folio entier à l'original. Une telle interversion ne peut pas provenir d'une erreur accidentelle de copie, puisqu'elle ne commence point dans le haut du verso d'un folio. Elle montre clairement que la traduction éthiopienne a été faite sur un manuscrit arabe différent du manuscrit n° 171 de Paris, édité ci-dessus.

Nous éditons le texte éthiopien, tel qu'il existe dans le manuscrit n° 155 d'Abbadie. Les quelques corrections que nous avons faites, ont trait uniquement à des fautes évidentes de copiste ; elles sont accompagnées d'une note, où le lecteur retrouvera la leçon fautive du manuscrit. Nous avons omis à dessein les références bibliques, car elles se trouvent dans les notes de la traduction de M. Leroy. Enfin, les renvois aux pages de cette dernière traduction sont faits au moyen de chiffres en caractères gras et entre crochets.

Sylvain Grébaut.

Bézancourt, par Gournay-en-Bray, le 31 décembre 1910.

I

* አንቀጽ ፡ ቀዳማዊ ፡ እንግድዓ ፡ መጽሐፍ ።። * fol. 103, v° a.
አንቀጽ ፡ ዳግማዊ ፡ ምክንያተ ፡ ተጋብኦ ።።
አንቀጽ ፡ ሣልሳዊ ፡ በአይ ፡ ዘመን ፡ ኮኑ ፡ ወበእደ ፡ መኑ ፡ ተገብኡ ።።
አንቀጽ ፡ ራብዕ ፡ አስማተ ፡ ዕውቃን ፡ እምኔሆሙ ፡ ወአህጉሪሆሙ ።
አንቀጽ ፡ ኃምስ ፡ አንብሮታ ፡ ወሠሪዖተ ፡ ቃላቲሃ ።
አንቀጽ ፡ ሳድስ ፡ አግብኦ ፡ በእንተ ፡ እለ ፡ ይትገዓዙ ፡ ባቲ ።።
አንቀጽ ፡ ሳብእ ፡ እምአይቱ ፡ ተረክበ ፡ ትእዛዝ ።።
አንቀጽ ፡ ሳምን ፡ ምክንያት ፡ በእንተ ፡ ተፈልጦ ፡ እደው ፡ እምድኅረ ፡ ዝንቱ ።።
አንቀጽ ፡ ታስዕ ፡ እፎ ፡ አንብቦታ ፡ በኀበ ፡ ኵሉ ፡ እለ ፡ ተሌለዩ ፡
አንቀጽ ፡ ዓሥር ፡ ፍካሬ ፡ ትርጓሜሃ ፡ ወፍካሬ ፡ ቃላቲሃ ።።

I. — COMMENCEMENT DE L'HISTOIRE DES CONCILES.

[8] * Chapitre I : Préface du livre. * fol. 103, v° a.

Chapitre II : Cause du concile (de *Nicée*).

Chapitre III : A quelle époque et par qui furent convoqués (les Pères)?

Chapitre IV : Noms (des Pères) les plus célèbres d'entre eux et de leurs villes (épiscopales).

Chapitre V : Définition et disposition des formules (du concile).

Chapitre VI : Réponse concernant ceux qui attaquent (le concile).

Chapitre VII : D'où est tiré le symbole?

Chapitre VIII : Cause ayant trait au schisme des hommes (illustres, qui eut lieu) après (le concile).

Chapitre IX : Comment sont les leçons (du symbole) chez tous les schismatiques?

Chapitre X : Explication de l'exposition (du symbole) et explication de ses formules.

* fol. 103, v° b.

*አንቀጽ ፡ ቀዳማዊ ፡ እንግድዓ ፡ መጽሐፍ ፡

አምነ ፡ አብርሃም ፡ በእግዚአብሔር ፡ ወተኰለቈ ፡ ሎቱ ፡ ሃይማኖቱ ፡ ጽድቀ ፡ ወ አሰፈዎ ፡ በእንተ ፡ ሃይማኖቱ ፡ ወበእንተ ፡ ሠናይ ፡ ተአዝዞቱ ፡ ከመ ፡ ይበዝኑ ፡ ዘር ኡ ፡ ዘውእቶሙ ፡ ውሉዱ ፡ እመ ፡ ዓቀቡ[1] ፡ ሕገጊሁ ፡ ወዓቀቡ ፡ ትእዛዘ ። ወሶበ ፡ ወ ረዱ ፡ ውስተ ፡ ምድረ ፡ ግብጽ ፡ ወነበሩ ፡ ቦቱ ፡ ወቀነይዎሙ ፡ ነገሥታቲሃ ፡ ጸርጎ ፡ ኀ ቤሁ ፡ ወአድኀኖሙ ፡ እምቅንየት ፡ መሪር ። ወአግዓዘሙ ፡ እምንዳቤ ፡ ወእመጽበብ ፡ ወአንገሦሙ ፡ ላዕለ ፡ አህጉረ[2] ፡ አሕዛብ ፡ ስሑታን ፡ ወዓላውያን ። ወፈነወ ፡ ኀቤሆ ሙ ፡ መ·ሴሃ ፡ ቃሎ ፡ ወሕጎቱ ፡ እምድኅሬሁ ፡ ...

II

... *ወከመሰ ፡ ናበጽሕ ፡ ግብረ ፡ በዛቲ ፡ አንቀጽ ፡ ከመ ፡ ናዘክሮሙ ፡ ለእለ ፡ ከ * fol. 110, r° a.
ኑ ፡ ዕውቃነ ፡ እምኔሆሙ ፡ ወአህጉሪሆሙ ፡ እመ·ራነ ፡ እስመ ፡ ኮነ ፡ በዛቲ ፡ ጉባኤ ። * fol. 110, r° b.
ተድኅረ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሮምያ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ኮነ ፡ አረጋዌ ፡ ክቡረ ፡ *ኢክህ

1. Ms. ዓቀመ. — 2. Ms. አህገረ.

[9] * Chapitre i : Préface du livre. * fol. 103, v° b.

Abraham crut au Seigneur, et sa foi lui fut comptée à justice. (Le Seigneur) lui promit, à cause de sa foi et à cause de sa belle obéissance, que ses descendants, c'est-à-dire ses fils, seraient nombreux, s'ils observaient ses lois et (s'ils) observaient ses commandements. Lorsqu'ils furent descendus dans la terre de l'*Égypte*, qu'ils y furent demeurés et que les roi (de l'*Égypte*) les eurent asservis, ils crièrent vers (le Seigneur, qui) les délivra de la servitude amère et les affranchit de la persécution et de l'oppression. Il les établit rois sur les pays des peuples égarés et impies. Puis il envoya vers eux *Moïse*, (pour leur porter) sa parole et ses lois...

II. — NOMS DES PRINCIPAUX ÉVÊQUES DU CONCILE DE NICÉE.

... [25] * Nous amenons le sujet dans ce chapitre, afin de mentionner (les * fol. 110, r° a.
Pères) qui sont les plus célèbres d'entre eux, et leurs villes (qui sont) connues. En effet, (ces Pères) furent à ce concile. L'évêque de *Rome* man- * fol. 110, r° b.
qua, car c'était un grand vieillard et * il ne pouvait pas venir. Mais il

ለ ፡ ለበጲሕ ፡ ወፊነወ ፡ ክልኡተ ፡ ቀሳውስተ ፡ ሀየንቱሁ ፡ ይቁሙ ፡ በምቅዋሙ ፡ ወ ውእቶሙ ፡ ይወጥኑ ፡ ወኂቂዱስ ፡

ወመጽኡ ፡ እምግብጽ ፡ ፲ወ፯ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ፡ በእምኔሆሙ ፡ ዘተመዝበረት ፡ ሀ ገሩ ፡ ወተፀርአ ፡ መንበሩ ፡ ወቦ ፡ እምኔሆሙ ፡ ዘተሰደ ፡ ይእዜ ፡ ወዛቲ ፡ ይእቲ ፡ አ ስማቲሆሙ ፡ ለእለ ፡ ተርፉ ፡ እምኔሆሙ ፡ እለ ፡ እስክንድሮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእስክ ንድርያ ፡ አድሚጡስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእልቂስ ፡ ጢባርዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘነ ማ ፡ ጴጥሮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአኅናስ ፡ ደራንዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእልፈርማ ፡ አርነ ፡ ፍሬ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእልአፍሪውን ፡ አርያኑስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሠይጥ ፡ አንጥያኮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘመኑፍ ፡ ጠርዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእስና ፡ ዑልስያኖ ስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአስዩጥ ፡ ደብሩስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘቀሐቅ ፡

ወእምሰብአ ፡ ፍልስጥኤም ፡ ፲ወ፬ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ፡ ወውእቶሙ ፡ መቃርዮስ ፡ ኤ ጲስ ፡ [ቆጶስ ፡] ዘኢየሩሳሌም ፡ ወአውሳንዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘቄሳር ፡ ወጠ*ልብ * fol. 110, v° a.
ዮስ ፡ ኤጲስ ፡ [ቆጶስ ፡] ዘአስቃሎና ፡ ባኑራርዮስ ፡ ኤጲስ ፡ [ቆጶስ ፡] ዘኢያሪኮ ፡ አ ውሳንዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአዝዱድ ፡ አስልቂኖስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘጋዛ ፡

ወእምቂኒቂያህ ፡ ፲ወ፪ኤጲስ ፡ ቆጶሳት ፡ ወእምኔሆሙ ፡ ዘይኑን ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘጠሮስ ፡ ወምእኒስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘደማስቆ ፡ ወትዮድሮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘ ሲዶና ፡

envoya deux prêtres à sa place, afin qu'ils se tinssent à sa place. Ce furent *Yewatnou* [Ioutân] [1] et *Niqidous*.

Vinrent de l'*Égypte* dix-sept évêques. Il y en a dont la ville a été détruite et dont le siège a disparu. Il y en a qui ont été exilés alors. Voici les noms de ceux dont (les sièges) restent : *Alexandre*, évêque d'*Alexandrie; 'Admitous* [Admète], évêque de *'El-Qis* [Al-Qis]; *Tibâryos* [Tibérius], évêque de *Namâ* [Namâh]; *Pierre*, évêque de *'Aḥnâs* [Ahanas]; *Darânyous* [Drâïanos], évêque de *'El-Farmâ* [Faramâ]; *'Arna Ferê* [Arnafra], évêque de *'El-'Afrêhoun* [Alafrâgoun]; *'Aryânous* [Arianus], évêque de *Chayt* [Qeft]; *'Antyâkos* [Antiâchos], évêque de *Manouf* [26] [Memphis]; *Taryous* [Tibérius], évêque de *'Esnâ* [Ansana]; *Boulesyânos* [Julisianus], évêque de *'Asyout* [Assiout]; *Dabrous* [Dabros], évêque de *Qahaq* [Qahqouh].

De *Palestine* il y avait dix-neuf évêques. Ce furent : *Macaire*, évêque de *Jérusalem; 'Awsânyos* [Omanios], évêque de *Qêsâr* [Césarée]; * *Talbyos* [Fatlibos], évêque de *'Asqâlonâ* [Ascalon]; *Bânourâryous* [Yanouzarios], évêque de *Jéricho; 'Awsânyos* [Ossanios], évêque de *'Azdoud* [Ardudah]; *'Aselqinos* [Asbalqinios], évêque de *Gaza*. * fol. 110, v° a.

De *Phénicie* il y avait douze évêques. Parmi eux (étaient) : *Zénon*, évêque de *Tyr; Me'nis* [Maghnis], évêque de *Damas; Teyodros* [Théodore], évêque de *Sidon*.

1. Les noms propres en romain et entre crochets sont ceux qui se trouvent dans la traduction de M. Leroy.

ወእምሶርያ ፡ ታሕታዊ ፡ አስጦስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአንጾኪያ ። ታውጢስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሎዶቅያ ። ባኑዩስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሰሎፍያ ። ወነባርዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሳሚሳጢ ፤

ወእምዝርዋን ፡ አድያማት ፡ አኔሎስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሮሐ ። ለቂጢዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘቂሳርያ ፡ ወቀጶዶቅያ ። ለሐርዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእንፎራ ። አቡምና ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘቂሰላ ። ታውፊጥስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘኤፌሶን ። ከላስዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘሰላምያ ። ቀጶዶቅያ ፡ ዘቂጵሮስ ። አውሳንዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘመቅሱድ
* fol. 110, v° b. ያ ። ወታውግስጥስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘኒ*ቅያ ። ወማርቆስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘኬልቄ ዶንያ ። ዮስጦስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአኔስያ ። ...

III

* fol. 116, v° a. *አንቀጽ ፡ ሳብዕ[1] ። በእንተ ፡ እምአይቴ ፡ ነሥኡ ፡ ቃላቲሃ ፡

* fol. 116, v° b. ወብሂሎቶሙሰ ፡ ነአምን ፡ በ፩አምላክ ፡ አብ ፡ አኃዜ ፡ ኵሉ ። ወ*በእግዚእ ፡ ዋሕድ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ እምወንጌል ፡ ወሐዋርያት ። ወብሂሎቶሙኒ ፡ ዘተወልደ ፡

1. Ms. ፭ምስ.

De la *Basse-Syrie* (il y avait) : *'Astos* [Astase], évêque d'*Antioche; Tâwtis* [Théothitos], évêque de *Lodoqyâ* [Aladakilh]; *Bânouyous* [Banios], évêque de *Salofyâ* [Séleucie]; *Nabâryos* [Babarios], évêque de *Samosate.*

Des provinces disséminées (il y avait) : *'Anêlos* [Atilos], évêque de *Roha* [Ar-Rohah]; *Laqitiyos* [Laqitabos], évêque de *Césarée* et de *Cappadoce; Laharyos* [Sacharios], évêque de *'Enforâ* [Angora]; *'Aboumenâ* [Abouména], évêque de *Qisalâ* [Kisos]; *Tâwfites* [Théophytos], évêque d'*Éphèse; Kalâsyos* [Gélasios], évêque de *Salâmyâ* [Salamine] de *Cappadoce* et de *Chypre; 'Awsânyos* [Ossanios], évêque de *Maqsoudyâ* [Maqsouria]; *Tâwgestes* [Théoghous-
* fol. 110, v° b. tos], évêque de * *Nicée; Marc,* évêque de *Chalcédoine; Yostos* [Justus], évêque de *'Anêsyâ* [Anisia]...

III. — SOURCES DU SYMBOLE DE NICÉE[1].

* fol. 116, v° a. **[42]** *Chapitre vii : D'où (les pères) ont tiré les formules (du symbole)?

* fol. 116, v° b. Leur formule : *Nous croyons en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant, et* * *en un seul Seigneur Jésus-Christ* (est tirée) de l'Évangile et des Apôtres. La for-

1. Ce chapitre étant le plus court de l'ouvrage, nous le citons en entier.

እምአብ ፡ እምቅድመ ፡ ኵሉ ፡ ዓለም ፡ ወኢተገብረ ፡ ምስለ ፡ አብ ፡ በባሕርይ ፡ እም ወንጌለ ፡ ዮሐንስ ፡ እስመ ፡ ይቤ ፡ ቃል ፡ ሀሎ ፡ ኀበ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወእግዚአብሔ ር ፡ ውእቱ ፡ ቃል ፡ ወስምዓ ፡ ኮነ ፡ ዮሐንስ ፡ መጥምቅ ፡ ወይቤ ፡ ይመጽእ ፡ እምድ ኅሬየ ፡ ዘውእቱ ፡ ዘሀሎ ፡ እምቅድሜየ ፡ ወይቤ ፡ ሐዋርያ ፡ ውእቱ ፡ አምሳለ ፡ እግዚ አብሔር ፡ ዘኢያስተርኢ ፡ ወበቱ ፡ ፈጠረ ፡ ዓለማተ ፡ ወብሂሎቱ ፡ ከመ ፡ ክርስቶስ ፡ ውእቱ ፡ አምላከ ፡ ኵሉ ። ወይቤ ፡ እግዚእነ ፡ ክርስቶስ ፡ በእንተ ፡ ርእሱ ፡ አነ ፡ እምቅ ድመ ፡ አ[ብ]ርሃም ፡ ሀሎኩ ፡ እመሰ ፡ ኮነ ፡ ፈጣሬ ፡ ዓለማት ፡ ወውእቱ ፡ ይቤ ፡ ከማሁ ፡ ወበከመ ፡ ይቤ[1] ፡ ወንጌል ፡ ውእቱ ፡ ኮነ ፡ ያስተዔሪ ፡ ርእሶ ፡ ምስለ ፡ እግዚአ ብሔር ፡ ወብሂሎቱ ፡ አነ ፡ በአቡየ ፡ ወአቡየ ፡ ብየ ፡ ወብሂሎቱ ፡ አነ ፡ መጻእኩ ፡ እምኀበ ፡ አቡየ ፡ ወ*አሐውር ፡ ዳዲ ፡ ኀበ ፡ አቡየ ፤ ወይቤ ፡ አነ ፡ ዘወረድኩ ፡ እ * fol. 117, r° a. ምሰማይ ፡ ከመ ፡ እግበር ፡ ፈቃዶ ፡ ለአቡየ ፡ ወነዋ ፡ ይቤ ፡ ሐዋርያ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስ ቶስ ፡ ውእቱ ፡ ዘትግልም ፡ ወዮም ፡ ወበኵሉ ፡ ጊዜ ፡ ወነዋ ፡ ይቤ ፡ ስምዖን ፡ ኬፋ ፡ አንተ ፡ ወልደ ፡ እግዚአብሔር ፡ ሕያው ፡

ወኵሉሰ ፡ ዘውስተ ፡ ዛቲ ፡ ሃይማኖት ፡ እምብሂሎቶሙ ፡ ወረደ ፡ እምሰማያት ፡ ወመጽአ ፡ ለመድኃኒትነ ፡ ወተሰብአ ፡ እመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ወእማርያም ፡ ድንግል ፡ ወ ዘክሮተ ፡ መስቀል ፡ ወትንሣኤ ፡ ወነልእ ፡ እምዝንቱ ፡ ወውእቱ ፡ ቃለ ፡ ወንጌል ፡ ወ

1. Ms. ወውእቱ ፡ ይቤ ፡ ከማሁ ፡ ይቤሉ ፡ ወበከመ ፡ ይቤ...

mule aussi : *Qui est engendré du Père avant tous les siècles, n'est pas créé, (et est un) avec le Père en substance* (est tirée) de l'Évangile de *Jean*. En effet, (*Jean*) dit : *Le Verbe était auprès du Seigneur et le Verbe était le Seigneur. Jean-Baptiste* est témoin (de cela) et dit : *Viendra après moi Celui qui était avant moi.* L'Apôtre dit : *Il est l'image du Seigneur invisible et c'est par lui qu'il a créé les mondes.* Sa parole est que le Christ est *le Dieu de toutes choses.* Notre-Seigneur le Christ dit au sujet de lui-même : *Moi-même, j'existais avant Abraham.* Or, s'il est le Créateur des mondes, [43] (il était avant les mondes). Ainsi a-t-il dit lui-même. Comme dit l'Évangile : *Lui-même s'égalait au Seigneur.* Sa parole fut : *Je suis en mon Père et mon Père est en moi.* Sa parole fut (encore) : *Je suis venu d'auprès de mon Père, et * je retourne* * fol. 117, r° a. *vers mon Père.* Il dit : *C'est moi qui suis descendu du ciel, afin de faire la volonté de mon Père.* Voici que l'Apôtre dit : *Jésus-Christ était hier, il est aujourd'hui et il sera dans tous les temps.* Voici que *Simon Céphas* dit : *Tu es le Fils du Seigneur vivant.*

Ainsi toutes (les formules) qui sont dans le symbole, disent qu'il est descendu des cieux, qu'il est venu pour notre salut et qu'il s'est fait homme par l'Esprit-Saint de la *Vierge Marie.* (Elles font) mention de la croix, de la résurrection et autres faits. Ce sont la parole de l'Évangile et la parole de

ቃለ ፡ እግዚእነ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ። ወተነብዮቱ ፡ ከመ ፡ ወልደ ፡ እጓለ ፡ እመሕያ
ው ፡ ሀለዎ ፡ ያግብእ ፡ ርእሱ ፡ ውስተ ፡ እደ ፡ ኃጥኣን ። ወይሕምም ፡ ወይትነሣእ ፡ በ
ሣልስት ፡ ዕለት ። አይኑ ፡ ግብር ፡ ዘያጤይቅ ፡ እምዝንቱ ፡ ወአይኑ ፡ ቃል ፡ ዘይከሥ
ት ፡ እምኔሁ ። ወዝኒሰ ፡ ሃይማኖት ፡ ይእቲ ፡ ዘሀለው ፡ ባቲ ፡ ጉባኤ ፡ ክርስቲያናዊያን ፡
* fol. 117, r° b. ይትዋረስዋ ፡ ደኃርት ፡ *እምቀደምት ። ወሶበሰ ፡ ፈቀድክሙ ፡ አመጽእ ፡ ለክሙ ፡ እም
ቃለ ፡ ካህናት ፡ እለ ፡ ኃለፉ ፡ ዘከኑ ፡ እምቅድመ ፡ ዝንቱ ፡ ፫፻፲፰ ፡ በዕድሜ ፡ ነዊኅ ፡
እምእለ ፡ ርእይዎ ፡ ለክርስቶስ ፡ ወእምእለ ፡ ተለውዎሙ ፡ ለአርዳኢሁ ። እምኔሆሙ ፡
አግናጥዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአንጾኪያ ። ወኑሊፉርስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘአሥመር
ና ። ወፎሊክምእሉ ፡ ከነ ፡ ረድኦ ፡ ለስምዖን ፡ ኬፋ ፡ ወካልኡ ፡ ከነ ፡ ተላዊሁ ፡ ለዮሐን
ስ ፡ ወንጌላዊ[1] ። ወአርያኖስ ፡ ረድኡ ፡ ወዮናስዮስ ፡ ኤጲስ ፡ ቆጶስ ፡ ዘእስክንድርያ ፡ ዘ
መሐሩ ፡ ምስሌሁ ። ከመ ፡ እሙንቱ ፡ አበው ፡ ይሰምዑ ፡ ሃይማኖተ ፡ ዘወሀቦሙ ፡
ክርስቶስ ፡ ለአርዳኢሁ ፡ ወአማኅፀኖሙ ፡ ኪያሃ ፡ እስከ ፡ አመ ፡ ይነሥኡ ፡ ዓስበ ፡ ወ
ያነብርዎ ፡ ውስተ ፡ መካን ፡ ዘይደሉ ፡ ሎቱ ። ወሀለወነ ፡ ናዝክር ፡ ግብረ ፡ እምኔሁ ፡
እመ ፡ አኃዝነ ፡ ከመ ፡ ንትርጉም ፡ ፍካሬሃ ። ወንፈክር ፡ ቃላቲሃ ፡ እስመ ፡ አመክነይ
* fol. 117, v° a. ነ ፡ በእንተ ፡ ዘክሮቱ ፡ *ወበእንተ ፡ እለ ፡ ይትገዓዙ ፡ ይእዜ ፡ ላዕለ ፡ ዛቲ ፡ ሃይማኖት ፡

1. Ms. መጥምቅ.

Notre-Seigneur Jésus-Christ. C'est sa prophétie, (où il dit) que *le Fils de l'homme devra se livrer dans la main des pécheurs, qu'il souffrira et qu'il ressuscitera le troisième jour.* Quel fait est plus péremptoire que celui-ci et quelle parole est plus évidente que celle-ci? Cette foi est celle que possède l'Église des chrétiens, (et celle que) la postérité a reçue en héritage
* fol. 117, r° b. * des ancêtres. Si vous le voulez, je vous citerai les paroles des prélats qui ont vécu et ont existé à une époque éloignée, (bien) avant les 318, (et les paroles) de ceux qui ont vu le Christ et de ceux qui ont suivi [44] ses disciples. Parmi eux il y a : *Ignace,* évêque d'*Antioche*, et *Polycarpe* (Noulifoures), évêque de *Smyrne*, dont l'un était le disciple de *Simon Céphas*, et l'autre était le disciple de *Jean l'Évangéliste*[1]; *'Aryânos,* son disciple, et *Yonâsyos*, évêque d'*Alexandrie*, qui avaient appris auprès de (*Polycarpe*). C'est un fait que ces Pères ont suivi la foi que le Christ a donnée à ses disciples, et qu'il leur a confiée en dépôt jusqu'à ce qu'ils eussent reçu leur récompense, et qu'ils ont défini (cette foi) aux endroits où il (le) fallait. Il nous faut mentionner ce fait, puisque nous avons entrepris de commenter l'explication (du symbole) et d'expliquer ses formules. En effet, nous aurons occasion (de revenir) sur cette mention
* fol. 117, v° a. * à propos de ceux qui s'insurgent maintenant contre cette foi, d'après le point de vue que nous avons mentionné. Nous parlons

1. Le ms. porte : *Jean-Baptiste.*

እምገጽ ፡ ዘዘክርን ፤ ወዘክርን ፡ ኃጥአን ፡ ወላዕለ ፡ ክንቱ ፡ ቀዋምያን ፡ ወላዕለ ፡ ጽድቅ ፡ ተዓዳውያን ።

IV

...*ቀዳሚሁሰ ፡ ዘይኤዝዝዎ ፡ ለምእመን ፡ ከመ ፡ ይትአመኖ ፡ ወያንብብ ፡ ቦቱ ፡ * fol. 121, v° b.
ወይእመን ፡ ለእመ ፡ ይቤልዎ ፡ ሎቱ ፡ በል ፡ አአምን ፡ በፌአምላክ ፡ አብ ፡ አኃዜ ፡ ኵሉ ። ተሰነአዉ ፡ ኵሎሙ ፡ በገዝቱ ፡ ቃል ፡

ፈጣሬ ፡ ሰማያት ፡ ወምድር ፡ ዘያስተርኢ ፡ ወዘኢያስተርኢ ። ይብል ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ ፈጣሬ ፡ ኵሉ ፡ ዘያስተርኢ ፡ ወዘኢያስተርኢ ፤

ወይቤሉ ፡ ወነአምን ፡ በፌእግዚእ ፡ ኢየሱ*ስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወልደ ፡ እግዚአብሔር ፡ * fol. 122, r° a.
ዋሕድ ። ይብል ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ በፌእግዚእ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ወልደ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዋሕድ ፡ በኵረ ፡ ፍጥረታት ፡ ተፈልጠ ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ በዛቲ ፡ ውሳኬ ። ወይእቲ ፡ በብሂሎቱ ፡ በኵረ ፡ ፍጥረታት ፡

ዘተወልደ ፡ እምአብ ፡ እምቅድመ ፡ ኵሉ ፡ ዓለም ። ይብል ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ ዘተወልደ ፡ እምአብ ፡ እምቅድመ ፡ ዓለማት ፡ ወኢተገብረ ።

ብርሃን ፡ ዘእምብርሃን ። አምላከ ፡ ጽድቅ ፡ ዘእምአምላከ ፡ ጽድቅ ፤ ዘተወልደ ፡ ወ

des pécheurs, de ceux qui s'appuient sur de vains (principes), et de ceux qui s'opposent à la vérité.

IV. — LES DIFFÉRENTES LEÇONS DU SYMBOLE.

... [55] ' La première (chose) que (les Pères) ordonnent au fidèle est de * fol. 121, v° b.
professer et de réciter (le symbole) et de croire, puisqu'ils lui disent : Dis : *Je crois en un seul Dieu, le Père Tout-Puissant.* Ils se sont tous accordés sur cette formule.

Créateur des cieux et de la terre, des choses visibles et des choses invisibles. Les Nestoriens disent : *Créateur de toutes les choses visibles et invisibles.*

(Les Pères) disent : *Nous croyons en un seul Seigneur ' Jésus-Christ, Fils du* * fol. 122, r° a.
Seigneur, Unique. Les Nestoriens disent : *En un seul Seigneur Jésus-Christ, Fils du Seigneur, Unique, Premier-Né des créatures.* Les Nestoriens se séparent (des orthodoxes) par cette addition et par cette expression : *Premier-Né des créatures.*

Qui est engendré du Père avant tous les siècles. Les Nestoriens disent : *Qui est engendré du Père avant les siècles, et (qui) n'a pas été créé.*

Lumière de Lumière, Dieu de Vérité de Dieu de Vérité, qui est engendré, mais qui n'est pas créé, égal au Père par sa divinité, par qui tout a existé. Les Nes-

አነ ፡ ዘተገብረ ፡ ዘዕሩይ ፡ ምስለ ፡ አብ ፡ በመለኮቱ ፡ ዘቦቱ ፡ ኵሉ ፡ ኮነ ፡ ወይብል[1] ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ አምላክ ፡ [ጽድቅ ፡] ዘእምአምላክ ፡ ጽድቅ ፡ ወልድ ፡ ባሕርያዊ ፡ ዘበእ ዴሁ ፡ ፈጠረ ፡ ኵሎ ፡ ዓለማት ፡ ወፈጠረ ፡ ኵሎ ፡ ግብረ ፡ ወኢይቤ ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ ብ ርሃን ፡ ዘእምብርሃን ፡ ወክርስቶስሰ ፡ ይቤ ፡ አንሰ ፡ ብርሃን ፡ መጻእኩ ፡ ውስተ ፡ ዓለ ም ፡ ወወንጌልኒ ፡ ይቤ ፡ ብርሃን ፡ ዘያበርህ ፡ ውስተ ፡ ጽልመት ፡ ወጽልመትኒ ፡ ኢያ ረክቦ ፡

* fol. 122, r° b. ወይቤ ፡ ው*እቱ ፡ ፈጠረ ፡ ዓለማተ ፡ ወፈጠረ ፡ ኵሎ ፡ ግብረ ፡ ይቤሉ ፡ እለ ፡ ተርፉ ፡ ውእቱ ፡ ፈጠረ ፡ ኵሎ ፡ ወትርጓሜሁሰ ፡ ቀዋሚት ፡ ኀበ ፡ ህለወት ፡

ወበእንቲአነ ፡ ጉብኤ ፡ ሰብእ ፡ ወበእንተ ፡ መድኀኒትነ ፡ ወረደ ፡ እምሰማይ ፡ ወተ ሰገወ ፡ እመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ወእማርያም ፡ ድንግል ፡ ወኮነ ፡ ሰብአ ፡ ይብል ፡ ንስጥሮ ሳዊ ፡ በእንቲአነ ፡ ለኵልነ ፡ ሰብእ ፡ ወበእንተ ፡ መድኀኒትነ ፡ ወረደ ፡ እምሰማይ ፡ ወተ ሰብአ ፡ እመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ወእማርያም ፡ ድንግል ። ወኮነ ፡ ሰብአ ፡ ወተዐንሠ ፡ ቦቱ ፡ ወተወልደ ፡ እምድንግል ። ወተፈልጠ ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ በብሂሎቱ ። ወተዐንሰ ፡ ቦቱ ፡ ወተወልደ ፡ ወ[ኢ]ተበቀዑ ፡ በዘርእዩ ፡ በእንተ ፡ ፪ቃላት ። ወኢኮነ ፡ ሠናየ ፡ ሎሙ ፡ አላ ፡ አመክኖዩ ፡ ላዕሌሆሙ ፡ በገንቱ ፡ ቃል ፡ ዘአስተጸንዑ ።

ወተሰቅለ ፡ በእንቲአነ ፡ በመዋዕለ ፡ ጲላጦስ ፡ ጰንጠናዊ ፡ ወሐመ ፡ ወተቀብረ ።

1. Ms. ኢይብል.

toriens disent : *Dieu de Vérité de Dieu de Vérité, Fils consubstantiel, par qui il a créé tous les mondes et a créé toutes choses.* Les Nestoriens ne disent pas : *Lumière de Lumière.* Or, le Christ a dit : *Moi-même, (en tant que) Lumière, je suis venu* [56] *dans le monde.* L'Évangile aussi dit : *(Il était) la Lumière qui brille dans les ténèbres, mais les ténèbres ne l'ont pas aperçue.*

* fol. 122, r° b. Les (Nestoriens) disent : * *Lui-même a créé les mondes et a créé toutes choses.* Le reste (des chrétiens) disent : *Lui-même a créé tout.* Or, l'explication constante de cela est que (les créatures) ont existé par lui.

Et à cause de nous, race d'hommes, et à cause de notre salut, il est descendu du ciel, s'est incarné par l'Esprit-Saint de la Vierge Marie, et s'est fait homme. Les Nestoriens disent : *A cause de nous tous, hommes, et à cause de notre salut, il est descendu du ciel, s'est incarné par l'Esprit-Saint de la Vierge Marie, et s'est fait homme. Il a été conçu de (l'Esprit-Saint) et est né de la Vierge.* Les Nestoriens se séparent (des orthodoxes) par leur expression : *Il a été conçu de (l'Esprit-Saint) et est né (de la Vierge).* Ils n'ont pas été avantagés, en ce qu'ils pensaient, touchant ces deux expressions. Elles ne leur ont pas été favorables; mais, par ces expressions, ils ont fourni contre eux-mêmes des arguments solides.

Et il a été crucifié à cause de nous dans les jours de Ponce-Pilate, a souffert et a été inhumé. Les Nestoriens disent : *Il a souffert, a été crucifié dans les*

ይብል ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ ወሐመ ፡ ወተሰቅለ ፡ በመዋዕለ ፡ ጲላጦስ ፡ ጰንጤናዊ ። ወተቀብ
ረ ፡ በገሀየ ፡ ወተገድፈ ፡ በጎበ ፡ አብያጲን ፡ ሮማውያን ፡ ወተወ*ሰከ ፡ ቃል ። ወሰብአ ፡ * fol. 122, v° a.
ስዲድ ፡ ግብጽ ፡ ይቤሉ ፡ ሞተ ፡ ወተቀብረ ። ወሰብአ ፡ ኃሕኃይ ፡ ግብጽ ፡ ወሮም ፡
ይብሉ ፡ ሐመ ፡ ወተቀብረ ፡ ወኢይብሉ ፡ ሞተ ።

ወተንሥአ ፡ እሙታን ፡ በሣልስት ፡ ዕለት ። በከመ ፡ ጽሑፍ ፡ ውስተ ፡ መጻሕፍ
ት ። ወዓርገ ፡ ውስተ ፡ ሰማያት ፡ ወነበረ ፡ በየማነ ፡ አቡሁ ። ተሰንአዉ ፡ ኵሎሙ ፡ በ
ዝንቱ ፡ ክፍል ።

ወዓዲ ፡ ይመጽእ ፡ በስብሐት ፡ ይኩንን ፡ ሕያዋን ፡ ወሙታን ። ወአልቦ ፡ ማኅለቅ
ት ፡ ለመንግሥቱ ። ወነዋ ፡ ተሰንዓዉ ፡ በዛቲ ፡ መክን ።

ወነአምን ፡ በመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ዋሕድ ፡ እግዚእ ፡ ማኅየዊ ፡ ዘሠረፀ ፡ እምአብ ፡ ይ
ብል ፡ ንስጥሮሳዊ ፡ በመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ዋሕድ ፡ ወመንፈሰ ፡ ጽድቅ ፡ ዘሠረፀ ፡ እምአ
ብ ፡ መንፈስ ፡ ማኅየዊ ።

ንስግድ ፡ ለ*ቱ ፡ ወንሰብሖ ። ምስለ ፡ አብ ፡ ወወልድ ፡ ዘነበበ ፡ በነቢያት ። ዘንተ ፡
ኢይብል ፡ ንስጥሮሳዊ ።

ወነአምን ፡ በአሐቲ ፡ ቤተ ፡ ክርስቲያን ፡ ጉባኤ ፡ ሐዋርያዊት ፡ ይሰነአው ፡ ኵሎ
ሙ ፡ በዛቲ ፡ ባህል ።

ወነአምን ፡ በአሐቲ ፡ ጥምቀት ፡ ለስርየተ ፡ ኃጢአት ፡ *ወበዛቲ ፡ ዓዲ ፡ ይሰነአ * fol. 122, v° b.
ው ፡ እሙንቱ ።

jours de Ponce-Pilate et a été inhumé. Ici une expression est rejetée par les Romains, nos frères, et (une autre) ' expression est ajoutée. Les gens de la * fol. 122, v° a.
Haute-Égypte disent : *Est mort et a été inhumé.* Les gens de la *Basse-Égypte* et les Romains disent : *A souffert et a été inhumé*, mais ils ne disent pas : *Est mort.*

Et il est ressuscité des morts le troisième jour, comme il est écrit dans les Écritures, est monté aux cieux et est assis à la droite de son Père. Tous s'accordent sur cette partie.

[57] *Il reviendra dans la gloire, pour juger les vivants et les morts, et son règne n'aura pas de fin.* Voici qu'on s'accorde sur cet endroit.

Et nous croyons en l'Esprit-Saint, Unique, Seigneur, Vivificateur, qui procède du Père. Les Nestoriens disent : *En l'Esprit-Saint, Unique, Esprit de Vérité, qui procède du Père, Esprit Vivificateur.*

Adorons-le et glorifions-le avec le Père et le Fils, qui a parlé par les prophètes. Les Nestoriens ne disent pas ceci.

Et nous croyons en une seule Église, catholique et apostolique. Tous s'accordent sur cette formule.

Et nous croyons en un seul baptême pour le pardon des péchés. * Eux- * fol. 122, v° b.
mêmes s'accordent encore sur ceci.

ወንሴፎ ፡ ትንሣኤ ፡ መ·ታ·ን ፡ ወሕይወተ ፡ ዘለዓለማዊት ፡ አሜን ። ይብል ፡ ንስጥ ሮሳዊ ፡ ወበትንሣኤ ፡ ሥጋቲነ ፡ ወሕይወተ ፡ ዘለዓለማዊት ፡ አሜን ።...

V

* fol. 130, v° a. ...*ወእለሰ ፡ ይብሉ ፡ እምኔሆመ· ፡ ከመ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ሥጋ ፡ እሉ ፡ እ መ·ንቱ ፡ ነገሮ ፡ እምነ ፡ ምትእዝላ ፡ ሰብአ ፡ እስላም ፡ እመ·ንቱ ። አብርሃም ፡ ወ·ዴስ ፡ ወእሊአሁ· ። ወኵሎመ·ሰ ፡ እልምትእዝላ ፡ ይብሉ ፡ ከመ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ነገ ር ። ንብል ፡ ኪያሆመ· ፡ ወለአብርሃም ፡ ወ·ዴስ ፡ ዜንወን[1] ፡ በእንተ ፡ ዝንቱ ፡ ቃል ። ለእመ ፡ ከነ ፡ ለ·ቱ ፡ ሥጋ ፡ ወግዮመ ፡ ወዕመቀ ። እወ· ፡ ትበሉኑ ፡ አልቦቱ ፡ ኑኃ ፡ ወግዮመ ፡ ወኢዕመቀ ። ወለእመ ፡ ትቤሉ ፡ ወከመ ፡ ለኵሉ ፡ ሥጋ ፡ ቦቱ ፡ ኑኃ ፡ ወግ ዮም ፡ ወዕመቅ ። ወእመሰ ፡ ከነት ፡ ዘተ ፡ ጸን ፡ ኵሉ ፡ ሥጋ ። ንብሎመ· ፡ አከኑ ፡ ከ
* fol. 130, v° b. መ ፡ ሥጋ ፡ ፩በአምሳል ፡ ወይከውን ፡ አስተርእዮቱ ፡ በ*አሐዲ ፡ ጊዜ ፡ በከመ ፡ ተውህ በ ። ወእመ ፡ ይቤ ፡ ውእቱ ፡ ውእቱሰ ፡ ከነ ፡ በአምሳል ፡ ዘቦቱ ፡ ኑኃ ፡ ወግዮመ ፡ ወ

1. Ms. ዜንወን.

Et nous attendons la résurrection des morts et la vie éternelle. Amen. Les Nestoriens disent : *La résurrection de nos corps et la vie éternelle. Amen...*

V. — INTERVERSION ET ADDITION[1].

* fol. 130, v° a. ... [73] * Ceux d'entre eux (les *Mete'zlà*), qui disent que la Parole du Seigneur est un corps, sont une secte des *Mete'zlà* musulmans. Ce sont *Abraham Wedous* et ses partisans. Mais, l'ensemble des *Mete'zlà* disent que la Parole du Seigneur est un accident. Nous disons à (la secte des *Mete'zlà*) et à *Abraham Wedous :* Exposez-nous touchant cette Parole. Si elle a un corps, (a-t-elle la longueur) la largeur et la profondeur, ou bien dites-vous qu'elle n'a point de longueur, de largeur, ni de profondeur? Puisque vous dites que tout corps a de la longueur, de la largeur et de la profondeur, et que ces attributs appartiennent à tout corps, nous vous disons [2] : [76] Est-ce qu'un corps,
* fol. 130, v° b. (qui se trouve) à *'Amsâl,* n'aura pas de manifestation * en même temps (à *Re'y),* comme on vous le concède [3]? Si (*Abraham Wedous*) dit : Ce (corps) est à *'Amsâl,* en ayant de la longueur, de la largeur et de la profondeur, mais

1. Le titre complet serait le suivant : *Morceaux, dont l'ordre logique, interverti en arabe, est rétabli en éthiopien. — Addition à ces morceaux dans la version éthiopienne d'un passage sur le mode d'union de l'Incarnation.* — 2. M. à m. : « nous leur disons ». — 3. M. à m. : « comme on le lui concède ».

ዕመቀ ። ወውእቱ ፡ ርኁቅ ፡ እምኵንብአ ። ወሀለወነ ፡ ከመ ፡ ናስተጋብኦ ፡ ወንበል ፡ እመ ፡ ኀነ ፡ ግንቱ ፡ ቃል ፡ በአምሳል ፡ ይደሉ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ በርእይ ። ወለእመ ፡ ይ
ቤ ፡ ውእቱ ፡ እመሰ ፡ ኀነ ፡ በአምሳል ፡ ኢይደሉ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ በርእይ ፡ ንብሎ ።
ወናሁ ፡ ንፈኢ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይትነበብ ፡ በአምሳል ፡ ወርእይ ። ወበግብጽ ፡
ወበኅልአኒሆሙ ፡ እምአህጉር ። ወነዋ ፡ ኀነ ፡ ሥጋ ፡ ውስተ ፡ ብዙኀ ፡ መካናት ፡ በአ
ሐቲ ፡ ጊዜ ። . . . . . .
. . . . . .

*ወለእመ ፡ ኀነ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይትባረክ ፡ ወይትለዓል ፡ ስሙ ፡ ኢኀ * fol. 131, r° b.
ነ ፡ በሥጋ ፡ ወኢበነገር ። ነዋ ፡ *ጸንዓ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ባሕርይ ፡ ወውእቱ ፡ ርኩ * fol. 131, v° a.
ብ ፡ በተረክቦተ ፡ ተናጋሪ ፡ ወፈጣሪሰ ፡ ይትባረክ ፡ ወይትለዓል ፡ ስሙ ፡ ሀለ ፡ እን
ዘ ፡ ይትናገር ፡ ወይብል ፡ ለእንተ ፡ ኢሀለወት ፡ ኩኒ ፡ ወኮነት ።

ወአይሁድሰ ፡ እለ ፡ ይብሉ ፡ በአምሳለ ፡ ብሂሎቶሙ ፡ ለምትእገላ ፡ እምእለ ፡ ይ
ትራድእዎሙ ፡ ወይመስልዎሙ ፡ ወኵሎ ፡ ዘይለዎሙ ፡ ለምትእገላ ፡ ደለወ ፡ ሎሙ ፡
ወይትበህል ፡ እምድኅረ ፡ ግንቱ ፡ ይቤ ፡ ነቢይ ፡ ከመ ፡ በቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ቆመ ፡
ሰማያት ፡ ወእምእስትንፋሰ ፡ አፉሁ ፡ ኵሉ ፡ ኀይሎሙ ። ትሕልዩኑ ፡ ከመ ፡ ዓለም ፡
ይረድእ ፡ ባሕርዮ ፡ ወመልክዐ ፡ ወነገርኒ ፡ ቀዋሚት ፡ በነገራት ። ለእመ ፡ ተሠጥዎ ፡

il est éloigné, à cause de sa localisation, (de *Re'y*), nous devons résumer et dire : Si la Parole est à *'Amsâl*, il faut qu'elle soit à *Re'y*. S'il dit : Si elle est à *'Amsâl*, il n'est pas possible qu'elle soit à *Re'y*, nous lui disons : Voici que nous entendons la Parole du Seigneur, qui est lue à *'Amsâl* et à *Re'y*, au *Caire* et dans d'autres villes. Voici (donc) qu'un corps est dans plusieurs endroits en même temps. . . . . .
. . . . . .

[77] ' Si la Parole du Seigneur — que son nom soit béni et exalté! — ' fol. 131, r° b.
n'est ni corps, ni accident, voici qu'il ' ressort qu'elle est consubstantielle (à * fol. 131, v° a.
Dieu) et qu'elle existe par l'existence de Celui qui parle. Or, le Créateur — que son nom soit béni et [78] exalté! — a (toujours) été en train de parler et de dire aux choses, qui n'existaient pas : *Soyez*, et elles étaient.

Quant aux Juifs, qui parlent conformément à la doctrine des *Mete'zlâ* et (font partie) des *'Anâïat*[1] et (autres) semblables, toute (opinion), qui convient aux *Mete'zlâ*, leur convient (aussi) et est redite ensuite (par eux). Le prophète a dit que c'est *par la Parole du Seigneur que les cieux ont été constitués et que toute leur force (vient) du souffle de sa bouche*. Pensez-vous que le monde lui serve de substance et de personne, ou qu'il soit un accident, reposant sur des accidents? S'ils admettent ceci, voici que leur

1. Nous avons traduit እለ ፡ ይትራድእዎሙ ፡ par le nom propre : *'Anâïat* (cf. texte arabe, p. 78).

ኅበ ፡ ዝንቱ ፡ ነዋ ፡ ተከሥተ ፡ ዕበዶሙ ። ወለእመ ፡ ዐበዩ ፡ ደለዎሙ ፡ አቅድሞተ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይትባረክ ፡ ወይትለዓል ፡ ስሙ ። ዘዓቀመ ፡ ቦቱ ፡ ሰማያተ ፡ ወ
* fol. 131, v° b. ምድረ ፡ ወሶሎ ፡ *ፍጥረታቲሆሙ ፡ ወእመሰ ፡ ኮነ ፡ ይእዜ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይትባረክ ፡ ስሙ ፡ ቀዋሚ ፡ በርእሱ ፡ ወርኩበ ፡ ወህልወ ። ነዋ ፡ ጸንዓ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ግጽው ፡ በርእሱ ። ወበቲ ፡ አኀለ ፡ ቀዋሚ ፡ ወመልክዓ ፡ ዘዓለማዊ ።

እመሰ ፡ ኮነ ፡ ከመዝ ፡ ነዋ ፡ ተዐርዓ ፡ በህለ ፡ ቃሉ ፡ ለሰባልዮስ ፡ ዘይቤ ፡ ከመ ፡ ፈጣሪ ፡ ፩አኳል ፡ አብኒ ፡ ውእቱ ፡ ወልደ ። ወይእዜኒ ፡ ንብሎ ፡ ለሰባልዮስ ፡ ዜንወነ ፡ በእንተ ፡ ቃል ፡ ዘመጽአ ፡ እምሰማይ ፡ እንዘ ፡ ይብል ፡ ዝንቱ ፡ ውእቱ ፡ ወልደየ ፡ ዘአፈቅር ፡ ሎቱ ፡ ስምዕዎ ፡ ቃለ ፡ አብኑ ፡ አው ፡ ቃለ ፡ ወልደ ፡ ወለእመ ፡ ይቤ ፡ ውእቱ ፡ ቃለ ፡ አብ ፡ ዘይቤ ፡ ውእቱ ፡ ወልደየ ፡ አስተጸንዓ ፡ አበ ፡ ወወልደ ። ወለእመ ፡ ይቤ ፡ ወልደ ፡ ዜነወ ፡ ለወልደ ፡ ዘይቤ ፡ ዝንቱ ፡ ወልደየ ፡ አስተጸንዓ ፡ ዕከዩ ፡ ወሕሰሞ ፡ ወሙስናሁ ።

ወለአርዮስኒ ፡ ወሰብአ ፡ ስሕተቱ ፡ ይመርኅ ፡ ኅበ ፡ አጽርዖተ ፡ ሃይማኖቶሙ ። ይ
* fol. 132, r° a. ቤ ፡ ጳውሎስ ፡ ሐዋርያ ፡ እስመ ፡ እግዚአብሔር ፡ ነገረነ ፡ በደ*ኃሪ ፡ መዋዕ*ል ፡ በወልዱ ፡ ዘውእቱ ፡ አምሳለ ፡ አርአያሁ ፡ ወሥዕለ ፡ ቅድምናሁ ። ወበብሂሎቱ ፡ ሥዕለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘኢያስትርኢ ። እስመ ፡ ኮነት ፡ ሥዕል ፡ ኢትትፈለጥ ፡ ለዓለም ፡ እምሥዕ

sottise est évidente. S'ils le nient, il faut (qu'ils admettent) l'éternité du Verbe du Seigneur — [74] que son nom soit béni et exalté! — par qui le (Seigneur)
* fol. 131, v° b. a établi les cieux, la terre et toutes * les créatures. Or, si le Verbe du Seigneur — que son nom soit béni! — est maintenant subsistant, demeurant et existant par lui-même, voici qu'il ressort qu'il est attribut par lui-même, et qu'il a une personnalité subsistante (par elle-même) et une individualité éternelle.

S'il en est ainsi, voici que sont anéanties la doctrine (et) les formules de *Sabellius,* qui dit que le Créateur est une seule personne, et que le Père est (le même que) le Fils. Aussi maintenant nous disons à *Sabellius :* Expose-nous touchant la parole, qui est venue du ciel, en disant : *Celui-ci est mon Fils, que j'aime. Écoutez-le.* Était-ce la parole du Père, ou la parole du Fils? S'il dit que c'était la parole du Père, qui dit : *Celui-ci est mon Fils,* il confirme (l'existence) du Père et du Fils. S'il dit que c'est le Fils, (qui) a annoncé au Fils (et) qui a dit : *Celui-ci est mon Fils,* il confirme sa malice, sa scélératesse et sa perversion.

Quant à *Arius* et aux partisans de son erreur, (*Saint Paul*) démontre l'inanité de leur foi. *L'Apôtre Paul* dit : *En effet, le Seigneur nous a parlé*
* fol. 132, r° a. *dans les derniers jours * par son Fils, qui est la ressemblance de son type et l'image de son éternité.* (Autre) parole (de *Paul*) : *L'image du Seigneur invisible.* En effet, c'est une image (éternelle, qui) ne sera séparée à jamais

ል ። ወለእመ ፡ ተረክበ ፡ ሥዕል ፡ ኢይትረከብ ፡ ዘእንበለ ፡ ውእቱ ፡ ዘተሥዕለ ፡ ቦቱ ። ወለእመ ፡ ኮነ ፡ ቃል ፡ ሥዕለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወአምሳለ ፡ አርአያሁ ፡ ተጸርግ ፡ ቃለ ፡ ባሕሉ ፡ ዘውእቱ ፡ ፍጡር ፡ ወተዛውዖ ።

ወዘይመርኅ ፡ ቃለ ፡ ሐዋርያ ፡ ዘይቤ ፡ ከመ ፡ ክርስቶስ ፡ ጥበቡ ፡ ወኃይሉ ፡ ለእግዚ አብሔር ። ሐሰ ፡ ለ።ቱ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ ጥበቡ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ ፍጡረ ። ወእመሰ ፡ ኮነት ፡ ጥበቡ ፡ ለእግዚአብሔር ፡ ፍጡረ ፡ ከመ ፡ ሐለየ ፡ አርዮስ ፡ ነዋ ፡ ኮነ ፡ ፈጣሪ ፡ ይትባረክ ፡ ስሙ ፡ ዘእንበለ ፡ ጥበብ ፡ እስከ ፡ ፈጠረ ፡ ጥበበ ፡ ወኮነ ፡ ቦቱ ፡ ጠቢብ ። ወ ዝንቱ ፡ ዘኢይደልዎ ፡ ለአርዮስ ፡ ወአመክንዮቱሰ ፡ በቃለ ፡ ሰሎሞን ፡ ዘይቤ ፡ ጥበብ ፡ ትቤ ፡ ውእቱ ፡ ፈጠረኒ ፡ እምቅድመ ፡ ኵሉ ፡ ፍጥረቱ ፡ *ዘቦቱ ፡ ይፈ።ር ፡ ኅበ ፡ ሥጋ ፡ fol. 132. r° b. ክርስቶስ ። እስመ ፡ ውእቱ ፡ ሰመዮ ፡ ጥበበ ፡ ወኢፈከረ ፡ ኅበ ፡ መለኮቱ ፡ ዘኢያስተ ርኢ ፡ ይቤ ፡ በወንጌል ፡ ንስትዎ ፡ ለዝንቱ ፡ ቤት ፡ ወአነ ፡ አነሥኦ ፡ በሣልስት ፡ ዕለ ት ። ወእምዝየ ፡ ንትመየጥ ፡ ወንትመራኅ ፡ ኅበ ፡ ብሂሎቱ ፡ ንስትዎ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ይፈ።ር ፡ ኅበ ፡ ውእቱ ፡ ሕንፃ ። ወያስተጸንዕ ፡ ቃሉ ፡ ለሰሎሞን ፡ ጠቢብ ፡ ዘይቤ ፡ ሐነጸት ፡ ላቲ ፡ ቤተ ፡ ወቤትሰ ፡ ሕኑጽ ፡ ዘውእቱ ፡ ዘይቤ ፡ ክርስቶስ ፡ ንስትዎ ፡ ወአነ ፡ አነሥኦ ፡ በሣልስት ፡ ዕለት ።

ወእመሰ ፡ ኮነ ፡ ይፈ።ር ፡ ኅበ ፡ መለኮቱ ፡ ነዋ ፡ እምኮነ ፡ ፈጣሪ ፡ ኅበ ፡ ባህሉ ፡ ለ

de son modèle. Puisqu'il se trouve un modèle, [75] il ne se trouve pas sans une (image), sur laquelle il est représenté. Si le Verbe est l'image du Seigneur et le type de sa ressemblance, la formule de la doctrine (d'*Arius : le Verbe, qui est créé* devient vanité et sornette.

Ce qui démontre (encore cette inanité), c'est la parole de l'Apôtre, qui dit que le Christ est la Sagesse et la Puissance du Seigneur. Loin (du Seigneur) que la Sagesse du Seigneur soit créée! Mais si la Sagesse du Seigneur était créée, comme le pense *Arius*, voici que le Créateur — que son nom soit béni! — aurait été sans sagesse, jusqu'à ce qu'il eût créé la Sagesse, et qu'il serait devenu sage par elle. C'est ce qu'il n'est pas possible à *Arius* (de soutenir). Quant à l'argument, (fourni) par la parole de *Salomon*, qui dit : *La Sagesse dit : (Le Seigneur) m'a créée avant toutes ses créatures*, * c'est par lui que * fol. 132. r° b. (*Salomon*) désigne le corps du Christ. En effet, (le Christ) lui-même a appelé (son corps) la Sagesse, mais il n'a pas désigné par là sa divinité invisible. Il dit dans l'Évangile : *Détruisez cette maison, et, moi-même, je la relèverai le troisième jour*. Conséquemment, nous sommes inclinés et amenés (à penser) que par la parole : *Détruisez (cette maison)* (le Christ) désigne un édifice. Le confirme la parole de *Salomon le Sage*, qui dit : *(La Sagesse) s'est bâti une maison*. Or, la maison, bâtie (par la Sagesse), est celle dont le Christ a dit : *Détruisez-la, et, moi-même, je la relèverai le troisième jour*.

Mais, s'il avait désigné (par là) sa divinité, voici que le Créateur, selon la

አርዮስ ፡ ከመ ፡ ዘአልቦቱ ፡ ጥበበ ፡ ወእምዝ ፡ ኮነ ፡ ጠቢበ ፡ በከመ ፡ ኮነ ፡ ቅድመ ፡ ወ
ኢኮነ ፡ ኃያለ ፡ እስከ ፡ ፈጠረ ፡ ኃይለ ፡ ወኮነ ፡ ባቲ ፡ ኃያለ ። ወነዋ ፡ አሕዐዐ ፡ ርእሶ ፡
አርዮስ ፡ በብሂሎቱ ፡ ከመ ፡ ክርስቶስ ፡ አምላክ ፡ ወውእቱ ፡ ፈጠረ ፡ ዓለመ ። ወእመ
ሰ ፡ ኮነ ፡ ኢያክል ፡ አግብአ ፡ መጻሕፍት ፡ እስመ ፡ አምላክ ፡ ኢኮነ ፡ ጥቡረ ፡ ወፈጣ
* fol. 132, v° a. *ሪ ፡ ኢይደሉ ፡ ከመ ፡ ይኩን ፡ ነገረ ፡ ዘውዕ ፡ እስመ ፡ ፈጣሪ ፡ ይትባረክ ፡ ስሙ ፡ እም
ጸታ ፡ ቅድምና ፡ ወይቀድም ፡ እምኵሉ ፡ ፍጥረታት ።

ወሐልየ፡ቱሰ ፡ ለአርዮስ[1] ፡ ርኩስ ፡ ሶበ ፡ ሰምዓ ፡ ቃለ ፡ አፍላጦን ፡ በአቅደሞት ፡
አበ ፡ ኵሉ ፡ ላዕለ ፡ ፍጥረት ፡ ተአመነ ፡ ዘንተ ፡ ሃያማኖተ ፡ ገሃደ ። ሶበ ፡ ርእየ ፡ ለአ
ፍላጦን ፡ ወተአመነ ፡ ምክሮ ፡ ወነዋ ፡ አገንኦ ፡ በቃል ፡ ግሁድ ። ወኮነ ፡ ላዕሌሁ ፡ ዘ
ነገርናክሙ ፡ በቲ ።

ወዝንቱ ፡ ቃል ፡ ጥዩቅ ፡ ዘአስተጸንዕዎ ፡ ክህናት ፡ ጎሩያን ፡ በአምጣነ ፡ ነሥኡ ፡ እ
ምእለ ፡ ቀደምዎሙ ፡ እስከ ፡ በጽሑ ፡ ኀበ ፡ መክን ፡ ልዑል ። ዘሰምዑ ፡ እምክርስቶ
ስ ፡ ወእምሐዋርያቲሁ ፡ እንዘ ፡ ይብሉ ፡ በቀዳሚ ፡ ኮነ ፡ ቃል ፡ ወቃል ፡ ሀሎ ፡ ሀበ ፡
እግዚአብሔር ። ወብሂሎቱ ፡ እግዚእን ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ አነ ፡ በአብ ፡ ወአብ ፡
ብየ ። ወብሂሎቱ ፡ ኵሉ ፡ ዘአበየ ፡ ዚአየ ፡ ውእቱ ። ይፈክር ፡ ኀበ ፡ ቅድምናሁ ፡ ወ

1. Ms. ወሐልየ፡ቱሰ ፡ ለአርየ፡ቱሰ ፡ ለአርዮስ *sic*).

doctrine d'*Arius* n'aurait pas eu (d'abord) de sagesse, puis serait devenu sage, comme (nous l'avons dit) plus haut. Il n'aurait pas été puissant, jusqu'à ce qu'il eût créé la puissance, mais il serait devenu puissant par elle. Voici qu'*Arius* se contredit lui-même, en disant (ailleurs) [76] que le Christ est Dieu et qu'il a créé le monde, puisqu'il ne peut pas changer les Écritures. En
* fol. 132, v° a. effet, Dieu n'est pas créé, et le (mot) *Créateur* * ne peut pas devenir un attribut vain. Car, le Créateur — que son nom soit béni! — (possède) l'attribut d'éternité, et est antérieur à toutes les créatures.

Quant à l'opinion d'*Arius* l'impur, (elle a pris naissance), lorsqu'il eut entendu les paroles de *Platon* sur l'antériorité du Père du tout au Créateur[1]. Il professa cette foi manifestement, lorsqu'il eut étudié *Platon* et adopté son système. Mais voici que (le Seigneur) le confondit par des paroles évidentes, et [80] qu'il lui advint ce que nous vous avons raconté à son sujet.

Elles sont vraies les formules, que les prélats élus ont définies d'après (la tradition), qu'ils ont reçue de ceux qui les ont précédés, en remontant même à l'époque primitive de ceux qui ont appris du Christ et de ses apôtres, qui disaient : *Au commencement était le Verbe, et le Verbe existait auprès du Seigneur.* (Voici) la parole de *Notre-Seigneur Jésus-Christ : Je suis dans le Père et le Père est en moi*, et (cette autre) parole : *Tout ce qui est à mon Père est à moi.*

1. M. à m. : « aux créatures ».

ቀዳሚ ፡ አ*ምላክናሁ ፡ ወእግዚእናሁ ፡ ወሥልጣን ። ወነዋ ፡ ተስእለ ፡ አርዮስ ፡ በእን * fol. 132, v° b.
ተ ፡ ዘከመ ፡ እፎ ፡ ውእቱ ፡ ልደተ ፡ ቃል ፡ እምአብ ። ወሐለየ ፡ ውእቱ ፡ ከመ ፡ ዘ
አ.ይሌፀ ፡ ልደተ ፡ ዘእንበለ ፡ ኀበ ፡ ዘርእየ ፡ እምሕማማት ፡ ወትካዘት ፡ ዘረከበ ፡ ለወ
ልድ ። ወለእመ ፡ ተስእለ ፡ በእንተ ፡ ዝንቱ ፡ ናገብእ ፡ ለቱ ፡ ዘውእቱ ፡ አውሥአ
ተ ፡ ቃሉ ፡ ለጎርጎርዮስ ፡ ታኦሎስ ፡ ወንብሎ ፡ ለአርዮስ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ይቤ ፡ ከ
መዝ ። ወለእመ ፡ ኮንከ ፡ ትሴአለነ ፡ በእንተ ፡ ዘከመ ፡ እፎ ፡ ውእቱ ፡ ልደቱ ። እስ
መ ፡ ልደቱ ፡ ኮነ ፡ ይትሌዓል ፡ እምዝሉ ፡ ጾታ ፡ ዚንወነ ፡ አንተ ፡ ዘከመ ፡ እፎ ፡ ፍጥረ
ቱ ፡ ከመ ፡ ንሰጠውከ ፡ ዘከመ ፡ እፎ ፡ ልደቱ ።

ወነዋ ፡ ነበበ ፡ በገዘንቱ ፡ ተሰጥዎ ፡ ዮሐንስ ፡ አፈ ፡ ወርቅ ፡ በጽሐፎቱ ፡ ውስተ ፡ ትርጓሜ ፡ መጽሐፈ ፡ ፍጥረት ፡ ወኢኮነ ፡ ንትካሐድ ። ወእመሰ ፡ ኮነ ፡ ነሞ ፡ ጠየቅነ ፡ ዘይመርሳ ፡ ከሠተ ፡ ወዜና ፡ ጽዱቀ ፡ ከመ ፡ ቃለ ፡ እ*ግዚአብሔር ፡ ዘተወልደ ፡ እምአ * fol. 133, r° a.
ብ ። ውእቱ ፡ ኢኮነ ፡ ፍጡረ ፡ ንሕነ ፡ ኢነአምር ፡ በእንተ ፡ ሥነተ ፡ ልደቱ ፡ እምአብ ፡ በከመ ፡ ንሕነ ፡ ነአምር ። ከመ ፡ እግዚአብሔር ፡ ፈጠረ ፡ ፍጥረታቲሁ ፡ ኢነአምር ፡ ዘ
ከመ ፡ እፎ ፡ ፈጠሮሙ ። ወለእመ ፡ ተዋሥአ ፡ ተዋሣኢ ፡ አውሥኦተ ፡ አብ ፡ ትሩፍ ፡ ጎርጎርዮስ ። እስመ ፡ ውእቱ ፡ መታሪ ፡ ለዙሉ ፡ ሕገበ ፡ ስሕተት ።

ወነዋ ፡ አስተጸንዑ ፡ አበው ፡ ቃለ ፡ ብሂሎቶሙ ፡ ከመ ፡ ወልደ ፡ ዕሩይ ፡ ምስለ ፡ አብ ፡ በባሕርይ ። ወአርዮስሰ ፡ ይብል ፡ ፫ባሕርያት ፡ ለሊያት ፡ ቀዳማዊ ፡ ውእቱ ፡ አብ ፡

It veut dire son éternité et l'éternité * de sa divinité, sa souveraineté * fol. 132, v° b.
et sa puissance. Voici qu'*Arius* se demanda comment est la génération du Verbe par le Père. Il pensa qu'on ne (pouvait pas) comprendre la génération, sans y voir les souffrances et les angoisses, qui accompagnent (la naissance) [81] d'un enfant. Puisqu'il a posé cette question, nous lui donnons pour réponse les paroles de *Grégoire le Théologien*, et nous disons à *Arius*, car (*Grégoire*), lui-même, a parlé ainsi : « Puisque tu nous demandes comment est la génération du (Verbe), alors que sa génération est au-dessus de tout mode, expose-nous toi-même comment est sa création, afin que nous te répondions comment est sa génération ».

Voici que *Jean Chrysostome* a donné cette réponse, lorsqu'il a écrit son interprétation du Livre de la création : « Nous ne controverserons pas sur (ce sujet), puisque nous savons par des arguments évidents et par un récit véridique que le Verbe * du Seigneur est engendré du Père et qu'il n'est pas créé. * fol. 133, r° a
Nous ne connaissons pas le mode de sa génération du Père, de même que nous savons que le Seigneur a créé ses créatures, sans savoir comment il les a créées. Si un contradicteur (veut) discuter, (nous lui donnerons) la réponse du vénérable *Père Grégoire*, car elle est décisive contre tous les sophistes ».

Voici que les Pères ont défini la formule de leur doctrine, (en disant) que le Fils est égal au Père par la substance. Mais *Arius* et ceux qui radotent

ወእለ ፡ ይዛውዑ ፡ ምስሌሁ ፡ ወልድ ፡ ወመንፈስ ። መሀሩነ ፡ ካህናት ፡ ከመ ፡ ወልድ ፡ ዕሩይ ፡ ምስለ ፡ አብ ፡ በባሕርዩሁ ፡ ወውእቱ ፡ ስንእው ፡ ለሥቱ ፡ በርእሱ ። ወቦቱ ፡ ከ
ነ ፡ ኵሉ ፡ ፍጥረት ፡ በከመ ፡ ይቤ ፡ ዳዊት ፡ ነቢይ ። እስመ ፡ በቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ጸ
* fol. 133, r° b. ንዓ ፡ ሰማያት ፡ ወበእስት[ን]ፋሰ ፡ አፉሁ ፡ ኵሉ ፡ ኀይሎ*ሙ ። ወይቤ ፡ በወንጌል ፡ እስ
መ ፡ ኵሉ ፡ ከነ ፡ በቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ወኢከነ ፡ ምንተኒ ፡ ዘእንበሌሁ ። ወይቤ ፡ ጳ
ውሎስ ፡ ሐዋርያ ፡ ወፈጠረ ፡ ዓለማተ ፡ በወልዱ ፡ ዘውእቱ ፡ ብርሃነ ፡ ስብሐቲሁ ፡ ወ
ሥዕሉ ፡ ወአርአያሁ ። ወዘንተ ፡ ኵሎ ፡ ዘንቤ ፡ ከመ ፡ ንሚጥ ፡ ወናግብእ ፡ ለሥቱ ፡ ተ
ዋሥኦተ ፡ ለአርዮስ ፡ ወንሚጥ ፡ በእንጻሪሁ ፡ ኀበ ፡ አውናሚስ ፡ ወእለኤሁ ፡ እስመ ፡
ከነ ፡ ይሰነአውዎ ፡ ለአርዮስ ፡ በብሂሎቶሙ ፡ ከመ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ፍጡር ።
ይ ፡ ምእ ፡ በእንቲአነ ፡ ንሕነ ፡ ሥጋ ። ወረደ ፡ እምሰማይ ። ወተሠገወ ፡ እመንፈስ ፡
ቅዱስ ፡ ወእማርያም ። ድንግል ፡ ወከነ ፡ ሰብአ ። ይቤ ፡ መ ፡ መሀሩነ ፡ አበው ፡ ክቡራን ፡
በዛቲ ፡ ቃል ፡ ከመ ፡ ወልደ ፡ እግዚአብሔር ፡ ዘወረደ ፡ እምሰማይ ፡ ለኵልነ ፡ ሰብእ ።
ወውእቱ ፡ ኢመጽአ ፡ በእንተ ፡ መላእክት ፡ እስመ ፡ ከነ ፡ የአምርዎ ፡ ለእግዚአብሔ
* fol. 133, v° a. ር ። ወበተአ*ገዘቱ ፡ መስተገብራን ፡ ወኢበእንተ ፡ ዲያብሎስ ፡ ወሐራዊሁ ። እስመ ፡ ከ
ነ ፡ ዲያብሎስ ፡ ወሰይጣናቲሁ ፡ ማእምራን ፡ በዘአምጽኡ ፡ እምዕልወተ ፡ ፈጣሪ ፡ ይ
ትባረክ ፡ ስሙ ፡ ወፀላውያን ፡ ትእዛዙ ፡ ወነቢያቲሁ ። ወአድኅነነ ፡ እሞት ፡ ዘአሞተነ ፡

avec lui disent (qu'il y a) trois substances séparées : la première est le Père ; (la seconde est) le Fils ; (la troisième) est l'Esprit-Saint. Les prélats nous ont enseigné que le Fils est égal au Père par sa substance, qu'il lui est uni par son essence, et que c'est par lui que toutes les créatures ont existé, comme dit le prophète *David : En effet, c'est par la Parole du Seigneur que les*
* fol. 133, r° b. *cieux ont été établis, et c'est par le souffle de sa bouche qu'est toute leur* * *force.* (*Jean*) dit dans l'Évangile que *tout a existé par le Verbe du Seigneur, et que rien n'a existé sans lui. L'Apôtre Paul* dit : *Il a créé les mondes par son Fils, qui est la lumière* [82] *de sa gloire, son image et son type.* Tout ce que nous avons dit, c'est afin de réfuter et de rétorquer la thèse hérétique d'*Arius*, et afin de réfuter par la même antithèse *Eunomius* et ses partisans, car ils s'accordent avec *Arius*, pour dire que le Verbe du Seigneur est créé.

Le Fidèle dit : *A cause de nous, humains, il est descendu du ciel, s'est incarné par l'Esprit-Saint de la Vierge Marie et s'est fait homme.* Le Commentateur dit : Les Pères illustres nous enseignent par cette parole que le Fils du Seigneur est descendu du ciel pour nous tous, hommes, mais qu'il n'est pas venu à
* fol. 133, v° a. cause des anges, [78] car ils connaissaient le Seigneur et s'appliquaient * à lui obéir, ni à cause du diable et de ses satellites, car le diable et ses démons savaient quelle rébellion ils organiseraient contre le Créateur — que son nom soit béni ! — et (comment) ils seraient rebelles à ses ordres et à ceux de ses prophètes ; (ils savaient aussi que le Christ) nous sauverait de la

አቡነ ፡ አዳም ፡ በኃጢአቱ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ሶበ ፡ ሄደ ፡ ትእዛዘ ፡ እግዚኡ ፡ ወዐለወ ፡ ሥርዓቶ ። ወሰፍሐ ፡ እዴሁ ፡ ኀበ ፡ ዘከልኦ ፡ በእንቲአሁ ። ወበልዓ ፡ እምዕፅ ፡ እን ተ ፡ ተከልኦ ፡ እምኔሁ ፡ በእንተ ፡ አሠንዮ ፡ ለሊቱ ። . . . . . .

. . . . . .

*ወአውረደ ፡ በመ· ፡ ወኅነ ፡ ላዕሌሆመ· ፡ ከመ ፡ ንጉሥ ፡ ወሊቀ ፡ በኀቤሆመ· ። ወ * fol. 134, r° b.
አስተገበሮመ· ፡ ከመ ፡ ያፍቅርዎ ፡ እምተቀንዮ ፡ ጣዖታት ፡ ወክሐደ ፡ ጸጋ ፡ ምሕረ ት ። ወእምገዘ ፡ አሠነየ ፡ ለመ· ፡ ግብረ ፡ ዝሙት ፡ ወምርዓት ፡ ወክሚወ ፡ ደም ፡ ወ ትዕቢት ። ወዘይመስሎ ፡ ከመ ፡ ዘሥዕል ፡ እምጣዖት ፡ ዘወብየት ፡ ቦቱ ፡ መከራ ፡ ወኖ ኅት ፡ ፈተና ፡ ወተዐቅፎ ። እስከ ፡ ሦዑ ፡ ደቂቆመ· ፡ ወአዋልዲሆመ· ፡ ወፍሬ ፡ ከርሦ መ· ፡ እንተ ፡ ፈጠራ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይትባረክ ፡ ስመ· ። በጥበቡ ፡ ለሠረዓ ፡ ዓለም ፡ ወሕንፃሁ ፡ ወረሰዩ ፡ ለሰይጣናት ፡ መስሕታን ፡ ወለጣዖታት ፡ ግሉፋን ። ወአርኰስዋ ፡ ለምድር ፡ በደም ፡ ንጹሕ ። ወመላእክተ ፡ እግዚአብሔር ፡ ጸልእዎመ· ። ወኅነት ፡ ሎ መ· ፡ ኃፍረተ ፡ ሶበ ፡ ርእዩ ፡ ተግኅሦቶመ· ፡ እምፈጣሪሆመ· ፡ ወማኅ*የዊሆመ· ። ቤሕ *fol. 134, v° a.
ቱ ፡ ውእቱ ፡ በኒሩቱ ፡ ወአፍቅሮቱ ፡ ለአሠንዮቶመ· ። ፈነወ ፡ ኀቤሆመ· ፡ ላእካነ ፡ ወ ተላውያን ፡

[በእንቲአሆመ· ፡ ዘኢይእኅዘ ፡ ምንትኒ ፡ ወዘኢየኃውሦ ፡ ግብር ። እስመ ፡ አልቦ

mort, où nous avait précipités notre père *Adam* par son péché. En effet, violant le commandement de son Seigneur, et transgressant son ordre, il étendit sa main vers (l'arbre), que lui avait défendu (le Seigneur), et mangea (du fruit) de l'arbre, qui lui avait été interdit, afin de se faire du bien.

. . . . . .

. . . . . .

[80] * (Le démon) fit descendre (les hommes) dans (le péché) et devint * fol. 134, r° b.
comme leur roi et leur maître. Il les poussa à aimer le culte des idoles et à renier la grâce de la Miséricorde. Puis, il leur rendit agréable l'œuvre de la fornication, de la débauche, de l'effusion du sang, de l'orgueil, (du culte rendu) à ce qui ressemble aux images des idoles. Il y eut de grandes épreuves, et la porte de la tentation et du scandale (fut ouverte. Ils en vinrent) à sacrifier leurs fils et leurs filles, le fruit de leur sein, que le Seigneur — que son nom soit béni! — avait créés, dans sa sagesse, pour l'ordre du monde et son repeuplement, et à les immoler à des démons séducteurs et à des idoles sculptées, et ils souillèrent la terre par (l'effusion) d'un sang pur. [82] Les anges du Seigneur les détestèrent et eurent honte de les voir s'écarter de leur Créateur et de leur * Vivificateur. Mais (le Seigneur), dans * fol. 134, v° a.
sa bonté et son amour de leur faire du bien, envoya vers eux des ministres et des disciples.

< Au sujet du mode (d'union) sans aucune absorption, ni mélange. En

ቱ ፡ ጠባይዕ ፡ ዘይትነገስ ፡ ወኢአኅለ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ኢኮነ ፡ ለሙቱ ፡ አኅል ። ወበ
እንተ ፡ ዝንቱ ፡ ይብሉ ፡ ከመ ፡ ቃለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ኢያትረከበ ፡ በአኅል ፡ ወኢበ
ጠባይዕ ፡ ዳእሙ ፡ ኮነ ፡ ሰብአ ፡ ዘእንበለ ፡ ውላጤ ፡ ወኢያነስ ። ወቃለ ፡ አብ ፡ እንተ ፡
ተሰገወ ፡ እመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ ወእማርያም ፡ ድንግል ፡ ሐነፀ ፡ ሥጋሁ ፡ ላዕለ ፡ አኅሉ ፡
ወላዕለ ፡ ጠባይዒሁ ፡ ወተወሐደ ፡ ምስሌሁ ፡ ተዋሕዶተ ፡ ጠባይዓዊ ፡ ዘኢያትረከበ ፡
ወኢያትገጸው ። ወበእንተ ፡ ዝንቱ ፡ ይብሉ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ እምድኅረ ፡ ተዋሕዶ ፡
ፀጠባይዕ ፡ ወፁ ፡ አኅል ፡ ወፁ ፡ ወልድ ፡ ወፁእግዚእ ፡ ወፁ ፡ አምላክ ።

* fol. 134, v° b. ኢያትበሃል ፡ ሥጋሁ ፡ ለቃል ፡ ዘተረክበ ፡ ምስሌ*ሁ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ሰብእ ፡ በአ
ምሰለ ፡ ኵሎሙ ፡ ሰብእ ። እስመ ፡ ሥጋ ፡ ኢኮነደረ ፡ ውስተ ፡ ከርሠ ፡ ማርያም ፡ ዘእን
በለ ፡ ቃል ፡ ወኢእምድኅረ ፡ ከሠኖቱ ፡ ምስለ ፡ ቃል ። ወበእንተ ፡ ውእቱ ፡ ቃል ፡ ው
እቱ ፡ ተወሐደ ፡ ምስለ ፡ ሥጋ[1] ፡ ተዋሕዶተ ፡ እሙነ ። ወውእቱ ፡ ፀእምቅድመ ፡ ተሰግ
ዎ ፡ ወውእቱ ፡ ፀእምድኅረ ፡ ተሰግዎ ። ወእምድኅረ ፡ ተዋሕዶ ፡ ኢያትበሃል ፡ ፀጠባይ
ዕ ፡ ወኢፀአኅል ። ወኢያዌስኩ ፡ ላዕሌሁ ፡ ምንተኒ ፡ እምነ ፡ ኑኃቍ ። ወለእመ ፡ ይ
ቤ ፡ እስመ ፡ ሥጋ ፡ ውእቱ ፡ ጠባይዕ ፡ ወአኅል ፡ በውሳኔ ፡ ዘእንበለ ፡ ቃል ። ነዋ ፡ አ
ብአ ፡ ላዕለ ፡ ጠባይዓ ፡ ትስልስት ፡ ተውሳከ ፡ ጠባይዕ ፡ ካልእ ፡ ወአኅል ፡ ካልእ ። ወ
አስተሳተፎ ፡ ምስለ ፡ እግዚአብሔር ፡ ይዕበይ ፡ ወይትለዓል ፡ ስሙ ። እስመ ፡ ትስልስት

1. Ms. ቃል.

effet, (le Christ) n'a pas de nature, ni de personne, qui soient mélangées, car il n'a pas de personne (humaine). C'est pourquoi, on dit que le Verbe du Seigneur n'existe pas (avec un changement) dans sa personne, ni dans sa nature, mais qu'il s'est fait homme sans changement, ni altération. Le Verbe du Père, qui s'est incarné par l'Esprit-Saint de la *Vierge Marie*, a édifié son corps sur sa personne et sur sa nature, et s'est uni avec lui dans une union naturelle, non accidentelle et inconcevable. C'est pourquoi, on dit qu'après l'union il est une seule nature, une seule personne, un seul Fils, un seul Seigneur et un seul Dieu.

* fol. 134, v° b. Qu'il ne soit pas dit que le corps du Verbe, qui coexiste avec * lui, est comme (le corps) d'un homme, à l'image de tous les hommes. En effet, le corps n'a pas habité dans le sein de *Marie* sans le Verbe, ni après s'être uni avec le Verbe. Quant au Verbe, il s'est uni avec le corps dans une union véritable. Il était un avant l'Incarnation; il est un après l'Incarnation. Après l'union qu'il ne soit pas dit deux natures, ni deux personnes. On n'ajoute rien (au Christ) numériquement. Si l'on dit que le corps a une nature et une personne définies, en dehors du Verbe, voici qu'on introduit sur la nature de la Trinité l'addition d'une autre nature et d'une autre personne, et qu'on associe (cette addition) avec le Seigneur — que son nom soit magnifié et exalté! En effet, les personnes de la Trinité sont le Père, le Fils et le Saint-Esprit,

ሰ ፡ አካላት ፡ እመንቱ ፡ አብ ፡ ወወልድ ፡ ወመንፈስ ፡ ቅዱስ ፡ በተዋሕዶት ፡ ባሕርያ ፡ ወመለኮት ። ወዝንቱሰ ፡ ተውሳክ ፡ አ*ይትረከብ ፡ ውስተ ፡ መጻሕፍት ፡ እግዚአብሔ * fol. 135. r° a.
ር ፡ ኢበበሉይ ፡ ወኢበሐዲስ ። ወለእመ ፡ ዘከረ ፡ ሥጋ ፡ ወይቤ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ኢወረደ ፡ እምሰማይ ። ወዘተሰገወኒ ፡ እምድር ፡ ተወልደ ፡ አዶናይ ። ወዝንቱ ፡ ዘእንበለ ፡ ዕቅፍት ፡ ይመርኅ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ተውሳክ ፡ ላዕለ ፡ ትሥልስት ፡ አው ፡ ውሳኔ ፡ ዘባቲ ፡ ዘመነ ፡ አው ፡ ቅድመተ ፡ ከመ ፡ ልብስ ፡ ዘተለብሰ ፡ ወከመ ፡ ቤት ፡ ለማኅደር ።

ናገብእ ፡ ነኬሁ ፡ ወንመይጥ ፡ ሎቱ ፡ በእንተ ፡ ዝንቱ ፡ እስመ ፡ አስተጸንዖት ፡ ምክንያት ፡ በተዋሕዶ ። ወመዝረ ፡ ኑፋቄያት ፡ ነዋ ፡ ቀደመ ፡ እምጽሑፎትነ ፡ ከመ ፡ ውእቱ ፡ ተሰገወ ፡ ያስተርኢ ፡ ወይትገሃድ ። በከመ ፡ ንቤ ፡ በአንቀጸ ፡ ዝንቱ ፡ መጽሐፍ ። እግዚአብሔር[1] ፡ ኢያስተርኢ ፡ ግሙራ ፡ ዘእንበለ ፡ በተሰግዎ ። ወከመ ፡ አስተርአየ ፡ ለአብርሃም ፡ ሥግው ። ወሶበ ፡ አኮ ፡ ውእቱ ፡ ኮነ ፡ በአምሳለ ፡ ሰ*ብእ ፡ እ * fol. 135. r° b.
ምኢክህለ ፡ አብርሃም ፡ ከመ ፡ ይርአዮ ። በከመ ፡ ሙሴ ፡ ኢክህለ ፡ ርእዮቶ ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ኢያስተርአየ ፡ ሎቱ ፡ በሥጋ ፡ ሰብእ ፡ ወኢይበል ፡ ከመ ፡ አምሳል ፡ ዘርእዮ ፡ አብርሃም ፡ ተውሳክ ፡ ወኢውሳኔ ፡ ወኢተዋሕዶ ። ወኢውላጤ ፡ ወኢመትሐት ። አ
ላ ፡ ውእቱ ፡ እግዚአብሔር ፡ በውእቱ ፡ ጊዜ ። በከመ ፡ ውእቱ ፡ እግዚአብሔር[2] ፡]

1. Ms. እላት *sic*. — 2. L'addition de la version éthiopienne (fol. 134 v° a à fol. 135 r° b) sur le mode d'union de l'Incarnation est mise entre [ ].

(existant) dans une unité de substance et de divinité. Or, cette addition ne * se trouve pas dans les Écritures du Seigneur, dans l'Ancien (Testament), * fol. 135. r° a.
ni dans le Nouveau. Si (l'Écriture) mentionne le corps, elle dit qu'il n'est pas descendu du ciel, mais que (le Christ) s'est incarné sur la terre, et qu'*Adonay* est né. Ceci prouve sans conteste que cette addition à la Trinité (consiste) soit en une détermination temporelle, soit en (une relation de) priorité, semblable à celle du vêtement (pour) celui qui s'en revêt, ou à celle de la maison pour l'habitation.

Nous ferons revenir et nous ramènerons le sujet là-dessus, car cela (servira) à renforcer l'argument (sur le mode) d'union et à trancher les ambiguïtés. Voici que cela avait été fait jadis dans notre (autre) livre (où nous disions que le Christ) s'était incarné d'une manière visible et manifeste, comme nous le disons dans un chapitre du présent livre. En effet, le Seigneur n'apparut jamais que dans une incarnation. Il est apparu à *Abraham* incarné. S'il ne s'était pas fait à l'image * d'un homme, *Abraham* n'aurait * fol. 135. r° b.
pas pu le voir, comme (cela est arrivé pour) *Moïse*, (qui) n'a pas pu le voir, car il ne lui est pas apparu dans le corps d'un homme. (L'Écriture) ne dit pas que l'image, qu'a vue *Abraham*, est une addition, non plus une limitation, ni une union, ni un changement, ni un abaissement, mais que ce fut le

ዘነቢያት ፡ ያመዓቅብዎሙ ፡ ወያፍርህዎሙ ፡ ዓቢየ ፡ ፍርሃት ፡ በዘገብሩ ። ወያዘክርዎ
ሙ ፡ ምክንያተ ፡ ስሕተቶሙ ፡ ወያሰፍውዎሙ ፡ በእንተ ፡ ዕልወቶሙ ፡ እሳተ ፡ ዘለዓለ
ም ፡ ወጽልመተ ፡ አፍአዊ ። በእንተ ፡ ዘአፈድፈዱ ፡ ዕልወተ ፡ ወስሕተተ ፡ ወዓመፃ ፡
ወሐይያዲ ። ቀተሉ ፡ ነቢያተ ፡ ወወገሩ ፡ ጻድቃነ ፡ ወተመክዓበት ፡ አበሳሆሙ ፡ ወከብ
ደት ፡ ጊጋዮሙ ።

ጸርሑ ፡ ነቢያት ፡ ወከልሑ ፡ ላእካን ፡ ኅሩያን ፡ እንዘ ፡ ይትመነወኑ ፡ ኅበ ፡ ፈጣሬ ፡
* fol. 135, v° a. *ምሕረት ፡ ወከሃሊ ፡ አዘገ ። ይቤ ፡ ፩ ፡ አሌ ፡ ሊተ ፡ ነዋ ፡ ተሐኮለ ፡ ኃጥእ ። ወነ
ል[እ] ፡ ይቤ ፡ ምሕረትከ ፡ ወጽድቅከ ፡ ዘልፈ ፡ ይርከበኒ ። ወይቤ ፡ ካልእ ፡ ወኮንኩ ፡
ከመ ፡ በግዕ ፡ ዘተገድፈ ። ኀሥሦ ፡ ለገብርከ ፡ ኦእግዚእየ ። ወካልእ ፡ ይቤ ፡ ምሕረኒ ፡
ኦእግዚኦ ፡ ማእዜኑ ፡ ትመጽአኒ ፡ ወማእዜ ፡ ትረክበኒ ። ወካልእ ፡ ይቤ ፡ ይመጽእ ፡ ወ
ኢይጐነዲ ። ወሶበ ፡ ሰምዓ ፡ እግዚአብሔር ፡ ቃለ ፡ ነቢያቲሁ ። ወአእመረ ፡ ከመ ፡ ነ
ዋ ፡ እሙንቱ ፡ ተዕቀሩ ፡ ወተመንደቡ ፡ ዕበ ፡ ኃጥኡ ፡ ፈውሰ ፡ ወፈዋሴ ። ወዓበየ ፡ ሕ
ማም ፡ ፈቀደ ፡ ከመ ፡ ኢይሐሩ ፡ ግዱፋነ ። ወተራክበሙ ፡ አመ ፡ ወረደ ፡ እምሰማይ ፡
ለአድኅኖቶሙ ። ወተሠገወ ፡ እማርያም ፡ ድንግል ፡ ወእመንፈስ ፡ ቅዱስ ። ወኢሀለዎ ፡

Seigneur à ce moment-là, comme il fut le Seigneur[1] > [82] des prophètes, qui veillèrent sur (les hommes), les effrayèrent par une grande peur au sujet de ce qu'ils avaient fait, leur rappelèrent la cause de leur égarement, et leur promirent pour leur impiété le feu éternel et les ténèbres extérieures. A cause de cela, (les pécheurs) accrurent l'impiété, l'égarement, l'iniquité et la rapine. Ils tuèrent les prophètes et lapidèrent les justes. Leurs péchés redoublèrent et leurs fautes s'aggravèrent.

Les prophètes crièrent et les ministres élus crièrent (aussi), en se mettant
* fol. 135, v° a. sous la protection du Créateur, *miséricordieux, puissant et fort. [83] L'un dit : *Malheur à moi, voici que le pécheur périt.* Un autre dit : *Que ta miséricorde et ta justice m'atteignent toujours!* Un autre dit : *J'étais comme une brebis, qui est perdue. Cherche ton serviteur, ô mon Seigneur.* Un autre (dit) : *Enseigne-moi, ô Seigneur, quand tu reviendras vers moi et quand tu me visiteras.* Un autre dit : *Il reviendra et il ne tardera pas.* Lorsque le Seigneur eut entendu la voix de ses prophètes, et qu'il eut su que (les hommes) étaient affligés et tourmentés, puisqu'ils manquaient de remède et de médecin, et que leurs souffrances étaient grandes, il voulut qu'ils n'allassent point à leur perte, et il vint à leur rencontre, en descendant du ciel, pour les sauver, et en s'incarnant de la *Vierge Marie* par l'Esprit-Saint. Sa descente alors n'a pas été une figure, comme celle que mentionnent les Écritures, où

1. L'addition, dont il est parlé plus haut (p. 171, note 2 du texte éthiopien), est mise entre < >.

ለርደቱ ፡ ይእዜ ፡ አምሳል ፡ እምዘ ፡ ዘከርዎ ፡ መጸሕፍት ፡ እስመ ፡ ውእቱ ፡ ይቤሎ ፡ ለሙሴ ፡ አነ ፡ እወርድ ፡ ከመ ፡ አድኅኖሙ ፡ ለሕዝ*ብየ ፡ እምእደ ፡ ግብጻውያን ። ወ * fol. 135, v° b.
ብሂሎቱ ፡ ነየ ፡ እወርድ ፡ ከመ ፡ እርአይ ፡ ጽራኖሙ ፡ ለሰብአ ፡ ሰዶም ፡ ወገሞረ ። ወ
ኢይትማሰሎ ፡ ርደቱ ፡ ኀበ ፡ ዕፅ ፡ እንተ ፡ እምኔሃ ፡ ተናገሮ ፡ እግዚአብሔር ፡ ለሙሴ ።
ወዘወረደሰ ፡ ከመ ፡ ይልበስ ፡ ሥጋ ፡ አዳም ፡ ዘስሕተ ፡ ቦቱ ፡ ወአበሰ ፡ ወኮነ ፡ በሥጋ
ሁ ፡ አስተርአየ·ሙ· ፡ ለደቂቀ ፡ አዳም ፡ ሥግው ።...

VI

... * ይቤ ፡ ምእ ፡ ወውእቱ ፡ ዓዲ ፡ ይመጽእ ፡ በስብሐቲሁ ። ይኰንን ፡ ሕያዋን ፡ ወ * fol. 149, r° b.
ሙታን ። ወአልቦ ፡ ማኅለቅተ ፡ ለመንግሥቱ ። ይቤ ፡ መ ፡ እስመ ፡ ለክርስቶስ ፡ ሀለ
ው ፡ ፪ምጽአታት ፡ ፩እምኔሆሙ· ፡ ዘመጽአ ፡ ለመድኃኒት ፡ እኁለ ፡ እመሕያው· ፡ እምፀ
ር ፡ ወለመሪሆቶሙ· ፡ ወለብጽሐቶሙ· ። * ወኪልኤ ፡ ምጽአቱ ፡ ዳግሚት ፡ ጊዜ ፡ ይመ * fol. 149, v° a.
ጽእ ፡ ይኰንን ፡ ሕያዋን ። ወዝንቱ ፡ ውእቱ ፡ ጊዜ ፡ አመ ፡ ፍጻሜ ፡ ዓለም ፡ ወቀዊመ ፡
ተሐውሶቱ ።

ወነዋ ፡ ተነበየ ፡ ለነ ፡ ዳንኤል ፡ በእንተ ፡ ምጽአቱ ፡ ዳግሚት ። ወይቤ ፡ ርኢኩ ፡
ወኖሁ ፡ አምሳለ ፡ ወልደ ፡ እኁለ ፡ እመሕያው ፡ መጽአ ፡ በደመና ፡ እስከ ፡ በጽሐ ፡ ኀ
በ ፡ ብሉየ ፡ መዋዕል ። ወአቅረቦ ፡ ኀቤሁ ፡ ወወሀቦ ፡ ሥልጣነ ፡ ወክብረ ፡ ወመንግሥ

(le Seigneur) dit à *Moïse : Moi-même, je descendrai, afin de sauver mon peuple* * *de la main des Égyptiens,* et où il dit : *Voici que je descendrai, afin d'entendre le cri des gens de Sodome et de Gomorrhe.* Elle ne ressemble pas à sa descente vers le buisson, duquel le Seigneur s'entretint avec *Moïse.* Mais il descendit, afin de revêtir le corps d'*Adam,* par lequel (*Adam*) avait erré et avait péché, et, ayant ce corps, il apparut aux enfants d'*Adam* incarné... * fol. 135, v° b.

VI. — LE SECOND AVÈNEMENT DU CHRIST.

... [113] * Le Fidèle dit : *Il reviendra dans sa gloire, pour juger les vivants et* * fol. 149, r° b.
les morts, et son règne n'aura point de fin. Le Commentateur dit : En effet, le Christ a deux avènements : l'un d'eux, où il est venu, pour sauver les hommes de l'ennemi, pour les conduire et pour les diriger ; * l'autre avène- * fol. 149, v° a.
ment, le second, quand il viendra juger les vivants. Cet (avènement) aura lieu à la fin du monde et (au moment où) existera le bouleversement (général).

Voici que *Daniel* nous a prédit le second avènement. Il a dit : *Je vis et voici que l'image du Fils de l'homme vint sur les nuées, jusqu'à ce qu'il parvînt vers l'Ancien des jours. On le fit approcher de lui et on lui donna la puis-*

ተ ፡ ወመንግሥቱ ፡ ይሄሉ ፡ ወሥልጣኑ ፡ ኢየኃልፍ ። ወይቤ ፡ ወንጌል ፡ ቅዱስ ፡ ወ
አመ ፡ ይመጽእ ፡ ወልደ ፡ እጓለ ፡ እመሕያው ፡ ምስለ ፡ መላእክቲሁ ። ወይነብር ፡ ከ
መ ፡ ይኰንን ፡ ዓለመ ። አሚሃ ፡ ይፈልጥ ፡ ዓባግአ ፡ እምአጣሊ ። ወይቤ ፡ ዓዲ ፡ ወን
ጌል ፡ ይሬእይዎ ፡ እለ ፡ ወግዕዎ ። ወይቤ ፡ ሉቃስ ፡ ሐዋርያ ፡ አሰብአ ፡ ገሊላ ፡ ምንተ ፡
ታንክሩ ፡ ዝንቱ ፡ ኢየሱስ ፡ ክርስቶስ ፡ ዘዓረገ ፡ ውስተ ፡ ሰማይ ። ወከመዝ ፡ ካዕበ ፡
* fol. 149, v° b. ይመጽእ ፡ በ*ደኃሪ ፡ መዋዕል ፡ አመ ፡ ማኅለቅተ ፡ ዓለም ።

ወዘይቤሉ ፡ ውእቱ ፡ ይኰንን ፡ ሕያዋነ ፡ ወሙታን ። ያሉበው ፡ ከመ ፡ ሥልጣኑ ፡
ይትባረክ ፡ ስሙ ፡ ላዕለ ፡ ኵሉ ፡ እምዝኪነ ፡ ሕያው ፡ በጊዜ ፡ ምጽአቱ ። ወእምኒ ፡ ዘክ
ነ ፡ ምውተ ፡ ወለኵሉሙ ፡ ይፈትሕ ፡ ላዕሌሆሙ ። ወበእንተሰ ፡ ዕደው ፡ እለ ፡ ተጸው
ዉ ፡ ከመ ፡ ሰብእ ፡ ሕያዋን ፡ ኢይመውቱ ፡ እምኔሆሙ ፡ ኢልያስ ፡ ወሄኖክ ። ወእሙ
ንቱ ፡ እመኒ ፡ ክነ ፡ ሕያዋነ ። ሀለዎሙ ፡ ከመ ፡ ይመውቱ ፡ ክልኤሆሙ ። አመ ፡ ይ
መጽእ ፡ ለኰንኖ ፡ ሞት ። ኵሉ ፡ ሕያው ፡ ይመውት ፡ ሞተ ፡ ጠባይዓዊ ። ወእምዝ ፡
የሐዩ ፡ ኵሉ ። ወዝንቱ ፡ ውእቱ ፡ ሞት ፡ ዘእንበረ ፡ አበው ። ወአገጸወ ፡ ሐዋርያ ፡ ወ
ይቤ ፡ እስመ ፡ ፩በዕለተ ፡ ይደን ፡ ኢይትረከብ ፡ ሕያው ፡ ወውእቱሰ ፡ ተርጕመ ፡ በሕያ
ው ፡ እምዝ ፡ ክነ ፡ ምእመን ። ወበሞትኒ ፡ እምዝ ፡ ክነ ፡ ዓላዊ ፡ ወይቤ ፡ እሙንቱ[1] ፡
* fol. 150, r° a. ይትዋለጡ ፡ *ከመ ፡ ቅጽበተ ፡ ዓይን ። ወእሙንቱ ፡ ይትነሥኡ ፡ ወዝንቱ ፡ ሠናይ ፡
ወእኩይ ።

1. Ms. ከሙንቱ.

sance, la gloire et la royauté. Sa royauté existera (toujours) et sa puissance ne passera pas. L'Évangile Saint dit : *Lorsque le Fils de l'homme viendra avec ses anges, et siégera pour juger le monde, alors il séparera les brebis des boucs.* L'Évangile dit encore : *Le verront ceux qui l'auront transpercé.* L'Apôtre Luc dit : *O hommes de Galilée, pourquoi vous étonnez-vous (touchant) ce Jésus-*
* fol. 149, v° b. *Christ, qui monte au ciel? C'est ainsi qu'il viendra à nouveau dans* * *les derniers jours, à la fin du monde.*

[114] En disant : *Afin qu'il juge les vivants et les morts,* (les Pères) font entendre que sa puissance — que son nom soit béni ! — (s'étendra) sur tous ceux qui seront vivants au moment de sa venue et sur ceux qui seront morts, et qu'il les jugera tous. Au sujet des hommes, qui sont appelés des hommes vivants (et) immortels, lesquels sont *Élie* et *Hénoch*, (voici) : s'ils sont vivants, ils devront mourir tous deux, lorsque (le Christ) viendra juger les morts. Tous les vivants mourront d'une mort naturelle, puis tous revivront. C'est cette mort, qu'ont définie les Pères et qu'a décrite l'Apôtre. (L'Apôtre) dit qu'*au jour du jugement il ne se trouvera plus* (*aucun*) *vivant.* Mais lui-même désigne par vivant celui qui est fidèle et par mort celui
* fol. 150, r° a. qui est impie. Il dit qu'*ils seront transformés* * *en un clin d'œil*, et que les bons ressusciteront ainsi que les méchants.

ወይቤ ፡ ወአልቦ ፡ ማኅለቅተ ፡ ለመንግሥቱ ፡ እንዘ ፡ ይተልዉ ፡ ቃለ ፡ ወንጌል ፡ ቅዱስ ። ወባህለ ፡ ዳንኤል ፡ ነቢይ ፡ ከመ ፡ ይምሐሩነ ፡ ከመ ፡ መንግሥት ፡ ክርስቶስ ፡ ለዓለም ፡ ወለዓለመ ፡ ዓለም ፡ ይሄሉ ። እስመ ፡ መንግሥቲኒ ፡ ኢኮነ ፡ ከመ ፡ መንግሥ ት ፡ ዝንቱ ፡ ዓለም ፡ ሐላፊ ፡ ወማሳኒ ። በከመ ፡ ይቤ ፡ ቅድመ ፡ ጲላጦስ ፡ ጴንጠና ዊ ። ወውእቱ ፡ ቀዳማዊ ፡ ዘኢየኀልፍ ፡ መንግሥቱ ፡ ወይሄሉ ፡ ከመ ፡ ይፅሥዮሙ ፡ ዕጫት ፡ ለኔራን ። ወይክሥንኖሙ ፡ ለእኩያን ። ወብሂለቱኒ ፡ ዘንተ ፡ ኦአቡየ ፡ ዘወሀ ብከኒ ፡ ኪያሆሙ ፡ እፈቅድ ፡ ከመ ፡ የሀልዉ ፡ ኀበ ፡ ሀሎኩ ። ወከመ ፡ ይርአዩ ፡ ስብ ሐተ ፡ ዘወሀብከኒ ፡ ወፍቅረ ፡ ዘአፍቀርከኒ ። ...

(Les Pères) disent : *Son règne n'aura point de fin*, en suivant la parole de l'Évangile Saint et la parole du prophète *Daniel*, afin de nous enseigner que le règne du Christ existera pour l'éternité et pour les siècles des siècles. En effet, son règne n'est pas comme un règne de ce monde passager et éphémère, comme il l'a dit devant *Ponce-Pilate*. Lui-même est l'Éternel, dont le règne ne passera pas, et (qui) existera (toujours), afin de récompenser les bons et de punir les méchants. Il a dit encore ceci : *O mon Père, je veux que ceux que tu m'as donnés soient là où je serai, et qu'ils voient la gloire, que tu m'as donnée, et l'amour, dont tu m'as aimé...*

TABLE DES MATIÈRES

I. Texte arabe.

Pages.

Avertissement 5

Prologue de l'auteur 7

Sommaire. 8

I. — Sujet du livre 9

II. — Cause du concile (de Nicée). 14

III. — A quelle époque eut lieu le concile et par qui les évêques furent-ils convoqués? 19

IV. — Noms des pères qui sont connus et désignation de leurs villes (épiscopales) 25

V. — Exposition et explication des formules 28

VI. — Réponse aux attaques contre le concile. 37

VII. — D'où ont été tirées les formules du symbole. 42

VIII. — Schisme du peuple chrétien après le concile 44

IX. — Manière dont on lit le symbole chez les différentes sectes 54

X. — Commentaire et explication des formules du symbole (voir l'analyse de ce chapitre à la table alphabétique des principales matières, au mot « symbole »). 59

Table alphabétique des noms propres arabes. 129

Table alphabétique des principales matières 135

Table des matières. 135

II. Version éthiopienne.

Étude sur la version éthiopienne 139

I. — Incipit, desinit et colophon. 139

II. — Caractères généraux de la version éthiopienne. 140

III. — Divergences sémantiques, additions et omissions 141

IV. — Onomastique. 147

V. — Divergences numériques. 150

VI. — Langue de la version 150

Appendices. Textes extraits de la version éthiopienne de l'histoire des Conciles . .

I. — Commencement de l'histoire des Conciles 153

II. — Noms des principaux évêques du Concile de Nicée. 154

III. — Sources du symbole de Nicée 156

IV. — Les différentes leçons du symbole 159

V. — Interversion et addition 162

VI. — Le second avènement du Christ 173

VIE D'ALEXANDRE L'ACÉMÈTE

VIE

D'ALEXANDRE L'ACÉMÈTE

TEXTE GREC ET TRADUCTION LATINE

ÉDITÉS PAR

E. DE STOOP

DOCTEUR EN PHILOSOPHIE ET LETTRES

PERMIS D'IMPRIMER

Paris, le 27 février 1911.

E. THOMAS, v. g.

Tous droits réservés.

INTRODUCTION

On a plus d'une fois regretté de ne pas pouvoir lire dans le texte original la Vie d'Alexandre, le fondateur des Acémètes [1]. Nous l'éditons aujourd'hui d'après le *Parisinus* 1452, le seul manuscrit qu'il nous a été possible d'en trouver — celui-là même qui a servi de base à la traduction de Bolland. Cette vie de Saint contient des données précieuses sur les débuts du monachisme à Constantinople. Lenain de Tillemont lui a consacré un chapitre de ses *Mémoires* [2] et a essayé d'en démêler la chronologie. Pargoire a montré ce qu'elle peut nous apprendre sur les instituts des Acémètes [3]. Nous nous bornons donc à la résumer en insistant sur quelques points.

Alexandre naquit et passa ses premières années dans une des îles de l'archipel qui dépendaient du diocèse d'Asie. Ayant reçu à Constantinople une formation littéraire très complète, il y servit comme ἐπαρχικός, c'est-à-dire qu'il entra dans la troupe qui formait l'*obsequium* du préfet du prétoire ou du préfet de la ville. Des lectures multipliées de l'Ancien et du Nouveau Testament le décidèrent à quitter le monde. Il distribua donc aux pauvres sa part d'héritage et les sommes importantes gagnées au service, — c'était un excellent ἐπαρχικός, — et prit l'habit dans le monastère syrien de l'archimandrite Élie.

Il y fit de rapides progrès dans la vertu, sans pouvoir y trouver cependant l'idéal rêvé : Élie pourvoyait aux besoins de sa communauté; or Alexandre lit dans l'Évangile : « Vous n'aurez point souci du lendemain! » Il cache d'abord son déplaisir, voulant avant tout apprendre le psautier; mais après quatre années de patience, il interpelle l'archimandrite : « Tout ce que dit l'Évangile est-il vrai? » Élie, le croyant tombé dans les filets du démon,

1. J. Pargoire, article *Acémètes*, dans le *Dict. d'Archéol. chrétienne* (Cabrol), p. 313; Brinkmann, *Der Römische Limes im Orient* (*Bonner Jahrbücher*, 1896, p. 252) : « Leider ist von diesem in mehrfacher Hinsicht sehr interessanten Schriftstück bislang nur eine lateinische Uebersetzung veröffentlicht in den Acta Sanctorum... Eine das griechische Original enthaltende Handschrift auf zu finden ist mir trotz manchen Suchens noch nicht gelungen. »

2. Tillemont, *Mémoires*, XII, 490-498.

3. J. Pargoire, *Les débuts du monachisme à Constantinople*, dans la *Revue des Questions historiques*, 1899, p. 133-143; *Un mot sur les Acémètes*, dans les *Échos d'Orient*, t. II, p. 304-308, 365-372.

rassemble autour de lui la communauté en prière : « Tout ce que dit l'Évangile est-il vrai? » reprend Alexandre. — « Sans doute, puisque ce sont les paroles de Jésus-Christ. » — « Pourquoi alors ne faisons-nous pas ce qu'il commande? »

Mais il ne peut convaincre personne et se retire au désert pour aller s'y conformer à la lettre de l'Évangile (ἀκολουθῆσαι τοῖς γεγραμμένοις) [1].

Au bout de sept ans il craint d'être assimilé au serviteur paresseux et inutile (Matth., xxv, 26) et se lance résolument dans l'apostolat. Il arrive dans une ville adonnée à l'idolâtrie, et comme Marcel d'Apamée, il met le feu au temple. Les habitants se précipitent pour venger leurs dieux, mais une force supérieure les contient. Rabbulas, le πατὴρ πόλεως, s'avance et une controverse s'engage qui se continue pendant toute la nuit. Alexandre convertit Rabbulas en faisant descendre le feu du ciel, à l'exemple d'Élie; par un nouveau prodige il le décide à embrasser la vie ascétique. — Vient ensuite une digression sur l'élévation de Rabbulas au siège d'Édesse, sur ses efforts pour maintenir l'unité de la foi, sur ses tentatives pour la conversion des païens. Étaient particulièrement l'objet de ses soins les écoles de langue syriaque où les chefs et les puissants (des villes voisines, suivant un glossateur) envoyaient leurs enfants. Il appelait aussi de leurs écoles, deux fois par mois, « les enfants étrangers des païens » et les catéchisait pour le baptême [2].

Alexandre dut bientôt s'enfuir de la ville qu'il avait convertie, car les habitants voulaient l'avoir pour évêque. Il reprit donc le chemin du désert et se fixa pour vingt ans au delà de l'Euphrate. Il passait ses journées en prière sur les montagnes; un tonneau fixé en terre lui offrait un abri pendant

1. Cf. 23,9; plus loin (31,14) : ἀκολουθήσω πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις, quand Rabbulas se voue à la vie ascétique.

2. Cf. 34,2 et 34,9. Édesse avait de nombreuses écoles pour étrangers; voyez les *Actes du brigandage d'Éphèse* (traduction Martin, *Rev. des sciences ecclésiastiques*, 1874, p. 536) : « Ont signé... les écoles des Arméniens, des Persans et des Syriens, les artisans et toute la ville. » La plus célèbre était l'école des Perses, qui fut un des foyers du Nestorianisme (cf. Labourt, *Le Christianisme dans l'empire perse*, Paris, 1904, p. 131 et ss.).

C'étaient des écoles théologiques pour les chrétiens étrangers, mais il est probable qu'on y enseignait aussi d'autres matières. Assémani (*Bibl. or.*, I, p. 351) traduit comme suit un passage de *Siméon* évêque de Beit-Aršam : « In illa autem schola commorabantur, quum Persae ibidem *litteris* vacarent »; il rappelle ce texte d'Épiphane, *Haer.*, lxvi, c. 13 : Χρῶνται γὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν Περσῶν μετὰ Περσικὰ στοιχεῖα καὶ τῷ Σύρῳ γράμματι, ὥσπερ παρ' ἡμῖν πολλὰ ἔθνη τοῖς Ἑλληνικοῖς κέχρηνται, καίτοι γε ὄντων σχεδὸν κατὰ ἔθνος ἰδίων γραμμάτων. Ἄλλοι δὲ ὄθεν τὴν βαθυτάτην τῶν Σύρων διάλεκτον σεμνύνονται, τήν τε κατὰ τὴν Παλμυραν διάλεκτον, αὐτήν τε καὶ τὰ αὐτῶν στοιχεῖα.

Plus haut, l'auteur semblait avoir en vue des écoles spécialement affectées à l'enseignement du syriaque (συριακῆς γλώσσης παιδευτήρια). Ces écoles ne sont pas nécessairement les mêmes que celles fréquentées par « les enfants étrangers des païens ». L'auteur en effet distingue assez nettement deux choses dans l'activité de Rabbulas : 1° dans les écoles de langue syriaque, ses efforts pour rétablir l'unité de la foi, ce qui peut viser ses luttes contre le Nestorianisme et les autres hérésies; 2° ses tentatives pour la conversion des enfants des païens, appelés de leurs écoles.

Le texte soulève la question de savoir si les écoles théologiques d'Édesse étaient accessibles aux païens.

la nuit. C'est l'époque féconde de ses institutions monastiques, celle qui aboutit à l'établissement de la doxologie perpétuelle : quatre cents moines sont venus se presser à ses côtés : des Syriens, des Grecs, des Romains et des Égyptiens. Alexandre les divise en huit chœurs pour les besoins de la psalmodie et institue d'abord quatre heures : tierce, sixte, none et nocturne; puis quatorze : sept pour le jour et sept pour la nuit; afin de réaliser le ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε (Ps. CXVIII, 164) [1]. Depuis quelque temps un verset des psaumes (I, 2) le préoccupe : « La loi du Seigneur tu méditeras jour et nuit » [2]. Il voudrait réaliser sur la terre la prière ininterrompue des anges, mais se voit d'abord réduit à déplorer la faiblesse de notre nature. C'est en vain qu'il cherche des exemples dans l'Ancien et le Nouveau Testament. Enfin après trois ans de jeûnes et de prières, après une vision où Dieu lui promet de réaliser son désir jusqu'à la consommation des siècles, la doxologie perpétuelle est instituée, probablement par la succession des chœurs se relayant les uns les autres.

L'insouciance complète du lendemain qu'Alexandre exigeait de ses disciples entraînait la suppression de tout travail utile : grand danger pour les tentations [3]! Alexandre crut le conjurer en entreprenant avec une partie de ses moines de vastes missions apostoliques. Sa première idée était d'aller convertir les païens d'Égypte. L'auteur semble avoir en vue une catégorie déterminée de païens et insiste sur le caractère grossier de leur idolâtrie [4]. Peut-être l'archimandrite songeait-il à évangéliser quelqu'une des peuplades païennes qui habitaient au Sud de ce pays comme les Nobades ou les Blemmyes de Philé, selon le plan semblable que conçut et réalisa, à l'époque de Justinien, le prêtre monophysite Julien [5]. De graves difficultés paralysèrent sans doute l'exécution de ce projet, car il est dit que le Saint-Esprit y mit obstacle. Enfin voulant partir à tout prix, Alexandre donne un nouvel higoumène à son couvent, repasse l'Euphrate [6], et s'en va au désert de Perse : ἐπὶ τὴν περσικὴν ἔρημον [7].

D'après Tillemont [8], περσικὴ ἔρημος ne saurait s'appliquer qu'aux déserts de la Mésopotamie qui bornaient l'empire des Perses ». « C'est ce qui nous a fait dire, ajoute-t-il, que le monastère d'Alexandre qui était *de l'autre côté* de l'Euphrate, était en Syrie. » Cette manière de localiser ne laisse pas de

1. On lit dans l'édition de la *Vita S. Hypatii* (par le séminaire philologique de Bonn, 1895), p. 111 : « Alexander primus horarum canonicarum numerum septenarium instituit. » Voyez à ce sujet les objections de Pargoire : *Dict. d'Archéol. chrét.* de CABROL, p. 313.

2. Il serait singulier que ce verset ait donné l'idée de la doxologie perpétuelle. Pargoire lui substitue le précepte *Luc.*, XVIII 1 : « Oportet semper orare et nunquam deficere ».

3. Cf. 41,16.

4. Cf. 42,5 : τοὺς ἀπίστους τοὺς ἐκεῖσε τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν.

5. DUCHESNE, *Églises séparées*, p. 290.

6. Cf. 42,13 : περάσας πάλιν τὸν ποταμὸν Εὐφράτην. Plus haut 37,3 : φθάνει εἰς τὸν ποταμὸν Εὐφράτην καὶ διεπέρασε.

7. Cf. 42,14.

8. TILLEMONT, *Mémoires*, XII, p. 495.

surprendre chez un auteur qui écrit à Constantinople ou dans sa banlieue [1]. En réalité, si nous poursuivons de quelques lignes dans le texte[2], nous trouvons Alexandre, non en Mésopotamie, comme le veut Tillemont, mais dans la région inculte du *limes* qui s'étend entre l'Euphrate et Palmyre. C'est proprement le désert de Syrie ou d'Arabie; mais l'auteur, étranger au pays, ne voit dans ces déserts que la zone limitrophe entre l'empire romain et celui des Sassanides. En deçà du *limes* il l'appelle ἐσωτέρα ἔρημος[3], au delà περσικὴ ἔρημος[4]. Je croirais donc que le couvent de l'Euphrate était situé en Mésopotamie et qu'Alexandre, venant de là, repasse le fleuve du Nord au Sud[5].

Un moment dans ces déserts, la situation de sa communauté devint critique : depuis plusieurs jours on ne trouvait pour toute nourriture que quelques fruits. Trente moines s'insurgèrent en disant, comme au temps de Moïse : « Vous nous avez traînés dans ces déserts pour nous y faire périr de faim. » Alexandre les renvoya et le soir même, selon sa prédiction, les vivres lui furent apportés en abondance par une troupe de soldats romains commandés par des tribuns. Il accompagna ce détachement et visita avec lui les *castella* du *limes*, fortifiant tout le monde dans la foi. Ces bourgades cependant supportaient mal la charge d'une communauté aussi nombreuse, qui s'en remettait entièrement pour sa subsistance à la charité d'autrui. Alexandre ne demandait pas seulement des aumônes pour ses moines, il en voulait encore pour les pauvres[6]; aussi se vit-il traité de mendiant par les riches d'un certain bourg, ce qui valut à ce κάστρον une sécheresse de plus de trois ans. A Palmyre l'accueil fut moins favorable encore. Du plus loin qu'ils aperçoivent les moines, les habitants ferment leurs portes en s'écriant : « Qui donc peut nourrir toute cette foule? S'ils entrent dans la ville, nous mourrons tous de faim. » « Les Palmyréniens, dit le biographe[7], sont des juifs, mais on les appelle chrétiens. » Il veut leur reprocher sans doute leur avarice, car si l'on tient compte de l'hostilité des juifs contre Palmyre[8], attestée par les Talmuds, il paraît difficile de voir dans ce trait autre chose qu'une invective.

1. Parlant du séjour d'Alexandre à Constantinople, il dit (52,5) : παραμείναντος, αὐτοῦ πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μηνᾶ. C'est par là seulement que nous savons qu'Alexandre est à Constantinople, la ville n'est nommée nulle part. L'auteur n'est pas de la Syrie (cf. 33,15); c'est vraisemblablement un Acémète, comme il le prétend. Cf. *Acta Sanctorum*, I, p. 1018 et 1019. Cf. 40,3 et 61,6.

2. Cf. 43,11 et 44,3.

3. Cf. 43,16.

4. Cf. 42,14.

5. L'itinéraire d'Alexandre est le suivant : Ayant passé l'Euphrate, il fait route d'abord sur le territoire des Sassanides (περσικὴ ἔρημος); il appuie ensuite vers le Sud-Ouest, suit la ligne du limes et arrive ainsi jusqu'à Palmyre.

6. Cf. 44,4.

7. Cf. 45,17.

8. Voyez l'article *Palmyra* de la *Jewish Encyclopedy*.

De Palmyre, Alexandre se dirigea sur Antioche. Nous sommes surpris d'apprendre qu'il était déjà venu dans cette ville (probablement vers 404)[1] pour la soulever contre le patriarche Porphyre[2], l'adversaire de saint Jean Chrysostome. C'était maintenant Théodote qui occupait le siège métropolitain. « Théodote, dit l'auteur[3], avait été prévenu contre Alexandre par des hommes méchants et hypocrites. » Une glose, peut-être ancienne, fait entendre qu'il s'agit des périodeutes de l'évêque. Sur l'ordre de celui-ci, Alexandre et ses moines sont repoussés à coups de bâton; mais ils pénètrent dans la ville pendant la nuit, s'installent dans des bains abandonnés et y instituent leur doxologie perpétuelle. Le succès d'Alexandre était considérable et s'imposait à ses ennemis : le peuple désertait les églises pour venir l'entendre; les aumônes affluaient si nombreuses, qu'il trouva bientôt les moyens de créer un hospice. Enfin, il accaparait certaines fonctions généralement exercées par les clercs : s'agissait-il de trancher un différend, c'est lui qu'on prenait pour arbitre, et son biographe nous le montre dans une occasion, amenant les riches à brûler les titres qu'ils voulaient invoquer contre leurs débiteurs[4]; un diacre vient se plaindre chez Théodote : Je n'avais pour toute ressource que le « casuel » des jugements et voilà que ce moine me l'enlève[5].

S'étant enhardi, Alexandre se prit à censurer non seulement l'évêque mais encore le στρατηλάτης (le *magister militum* d'Orient) et à leur reprocher une foule de négligences. Dès qu'ils virent qu'il s'était compromis, ses adversaires coururent supplier le στρατηλάτης de le reléguer à Chalcis et de chasser ses moines de la ville. « Dieu, dit le biographe[6], fit servir à bien la méchanceté de ces hommes, car le Saint, quittant la Syrie suivant la disposition de la Providence, allait après vingt ans visiter ses enfants spirituels. Ceci étant arrivé, il entra dans la ville et fortifia tout le monde dans la foi; y ayant passé quelque temps (et voulant partir), il y était gardé par les δημόσιοι à cause de la crainte des chefs, aussi par les citoyens à cause de l'attachement qu'ils avaient pour lui! » Il s'échappe alors de la ville, déguisé en mendiant, et après de longs jours de marche arrive dans un couvent, le Κριθήνιον, où il est fort surpris de retrouver l'organisation qu'il avait donnée à ses moines : le Κριθήνιον avait été fondé à son insu par un disciple.

Ce passage n'est pas exempt de difficultés. Suivant Tillemont[7], les enfants spirituels auxquels Alexandre rendra visite au bout de vingt ans seraient ses

1. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 494.
2. Cf. 49,8 et ss.
3. Cf. 47,18.
4. Cf. 44,5.
5. Cf. 49,5 et ss.
6. Cf. 50,8 et ss.
7. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 496.

moines du monastère de l'Euphrate. La difficulté, c'est qu'il les a quittés non depuis vingt ans mais depuis cinq ans au plus [1] ! La ville où il entre serait Antioche [2]. Mais je conçois difficilement qu'après avoir chassé de cette ville Alexandre qui s'y est rendu insupportable, le στρατηλάτης l'y fasse ensuite maintenir de force par la police. Cette ville où l'archimandrite est gardé par les δημόσιοι [3] ne me paraît pouvoir être que Chalcis; le sens serait alors :

L'ordre donné à d'Alexandre de sortir d'Antioche, les tracasseries dont il est l'objet, l'amèneront à quitter la Syrie. Pour l'instant il s'exécute et va à Chalcis d'où il ne tarde pas à s'échapper. Quittant alors la Syrie, il a l'agréable surprise de trouver sur sa route des enfants spirituels qu'il a depuis vingt ans mais qu'il ne connaissait pas.

La visite au Crithénion constitue, en effet, aux yeux du biographe, un épisode important et il semble bien que ce couvent lui fournisse les vingt-quatre frères qui l'accompagnent à Constantinople et dans ses dernières courses [4].

A Constantinople, Alexandre s'établit près de l'église Saint-Ménas, et aussitôt quatre cents moines affluèrent vers lui, de tous les monastères de la région. Mais ici encore les difficultés ne tardèrent pas à surgir : Alexandre fut accusé d'hérésie devant les préfets et un tribunal fut constitué. Dans tout ce passage, l'auteur a malheureusement pris plaisir à embrouiller son récit et à le compliquer d'éléments merveilleux. La seule donnée positive qui se dégage de ces vagues allusions, c'est qu'Alexandre fut condamné : « Les juges le condamnèrent, dit-il [5], afin que relâché, il fût mis en pièces par le peuple. » Un peu plus tard, à Chalcédoine, nous assisterons, en effet, à une scène de ce genre [6].

Tillemont [7] a ingénieusement rapproché ces événements du synode qui fut tenu à Constantinople contre les Euchites; c'est comme Euchite qu'Alexandre était accusé, notamment par saint Nil; or en 426 les évêques

1. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 496 : « Il les visita au bout de vingt ans, dit son historien; à quoy je ne comprends rien si au lieu de vingt on ne lit quatre ou cinq. » En effet, trois années se passent entre son voyage au limes et son séjour à Antioche (cf. 44,10 et 44,15). On pourrait supposer une confusion de lettres, mais κ (= 20) ne se confond aisément qu'avec β (= 2) qui est trop peu et η (= 8) qui est trop.

2. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 496 : « Il retourna ensuite à Antioche d'où le στρατηλάτης lui fit défense de sortir. »

3. Cf. 50,10 et 50,15. La mention des δημόσιοι est à noter. On les connait surtout en Égypte, grâce aux papyrus. Ce sont souvent les φύλακες, les simples agents de la police dans les villages égyptiens. Cf. Hirschfeld, *Die ägyptische Polizei der römischen Kaiserzeit* dans les *Sitzungsberichte d. kgl. Akademie zu Berlin*, 1892, p. 816.

4. Cf. 51,14 : ἠκολούθησαν αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν εἴκοσι τέσσαρες τῷ ἀριθμῷ. On ne voit pas ce que sont devenus les cent cinquante moines qu'Alexandre s'était choisis pour compagnons. Il semble bien qu'Alexandre s'est échappé seul de Chalcis; cf. 50,16.

5. Cf. 58,4.

6. L'objection de Tillemont ne tient donc pas debout : *Mém.*, XII, p. 497 : « Je ne voy pas que ni selon les lois romaines ni selon celles de l'Église des juges puissent abandonner une personne au peuple. »

7. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 497.

réunis dans la capitale pour l'ordination de Sissinius — et parmi lesquels se trouvait Théodote d'Antioche — écrivirent à l'Église de Side une lettre contre les Euchites dont Photius nous a conservé le texte. On a supposé que ces évêques composaient le tribunal qui condamna Alexandre. La chronologie est malheureusement trop lâche pour pouvoir donner quelque certitude à cette hypothèse. En droit pénal le délit d'hérésie relevait de la juridiction de l'État, mais il semble bien que les préfets se contentèrent cette fois de renvoyer l'archimandrite devant un tribunal ecclésiastique qui dut se borner à prononcer sur le fait de l'hérésie; le biographe se vante en effet que les préfets n'osèrent rien faire contre l'accusé [1].

Une fois déclaré hérétique, Alexandre se trouva impuissant à résister aux attaques de ses adversaires. Au premier rang se trouvaient les higoumènes dont les couvents avaient été dépeuplés et qui venaient de toutes parts lui réclamer leurs moines. Les poursuites recommencent, et Alexandre se voit cette fois chargé de fers avec toute sa communauté. Ses nouveaux disciples reçoivent l'ordre de réintégrer leurs monastères. Quant à lui, il doit regagner la Syrie [2] et il semble même qu'on lui interdise de rassembler encore des moines autour de lui [3]; mais il n'est pas plus tôt remis en liberté, que tous les frères viennent se ranger autour de lui, bravant l'ordre du tribunal. Alexandre quitte avec eux Constantinople, mais il sait bien que l'orage ne tardera pas à éclater sur sa tête [4]. Arrivé au faubourg chalcédonien du Chêne, la peur le saisit et il se réfugie dans l'église des Apôtres Pierre et Paul. Il y aurait du scandale à le faire arracher de la basilique par la force armée. Dans cette difficulté, les « ἄρχοντες » s'adressent à l'évêque de Chalcédoine Eulalios et l'engagent à ameuter la populace. Chassé de l'apostoleum, horriblement maltraité, Alexandre trouve enfin un refuge dans le monastère de saint Hypace. De là il continue sa route vers la mer Noire et fonde à Gomon un monastère où il expire peu de temps après [4].

1. Cf. 57,9 : οὐδὲ τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ἀντιστῆναι ἠδυνήθησαν. Il est donc admissible qu'ils l'aient renvoyé devant un tribunal ecclésiastique. Celui-ci se contente de le déclarer hérétique, comptant, suivant le biographe, sur le peuple pour le punir : cf. 58,4.

2. Callinicus, *Vita Hypatii* (Teubner), p. 82 : ἐκεῖνοι δὲ (= οἱ ἄρχοντες)... ἐξώρισαν αὐτὸν ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα.

3. Cf. 59,3 : ἀπολύεται ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἀλέξανδρος μόνος, ὡς ἐνόμιζον· οὐκ ἦν δὲ μόνος κτλ. Ce passage n'ayant pas attiré l'attention, on n'a pas compris le récit de la vie d'Hypace, p. 82; en effet, cette phrase explique seule pourquoi les ἄρχοντες ordonnent à Eulalios de déchaîner la populace. Pargoire doit recourir à une hypothèse gratuite (*Rev. d. Quest. hist.*, 1899, p. 82) : « Ses premiers compagnons sont réduits à reprendre avec lui le chemin de la Syrie; ils font *leur première halte* dans la basilique des Apôtres Pierre et Paul. L'évêque se fâche alors... *il suppose peut-être* que le proscrit veut donner à tous ses moines le temps de le rejoindre. » Or la Vie dit positivement que *tous* ses moines le rejoignirent (59,5), bravant l'ordre du tribunal; aussi Alexandre ne se sent-il pas en sécurité et quand il entre dans l'apostoleum, ce n'est pas pour y faire halte, mais pour y chercher un refuge (*Vita Hypatii*, p. 82 : καταφεύγει); enfin les ἄρχοντες, n'aimant pas à faire violer l'église par leurs hommes, comptent sur Eulalios et la populace pour l'en expulser.

4. *Vita Hypatii*, p. 83; et *infra* 60,13.

L'épisode de Chalcédoine ne nous est plus connu par la Vie d'Alexandre. Ses démêlés avec Eulalios, la protection, si glorieuse pour lui, de saint Hypace et de la βασίλισσα, ses rapports avec saint Marcel, tout cela semble ignoré de l'auteur et ne nous a été rapporté que par les Vies de saint Hypace et de saint Marcel [1].

Le biographe est-il, comme il le prétend, un disciple direct d'Alexandre? Il déclare rapporter des événements qu'il a vus [2]; il insinue même, en un endroit, qu'il connaissait déjà le maître dans son monastère de l'Euphrate alors qu'Alexandre en était encore à chercher l'office qui pourrait réaliser la doxologie perpétuelle [3].

Rien n'est moins aisé que de contrôler ces affirmations. Il ne paraît guère douteux que nous ayons affaire à une Vie ancienne : autant que je puis juger, il n'y a pas trace de métaphrastisme; la grécité n'a rien de très tardif, et bien que l'auteur vise plus d'une fois à des effets de rhétorique, ses constructions irrégulières [4], qui sont parfois celles de la langue populaire, les vulgarismes [5], la forme naturelle du discours direct [6] et bien des indices encore nous reportent avant la période classique de l'hagiographie byzantine. Il me paraît également probable qu'il n'y eut pas beaucoup d'intermédiaires entre Alexandre et son biographe. Celui-ci nous avertit qu'il est le premier à écrire la Vie du saint [7]. Cependant, malgré beaucoup d'inhabilité, il a su nous tracer de « l'archimandrite brouillon [8] » un portrait qui ne manque pas de vie. Les données qu'il apporte confirment et expliquent un récit assez obscur de la Vie de saint Hypace [9]. Il nous a conservé des détails dont la mémoire dut se perdre de bonne heure — par exemple les institutions antérieures à l'établissement de la doxologie perpétuelle. — Il connaît des projets d'Alexandre, qui n'ont pas été exécutés. Bien qu'il écrive près de Constantinople, il donne sur le *limes* d'Orient des renseignements qui paraissent exacts [10]. Ne doit-il pas avoir

1. Cf. Migne, *Patr. Gr.*, t. CXVI, p. 709.

2. Cf. 61,6.

3. Cf. 40,8 où Alexandre raconte à l'auteur la vision qu'il eut alors, encore tout transfiguré.

4. Cf. 19,5 et ss.; 31,6 et ss.; 53,13; 54,4 et 5; 60,14 etc.

5. Cf. 46,1 ὅλους τούτους pour πάντας τούτους; 26,9 νύκταν; 40,8 γεναμένους; 29,13 ἤδραν etc.

6. Cf. 23,4 et 5; 29,6; 31,8 et ss.; 46,1.

7. Cf. 19,16.

8. Pargoire, *Rev. d. Quest. hist.*, 1899, p. 134.

9. Notre texte 59,3 et ss. fait comprendre le récit qui figure *Vita S. Hypatii*, p. 82. Nous avons combiné les détails de ces deux récits dans notre résumé, cf. *supra* p. 11.

10. Brinckmann, *Der römische Limes im Orient* (*Bonner Jahrbücher*, 1896, p. 254) : « Diese Angaben erweisen sich nun als durchaus zutreffend, soweit wir uberhaupt in der Lage sind sie der kontrolle zu unterziehen. »

On lit (43,12) : κάστελλοι γάρ εἰσιν μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Περσῶν τὰ ἀντέχοντα τοὺς βαρβάρους, ἀπὸ δέκα καὶ εἴκοσι σημείων ὄντα ἀπ' ἀλλήλων; or la Table de Peutinger donne les distances suivantes : de Palmyre à Harae 19 milles; de là à Oruba 22; jusqu'à Cholle 22; jusqu'à Resapha 20; jusqu'à Sura 21

touché le fondateur d'assez près pour partager, comme il fait, ses opinions, ses exagérations? Un acémète du VIe siècle eût atténué les défauts de son modèle [1]; le biographe au contraire ne fait rien pour adoucir les traits de cette âpre figure; l'interprétation vraiment *rabbinique* de l'Écriture [2], principale source des erreurs d'Alexandre, est l'objet de tous ses éloges. Il accuse comme des traîtres les higoumènes de Constantinople [3]; il prend ardemment parti pour Alexandre contre les évêques [4] et fausse l'histoire, selon toute vraisemblance, quand il compromet Théodote dans le parti de Porphyre [5]. Il ne faut pas oublier enfin que la mémoire d'Alexandre s'éteignit assez vite et ne lui a guère survécu longtemps que dans certains milieux slaves [6].

D'autre part, on s'explique difficilement le silence du biographe sur les derniers faits de la vie d'Alexandre, à bien des égards les plus importants. Il a soin de prévenir qu'il ne nous donne qu'un récit partiel; mais pourquoi taire des événements de nature à réhabiliter un homme qui avait tant besoin de réhabilitation? Connaissait-il la vie d'Hypace et n'a-t-il pas voulu répéter ce qu'on pouvait lire ailleurs? N'a-t-il suivi son maître que jusqu'à Constantinople et aurait-il été violemment séparé de lui par la sentence des tribunaux [7]? On pourra tenter diverses explications. Cette lacune n'est pourtant pas la seule : les vingt années qu'Alexandre passe au désert ne sont signalées par aucun événement. Son équipée contre Porphyre (encore un titre de gloire) n'est rappelée que d'un mot et d'une manière presque fortuite [8]. Le récit est quelquefois bien vague : aucun des *castella* du *limes* n'est nommé; la topographie et la chronologie sont extrêmement difficiles à établir. On attendrait plus de précision d'un témoin oculaire et l'hypothèse d'une tradition rapprochée mais indirecte peut paraître acceptable. Si ancienne qu'on suppose d'ailleurs cette biographie d'Alexandre, on voit assez qu'elle n'a pas été écrite au lendemain de sa mort. L'auteur connaît la période glorieuse qui

(soit une moyenne de 20 milles). D'autre part, la passion de Sergius et Bacchus donne les distances suivantes : de Sura à Tetrapyrgia 9 milles, de là à Resapha 9 milles.

Relevons une petite erreur qui s'est glissée dans cet intéressant article sur le *limes* : M. Brinckmann, p. 252, rapporte à Alexandre certains détails donnés (34,1 et ss.) à propos de Rabbulas.

1. Sous les premiers successeurs d'Alexandre l'esprit de l'ordre se modifia; cf. PARGOIRE, *Dict. d'Archéol. chrét.*, p. 311; et p. 315 à propos de saint Marcel : « Il fit une institution pleinement catholique d'une institution à demi messalienne dans son origine. »

2. Cf. 38,15 : Προσεῖχεν δὲ ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἀλέξανδρος ἀκριβῶς τοῖς γεγραμμένοις ἐν ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς, καὶ ἐφυλονείκει ὅπως μὴ ἐκ τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ μία κεραία παρέλθῃ αὐτόν. Cette exégèse se reconnaît surtout dans l'interprétation littérale de *Matth.*, VI, 34 (cf. 22,6) et du *Psaume* 1, 2 (cf. 39,6 et ss.).

3. Cf. 58,13. Voyez aussi 22,3 et ss., sa critique du monachisme traditionnel.

4. Cf. 19,10 et 49,10.

5. Cf. 49,8.

6. Cf. PARGOIRE, *Dict. d'Arch. chrét.*, 1, p. 308.

7. Cette explication se concilie mal avec le passage (59,5) où il est dit qu'Alexandre fut rejoint par tous ses moines.

8. Cf. 49,8.

s'ouvrit pour les Acémètes avec l'higouménat de saint Marcel [1]. Il raconte la fondation de l'Irénaion [2], la translation des reliques, les miracles qu'elles opérèrent, comme des événements déjà lointains [3]. A supposer donc qu'Alexandre soit mort vers 430 [4], le milieu du ve siècle serait pour sa biographie un *terminus post quem*.

Nous laissons aux syriacisants le soin d'examiner si la Vie primitive a subi des remaniements. La solution de cette question dépend essentiellement de l'opinion qu'on se fera sur l'épisode relatif à la conversion de Rabbulas. Cet épisode surprend par sa longueur [5] : il prend un tiers de la biographie. Il se détache aussi sur l'ensemble par son caractère plus merveilleux. Dans la Vie syriaque, Rabbulas est amené à se convertir par l'ascendant des vertus héroïques pratiquées dans le monastère d'Abraham le Reclus et par les graves enseignements de deux évêques. A côté de ce simple récit, celui de la Vie d'Alexandre ne paraît qu'un tissu d'invraisemblances [6]. Il est pourtant admissible que Rabbulas ait vu Alexandre et que les austérités de celui-ci aient fait impression sur lui. Quant à l'expédition d'Alexandre contre le « temple fameux » [7] de la ville toute païenne, elle n'est sans doute qu'une réminiscence de la tentative analogue de Rabbulas contre le temple de Baalbek [8], le grand centre païen et le théâtre traditionnel des exploits de tous ces ascètes syriens. Le démon dit à Nonnos dans la pénitence de sainte Pélagie (éd. Usener, p. 11) : οὐκ ἤρκεσέ σοι Ἡλιούπολις ἡ ἐμή, ὅτι πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ προσήνεγκας τῷ θεῷ σου. Il faudrait donc peut-être localiser toute cette histoire à Baalbek plutôt qu'à Kennešrin, la vraie ville de Rabbulas [9].

L'épisode de Rabbulas est maladroitement rattaché à l'ensemble [10] et contient un détail difficile à concilier avec ce qui précède : Alexandre déclare à la foule que lui aussi a été païen [11], ce que l'auteur paraît contredire ailleurs [12]. Enfin si l'on peut sans trop de difficultés attribuer le reste de la

1. Cf. 60,14 et ss.

2. Cf. 60,17.

3. Cf. 61,4 : τὰ ὅσια αὐτοῦ λείψανα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐθαυματούργουν κτλ.

4. Tillemont, *Mém.*, XII, p. 682.

5. Un moment, Alexandre disparaît complètement de la scène. Cf. chap. 20 à 23.

6. Il n'y a pas dépendance entre ces deux récits, bien qu'ils contiennent quelques éléments communs, notamment le miracle de l'habit du baptême tout couvert de croix après l'immersion.

7. Cf. 24,4.

8. Sans compter ce que les deux situations ont de semblable, Alexandre prononce des paroles qui ne conviennent guère qu'à Rabbulas (lorsqu'il dit, par exemple, l. 10, p. 24, que lui aussi a été païen : cf. *infra*). Cela ferait croire que l'auteur a remanié des récits relatifs à Rabbulas en attribuant à Alexandre une partie des faits rapportés au sujet de Rabbulas.

9. Si l'auteur avait su que la ville de Rabbulas était Chalcis, il l'eût nommée — comme il la nomme plus loin — et l'eût rappelé en parlant de Chalcis à propos de la relégation d'Alexandre dans cette ville.

10. Cf. 34,5 et 34,15 et ss.

11. Cf. 24,10 et ss.

12. Cf. 21,1 : ἀναχθεὶς ἐν σεμνότητι κτλ.

biographie au ve siècle, cette partie contient deux fois le mot θεραπαινίδαις [1] (ms. θεραπαινίδες), un genre de datif dont je ne connais pas d'exemples avant Malalas [2]. D'autre part, les habitants de la ville convertie demandent de frapper d'exil les païens opiniâtres [3]; or cette peine ne fut appliquée aux païens qu'à partir de Justinien [4]. Tous ces indices feraient plutôt croire que l'épisode de la conversion de Rabbulas a été introduit après coup : ils ne sont évidemment pas concluants [5].

A en juger par les polémiques de saint Nil [6], c'est comme Euchite qu'on poursuivait Alexandre. Il avait passé vingt ans dans la Mésopotamie à l'époque où les Messaliens commençaient à s'y faire connaître. S'étant ensuite dirigé vers Antioche et de là vers l'Asie Mineure, il avait en quelque sorte suivi la marche de cette hérésie [7]. On pourra sans peine relever des traits communs : ce sont de part et d'autre les mêmes prétentions de réaliser le christianisme parfait, la même horreur du travail [8], la même importance donnée à la prière. Un examen attentif permettrait peut-être quelques rapprochements de détail qui nous font aussi connaître un peu les tendances du biographe. Timothée dit des Euchites [9] : « Ils se donnent eux-mêmes pour de grands connaisseurs d'âmes, au point de connaître exactement par leurs conjectures... les dispositions des hommes. » Or bien que cette conception soit des plus communes en hagiographie, elle a cependant dans la Vie d'Alexandre une importance particulière et fournit le thème de la presque totalité des miracles [10]. Les Messaliens s'appelaient volontiers « anges » ou « prophètes » (Épiph., *Haer.*, LXXX, c. 3). Faut-il attacher de l'importance à l'expression suivante (48,8) :

εἶχον τὸν μακάριον ὡς ἕνα τῶν προφητῶν,

ou à celle-ci plus caractéristique (49,13) :

παρακαλῶ τὸν ἄγγελον ὑμῶν?

C'est très exactement la formule angélologique qu'on rencontre dans

1. Cf. 33,3 et 5.

2. Cf. *infra*, page 33, en note.—La mention du πατὴρ πόλεως peut convenir aussi au ve et au vi^e^ siècles; voyez l'inscription de Césarée de Palestine reproduite par M. Chabot dans la *Byzantinische Zeitschrift*, 1896, p. 161.

3. Cf. 30,19.

4. Mommsen, *Röm. Strafrecht*, p. 608 et *Cod. Just.*, I, 11, 10, 3 : αὐτοὶ δὲ ἐξορίᾳ παραδοθήσονται.

5. Observons encore que si la vie d'Alexandre figure au 20 février, un synaxaire donne pour le 19 la notice d'un saint Rabbulas, moine syrien qui vécut à Constantinople sous les empereurs Anastase, Justin et Justinien; cf. *Synax. Constantinopolitanum*, p. 476, l. 32). Je ne saurais pourtant attacher beaucoup d'importance à ce fait, la notice de ce Rabbulas ne rappelant en rien notre récit ni celui de la Vie syriaque.

6. St Nil, *De voluntaria paupertate*, c. 21.

7. Bonwetsch, article *Messalianer* dans la *Realenc. für protest. Theologie.*

8. Cf. 51,10 et St Nil, *De voluntaria paupertate*, c. 21; l'opposition au clergé est aussi très sensible, cf. 19,10; 48,9 et 49,3.

9. Cotelerius, *Ecclesiae graecae monumenta*, III, p. 405.

10. Surtout si l'on écarte l'épisode de la conversion de Rabbulas. cf. 43,3; 53,11; 55,13; cf. aussi 42,5; 44,1; 52,2.

nombre d'inscriptions funéraires grecques [1], notamment dans les îles de l'Archipel dont Alexandre était originaire.

On ne voit pas cependant qu'Alexandre ait donné dans les aberrations dogmatiques reprochées aux Messaliens [2]. Ceux-ci n'étaient rien moins que des ἀκοίμητοι [3]. Ils aimaient le sommeil et croyaient recevoir en songe les révélations de l'Esprit [4]. Tandis qu'Alexandre menait une vie de privations [5], les Euchites se croyaient au-dessus du jeûne et, s'ils avaient faim ou soif, ne se refusaient rien [6]. La doxologie perpétuelle n'est d'ailleurs pas une institution messalienne, et il ne semble pas que la secte ait tenté d'établir une prière ininterrompue.

A l'époque où Alexandre conçut sa règle monastique, les Manichéens étaient puissants en Mésopotamie. Ont-ils eu de l'influence sur lui?

Observons d'abord que les origines du Messalianisme nous échappent et que cette secte « sans commencement ni racine [7] » n'a peut-être pas été sans subir l'influence du manichéisme [8]. Mais ce qu'on retrouve chez Alexandre et non chez les Euchites, c'est ce précepte, nouveau dans le monachisme d'alors [9], qui oriente toute l'activité vers l'apostolat et plus spécialement vers l'apostolat errant [10]; de l'autre ce souci excessif de la pauvreté, qui prend au pied de la lettre le μὴ μεριμνῆσαι τῆς αὔριον. Ici les deux règles se confondent : Alexandre permet à ses moines, comme Mani à ses élus, « la nourriture pour la journée [11] »; tout ce qui reste doit être distribué aux pauvres. L'influence que le manichéisme a exercée sur certaines formes hétérodoxes du monachisme

1. Voyez les inscriptions reproduites dans le *Bulletin de Correspondance hellénique*, 1877, p. 358 : ἄνγελος Ζωσίμου — ἀγγελος Εὐφροσύνου et celles de Hiller von Gartringen, *Thera*, I, p. 180 : ἄγγελος Εὐκάρπου — ἄνγελος Ἡλιοδώρου. Je dois ce dernier renvoi à M. H. Grégoire.

2. Notamment sur le baptême, le Logos et la Trinité, cf. Bonwetsch, *Realenc. f. protest. Theol.*, article *Messalianer*, p. 662.

3. La véritable origine de cette appellation est expliquée 60,17; la fausse interprétation qu'on en donne quelquefois remonte à une traduction de la vie de Jean Calybite (Migne, *P. G.*, t. CXIV, p. 567 : vocantur Acœmeti eo quod nunquam cubare soliti sunt). Cependant Alexandre veillait beaucoup (cf. 39,15) et songeait d'abord à pratiquer dans toute sa rigueur la doxologie perpétuelle (cf. 40,7). Pargoire croit que chaque moine donnait douze heures à la psalmodie seule; cf. *Dictionnaire d'Arch. chrét.*, t. p. 312.

4. Timothée dans Cotelier, *Eccl. graecae monumenta*, III, p. 404.

5. Cf. 39,15.

6. Épiphane, *Adversus haereses*, LXXX, c. 3 : Νηστείαν δὲ οὐδ' ὅλως οἴδασιν κτλ.

7. Épiphane, *Adversus haereses*, LXXX, c. 3.

8. Le manichéisme le premier avait réduit le culte à la prière et condamné le travail manuel comme un péché.

9. Pargoire, *Dict. d'Archéol. chrétienne*, p. 310.

10. Pour le manichéisme voyez Al-Biruni, *Chronology*, éd. Sachau, Londres, 1879, p. 190 : « He ordered them continually to wander about in the world preaching his doctrines and guiding people into the right pad. Comparez, 42,8 : παντελῶς ἐβούλετο τοῦ τόπου ἀναχωρῆσαι. 50,14 : ἐβουλήθη πάλιν εἰς ξένον τόπον ἀπελθεῖν καὶ ἀποταξασθαι, ὁ ἔκτον ἀποταξάμενος. Voyez aussi Pargoire, *Dict. d'Archéol. chrétienne*, p. 310 : « C'est, peut-on dire, un monastère ambulant et combattant », et p. 315 à propos de saint Marc : « Il veut que la famille acémétique reste une famille de religieux apôtres et s'il ne conduit pas ses moines missionner au loin, il leur montre, etc. » Pargoire cependant n'a pas la préoccupation de faire le rapprochement avec le manichéisme.

11. Al-Biruni, *l. c.* : He forbade them to acquire any property except food for one day and dress for

chrétien n'a guère été étudiée jusqu'ici. Plus qu'une autre secte il a pu influencer ces dissidents en raison des institutions très spéciales qu'il empruntait au monachisme bouddhique.

En elles-mêmes, les innovations d'Alexandre n'avaient rien dont l'Église dût s'alarmer; mais outre qu'elles rappelaient d'assez près celles de certains hérétiques, Alexandre avait le tort de les croire seules capables de réaliser la perfection évangélique [1]. C'est par cet appât qu'il attirait à lui les moines des autres couvents. Si son œuvre porta des fruits, elle en fut redevable à l'esprit plus modéré de ses premiers successeurs, en premier lieu à saint Marcel.

* *

Le manuscrit est un ménologe de Février assez complet : les vies du 3, du 6 et du 8 font seules défaut. La Vie d'Alexandre, le seul document de langue grecque qui semble attester son culte, figure au 2 février. D'autres ménologes ont au même jour la Vie de saint Sadoth et de ses compagnons martyrs (*Vatic.* 92); la Vie de saint Léon, évêque de Catane (*Coisl.* 307); la translation de la tête de saint Jean-Baptiste à Émèse (*Coisl.* 105).

L'écriture du *Parisinus* 1452 est une minuscule droite assez mélangée déjà de formes onciales (βεζηκνξ); c'est ce qui me porterait à l'attribuer au XIe siècle plutôt qu'au Xe (*Catalogue*). L'accentuation est précise; l'iota est tantôt négligé tantôt adscrit.

Le manuscrit a beaucoup souffert du temps et les coins supérieurs sont souvent déchirés près de la reliure. Nous avons mis entre crochets ⌈ ⌋ les mots ou parties de mots par lesquels nous avons essayé de remplir ces vides. En plusieurs endroits aussi l'encre est effacée. La lecture de ces passages et le rétablissement d'un quaternion nous ont permis de combler les nombreuses lacunes qui subsistaient dans la version de Bolland.

Nous reprenons la version latine des *Acta Sanctorum*, que nous avons modifiée partout où nous avons cru constater une méprise du traducteur. Nous n'avons pourtant pas voulu altérer ce texte à force de retouches et nous nous sommes abstenu de le remanier en plus d'un endroit traduit librement.

one year; il leur ordonne aussi to give alms as much as possible : Comparez 38,11 : οὐδενὸς τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὰς χρείας ἐφρόντιζεν ἀλλὰ... τὸ τῆς ἡμέρας μόνον, καὶ πᾶν τὸ περισσεῦον τοῖς πτωχοῖς διεδίδοτο· ἦσαν δὲ καὶ μονοχίτωνες κτλ. — La répugnance d'Alexandre pour l'agriculture est aussi bien manichéenne. Cf. 51,10 : αἰτιασάμενον τοῦ κήπου τὸν περισπασμόν.

1. Le précepte qu'on ne peut faire aucune provision pour le lendemain est pour lui un précepte absolu du monachisme; cf. 22,14 : εἰ ἀληθῆ ἐστι τὰ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ γεγραμμένα. L'archimandrite Élie n'étant pas de cet avis, Alexandre croit qu'il manque aux règles du monachisme : 22,13 : οὐκ ἐφερε λοιπὸν παρὰ τὴν ἐντολὴν διεφθαρμένον τι βλέπειν. Il quitte Élie, 23,7 ἀκατασχέτῳ θυμῷ ληφθεὶς ὡς ζημιωθεὶς τὸν παρελθόντα χρόνον ἅπαντα καὶ εἰς οὐδὲν ἀνηλώσας κτλ.

f. 159 v. * Βίος καὶ πολιτεία

τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξάνδρου.

I

1. Ὁ ἁγιώτατος καὶ μακαριώτατος Ἀλέξανδρος, ἀποστολικὸς ἀνὴρ γενόμενος, ὑμῖν γε τοῖς φιλοχρίστοις καιρὸς τῆς διαλέξεως ὑπόθεσις πρόκειται· ἐγὼ δὲ τῆς αὐτῆς οἶμαι δυνάμεως χρήζω ἔργῳ τε κατορθῶσαι τὴν ἀρετὴν καὶ λόγῳ κατ' ἀξίαν τὰ καλὰ διηγήσασθαι. συνεργοῦντος δὲ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, διηγήσομαι πόθεν καὶ ὁ ἅγιος [ὢν] (?) οὗτος κατάγεται καὶ πόθεν ἐστὶν ὁ τρόπος τῆς ἀθλήσεως· εἰ δεῖ μὲν τοὺς πάντας εὐεργετουμένους ὑπὸ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ἐπιγινώσκειν τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ καὶ εὐφραίνεσθαι ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ δοξάζειν σὺν τῷ ἀποστόλῳ καὶ λέγειν· « Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ· ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ. »

2. Ἀναθεωρήσωμεν τοίνυν τοῦ νικηφόρου ἀθλητοῦ τὴν ἔκβασιν τοῦ διελθόντος δι' ἡμῶν

Je reproduis dans ces notes le texte du *Parisinus* 1452 chaque fois que j'ai cru devoir m'en écarter. Ces leçons non admises sont marquées du signe]. Le signe ⌊ ⌋ enferme les mots suppléés aux endroits où le ms. est déchiré ou illisible. Le signe [ ] propose une suppression d'un mot du texte. — 7. Ce ὢν n'est guère admissible en grec. — 8. ἤδη] pour εἰ δεῖ, cf. 57,10 et aussi 46,13 et 55,9. Ici et plus loin 57,10, la correction εἰ δεῖ m'est suggérée par M. Henri Grégoire.

VITA ET INSTITUTUM PIISSIMI PATRIS NOSTRI ALEXANDRI

I

1. Sanctissimus ac beatissimus Alexander, vir apostolicus, et vobis Christum diligentibus, et mihi disceptationis proponitur argumentum. Mihi autem eadem, ut existimo, opus est vi ut et virtutem imitatione, et verbis praeclara eius facinora pro merito coner exprimere. Benignissimo igitur Deo adiuvante, cuias hic vir, quo de sermo est, extiterit, et unde illa ei exercitationis ratio modusque, exponam; si quidem oportet cunctos qui cœlestibus cumulati beneficiis a propitio Numine sunt illius agnoscere beneficentiam, illius delectari operibus, illius laudes praedicare et cum apostolo in has prorumpere voces[1] : *O altitudo divitiarum sapientiae et scientiae Dei! quam incomprehensibilia sunt iudicia eius et investigabiles viae eius!*

2. Spectemus igitur exitum victoriosi athletae, qui inter nos vitam egit

1. Rom., XI, 33.

καὶ ἀπερίσπαστον ἡλιακὸν δρόμον ποιήσαν[τος], ἵνα τὸν ἀγωνοθέτην καὶ ἅ[λι]ον τῆς δι- * f. 161 r.
καιοσύνης ἀνακηρύξῃ· ἀναλάβωμεν τὴν πανοπλίαν δι' ἧς πᾶσαν τὴν πανοπλίαν τοῦ ἐχθροῦ κατέβαλεν· καὶ οὐ μόνον τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας καὶ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας διὰ ταύτης τῆς πανοπλίας ἐτροπώσατο, ἀλλὰ ὅλην τὴν οἰκουμένην ἀντιπίπτουσαν οὐ προσήκατο. διὰ παντὸς γὰρ ἐπιχειροῦντος τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἀεὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ τροπουμένου, καὶ τὸ λοιπὸν μηδὲν ἰσχύοντος, τὴν πάνδημον τῶν ἀνθρώπων συμμαχίαν προσκαλεσάμενος, ποικίλως τῷ γενναίῳ ἀθλητῇ προσέρχονται.

3. Ὁ δὲ μακάριος οὐκ ἐξουσίαν βασιλικὴν ἐφοβήθη, οὐκ ἀπειλὴν ἀρχόντων, οὐ δήμου ψόγον, οὐκ ἐπισκόπων πονηρὰς παραινέσεις· οὐκ ἄλλαι τινὲς προφάσεις ἠδυνήθησαν αὐτὸν ἀποστῆσαι τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ τοὺς πάντας ἀντιλέγοντας, κατήσχυνε διὰ τοῦ ὀρθοῦ βίου καὶ τελείας πίστεως· ἤκουεν γὰρ ἀεὶ τοῦ ἀποστόλου λέγοντος· « Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖψις; ἢ στενοχωρία; ἢ διωγμός; ἢ λιμός; ἢ γυμνότης; ἢ κίνδυνος; ἢ μάχαιρα; » καὶ ἠκολούθει τοῖς ἔργοις.

4. Καὶ μόνος οὗτος ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γενεᾷ ἔλαμψε τῇ πονηρᾷ ᾗ καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν μαρτυρεῖ ὅτι πονηρά ἐστιν, διπλοῦν στέφανον ἑαυτῷ προζενήσας. ἐπεὶ οὖν πάντες οἱ ἱστορήσαντες ἐσίγησαν διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ λόγου ἀσθένειαν πρὸς τὴν ἐξήγησιν, καὶ

2. ἀναλάβωμεν]. — 13. γυμνῶτις]. — 14. ἠκολούθη|.

et nunquam interruptum, veluti sol hic aspectabilis, cursum peregit, ut certaminis Moderatorem et Solem iustitiae praedicet. Capessamus armaturam [2] qua omnem vim roburque hostile elisit, et non solum principatus et potestates et mundi rectores tenebrarum huius seculi et spiritualia nequitiae evertit; sed totum orbem terrarum obsistentem repulit. Omnia igitur expertus adversarius, semperque divina virtute prostratus, ac nihil omnino valens efficere, tandem universale hominum genus in belli societatem ciens, varie cum his sanctum athletam aggreditur.

3. Ille vero neque regiam reveritus est potestatem, neque praefectorum timuit minas, neque populi contumeliam, neque episcoporum perversas adhortationes; nec alii quiquam praetextus abducere eum a veritate poterant. Verum eos omnes qui contradicebant confudit recta vitae ratione et fide perfecta. Audiebat enim semper apostolum dicentem [4] : *Quis nos separabit a caritate Christi? tribulatio? an angustia? an persecutio? an fames? an nuditas? an periculum? an gladius?* et opera verba sequebantur.

4. Atque hic solus in hac nostra vere, ut Salvator noster testatur [5], perversa generatione, ita eluxit, ut geminam sibi coronam pepererit. Cum igitur omnes qui scribendae historiae dederunt operam tacuerint, rerum narran-

2. Eph., VI, 13. — 3. Eph., VI, 12. — 4. Rom., VIII, 35. — 5. Matth., XII, 39; XII, 45; XVI, 4.

ἄκαρπος ἡ σιωπὴ γέγονε τοῖς ζηλῶσαι βουλομένοις. τούτων χάριν ἡμεῖς — ὥσπερ οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἔμποροι διὰ τὸ κέρδος τὸ παρερχόμενον ἕως θανάτου παραβολεύονται — οὕτως καὶ ἡμεῖς, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν ζηλῶσαι βουλομένων, ῥᾷον φέρομεν τῆς προπετείας τὸν λόγον, καὶ καιρὸν παρακολουθήσαντες, ἐκ μέρους διηγησόμεθα. οὐ γὰρ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώπῳ τὰς ἀρετὰς τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ ἐκδιηγήσασθαι κατ' ἀξίαν. φέρε δὴ οὖν, τοῦ ἀγῶνος τὴν ἀρχὴν ποιησώμεθα καὶ δείξωμεν τὸν γενναῖον ἀθλητὴν ἐν πίστει κεκοσμημένον. Ἀλέξανδρος, οὗ τὸ μνημόσυνον ἐν εὐλογίαις, ἀγαπήσας τὸν δεσπότην ἐν ὅλῃ καρδίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ, ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις ἔδειξεν· καὶ ὅτι οὐδὲν ἀπέλειπε τῶν ἐντολῶν, ὁ καρπὸς
* f. 161 v. μαρ*τυρεῖ· λέγει γὰρ ὁ κύριος· « ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς »· καὶ οὐ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας ἐφρόντισε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην προσενέγκαι τῷ δεσπότῃ Χριστῷ ἔσπευδεν. διὸ καὶ ἐκ μέρους ἐποίησεν· καὶ ὡς ἐν χερσὶν ἔχων τὸν μισθὸν τῶν δι' αὐτοῦ σωζομένων, οὕτως ἐν ἀποτόμῳ ψυχῇ καὶ ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ πεντήκοντα ἔτη ὑπὲρ τῶν βουλομένων σωθῆναι, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ἠγωνίσατο.

5. Οὗτος ὁ μακάριος τῷ μὲν γένει ἦν Ἀσιανός, ἐπισήμων γονέων, τῶν νήσων οἰκήτωρ. παιδεύεται δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει πᾶσαν τὴν γραμματικὴν ἐπιστήμην· καὶ ἀναχθεὶς

1. τούτοις χαριν] — 2. παραβουλεύονται] : on trouve la même leçon erronée dans certains manuscrits du Nouveau Testament au passage *Phil.* II, 30 : μέχρι θανάτου ἤγγισεν παραβολευσάμενος τῇ ψυχῇ. — παραβολεύομαι cf. παραβάλλομαι. — 6. ποιησόμεθα]. — 6. δείξομεν].

darum magnitudine eorum obruente facultatem; tamen quia silentium volentibus illius virtutem imitari infructuosum futurum sit. — quemadmodum qui seculi negotia tractant mercatores, quaestus proventuri gratia, mortis etiam periculo sese obiciunt — nos quoque, propter eorum qui imitari voluerint emolumenta, facilius patimur temeritatis argui, ac tempori obsecuti, partem aliquam recensebimus magnanimi huius athletae praeclare factorum; nam universa pro dignitate exponere homo nullo modo potest. Eia igitur, principium proponamus certaminis et praestantem hunc athletam fide egregie instructum commonstremus : Alexander, cuius memoria est in benedictione, toto corde totisque viribus Deum dilexit, ipsisque id patefecit operibus; et quod nullum divinorum mandatorum sit praetergressus fructus testatur : dicit enim Dominus[6] : *A fructibus eorum cognoscetis eos.* Neque suae dumtaxat salutis curam gessit, verum orbem terrarum universum subiugare Christo studuit; quapropter id quoque ex parte perfecit. Et velut in manibus haberet eorum qui per ipsum salvarentur mercedem, ita firmo pectore animoque invicto, quinquaginta per annos pro eorum qui servari volebant salute, impensius tamen pro sua salute dimicavit.

5. Beatus hic ex Asia illustri genere oriundus, in insulis habitavit. Constantinopoli vero arte grammatica accurate eruditur; et cum omni morum

6. Matth., VII, 16.

ἐν σεμνότητι καὶ ἐν σωφροσύνῃ τὴν τελείαν ἡλικίαν, στρατεύεται ἐπαρχικός. καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ καταμανθάνει τὰ βιωτικὰ ὅτι σαθρὰ καὶ ἐπίσαλα καὶ ὅτι « ὡς ἄνθος χόρτου παρέρχεται ἡ δόξα αὐτοῦ ». καὶ τῶν μὲν βιωτικῶν ὡς παρερχομένων κατερρόνει, καὶ κρείττονος βίου σύγκρισιν ἐποιεῖτο· καὶ ἐπιπόνως φιλολογῶν τὴν παλαιὰν καὶ τὴν καινὴν διαθήκην, εὗρεν ἐν τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις θησαυρὸν ἄσυλον καὶ ἀνέκλειπτον τοῖς πίστει προσερχομένοις τὸν [λέ]γοντα· « εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, [πώ]λησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. »

6. Τοῦτο οὖν ἀκούσας καὶ εἰλικρινῶς πιστεύσας, ἀνυπερθέτως τὸ ἐπιβάλλον μέρος αὐτῷ τῆς πατρικῆς οὐσίας καὶ τὰ τῆς στρατείας αὐτοῦ πράγματα — ἔσχεν γὰρ πολλὰ ὡσάτε σώφρων καὶ γενναῖος ἐπαρχικός — τοῖς πτωχοῖς καὶ πένησιν διαδίδωσιν. ἐβούλετο δέ, διὰ τὴν προκειμένην ἐλπίδα, καὶ τῆς πατρίδος καὶ φίλων καὶ συγγενῶν ἀλλοτριωθῆναι καὶ μόνῳ δεσπότῃ Χριστῷ προσοικειωθῆναι. καὶ ἀκούει ὅτι ἐν τῇ Συρίᾳ εἰσὶ κοινόβια ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις οἵτινες μετέρχονται τὴν πολιτείαν σεμνῶς. καὶ γενναίως ἀνύσας τὴν ὁδὸν ἔρχεται πρὸς αὐτούς. καὶ παρακαλέσας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ θεοφιλεστάτου ἀρχιμανδρίτου Ἠλία, ὄντος ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις ἐπισήμου συστήματος ἕνεκεν ἀδελφότητος καὶ ἀκολουθίας καὶ τύπων.

1. Il faut peut-être suppléer εἰς devant τελείαν ἡλικίαν, le sens et la chronologie de la vie d'Alexandre ne permettant guère de considérer cet accusatif comme un accusatif de durée. — 10. διαδίδοσιν]. — 13. ἀνοίσας.

honestate et temperantia conformatus ad maturam pervenisset aetatem, militat praefectorianus. Et brevi pervidit quam humana omnia infirma sint et instabilia, quamque gloria omnis mundana velut flos fœni celeriter defluat[7] : eoque res has sublunares ut fluxas aspernatus, mentis oculos in alterius longeque melioris vitae bona intendit. Ergo veteris novique Testamenti libros indefesso studio pervolvens, in sanctis tandem Evangeliis invenit thesaurum a violentia tutum, nunquam deficientem iis qui viva fide accedunt, eosque invitantem[8] : *Si vis perfectus esse, vende quae habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cœlo, et veni, sequere me.*

6. Hoc ut audivit et sincere credidit, continuo et patrimonium et castrensia bona — nec exigua illa, ut erat egregius praefectorianus insigni praeditus temperantia — in mendicos et pauperes profundit. Cupiebat enim propter propositam spem, procul a patria, cognatis, amicis secedere, ut in solius Christi adlegeretur familiam. Audit enim in Syria cœnobia esse sanctorum virorum quorum praeclara esset conversatio; et cum generose iter confecisset, multis precibus in monasterium admissus est religiosissimi archimandritae Eliae, qui in his regionibus celeber erat propter caritatem fraternam, liturgiam, sacra officia a se inter fratres constituta.

7. Jac., I, 10. — 8. Matth., XIX, 21.

7. Καὶ τετραετῆ χρόνον ποιήσας ἐκεῖ, προέκοπτεν ἐν κυρίῳ, καλῶς ἀγωνιζόμενος καὶ
* f. 160 r. ὑποτασσόμενος ἐν πᾶσι. προσεῖχε δὲ ἀκριβῶς εἰ συμ'[π]νεῖ ὁ βίος ταῖς θείαις γραφαῖς· [ὃ?] δὲ οὐχ' εὕρισκε, διὰ τὸ τὰ κοινό[βι]α, καθὼς ἴσασιν οἱ σπουδαῖοι, μὴ ἔχειν τὴν ἀκτημοσύνην καὶ ἀμεριμνίαν τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου, ἐπειδὴ περὶ τοῦ προϊσταμένου ἐστὶν προβλέπειν καὶ σπουδάζειν περὶ ἑκάστης χρείας τῶν ἀδελφῶν. ὁ δὲ δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἀλέξανδρος, ζέων τῷ πνεύματι, συνεχῶς ἀκούων τοῦ δεσπότου « μὴ μεριμνᾶσαι τὴν αὔριον » καὶ « ὅτι πολλῶν στρουθίων διαφέρετε », ἐταράττετο ἐν ἑαυτῷ καὶ οὐκ ἔφερεν λοιπὸν κατέχειν ἐν ἑαυτῷ· ἐπεξελθεῖν δὲ τῷ λόγῳ ἀπὸ πρώτης οὐκ ἠδύνατο, οὐ γὰρ ἦν καιρός· ἐξεδέχετο γὰρ πρῶτον τὴν πανοπλίαν τὴν πνευματικὴν λαβεῖν ἥτις ἐστὶ τὸ ψαλτήριον.

8. Καὶ πληρώσας ἐν τετραετεῖ χρόνῳ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ — οὐ διὰ τὴν δυσμάθειαν χρονίσας ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς μαθήσεως, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀκριβῶς νοῆσαι ἕκαστος στίχος περὶ τίνος εἴρηται — τότε μετὰ προσευχῆς καὶ δεήσεως τῆς γνώσεως ἀξιωθείς, οὐκ ἔφερε λοιπὸν παρὰ τὴν ἐντολὴν διεφθαρμένον τι βλέπειν, ἀλλὰ ἄφνω λαβὼν τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον, προσέρχεται τῷ ἡγουμένῳ καὶ λέγει· Πάτερ, εἰ ἀληθῆ ἐστι τὰ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ γεγραμμένα; ὁ δὲ ἀληθῶς πατὴρ καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων Ἠλίας, τὸ ἀθρόον τῆς ἐρωτήσεως ἀκούσας καὶ νομίσας ὅτι πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ πονηροῦ εἰς ἀπιστίαν ἦλθεν ὁ ἀδελφός, παρα-

2. Il y a place pour une ou deux lettres; cf. 28,9 : ὃ καὶ ἐποίησεν. — 10. τετραετῆ]. — 15. ἀθρῶν[.

7. Isthic quadriennio moratus, egregios in virtute progressus fecit, alacre et indefessum iniens certamen atque in cunctis reverenter obtemperans. Attendebat autem accurate num consentiat vita divinis Scripturis. Quod vero non repperit quia non habent cœnobia, ut norunt earum rerum studiosi, summam illam egestatem et curarum omnium vacuitatem sancto Evangelio consentaneam; pertinet enim ad officium praefecti omnes fratrum necessitates curare. At servus Dei Alexander, spiritu fervens, assidue illam audiens Domini vocem [9], vetantis vel in crastinum sollicitos esse qui multis passeribus praestemus [10], angebatur et perturbabatur animo, neque ulterius continere se poterat. Nec fas erat quidem ut principio statim iis de rebus faceret sermonem : oportebat enim eum prius omni spirituali instrui armatura, quae est psalterium.

8. Cum vero quadriennii spatio desiderium suum explesset — non propter ingenii tarditatem diutius in illa disciplinae exercitatione immoratus, sed quod exacte intelligeret de quo quisque versus esset pronuntiatus — tunc oratione et obsecratione ad Deum fusa haustaque cœlitus intelligentia, nihil iam contra praeceptum depravatum spectare sustinuit; verum sumpto Evangelio continuo praefectum adit itaque eum compellat : Pater, verane sunt omnia quae in Evangelio conscripta? Elias autem vere pater et pastor rationalium ovium, repentinam interrogationem miratus ratusque eum mali-

9. Matth., VI, 34. — 10. Luc., XII, 7.

χρῆμα δὲ οὐδὲν εἶπεν τῷ ἀδελφῷ, ἀλλὰ πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, τοὺς ἀδελφοὺς παρεκάλει ἵνα εὔξωνται ὑπὲρ αὐτοῦ παγιδευθέντος[1], φησίν, ὑπὸ τοῦ διαβόλου. καὶ δύο ὡρῶν διελθουσῶν, κλαιόντων πάντων καὶ παρακαλούντων τὸν θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναστάς, λέγει αὐτῷ· Ἀδελφέ, τί σοι γέγονε ταῦτα λογίσασθαι; ὁ δὲ ἐπέμενε λέγων· Εἰ ἀληθῆ ἐστι τὰ ἐν τῷ ἁγίῳ εὐαγγελίῳ; ἀκούσας δὲ παρὰ πάντων ὅτι ἀληθῆ ἐστιν διὰ τὸ εἶναι ῥήματα θεοῦ, ἀποκρίνεται καὶ λέγει αὐτοῖς· Καὶ διὰ τί οὐ ποιοῦμεν αὐτά; λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Οὐδεὶς δύναται αὐτὰ φυλάσσειν. τότε ἀκατασχέτῳ θυμῷ ληφθείς, ὡς ζημιωθεὶς τὸν παρελθόντα χρόνον ἅπαντα καὶ εἰς οὐδὲν ἀναλώσας, συνταξάμενος δὲ τοῖς ἀδελφοῖς πᾶσιν, ἔχων τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον, ἐξῆλθεν ἀκολουθῆσαι τοῖς γεγραμμένοις καὶ μιμήσασθαι τοὺς ἁγίους πατέρας ἡμῶν. καὶ τέως μιμεῖται τὸν προφήτην Ἠλίαν, καὶ τὴν ἔρημον καταλαμβάνει, καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ ἔτη ἑπτά, μηδενὸς τῶν ἐπιγείων μεριμνῶν· ἀλλ' * f. 160 v.
ἦν ἀληθῶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος κυβερνώμενος.

II

9. Καὶ ὡς ἐρρωμένως τὴν πίστιν ἔχειν ἐδόκει, ἐπειρᾶτο λοιπὸν καὶ εὐαγγελίζεσθαι ἵνα

2. παγηδευθέντος]. — 2. ὡρῶν.] — 13. ἐρωμένος]. Je dois cette correction à M. D. Serruys.

gni daemonis fraude in aliquam prolapsum incredulitatem, nihil quidem statim illi respondit; verum prona facie solo affixus, fratres hortatur, ut orent pro eo, laqueis, inquit, diaboli irretito. Cumque duarum horarum spatio pro eo cum lacrimis fudissent ad Deum preces, assurgit Archimandrita ex eoque sciscitatur : Frater, unde haec tibi incidit cogitatio? Hic ille perstitit quaerens, Verane essent quae in sancto scripta Evangelio sunt? Respondentibus omnibus verissima esse, quia Dei verba, — Cur non ergo, inquit, illa exsequimur? At illi : Nemo servare illa potest. Tum vehementi quodam spiritu correptus ac velut si praeteritum omne tempus perdidisset et ad nihilum redegisset, salutatis fratribus, sumpto secum Evangelio egreditur, exsecuturus quae scripta sunt et sanctos Patres nostros imitaturus. Ergo Eliae vatis exemplo abit in solitudinem in qua septem exegit annos, nulla terrenarum rerum pulsatus sollicitudine, Spiritu Sancto actus eius omnes perpetuo dirigente.

(CONVERSIO RABBULAE)

II

9. Ubi vero in fide corroboratus visus est, mentem quoque ad Evangelii praedicationem adiecit ne cum otioso et nequam illo servo damnaretur[11].

11. Matth., XXV, 26.

μὴ σὺν τῷ ἀργῷ καὶ ὀκνηρῷ δούλῳ κατακριθῇ· τότε ἀκούει περὶ μιᾶς πόλεως ὅτι ἐνέργεια τοῦ πονηροῦ βασιλεύει ἐν αὐτῇ : ἦσαν γὰρ διὰ παντὸς ἑορτάζοντες τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν καὶ εὐφραινόμενοι ἐπὶ τοῖς ἀθεμίτοις ἔργοις αὐτῶν. καὶ περιζωσάμενος τὴν ὀσφὺν ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου, εἰσελθὼν εἰς τὸν ἐπίσημον αὐτῶν ναόν, θείᾳ δυνάμει ἐνεπύρισε τοῦτον καὶ κατέστρεψεν. καὶ ποιήσας τοῦτο τὸ ἄθλον οὐχ ὑπεχώρησεν τοῦ τόπου, ἀλλ' ἐκαθέζετο ἐν αὐτῷ τῷ ναῷ.

10. Καὶ ἐκείνων ἀνερχομένων μετὰ πολλῆς μανίας τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν, κατεπραύνοντο τῇ παρρησίᾳ τοῦ ἀνδρὸς καὶ κατήρχοντο. μᾶλλον δὲ ἦν ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ φυλαττόμενος, τὴν ἀποστολικὴν φωνὴν βοῶν· « Κἀγὼ ὁμοιοπαθὴς ὑμῶν εἰμὶ ἄνθρωπος καὶ ἐν τούτοις τοῖς ματαίοις τὸν χρόνον μου διετέλεσα. φύγετε τὴν κρίσιν τὴν αἰώνιον. βασιλείαν οὐρανῶν προξενῶ ὑμῖν. »

11. Καὶ ἐν πολλῷ χρόνῳ ταῦτα ποιοῦντες [οὐδὲν] ὅλως ἠδυνήθησαν τὸν γενναῖον ἀθλητὴν βλάψαι. Ῥάββουλος δέ τις πολιτευόμενος, — συνεργὸς τοῦ διαβόλου ὑπάρχων οὗτος. πατὴρ πόλεως ὑπάρχων, διὰ τὸ ἐπίσημον αὐτὸν εἶναι ἐν λόγῳ καὶ πλούτῳ, ὕστερον δὲ κατήγορος τῶν εἰδώλων καὶ κήρυξ τῆς ἀληθείας γενόμενος — οὗτος μαινόμενος τῇ εἰδωλολατρίᾳ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγει τῷ λαῷ· Ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τοὺς πατρώους θεοὺς μὴ

3. ἀθεμήτοις]. — 12-16. Dans ce passage, l'encre est entièrement effacée; on distingue avec peine le tracé des lettres et la lecture n'est pas tout à fait certaine.

16 et ss. Ce discours est singulier. Alexandre a été préservé d'une manière miraculeuse. Rabbulas veut détruire l'impression produite par ce miracle. L'idée serait : N'attribuez pas son impunité à l'assistance de la *divinité* (= θεοί = nos dieux). Si *nos dieux* ne se vengent pas de lui, c'est pure bonté de leur part, ou bien le Dieu des chrétiens est grand. — Cette dernière supposition considérée comme impossible ne fait que renforcer l'affirmation de la phrase précédente. Dans cette hypothèse, θεοί comme sujet de συναίρονται aurait un sens plus général (plus ou moins le sens : *la divinité véritable*) que comme sujet de ἀμύνονται (sens = *nos dieux*).

Cum ergo audisset civitatem esse quamdam in qua improbi daemonis etiamnum dominaretur vis — nam et festivas idolorum peragebant ferias et in nefandis exsultabant gestiebantque flagitiis — succinctus lumbos in praeparationem Evangelii, ingressus in celeberrimum eorum fanum, divina quadam virtute illud succendit evertitque. Eoque perfunctus certamine nequaquam ex eo loco perfugit, sed in ipso templo consedit.

10. Concurrere interea populares ingenti furore eique necem intentare : qui mox tamen incredibili eius libertate mansuefacti discedebant. Ille vero a Dei gratia valde custoditus, in apostolicam illam vocem prorupit [12] : Et ego homo sum similis vestri patibilis atque in his vanissimis rebus tempus aliquando contrivi. Fugite iudicium aeternum. Regnum vobis caeleste annuntio.

11. Et multo tempore haec facientes, magnanimo pugili vim inferre omnino non valebant. Sed Rabbulus quidam, curialis, — diaboli adiutor ille, pater civitatis, quod et divitiis et facundia praestaret, deinceps vero idolorum exterminator et praeco factus veritatis — Rabbulus, inquam, idololatria insa-

12. Acta, XIV, 14.

ἐγκαταλείπωμεν, ἀλλὰ τὰς θυσίας ὡς συνήθως ἐπιτελέσωμεν. οἱ θεοὶ τῷ Γαλιλαίῳ τούτῳ οὐ συναίρονται. καὶ ὑβρισθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἢ φιλανθρωπευθέντες οὐκ ἀμύνονται αὐτόν, ἢ ὁ θεὸς τῶν χριστιανῶν μέγας ἐστίν. καὶ θαρρῶν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ καὶ ἐσκοτισμένος ἐν πάσαις ταῖς περιεργίαις τοῦ διαβόλου, λέγει παντὶ τῷ ὄχλῳ· Ἐγὼ ἀνέρχομαι μόνος πρὸς αὐτόν, καὶ τὴν μαγείαν καὶ πλάνην αὐτοῦ καθελών, ἐκδικήσω τοὺς θεοὺς καὶ πάντας ἡμᾶς ἀδικηθέντας ὑπ' αὐτοῦ. ἀνελθὼν δὲ οὗτος μετὰ πολλῆς μανίας πρὸς αὐτὸν καὶ συνδιαλεχθεὶς αὐτῷ, ἐν πρώτοις ἤρξατο θρασύνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ καὶ * εἰ[πεῖν]· Ποῖός * f. 163 r.
σε δαίμων ἐξαπέ[στει]λεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἵνα τὸν ναὸν τῶν δεσποτῶν ἡμῶν τῶν θεῶν καταστρέψῃς, καὶ οὐ μόνον τὸν ναόν, ἀλλὰ καὶ πάντας ἡμᾶς συναρπάσαι βούλει διὰ τῶν μαγειῶν σου καὶ ὁμοίους σου ποιῆσαι, δυσσεβοῦντας εἰς τοὺς θεοὺς ἅπαντας. λέγε οὖν τὴν ἀλήθειαν· ποίαν ἐλπίδα ἔχετε ὑμεῖς οἱ χριστιανοὶ ὅτι τῆς ζωῆς ὑμῶν οὕτως καταφρονεῖτε, τοιαῦτα τολμῶντες; ὁ δὲ μακάριος γελάσας λέγει· Ἡμεῖς οὐ τῆς ἡμετέρας ζωῆς καταφρονοῦμεν, ὡς σὺ λέγεις, ἀλλὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐπιθυμοῦντες, τῆς προσκαίρου ταύτης καταφρονοῦμεν. γέγραπται γὰρ ἡμῖν « ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον εὑρήσει αὐτήν » καὶ λέγει αὐτῷ· Καὶ ποίαν ἐλπίδα προσδοκᾶτε, τοῦ βίου τούτου ἀπαλλασσόμενοι; ὁ δὲ μακάριος λέγει· Ἡμεῖς τοῖς βουλομένοις τὴν ἀλήθειαν μαθεῖν καὶ μεταβῆναι ἐκ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τούτου τοῦ λόγου

7-8. Dans le passage ποῖος —καταστρέψῃς, l'encre est effacée. — 13. καταφροῦμεν.

niens, magna voce populum ita affatur : Fratres et patres, patrios deos ne deseramus ; sed sacrificia iis ritu solito offeramus. Dii Galilaeo huic minime auxiliantur. Iniuria ab eo lacessiti, aut prae humanitate non ulciscuntur, aut magnus est Deus Christianorum. Dein sua fretus potentia et nescio quibus diaboli praestigiis offusam habens mentem dicit multitudini : Ego solus ad eum accedam eiusque magiam ac fraudem dissolvam et Deos ulciscar, nosque omnes ab eo contumelia affectos. Magna ergo cum insania ad eum accedit, cumque eo disputaturus coepit iactabundos hosce proferre sermones : Quis te diabolus ad urbem hanc misit ut templum dominorum nostrorum deorum evertas, nec hoc quidem solum, sed et nos omnes ad te attrahere vis ac tui similes efficere, sacrilegos ac Deorum omnium contemptores. Dic igitur veritatem : Quam spem habetis vos Christiani, qui ita vitam vestram contemnitis talia audentes? Beatus subridens ait : Nos vero neutiquam vitam nostram contemnimus, ut dicis, sed aeternam vitam expetentes, praesentem hanc negligimus. Scriptum est enim nobis [13] : Qui perdiderit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam inveniet eam. Ille vero : Qualem spem expectatis, ubi ab hac vita migraveritis ? At beatus : Nos volentibus veritatem addiscere et transferri a tenebris ad lucem, huius

13. Matth., x, 39.

τὴν ἀλήθειαν διὰ τῶν ἔργων ποιούμεθα· καὶ οὐ χρεία μύθων πολυλογίας πεπλασμένων καθὼς ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες πιστεύετε.

12. Ὁ δὲ λέγει· Κἀγὼ ἑτοίμως ἔχω πᾶσαν ὑμῶν τὴν μανίαν καταμαθεῖν δι' ἧς οὐ μόνον ἡμᾶς ἐξέπληξας, ἀλλὰ καὶ ἀτιμάζων τοὺς θεοὺς οὐκ ἐπαύσω. ὁ δὲ μακάριος ἀκούσας ταῦτα λέγει· Ἄκουσον τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τὴν δύναμιν καὶ τὰ μυστήρια τῆς πίστεως ἡμῶν. καὶ ἤρξατο λέγειν αὐτῷ τὰ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἁγίων γραφῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ κτίσεως κόσμου καὶ ἕως τῆς οἰκονομίας τοῦ σταυροῦ· καὶ ἔμειναν ἀντιβάλλοντες πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὅλην τὴν νύκταν ἄσιτοι διαμείναντες. καὶ οὔτε εἰς ὕπνον ἔδωκαν ἑαυτούς, ἀλλ' ἐγγράφως δεικνύων κειμένας τὰς ἀρετὰς τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καὶ τὴν παρρησίαν τὴν πρὸς τὸν ἑαυτῶν δεσπότην καὶ διερχόμενος τὰς θεοπνεύστους γραφάς, ἦλθεν εἰς τὸν προφήτην Ἠλίαν τὸν καταγαγόντα πῦρ τρίτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. καίπερ πολλῶν κεφαλαίων ἀκούσας, ἤρξατο ἀντιλέγειν φιλονεικῶν· Ταῦτα ὅλα ψευδῆ ἐστιν καὶ μῦθοι πεπλασμένοι τὰ ὑμέτερα πράγματα. ἀλλὰ συμβουλεύω σοι τὰ συμφέροντα ἵνα συνεορτάσῃς ἡμῖν καὶ θύσῃς τοῖς θεοῖς. καὶ περὶ τῶν πεπλημμελημένων σοι εἰς αὐτούς, ὡς φιλάνθρωποι συγγνώμην σοι αὐτοὶ νέμουσιν ἀγνοήσαντι. ὁ δὲ
* f. 163 v. μακάριος * λέγει· Εἰ ἦσαν ἐκεῖνοι θεοί, διὰ τί οὐκ ἤκουσαν ἐν πυρὶ τῶν παρακαλούντων

9. ἐγράφως]. — 14. πεπλημελημένων.] — 16. ἐν πυρὶ ne se comprend guère. Le traducteur a peut-être raison de rapporter cette phrase à ce qui suit (histoire d'Élie); il est cependant douteux que ἐν πυρὶ puisse signifier : pour ce qui est du feu. Il me paraît admissible qu'Alexandre parle ici de l'incendie du temple : ἐν πυρὶ signifierait : tandis que le temple brûlait.

vim sermonis operibus ostendimus. Nec opus est fabulis multiloquio involutis, ut vos Etlnici existimatis.

12. At ille : Et ego paratus sum omnem vestram insaniam addiscere, qua non solum nos conturbasti, verum et deos contumelia afficere non cessas. Tum Sanctus : Audi, inquit, Dei nostri virtutem, et mysteria fidei nostrae. Coepitque illi explicare Dei erga homines benignitatem, et sacrarum Scripturarum virtutem, exorsus a prima mundi conditione, usque ad Crucis dispensationem. Et perstiterunt invicem his de rebus conferentes die illa ac nocte tota, cibi omnis somnique expertes. Scriptis igitur consignatas ostendens sanctorum virorum virtutes, quamque de Deo habuere fiduciam, atque in eum quasi libertatem, evolvensque a Deo dictata volumina, in eum devenit locum, ubi Elias traditur ter ignem e caelo elicuisse [14]. Cumque plura iam ille capita audisset, hic obloqui coepit contendens : Ista omnia, inquit, mendacia sunt : res vestrae confictis fabulis constant. Utilia tibi suadeo, ut nobiscum diem festum agas, et diis sacrificia offeras. Et quae in eos perpetrasti, quia benigni sunt, eorum tibi veniam atque impunitatem, quia ignorantia adductus ea fecisti, tribuunt. At Beatus : Si dii erant, cur non a primo mane in vesperam ad se clamantes exaudiebant, ignemque largie-

14. III Reg. XVIII, 38.

αὐτοὺς ἀπὸ πρωΐ ἕως ἑσπέρας; καὶ ὁ μὲν δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἠλίας εἷς ἦν καὶ τοὺς πάντας ψευδοπροφήτας θείᾳ δυνάμει κατέσφαξεν· καὶ εὐξαμένου αὐτοῦ μὴ βρέξαι διὰ τὴν εἰδωλομανίαν τῶν ἀνθρώπων, τρία ἔτη καὶ μῆνας ἓξ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τὴν γῆν, ἕως αὐτὸς ὁ δεσπότης τὴν ἀποτομίαν τοῦ δούλου αὐτοῦ διὰ τῆς φιλανθρωπίας τῆς πρὸς τὴν χήραν ἔλυσεν καὶ εἰς ἔννοιαν αὐτὸν ἤνεγκε τοῦ λῦσαι τὸν ὅρκον αὐτοῦ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρὸς αὐτόν. ἦν γὰρ εἰπών· « Ζῇ κύριος, οὐ μὴ γένηται ὑετὸς ἐπὶ τὴν γῆν εἰ μὴ διὰ στόματός μου. » καὶ οὐ παρέβη ὁ δεσπότης θεὸς τὸν ὅρκον τοῦ δούλου αὐτοῦ, ἀλλὰ καθὼς εἶπεν ὁ προφήτης οὕτως ἐγένετο.

13. Καταγελῶν δὲ λέγει τῷ μακαρίῳ Ἀλεξάνδρῳ· Εἰ ταῦτα ἀληθῆ ἐστιν καὶ τοιοῦτός ἐστιν ὁ θεὸς ὑμῶν καὶ τῶν δούλων αὐτοῦ οὕτως συντόμως ἀκούει, εὖξαι καὶ σὺ ἵνα κατέλθῃ πῦρ ἔμπροσθεν ἡμῶν, καὶ ἐὰν κατέλθῃ, ἐρῶ ὅτι οὐκ ἔστιν θεὸς εἰ μὴ ὁ θεὸς τῶν χριστιανῶν· ἐπεὶ ψευδῆ ἐστιν ἀληθῶς τὰ γεγραμμένα παρ' ὑμῶν καὶ γάρ, ὡς λέγεις, δοῦλος εἶ ἐκείνου τοῦ θεοῦ. ὁ δὲ μακάριος [Ἀλέξαν]δρος ἀδιστάκτως πιστεύσας [εὔχεται](?) ὁ δεσπότης θεὸς ἐπινεύει τῇ [αἰ]τήσει. καὶ ὅτι γέγραπται « τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατά », λέγε[ι] πρὸς αὐτόν· Ἐπικάλεσαι σὺ τοὺς θεούς σου ὅτι πολλοί εἰσιν, ἵνα κατέλθῃ πῦρ ἔμπροσθεν ἡμῶν. ἐπεὶ ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι τὸν θεόν μου καὶ κατέρχεται πῦρ καὶ ἀναλίσκει τὰς ψιά-

4. χήρα. — 13. La restitution εὔχεται est douteuse. La place paraît trop petite et l'abréviation de αι ne se rencontre guère, dans ce manuscrit, qu'à la fin des lignes. — 15. ἐπικάλεσε].

bantur? Et quidem Dei servus Elias solus erat, omnes tamen pseudoprophetas divina virtute interfecit [15] : eoque orante ne plueret propter dementem hominum in colendis idolis vesaniam, annos tres et sex menses nullus omnino e caelo nuber decidit : donec ipse Dominus servi sui severitatem, ob humanitatem erga viduam, inflexit, atque ad benignitatem eum induxit, ut iusiurandum suum solveret, et pro hominibus ad se funderet preces. Dixerat enim [16] : *Vivit Dominus, si erit annis his ros et pluvia, nisi iuxta oris mei verba.* Neque irritum servi sui iusiurandum esse voluit Deus; verum ut dixit propheta, ita evenit.

13. Irridens autem dicit B. Alexandro : Si haec vera sunt, si talis est Deus vester, et famulos suos ita actutum exaudit, precare et tu illum, ut coram nobis ignem demittat. Id si fecerit, dicam non esse Deum ullum nisi Deum Christianorum. Sunt enim falsa quae apud vos scripta extant — : nam et tu, ut dicis, servus es Dei illius. Beatus autem Alexander firmiter credidit absque haesitatione; et Deus eius petitioni annuit. Et quia scriptum est [17], *Omnia possibilia sunt credenti,* ait illi : Invoca et tu deos tuos, quia multi sunt, ut coram nobis ignis decidat. Dein ego Deum meum precabor, et veniet

15. III Reg. XVIII, 40. — 16. III Reg. XVII, 1. — 17. Marc., IX, 22.

θους τὰς κειμένας ἔμπροσθεν ἡμῶν. ὁ δὲ Ῥάββουλος λέγει· Ἐγὼ οὐκ ἔχω ἐξουσίαν τοιαύτην. ἀλλ' εὔξαι σύ. ὁ δὲ ἅγιος ταῦτα ἀκούσας, ζέσας τῷ πνεύματι, ἠγέρθη λέγων· Εὐξώμεθα. καὶ σταθεὶς κατὰ ἀνατολὰς καὶ τὰς χεῖρας διαπετάσας οὕτως ηὔξατο ὡς κινηθῆναι καὶ αὐτὴν τὴν κτίσιν. καὶ κατῆλθεν πῦρ καὶ κατέφαγε τὰς ψιάθους τὰς πέριξ τοῦ οἴκου κειμένας καθὼς ὁ γενναῖος ἀθλητὴς εἶπεν· καὶ αὐτοὺς οὐκ ἠδίκησεν. ὁ δὲ τὸ ἀθρόον τοῦ θαύματος ἰδὼν καὶ νομίσας ὅτι καὶ αὐτὸν ἀναλίσκει τὸ πῦρ, πεσὼν τοὺς πόδας τοῦ μακαρίου ἐκράτει ἕως οὗ ὑπεχώρησε τὸ πῦρ καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ λέγων· Μέγας ὁ θεὸς τῶν χριστιανῶν. καὶ βουλομένου αὐτοῦ πᾶσι τὸ θαῦμα ἀνακηρύξαι,
* f. 162 r. ὥρκισεν αὐτὸν * [ὁ ἅ]γιος ἵνα μὴ ὁμολογήσῃ ζῶν[τ]ος αὐτοῦ τὸ μυστήριόν τινι, ὃ καὶ ἐποίησεν. μετὰ γὰρ τριάκοντα ἔτη τούτου τοῦ θαύματος γενομένου καὶ τελειωθέντος τοῦ μακαρίου, ὡμολόγησε τοῦτο ὁ Ῥάββουλος ἔμπροσθεν ἐπισκόπων καὶ μοναχῶν, καὶ ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία τοῦ νέου μαθητοῦ. καὶ ἐκ τούτου τοῦ σημείου οἱ πιστοὶ ὀφείλουσι πληροφορηθῆναι ὅτι καὶ τὸν ναὸν τοιούτῳ τρόπῳ κατέστρεψεν.

14. Ὁ δὲ Ῥάββουλος τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδὼν ἔμεινε μετὰ τοῦ μακαρίου Ἀλεξάνδρου μίαν ἑβδομάδα, μανθάνων ἀκριβέστερον τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν πεισθεὶς παρεκάλει τὸ λοιπὸν φωτισθῆναι· καὶ τοῦ ἁγίου Πάσχα φθάσαντος καὶ ἑτοίμου αὐτοῦ ὄντος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καταξιωθῆναι, ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας βλέπων πανταχόθεν αὐτοῦ τὴν δύναμιν καταλυομένην, ἐσπούδασε τὸν νέον μαθητὴν Ῥάββουλον τῆς

4. ψιάνθους]. — 6. ἀθρῶον]. — 13. πληροφορεθῆναι].

ignis, consumetque positas ante nos storeas. Rabbulus vero ait : Non habeo ego talem potestatem; verum ora tu. Sanctus ergo his auditis, fervens Spiritu, surrexit dicens : Oremus. Et stans versus Orientem, manusque extendens, sic oravit, ut ipsa moveretur creatura; venitque ignis et storeas consumpsit per domum iacentes, ut generosus noster pugil praedixerat, ipsos vero minime laesit. Rabbulus repentino hoc viso miraculo, veritus ne et ipse incendio hauriretur, magna voce exclamavit : Magnus Deus Christianorum. Volentem vero prodigium hoc late praedicare, obtestatus est adeoque iureïurando obstrinxit Sanctus, ne se vivo cuiquam id narraret quod et ille praestitit. Annis vero triginta post hoc miraculum elapsis, Sancto iam vita functo, Rabbulus illud coram episcopis et monachis narravit; et verum est testimonium novi discipuli. Atque ex eo miraculo fideles persuasum habeant oportet eadem quoque ratione exustum ab eo delubrum illud fuisse.

14. Rabbulus hoc viso miraculo, mansit cum B. Alexandro hebdomadem unam, accuratius cuncta perdiscens, quae ad sermonem pertinent veritatis. Cumque ex ipsis operibus penitius etiam illi esset persuasum, poposcit sese deinceps illuminari, et caelesti initiari baptismo, cum iam sanctum Pascha instaret. Verum inimicus veritatis cernens undique suum subverti dominatum, conatus est novum hunc discipulum aeternae vitae exsortem facere. Persuadet

αἰωνίου ζωῆς ἀποστερῆσαι, καὶ ὑποβάλλει αὐτῷ ἵνα μὴ φωτισθῇ ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἐν μαρτυρίῳ τινὶ ἀπελθών, ἐκεῖ φωτισθῆναι· ἔστι δὲ ἀπὸ τριῶν μονῶν τῆς πόλεως. καὶ παρασκευάζει ἐν αὐτῷ τῷ μαρτυρίῳ κανονικήν τινα δαιμονίζεσθαι. εἰσελθόντων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ μαρτυρίῳ, ηὗρεν ἐκείνην ἐπιληπτευομένην. ὁ δὲ Ῥάββουλος, ταύτην θεασάμενος, εὐθέως ἐπεστράφη λέγων· Οὐ γίνομαι χριστιανός· αὕτη γὰρ πάντως ὑπὸ τῶν θεῶν παιδεύεται ἐπειδὴ χριστιανὴ γέγονεν. καὶ ἐγὼ οὖν, ἐὰν γένωμαι, τὰ αὐτὰ παθεῖν ἔχω.

15. Ὁ δὲ μακάριος, τοῦτον ἀποτραπέντα ἰδών, ἐκτενῶς τὸν θεὸν παρεκάλει ἵνα τὴν ἐπίνοιαν τοῦ πονηροῦ καταργήσῃ καὶ τὸν νέον μαθητὴν ἐλεήσῃ. καὶ τριῶν ὡρῶν διελθουσῶν, μόλις ἠδυνήθη πεῖσαι αὐτόν, λέγων αὐτῷ· Τοῦ ἐχθροῦ ἐστιν ἡ ἐπίνοια· αὕτη παιδεύεται διὰ τὰ κακὰ αὐτῆς ἔργα καὶ ὅτι ἠθέτησε τὸ σχῆμα ὃ φορεῖ· καὶ ἐὰν εἰσέλθωμεν καὶ μὴ ὁμολογήσῃ ταῦτα ὁ δαίμων διὰ τοῦ στόματος αὐτῆς, μὴ ἀκούσῃς μου. καὶ ταῦτα ἀκούσας ἐπείσθη εἰσελθεῖν, προσδοκῶν ἀκοῦσαι ε. ἀληθῆ ἐστι τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου λεγόμενα. ἦν γὰρ ἀναχωρήσας τοῦ μαρτυρίου. καὶ εἰσελθόντων αὐτῶν, ηὗραν αὐτὴν παιδευομένην καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ὁμολογοῦσαν τὴν αἰτίαν δι' ἣν κατεκυριεύθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος. * ὁ δὲ Ῥάββουλος ἀκούσας τὰ αἰσχρὰ ἔργα αὐτῆς καὶ πεισθεὶς καὶ ἐκ τούτου ὅτι, * f. 162 v.
ὡς εἶπεν ὁ μακάριος, οὕτως ἐγένετο, λέγει· Ἀληθῶς αὕτη διὰ τὰ κακὰ αὐτῆς ἔργα παιδεύεται. καὶ οὕτως λοιπὸν μετὰ εἰλικρινοῦς πίστεως τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καταξιοῦται.

8. ὁρῶν]. — 15. πισθεὶς].

ergo illi, ut non in ipsa urbe baptismum suscipiat, sed in quodam Martyrum templo, tribus inde dissito stationibus, illuminationis suscipiat sacramentum : procuravit autem ut in eodem ipso templo canonica quaedam ipso tempore ab infausto corriperetur genio. Cum ergo illi templum essent ingressi, repererunt eam veluti epileptica aegritudine humi stratam. Quam cum Rabbulus vidisset, avertit se ut abiret, dicens : Non fio Christianus; haec enim omnino a diis punitur, quod Christianam sit religionem complexa. Et me quoque eadem manent.

15. Sanctus vero ut exterritum eum vidit, iamque a proposito resilientem, Deum obnixe precatur ut pessimi daemonis technas elidat, novique sui discipuli misereatur. Tribus ergo horis elapsis, vix tandem illi persuadere potuit, dicens : Haec inimici fraus est. Illa suorum criminum poenas exoluit, quodque sanctum habitum, quem gerit, inhonorarit. Et si ingredi libuerit, neque illud ex eius ore daemon ipse fateatur, non postulo deinceps verbis meis habeas fidem. His ille auditis, induci se passus est, ut templum denuo ingrederetur, probaturus num vera essent, quae Sanctus dixerat; iam enim e templo recesserat. Ingressi ergo reperiunt illam à Deo punitam, magna voce confitentem, quam ob causam daemonis tradita esset potestati. Rabbulus auditis eius pravis actibus, et cernens ita se rem habere ut Sanctus dixerat, ait : Vere illa flagitiorum suorum poenas exoluit. Ac deinde sincera fide sacrum suscipit baptisma.

16. Καὶ πάλιν δὲ πολλὰ θαυμάσια ἐποίησεν ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ. ῥωτισθέντος γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀνελθόντος ἐκ τῆς κολυμβήθρας, ηὑρέθη τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ ὅλον σταυρίων γέμον ἀπὸ ποδῶν ἕως κεφαλῆς. μᾶλλον δὲ καὶ διὰ τοῦ σημείου τούτου ἐστηρίχθη τῇ πίστει. Οἱ δὲ πολῖται βλέποντες τὸ ἀθρόον τῆς μεταβολῆς καὶ τὸ θαῦμα, ἐπίστευσαν σὺν γυναιξὶ καὶ παιδίοις εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. καὶ οὕτως θερμῶς προσῆλθον τῇ πίστει, ὡς καὶ πρὶν αὐτοὺς ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, τὴν σφραγῖδα λαβεῖν σπεύδοντας τοῦ ἁγίου βαπτίσματος.

17. Ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος, βουλόμενος μαθεῖν εἰ ἀκριβῶς ἐπίστευσαν, λέγει αὐτοῖς πᾶσι· Πρῶτον δείξατε ἐκ τῶν ἔργων εἰ ἐπιστεύσατε καὶ τότε τὴν σφραγῖδα λαμβάνετε. εἴ τις οὖν ἔχει εἴδωλα ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἐνέγκῃ εἰς μέσον. καὶ χερσὶν οἰκείαις λεπτυνεῖ αὐτά. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες ἕκα[στος] αὐτῶν ἐσπούδαζεν τίς τὸν [ζῆ]λον τοῦτον ἐνδείξηται πρῶ[τος] καὶ τὰ ἑαυτοῦ εἴδωλα λεπτυνεῖ. καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὰ μυστήρια τοῦ θεοῦ ὅτι, εἴ τις ὑποκρινόμενος τὴν πίστιν καὶ κρύψαι βουλόμενος τὰ αὐτοῦ εἴδωλα, οὐκ ἠδύνατο. ἕκαστος γὰρ αὐτῶν, πρὶν ὑπό τοῦ ἑτέρου ἐλεγχθῇ, ἐσπούδαζεν ἐξενέγκαι τὰ ἴδια. ᾔδεισαν γὰρ τὰ ἀλλήλων μυστήρια· καὶ οὕτως αὐτοὶ καὶ αἱ οἰκίαι αὐτῶν ἐκαθαρίσθησαν. καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ ἐστηρίχθησαν ἐν τῇ πίστει, καὶ ἠξιώθησαν οἱ πάντες τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ οὕτως ηὑρέθησαν ζηλωταὶ τῆς πίστεως σὺν γυναιξὶ καὶ παιδίοις, καὶ τοιούτους γενέσθαι, ὥστε δεηθῆναι τῶν κρατούντων πρὸς τοὺς ἀντιλέγοντας πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως, ἐξορίᾳ ὑποβάλλεσθαι.

1. ἀθρῶον]. — 16. οἰκεῖαι].

16. Alia plurima per eum Deus fecit miracula. Nam cum a caelesti prodiret lavacro, inventa est eius vestis undique crucibus a summo ad imum referta : quae res haud leve attulit ad eius roborandam fidem momentum. Cives vero conspecta hac repentina mutatione et miraculis, cum uxoribus et liberis Christo crediderunt; itaque prompto animo, ut prius etiam quam de rebus divinis pro more habendis sermonibus instituerentur, festinarent sigillum sacri baptismatis accipere.

17. Sanctus vero Alexander experiri volens num serio crederent edicit omnibus : Prius operibus fidem probate; ac deinde consignabimini. Si quis igitur idola domi suae habeat, ea proferat in medium, et propriis manibus confringat. Quae cum illi audissent quisque eorum contendit ut primus aemulationem illam ostenderet et idola comminueret : licebatque eo die isthic mirabilia divina contemplari. Si quis fidem mentiri, atque abdere idola voluisset, non poterat. Quisque enim priusquam ab alio accusaretur, contendebat propria sua effere : noverant enim mutua arcana. Atque ita ipsi, cum omni quisque familia, purgati sunt, et exiguo tempore in fide confirmati, omnes sacro baptismate dignati sunt; ac deinde cum uxoribus et liberis eo studio fidei propagandae exarserunt, ut principes rogaverint eos omnes qui veritati adversarentur exsilio multare.

18. Ὁ δὲ μακάριος βλέπων πάντας ἀγαλλιωμένους ἐν τῇ πίστει καὶ εὐχαριστοῦντας τῷ θεῷ, λέγει αὐτοῖς· Ἕως τοῦ νῦν γάλακτος μετείχετε. εἴ τις δὲ τῆς στερεᾶς τροφῆς θέλει μετασχεῖν καὶ βούλεται χριστιανὸς τέλειος γενέσθαι, πω*[λή]σῃ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ καὶ * f. 161 r.
[δό]τω πτωχοῖς καὶ μὴ μεριμνήσῃ εἰς τὴν αὔριον καὶ ἕξει θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς· ἀλλὰ ζητῇ κατὰ τὸ γεγραμμένον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα ἐκ περισ<σ>οῦ προστεθήσεται αὐτῷ. ταῦτα ἀκούσαντές τινες ἔχοντες κτήματα πολλά, βαρὺ αὐτοῖς κατεφάνη. ὁ δὲ μαθητὴς Ῥάββουλος λέγει· Οὔπω εἰμὶ τέλειος χριστιανός; καὶ πῶς δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; τίς γὰρ τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν μου διαθρέψει, ἐὰν ἐγὼ τοῦτο ποιήσω; τοῦτο μόνον ψεῦδος. εἰ δὲ θέλεις, πεῖσόν με διὰ τῶν ἔργων καὶ θρέψον ἐμὲ καὶ τοὺς παῖδάς μου κἂν μίαν ἡμέραν, καὶ τότε πιστεύσω σοι οἷς λέγεις. εἰ δὲ ἔνδον τῆς πόλεως τοῦτο ποιῆσαι οὐ δύνασαι, τί ἐὰν εἰς τὴν ἔρημον ἐξέλθωμεν. ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος λέγει· Λάβε τοὺς παῖδας τοὺς σοὺς καὶ ἄλλους πλείονας ὅσους βούλει καὶ ἀπάγαγε αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον ὅπου βούλει. καὶ ἐὰν μὴ φροντίσῃ ἡμῶν ὁ κύριος, μὴ ἀκούσῃς μου. ὁ δὲ Ῥάββουλος λέγει· Ἐὰν τοῦτο ποιήσῃς, ἀκολουθήσω πᾶσι τοῖς γεγραμμένοις.

19. Τότε λαβὼν τοὺς ἰδίους παῖδας καὶ ἄλλους οὓς ἠθέλησεν μάλιστα, ὡς βουλόμενος πειρᾶσαι τὸν μακάριον Ἀλέξανδρον, ἀπήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον ὅπου οὐκ ἐφάνη ποτὲ

3. πω[λή]σει]. — 5. Une seconde main a changé en ζητοι. — 6. περισοῦ].

18. Sanctus ergo cum videret omnes fide suscepta gestientes, Deoque gratias agentes, ait : Hactenus lacte estis nutriti[18]; at si quis solidi cibi esse particeps cupit, et perfectus Christianus fieri, vendat possessiones suas, et det pauperibus[19]; nec sollicitus sit de crastino[20], et habebit thesaurum in caelis. Sed quaerat, iuxta quod scriptum est, regnum caelorum et iustitiam Dei, et haec omnia affatim ei adicientur[21]. Haec gravia et dura visa sunt quibusdam, qui amplas habebant facultates. At Rabbulus discipulus dixit : Non sum ego perfectus Christianus? At qua ratione possum haec facere? Quis enim multitudinem domesticorum meorum nutriet, si id egero? Hic mera fraus est. At si vis, ipso facto id mihi persuade, et me liberosque meos vel die uno sustenta; tum demum credam quae dicis. Si id in urbe praestare haud vales, quid si in solitudinem exierimus? Respondit B. Alexander : Sume servos tuos atque alios quot volueris, et in quampiam illos deduc solitudinem; et si nostri curam non gesserit Dominus, ne mihi deinceps fidem habeas. Rabbulus ait : Id si feceris, exsequar universa quae scripta sunt.

19. Assumptis igitur servis suis, et quot voluit aliis, maxime B. Alexandrum cupiens tentare, in vastam eos solitudinem deducit, nunquam humano,

18. I Cor., III, 2. — 19. Matth., XIX, 21. — 20. Matth., VI, 34. — 21. Matth., VI, 33.

ἄνθρωπος. καὶ ὁδευσάντων αὐτῶν ὅλην τὴν ἡμέραν περὶ ὥραν ἐνδεκάτην κατέλυσαν ἀνὰ μέσον δύο ὀρέων· καὶ ὁ μὲν Ῥάββουλος τὰς ὁδοὺς περιβλεπόμενος ἐγέλα. ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος, κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ σπεύδων ἐπὶ τὰς εὐχάς, καὶ πληρωσάντων ἅμα τὸν ἑσπερινὸν ὕμνον, κατὰ τὴν πίστιν τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ τοῦ Χριστοῦ ὁ κύριος ἐποίησεν. ἐξαπέστειλεν γὰρ ὁ δεσπότης Χριστὸς τὸν ἄγγελον αὐτοῦ ἐν σχήματι χωρικοῦ ἔχοντος ζῶον πεφορτωμένον ἄρτων καθαρῶν καὶ ζεστῶν καὶ δύο χύτρας ἐψήματος ἑκατέρωθεν τοῦ ζώου κρεμαμένας ἐχούσας λάχανον καὶ φακόν. τότε ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος λέγει τῷ Ῥαββούλῳ· Ἀνάστα, δέξαι, καὶ γενοῦ πιστὸς καὶ μὴ ἄπιστος. ὁ δὲ ἔμενεν ἐπὶ ὥραν πολλὴν ἐννεῶς θαυμάζων ἐν ἑαυτῷ καὶ λέγων· Πόθεν ἐν ἐρήμῳ τόπῳ τοῦτο φανῆναι, ἢ χωρικῷ ἀνθρώπῳ τοσούτους ἔχειν καὶ τοιούτους ἄρτους; καὶ ἡμεῖς μὲν ὅλην τὴν ἡμέραν ὁδοιπορήσαντες μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον· πάντως οὖν καὶ οὗτος ὁμοίως τὴν νύκτα ἐξῆλθεν καὶ διὰ τοῦτο εἰς
* f. 164 v. αὐτὴν τὴν ὥ*ραν ἔφθασεν. ἀνάγκη δὲ καὶ σήμερον οἱ ἄρτοι οὐκ ἐγένοντο· καὶ πῶς ζεστοί εἰσιν; καὶ ταῦτα πάντα λογιζόμενος, ἐθαύμαζε τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. λέγει δὲ τῷ ἐλθόντι· Πόθεν ἔρχῃ καὶ τίς σε ἀπέστειλεν ἐνταῦθα; ὁ δὲ ἄγγελος τοῦ θεοῦ λέγει· Ὁ δεσπότης μου ἀπέστειλέν με. καὶ δεξάμενοι, ἀπέστειλαν τὸν δῆθεν χωρικόν. καὶ μικρὸν διάστημα ἀπελθὼν ἀπ' αὐτῶν, ἀφανὴς ἐγένετο εὐθέως. οἱ δὲ μεταλαβόντες μετὰ εὐχαριστίας τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου Ἰησοῦ πεμφθέντα, ἔμειναν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τὴν νύκτα καὶ διανυκτερεύσαντες, ἦλθον εἰς τὴν πόλιν.

2. περιβλεπώμενος]. — 3. εἰωθὼς. — 5. χωρικοῦ. — 6. ἐψέματος]. — 8. ἐννεὼς. — 9. χωρικῷ].

ut videbatur, calcatam vestigio. Cumque die toto iter egissent, sub horam undecimam substiterunt in medio duorum montium. Et Rabbulus quidem vias circumspiciens ridebat. B. Alexander autem iuxta consuetudinem statim precationi se dedit. Cumque simul vespertinum hymnum complessent, fiduciae magnanimi athletae sui respondit piissimum Numen. Misit enim angelum rustici specie, iumentum agentem mundis et calidis onustum panibus, et duabus ollis obsoniorum utrimque dependentibus, in quibus olera erant et lentes. Tunc B. Alexander Rabbulo dicit : Surge, accipe, et noli incredulus esse. Is vero longo tempore attonitus haesit, ita secum ratiocinans : Unde in loco deserto rusticus homo tot et tales habuit panes? Et nos quidem toto die incedentes vix in hunc pervenimus locum. Omnino igitur ipsum oportet noctu domo discessisse, ut huc tandem hoc tempore perveniret : necesse proinde est ut hodie panes illi cocti non sint : Unde ergo calidi sunt? Atque haec animo volvens, admirabatur Christi virtutem. Dicit autem ei qui advenerat : Unde venis? Aut quis te huc misit? Angelus vero : Meus me Dominus misit. Sumptis ergo cibis illum qui rusticus videbatur dimiserunt : Qui ad exiguum spatium progressus, subito videri desiit. Suscipientes cum gratiarum actione quae iis a Domino Iesu missa erant, manserunt isthic ea nocte. Postridie in urbem reversi sunt.

20. Ὁ δὲ Ῥάββουλος καὶ ἐκ τούτου τοῦ σημείου στηριχθεὶς ἐν τῇ πίστει, θέλων ἀπερίσπαστος εἶναι ἐν τῇ κατὰ θεὸν μελέτῃ, τὰ τῆς βουλῆς κτήματα δίδωσι τῇ βουλῇ καὶ τὰ τῆς γυναικὸς δίδωσι τῇ γυναικὶ καὶ ταῖς θυγατράσι καὶ θεραπαινίδαις. συνεφώνησεν δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῇ βουλῇ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀσκητήριον συστησαμένη, ἔμεινεν σὺν ταῖς θυγατράσιν καὶ θεραπαινίδαις δουλεύουσα τῷ κυρίῳ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ. αὐτὸς δὲ τοὺς παῖδας ἠλευθέρωσε, δεδωκὼς αὐτοῖς ἱκανὰ λόγῳ παραμυθίας· καὶ τὰ κτήματα καὶ τὴν ἐσθῆτα διαπωλήσας, δέδωκε τοῖς πτωχοῖς, καὶ τὴν ἔρημον [κα]ταλαβὼν οὕτως προσῆλθεν [ἀ]πότομος τῇ ἀσκήσει ὡς μὴ λογίζεσθαι αὐτὸν σῶμα ἀνθρώπινον περικεῖσθαι, ἐν νηστείαις καὶ ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς ἐγκαρτερῶν καὶ ἀδιαλείπτως ἀπολογούμενος τῷ κυρίῳ καὶ πενθῶν ὑπὲρ τῆς πλάνης τῆς προτέρας.

21. Ὁ δὲ εὔσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος θεός, ὁ μόνος ἀμνησίκακος, ὁ εἰπών· « Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω » ἐπλήρωσεν τὴν ἐπαγγελίαν αὐτοῦ εἰς αὐτὸν καὶ οὐκ ἀπέκρυψεν ἐπὶ πολὺ τὸν ἀγαθὸν δοῦλον αὐτοῦ, ἀλλὰ φωστῆρα τῷ κόσμῳ ἀνέδειξεν. τοῦ γὰρ ἐπισκόπου Αἰδέσσης κοιμηθέντος καὶ πάσης τῆς πόλεως καὶ τῆς περιοίκου ζητούσης αὐτὸν εἰς ποιμένα, ψήφῳ πολλῶν προχειρίζεται ἡγούμενος τοῦ λαοῦ. ἔστι δὲ ἡ Αἴδεσσα μητρόπολις τῆς Μεσοποταμίας.

22. Ἀξιωθεὶς δὲ τῆς ἐπισκοπῆς, λιμὴν θεογνωσίας ἐγένετο, οὐ μόνον Συρίας καὶ Ἀρμε-

3 et 5. Le datif θεραπαινίδες]. On trouve déjà chez Malalas (223,19) la forme ταῖς πλάκαις (cf. Januaris, *Greek Grammar*, § 332); l'existence de θεράπαινα a pu hâter ici l'assimilation. — 6. αἰσθῆτα]. — 14. Αἰδέσης]. Pour Édesse de Macédoine du moins, la forme Αἴδεσσα paraît avoir été admise. Cf. Pape, *Wörterbuch d. griech. Eigennamen.*

20. Rabbulus autem hoc miraculo in fide confirmatus, volens absque ulla distractione divinae vacare contemplationi, quae Senatui erant, ei resignat; uxori, quae eius erant restituit, et filiabus atque ancillis. Acquievit vero uxor viri sui consilio, constructoque monasterio in eo cum filiabus et ancillis Deo toto corde servivit. At Rabbulus servos manu misit, quae rationi consentanea essent subsidia iis largitus; possessiones vero ac vestes divendens, pretium in pauperes erogavit. Atque in eremum secedens eo assidua exercitatione processit, ut non videretur humano amplius corpore circumvestitus, in ieiuniis, vigiliis, precibus perseverans, Domino indesinenter confitens et dolens de praeterita ignorantia.

21. At benignus et misericors Deus, qui solus mala non recordatur, qui dixit [22] : *Glorificantes me glorificabo,* id quoque promissum erga eum complevit, neque diu bonum suum servum abscondit, sed velut luminare mundo ostendit. Nam cum decessisset episcopus Edessenus, universa civitas ac circumiecta regio eum pastorem poposcit. Plurimorum igitur suffragiis deligitur populi princeps. Est autem Edessa metropolis Mesopotamiae.

22. Ordinatus episcopus, portus quidam divinae cognitionis factus est,

22. I Reg., II, 30.

νίας καὶ Περσίδος ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς οἰκουμένης. συνέστησεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει ὁ κύριος ἐξ ἀρχῆς συριακῆς γλώσσης παιδευτήρια. [ἄγουν τῶν πλησίον πόλεων] ἡγούμενοι γὰρ καὶ
f. 1 65 r. δυνατοὶ ἐν τῷ βίῳ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἐν αὐτῇ ἀποστέλλουσι παιδεύεσθαι· ὁ οὖν ἐπίσκοπος Ῥάββουλος ἐλθὼν εἰς τὴν ἀρχὴν ἔσπευδε, συνεργοῦντος τοῦ ἁγίου πνεύματος, πάντας ἑνῶσαι εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν πίστιν, ἀεὶ ἀγωνιζόμενος ἀκόλουθα τῷ διδασκάλῳ πράττειν. καὶ ἀληθῶς ἐπὶ τούτου ἔστιν εἰπεῖν· « Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. » διηγήσομαι δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ὅπερ διεπράξατο ὁ μακάριος οὗτος, ὠφελήσει γὰρ τοὺς προσέχοντας. τῶν γὰρ χηρῶν καὶ ὀρφανῶν οὐκ ἔλαττον πατρὸς ἐγένετο· τοὺς δὲ ξένους παῖδας τῶν Ἑλλήνων προσκαλούμενος ἀπὸ τῶν παιδευτηρίων δεύτερον τοῦ μηνὸς καὶ συνάγων πρὸς ἑαυτόν, ἐδίδασκεν αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ ἁγίου πνεύματος λαμβάνοντες, οὕτως τὰ μέγιστα ὠφεληθέντες, εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ᾤχοντο· καὶ τοῦ χρόνου προβαίνοντος, εἰς ἀγαθὸν ἔθος ἐλθόντες, καὶ αὐτοὶ τοῖς τέκνοις αὐτῶν μέχρι τοῦ νῦν διαδιδόασιν· οὕτως ἡ χάρις τοῦ θεοῦ καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις ἐξέλαμψεν. καὶ τοῦτο ἐποίει οὐκ ἐπὶ δύο καὶ τρία ἔτη ἀλλ' ἐπὶ τριάκοντα. καὶ τὰ μὲν κατορθώματα τούτου καὶ τὰς ἀρετὰς διὰ τῶν ἀγώνων τοῦ διδασκάλου δείξωμεν· οὐκ ἔλαττον γὰρ τούτου ἠγωνίσατο. καὶ μετὰ ἀληθείας λέγω· τοιαῦτα ἦν τὰ ἔργα αὐτοῦ ὡς τῇ τάξει τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου ἐξισοῦσθαι. καὶ ὁ μὲν νέος μαθητὴς ἐν τούτοις.

2. ἄγουν τῶν πλησίον πόλεων est sans doute une glose suggérée par le mot ἡγούμενοι dont le sens reste vague. Tout ce passage paraît assez altéré : cf. l. 1 ὁ κύριος ἐξ ἀρχῆς κτλ. — 7. ὀφελήσει.

non solum Syriae, Armeniae, Persidi, sed et toti prope orbi terrarum. Erectae in ea urbe sunt iam olim divino nutu linguae Syriacae scholae. Nam viri principes (scilicet vicinarum civitatum) atque alii locupletes liberos suos eo institutionis gratia ablegant. Sacrum igitur principatum adeptus Rabbulus studuit, cooperante Spiritu sancto, omnes in veram et stabilem fidem adunare, et scilicet quae magister suus, sedulo actitare. Et vere de eo licet illud pronuntiare[23] : *Sufficit discipulo ut sit sicut magister eius.* Exponam vero et aliud Beati huius benefactum, proderit enim legentibus. Viduarum et pupillorum non minus quam pater erat. Exteros Gentilium filios bis in mensem e schola ad se evocabat, eosque verbum veritatis docebat. At suscepto Sancti Spiritus signaculo, eoque pacto maximum consecuti emolumentum, in patriam revertebantur et successu temporis bonis assueti moribus, eosdem liberis suis in hoc usque tempus inserunt. Ita in illis quoque partibus Christi gratia effulsit. Id vero egit non duobus aut tribus, sed totis triginta annis. Et haec illius praeclara facinora ac virtutes propter magistri eius certamina retulimus : nec enim illo minus laboravit. Et vere illud possum asserere eiusmodi fuisse eius acta ut Elisaei prophetae conditionem exaequare videatur[24]. Et haec quidem novus ille discipulus.

23. Matth., x, 25. — 24. IV Reg., II, 9.

23. Ὁ δὲ πατὴρ τῶν λογικῶν προβάτων Ἀλέξανδρος τοῦτον γενναίως ἀποταξάμενον ἰδών, καὶ γνοὺς ὡς δυνατός ἐστιν καὶ ἑτέρους χειραγωγῆσαι πρὸς τὸν θεὸν καὶ πάντας λοιπὸν τοὺς κατὰ καιρὸν τῇ πίστει ἀκολουθοῦντας, ἠγαλλιᾶτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, πληροφορηθεὶς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς ὅτι τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατὰ καὶ ὅτι ἕτοιμός ἐστιν ὁ δεσπότης θεὸς διδόναι τοῖς τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ αἰτοῦσι. καὶ λοιπὸν ἐσκέπτετο πάλιν τί ἂν αἰτήσηται παρὰ τοῦ εὐσπλάγχνου Χριστοῦ. οἱ δὲ δῆμοι πᾶσαν μηχανὴν ἐκίνουν τοῦ ἔχειν αὐτὸν μεθ' ἑαυτῶν διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην ἣν εἶχον πρὸς αὐτὸν ὥστε καὶ ποιμένα αὐτὸν ζητεῖν. αὐτὸς δὲ τοῦτο γνούς, ἐβούλετο τῆς πόλεως ἐξελθεῖν λάθρᾳ· καὶ ταῦτα νοήσαντες, οἱ δῆμοι τῆς πόλεως, ἵνα τὸν ἀληθῶς πατέρα μὴ ἀπολέσωσι, φύλακας παρεκατέστησαν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἦσαν τηροῦντες αὐτὸν νυκτὸς καὶ ἡμέρας. ὁ δὲ μακάριος, μὴ δυνάμενος παρρησίᾳ ἐξελθεῖν, νυκτὸς χαλᾶται διὰ τοῦ τείχους ἐν σπυρίδι διὰ τῶν μαθητῶν, καθὼς ὁ μακάριος Παῦλος, καὶ οὕτως ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθε. * f. 165 v.

III

24. Καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἔρημον δύο ἡμερῶν ὁδόν, εὗρεν τόπον λῃστρικόν, ἐν ᾧ ἦν τις ἀρχιλῃστὴς ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν λοιμοὺς ἄνδρας τριάκοντα, οὓς οὐκ ἐξέφυγεν πόλις ἢ χώρα ἦν

23. At pater ratione praediti gregis Alexander, eum ita praeclare affectum intuens, et intelligens posse eum aliis ad Christum viam commonstrare, reliquos vero pro temporis opportunitate fidei obedire, animo exsultabat, ipsa re expertus, omnia possibilia esse credenti [25] et paratum esse Deum optima largiri eum rogantibus. Ceterum perpendebat quid nunc Christum misericordem oraret. Populus vero omnem movebat lapidem ut eum secum retineret propter immensam qua eum omnes complectebantur caritatem, ut eum quoque pastorem sibi deposcerent. Quod cum ille didicisset, meditabatur clam urbe excedere. Cives autem perspecto eius consilio, ut ne, quem vere patrem agnoverant, eo privarentur, custodes ad portas urbis statuerunt, qui diu noctuque ne ipse profugeret caverent. Cum ergo praereptam sibi egrediendi facultatem videret, nocte in sporta demissus e muro est a discipulis, uti Beatus olim Paulus [26], atque ita urbe excessit.

III

24. In solitudinem bidui itinere progressus incidit in latronum latibula, in quibus dux latronum morabatur, qui triginta sub se habebat viros sceleratos,

25. Marc., IX, 22. — 26. II Cor., XI, 33.

οὐκ ἐμίαναν ἐν τοῖς ἀθεμίτοις ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν. Ταῦτα παρὰ πολλῶν ἀκούσας ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος, παρεκάλει τὸν θεὸν αἰτῶν τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐκείνων ἀνθρώπων ὅπως προσενέγκῃ αὐτὰς αὐτῷ. καὶ εἰδὼς ὁ θεὸς τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τὴν ἀγαθήν, παρέσχεν αὐτῷ τὸ αἴτημα αὐτοῦ· συντυχὼν γὰρ τῷ αὐτῷ ἀρχιλῃστῇ ἐγνώρισεν αὐτῷ τὸν λόγον τῆς πίστεως καὶ κατανυγεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ μακαρίου καὶ εἰλικρινῶς πιστεύσας, ἐδέξατο τὴν χάριν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. μετὰ δὲ τὸ καταξιωθῆναι τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καὶ ἀνελθεῖν ἀπὸ τῆς κολυμβήθρας τῆς ἁγίας, λέγει αὐτῷ ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος· Ἠτήσω τι προσερχόμενος τῇ ἁγίᾳ κολυμβήθρᾳ; λέγει αὐτῷ· Ναί. πάλιν οὖν ἔφη· Τί ἠτήσω; ὁ δὲ πρὸς αὐτόν· [Ἠτησά]μην ἵνα παραλάβῃ ὁ κύριος [τὴν ψυ]χήν μου ταχέως. καὶ ἐπιζήσ[ας] μίαν ἑβδομάδα καὶ μετανοῶν ἐφ' οἷς ἔδρασε τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ παρέλαβεν αὐτὸν ὁ κύριος.

25. Οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ὄντες τριάκοντα, τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα θεασάμενοι, προσῆλθον καὶ αὐτοὶ τῷ μακαρίῳ Ἀλεξάνδρῳ παρακαλοῦντες καὶ αὐτοὶ ἀξιωθῆναι τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ· καὶ πιστεύσαντες εἰλικρινῶς εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἔτυχον καὶ αὐτοὶ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· καὶ οὕτως θερμῶς προσῆλθον τῇ πίστει, ὡς τὸν λῃστρικὸν ἐκεῖνον οἶκον ποιήσαντας μοναστήριον, μένειν ἐν αὐτῷ δουλεύοντας τῷ κυρίῳ ἐν ὅλῃ καρδίᾳ αὐτῶν, ὡς ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ εὑρεθῆναι αὐτοὺς τιμίους παρὰ τῷ θεῷ· ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος θεασάμενος αὐτοὺς δυνατοὺς ὄντας ἐν τῇ πίστει ὡς δύνασθαι καὶ ἑτέρους οἰκοδομεῖν,

1. ἀθεμήτοις.

quos nec urbs ulla nec regio effugit, quin eorum nefariis flagitiis faedaretur. Haec cum a multis audivisset Alexander, precatus est Deum, obsecrans sibi improborum illorum animas daret, quas ipse vicissim offerret. Videns Deus optimum eius propositum, annuit postulatis. Nam cum in ducem latronum incidisset, ei fidei mysteria exposuit. Qui eius verbis compunctus, ac sincere credens, gratiam sancti baptismatis suscepit. Cum vero divino eo munere esset dignatus, et primum a sacro lavacro egressus, dicit ei B. Alexander : Petiisti quidpiam cum ad sacrum lavacrum accederes? Omnino, inquit ille. Quid vero petiisti? ait Alexander. Ut, inquit, Deus brevi animam meam suscipiat. Cumque hebdomade una supervixisset, et praeteritorum scelerum vehementer eum poeniteret, octavo die ad Deum migravit.

25. Qui ei adhaerebant viri triginta insolitum hoc prodigium contemplati, et ipsi ad S. Alexandrum accedunt, flagitantes ut et ipsos dono Christi dignaretur : et sincero animo Dominum nostrum Christum confessi, baptismo quoque abluti sunt. Tanto vero tamque inflammato studio fidem complexi sunt, ut illam latrocinii domum in monasterium converterint, atque ibi ea animi contentione virtutem coluerint, ut brevi coram Deo pretiosi inventi sint. B. Alexander, ut eos vidit sufficienter iam in fide perfectos, qui et alios possent instruere, praesidem eis constituit, leges praescripsit, amplius eorum

καταστήσας αὐτοῖς ἡγούμενον καὶ στηρίξας ἐπιπλεῖον ἐν τῇ πίστει, συνταξάμενος αὐτοῖς καὶ ἐπευξάμενος, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ χαίρων.

26. Καὶ ὁδεύσας δύο ἡμέρας, φθάνει εἰς τὸν ποταμὸν Εὐφράτην καὶ διεπέρασε, πνευματικὸς Ἰακώβ. καὶ εὑρὼν πεπηγότα ⁺ [ἐν γῇ] πίθον, τὰς ἡμέρας μὲν [ἐν τοῖ]ς ὄρεσι τὰς * f. 166 r.
εὐχὰς ἐξετέλει, τὰς δὲ νύκτας ἐν αὐτῷ τῷ πίθῳ ἔμενεν. ἐκεῖνος ῥάβδον ἔχων ἐπέρασεν, εὐξάμενος ἄρτον φαγεῖν καὶ ἱμάτιον περιβαλέσθαι καὶ ἐποίησεν ἐκεῖ εἴκοσι ἔτη. ταὐτὸν ἐνθυμούμενος ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος παρεκάλει τὸν θεὸν ὥστε παράσχειν αὐτῷ δεύτερον Ἰακὼβ ἀναφανῆναι. ὁ δὲ φιλάνθρωπος θεὸς παρέσχεν αὐτῷ ὅπερ ᾐτήσατο παρ' αὐτοῦ· καὶ συγκρίνας τὰ παράλληλα, ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· Ἐκεῖνος ποιμὴν τῶν ἀλόγων προβάτων ἐγένετο· κἀγὼ σπεύδω γενέσθαι τῶν λογικῶν προβάτων. Ἐκεῖνος κατὰ ἕβδομον ἔτος παρὰ τοῦ <Λαβὰν> λαμβάνειν νομίμως ἀπῄτει τὸν μισθόν· κἀγὼ κατὰ ἕβδομον ἔτος τὴν χάριν παρὰ τοῦ δεσπότου μου ἐπισπάσομαι. ἐκεῖνος ἐν εἴκοσι ἔτεσι τῷ ἀνθρώπῳ δουλεύσας τέσσαρας γυναῖκας ἑαυτῷ περιεποιήσατο καὶ συναγωγῶν πατὴρ ἐγένετο· κἀγὼ ἐν εἴκοσι ἔτεσι τῷ δεσπότῃ μου δουλεύων τέσσαρας χοροὺς ἑτερογλώσσους προσοικείωσα αὐτῷ. ἐκεῖνος τὸν ἀδελφὸν φοβούμενος διὰ ὀκτὼ παρεμβολῶν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἐξιλεώσατο· κἀγὼ μετὰ ὀκτὼ

6. ταὐτόν] cf. Théophyl. Simoc. (De Boor), p. 110, l. 20, ταὐτός *vulg.* Mais peut-être faut-il ταῦτα ἐνθυμούμενος comme plus bas, p. 38, l. 3; cf. l'accent. — 11. παρὰ τοῦ λαμβάνειν] J'ajoute Λαβὰν dont la disparition s'explique grâce à λαμβάνειν qui suit. — 13. ἐθνῶν] ajouté de seconde main après συναγωγῶν.

animos confirmavit, et bene precatus iter antea susceptum prosecutus est, gaudio exsultans.

26. Bidui itinere ad Euphratem pervenit, eumque traiecit spiritualis Iacob. Hic cum fixum dolium reperisset, interdiu quidem preces in montibus peragebat, nocte autem in eo dolio morabatur. Ille virgam gestans idem flumen transmisit, orans panem quo vesceretur, quaque operiretur vestem sibi tribui[27], atque isthic viginti annis habitavit. Quae cum memoria repeteret B. Alexander, Deum obtestatus est, ut sese alterum veluti Iacob efficeret. Annuit benignissimus Deus. Ergo suam illiusque sortem conferens, ita cum animo suo loquebatur : Ille pastor erat ratione carentium ovium, ego rationalium fieri cupio : ille post septimum annum a Laban legitimam mercedem accipere poposcit[28]; ego post annos septem a Domino meo gratiam consequar : ille viginti per annos homini servivit, quatuor sibi uxores comparavit, ex iisque prolem suscepit; ego annis viginti Domino meo serviens, quatuor diversarum linguarum choros illi congregavi : ille fratrem metuens, octo gregibus ordinatis eique obviam missis, vitam servavit[29]; ego per octo choros Deo hymnos concinentium, salutem suscipio : ille duodecim filios carnales habuit; ego duo-

27. Gen., XXVIII, 20. — 28. Gen., XXIX, 21. — 29. Gen., XXXII, 14-20.

χορῶν ὑμνούντων τὸν θεὸν τὴν σωτηρίαν μου προσδέχομαι. ἐκεῖνος δώδεκα υἱοὺς ἔσχεν σαρκικούς· κἀγὼ ἔχω δώδεκα ἀναγνώσεις ἐκ τῶν θείων γραφῶν.

27. Ταῦτα ἐνθυμούμενος διάγων ἐν τῷ πίθῳ κατὰ μέρος ἐν εἴκοσι ἔτεσι, συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ἄνδρες τετρακόσιοι σπεύδοντες διὰ τῆς καλῆς αὐτοῦ καὶ ἀμέμπτου πολιτείας καὶ αὐτοὶ προσοικειωθῆναι τῷ Χριστῷ, πεπεισμένοι δι' αὐτοῦ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καταξιοῦσθαι. ἦσαν δὲ οἱ πάντες γλῶσσαι τέσσαρες· Ῥωμαῖοι, Ἕλληνες, Σύροι, Αἰγύπτιοι· τούτους χωρίζει εἰς ὀκτὼ χοροὺς ᾄδοντας καὶ ψάλλοντας προθύμως καὶ συνετῶς τῷ θεῷ, καταστήσας καὶ τὸ μοναστήριον. τὸν δὲ τύπον καὶ τὴν ἀκολουθίαν εἰς δέκα καὶ δύο διεκόσμησε κατὰ τὴν προσευχὴν αὐτοῦ ἣν προσεύξατο ὢν ἐν τῷ πίθῳ. ἔξεστι δὲ καὶ ἐν τούτῳ θαυμάσαι τὴν πίστιν τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ, ὅτι τοσούτων ἀδελφῶν πρόνοιαν ποιούμενος, οὐδενὸς τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τὰς χρείας ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἅγιον εὐαγγέλιον τὸ τῆς ἡμέρας μόνον καὶ πᾶν τὸ περισσεῦον τοῖς πτωχοῖς διεδίδοτο. ἦσαν δὲ καὶ μονο-
* f. 166 v. χίτωνες, καὶ ἐν τούτοις πᾶσιν, ηὐφραίνοντο ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦ θεοῦ, τρεφόμενοι * τῇ τῶν μελλόντων ἐλπίδι.

28. Προσεῖχεν δὲ ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἀλέξανδρος ἀκριβῶς τοῖς γεγραμμένοις ἐν ταῖς θεοπνεύστοις γραφαῖς καὶ ἐφιλονείκει ὅπως μὴ ἐκ τῶν ἐντολῶν τοῦ θεοῦ μία κεραία παρέλθῃ αὐτόν, ἀλλὰ πάντων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῶν ἀναγεγραμμένων μιμητὴς γένηται. καὶ πρῶτον μὲν ἐν τῷ κανόνι τῆς πνευματικῆς διαγωγῆς τὸν τύπον τῶν ἀποστόλων λαμβάνει

decim ex divinis Scripturis lectiones. Haec meditabatur, per intervalla in illo ante scripto dolio degens.

27. Convenerunt autem ad eum viginti annorum spatio viri quadringenti, contendentes praeclara et inculpata eius institutione in familiam Christi adscisci, inducti ab eo ut dignos sese praestarent regno caelorum. Erant hi quatuor linguis distincti, videlicet Latini, Graeci, Syri, Aegypti. Hos in octo choros partitur, ut alacriter et sapienter canerent et psallerent Deo laudes, constructo ordinatoque monasterio. Ritum vero et officia duodenis ordinibus descripsit, iuxta eam precationem quam auspicatus erat in dolio. Licet vero etiam in hoc fidem admirari generosi athletae, quod cum tot fratrum curam gereret, nulla omnino earum rerum quae ad quotidianos usus accommodatae sunt, sollicitudine angebatur, sed iuxta Evangelium [30] solum quae in diem necessaria erant procurabat : quod supererat, id omne pauperibus largiebatur. Habebant vero cuncti singulas tunicas, atque in his omnibus singularem percipiebant ex divinis sermonibus voluptatem, et futurorum spe nutriebantur.

28. Attendebat autem servus Dei Alexander iis quae in traditis divinitus voluminibus descripta sunt, ita accurate et sedulo, ut ne unus quidem eum apex praeteriret, sed fieret omnium magnorum virorum, quorum tradita litteris gesta, imitator. Et primum in regula sanctae institutionis, ritum

30. Matth., VI, 34.

καὶ ἐπετέλει τρίτην, ἕκτην, ἐννάτην, καὶ ἅπαξ τὴν νύκτα. πάλιν οὖν ἐφρόντιζεν τί αἰτήσεται παρὰ τοῦ θεοῦ· καὶ ὁρᾷ ὅτι ὁ δεσπότης θεὸς παντοχοῦ τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν ἀνακηρύττει καθὼς λέγει· « Ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε. » καὶ ἐσπούδαζεν καὶ τοῦτο κατορθῶσαι ὅπερ καὶ ἐποίησεν καὶ ἐπετέλει τὰς εὐχὰς ἑπτάκις τῆς ἡμέρας καὶ ἑπτάκις τῆς νυκτός.

29. Ἑπταετῆ δὲ χρόνον ποιήσας ἐν τούτοις, ἐπεζήτει πάλιν τί ἕτερον αἰτήσεται. καὶ εὑρίσκει τὸν προφήτην λέγοντα· « Καὶ ἐν τῷ νόμῳ κυρίου μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός. » καὶ ἐνεθυμεῖτο καθ' ἑαυτὸν λέγων· Καὶ πῶς δυνατὸν τοῦτο γενέσθαι; καὶ πάλιν ἐλογίζετο καὶ ἔλεγεν· Πάντως, εἰ μὴ ἦν δυνατόν, οὐκ ἂν τὸ ἅγιον πνεῦμα διὰ τοῦ προφήτου ἐκέλευσεν ἡμῖν. καὶ βουλόμενος τοῦτο αἰτῆσαι οὐκ ἐτόλμα, ἐννοῶν ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι τὸ αἴτημα· ἐγίνωσκε δὲ πάλιν ὅτι ὁ Χριστὸς καθ' ἑκάστην προτρέπεται ἡμᾶς λέγων· « αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν » καὶ « ὅτι πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται. » καὶ πάλιν· « τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατά. » ἐννοῶν δὲ ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· Εἰ ὁ δεσπότης ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπος θεὸς προτρέπεται ἡμᾶς αἰτεῖν παρ' αὐτοῦ πάντα τὰ ἀγαθά, τί ἡμεῖς διὰ τὴν ἀργίαν ἡμῶν ῥαθυμῶμεν ζητεῖν; καὶ ἐποίησεν τρία ἔτη, νηστείαις καὶ εὐχαῖς σχολάζων καὶ παρακαλῶν τὸν θεὸν νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἵνα καὶ τοῦτο ἐπιτελεσθῇ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὸ εἶναι ἔργον τῶν οὐρανίων δυνάμεων. ὁ δὲ εὔσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος θεός, εἰδὼς τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ δούλου τὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν καὶ

7. ἐνεθυμεῖτω].

Apostolicum suscipit, statuitque Tertiam, Sextam[31], Nonam[32], et simul Nocturnum. Deinde vero expendit, quid Deum rogaturus esset, et reperit ubique septimum numerum praedicari, quemadmodum dicitur, *Septies in die laudem dixi tibi*[33]; et illud statuit exsequi : quod et perfecit, septies interdiu, ac noctu septies concipiens preces.

29. Septennio hunc secutus tenorem, inquisivit iterum quid aliud rogaturus esset; et reperit dictum a Propheta : *Et in lege Domini meditabitur die ac nocte*[34]. Quaerebat ergo secum, qui fieri id posset atque ita ratiocinabatur : Equidem si id fieri non posset, sanctus Spiritus per Prophetam id minime nobis praescripsisset. Et volens rem tantam petere a Deo, non audebat, ratus esse eam humanis altiorem viribus. Tunc illius subit animo, Christum quotidie nos ita hortari : *Petite, et dabitur vobis; pulsate, et aperietur*[35] et : *Omnis qui petit accipit; et pulsanti aperietur*[36], et rursus : *Omnia possibilia sunt credenti*[37]. Haec secum animo revolvens, ait : Si Dominus noster, ut est benignissimus, hortatur nos ut a se bona omnia postulemus; quid nos propter inertiam nostram negligimus petere : Et triennio integro perseveravit, ieiuniis et orationibus vacans, et obsecrans Deum die ac nocte, ut quod caelestium virtutum est opus, ab ipso perfici posset in terra. At benignus et misericors Deus cernens boni servi sui caritatem, et desiderium, ac studium inflammatum, hoc quoque illi concessit, clare illi apparens, et dicens : Statue petitionem tuam, et stabi-

31. Acta, x, 9. — 32. Acta, iii, 1. — 33. Psal. cxviii, 164. — 34. Psal. i, 2. — 35. Matth., vii, 7. — 36. Matth., vii, 8. — 37. Marc., ix, 22.

τὸν ζῆλον τὸν διάπυρον, παρέσχεν αὐτῷ καὶ τοῦτο ἀποκαλυφθεὶς αὐτῷ φανερῶς καὶ
* f. 167 r. εἰπών· Στῆσον τὸ αἴτημά σου καὶ σταθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς ἕως τῆς συν*τελείας τοῦ αἰῶνος κατὰ τὸν λόγον σου. καὶ τοῦτο αὐτὸς ἡμῖν ὡμολόγησεν ὡς ἐκ προσώπου ἑτέρου, καθὼς ἐποίησεν ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος, πρόσωπον ἑτέρου ἀναλαβὼν καὶ διηγησάμενος τὴν ὀπτασίαν, οὕτως καὶ ὁ μαθητὴς τοῦ ἀποστόλου Ἀλέξανδρος ἐποίησεν.

30. Τοῦ οὖν μυστηρίου τούτου ἀποκαλυφθέντος αὐτῷ, ἐζήτει κανόνα τὸν δυνάμενον τὸ ἔργον τοῦτο τελειῶσαι· καὶ ἰδὼν τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν διηπόρει. πᾶσαν γὰρ τὴν παλαιὰν καὶ καινὴν γραφὴν ἐξερευνήσας καὶ πάντας τοὺς κατὰ καιρὸν γεναμένους μεγάλους ἄνδρας ἀναθεωρήσας, οὐχ ηὗρισκε τοῦτο τὸ παράδοξόν τινα κατορθώσαντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα αὐτὸν μιμησάμενος πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τὴν ἀγαθὴν εἰς σωτηρίαν πολλῶν ψυχῶν. λαμβάνει οὖν διδάσκαλον τὸν ποιητὴν τῶν ὅλων καὶ καθὼς αὐτὸς τὰς ὁροθεσίας ἐν τῇ κτίσει διετυπώσατο, οὕτως καὶ αὐτὸς τὸν βίον ἐσχεδίασεν εἰπών· Ὁ Χριστός μου εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ἐν τῇ κτίσει ἀνέδειξεν, καὶ ἡμεῖς οὖν διὰ εἰκοσιτεσσάρων ὑπηρεσιῶν τὸν δρόμον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς διατελέσωμεν, ὑμνοῦντες τὸν θεόν. ὁ σωτὴρ ἡμῶν παρακελεύεται ἀφιέναι τοῖς συνδούλοις ἡμῶν τὰς εἰς ἀλλήλους ἁμαρτίας ἑβδομηκοντάκις ἑπτά· καὶ ἡμεῖς οὖν ὑπὲρ τούτων, ἑβδομήκοντα ἑπτὰ γονυκλισίας ποιοῦντες, τὰς δεήσεις ἀναπέμψωμεν τῷ ἀγαθῷ θεῷ. ὁ δεσπότης μου τὴν

14. ὑπηρετῶν] cf. 41,4. — 14. διατελέσομεν cf. l. 17 et 41,2. — 17. γονυκλησίας].

lietur in terra, usque ad consummationem seculi, iuxta verbum tuum. Et hoc ipse nobis veluti ex alterius persona confessus est. Nam quemadmodum olim beatus apostolus Paulus[38], alterius assumpta persona revelationem sibi factam enarravit, ita et apostoli imitator Alexander.

30. Cum igitur hoc illi patefactum esset mysterium, regulam quaerebat iuxta quam id perfici opus posset : et perspecta naturae imbecillitate, haerebat anceps animi. Omnem enim veterem ac novam perscrutatus Scripturam, et, quotquot omni aetate extiterunt, viros magnos contemplatus, neminem reperit, qui mirabile hoc opus in terris exacte peregisset, cuius imitatione suum expleret sanctum desiderium ad multarum salutem animarum. Magistrum igitur sibi legit architectum universorum : et quemadmodum hic in prima mundi creatione quosdam terminos limitesque praefixit, ita et vitam ipse ordinat, dicens : Deus in prima rerum conditione horis quatuor et viginti diem ac noctem definivit : nos igitur quatuor et viginti ministeriis cursum diei ac noctis perficiemus, Deo hymnos accinentes. Salvator noster iubet nos conservis nostris mutuas offensas septuagies septies condonare[39] : et nos cum totidem genuflexionibus mittamus ad Deum preces. Dominus meus diem et noctem augeri

38. II Cor., XII, 2. — 39. Matth., XVIII, 22.

ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα αὔξειν εὐτάκτως ἐποίησεν· καὶ ἡμεῖς οὖν τοιαύτῃ καταστάσει ἀδιαλείπτως ὕμνους αὐτῷ προσενέγκωμεν. τὸν σωτῆρά μου οἱ ἄγγελοι καὶ ἐπὶ γῆς ἐδόξασαν· καὶ ἡμεῖς οὖν σὺν τοῖς ἀγγέλοις δοξάσωμεν. καὶ ἐποίει, πάσης ἀκολουθίας ἐπιτελουμένης, τῶν τε ἀναγνώσεων σωζομένων, καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν γινομένων, σὺν τούτοις καὶ τὴν ὑμνολογίαν τῶν ἁγίων ἀγγέλων νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἥτις ἐστίν· « Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. »

31. Ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα ἐν ὀνόματι πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος ἐκτελέσας, ἐξερεύνα πάλιν τί αἰτήσεται παρὰ τοῦ θεοῦ· καὶ εὑρίσκει ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ὅτι ἐκ τῶν μαθητῶν ἀνεδείχθησαν εὐαγγελιζόμενοι τὴν * βασιλείαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ * f. 167 v.
Χριστοῦ τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα. καὶ δέεται τοῦ θεοῦ ὥστε ἀναδειχθῆναι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ζηλωτὰς τῆς πίστεως δυναμένους εὐαγγελίσασθαι τοῖς ἔθνεσι τὸν λόγον τοῦ θεοῦ. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ θεός, καὶ ἀνέδειξεν, κατὰ τὴν δέησιν τοῦ ὁσίου, ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δυνατοὺς ἐν τῇ πίστει τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα. διηγήσομαι μετὰ ἀληθείας ὡς γέγονε τὸ πρᾶγμα· τῶν γὰρ ὀκτὼ ταγμάτων ἐν τελείᾳ πίστει κεκοσμημένων. καὶ ἐν πολλῷ χρόνῳ ἐν χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ καρδίας τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ὕμνους τῷ θεῷ ἀναπεμπόντων, ἐλογίσατο ἑαυτῷ λέγων· Μήποτε ἐν τῇ ἀμεριμνίᾳ ταύτῃ τῇ πολλῇ ἡ ῥαθυμία παρεισέλθῃ. καὶ πάλιν ἐπισπᾶται ἑαυτῷ θλῖψιν σωματικὴν κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ. καὶ προσκαλεῖται κατ' ὄνομα γενναίους στρατιώτας Χριστοῦ τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν πεντήκοντα,

17. εἰωθὼς.

ordinate constituit : et nos tali constitutione hymnos indesinenter illi offeramus. Salvatorem meum in terra angeli glorificaverunt[10] : et nos cum angelis glorificemus. Et iussit omni divini officii acoluthia absoluta, lectionibus servatis, ministeriis peractis, cum illis hymnologiam sanctorum Angelorum nocte ac die septuagies septies decantari, ea est autem : *Gloria in altissimis Deo, et in terra pax, in hominibus bona voluntas*[11].

31. Haec cum egregia instituta in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti sanxisset, denuo scrutatur quid Deum rogaturus esset; et reperit in Evangelio, ex omni discipulorum numero delectos esse septuaginta, qui regnum Dei nostri evangelizarent[12]. Deum precatur ut et e suis pari numero deligat, fidei zelo inflammatos, qui valeant Gentilibus Verbum Dei praedicare. Et hoc quoque ei Deus concessit, atque ex omni turba discipulorum eius, uti ille postularat, septuaginta fide potentes designavit. Narrabo rem, uti gesta est, ex fide. Cum octo essent ordines perfecta fide exculti, quique longo tempore cum gaudio ac inbilo cordis ad Deum preces et hymnos fundebant; ita secum ratiocinabatur Sanctus : « Ne quando in hac tanta curarum vacuitate negligentia aliqua surrepat. » Rursumque carnalem, ut solebat, castigationem sibi iniungit; ac simul centum quinquaginta nominatim

40. Luc., II, 13. — 41. Luc., II, 14. — 42. Luc., X, 1.

ἔχοντας ἀληθῶς τὸν θώρακα τῆς πίστεως καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ ἁγίου πνεύματος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἀδελφοί, πειράσωμεν ἑαυτοὺς εἴ ἐσμεν ἐν τῇ πίστει τέλειοι καὶ διοδεύσωμεν τὴν ἔρημον ἐκείνην τὴν φοβερὰν τὴν τῶν ἀπίστων καὶ [δεί]ξωμεν διὰ τῶν ἔργων ὅτι ἐν [ὁλῃ] καρδίᾳ ἐπιστεύσαμεν τῷ θε[ῷ] καὶ μὴ λόγῳ μόνον. ἐβούλετο γὰρ πρῶτον εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπελθεῖν καὶ κατηχῆσαι τοὺς ἀπίστους τοὺς ἐκεῖσε, τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν καὶ ἐκωλύθη ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος. οἱ δὲ ἀληθῶς μαθηταὶ αὐτοῦ, τὴν βουλὴν ταύτην ἀκούσαντες, συνέθεντο ἀπερισπάστως ἀκολουθεῖν αὐτῷ. ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος παντελῶς ἐβούλετο τοῦ τόπου ἀναχωρῆσαι καὶ τοῦτο οὐκ ἐγνώρισέ τινι, ἀλλὰ φησί· Τοὺς ἐν ταῖς ἐρήμοις ἀδελφοὺς ἐπισκέψασθαι ἀπελεύσομαι. καὶ καθίσταται ἡγούμενον τῇ ἀδελφότητι ἄνδρα πρᾷόν τινα καὶ ἡσύχιον καὶ ἅγιον τοῦ θεοῦ, ὀνόματι Τρόφιμον. καὶ παραινέσας τοῖς πᾶσι κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, συνταξάμενος αὐτοῖς καὶ εὐχὴν ποιήσας ἐξῆλθεν.

32. Καὶ περάσας πάλιν τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ὧν ἐξελέξατο, ἐπὶ τὴν περσικὴν ἔρημον ἀπῆεισαν, οὐδὲν ὅλως ἐπιφερόμενοι τῶν ἐπιτηδείων πλὴν τῶν μεμβράνων ἐν οἷς εἶχον τὰς ἁγίας γραφάς· μονοχίτωνες δὲ
* f. 168 r. ἦσαν διάγοντες ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ ἐπι[τελ]οῦντες νυκτὸς καὶ ἡμέρας [τὸν] κανόνα τῆς ὑμνωδίας ἀδιάλειπτον. συνέβη δὲ κατ' ἐκεῖνον [τ]ὸν καιρὸν, διὰ τὸ δοκιμωτέρους [τοὺς] αὐτοὺς φανῆναι, εἰς τὰς χρείας τῆς σαρκὸς πειρασθῆναι αὐτούς· καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἦσαν ἐσθίοντες ἀκρόδρυα μόνον καὶ αὐτοῖς στοιχοῦντες. κατελάλησαν δὲ κατὰ τοῦ μακαρίου τὸν

1. Cf. Stephanus au mot σωτήριος. — 10. καθιστᾶ.

accersit, generosos Christi pugiles, vere lorica fidei tectos, et galea salutis, et gladio sancti Spiritus armatos, itaque illos affatur : Fratres, probemus nos ipsos, num simus fide perfecti, et peragremus solitudinem hanc horrendam Gentilium, ostendamusque operibus, non solum verbo, quod ex corde crediderimus Deo. Volebat igitur primum in Aegyptum proficisci, et Gentiles isthic, qui a se fabrefacta idola venerabantur catechesi instruere; et impediebat eum Spiritus Sanctus. Illi autem eius vere discipuli, audito hoc consilio, constituerunt incessanter eum sequi. Beatus vero Alexander omnino cupiebat ex eo loco migrare, neque hoc ulli indicavit. At simulans se fratres, qui in eremo essent, visitare velle, monasterio virum quietum et sanctum Dei praeficit, Trophimum nomine, et cum omnes pro more esset adhortatus valedixissetque eis, facta oratione, discessit.

32. Transmittit rursus cum discipulis quos delegerat Euphratem Alexander : inde in Persicam solitudinem abeunt, nihil omnino secum rerum necessariorum deferentes, praeter descriptas in membranis sacras litteras. Unica induti tunica versabantur in inculta solitudine, assidue die ac nocte canonem sacrae hymnodiae exsequentes. Contigit deinde, ut magis eorum virtus probaretur, eos corporis necessitatibus tentari : nam multis diebus solis arborum

ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ ἔλεγον αὐτῷ καθάπερ ἐπὶ τοῦ Μωϋσέως· Ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν ἔρημον ταύτην ἀποκτεῖναι ἐν λιμῷ; καὶ ἐβούλοντο λαθρᾳ εἰς τὸ μοναστήριον ἀναλῦσαι. τὴν δὲ βουλὴν ταύτην καθ' ἑαυτοὺς ἦσαν σκεψάμενοι· ὁ οὖν μακάριος ἔγνω τῷ πνεύματι τὴν βουλὴν αὐτῶν. οὐδὲν γὰρ ἦν ὃ ἐλάνθανεν αὐτόν, ἐπειδὴ ἦν ἀληθῶς δεύτερος Μωσῆς, πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. συγκαλεσάμενος δὲ αὐτοὺς καὶ ἐλέγξας ὡς ἀπίστους καὶ ἐπιτιμήσας αὐτούς, ἀπέλυσεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὅθεν καὶ ἐξῆλθεν, εἰπὼν αὐτοῖς μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Πιστεύσατέ μοι, ἀδελφοί, ὅτι σήμερον ἐπισκέπτεται ἡμᾶς ὁ κύριος καὶ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν ἐλέγχει.

33. Καὶ μικρὸν διάστημα ἀπελθόντων αὐτῶν, ἀπέστειλεν ὁ θεὸς κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου τριβούνους Ῥωμαίους καὶ στρατιώτας, φέροντας αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ παρὰ τοῦ θεοῦ. καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ὥστε εἰς τοὺς καστέλλους αὐτῶν ἀπελθόντας, εὐλογῆσαι αὐτούς. κάστελλοι γάρ εἰσιν μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Περσῶν τὰ ἀντέχοντα τοὺς βαρβάρους, ἀπὸ δέκα καὶ εἴκοσι σημείων ὄντα ἀπ' ἀλλήλων. οἱ δὲ λειποτακτήσαντες ἀδελφοί, τοὺς ἐλθόντας μακρόθεν θεασάμενοι καὶ ἐννοοῦντες ὅτι καθὼς εἶπεν ὁ ὅσιος πατὴρ ἐγένετο ἐστηρίχθησαν ἐν τῇ πίστει. καί τινες ἐξ αὐτῶν προσπεσόντες καὶ μεταμεληθέντες ἡνώθησαν τῇ ἀδελφότητι. οἱ δὲ ἄλλοι οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες, ἀπῆλθον εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον κἀκεῖ ᾤκησαν

1. Μωϋσέως : un peu plus loin, l. 4, Μωσῆς. — 10. πάντα ajouté de seconde main devant τὰ ἀγαθὰ. — 11. καστελους].

baccis victitabant, itaque incedebant. Oblocuti autem sunt viro sancto triginta ex iis, eumque ita affati, ut olim illi S. Moysen [43] : Eduxisti nos in hanc solitudinem ut fame enecares. Et cupiebant clam ad monasterium reverti; idque inter sese agitabant consilium. At viro sancto divinitus id patefactum est; ut nihil eum celabat Deus, cum vere, ut alter Moyses, esset fidelis in omni domo eius. Convocat igitur eos et ut incredulos increpat, verbisque castigatos dimittit, ut ad monasterium unde discesserant revertantur, magna voce inclamans : Credite mihi fratres, hodie visitabit nos Deus et vestram incredulitatem arguet.

33. Cumque haud longo spatio recessissent, misit Deus, ut praedixerat Sanctus, tribunos Romanos et milites, qui commeatus iis attulerunt, rogaruntque ut ad ipsorum castella diverterent iisque benedicerent. Sunt enim ad confinia Romanorum ac Persarum castella, barbaris opposita, decem ac viginti invicem distantia milliaribus. At fratres qui stationem suam reliquerant, hos eminus adventantes conspicati, ac vere rati evenisse quod vir sanctus praedixerat, confirmati sunt in fide, et quidam eorum poenitentia ducti ac humi procumbentes fratribus coniuncti sunt : alii vero qui cum eo erant abierunt in interiorem solitudinem et isthic usque ad mortem permanserunt. Beatus

43. Exod., XVI, 3.

ἕως θανάτου. ὁ δὲ μακάριος Ἀλέξανδρος, κελευσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος συνελθεῖν αὐτοῖς, καθὼς καὶ ἐπὶ ἁγίου ἀποστόλου Πέτρου ἐγένετο, ἀδιστάκτως ἠκολούθησεν αὐτοῖς· καὶ διελθὼν διὰ παντὸς τοῦ λιμίτου πάντας ἐστήριξεν ἐν τῇ πίστει, καὶ τοὺς πτωχοὺς διέτρεφεν ὡς πατὴρ καὶ τοὺς πλουσίους ἐδίδασκεν ἀγαθοποιεῖν· οὕτως δὲ κατενύγησαν ὑπὸ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὥστε τὰ δικαιώματα αὐτῶν τὰ κατὰ τῶν χρεοφειλετῶν φέρειν ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ κατακαίειν.

* f. 168 v. 34. Ἀνέστησαν δέ τινες λοιμοὶ κομῶντες πλούτῳ, ἐσκοτισμένοι * τῇ διανοίᾳ καὶ ἔλεγον αὐτῷ· Εἰσῆλθες πρὸς ἡμᾶς πτωχεῦσαι ἡμᾶς; τούτους δὲ ἀχαριστήσαντας ἐπὶ ταῖς δωρεαῖς τοῦ θεοῦ ὁ μακάριος κατηράσατο, καὶ εἰς τὸ κάστρον ἐκεῖνο δι' αὐτοὺς οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ ἔτη τρία. καὶ μετὰ ταῦτα, τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς μαθόντες, οἱ πάντες συνῆλθον ὁμοθυμαδὸν τοὺς αἰτίους ἐκ τοῦ κάστρου ἐκριζῶσαι· ἐκείνων δὲ φοβηθέντων καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καταφυγόντων καὶ μετὰ δακρύων ἀπολογουμένων ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτήματος, ἰδόντες οἱ λοιποὶ ὄχλοι καὶ φοβηθέντες μὴ τὰ αὐτὰ πάθωσιν, προσῆλθον τοῖς ἐπισκόποις τῶν Ῥωμαίων, ἵνα πρεσβεύσωνται πρὸς αὐτῶν διὰ γραμμάτων πρὸς τὸν μακάριον Ἀλέξανδρον, ἐπειδὴ ἤκουσαν ἐν Ἀντιοχείᾳ αὐτὸν παραγεγονέναι. ἐμπόνως οὖν περὶ τούτου ἐφρόντιζον, νομίζοντες ὅτι ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀπέρχεται ἐντυχεῖν κατ' αὐτῶν τῷ στρατηλάτῃ. οἱ δὲ ἐπίσκοποι, τοῦτο ἀκούσαντες, ἐσπούδασαν διὰ γραμμάτων παρακαλέσαι τὸν μακάριον ἵνα ὑπὲρ τοῦ κάστρου

2. τοῦ a été ajouté de seconde main devant ἁγίου. — 4. πλησίους], corrigé de seconde main en πλουσίους qui semble exigé par le contexte. — 5. χρειοφιλετῶν]. — 15. ἐμπόνως].

vero Alexander iussus a Spiritu sancto, quemadmodum et olim beato apostolo Petro accidit[14], cum militibus illis ire, continuo eos sequitur, et totum obiens limitem, omnes in fide confirmabat, pauperes nutriens ut pater, divites vero ut egentibus benefacerent, adhortans. Tantus autem eius verbis factus est motus animorum, ut multi tabulas ac lites adversus creditores instructas, coram eo prolatas comburerent.

34. Consurrexerunt autem quidam viri scelerati divitiis affluentes, et diabolicis tenebris involuti, et dixerunt : Accessisti huc, ut nos depauperares ? Hos vero divinis beneficiis ingratos exsecratus est Sanctus atque in eorum castro tres ipsos annos omnino non pluit. Postea vero intellecta plagae hujus causa, unanimes concurrerunt ut eius rei auctores e castro exterminarent. Qui terrore perculsi ad ecclesiam confugerunt, et profusis lacrimis noxam diluerunt : ceteri vero metuentes ne et ipsi paria paterentur, Romanos episcopos adiere, ut cum litteris legatos mitterent ad B. Alexandrum, quem audierant Antiochiae esse. Huius igitur rei diligentem curam gessere, arbitrati eum Antiochiam abiisse ut magistrum militum contra ipsos interpellaret. Episcopi eo audito, Sanctum continuo per litteras obsecrarunt, ut pro castro apud Deum intercederet, atque incolarum misereretur. Ut litteras legit vir

14. Acta, x, 20.

παρακαλέσῃ τὸν θεὸν καὶ ἐλεήσῃ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. ὁ δὲ ἅγιος, τὰ γράμματα δεξάμενος, μαθὼν ἐξ αὐτῶν τὴν ὀδύνην τοῦ λαοῦ, ἔκλαυσε πικρῶς ἐνώπιον κυρίου λέγων· Τίς εἰμι ἐγώ, κύριέ μου, ὅτι οὕτως ἤκουσάς μου καὶ ἐκάκωσας τὸν ἀναίτιον λαόν; εὐχαριστῶ σοι, δέσποτα, πάντοτε ὅτι εἰσήκουσας ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. καὶ νῦν παρακαλῶ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ἵνα ἐλεήσῃς τοὺς πτωχούς, καὶ ἀποδώσῃς αὐτοῖς καὶ τῶν τριῶν ἐτῶν τῆς ἀφορίας τοὺς καρπούς, καὶ γνωρίσῃς μοι ὅτι σός εἰμι θεράπων. ταῦτα δὲ αὐτοῦ εὐξαμένου καὶ πιστεύσαντος ἀδιστάκτως ὅτι ποιήσει ὁ θεὸς κατὰ τὴν αἴτησιν αὐτοῦ, ἀπέλυσεν τοὺς ἀνθρώπους εἰπών· Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πορεύεσθε, ἀδελφοί. γέγονε δέ, κατὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, εὐθηνία εἰς τὸ κάστρον ἐκεῖνο εἰς τὸ τέταρτον ἔτος οἵα οὐ γέγονέ ποτε. ἦλθε δὲ καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς λοιποὺς ἐκείνους ἄνδρας. καὶ ἄφνω ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀπέθανον τὰ τέκνα αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη αὐτῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἁρπάγησαν, καὶ οἱ οἶκοι αὐτῶν ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἐπορθήθησαν ὡς πληροφορηθῆναι πάντας ὅτι διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἁγίου συνέβη αὐτοῖς ταῦτα.

35. Ὁ δὲ μακάριος παρελθὼν πᾶσαν τὴν ἔρημον μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἀδιαλείπτως ψαλ- * f. 169 r.
λόντων ἦλθον εἰς τὴν πόλιν Σολομῶντος τὴν ὀνομαζομένην εἰς τὴν βίβλον τῶν βασιλειῶν, ἣν ἔκτισεν εἰς τὴν ἔρημον, τὴν λεγομένην Παλμυραν. οἱ δὲ πολῖται, τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν θεασάμενοι μήκοθεν, καὶ ὄντες μὲν Ἰουδαῖοι ὀνομαζόμενοι Χριστιανοί, πλησιασάντων

10. Il faut peut-être λοιμούς, cf. 44,7. — 12. ἐπόρθησαν]. — 16. Παλμυράν].

sanctus, didicitque populi calamitatem, amare coram Deo collacrimavit, et : Quis ego sum, inquit, Domine, quod ita me exaudisti, et populum innocentem afflixisti? Gratias tibi semper ago, Domine, quia me peccatorem exaudisti. Et nunc benignitatem tuam deprecor, ut miserearis pauperum, et trium illis annorum sterilitatem fructuum ubertate compenses, eaque re mihi declares, servum me tuum esse[45]. Haec precatus, minimeque ambigens, quin Deus postulata esset largiturus, homines illos dimisit, dicens : In nomine Domini nostri Iesu Christi, ite Fratres. Evenit vero, ut praedixerat, talisque circa illud castrum anno quarto fertilitas extitit, qualis antea nunquam. At vero in viros illos deinceps ira Dei desaevit : nam intra paucos dies liberi eorum extincti sunt, pecora a barbaris abacta, domus a latronibus direptae; plane ut omnes intelligerent, haec illis omnia evenisse propter viri sancti indignationem.

35. Sanctus cum omnem solitudinem peragrasset, cum fratribus assidue psallentibus, venit in civitatem Salomonis, cuius in libris regnorum[46] mentio fit, quam in solitudine aedificavit, Palmyram. Cives fratrum multitudinem eminus conspicati, (Iudaei enim sunt, licet dicantur Christiani) ubi

45. III Reg., XVIII, 36. — 46. III Reg., IX, 18.

αὐτῶν, τὰς πύλας τῆς πόλεως ἀπέκλεισαν, πρὸς ἀλλήλους λέγοντες· Τίς ὅλους τούτους δύναται θρέψαι; ἐὰν οὗτοι εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν εἰσέλθωσι, λιμώττομεν πάντες. ὁ δὲ ἅγιος θεασάμενος ταῦτα, ἐδόξασε τὸν θεὸν λέγων· Ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον ἢ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον. θαρσεῖτε, ἀδελφοί, ὅτι ὅθεν οὐ προσδοκῶμεν ἐπισκέπτεται ἡμᾶς ὁ κύριος. οἱ δὲ βάρβαροι οἱ ὄντες ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις παρεῖχον αὐτοῖς οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν. τριῶν δὲ ἡμερῶν εἰς τὴν ἔρημον διαγόντων αὐτῶν, ἐξαπέστειλεν ὁ θεὸς κατὰ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου καμηλαρίους ἀπὸ τεσσάρων μονῶν ὄντας τῆς πόλεως φέροντας πάντας τὰ ἀγαθά. καὶ δεξάμενοι καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ θεῷ, μετέλαβον καὶ αὐτοί· καὶ οὕτως περιέσσευσεν ὥστε καὶ δεξάμενοι ηὐρέθησαν αὐτοὶ παρέχοντες τοῖς πτωχοῖς τῆς πόλεως ἐκ τῶν ἀποσταλέντων αὐτοῖς.

36. Οἱ δὲ σπουδαῖοι τῶν ἀδελφῶν ἐβουλήθησαν κατὰ συμπάθειαν διὰ τὴν προλαβοῦσαν θλῖψιν τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν διαναπαῦσαι, καὶ ἐποίησαν παρὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ διάφορα ἐδέσματα ἅπερ ᾔδεισαν συμβαλέσθαι τοῖς ἀδελφοῖς. καὶ βουλόμενος διδάξαι αὐτοὺς ἀνωτέρους εἶναι παθῶν αὐτῶν πάντα ἐπιμελῶς ἑτοιμασάντων, αἰφνίδιον κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ τὰς μεμβράνας τοῦ ἁγίου εὐαγγελίου λαβών, ἀπῆρε εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ λέγων· « Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία » (ἦν γὰρ ἔθος αὐτῷ ἐν τῷ βούλεσθαι μεταβαί-

5. παρῆχον. — 7. ὄντες. — 8. Il faut peut-être πάντα. — 9. περιέσευσεν] : forme curieuse pour ἐπερίσσευσεν. — 13. εἴδεισαν] cf. 55,9. — 14. ἐφνίδιον]. — 14. εἰωθὼς].

propius accesserunt, portas illis occluserunt, ita invicem colloquentes : Quis tot homines alet? si in urbem ingrediantur, omnes famem patiemur. Ut id Sanctus vidit, Deum collaudavit, dicens : *Bonum est confidere in Domino quam confidere in homine*[47]. Bono animo estote fratres; quando minime expectamus visitabit nos Deus. Barbari vero, qui in iis locis degebant, exhibuerunt eis non vulgarem humanitatem. Cum tribus diebus in eremo morarentur, misit Deus, iuxta verbum viri sancti, cameliarios quatuor mansionibus ab urbe distantes, qui omnes victus iis attulerunt. Accipientes ea, et Deo gratias agentes iis fruiti sunt ipsi et tantum superfuit ut etiam cum mendicis illius urbis, quae missa sibi erant participantes videri potuerint.

36. Quidam vero e fratribus viri industrii ex commiseratione consilium inierunt, ut propter praeteritam molestiam multitudo fratrum tantisper recrearetur : absque ipsius sententia paraverunt diversa fercula, quae sciebant fratribus conducere. Et volens eos docere ut superiores esse se humanis passionibus scirent oportere, dum illi omnia sollicite parant, repente iuxta consuetudinem accipit sancti Evangelii volumen, atque in viam se dat, dicens : *Gloria in altissimis Deo, et in terra pax, in hominibus bona voluntas*[47 bis], (consueverat enim, cum proficisci vellet, id agere) praecipiens ne quid eorum

47. Psalm. CXVII, 8. — 47. bis Luc., II, 14.

νειν τοῦτο ποιεῖν), παραγγείλας μηδενὸς τῶν ἑτοιμασμένων ἅψασθαι. καὶ ἀφῆκαν ἅπαντα τὰ πεποιημένα, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν ὁδὸν αὐτῶν.

37. Καὶ ὁδεύσαντες ἡμέρας τέσσαρας ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ ἦν ὁ ὁμομήτριος αὐτοῦ ἀδελφός, ὑπάρχων ἀρχιμανδρίτης ἐπὶ πολλῆς ἀδελφότητος. καὶ ἐβουλήθη μαθεῖν εἰ κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ κυρίου πορεύεται. καὶ παραλαβὼν ἕνα ἀδελφὸν μόνον, κρούει εἰς * f. 169 v.
τὴν θύραν. ὁ δὲ θυρωρὸς κατὰ τὴν συνήθειαν λέγει αὐτῷ· Ἀνεξικάκησον, ἄφες γνωρίσω τῷ ἡγουμένῳ καὶ τότε εἰσέρχεσθε. ὁ δὲ οὐκ ἐξεδέξατο ἀλλ' ἠκολούθησε τῷ ἀδελφῷ πειρᾶσαι βουλόμενος εἰ κινεῖται κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ ὁ ἡγούμενος. ὁ δὲ ἅγιος ἀδελφὸς αὐτοῦ Πέτρος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα αὐτῷ, διὰ τριάκοντα ἐτῶν θεασάμενος τὸν γνήσιον αὐτοῦ ἀδελφόν, παραχρῆμα ἐγνώρισεν· πέφυκε γὰρ ἡ φύσις καὶ ἐν τοῖς ἀδήλοις τὸ ἴδιον γνωρίζειν· καὶ πεσὼν τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκράτει, δεόμενος ὥστε συγγνώμην δοῦναι τοῖς γεγενημένοις. ὁ δὲ μακάριος αὐστηροτέρως ἐπιτιμήσας ἔλεγεν· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραὰμ δι' ἑαυτοῦ ἐδεξιοῦτο τοὺς ξένους καὶ ὑπηρέτει· καὶ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ταῦτα ἐνομοθέτησεν. καὶ ἀποτιναξάμενος τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀπῆει εἰς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. ὁ δὲ ἁγιώτατος Πέτρος, ἅμα πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς, μετὰ κλαυθμοῦ παρεκάλουν αὐτὸν ὥστε κἂν μίαν ἡμέραν μεῖναι παρ' αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἐπένευσεν· ἀλλὰ τὴν ἀκτημοσύνην καὶ τὴν θείαν ἀγάπην διδάξας, ἀπῆει εἰς Ἀντιόχειαν.

38. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Θεόδοτος, ὑποβληθεὶς παρά τινων πονηρῶν καὶ ὑπο-

quae praepararant attingerent. Ergo illi cuncta iam facta dimiserunt, suumque prosecuti sunt iter.

37. Cum quatridui essent itinere progressi, pertigerunt ad locum, ubi illius frater uterinus magnae congregationis erat archimandrita : statuit autem explorare an secundum Evangelium ambularet; et fratre uno secum assumpto, ianuam pulsat. Ianitor vero : Praestolare, inquit, tantisper; sine primum ad praepositum referam : et tunc ingredimini. Non acquievit Alexander, sed secutus est fratrem, explorare cupiens num adversus fratrem illum commoveretur praepositus. At sanctus illius frater Petrus (id enim erat ei nomen) illum post triginta annos conspicatus, continuo agnovit; (Natura enim ingeneratum est, ut etiam inter ignota proprium agnoscamus) et humi procidens pedes eius complexus, rogabat ut quod factum erat condonaret. Sanctus vero austerius illum increpans, ait : Pater noster Abraham ipsemet prehensabat peregrinos[48], iisque ministrabat. Dominus vero noster Iesus Christus eadem nobis praecepit[49]. Et excusso vestimento suo[50], discessit. Sanctissimus autem Petrus et fratres omnes cum fletu rogabant, ut vel diem isthic unum moraretur : nec annuit; verum ad paupertatem eos et divinum amorem hortatus, abiit Antiochiam.

38. Antiochenus autem episcopus Theodotus cum improborum quorum-

48. Gen., XVIII, 2. — 49. Matth., XXV, 35. — 50. Acta, XVIII, 6.

κριτῶν ἀνθρώπων [φησὶ περιοδευτῶν] καὶ μαθὼν ὅτι ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος μετὰ πλήθους μοναχῶν ἀδιαλείπτως ψαλλόντων εἰς τὴν πόλιν εἰσέρχεται, ἐκέλευσεν ἀρειδῶς μετὰ ὕβρεων καὶ πληγῶν διωχθῆναι αὐτούς. οἱ δὲ ὡς ἐξουσίαν τοιαύτην λαβόντες ἀνηλεῶς ἐκάκωσαν καὶ ἐδίωξαν τοὺς δούλους τοῦ θεοῦ. ὁ δὲ ἅγιος, τὴν σκευὴν τοῦ διαβόλου θεασάμενος, λανθανόντως περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰσέρχεται μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ εὑρὼν λουτρὸν παλαιόν, ἐποίησεν κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ἀδιάλειπτον ὑμνωδίαν γενέσθαι. ὁ δὲ ἐπίσκοπος, μαθὼν τὴν παρρησίαν αὐτῶν, ἠγανάκτησεν σφοδρῶς καὶ ἐπιχειρῆσαι πάλιν εἰς αὐτοὺς οὐκ ἐτόλμα. ἐροβεῖτο γὰρ ἀπὸ τῶν δήμων τῆς πόλεως, ἐπειδὴ εἶχον τὸν μακάριον ὡς ἕνα τῶν προφητῶν, βλέποντες καὶ ἀκούοντες τὰ παράδοξα ἔργα αὐτοῦ· ὅθεν καὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀφέντες, προσεκαρτέρουν αὐτῷ, ἀκούοντες τῆς θαυμαστῆς αὐτοῦ διδασκαλίας.

f. 170 r. 39. Ὁρῶν δὲ ἣν εἶχε πρὸς πάντας παρρησίαν καὶ ὅτι πάντες ἡδέως αὐτοῦ ἀκούουσι, καὶ ὡς ἑτοιμοί εἰσι τὰ παρ' αὐτοῦ κελευόμενα ποιεῖν, καὶ ὅτι δόξαν πολλὴν εἶχε καὶ τιμήν, καὶ τὸν καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρών, ἐσπούδασε φροντίσαι καὶ τῶν πενήτων τῆς πόλεως. ὅπερ ἐστὶ καὶ ἐν τούτῳ θαυμάσαι τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ ἁγίου ὅτι, διωκόμενος ἄνθρωπος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ μηδὲν πάντη κεκτημένος, διὰ τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἐφρόντισεν καὶ ξενοδοχεῖον κατεσκεύασεν. συναγαγὼν δὲ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς πλουσίους τῆς πόλεως, καὶ νουθετήσας κατὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ θείαν σύνεσιν, παρεσκεύασε παρασχεῖν τῷ ξενοδοχείῳ τὰς ἀναγκαίας χρείας. παρρησίαν πολλὴν δὲ κεκτημένος, ἐμέμψατο καὶ τῷ στρατηλάτῃ καὶ τῷ ἐπισκόπῳ

1. φησὶ περιοδευτῶν est une glose.

dam hominum et hypocritarum instinctu sinistram de Alexandro opinionem animo imbibisset, ubi didicit eum in urbem advenisse cum grege assidue psallentium monachorum, iussit iniuriis ac plagis affectos expelli. Qua facta nefariis hominibus potestate, immaniter Dei servos divexarunt, atque urbe exturbarunt. Sanctus vero cernens diaboli conatum, clam media nocte cum fratribus in urbem ingreditur; cumque veteres quasdam thermas reperisset, hic iuxta morem suum assiduam instituit hymnodiam. Episcopus vero eorum intellecta audacia, graviter quidem stomachatus est, manum tamen iis rursus inicere ausus non est : metuebat enim turbas, quae veluti unum e prophetis Sanctum reverebantur, audientes et cernentes quae patrabat prodigia; unde relictis ecclesiis ei adhaerebant, admirandae eius doctrinae attendentes.

39. Cernens autem quam haberet in omnes libertatem, omnes libentius verba sua audientes ac paratos exsequi imperata, plurimumque sibi honoris et gloriae deferri, opportunum tempus ratus, statuit et pauperum eius urbis curam suscipere. Atque in hoc admirari licet viri sancti magnanimitatem, quod rerum omnium egenus, undique extorris, studio suo curare ac moliri xenodochium valuerit. Convocatos igitur ad se opulentiores et pro divina, quae ei inerat, prudentia admonitos permovit, ut xenodochio necessaria praeberent. Insignem quoque nactus libertatem, magistrum militum et epi-

περὶ πολλῶν πραγμάτων ὡς ἀμελουμένων· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, παιδαγωγὸς πάντων καὶ διδάσκαλος ἐγένετο.

40. Ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁρῶντες οἱ κληρικοί, ἐθαύμαζον κατὰ πρόσωπον, ὅμως ἔνδον τῷ φθόνῳ ἐτήκοντο. Μάλχος δέ τις ὑποδιάκονος, ἀνὴρ ὑπερήφανος, προσῆλθε τῷ ἐπισκόπῳ λέγων· Μίαν ἐξουσίαν εἶχον τῶν δικῶν τὴν παραμυθίαν καὶ ταύτην ἀφείλατό μου ὁ μοναχὸς Ἀλέξανδρος· καὶ οὐ μόνον ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν τῆς ἐκκλησίας· καὶ γεγόναμεν πᾶσι κατάγελως ἄφνω εὑρόντες παιδαγωγόν. οὗτός ἐστιν ὁ μαγοδείκτης ὁ ἐπὶ τοῦ μακαρίου Πορφυρίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν τὴν πόλιν ἀνάστατον ποιήσας καὶ μυρία αὐτῷ κακὰ ἐνδειξάμενος· οὗτός ἐστιν ὁ τὰς ὄψεις τῶν αἱρετικῶν ἀσβολώσας· οὗτός ἐστιν ὁ ἐπισκόποις καὶ ἄρχουσι, τάχα δὲ καὶ τοῖς δαίμοσι φοβερός· καὶ πανταχοῦ ὁ αὐτός ἐστι μονότροπος. οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου καταφρονῶν καὶ τοῖς πᾶσι κόπους παρέχων. καὶ νῦν ἐνθάδε ἐλθών, τὰ αὐτὰ διαπράττεται· ἐὰν γοῦν οὗτος εἰς τὴν πόλιν ταύτην μείνῃ, ἡμῖν ἀοίκητά ἐστιν, διότι ὄνειδος πᾶσι λοιπὸν γεγόναμεν. ἀλλὰ παρακαλῶ τὸν ἄγγελον ὑμῶν δοθῆναί μοι ἐξουσίαν ἵνα ἐκδιώξω αὐτὸν τῆς πόλεως.

41. Λαβὼν δὲ ὁ Μάλχος τὴν κατ' αὐτοῦ ἐξουσίαν, μετὰ πλήθους λεκτικαρίων ἐπῆλθε τῷ μακαρίῳ, καὶ ἀκατασχέτῳ θυμῷ ληφθείς, εὐθέως ἔδωκεν αὐτῷ ῥάπισμα εἰπών· Ἔξελθε ἐκ τῆς πόλεως ταύτης, παράνομε. ὁ δὲ μακάριος, ὡς ἀρνίον ἄκακον, οὐκ ἀπεκρίνατο, * f. 170 v.

7. κατάγελος.

scopum arguit, quod multa quae essent muneris sui negligerent. Et ut verbo absolvam, paedagogus erat et magister omnium.

40. Haec atque alia cum viderent quotidie clerici, mirari quidem videbantur, intus tamen invidia intabescebant. Malchus vero quidam subdiaconus, homo superbus, ad episcopum accessit, dicens : Unicam hanc habebam consolationem, ex iudiciorum potestate : et eam mihi Alexander monachus ademit; nec solum eam, sed et Ecclesiae gloriam : et facti sumus omnibus ludibrio, assiduum paedagogum nacti. Hic est praestigiator ille, qui adversus S. P. N. Porphyrium urbem concitavit, et plurima ei conscivit mala. Hic est, qui oculos haereticorum fuligine infecit. Hic est, qui episcopis, et praefectis, fortassis etiam et daemonibus, terrorem incutit, ubique idem monachus. Hic mortem contemnit, et facessit omnibus molestiam. Et nunc huc ingressus eadem agitat. Hic igitur si in civitate permanserit, nobis ex ea erit iam alio abeundum, quia omnibus deinceps ludibrio erimus. Sed precor angelum vestrum, ut mihi potestas detur eum urbe exturbandi.

41. Ea accepta potestate, cum turba lecticariorum aggressus est virum sanctum, et effreni abreptus iracundia statim illi alàpam infligit, dicens : Egredere ex hac urbe, sceleste. At Beatus veluti agnus innocens nihil respondit, sed mansueto animo illam hominis tulit procaciam, id solum effatus :

ἀλλὰ πρᾴως ἤνεγκε τούτου τὴν θρασύτητα, τοῦτο μόνον εἰπών· Καὶ ἦν ὄνομα τῷ δούλῳ ἐκείνῳ Μάλχος. οἱ δὲ παρόντες, τὸ ἕτοιμον τοῦ λόγου ἀκούσαντες, ἐθαύμασαν τὴν σύνεσιν τοῦ ἀνδρός. πολλῶν δὲ ἐπισυναχθέντων κατ' αὐτοῦ καὶ μὴ δυναμένων βλάψαι τὸν μακάριον, διὰ τὸ τὸν λαὸν ἀντιποιεῖσθαι αὐτοῦ, ἀνήνεγκαν ταῦτα τῷ ἐπισκόπῳ. κοινῇ γοῦν βουλευσάμενοι προσέρχονται τῷ στρατηλάτῃ καὶ παρακαλοῦσιν, μίαν χάριν αἰτούμενοι παρ' αὐτοῦ, ὥστε τὸν ἅγιον ἐξορίσαι εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς Συρίας, τοὺς δὲ ἀδελφοὺς σὺν αὐτῷ ἐξεῶσαι τῆς πόλεως. ὁ δὲ φιλάνθρωπος θεὸς τὴν πονηρίαν τούτων εἰς τὸ συμφέρον ἐχρήσατο, ἐπειδὴ ἤμελλεν ὁ μακάριος, οἰκονομικῶς τῆς Συρίας ἀναχωρῶν, ἐπισκέπτεσθαι διὰ εἴκοσι χρόνων τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα· τούτου δὲ γενομένου, εἰσελθὼν εἰς τὴν πόλιν, πάντας ἐστήριξεν εἰς τὴν πίστιν. ποιήσας δὲ χρόνον τινά, ἦν ὑπὸ τῶν δημοσίων φυλαττόμενος διὰ τὸν φόβον τῶν ἀρχόντων, καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν πολιτῶν, διὰ τὸν πόθον τὸν πρὸς αὐτόν. ἐννοῶν δὲ τὴν συσκευὴν τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἐθαύμαζε τὴν μακροθυμίαν τοῦ θεοῦ καὶ τὴν πήρωσιν τῆς διανοίας αὐτῶν.

42. Ποιήσας δὲ χρόνον τινά, ἐβουλήθη πάλιν εἰς ξένον τόπον ἀπελθεῖν καὶ ἀποταξασθαι ὁ ἕκτον ἀποταξάμενος· καὶ μὴ δυνάμενος φανερῶς ἐξελθεῖν διὰ τὴν κέλευσιν τοῦ στρατηλάτου, τὸ σχῆμα ἀλλάξας καὶ φορέσας ὡς εἷς τῶν προσαιτῶν, νυκτὸς ἐξέρχεται. καὶ δι' ἡμερῶν πολλῶν ἀνύσας τὴν ὁδὸν ἦλθεν εἰς τόπον τινά, καὶ εὑρὼν μοναστήριον ἐπισήμων ἀνδρῶν εὐλαβῶν « τὸ Κριθήνιον » ἐπονομαζόμενον εἰσῆλθε· καὶ ἀσπασάμενος πάντας, ἐθαύ-

Et erat nomen servo illi Malchus[51]. Adstantes hoc ita ad rem apposito sermone audito, viri prudentiam sunt admirati. Cum ergo multi adversum sanctum virum convenissent, nihil ei incommodare valuerunt, populo eum defendente. Haec ergo renuntiant episcopo. Posteaquam inter se contulere, magistrum militum adeunt, unumque id beneficii et gratiae loco postulant, ut Sanctum Chalcidem Syriae urbem releget, ac fratres cum eo urbe pellat. Verum benignus Deus hac illorum improbitate ad maius usus est bonum : ut, divina providentia discessurus e Syria, vir sanctus post viginti annos spirituales suos filios reviseret. Quod cum factum esset, in urbem ingressus, omnes in fide confirmat. Cum vero aliquo tempore isthic moraretur, observabatur a satellitibus, metu praesidum, atque a civibus qui magno illius desiderio tenebantur. Intellecta autem improborum hominum machinatione, stupebat et Dei longanimitatem, et ipsorum animi caecitatem.

42. Post aliquod vero tempus voluit iterum in peregrinum aliquem locum abire, et valedicere iis quibus iam sexto valedixerat. Et cum, propter edictum magistri militum palam egredi non posset, mutato habitu, mendici specie noctu discedit· factoque dierum aliquot itinere devenit in locum quemdam, ubi illustrium monachorum coenobium reperit, Crithenium dictum; atque in

51. Joan., XVIII, 10.

μαζεν ὁρῶν τὴν κατάστασιν καὶ ἀκολουθίαν τοῦ βίου καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην τῶν ἁγίων ἀδελφῶν· ἐν ἑαυτῷ δὲ λογιζόμενος ἔλεγε· Τὴν μὲν κατάστασιν τοῦ βίου γινώσκω καὶ τοὺς τύπους γνωρίζω ὡς ἀρχαίους καὶ ἐμοὺς ὄντας· πῶς δὲ ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις διεδόθησαν θαυμάζω. τὴν ὁδὸν πᾶσαν ἤνυσα καὶ οὐδὲν τοιοῦ*τον εἶδον. καὶ τὰ πρόσωπα τῶν κρα- * f. 171 r.
τούντων ξένα. καὶ ταῦτα λογιζόμενος, μανθάνει τὸν ἐξ ἀρχῆς συστησάμενον τὸ μοναστήριον ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις καὶ γνωρίζει ὅτι ἐκ τῆς ποίμνης αὐτοῦ ὑπῆρχεν· καὶ ἐδόξαζεν τὸν θεὸν τὸν ἀναδείξαντα καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τῶν καμάτων αὐτοῦ τοὺς καρπούς· καὶ ἀποδεξάμενος τὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν αὐτῶν, ἐξῆλθε πάλιν θηρεῦσαι τοὺς παγιδευθέντας ὑπὸ τοῦ διαβόλου. οἱ δὲ ἁγιώτατοι ἀδελφοί, τὸν μακάριον θεασάμενοι, ἐμπόνως ἐπερωτῶντα ἕκαστα καὶ αἰτιασάμενον τοῦ κήπου τὸν περισπασμὸν ὡς δυνάμενον τῇ τελείᾳ ἀρετῇ ἐμπόδιον γενέσθαι, κατανυγέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ μέγας ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι διαλάμψας.

43. Καὶ ἐξερχομένου αὐτοῦ ἠκολούθησαν αὐτῷ τῶν ἀδελφῶν εἴκοσι τέσσαρες τῷ ἀριθμῷ ὡς στρατιῶται Χριστοῦ, ἔχοντες τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, παρακαλοῦντες ὥστε δι' αὐτοῦ προσενεχθῆναι αὐτοὺς τῷ Χριστῷ ἀμώμους. ὁ δὲ μακάριος ἰδὼν τὴν μεγάλην προθυμίαν τῶν

3. τόπους]. — 9. ἐνπόνως]. — 15. Ms. ὦ στρατιῶται].

illud ingressus cunctos salutat. Mirabatur vero cernens praeclara instituta ac disciplinam, et maximam sanctorum fratrum caritatem; secum vero ita ratiocinabatur : Vitae institutum et ordinationem agnosco : disciplinam a me inventam videre hic videor. At quis eam has in oras invexerit, miror. Tantum itineris confeci, at nihil uspiam vidi simile. Ignoti tamen mihi praesidum vultus. Haec cum animo volveret, novit quis illud coenobium instituerit, fuisse nimirum quempiam e suo grege : Et Deo gratias egit, qui sibi in iis partibus laborum suorum fructus ostenderit. Eorum ergo collaudata caritate et alacritate, exiit rursus ut diaboli laqueis detentos venaretur. Sancti vero fratres cernentes eum cuncta diligenter examinantem, et improbantem horti occupationem, ut quae possit perfectae virtuti afferre impedimentum, Sancto Spiritu compuncti, intellexerunt hunc esse magnum illum spiritualium ovium pastorem Alexandrum, qui in Orientis partibus tanta splenduisset virtutis celebritate.

43. Inde abeuntem illum viginti quatuor e fratribus secuti sunt, Christi milites, habentes thoracem iustitiae, et galeam salutis, necnon gladium Spiritus, obsecrantes ut ab eo offerrentur Christo irreprehensibiles. Sanctus vero tantam cernens fratrum alacritatem, et zelum, ac fidem, et quid sibi haec vellent perpendens, didicit Sancti Spiritus arcano quodam motu, sese

ἀδελφῶν καὶ τὸν ζῆλον καὶ τὴν πίστιν καὶ λογιζόμενος τί ἂν εἴη τοῦτο, ἔγνω διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ὅτι καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις εἰς ἀγῶνα καλεῖται· καὶ ἀνανεοῦται τῷ λογισμῷ αὐτοῦ παρασκευαζόμενος, καὶ δέεται τοῦ Χριστοῦ ἵνα τάχιον τὸ θέλημα αὐτοῦ γένηται εἰς αὐτόν. ὁ δὲ φιλάνθρωπος θεὸς ταχέως ὑπήκουσε τῆς δεήσεως αὐτοῦ· καὶ παραμείναντος αὐτοῦ πλησίον τοῦ οἴκου τοῦ ἁγίου μάρτυρος Μηνᾶ, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν γενναῖοι ἀθληταὶ τοῦ Χριστοῦ ἐξ ὅλων τῶν μοναστηρίων τῶν μερῶν ἐκείνων, ὑγιαίνοντες τῷ φρονήματι, γένη τρία· Ῥωμαῖοι, Ἕλληνικοὶ καὶ Σύροι, τῷ ἀριθμῷ τριακόσιοι. καὶ τούτους χωρίζει εἰς ἓξ χοροὺς τελοῦντας τὴν ἀκατάπαυστον ὑμνολογιάν· καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς τὴν ἀκτημοσύνην, καὶ κατὰ τὸν ἀρχαῖον κανόνα πάντα διετυπώσατο· καὶ ἀνέδειξεν * τοὺς ὑποτακτικοὺς αὐτοῦ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐν πάσῃ ἀρετῇ κεκοσμημένους, καὶ τὸν θεμέλιον τοῦ ἀγῶνος ὑπέδειξεν αὐτοῖς· κατέστησεν γὰρ αὐτοῖς πεντηκοντάρχους καὶ δεκάρχους ἐν τῷ κανόνι, καὶ ἦσαν κατὰ πᾶσαν ὥραν τῇ δοξολογίᾳ τοῦ θεοῦ προσκαρτεροῦντες.

* f. 171 v.

44. Θεωροῦντες δὲ οἱ ὄχλοι τῆς πόλεως τὸν ἀγῶνα συσταθέντα, καὶ τὴν ἀκατάπαυστον ὑμνολογίαν, καὶ τὴν τελείαν ἀκτημοσύνην, καὶ τὰ παράδοξα μυστήρια ἐναργῶς ἐν πολλῷ θαύματι ἐπιτελούμενα, καὶ ἀληθῶς ὡς πρὸς εὐεργέτην καὶ διδάσκαλον οὕτως προθύμως ἤρχοντο καὶ ἐδιδάσκοντο παρ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐλπίδος καὶ ζωῆς τῆς μελλούσης· καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ, γέγονε τοῖς πᾶσι λιμὴν σωτηρίας καὶ παιδαγωγὸς δικαιοσύνης· καὶ εἰ αὐτὸς ἐσίγα, ὁ βίος αὐτοῦ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐβόα καὶ τοὺς τὰς ἐντολὰς παραχαράττοντας ἀδιαλείπτως

10. ὑποτακτικούς].

in iis quoque partibus ad certamen vocari : eaque stimulatus cogitatione ad illud animum comparat, et Christum obtestatur, ut brevi eius circa se voluntas fiat. Exaudiit haud diu post preces eius benignus Deus. Et cum iuxta aedem Sancti martyris Mennae moraretur, intra paucos dies convenerunt ad eum generosi athletae Christi ex omnibus istarum partium monasteriis, sane sentientes. Erant vero universim e tribus nationibus, Romani, Graeci, Syri, numero trecenti; et hos in sex choros distribuit, ut assiduam obirent hymnodiam, docuitque eos paupertatem; et iuxta pristinam regulam omnia ordinavit, effecitque ut intra breve tempus omni virtute efflorescerent; et virtutis iis ostendit fundamentum : praefecit quoque iis quinquagenarios et decuriones secundum regulam. Et erant omni hora perseverantes in divina doxologia.

44. Cum ergo videret populus constitutum certamen, assiduam confessionem, absolutam paupertatem, atque insolita quaedam opera non sine miraculo perfecta, revera tamquam ad benefactorem et magistrum alacriter concurrebant, atque ab eo de fide et futura vita edocebantur. Et brevi tempore factus est omnibus portus salutis, ac paedagogus iustitiae. Et si ipse silebat, vita tamen eius magna voce clamabat, ac Dei praecepta adulte-

ἐνουθέτει· καὶ εἰ ἔμενον ἀδιόρθωτοι, τῇ προσούσῃ αὐτῷ παρρησίᾳ χρώμενος ἐπέπληττεν. μάλιστα δὲ ὁρῶντες τὴν τηλικαύτην αὐτῶν ἀκτημοσύνην καὶ ἀκρίβειαν, καὶ μηδὲν πλέον κεκτημένους τῶν μεμβράνων ἐν οἷς εἶχον τὰς ἁγίας γραφάς, καὶ ἀδιαλείπτως τὴν ὑμνῳδία[ν ἐ]πιτελοῦντας, καὶ ὥσπερ ἀσωμάτους τοὺς ἐν σώματι διάγοντας, καὶ ἐκπληττόμενοι, ἐδόξα-
5 ζον τὸν θεὸν τὸν ἀναδείξαντα καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τὰ παράδοξα αὐτοῦ μυστήρια· τῶν γὰρ γηΐνων, ὡς προεῖπον, ὑπερεφρόνουν καὶ οὐδενὸς τῶν παρόντων ἐφρόντιζον.

45. Ἐπεχείρησαν δέ τινες ἄπιστοι πειρᾶσαι τὴν χάριν, καὶ ἔμενον μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν νυκτὸς καὶ ἡμέρας, βουλόμενοι ἰδεῖν πόθεν ἡ τροφὴ τοῖς δούλοις τοῦ θεοῦ χορηγεῖται· ἔβλε-
10 πον γὰρ τὴν πρὸς ἡμέραν τροφὴν ἀπαραλείπτως ἑτοίμην εὑρισκομένην, καὶ αὐτάρκως μεταλαμβάνοντας, καὶ τὰ περισσεύοντα τοῖς πτωχοῖς διαδιδόμενα, καὶ εἰς τὴν αὔριον μηδὲν φροντιζόμενον. ὁ δὲ μακάριος, γνοὺς τῷ πνεύματι τὸν διαλογισμὸν αὐτῶν, λέγει τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ἀδελφῷ, μηδενὸς κρούσαντος· Ἔξελθε καὶ δέξαι τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου ἀπο-
σταλέντα. ὁ δὲ (?) πρὶν αὐτὸν πλησιάσαι τῇ θύρᾳ, ἦλθέν τις ἀνὴρ ἰσχυρῶς κρούων, ἔχων τὸ ἔνδυμα λευκόν· καὶ ἀνοίξας ὁ ἀδελφὸς τὴν θύραν, εὑρίσκει κόφινον γέμοντα ἄρτων κα-
15 θαρῶν καὶ ζεστῶν, τὸν δὲ κρούσαντα οὐκ εἶδεν· ἦν γὰρ ὁ [ἄγγε]λος θεοῦ παραστήσας τὸν * f. 172 r.
ἄν[δρ]α μετὰ τῶν ἄρτων καὶ ἀπελθών. λέγει οὖν ὁ ἀδελφὸς τῷ ἐλθόντι· Τίς σε ἀπέστειλεν ἐλθεῖν ἐνταῦθα; λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρτους ἐκ τοῦ φούρνου ἐξέβαλλον καὶ παρέστη

4. ἐπιτελοῦντες]. — 4. ἀσωμάτων] : le copiste a peut-être dans l'idée ἄνευ σωμάτων. — 13. ὁδὲ qui devrait être le sujet de la principale est ensuite perdu de vue. Des incorrections analogues se retrouvent plusieurs fois. Cf. huit lignes plus bas, 54,4, ταῦτα ἀκούσας κτλ.

rantes assidue arguebat; si qui inemendabiles manebant, eos qua utebatur libertate percellebat. Maxime vero cernentes tantam paupertatem et integritatem, et nihil eos praeter membranas, in quibus sacrae litterae descriptae erant possidere, et indesinenter hymnodiam peragere, et veluti incorporeos
5 vivere in corpore, attoniti Deum collaudabant, qui etiam in his partibus adeo admiranda ostenderet mysteria : terrena enim, ut ante scripsi, contemnebant, ac nulla omnino praesentium cura tangebantur.

45. Cogitarunt vero quidam increduli gratiam tentare, et manserunt inter Fratres die ac nocte, volentes explorare unde alimenta Dei famulis praeberentur : cernebant enim in dies escam illis paratam assidue reperiri, qua ipsi sufficienter vescerentur; residuum vero mendicis distribui, et nulla eos crastini cura angi. Sanctus vero cum Sancti Spiritus instinctu didicisset eorum cogitationes, dicit fratri se sequenti, nemine fores pulsante : Exi, et sume quae a Domino missa sunt. At priusquam ille ad ianuam pervenisset,
15 venit vir quidam candida indutus veste, et fortiter ianuam pulsavit. Qua aperta, reperit frater cophinum refertum mundis panibus et calidis; eum vero qui ianuam pulsarat, nusquam vidit. Erat enim angelus, qui virum cum panibus isthuc stiterat, et discesserat. Dicit igitur frater ei qui advenerat :

μοι ἀνὴρ παμμεγέθης λευχειμονῶν δεινῶς με κατεπείγων καὶ λέγων· « Ἀπένεγκε ὅλους τοὺς ἄρτους τοῖς δούλοις τοῦ ὑψίστου. » καὶ ἐμοῦ μὴ εἰδότος τὸν τόπον, ἐποίησέν με ἀκολουθῆσαι αὐτῷ ἕως ἐνταῦθα· καὶ αὐτός ἐστιν ὁ εἰς τὴν θύραν κρούσας, καὶ νῦν ἀφανὴς ἐγένετο. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς καὶ γνωρίσας τῷ μακαρίῳ ἡγουμένῳ, ἤδη εἰς τὰς τραπέζας καθεζομένων τῶν ἀδελφῶν, καὶ δεξάμενος ὁ ὅσιος Ἀλέξανδρος, παρέθηκεν τοὺς ἄρτους ζεστούς· καὶ εὐχαρίστως μεταλαβόντες τὰ περισσὰ ἔδωκαν τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἐξεπλήσσοντο διὰ τὴν πολλὴν παρρησίαν τοῦ ἀνδρὸς ὅτι κατὰ τὴν γραφήν, οὐκ ἐμερίμνα τῆς αὔριον· ὁ δὲ βουλόμενος πιστοποιήσασθαι τοὺς ἀδελφούς, τὸν ἐλθόντα ἐν τῷ μέσῳ καλέσας ἐποίησεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ πάντα ἀκοῦσαι. καὶ οὕτως αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν μετὰ ῥόθου καὶ ἀγάπης προσεδέθησαν αὐτῷ. καὶ ταῦτα ἐποίει οὐχ ἑαυτὸν βουλόμενος δοξάσαι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμελλον εἰς ἀγῶνα ἔρχεσθαι, ἐγύμναζεν αὐτοὺς πρῶτον καὶ ἐπιστοποίει τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ἵνα μὴ εἰς τὸ μέσον τοῦ σκάμματος ἐλθόντες τῇ ἀπιστίᾳ ἐκλυθῶσιν.

46. Διηγήσομαι δὲ ἀπὸ τῶν πολλῶν θαυμάτων ὀλίγα ἃ καὶ τοῖς πολλοῖς γέγονε φανερά· διὰ τοῦτο γὰρ δεῖξαι βούλομαι τὸν γενναῖον τοῦτον ἀθλητὴν δεύτερον Μωσέα γενόμενον καὶ πιστὸν ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ. συνήθειαν εἶχεν ὁ μακάριος τὰς ἀποκρίσεις διὰ τῶν νέων μαθητῶν ποιεῖσθαι. συνέβη οὖν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τῶν οἰκονομουμένων ἀπὸ τοῦ

3. θύρα].

Quis te huc misit? At ille : Panes ex furno extrahebam; cum mihi vir adstitit procerus, candido amictu, graviter me urgens, ac dicens : Affer panes hos omnes servis altissimi. Cumque locum ignorarem, iussit me sequi huc usque : Ille est qui fores pulsavit, atque illico videri desiit. Haec cum audisset frater ille, sancto abbati renuntiat, cum fratres iam mensae accubuissent. Accipiens ille calidos panes apposuit. Quos cum gratiarum actione sumentes, quod superfuerat pauperibus fratribus largiti sunt. Obstupuerunt vero hac viri fiducia, qui secundum Scripturam [52] de crastino minime esset sollicitus. Is vero cupiens fratribus fidem inserere, in medium advocat eum qui panes attulerat, ut ex ipsius ore cuncta cognoscerent. Atque ita animae fratrum cum timore et amore ei devinciebantur. Et haec agebat, non ut sibi gloriae quidquam accederet, sed quia in certamen erant deinde descensuri, exercebat illos prius, et animas eorum fide roborabat, ne cum in mediam arenam processissent, diffidentia deficerent.

46. Commemorabo autem e plurimis miraculis nonnulla, quae multis fuere manifesta. Volo enim vel per haec demonstrare, generosum hunc athletam fuisse in domo Dei alterum Moysem. Consueverat vir sanctus responsa a iunioribus discipulis exigere. Contigit igitur ut quidam eorum, iis usus quae a Domino Deo fratribus dispensabantur, per urbem vitam dissolutam ageret.

52. Matth., VI, 34.

δεσπότου θεοῦ εἰς λόγον τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ πόλει ἀδιαφορῆσαι. καὶ γνοὺς τῷ πνεύματι ὁ μακάριος, ἐλθόντι ἀπήντησεν αὐτῷ καὶ ἐν αἰνίγματι ἤλεγξεν αὐτόν, εἰπὼν αὐτῷ τοῦτο μόνον ἐπιχωρίῳ λόγῳ· Κλέπτα. καὶ ἐσίγησεν, βουλόμενος γνῶναι εἰ διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔρχεται εἰς μετάμελος καὶ ὁμολογεῖ τὸ ἁμάρτημα. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπολυπραγμόνησε τὸ πρᾶγμα ἵνα μὴ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας διὰ τῆς αἰσχύνης ἀπολέσῃ αὐτόν. ὁ δὲ ἀδελφὸς οὐκ ἔγνω σαφῶς ὅτι ὁ πατὴρ τὸ ἁμάρτημα ἐπίσταται, ἀλλ' ὡς πρὸς χαριεν*τισμὸν τὸν λόγον * f. 172 v.
αὐτοῦ ἐδέξατο, καὶ ἔμενεν ἐν τοῖς τοιούτοις προκόπτων. καὶ ὁ ἅγιος ποιμὴν ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ πενθῶν καὶ παρακαλῶν τὸν θεόν· καὶ βουλόμενος δεῖξαι αὐτῷ ὅτι καὶ τὸ ἁμάρτημα τὸ πρότερον σαφῶς ᾔδει, προφάσεως εὐλόγου καταλαβούσης, παιδεύει αὐτὸν καὶ ἀπὸ ὄψεως ποιεῖ. καὶ πάλιν ἐσκλήρυνεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐβούλετο ἀπολογήσασθαι. καὶ τριῶν ἡμερῶν διελθουσῶν κατανυγεὶς καὶ καταγνοὺς ἑαυτοῦ, ἐβουλήθη ὑπὲρ τῆς παιδείας ἀπολογήσασθαι. καὶ ταῦτα λογισαμένου τοῦ ἀδελφοῦ καθ' ἑαυτόν, εὐθέως ἐπέγνω τῷ πνεύματι ὁ μακάριος καὶ τῷ ἀκολουθοῦντι αὐτῷ ἀδελφῷ λέγει· Ἄπελθε καὶ εἶπε τῷ ἀδελφῷ· « Ἐπειδὴ ἠπαλύνθη ἡ καρδία σου καὶ μετενόησας, λέλυσαι τῆς παιδείας. » ταῦτα οὖν ἀκούσας ὁ ἀδελφός, ἔγνω ἀληθῶς ἐκ τοῦ δευτέρου σημείου ὅτι καὶ τὸ πρότερον σαφῶς ἠπίστατο, καὶ ἀπελογήσατο μετὰ δακρύων καὶ περὶ τοῦ προτέρου ἁμαρτήματος· καὶ ἐσώθη ὁ ἀδελφὸς ἀκολουθήσας τοῖς ἴχνεσι τοῦ διδασκάλου μετὰ ταῦτα.

47. Ἄλλο σημεῖον βούλομαι διηγήσασθαι ὑπερβαῖνον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· πρόνοιαν

2. αἰνενίγματι]. — 9. εἴδη]. Cf. 46,13 et 18,8; 57,10. — 11. ἐβουλήθην.

Eo divinitus cognito Alexander, advenienti illi occurrit, atque in aenigmate eum arguit, id solum vernacula eius lingua effatus : fur; ac deinde silnit, scire volens num eo verbo ad poenitentiam moveretur, et peccatum confiteretur. Ideoque neutiquam curiose rem inquisivit, ne hostis veritatis prae verecundia perderet eum. Ille vero haudquaquam clare intellexit patri culpam suam perspectam esse; sed lepore quodam id ab illo pronuntiatum existimavit; atque in coepto progressus est. At sanctus pastor pro eo lamentabatur et obsecrabat Deum : Et volens ei significare se prius illius peccatum probe cognitum habuisse, commoda oblata occasione, castigat eum et a conspectu removet. At rursus induravit Satanas cor eius, et nolebat excusari. Verum post triduum compunctus, et se respiciens, statuit poenam deprecari. Cumque id animo volveret, continuo id Sancto a Spiritu revelatum est, et sequenti se fratri ait : Abi, et dic fratri isti : Quandoquidem emollitum est cor tuum, et tui te peccati poenitet, ego te quoque poena absolvo. Ut id frater audivit, ex secundo hoc miraculo facile intellexit primum quoque delictum ei clare perspectum fuisse : Et illud quoque cum lacrimis confessus est. Et salvatus est frater, magistri vestigiis post haec inhaerens.

47. Aliud commemorabo miraculum, humana natura altius. Mixtum pro-

ἐποιεῖτο ὁ μακάριος τοῦ εὐκρατίου διὰ τοὺς ἀρρωστοῦντας ἀδελφούς· χύτρας οὖν πηλίνας εἶχον καὶ ἐποίησεν ταύτας παγῆναι καὶ ἐκεῖ τὸ θερμὸν γίνεσθαι. καὶ ἐτύπωσε τέσσαρας ἀδελφούς, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀλλασσομένους, τούτου φροντιζειν· ἐν μιᾷ οὖν ἡμέρᾳ, λήθη γέγονεν, μᾶλλον δὲ ὁ κύριος συνεχώρησεν λήθην γενέσθαι ἵνα τοῖς πᾶσι φανερὸς γένηται ὁ δοῦλος αὐτοῦ. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ οὐδεὶς ἐφρόντισεν, ἀλλὰ μόνον πλύναντες αὐτὰς καὶ γεμίσαντες ἀπὸ πρωΐ ὕδατος ψυχροῦ ἀφῆκαν. τῆς ὥρας δὲ ἤδη φθασάσης καὶ ἀνάγκη τῆς χρείας ὑπομνησάσης αὐτούς, ἠσχύνοντο κἂν ἐμβλέψαι εἰς ἀδελφόν, καὶ προσελθεῖν καὶ εἰπεῖν τῷ ἡγουμένῳ οὐκ ἐτόλμησαν. εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν θαρρήσας προσῆλθεν αὐτῷ λέγων· Ξύλα οὐκ ἔχομεν καὶ τὸ θερμὸν οὐκ ἐποιήσαμεν. καὶ ὁ μακάριος ταῦτα ἀκούσας λέγει· Διὰ τί οὐχ' ὑπεμνήσατε τὸ πρωΐ; ὅμως οἶδα, σὺ πειρᾶσαί με θέλεις· ἄπελθε, ἔχεις θερμόν. καὶ
* f. 173 r. ἀμφιβάλλοντες εἰσῆλθον, καὶ ηὗρον τὰς χύτρας βραζούσας· καὶ λαμπρὸν οὐδ' ὅλως ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὑποκάτω αὐτῶν ἐτέθη. καὶ ἐν τούτῳ πάλιν ἐθαύμασαν οἱ ἀδελφοὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀνδρός. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ μέρους ἐδείξαμεν ἵνα ἐκ τῶν ὀλίγων πιστωσώμεθα τὰ πολλά, καὶ ὅτι πάντα δυνατὰ ἦν αὐτῷ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν τέλειον ἐν τῇ πίστει.

48. Τῆς δὲ ὑπηρεσίας σὺν θεῷ καλῶς ἐπιτελουμένης, καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ πίστει προκοπτόντων καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἀγαλλιωμένων καὶ ἐν εἰρήνῃ διαγόντων, ὁ ἐχθρὸς οὐκ ἤνεγκε ταῦτα ὁρῶν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν παρατάξει πολεμίων

1. Theod. Stud., *Constit. Studitanae*, c. 30 : πᾶσαν οὖν τὴν ἁγίαν μ' εὔκρατον πίνομεν χωρὶς τῶν ἀσθενούντων ἢ γερόντων. τὸ δὲ εὔκρατον συνίσταται ἔκ τε πιπέρεως καὶ κυμίνου καὶ ἀνίσου θερμοῦ.

videbat vir sanctus propter infirmos fratres. Ollas igitur habebant fictiles, easque iussit in terra defigi et ibi calefieri : Et quatuor fratres constituit, qui quotidie per vices eam rem curarent. Quodam igitur die oblivio surrepsit (aut Deus potius eam evenire oblivionem permisit, ut viri virtus innotesceret); eo igitur die neglecta res est : nam cum, ollis lavatis, aqua frigida eas mane replevissent, abierunt. Instante igitur hora et jam iis necessitate mixto utendi rem in memoriam revocante, erubescebant fratrem respicere, ad abbatem vero accedere eique id referre non audebant. Quidam tandem ex ipsis sumpta audacia, ad eum adit, et dicit : Ligna non habemus, et aquam non calefecimus. Sanctus vero : Cur mane non monuistis? Sed, ut video, tentare me nunc cupis. Vade : calefacta est. Et adhuc ambigentes ingressi, repererunt ollas bullientes. Certum tamen erat, neminem eo die ignem supposuisse. Atque in hoc denuo sancti viri fidem admirati sunt fratres. Et haec quidem ex parte retulimus, ut ex paucis alia plurima probaremus, atque illud cumprimis, omnia ei possibilia fuisse, eo quod esset fide perfectus.

48. Cum ergo, obsecundante Numine, praeclare ministerium implesset, et discipuli eius insignes in fide progressus facerent, et in psalmis, ac hymnis, et canticis spiritualibus exultarent, atque in pace viverent, non tulit haec cerneus inimicus : sed veluti in militari acie fieri solet, ita sanctum athletam

οὕτως προσῆλθεν τῷ γενναίῳ ἀθλητῇ. ἐκεῖνοι γὰρ πρότερον, μήκοθεν ὄντες, ἀλλήλους τοξεύουσιν· μετὰ ταῦτα δὲ ὁμοθυμαδὸν ξιφήρεις ἀλλήλοις ἐπέρχονται, καὶ τότε ἡ νίκη τοῦ κρατοῦντος μέρους γίνεται· οὕτως καὶ ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἐποίησεν· ἐπὶ πεντήκοντα ἔτεσιν τῷ ἀνδρείῳ πολεμήσας οὐκ ἠδυνήθη αὐτὸν καταρράξαι, ἀλλὰ τὸν πόλεμον πάντοτε κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ἐκίνει. καὶ νῦν, ἐπὶ τέλει, προσέρχεται αὐτῷ μετὰ ὅλης τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ τῆς δαιμονικῆς καὶ προσκαλεῖται τὸν δῆμον τῶν ἀνθρώπων εἰς συμμαχίαν καὶ ἀκοντίζει πάλιν βέλος κατὰ τὸν δοῦλον τοῦ θεοῦ. τότε ἀναφέρεται τοῖς ἐπάρχοις ὅτι ὁ μοναχὸς Ἀλέξανδρος αἱρετικός ἐστιν καὶ βούλεται λυμαίνεσθαι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ. τοῦ δὲ μακαρίου διὰ τῶν εὐχῶν γενναίως ἀντισχόντος, τὸ δὴ λεγόμενον, οὐδὲ τῇ σκιᾷ αὐτοῦ ἀντιστῆναι ἠδυνήθησαν. πέφυκε γὰρ τὸ ψεῦδος ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἁλίσκεσθαι· καὶ εἰ δεῖ τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν ἐν τοῖς ἀδήλοις, ἡ δικαιοσύνη χειμάζεται. καὶ παρίσταται ὁ μακάριος Ἀλέξανδρος, γυμνὸς τῷ σχήματι καὶ κεκοσμημένος τῷ φρονήματι, ἔχων τὸν δῆμον τῶν ἀνθρώπων κατ' αὐτοῦ κεκινημένον ὑπὸ τοῦ διαβόλου· ὁ δὲ δοῦλος τοῦ θεοῦ τὰ ἐκ τῶν θείων γραφῶν εἰς αὐτὸν ἔλεγεν· « καὶ γὰρ ἐκάθισαν ἄρχοντες, κατ' ἐμοῦ κατελάλουν· ὁ δὲ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. καὶ γὰρ τὰ μαρτύριά σου μελέτη μού ἐστι, καὶ ἡ συμβουλία μου τὰ δικαιώματά σου. ἐκολλήθην τοῖς μαρτυρίοις σου, κύριε, μή με καταισχύνῃς. ».

4. καταράξαι]. — 7. τῶν δούλων] ἀναραίρεται]. — 8. λοιμᾶναι]. — 10. εἴδη τὴν ἀλήθειαν εἶπεν]. Cf. 18,8 et 46,13; 55,9.

aggressus est. Nam in illa primum quidem eminus telis geritur res, deinde gladiis exsertis unanimes concurrunt, et fortiori parti cedit victoria. Idem hic egit hostis veritatis. Postquam quinquaginta per annos invictum hunc ducem oppugnavit, neque eum valuit proturbare, at vim belli semper proprium in caput traxit; nunc tandem in eum cum toto diabolico exercitu irruit, et turbam hominum in eiusdem advocat belli societatem; ac rursus adversus Dei servum telum vibrat. Defertur ergo ad praefectos Alexandrum monachum haereticum esse, et velle Dei Ecclesiam tetra contagione corrumpere. Sed cum vir sanctus assiduis precibus generose obstaret, nec umbrae quidem illius, ut dicitur, poterant resistere. Solet enim a veritate prodi et convinci mendacium; et, ut vera dicam in obscuris, iustitia tempestate iactatur. Stetit igitur Alexander, inermis ille quidem et nudus, ut videbatur, sed prudentia indutus. Cernens enim Dei servus multitudinem populi adversum se a diabolo commotam, ista e sacris litteris protulit[53] : *Sederunt Principes, adversum me loquebantur; servus autem tuus exercebatur in tuis iustificationibus. Nam et testimonia tua meditatio mea est; et consilium meum iustificationes tuae. Adhaesi testimonis tuis Domine, noli me confundere.*

53. Psal. CXVIII, 23 et ss.

* f. 173 v. 49. Τότε ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας ἔστη ἀπέναντι αὐτοῦ καὶ ἔβόα· Τί * με κολάζεις πρὸ καιροῦ, δοῦλε τοῦ θεοῦ; ἔχω ἴδιον δεσπότην καὶ κριτήν. οἱ οὖν καταστάντες δικασταί, τὴν δικαίαν κρίσιν μὴ καταλαβόντες, ἐπὶ τὸν μέγαν κριτὴν ἐδικαίωσαν. τοῦτο δὲ ἐποίησαν ὥστε ἀπολυθέντα σπαραχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν δήμων καὶ τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ διαβόλου. αὐτὸς δὲ θαρρῶν τῇ ἀντιλήψει τοῦ θεοῦ, διὰ μέσου αὐτῶν ἐπορεύετο. θάμβος γὰρ κυρίου ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἡ βουλὴ αὐτῶν διεσκεδάσθη. ἐγένετο ⌈δ⌋ὲ δέησις ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀδελφῶν πρὸς τὸν θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὅπερ ἐπὶ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐγεγόνει, τοῦτο κἀνταῦθα συνέβαινεν. ὁ γὰρ αὐτὸς θεὸς ἐν ἀμφοτέροις συνέπραττεν.

50. Καὶ τοῦ πολέμου τούτου καταπαύσαντος τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας οὐκ ἡσύχασεν, ἀλλὰ πάντα ἐποίει καὶ ἐμηχανᾶτο τὴν ἀκατάπαυστον ὑμνολογίαν ποιῆσαι ἀργῆσαι διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ αὐτὴν κεκινῆσθαι. καὶ ἐπινοεῖ μέθοδον δι' ἧς δυνήσεται αὐτὴν εἰς τέλος καταλῦσαι, ὡς ἐνόμιζεν. ἐννοῶν ὅτι πατρίδες καὶ πόλεις ὑπὸ τῶν ἰδίων συμβουλετῶν πολλάκις προεδόθησαν, οὕτως οὖν προσέρχεται ὁ ἐχθρὸς τῷ μακαρίῳ, καὶ συναρπάσαι τοὺς ὁμορύλους εἰς συμμαχ⌈ί⌋αν προκαλεῖται. καὶ συλλαμβάνουσι τὸν μακάριον Ἀλέξανδρον μετὰ τῶν ἁγίων ἀδελφῶν καὶ περιβάλλουσιν αὐτοὺς δεσμοῖς καὶ πληγὰς ἀνηκέστους ἐπέθηκαν αὐτοῖς. τότε τὴν ἀκατάπαυστον ὑμνολογίαν πρὸς ὀλίγας ἡμέρας κατήργησαν,

3. μέγακριτὴν]. — 4. ἀπολυθέντας παραχθῆναι]. Cette correction m'est suggérée par M. Grégoire. — 4. τὸν δῆμον]. — 12. πατρίδας]. — 13. συνφυλετῶν] προέδωκαν]. — 15. αὐτοῖς]. — 16. αὐτούς]. — 16. πρὸ] : πρὸς a ici le même sens que dans les expressions πρὸς ὀλίγον, πρὸς βραχύ etc.

49. Tunc hostis veritatis coram eo adstitit exclamans : Quid me punis ante tempus serve Dei? Habeo proprium Dominum et Iudicem. Constituti igitur iudices haudquaquam rectum reddentes iudicium, contra magnum Iudicem iudicarunt. Id vero egerunt ut dimissus laceraretur a populo et a satellitibus diaboli. Ipse vero divino fretus auxilio per medium illorum ibat. Eos enim pavor quidam caelitus immissus occuparat, et dissipatum est eorum consilium. At sancti fratres preces pro eo fundebant ad Deum. Et quod olim sub sanctis apostolis, idem hic quoque evenit, idem enim utrobique id fecit Deus.

50. Ut vero bellum, Christi virtute, sopitum est, non conquievit tamen hostis veritatis; verum omnia movit, omnia periclitatus est, ut perennem illam hymnologiam abrumperet, quod illa praecipue adversus eum esset instituta. Et rationem reperit, qua eam penitus dissolveret, ut quidem rebatur; memor urbes quandoque et provincias a suis civibus esse proditas, ita ergo Beatum aggreditur adversarius, et collectos contribules in belli provocat societatem. Comprehendunt hi Alexandrum cum sanctis fratribus, iniciunt iis vincula, plagas imponunt incurabiles. Tunc ergo assiduam hymnologiam ad dies aliquot intermiserunt. Et factus est revera planctus fratribus et sanctis

καὶ γέγονεν ἀληθῶς πένθος τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ταῖς ἁγίαις δυνάμεσιν. ἐκελεύσθησαν γὰρ οἱ πρότερον ποιμένες τῶν αὐτῶν ἀδελφῶν ἕκαστος αὐτῶν τοὺς ἰδίους ἀπολαβεῖν.

51. Καὶ ἀπολύεται ὁ δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἀλέξανδρος μόνος, ὡς ἐνόμιζον· οὐκ ἦν δὲ μόνος, εἶχε γὰρ τὸν Χριστὸν μεθ' ἑαυτοῦ. ἀπολυθέντος δὲ αὐτοῦ, συνήχθησαν ὡς ἀπὸ σάλπιγγος ὁμοθυμαδὸν οἱ ἀδελφοὶ ἅπαντες. καὶ ἔστη ἡ ὑπηρεσία τοῦ θεοῦ καὶ ὁ αὐτὸς κανὼν ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ὡς μὴ παθόντες τι, οὕτως διέκειντο· μᾶλλον δέ, ὡς εὑρόντες πνευματικὸν θησαυρὸν οὕτως ἠγαλλιῶντο. προέκοπτον δὲ ἐν κυρίῳ, προστιθεμένων καὶ ἄλλων πολλῶν ἀδελφῶν. εἰ γὰρ βουληθείη τις τὴν ὑπ' οὐρανὸν πᾶσαν ὁδοιπορῆσαι καὶ οὐ μόνον τὴν γῆν τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν βαρβάρων, εὑρήσεις τοὺς μαθητὰς τοῦ μακαρίου τούτου ἀν- * f. 174 r.
θοῦντας. τότε γὰρ περιφανὲς ῥροντιστήριον τῶν ἀκοιμήτων οἱ αὐτοὶ συνεστήσαντο καὶ ἕτερα πλείονά τε καὶ μέγιστα· καθάπερ γὰρ τὸν ἥλιον ἐν τῷ οὐρανῷ, οὕτως πᾶσιν αὐτὰ δῆλα ὄντα.

52. Εἰ δὲ βουληθείημεν καθεξῆς ὑπεξιέναι τὰς ἀρετὰς τοῦ γενναίου τούτου ἀθλητοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ μακάριος ἀπόστολος Παῦλος, « ἐπιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος ». τίς γὰρ τηλικοῦτος ἂν εἴη καὶ τοσούτου πνεύματος καταξιωθεὶς ὃς δυνήσεται πεντήκοντα ἐτῶν ἀγῶνας διεξιέναι; ἐγὼ δὲ τάχα καὶ δόξω παρὰ τοῖς ἀπίστοις καὶ μισοκάλοις ἀδύνατά τινα

14. ἐπιλήψει .

virtutibus. Iussi sunt qui prius eorumdem fratrum pastorès extiterant, singuli suos recipere.

51. Atque ita dimittitur Dei servus Alexander solus, ut existimabant. At solus non erat. Secum enim Christum habebat. Ut vero ille dimissus est, convenerunt unanimes, veluti tuba evocati Fratres omnes, atque eo ipso die in divino ministerio consueta servata regula est, itaque omnes erant affecti atque si nihil durum essent perpessi : imo veluti spirituali reperto thesauro, ita exsultabant : proficiebant etiam in Domino, pluribus aliis sibi adiunctis fratribus. Si quis enim voluerit universum orbem peragrare, et non Romanum dumtaxat imperium, sed et barbarorum adire provincias, reperiet Sancti huius vigere ubique discipulos. Tunc enim illustre coenobium Acoemetorum ipsi construxerunt, et alia plura et maxima. Sicut enim sol in coelo, ita haec omnibus manifesta sunt.

52. Si voluero magnanimi huius athletae virtutes cunctas ordine percensere, quemadmodum S. Paulus apostolus ait[54], narrantem me dies deficiet. Quis enim ea est praeditus dicendi facultate, ea sancti Spiritus gratia, ut quinquaginta annorum possit certamina explicare : Ego fortasse apud incredulos, et honestatis inimicos, ea referre videbor quae fieri non possunt vel supra modum magnifica, vel humanam superantia imbecillitatem, propterea quod ipsi carnales sunt. Fideles vero, et recta nobiscum sentientes, quique

54. Hebr., XI, 32.

λέγειν καὶ ὑπέρογκα καὶ ὑπερβαίνοντα τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς τὸ ὅλον σαρκικούς. οἱ δὲ πιστοὶ καὶ ὁμόφρονες καὶ τὰ τῶν πλησίων καλὰ οἰκεῖα ἡγούμενοι, ἀποδέξονται ἡμᾶς ὡς ἀληθῆ λέγοντας, πεπεισμένοι ὅτιπερ ἐπηγγείλατο ὁ κύριος ὅτι « οὐ μόνον ἃ ἐγὼ ποιῶ ποιήσετε, ἀλλὰ καὶ μείζονα τούτων ποιήσετε » — ὅτε ἐθαύμαζον οἱ μαθηταὶ περὶ τῆς ξηρανθείσης συκῆς, — καὶ πάλιν· « τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατά ». ἡμεῖς δὲ γινώσκομεν ὅτι καὶ ὁ ὀρθὸς βίος σημείων ἐστὶν ὑψηλότερος, ὅνπερ ἦν κεκτημένος ὁ τέλειος οὗτος διδάσκαλος. ἐνταῦθα οὖν καταπαύσωμεν τὸν λόγον, ἔνθα καὶ αὐτὸς τὸν βίον κατέλυσεν. οὗτος ὁ μακάριος πεντήκοντα ἔτη ἀσκήσας, οὐ διέλειπεν θλιβόμενος, διωκόμενος, γυμνητεύων, πεινῶν τε καὶ διψῶν, καὶ χαίρων ἐπὶ τούτοις, καὶ μετὰ παρρησίας διδάσκων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπισυνάγων λαὸν πολὺν καὶ προσφέρων τῷ Χριστῷ, καθὼς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπιτελοῦσιν μέχρι τῆς σήμερον. ἐν τούτοις οὖν διαλάμποντος αὐτοῦ, ἔφθασε τὸ μακάριον καὶ ἀμέριμνον καὶ τῶν κόπων ἀναπαυστικὸν τέλος· καὶ κοιμηθεὶς ὁσίως, κατατίθεται ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Βιθυνίας ἐν τόπῳ καλουμένῳ Γομῶνι.

53. Μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν, τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις πληθυνθέντων καὶ διαπρεπόντων, καθὼς ἔφην, οὐ μόνον ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ τῇ κτίσει· οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡγησάμενοι τῆς ἀδελφότητος ποιήσαντες μοναστήριον ὅπερ
* f. 174 v. προέφημεν, ἄξιον τῆς πολιτείας αὐτοῦ, τὸ ἐπιλεγόμενον τῶν Ἀκοιμήτων διὰ τὴν ἀκατά-

4. τούτων ποιήσητε].

proximorum bona velut propria existimant, suscipient nos vera narrantes, non ignorantes a Domino promissum, cum arefactam ficum mirarentur discipuli[55] : Non solum quae ego facio, sed his etiam maiora facietis[56]; illud quoque : *Omnia possibilia sunt credenti*[57]. Nos vero scimus recte et ex virtute actam vitam omnibus miraculis esse altiorem, qualem perfectus hic magister egit. Ibi ergo sermonem abrumpemus, ubi ille vitam finivit. Hic vir beatus annis quinquaginta luctatus, sine ulla intermissione angustias, persecutiones, nuditatem, famem, sitim perpessus est, sed in his semper gavisus est cum libertate docens verbum veritatis, et magnam congregans hominum multitudinem, ac Christo offerens; quod et in hodiernum usque diem eius agunt discipuli. Cum in his ergo illius semper eluxisset virtus, tandem ad beatum, curis liberum et quietum a laboribus finem perveniit; eumque sancte obdormisset, sepultus est in Bithyniae finibus, in loco qui Gomon dicitur.

53. Post eius decessum, crevit, ipsius precibus, discipulorum numerus, qui eximia praestarunt virtute, uti diximus, non iis solum locis, sed ubique terrarum. Nam qui ipsorum congregationi praeerant, monasterium construxerunt, ut ante scriptum est a nobis, dignum eius sancta conversatione, quod propter assiduam ipsorum et numquam somno interruptam doxologiam

55. Marc., XI, 20. — 56. Joan., XIV, 12. — 57. Marc., IX, 22.

παυστον αὐτῶν καὶ πάντη ἄϋπνον δοξολογίαν, μετήνεγκαν τὸ ἅγιον αὐτοῦ καὶ μακάριον λείψανον. ἵνα δὲ δείξῃ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς καὶ ἐνταῦθα ὅτι τοὺς δοξάζοντας αὐτὸν δοξάζει καὶ ὅτι πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ μακαρίου πραττόμενα κατὰ γνώμην θεοῦ ἐτελοῦντο, τὰ ὅσια αὐτοῦ λείψανα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐθαυματούργουν· καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα οὔτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὑπομένουσιν ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὡς ὑπὸ πυρὸς τῇ ἀκοῇ ὀλέγονται.

54. Καὶ ἡμεῖς μὲν τὴν φιλαδελφίαν καὶ τὴν στοργὴν ἐπιδεικνύμενοι, ἅπερ ἐθεασάμεθα κατὰ τὴν προσοῦσαν ἡμῖν ἰδιωτείαν, μόνον τῆς ἀληθείας φροντίσαντες <.....>? ἐλπίζομεν δὲ εἰς κύριον καὶ ἑτέρους πνεύματι ἁγίῳ κινουμένους καὶ πλεῖον ἡμῶν ταῦτα ἐπισταμένους, τρανότερον διηγήσεσθαι, πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ὠφέλειαν τῶν βουλομένων τὴν πολιτείαν ταύτην μετέρχεσθαι. γένοιτο δὲ πάντας ἡμᾶς ἀξίους αὐτοῦ μαθητὰς γενέσθαι τε καὶ εὑρεθῆναι καὶ τυχεῖν, διὰ τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ, ὧν αὐτὸς μέτοχος ἐγένετο, χάριτι καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

7. Le verbe semble faire défaut. Cf. plus haut, 60,14, un génitif absolu isolé. — 9. διηγήσασθαι.

Acoemetorum, id est Non-dormientium, fuit cognominatum. Huc illius sacrae translatae reliquiae sunt. Ut vero etiam isthic ostenderet benignissimus Deus se eos qui gloriam suam amplificare contendant, gloria quoque exornare[58], et quaecumque ab eo gesta atque instituta sunt, suo esse nutu gesta, sua sententia comprobata, sanctae eius reliquiae quotidie plurima edidere miracula : adeo ut immundi spiritus ne nomen quidem illius audire sustinerent, velut igne quodam ita illius percussi nomine.

54. Et nos quidem fraternam eius caritatem beneficentiamque ostendimus, et quae vidimus ipsi, pro nostra tenuitate, solam sectantes veritatem, retulimus. Speramus autem divina providentia futuros alios, qui sancto afflati Spiritu, maiori quam nos scientia praediti, disertius haec sint explanaturi, ad aedificationem et utilitatem eorum, qui hoc vivendi genus voluerint complecti. Eveniat utinam nobis, ut digni illius efficiamur discipuli, atque eius precibus consequamur ea, quibus ille nunc fruitur, gratia et indulgentia Domini nostri Iesu Christi; ipsi gloria in secula seculorum, Amen.

58. I Reg., II, 30.

TABLE DES NOMS PROPRES

Ἀβραάμ 47_{12}
Αἰγύπτιοι 38_{7}
Αἴγυπτος 42_{5}
Αἴδεσσα (Ἔδεσσα) 33_{15} 34_{15}
Ἀκοίμητοι 60_{17}
Ἀντιόχεια $44_{13\text{-}16}$ 47_{17}
Ἀρμενία 33_{17}
Ἀσιανός 20_{14}
Βιθυνία 60_{13}
Γαλιλαῖος 25_{1}
Γομών 60_{13}
Ἐλισσαῖος 34_{16}
Ἕλληνες (gentiles) 26_{2} 34_{9}
Ἕλληνες (graeci) 38_{6}
Ἑλληνικοί 52_{7}
Εὐφράτης 37_{3}, 42_{13}
Ἠλίας (archimandrita) 21_{15} 22_{15}
Ἠλίας (propheta) 23_{10} 26_{11} 27_{1}
Θεόδοτος 47_{18}
Ἰακώβ $37_{4\text{-}8}$
Ἰουδαῖοι 45_{17}
Κριθήνιον 50_{18}
Κωνσταντινούπολις 20_{15}
Λαβάν 37_{11}
Μάλχος $49_{4\text{-}15}$ 50_{2}
Μεσοποταμία 33_{15}
Μηνᾶς 52_{5}
Μωσῆς $43_{1\text{-}5}$ 54_{15}
Παλμυρα 45_{16}
Πάσχα 24_{16}
Παῦλος (apostolus) 35_{12} 40_{4} 50_{14}
Πέρσαι 43_{12}
Περσίς 34_{1}
Πέτρος (apostolus) 44_{2}
Πέτρος (archimandrita) $47_{3\text{-}13}$
Πορφύριος 49_{8}
Ῥάββουλος 24 à 34
Ῥωμαῖοι 38_{6} $43_{10\text{-}12}$ 44_{13} 52_{7} 59_{9}
Σατανᾶς 55_{10}
Σολομών 45_{15}
Συρία 21_{12} 33_{17} $50_{6\text{-}8}$
Σύροι 38_{6} 52_{7}
Τρόφιμος 42_{11}
Χαλκίς 50_{6}

TABLE ALPHABÉTIQUE DES MATIÈRES

aedes sancti Mennae 52_{4}
ancillae Rabbuli 31_{3} et ss.
angelus rustici specie 32_{5}
archimandrita : Elias — 21_{17} et ss.
ars grammatica 20_{10}

baccae arborum 43_{1}
baptisma 28_{17}; $29_{1\text{-}21}$; $30_{7\text{-}17}$; 36_{14}
barbari 43_{13}; 46_{5}.

camelarii 46_{7}
canon hymnodiae 42_{16}
canonica daemonis tradita potestati 20_{3}
castella barbaris opposita 43_{13}
castigatio monachalis 41_{18}
castrensia bona 21_{10}
castrum 44_{9} et ss.
chori : quatuor — diversarum linguarum 37_{15}; octo — hymnos concinentes 37_{16}; 38_{7}; — sex 52_{7}
christiani $25_{4\text{-}12}$
civitas quaedam pagana 24_{1}; civitas Salomonis 45_{15}; civitas Edessena 33_{14}
clerici 49_{3}
coenobia syriaca 21_{14}; coenobium Acoemetorum 59_{11}; 61_{1}
contemptores deorum 25_{11}
curialis 24_{15}

decuriones : monachi 52_{11}.
dii 25_{1} et ss.; 27_{16}; 29_{7}; deorum humanitas 25_{3}
discipuli Alexandri 60_{15}
dispensatio crucis 26_{8}
divites 36_{3}; $44_{4\text{-}7}$; 48_{17}
dolium 37_{5}; $38_{2\text{-}9}$
domestici Rabbuli 31_{9}; 33_{5}

epileptica aegritudo 29_{5}
episcopi 19_{10}; 28_{11}; 49_{10}; episcopus Edessenus 33_{14}et ss.; episcopi Romani 44_{13}; episcopus Antiochenus 47_{19}; 48_{19}; 49_{5}; 50_{4}
ethnici 26_{2}; 34_{9}; 41_{11}; $42_{4\text{-}6}$
Evangelia 21_{6}; $22_{5\text{-}19}$; $23_{6\text{-}10}$; 38_{12}; 41_{8}; 46_{16}; Evangelii praedicatio 23_{15}; 24_{4}; 41_{10}
exsilium 30_{16}
exteri gentilium filii 34_{9}

fabulae confictae 20_{14}
fanum 24_{4}
filii carnales 37_{7}; filii spirituales 50_{3}.
frater Alexandri 47_{4}
fratres 25_{1}; fratres in eremo 42_{10}

galea salutis 41_{1}; 51_{10}
galilaeus 25_{2}
genuflexiones 40_{17}

haereticus 49_{10}; 57_{8}
higumenus 36_{19}; 42_{11}; 47_{7}; 54_{5}
horti occupatio 54_{11}
hymni 40_{16}; 41_{1}; hymnus vespertinus 42_{5}
hymnologia : perennis — 48_{7}; $52_{7\text{-}12}$; 53_{3}; $58_{12\text{-}17}$; 60_{18}; hymnologia angelorum 41_{4}; 46_{17}

ianitor monasterii 47_{6}
idola 24_{2}; $30_{10\text{-}12}$; 42_{6}
idololatria 24_{16}
ieiunia 33_{9}
ignis e coelo elicitus 26_{12}; 28_{4}
infirmi : fratres infirmi 56_{1}
insulae Asiae 20_{18}

iudices 58_3
iudicia clericis attributa 49_6

lavacrum : sacrum — 30_2; 36_7
latrones 35_{11} et ss. : 45_{11}
lecticarii 49_{16}
lectiones 38_1: 41_3
limes 44_3
lites adversus creditores 44_5
lorica fidei 42_1; 51_{16}

magia 25_6
magister militum 44_{16}; 48_{19}: 50_5; 50_{17}
martyrium 29_{1-15}
milites 43_{11}; 44_2
ministeria 40_{15}; 41_4
miraculum 28_6 et ss.; 30_1; 33_1: 48_{10}: 54_{15}
mixtum 55_{18}
monachi 28_{11}: 48_3; 50_{19}
monasterium : — Eliae archimandritae 21_{16}; latrocinii domus in — conversa 36_{16}; — ad Euphratem conditum 38_8; 42_{10}: 43_3: monasteria Constantinopolis 52_5; monasterium Crithenium dictum 50_{10}.

naturae imbecillitas 40_7
nocturnum 39_2
nona 39_1.

officium 34_8; 41_3
ollae 32_7; 56_{1-12}
ordines : octo — 41_{13}

Pascha 28_{17}
pastor 33_{15}; 35_8
pater civitatis 21_{13}. sancti patres nostri 23_{12}
pauperes 44_4; 48_{14}
plaga (siccitas 44_{10}
populus 19_{10}; 35_6; 48_9; 50_3; 58_4
praefecti 19_9; 49_{11}: 57_7; praefectus monasterii 22_{6-18}; 51_5; 60_{16}
praefectorianus 21_{2-11}
praestigiator 40_8
principes 30_{18}; viri principes 34_3
psalterium 22_{12}
pseudoprophetae 27_1
pupilli 34_8.

quinquagenarii 52_{10}

regia potestas 19_9
regula 40_6; 52_8
reliquiae Alexandri 61_{2-5}
responsa 54_{17}
revelatio 40_4
ritus 38_8; — apostolicus 34_{19}

sacrificia 26_{15}
satellites 50_{11} et ss.
scholae linguae syriacae 34_2
Scripturae divinae 22_3; 26_6: 38_{17}; 40_8: 54_8
septimus numerus 39_3
septuaginta discipuli 41_9 et ss.
sepultura Alexandri 60_{13}
sexta 39_1
solitudo 23_{12}: 31_{12-18}: 33_7: 35_{11}: — persica 42_{14}; — interior 43_{18}
sporta ; Alexander in — e muro demissus 35_{12}
storea 28_{14}
subdiaconus : Malchus — 49_5

templum paganum 24_{16};25_9
tertia 39_1
testamentum (vetus novumque —) 21_5
thermae veteres Antiochiae 48_6
tribuni Romani 43_{11}
tunica singula 38_{11}; 42_{16}.

vestis candida 53_{15}; vestis crucibus referta 30_2
viduae 34_8
vigiliae 33_9
vita aeterna 25_{13-16}; vita dissoluta fratris cuiusdam 54_{19}

xenodochium Antiochiae ab Alexandro conditum 48_{17}

TABLE ANALYTIQUE DES MATIÈRES

Pages.

Introduction. 5

VIE D'ALEXANDRE

Préface 18
Jeunesse d'Alexandre. 20
Alexandre au monastère; il se retire dans le désert. 23
Il met le feu à un temple païen. 24
Controverse avec Rabboula 27
Rabboula converti par deux miracles 28
Conversion de la ville; Rabboula anachorète 30
Rabboula évêque d'Édesse 31
Alexandre quitte la ville 35
Il convertit une bande de brigands 36
Séjour dans le désert. Règle monastique 37
Missions apostoliques 42
Voyage à travers les déserts. 43
Alexandre devant Palmyre 45
Alexandre rencontre son frère. 47
Alexandre à Antioche. 48
Alexandre relégué à Chalcis; visite d'un monastère. 50
Fondation d'un monastère à Constantinople. 52
Miracles. 53
Persécutions 57
Les Acémètes; mort du Saint à Gomon 60
Fondation de l'Irénéon. Epilogue 61
Table des noms propres grecs 62
Table alphabétique des matières 63

TABLE DES MATIÈRES

DU TOME VI

Pages.

Fasc. I. — JAMES OF EDESSE. — THE HYMNS OF SEVERUS.

Préface 5
Errata 7
Table des hymnes 9
Hymnes 1 à 135 45

Fasc. II. — LE SYNAXAIRE ARMÉNIEN DE TER ISRAËL. — II. *Le mois de Hori* (10 septembre au 9 octobre) 185

Fasc. III. — LE LIVRE DES MYSTÈRES DU CIEL ET DE LA TERRE (*fin.*)

Introduction 361
Complément à l'histoire du manuscrit éthiopien Paris B. N. 117. 375
Les trois derniers traités du livre des mystères. 384

Fasc. IV. — HISTOIRE DES CONCILES DE SÉVÈRE IBN AL-MOQAFFA'.

Avertissement 469
Texte arabe. 471
Étude sur la version éthiopienne 601

Fasc. V. — VIE D'ALEXANDRE L'ACÉMÈTE.

Introduction. 641
Texte grec 654

BINDING SECT. APR 10 1968

BR
60
P35
t.6

Patrologia orientalis

32

CIRCULATE AS MONOGRAPH

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY